IRVINE WELSH

PORNO

00:49

Çeviren:
Kıvanç
Güney

SİREN

Porno

IRVINE WELSH

Çeviren: Kıvanç Güney

SİREN YAYINLARI

Porno
Irvine Welsh

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer
Yayın Danışmanı: Erol Aydın
Çeviren: Kıvanç Güney
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu

Porno

Siren Yayınları - Roman
Sertifika No: 16232
* Bu kitap, 2002 yılında Stüdyo İmge tarafından yayımlanmıştır.

Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312
Beyoğlu-İSTANBUL
t (212) 243 45 65 f (212) 251 05 32
www.sirenyayinlari.com
info@sirenyayinlari.com
sireninsesi.blogspot.com

Irvine Welsh

1958 yılında, İskoçya'nın Edinburgh şehrinde doğdu, Leith ve Muirhouse semtlerinde büyüdü. 16 yaşında okulu bıraktı ve Londra'nın çağrısına kulak vererek yeni yeni canlanmakta olan punk ortamlarına karıştı. Londra'da bir süre yaşadıktan sonra Edinburgh'a geri döndü ve yarım bıraktığı eğitimini tamamladı.

Büyük satış beklentileri olmaksızın yayımlanan *Trainspotting* (1993), Welsh'i dünya çapında şöhrete kavuşturdu. Eleştirmenlerden de tam not alan bu kült roman, prestijli edebiyat ödülü Booker jürisinin kimi mensuplarını rencide etmesiyle de bilinir. *Trainspotting*, ünlü yönetmen Danny Boyle tarafından sinemaya uyarlanmış ve sansasyonel etkisiyle doksanlı yıllara damgasını vurmuştur.

Welsh, *Trainspotting*'in devamı niteliğinde olan, ancak ondan bağımsız da değerlendirilebilecek *Porno* adlı romanında, İskoç şehir hayatının bir kesiminin iki binli yıllardaki gelişim ekseninde takındığı çehreyi konu etmiş, *Trainspotting*'deki karakterleri bu defa bambaşka bir kültürel iklimde resmetmiştir. *Porno*, Welsh'in ironik bakışını daha da keskinleştirdiği ve kültürel eleştiri dozunu artırdığı bir metin olmanın yanı sıra, bir dönemin yükselen değerlerini, tüketim odaklı yaşamı ve farklı kaygılar güden bireylerin buluştuğu kısırdöngüleri vurgulayan, sert ve müdanasız bir roman olarak yazarın külliyatı içinde sivrilir.

DJ'lik yapan, pek çok kısa filmde yönetmen olarak imzası bulunan ve sıkı bir Hibernian F.C. taraftarı olan Welsh, şu günlerde Chicago'da yaşamaktadır.

Eserlerinden bazıları: *Acid House, Filth, Crime, Marabou Stork Nightmares, Reheated Cabbage, Skagboys, If You Liked School You'll Love Work.*

Kıvanç Güney

Ankara'da yaşıyor. T.E.D. Ankara Koleji'ni ve Hacettepe İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. 2002 yılından beri edebiyat çevirisi yapıyor.

Başlıca Çevirileri: Irvine Welsh: *Porno*, *Olağanüstü Üç Kimyasal Romans (Ecstasy)*; Hari Kunzru: *Gölgenin Gölgesi*; James Baldwin: *Bundan Sonrası Ateş*; J.P. Donleavy: *Zencefil Adam*; Jon McGregor: *Önemli Şeylerden Kimse Söz Etmezse*, *Başlamanın Binbir Yolu*, *Köpekler Bile*; Anne Rice: *Vampir Lestat*, *Lanetliler Kraliçesi*; Kurt Vonnegut: *Ölümlüler Uyurken*; Ian McEwan: *Solar*; Marshall Sahlins: *Foucault'yu Beklerken*; Scarlett Thomas: *Bizim Hazin Evrenimiz.*

"Zulüm olmadan şenlik olmaz ..."

- Nietzsche, *Ahlakın Soykütüğü*, Deneme 1, Bölüm 6.

1

MİKİ

1. Dümen # 18.732

Croxy, hayatında belki de ilk defa uyuşturucu yaptığı için değil, fiziksel çaba harcadığı için ter dökerek, plaklarla dolu son kutuyla merdivenleri çıkmaya uğraşırken yatağa seriliyorum ve uyuşuk bir depresyon içinde krem rengi sunta duvarlara bakıyorum. *Bu* benim yeni evim. Dört metrekarelik küçük ve basık bir oda, mutfağa ve banyoya açılan kısa bir koridor. Odada kapıları olmayan bir gömme dolap ve yatağım dışında ancak iki sandalye ile bir masayı sığdıracak kadar yer var. Buraya köpek bağlasan durmaz: hapishane bile buradan iyidir. Edinburgh'a geri dönüp Frank Begbie'nin hücresiyle bu buzhane gibi ahırı değiştirsem yeridir, amına koyayım.

Bu kısıtlı alanda Croxy'nin içtiği sigaraların izmarit kokusu insanı boğacakmış gibi geliyor. Üç haftadır tek bir sigara bile içmedim ama herifin yanında pasif olarak günde otuz tane falan içmişimdir. "İnsanı susatıyo, ha, Simon? Pepys'de birer tek atsak mı?" diye sorarken ilgili ve içten görüntüsü, Simon David Williamson'ın bu düşmüş hali karşısında şeytani bir zevk, hesaplı bir küçümseme içeriyor sanki.

Aslında, bir yerde, Mare Sokak'tan geçerek Pepys'e gitmek tam bir dangalaklık olur; insanlar kıs kıs gülecek, herkes "gene Hackney'e mi döndün, Simon?" diye soracak ama, işte, insan içine de çıkmak lazım. Kulaklar çekilmeli. Kurtlarımız dökülmeli. Artı, Croxy'nin de biraz hava almaya ihtiyacı var. Onun yanında sigarayı bırakmaya çalışmak cankilerle dolu bir mezbelede malı bırakmaya çalışmak gibi.

"Bu yeri bulduğun için şanslısın," diyor Croxy, kutuları boşaltmama yardımcı olurken. Bok şanslıyım, amına koyayım. Yatağa uzanıyorum ve Liverpool Sokak'a giden ekspres trenin mutfaktan yarım metre kadar uzaktaki Hackney Down istasyonundan fırlamasıyla birlikte bütün bu batakhane sallanıyor.

Böyle bir durumda evde kalmak da dışarı çıkmak kadar imkânsız geldiği için, hiç konuşmadan yıpranmış merdivenlerden aşağıya iniyoruz; halı

kaplama o kadar aşınmış ki üzerinde yürümek artık buzun üzerinde yürümek kadar riskli. Dışarıda yağmur çiseliyor; Mare Sokak ile belediye binasının oradan geçerken her tarafta sönük bir akşamdan kalmalık havası var. Croxy, kesinlikle ciddi olarak bana şunları söylüyor, "Hackney her şekil Islington'dan iyidir. Islington yıllardan beri sıçmış vaziyette."

Kimilerinin çıtırlık dönemi fazla uzun sürüyor. Bu herif Hackney'de apartman işgal edip partiler organize edeceğine Clerkenwell ya da Soho'da internet siteleri tasarlıyor olmalıydı. Onun hayrına olacağından falan değil, yalnızca böyle saçmalıkların kültürümüz içine kolayca süzülmesini durdurmak adına hayatı anlatmaya çalışıyorum göt lalesine. "Hayır, Hackney bir adım geridedir," diyorum soluğumla ellerimi ısıtmaya çalışarak; parmaklarım çiğ domuz sosisleri kadar pembe. "Yirmi beşlik çıtırlar için fena sayılmaz Hackney. Yerinde duramayan, otuz altı yaşında bir girişimci içinse," burada kendimi gösteriyorum, "Izzy daha iyidir. Soho barlarındaki havalı hatunlara tutup da Doğu Sekiz'de yaşıyorum denir mi? 'En yakın metro nerede?' diye sorsalar ne cevap vereceksin?"

"Karayolu da aynı işi görüyo," diyor, şişkin gökyüzünün altındaki demiryolu köprüsünü işaret ederek. 38 numaralı bir otobüs zehirli karbonunu kusarak tekleye tekleye yanımızdan geçiyor. Bu siktiğimin Londra Ulaşım götleri, o pahalı broşürlerinde arabaların çevreye verdiği zarar hakkında ötüp dururlar, sonra da tutup keyiflerince solunum sisteminizin içine ederler.

"İş falan görmüyor, amına koyayım," diye şarlıyorum, "Bok gibi. Kuzey Londra'da metronun ulaşacağı en son yer burası olacak. Siktiğimin Bermondsey'inde bile var artık, abi lan. O kimsenin gitmek istemeyeceği siktiğimin salak sirk çadırına bile yaparlar ama buraya yapmazlar, bok var amına koyayım."

Croxy'nin süzgün yüzündeki ifade bir çeşit gülümsemeye dönüşüyor ve o koca, çukura kaçmış gözleriyle bana bakıyor. "Bugün kafamız baya bozuk ha, diil mi," diyor.

Doğru. Sonra her zaman yaptığım şeyi yapıyorum, kederlerimi içkiye boğuyorum; bardaki herkese diyorum ki: "Bernie, Mona, Billy, Candy, Stevie ve Dee - yalnızca geçici olarak Hackney'deyim, ölene kadar burada kalacağımı sanmayın. Benim daha büyük planlarım var, abi. Pardon yani."

Ayrıca evet, tuvaleti çok sık ziyaret ediyorum ama dışkılamaktan çok beslenmek için.

Burnumdan süpürge hortumu gibi çekerken acı gerçeğin farkına varıyorum. Kok beni de, herkesi de sıkıyor. Nefret ettiğimiz bir piyasada, nefret ettiğimiz bir şehirde, sanki evrenin merkezindeymişiz gibi davranan, gerçek hayatın başka bir yerde yaşandığı düşüncesini kafamızdan atabilmek için içimizi pis uyuşturucularla dolduran, yaptığımız her şeyin bu paranoyayı ve gerçeği beslediğinin farkında olsak bile buna bir şekilde dur diyebilmek için yeterince duyarlı olamayan, bıkkın ve de bitkin götleriz biz. Çünkü, ne yazık ki, durmaya değebilecek kadar iyi ve ilginç hiçbir şey yok. Bu arada, Breeny'de bok gibi çilek[1] olduğu söylentileri yayılmaya başlıyor ve bunun bayağı bir kısmı etrafta dönmeye başlamış gibi.

Bir anda yarın oluyor ve bir yerlerde, bir evde oturmuş pipo çeviriyoruz; amonyağın pis kokusu havaya yayılırken Stevie götürdüğü bu malın kendisine kaça patladığını anlatarak ortaya çıkan buruşuk banknotları istiflemeye çalışıyor. Korkunç piponun bana her gelişinde, dudaklarımı her patlatışında kendimi hasta ve aldatılmış hissediyorum, sonra aldığım fırt beni odanın başka bir köşesine yolluyor: soğuk, buz kesmiş, memnun, kendimle dolu, saçma sapan konuşarak, dünyayı ele geçirme planları yapıyorum.

Sonra sokaktayım. Islington'a geldiğimi bilmiyordum, öylesine turluyorum, sonra Green'de elindeki haritayla boğuşan, eldivenli elleriyle haritayı açmaya uğraşan bir kız görüyorum ve ağzımdan ucuz bir "Kayıp mı oldun şekerim?" çıkıyor. Kendi sesimdeki ağlak tını, o duygu, beklenti ve hatta yoksunluk yüklü tını beni afallatıyor. Hem bunun şokundan hem de elimdeki mor alüminyum folyodan aldığım fırttan geriye doğru sendeliyorum. Bu neydi böyle? Bunu elime kim verdi? Buraya nasıl geldim, amına koyayım? Herkes nerede? Birkaç inleme duyuldu, sonra birileri çıkıp gitti ve ben dışarıya, soğuk yağmurun altına çıktım ve şimdi...

Kız pantolonumun içindeki etli Blackpool kayasından çubuk kadar sert bir sesle şarlıyor, "Siktir git... ben senin şekerin falan değilim..."

"Kusura bakma bebek," diye beceriksizce özür diliyorum.

"Bebek de değilim," diye beni bilgilendiriyor.

"Bakış açına bağlı tatlım. Bir de benim açımdan bakmayı dene," dediğimi duyuyorum, sanki başkası söyler gibi ve onun gözlerinden görüyorum kendimi: leş gibi kokan, pis mor folyolu bir hanzo. Ama benim bir işim var, çıktığım hatunlar var, bankada biraz param bile var, üstümdeki bu pis kokulu ve lekeli koyun postu kabandan, bu eski yün şapka ve eldivenlerden daha iyi giysilerim var benim; peki burada yaşanan bu bokluk nedir Simon?

"Defol git, sapık!" diyor kız sırtını dönerek.

"Herhalde bugün sol tarafından kalktın. Adam sen de, tek yol yukarıdır, ha?"

"Siktir," diye bağırıyor kız arkasına bakarak.

Hatunlar bazen çok negatif olabiliyor. Kadınlar konusundaki bilgisizliğime lanetler yağdırıyorum. Birkaç kadın tanıdım, evet, ama benim ufaklık hep araya girdi, benimle onların ve daha derin bir şeylerin arasına.

Geriye doğru düşünmeye başlıyor, zihin haritaları birbirine karışmış, gereğinden fazla ısınmış olan beynimi gerip uzatarak, bölüp perspektif birimlerine ayırarak yeniden sömürgeleştirmeye çalışıyorum. Anladığım kadarıyla, daha önce, aslında evdeymişim, sabah depresif halde benim yeni eve dönmüşüm, kalan son çileği de yaparak terlemeye ve takım elbiseyi çekmiş Hillary Clinton'ın New York'tan senatörlüğe adaylığını koyduğunu açıklayan gazetedeki resme bakarak otuzbir çekmeye başlamışım. Şu Yahudileri kafaya takmamasını, hâlâ güzel bir kadın olduğunu ve Monica'nın onunla boy ölçüşemeyeceğini söylüyormuşum yine ona. İşte, Bill'in canı sadece biraz o kızın ağzına vermek istemişmiş falan. Sonra sevişmişiz. Sonra, Hillary memnun mesut uyurken, yan odaya gitmişim ve Monica beni orada bekliyormuş. Yabancılaşma sonrası harika bir sikişte Leith, Beverly Hills'e karşı. Sonra Hillary ve Monica'yı birbirleriyle oynamaları için kışkırtıp onları seyretmişim. İlk başta karşı koymuşlar ama tabii ki tatlı dilimle onları ikna etmişim. Croxy'nin verdiği yırtık pırtık koltuğa yaslanıp elimde bir Havana purosuyla, yani işte ince bir panatella tüttürerek yaptıkları şovu izlemişim.

Bir polis arabası sakatlayacak ağır aksak bir sivil vatandaş bulmaya çalışarak öte öte Upper Sokak'tan aşağı doğru geliyor ve ben titreyerek aslıma dönüyorum.

Fantezinin yumuşak başlı ancak aşağılık doğası biraz acı veriyor ama bu yalnızca, diyerek mantık yürütüyorum, geçici olması gereken çirkin düşüncelerin düşüş sırasında insana yapışıp kalması yüzünden; gitmeleri gereken yerler tıkanıyor ve oturup onlarla uğraşmak zorunda kalıyorsun. Kokainden nefret ediyorum; zaten bir süre alacak param da olmayacak. Ama kafan iyi olduğunda bunun konuyla pek ilgisi olmuyor tabii.

Otopilota bağlamışım ama Angel'dan aşağı inerek Kings Cross'a gittiğimin, bunun doğal bir çaresizlik belirtisi olduğunun hafiften farkındayım, eğer öyle bir şey varsa tabii. Tanıdık kimse var mı diye Pentonville Caddesi'ndeki bahisçilere bakıyorum ama kimseleri göremiyorum. Bugünlerde polisin Cross çevresinde fazla gezmesi yüzünden müptezel dolaşımı artmış durumda. Zehirli artıkları dağıtarak ve oradan oraya ittirerek ama hiçbir zaman ele geçirip kökünü kurutmayı başaramayarak, bir lağım bataklığından geçen hız motorları gibi vınlayıp duruyorlar.

Sonra Tanya'nın geldiğini görüyorum, eyç[2]lenmiş gibi. Yüzü küçülmüş ve kül rengi ama gözleri beni tanıyarak canlanıyor. "Hayatım ..." Sarılıyor. Peşinde sıskacık, küçük bir herif var ama sonradan herifin aslında hatun olduğunu fark ediyorum. "Bu, Val," diyor Tanya, Londralı canki bozuntularının genizden gelen o bildik cıyaklamasıyla. "Asırlardır yoksun ortada."

Neden acaba? "Ya, Hackney'e döndüm. Geçici olarak. Bu hafta sonu biraz pipo takıldım," diye açıklama yapıyorum. Bir grup kafayı yemiş zenci içeri giriyor: gergin, saldırgan ve düşman tavırlılar. Buralarda bahis oynanıyor mu acaba? Ortamı beğenmiyorum. Val denen o acayip, anemik tipli karıyı da peşimize takıp dışarı çıkarken siyah götlerden biri diğerine saldırıyor, biz de Kings Cross istasyonuna doğru yollanıyoruz. Tanya sigaralar hakkında bir şeyler söyleyip ağlaşıyor ve, işte, ihtiyaçlar karşılanmalı falan diye ceplerimdeki pisliği karıştırıyorum. Sigara alıp metroda bir tane yakıyorum. İbnelerin yeni fetişi olan açık mavi Londra Ulaşım üniformalarından birini giymiş, şişko, kesik nefes, çok bilmiş bir göt lalesi bana sigarayı söndürmemi söylüyor. Sarhoş bir götün fırlattığı izmaritten çıkan yangın sonucu ölen insanların anısına yazılmış plaketi işaret ediyor. "Sen salak mısın? Hiç mi umurunda değil?"

Bu palyaço kiminle konuştuğunu sanıyor böyle? "Hayır, umurumda falan değil, amına koyayım, laleler bunu hak etmiş. Seyahat etmek her zaman risklidir," diye şarlıyorum.

"Ben o yangında bir dostumu kaybettim, seni orospu çocuğu!" diye bağırıyor öfkeli, kızgın göt.

"Senin gibi bir bok torbasıyla arkadaş olduğuna göre hıyarın önde gideniymiş," diye haykırıyorum ama yürüyen merdivenle aşağı inerken sigarayı söndürüyorum. Tanya gülüyor ama Val denen hatun resmen gülme krizi geçiriyor, katılacak neredeyse.

Metroya binip Camden'a, oradan Bernie'nin evine gidiyoruz. "Sizin Kings Cross'da takılmamanız gerekirdi kızlar," diyerek gülümsüyorum, neden orada takıldıklarından eminim zaten de, "özellikle de siktiğimin zencileriyle," diyorum. "Adamların tek istediği güzel bir beyaz hatun bulup ona pezevenklik yapmak."

Val kuşu buna da gülüyor ama Tanya açıyor ağzını, yumuyor gözünü. "Nasıl böyle dersin? Şu anda Bernie'ye gidiyoruz. O en iyi arkadaşlarımızdan biri ve de siyah."

"Tabii ki öyle. Ben *kendimden* bahsetmiyorum, onlar benim kardeşlerim, benim insanlarım. Hemen hemen buradaki bütün arkadaşlarım siyah benim. *Sizden* bahsediyorum. Pezevenklik yapmak istedikleri *ben* değilim. Aslında, sikik Bernie becerebilseydi yapardı ya."

Ağır abla Val buna da öyle cici bir şekilde kıkırdıyor ki Tanya suratını ekşitiyor.

Bernie'nin dairesine çıkarken bir an bu zavallı sitenin hangi bloğuna gideceğimizi karıştırıyorum çünkü gün ışığında buralara gelmeye pek alışık değilim. Merdivendeki dönemeçte, kendi sidiğinin içinde sızmış bir hanzoyu uyandırıyoruz. Ben canlı ve neşeli bir sesle, "Günaydın," diye bağırınca hanzodan homurtuyla inilti arası bir ses çıkıyor. "Tabii, bunu söylemek senin için kolay," diye espri yapınca karılar yine gülüyor.

Bernie hâlâ ayakta, Stevie'den yeni dönmüş. Manyak gibi tellenmiş durumda, zincirler, dişler ve yüzüklerden oluşan altın rengi bir kütleye dönmüş. Burnuma amonyak kokusu geliyor ve tabii ki mutfakta bir pipo

var, bana da bir fırt veriyor. Bernie, koca gözlerinde manik bir gaza getirme arzusuyla çakmakla taşı yakarken uzun ve sert bir nefes çekiyorum. Nefesimi tutup ağır ağır bırakırken göğsümde o pis, dumanlı yanma hissini duyuyorum, bacaklarım tutmuyor ama tezgâha tutunup bu bitkin, cool kafanın tadını çıkarıyorum. Her bir ekmek kırıntısına, alüminyum evyedeki her bir su damlasına tüm detaylarını görerek bakmak hasta edici bir şey ama etmiyor işte; gelen üşüme ruhumu odanın soğuk bir köşesine yolluyor. Bernie vakit kaybetmeden eski kirli kaşığında bir taş daha yıkayıp folyoya külden bir yatak yaparak taşları bebeğini beşiğine yatıran bir annenin sevecenliği ve özeniyle yatağa yatırıyor. Çakmağı taşa tutarak hayranlıkla Bernie'nin içişindeki o kontrollü şiddeti izliyorum. Bernie bana bir keresinde ciğerlerinin kapasitesini artırmak için küvete girip su altında nefes tutma çalışmaları yaptığını anlatmıştı. Kaşığa, o alet edevata bakarak, tarafsız bir endişeyle bana eroin günlerimi hatırlattıklarını düşünüyorum. Eh, siktir et, artık daha yaşlı, daha olgunum ve eroin eroindir, taş da taş.

Tezgâha tutunmuş, birbirimizden birkaç santim uzakta durarak bir şeyler sayıklayıp saçma sapan konuşurken düşman tarafından gemiye şok dalgaları yollandığı sırada Atılgan'ın kumanda masasında duran iki subaya benziyoruz.

Bernie kadınlara takmış durumda; zavallı denyo ağzına sıçmış, hayatını mahvetmiş olan orospulardan bahsedip duruyor, ben de ona katılıyorum. Sonra sikilmedik bir tek kulağımızı bırakan amcıklara geçiyoruz (erkek olanlara) ve bir gün nasılsa elimize düşeceklerinden falan bahsediyoruz. Bernie ile ikimiz, Clayton denen bir çocuktan nefret ediyoruz; eskiden arkadaşımızdı ama artık şehirdeki herkesi sikmiş durumda. Sohbette bir boşluk olduğunda Clayton bizim için iyi bir hedef haline geliyor. Eğer böyle rakipler olmasaydı, hayatı biraz acıklı hale getirmek, ona biraz mana ve ehemmiyet kazandırmak için, onları icat etmemiz gerekirdi. "Gün geçtikçe daha da sapıtıyor," diyor Bernie, yarı-samimi, tuhaf bir endişeyle, "sapıttıkça sapıtıyor," diye tekrarlıyor, başına vurarak.

"Peki ya... şu, Carmel, onunla hâlâ düzüşüyor mu?" diye soruyorum. "O hatuna bir kere çakmak istemişimdir hep."

"Yok lan, yok, o siktirip geldiği yere gitti, Nottingham mı her ne bokumsa işteee..." diyor Bernie, Jamaica'dan Kuzey Londra'ya yalpalayıp arada Brooklyn'e de uğrayan aksanıyla. Sonra baltaları ortaya çıkarıyor ve diyor

ki, "Siz İskoç erkekleri böylesiniz işte, ortalıkta dolaşan yeni bir kıza rastladınız mı hakkında her şeyi bilmek istersiniz, erkek arkadaşı kimmiş, falan. Güzel bir karınız, çocuklarınız, paranız olsa bile. Elinizde değil."

"Biz yalnızca halkın arasına karışıyoruz. Ben toplumla ilişkimi kesmemeye çalışıyorum, o kadar," diyerek gülümserken yan odadaki divanda oturan hatunlara bir göz atıyorum.

"Toplum..." diyerek tekrarlıyor Bernie, "toplumla ilişkiyi kesmemek lazım tabii..."

Yeniden yıkamaya başlıyor. "Özgür dünyayı taşlamaya devam et sen," diyerek gülüp yandaki odaya gidiyorum.

İçeri girerken Tanya'nın bluzunun üzerinden kollarını kaşıdığını görüyorum; tabii vücudundaki eyç azalıyor ve manevi bir biçimde, telepatiyle benim de gözüm seğirmeye başlıyor. Toksinlerden birazını terle atmak için sikişmek isterdim ama cankileri sevmiyorum, amına koyayım, hareket bile etmiyorlar. Val denen şu erkek kılıklı karı ne uyuşturucu yaptı sikim bilir ama gene de kızı kolundan tutup yarı sürükleyerek tuvalete götürüyorum.

"N'apıyosun?" diye soruyor, direnmeden ama boyun da eğmeden.

"Biraz ağzına vericem," diyorum göz kırparak. Pervasızca bakıp hafifçe gülümsüyor. Beni memnun etmek istediğini görebiliyorum çünkü o, öyle bir hatun. Her zaman karşısındakini memnun etmeye çalışan ama asla beceremeyen, hasar görmüş cinsinden. Hayat denen oyundaki işlevi: kafayı yemiş bir lalenin yumruğunu durdurmaya yarayan bir surat.

Neyse, içeri giriyoruz, kılıcımı çekiyorum ve benim kereste ortaya çıkıyor. Siktiğimin karısı dizlerinin üstüne çökmüş, ben de o yağlı kafayı apışarama yapıştırıyorum ve emiyor ve... hiç bir şey hissetmiyorum. Yani fena değil ama o boncuk gibi gözleriyle başını kaldırıp beni etkilemek istemesi, hoşuma gidip gitmediğini anlamaya çalışması sinirime dokunuyor, çok salakça geliyor şimdi. Hepsinden önemlisi, keşke biramı da yanımda getirseymişim.

O gri kafatasına, titreşerek bana bakan o ölü gözlere ve hepsinden çok o koca dişlere bakıyorum; uyuşturucu kullanımından, kötü beslenmeden ve

bakımsızlıktan dişetleri geriye çekilmiş. Kendimi *Karanlığın Ordusu*'ndaki[3] Deadite'lardan[4] birinin saldırısına uğrayan Bruce Campbell gibi hissediyorum. Bruce olsa bu narin kafatasına bir tane geçirip tuzla buz ederdi. Şeytana uyup aynı şeyi yapmadan, inmeye başlayan sikim o leş kokulu çürük dişler ormanında paramparça olmadan önce, buradan hemen çıkmam lazım.

Sokak kapısının açıldığını duyup korku ve dehşet içinde fark ediyorum ki seslerden biri kesinlikle Croxy'ye ait; partilemeye devam etmek için buraya gelmiş. Sanırım Breeny de burada. Biramı düşünüyorum ve götün birinin onu öylesine alıp kafasına dikeceği fikri bana dayanılmaz geliyor. Üstelik onlar için hiçbir anlamı olmayacak ama benim için şu anda bu, dünyadaki her şey demek. Eğer tahmin ettiğim kişi geldiyse biram birazdan elden gidecek demektir, amına koyayım. Val'i itip attırdıktan sonra dışarı çıkarken benimkini içeri sokup fermuarımı çekiyorum.

Bira hâlâ yerinde. Malın etkisi çoktan geçti ve canım yeniden taş yapmak istiyor. Divanın üzerine yığılıyorum. Evet, Croxy gelmiş, sıçmış gibi görünüyor; Breeny taptaze ama böyle bir partiyi nasıl oldu da kaçırdım diyerek hayıflanıyor. Meğer yanlarında bira da getirmişler. Garip ama bu bende hiçbir rahatlama hissi yaratmıyor. Yalnızca takmış olduğum *o* biranın gözüme ılık, zamanı geçmiş ve içilemeyecek durumda görünmesini sağlıyor.

Ama daha var!

İşte, biralar devriliyor, daha gözü kara planlar yapılıyor ve ortaya daha fazla taş çıkıyor, falan. Croxy, Bernie'nin çabalarına karşılık olarak plastik bir limonata şişesinden nargile yapıyor ve çok geçmeden hep birlikte siki tutup oturuyoruz. Val denen hatun siktiğimin kampından yeni kaçmış bir mülteci gibi yuvarlanarak geri geliyor. Aslında, sanırım tam da böyle bir durumda. Tanya'ya bir işaret çakıyor ve kalkıp hiçbir şey söylemeden çıkıyorlar.

Bernie ve Breeny arasında bir tartışmanın giderek alevlendiğini fark ediyorum. Amonyağımız bitti ve yıkamak için sodyum bikarbonata geçmek zorundayız, ki bu daha fazla beceri gerektiren bir işlem ve Breeny malı boşa harcadığı için Bernie'nin ağzına sıçmakla meşgul. "Boşa harcıyosun, amına

koduğumun götleği," diyor, yarısı kırık dökük, sarı ve siyah dişlerle dolu olan ağzıyla.

Bernie de bir şeyler söylüyor ve ben sonra çalışacağımı, o yüzden biraz gözlerimi kapamam gerektiğini düşünüyorum. Koridordan geçip kapıyı açarken bağrışmalar ve tabii ki kırılan cam sesleri duyuyorum. Bir an geri dönmeyi düşünsem de varlığımın zaten sıçmış olan bir durumu daha da karmaşık hale getireceğine karar veriyorum. Sokak kapısından sessizce sıvışıp bağrışmaları ve tehditleri ardımda bırakıyorum. Sonra dışarı çıkıp yola koyuluyorum.

Artık evim demem gereken o Hackney bokhanesine döndüğümde terliyorum, titriyorum ve Liverpool Sokak'tan Norwich'e giden Great Eastern treni binayı bir kez daha gümbürdetirken aptallığıma, zayıflığıma lanetler yağdırıyorum.

2. "... ilişiğindekiler..."

Colin yataktan çıkıp ayağa kalkıyor. Cumbalardan gelen ışıkta bedeni bir silüet halini alıyor. Gözlerim sallanan sikine takılıyor. Perdeleri açarken ay ışığından bir üçgende yakalanmış, neredeyse suçlu gibi görünen sikine. "Anlayamıyorum," diyerek bana döndüğünde, ışık o gür ve koyu renk buklelerini gümüş rengine boyarken yüzündeki özür dileyen darağacı sırıtışını yakalıyorum. Ayrıca gözlerinin altındaki torbaları ve çenesinin altından sarkan berbat et yığınını da görebiliyorum.

Colin hakkında: azalan sosyal ve entelektüel ilgime artık zayıflayan cinsel heyecanı da eklememiz gereken, sikiştiğim orta yaşlı adam. Artık zamanı geldi. Tanrım, hem de nasıl.

Yatakta gerinip bacaklarımdaki soğukluğu hissederek hayal kırıklığımın yarattığı son spazmı da atlatmak için kıvrılıyorum. Ona sırtımı dönerek dizlerimi göğsüme çekiyorum.

"Biliyorum, çok klişe belki ama bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Yani... bu sene orospu çocukları bana fazladan dört saatlik seminer grubu, iki saatlik de ders koydu. Dün bütün geceyi sınav kâğıtlarını okumakla geçirdim. Miranda beni çok zorluyor ve çocukların o kadar çok ihtiyacı var ki... *kendim* olmak için hiç zamanım kalmıyor. Colin Addison olmaya zamanım yok. Ama kimin umurunda ki? Colin Addison kimin umurunda ki, amına koyayım?"

Bilinç merdivenlerinden uykuya doğru kayarken bu mızmız kaybedilmiş ereksiyonlar ağıtını ancak hayal meyal duyabiliyorum.

"Nikki? Beni duyuyor musun?"

"Mmm..."

"Bence ilişkimizi biraz normalleştirmemiz lazım. Anlık bir şey değil bu. Miranda ve ben: miadımızı doldurduk. Tamam, şimdi ne diyeceğini biliyorum, evet, başka kızlar da oldu, başka öğrenciler, tabii ki oldu," diyor sesine güvenini yeniden kazanmış bir tonun hakim olmasına izin vererek.

Erkek egosu kırılgan görünebilir ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum, kendini tamir etmesi fazla uzun sürmez, "... ama hepsi çoluk çocuktu, birlikte biraz eğlendik işte. Esas mesele şu ki sen daha olgunsun, yirmi beş yaşındasın, aramızda *o kadar da* yaş farkı yok ve seninle her şey daha farklı. Yalnızca şey değil ... yani, bu *gerçek* bir ilişki, Nikki, ben de bunun gerçek olmasını istiyorum. Beni anlıyor musun? Nikki? Nikki?"

Colin Addison'ın sikiştiği öğrenciler cemiyetine girdiğime göre, baş sevgili statüsüne yükseltilmiş olmak da beni mutlu etmeli sanırım. Ama ne yazık ki, etmiyor.

"Nikki!"

"Ne var?" diye homurdanıyorum, yatakta dönüp oturarak ve saçlarımı yüzümden iterek. "Ne anlatıyorsun sen ya? Sikmeyi beceremeyeceksen hiç olmazsa uyumama izin ver. Sabah dersim var ve yarın akşam gene o boktan saunada çalışmak zorundayım."

Colin şimdi yatağın ucunda oturmuş, ağır ağır soluk alıyor. Karanlıkta omuzlarının kalkıp inişini izlerken gözüme saldırıya karşılık mı versin, yoksa geri mi çekilsin diye karar veremeyen, garip, yaralı bir hayvan gibi görünüyor. "Orada çalışman hoşuma gitmiyor," diye soluyor, son zamanlarda çok *Colin* olan o hırçın, sahiplenici ses tonuyla.

Ve diyorum ki, işte şimdi, düştün elime. Haftalar boyu süren bir boyun eğişten sonra, o kıçıma-bile-takmam kritik noktasına, sonunda onlara siktirip gitmelerini söyleyebilecek kadar güçlü hissettiğiniz o duruma geliveriyorsunuz. "O sauna şu anda benim doğru dürüst sikişebilmek için tek şansımı temsil ediyor," diyorum serinkanlı bir tavırla.

Havadaki soğuk sessizlik ve Colin'in koyu karaltısının kıpırtısızlığı, bana tam yerinden vurduğumu söylüyor. Sonra aniden harekete geçiyor, silkinerek ve gergin bir halde, giysilerinin durduğu koltuğa doğru gidiyor. Onlarla cebelleşmeye başlıyor. Karanlıkta bir şeye, bir sandalye ayağına ya da yatağın kenarına çarpan bir ayağın kütürtüsü duyuluyor ve ardından kedi tıslaması gibi bir 'siktir' geliyor. Çıkmak için acele *ediyor* şimdi, çünkü normalde çıkmadan duş alır, Miranda için, ama bu sefer hiç sıvı akıtılmadığına göre gerek görmüyor herhalde. En azından ışıkları açmama inceliğini gösteriyor, bunun için ona minnettarım. Çekiştirerek kot

pantolonunu giyerken götüne bir kez daha, büyük ihtimalle de son kez hayran kalıyorum. İktidarsızlık feci, yapışkanlık berbat bir şey ama ikisi bir arada kesinlikle çekilmiyor. Bu yaşlı salağa hemşirelik yapma düşüncesi iğrenç. Götü için üzgünüm ama, onu özleyeceğim. Erkekte güzel ve sert bir göt her zaman hoşuma gitmiştir.

"Bu haldeyken seninle konuşmak imkânsız. Ben seni sonra ararım," diyerek pofluyor kazağını giyerken.

Buz gibi bir sesle, "Hiç zahmet etme," diyerek yorganı çekip memelerimi örtüyorum. Daha önce benim onayımla, hatta bazen gaza getirişimle onları emmişken, sikini aralarına sokmuşken, onları ellemiş, okşamış ve sömürmüşken, bu hareketi neden yapmam gerektiğini düşünüyorum. Yarı karanlıkta öylesine bir bakış, neden birdenbire tecavüze uğramışım hissini yaratıyor acaba? Cevabı, varlığımın bana Colin'le ikimizin artık tarih olduğumuzu söylemesi olsa gerek. Evet, zamanı *geldi*.

"Efendim?"

"Hiç zahmet etme dedim. Beni sonradan aramak için. Kılını bile kıpırdatma, amına koyayım," diyorum ve keşke bir sigara olsaydı diye düşünüyorum. Ondan bir tane isteyeyim diyorum ama nedense biraz uygunsuz kaçacakmış gibi geliyor.

Bana bakmak için dönünce tıraş etmesi için yalvardığım o salak bıyığını, perdelerden sızan gümüş rengi soluk ışıkla aydınlanmış bıyığın altındaki ağzı, karanlıkta gizlenmiş gözlerini görebiliyorum. O ağız bana şöyle diyor, "İyi, siktir git o zaman! Sen geri zekâlı, küçük bir kız çocuğusun, Nikki. Kendini beğenmiş küçük bir cadısın sen. Şimdi çok iyi olduğunu zannediyorsun ama büyüyüp insan ırkının geri kalanına katılmazsan çok büyük sorunlarla karşılaşacaksın."

Ruhumda öfkeyle kopmak ve espri yapmak arasında bir savaş yaşanıyor; ikisinin de diğerine üstünlük tanımaya niyeti yok. Böyle ahenksiz bir durumda yapabildiğim tek şey, öksürerek şunları söylemek oluyor, "Senin gibi mi? Güldürme beni..."

Ama Colin gitmiş bile. Odanın kapısı, ardından sokak kapısı çarpılıyor. Vücudum ferahlayarak çözülmeye başlıyor; ta ki usançla kapının iki kere kilitlenmesi gerektiğini hatırlayana kadar. Lauren güvenlik hastası, bizim

patırtımıza uyanmış olacağından her halükârda canı sıkılacak. Koridordaki cilalı, soğuk yer döşemesinin üstünde yalın ayak yürüyerek, kapıyı kilitlemiş olmaktan memnun bir halde, yatak odasına dönüyorum. Pencereye gidip Colin'in merdiven kapısından boş sokağa çıkışını görebilir miyim diye düşünüyorum ama sanırım ikimiz de yeterince açık konuştuk ve aradaki bağ koptu artık. Bu sözcük özellikle doyurucu geliyor kulağa. Tabii ki böyle bir şey yapmam ama penisini o pörsük haliyle Miranda'ya postaladığımı ve Miranda'nın penisi tanımadığını düşünüyorum. Aslında hepsi de aynı; tabii kocaman, pasaklı, sarkık ve yaşlı bir faraş değilsen. Duvarların yeterince güçlüyse her şeyle, yani hemen hemen her şeyle sikişebilirsin. Sorun yaratan şey penisler değil, ilişiğindekiler; çeşitli boyutlarda oluyorlar, evet, çeşitli boyutlarda ve iç bayma düzeylerinde.

Gök mavisi sabahlığıyla Lauren çıkageliyor, saçları orman gibi, uykulu gözlerini kırpıştırarak gözlüğünün camlarını silip takıyor. "Her şey yolunda mı? Bağrışmalar duydum..."

"Yalnızca iktidarsız, menopozlu bir adamın gecenin içindeki acıklı böğürtüleri. Senin feminist kulaklarına ninni gibi gelmiştir herhalde," diye neşeyle gülüyorum.

Yavaşça yaklaşarak kollarını uzatıp beni kucaklıyor. Ne esaslı ve harika bir kadın: bana her zaman hak ettiğimden daha anlayışlı davranmaya hazır. Mizah gücümü incindiğimi saklamak, alaycılığı kırılganlığımı yansıtmak için kullandığımı düşünür ve bana hep merakla, ciddiyetle ve azimle yaklaşarak yüzeyin altındaki gerçek Nikki'yi bulmaya çalışır sanki. Lauren benim de kendisi gibi olduğumu zannediyor ama, yüzeydeki bütün yapmacıklığına rağmen, ben onun hayatı boyunca dönüşebileceğinden çok daha soğuk bir hatunum. Uygulamaya koyduğu katı politikalara rağmen tatlı bir çocuktur, lavantalı sabun gibi ve taptaze, harika kokar. "Üzgünüm...bir öğretmenle ilişki yaşadığın için delirmiş olman gerektiğini söyledim, biliyorum ama bunu incineceğini bildiğim için söylemiştim..."

Titriyorum, onun kollarında resmen tir tir titriyorum, "Tamam, tamam... yok bir şey... her şey düzelecek..." Ama Colin'i umursadığım varsayımına *güldüğüm* için titrediğimin farkında bile değil. Biraz başımı kaldırıp güldüğümü görmesine izin veriyorum, sonra hemen pişman oluyorum çünkü Lauren *çok* şeker ve şimdi onu biraz bozmuş oldum. Bazen

acımasızlık içgüdüsel olarak geliyor. Gurur duyulacak bir şey değil ama farkında olmak için çaba harcanması gerek.

Yatıştırmak ister gibi daracık ensesini okşuyorum ama gülmeden de duramıyorum. "Ha ha ha ha... sen yanlış olduğunu söyledin bir tanem. Sepetlenmiş olan o, incinmiş olan o. 'Bir öğretmenle ilişki yaşamak..' Ha ha ha... Aynı onun gibi konuşuyorsun."

"E başka ne denebilir ki? *Adam* evli. İlişki yaşıyorsun işte..."

Yavaşça başımı sallıyorum. "İlişki falan yaşamıyorum. Onunla düzüşüyorum. Daha doğrusu düzüşüyordum. Artık bitti. Duyduğun o artistlikler artık beni düze*me*yeceği içindi."

Lauren mutlu ama hafiften suçlu bir tebessümle bana bakıyor. O kadar terbiyeli, görgülü, başkalarının, hatta sevmediklerinin başına gelenler yüzünden bile öylesine içten acı çeken bir kız ki. Zaten Colin'in en sevmediğim özelliklerinden biri ondan hoşlanmaması, yalnızca onun görülmesini istediği yüzeysel imajı görmesiydi. Ama böyle bir adam çıktı işte; akıllı falan değil, salak yani.

Yorganımı tekrar üstüme çekiyorum. "Şimdi yanıma gel ve bana doğru dürüst bir kucak ver," diyorum.

Lauren gözlerini çıplak vücudumdan kaçırmaya çalışarak bana bakıyor. "Yapma şunu, Nikki," diyor utana sıkıla.

"Bir tek kucak istiyorum," diye somurtarak ona yaklaşıyorum. Çıplak bedenlerimiz arasında sabahlığının kalın kumaşının olduğunu ve tecavüze uğramayacağını anlayarak bana sımsıkı, candan sarılıyor ama ben onu bırakmayıp yorganı üstümüze çekiyorum.

"Of, Nikki," dese de çok geçmeden rahatlayıp yatağa yerleştiğini hissediyorum ve burun deliklerimde lavanta kokusuyla muhteşem bir uykuya dalıyorum.

Sabah yatakta bir boşlukla uyanıyorum, mutfaktan kulağıma çalışma sesleri geliyor. Lauren. Her kadının böyle tatlı, genç bir karısı olmalı. Kalkıp sabahlığımı vücuduma sararak mutfağa yollanıyorum. Kahve tıslayarak sürahinin üstündeki filtreden fışkırıyor. Şimdi duşa girdiğini

duyabiliyorum. Oturma odasına gittiğimde telesekreterin yanıp sönen kırmızı ışığı mesajları dinlemem gerektiğini söylüyor.

Colin'i ya çok abartmışım ya da fazla hafife almışım. Telefona bayağı bir mesaj bırakmış.

Biip.

"Nikki, beni ara. Bu çok salakça."

"Hey, selam çok salakça," diyorum telefona doğru, "bu da Nikki."

Colin telefonda konuşmayı biliyor, çok komik olabiliyor yani.

Biip.

"Nikki, üzgünüm. Kendimi kaybettim. Benim için çok önemlisin, gerçekten. Zaten anlatmaya çalıştığım da buydu. Yarın ofisime uğra. Haydi ama, Nik."

Biip.

"Nikki, böyle bitmesin. Seni bizim lokalde öğle yemeğine götüreyim. Orayı severdin. Haydi. Beni ofisten ara."

Kızların çoğu yaşlandıkça kadın olur ama erkekler çocuk olmaktan hiç vazgeçmiyor. Onların özendiğim, hep taklit etmeye çalıştığım yönleri de bu, salaklığa ve çocukça duygulara böylesine kapılıp gitme yetileri. Ama sürekli bununla karşılaşıyorsanız çok yorucu olabiliyor.

3. Dümen # 18.733

Soho'nun götte kalan boktan muhitlerinden biri; ucuz parfüm, kızartma, alkol ve patlak siyah torbalardan kaldırım kenarına fırlamış çöp kokularıyla daracık ve döküntü. Kulak tırmalayan neon kümeleri sağlıksız bir çisentinin alacakaranlığından cansız bir hayatın içine doğru ağır ağır, neredeyse küstah bir tavırla cızırdayarak o yıllanmış, kısır zevk vaatlerini sunuyor.

Ara ara bu yüce hazların temsilcileriyle karşılaşıyorsunuz: kapılarda duran koca çeneli, saçları kazınmış, takım elbiseli ve paltolu magandalarla merdiven başlarında takılarak çıplak-ampul-ışığı-sarısı hasta yüzlerini yorgun meraklılara, tedirgin turistlere ve alaycı sarhoş gençlere teşhir eden kok orospuları.

Ama burası benim evim sayılır. Şu kulübün kapısındaki kas yığını ahbabımın önünden geçmek, adamın pahalı paltosunun rüzgârda çırpınışı, Leith'deki saunalarda iş bulamayıp bir vuruş için sikişen eroinman karılara pezevenklik yaptığım günlerden bu yana ne çok yol katettiğimin göstergesi.

Otobüs Henry başıyla selam veriyor. "Si abi, n'abersin?" diyor ve ben gülümserken burun deliklerimin beyinsiz, bini-bi-paraya kas çuvallarıyla yüz yüze geldiğimde her zaman olduğu gibi istem dışı titreşmesini önlemeye çalışıyorum çünkü onlara ihtiyacım var ve bu herifler küçümsendiklerini şıp diye anlarlar. Yüzüm bir irkilişle buruşuyor ama gülümsüyorum. "N'aber Henry? Şu anda biraz sıçmış durumdayım. Sikimi hep yanlış yüzlere gömüyorum, falan işte."

Henry sertçe başını sallıyor, biraz laflıyoruz; mağara adamı kafasındaki soğuk gözlerinin arada bir arkalarda bir durum var mı diye omzumun üzerinden dikiz atışını izliyorum. Attığı bakışlar yangın öncesi kıvılcımları yatıştırmak için yeterince tırstırıcı.

"Colville burada mı bugün?"

"Yok, sikime şükür," diyor Henry. Burası güvenli bölge; ikimiz de patronumuzdan deliler gibi nefret ediyoruz. Henry'yle vedalaşıp içeri

girerken Matt Colville'in karısını düşünüyorum. Hazır bizim havalı patron ortalarda yokken... Biraz çalışması için Tanya'yı buraya getirsem iyi olur. Karıyı cepten arıyorum ama—sürpriz!—telefondaki ses bana telefonunun kapandığını söylüyor. Hem eroin hem de taş alışkanlıklarını sürdürürken cep telefonu faturalarını ödemeyi hatırlayabilmek zor zanaat. Bu küçük bir fırsatın kaçırılması demek. Başkalarının ihmallerinden dolaysız olarak etkilendiğim durumlarda her zaman olduğu gibi yine içimde bir şeylerin buz kestiğini hissediyorum.

Ama Colville'in yokluğunda ve Dewry ofisteyken, patron benim. Ayrıca bugün Marco ve Lenny çalışıyor, ikisi de işini iyi yapar, yani benim rolüm yalnızca sosyalleşmek olacak. Daha çok barın sağ tarafında oturup piyasa yapıyor, yalnızca önemli biri, bir futbolcu, kötü adam ya da çok seksi bir hanım (bunlardan herhangi biri) müessesemize geldiğinde servis ve konsomasyon için yerimden kalkıyorum. Mesaim bittiğinde Randolph'un dükkânına gidip bir sürü gay pornosu alıyorum; eski bir arkadaşım için anonim bir hediye olacak bunlar. Sonra ne idüğü belirsiz bir kafe bara gidip bira içiyorum. İşim bittiğinde kulüpten siktirip gitmek isterim hemen; iyi bir banyo yapmanın sosyal karşılığı budur. Bu bar bayağı allı pullu, hayal gücünden yoksun, şık bir Ikea anıtı. Burası Soho ama artık ruhu kaçmış herhangi bir yer de olabilir.

Biraz düşmüş durumdayım ama bu kadar kolay toparlanmama şaşıyorum. Daha çok zaman alır sanmıştım. Neredeyse yine kendimi aptal ve zayıf hissetmeye başlayacaktım. Croxy ile birlikte kopacak kadar zayıf; sanki götün evi, minibüsü ve kaslarıyla taşınmama yardım etmesi, ona beni kimyasallarla zehirleme hakkını veriyormuş gibi. Beş para etmez, topu beş para etmez. O siktiğimin gerzek küçük orospusu Tanya, ben kulübe gelip doğru dürüst parası olan birkaç meraklıyı avlamasını ayarlamışken gitmiş Kings Cross'da takılıyor. Zayıf şey. Yaşlandıkça bu türden zayıflıklar da gitgide daha pahalı lükslere dönüşüyor.

Ama artık kendimden nefret ettiğim yeter çünkü işimi kazasız belasız bitirdim ve şu anda bir Soho barında, Rachel adında, takım elbiseli, istekli ve hoş bir hatunla birlikteyim; kız reklam işinde çalışıyor, az evvel bir sunum yapmış ve biraz sarhoş çünkü sunumu çok iyi gitmiş, sürekli "Aman Tanrım" deyip duruyor. Barda dururken bakışlarını yakaladım, espriler ve gülüşmeler birbiri ardına geldi ve onu sarhoş grubundan ayırmayı başardım.

Tabii ki benim Islington'daki evim yenileniyor ve bir arkadaşımın pespaye odasında kalmak zorundayım. Tanrım, bu Armani elbise için sana şükürler olsun, verdiğim paraya değdi. Onun Camden'daki evine gitmeyi teklif edince diyor ki, "Aman Tanrım, olmaz, ev arkadaşımın misafirleri var."

Öyleyse şimdi kuyruğu kıstırıp mini taksi şoförü çocuğa Doğu Sekiz adresini mırıldanmam gerek. Neyse ki bizi oraya atacak kadar iyiliksever, amına koyayım. Siyah taksici götler oraya gitmez, gitseler de adama sosyal hizmet memuruymuş gibi davranırlar — hepsi beş altı boktan kilometre gidecekler diye cebinden yirmi kâğıt almaya tenezzül etmek için. Arap ve Türk denyoları bile on beş papel ister.

Rachel denen hatuna sohbetimizdeki boşluklardan yararlanarak göz ucuyla attığım kaçamak bakışlardan, geçtiğimiz her trafik ışığıyla birlikte beklentilerinin biraz daha düştüğünü anlıyorum. Ama bayağı çalçene bir tip ve ben hafta sonundan kalmışlığın şiddetiyle konsantre olmakta güçlük çekiyorum. Ayrıca bir şeyi elde ettiğini bildiğin zaman ani bir düşüş hissi yaşanıyor. Kızı tavladın ve gidiyorsun, abuklamaya gerek yok ama sonra bu tören o kadar depresif hale geliyor ki. Oradan buradan konuşmaya başlarsın, sonra Benny Hill[5] geyiğine geçersin. İşin en zor kısmı dinlemektir ama aynı zamanda en önemli kısmıdır da. Önemli çünkü durumun sosyal bir içeriği varmış ve (en azından potansiyel olarak) yalnızca bir sikiş, hayvansal bir içgüdü değilmiş gibi yapmaya benden daha çok ihtiyaç duyduğunu görebiliyorum. Aslında kapa çeneni de indir donunu demek istiyorum ona, bir daha birbirimizi görmeyeceğiz ve yollarımız kesişse bile utancımızı kayıtsızlıkla ve umurumuzda değilmiş gibi yaparak örtmeye çalışacağız, bu arada ben nefret içinde senin sikilirken çıkardığın sesleri ve ertesi gün yüzündeki o pişmanlığı hatırlayacağım. Nasıl da hep olumsuz şeyler öne çıkar, hep onlar hatırlanır.

Ama öyle olmayacak çünkü merdivenleri çıktık ve eve girdik, ben "dağınıklık" için özür dilerken, içecek olarak yalnızca brendi olduğuna hayıflanırken ve o bir şeyler vızıldanmaya devam ederken, cevap veriyorum, "Evet Rachel, aslen Edinburgh'luyum," ve bu arada içkilerimizi hazırlıyorum. Bir paket açılmamış gerçek brendi bardağı paketi bularak seviniyorum.

"Ah, oralar çok şeker. Birkaç sene önce Festival için gitmiştim. Çok eğlenmiştik," diyerek beni bilgilendiriyor plak kutularına göz gezdirirken.

Bu, oralı insanların pek çoğuna nefretlik bir cümle gibi gelebilir ama bardağımdaki brendiyi flörtöz bir tavırla çevirirken benim kulağıma çok hoş geliyor. Onun zarafetine hayran kalıyorum; pürüzsüz cildine, bembeyaz, kocaman gülüşüne. "Barry White... Prince... müzik zevkin çok iyi... bir sürü soul ve garaj plağı var burada..."

Bu yalnızca brendinin verdiği sıcaklık olamaz, çünkü lekeli sehpadan bardağını alırken göbeğimdeki hayali fermuarın açılmaya başladığını hissediyorum ve diyorum ki: ŞİMDİ. Şimdi âşık olma zamanı. Şu siktiğimin fermuarını aç sadece ve bu kızgın boğayla çılgın inek aşk gemisine binerken aşk sakatatının ikinizi de karman çorman bir esrime içinde kucaklamasına izin ver. Göz göze, salak salak bakışın, saçma sapan konuşup şişmanlayarak hayatınızı geçirin. Ama yo. Ben gene her zaman yaptığım şeyi yapıyorum ve onu kolundan tutup çekerek seksi aşkın aşağılanması için bir araç olarak kullanıyor, onun o yapmacık, görüntüyü kurtaran şok ifadesiyle kendimden geçiyorum ve öpüşüyoruz; sonra soyunuyoruz, dilliyoruz, yalıyoruz, baştan çıkarıyoruz ve sikişiyoruz.

Yalnız bundan evvel maaşının, şirketteki pozisyonunun ve sosyal konumunun ilk görüşte zannettiğim kadar etkileyici olmadığını anlamış bulunuyorum. Yatılacak birisi, o kadar. Bazen bir insanı tanımamak için çaba harcamanız gerekir.

Biraz kestirip sabah yeniden iş tutuyoruz. Sertleşir sertleşmez tekrar üstüne çıkıyorum, Norwich'e giden 7.21 ekspresi Hackney Down istasyonundan fırlarken titriyor ve pompalıyoruz; bu hızla sanki East Anglia'ya zıplayacakmış gibiyiz ve o, bağırıyor, "Aman Tanrım... Simon... Say-Muuunnn..."

Rachel uykuya dalıyor. Kalkıp işe erken gitmem gerektiğini, onu arayacağımı söyleyen bir not bırakıyorum. Yolun karşısındaki kafeye gidip aşağı inmesini bekleyerek çay içiyorum. Onun o güzel yüzünü düşündükçe gözlerim biraz yaşarıyor. O merdivenlerden tekrar çıkmayı, belki elimde çiçeklerle ona kalbimi açmayı, ebedi aşk yeminleri etmeyi, hayatını özel kılmayı, beyaz atın üstündeki prens olmayı hayal ediyorum. Bu kadınların olduğu kadar erkeklerin de hayali. Ama o kadar işte. Hasta edici bir yoksunluk duygusu yakama yapışıyor. Bir insanı, gerçekten tanımadığımız birini gözden ırakken sevmek ya da ondan nefret etmek çok kolay ve ben bu konuda uzmanım.

Sonra, erketeye yatan polisler gibi, sokak kapısından çıktığını görüyorum. Hareketleri gergin ve ani, nereye gideceğini anlamaya çalışırken yuvasından düşmüş bir kuş yavrusunu andırıyor; dün gece yatağımı ve hayatımın kısa bir bölümünü paylaşan alkol destekli yavrudan çok farklı, çirkin, hantal ve kaba bir kız. *Sun*'ın spor sayfasına dönüyorum. "Bence İngiltere'nin İskoç bir yöneticiye ihtiyacı var," diye bağırıyorum kafenin Türk sahibi Ivan'a. "Ronnie Corbett ibnesine veya onun gibi birine."

"Ronnie Corbett," diye tekrarlıyor Ivan gülerek.

"Jambo[6] göt," diyorum sıcak ve şekerli çayımı dudaklarıma götürerek.

Merdivenlerden yukarı çıktığımda, bu sefil kibrit kutusunun içinde Rachel'ın kokusunu duyuyorum—uyar—ve bir not var—bu pek uymuyor.

> Simon,
>
> Bu sabah seni kaçırdığıma üzüldüm. Seni tekrar görmek isterim. Beni ara.
>
> Öptüm,
>
> Rachel.

Of. Seni tekrar görmek istediğini söyleyen birini terk etmek her zaman iyidir çünkü seni bir daha görmek *istemedikleri* için onları terk edeceğin gün mutlaka gelecektir. Hiç uğraşmamak en güzeli. Notu buruşturup çöp kutusuna tıkıştırıyorum.

Rachel'ı kendi matriksime yerleştiremiyorum gerçekten. Londra'ya gelip Forest Gate'te bir işgal evinde yaşamaya başladığımda batıya doğru yol almayı kafaya koymuştum; Essex kızlarından Kuzey Londralı Yahudilere, oradan Sloane züppelerine geçecektim. Ama kızlar işlerini biliyordu doğrusu. Bunlardan ilki hayatın ıvır zıvırıyla seksi değiş tokuş ederken ortadakiler size nevrozlarını verir; sonuncularsa sizi eşek sudan gelinceye kadar götürür ama parmaklarına yüzük takmak sizin üstünüze vazife değildir, Çenesiz Chuckie'ye söz verilmiştir. Bu sikindirik feodal, dışarıya kız vermeyen, zengin köylü götlerinin planlanmış evlilikleri vardır hep.

Böylece *Debretts*'ı[7] hatmetmekten vazgeçtim ve Hampstead'e[8] kapağı attım.

Şimdi, benim sınıflandırma cetvelimde en alt sırada bile yer almayan Tanya kırmızı cepten arayıp bana geleceğini söylüyor. Son yıllarda herhalde en fazla Nosferatu kadar güneş görmüş olan o kurukafa beyazı suratını, feci bir silikona maruz kalmış gibi duran kocaman ve çatlak dudaklarını, sarsak bedenini ve böcek gibi bakan gözlerini düşünüyorum. Kok orospuları; ne işe yararlar ki acaba?

Great Eastern Demiryolu tarifesini yatağımın başucuna asıyorum, hatun geldiğinde her şey yerli yerinde. Bana bok yiyen Matt Colville'in onu geçen gece bardan dışarı attığını itiraf ediyor. Koca gözleri sik için değil, eroin için geberiyor. Ona nankör bir sürtük olduğunu, onun için her şeyi ayarladığımı ama onun sanatını Soho'daki nezih bir eğlence sektörü müessesesinde icra etmektense bir paket ya da biraz taş için Kings Cross'taki ahırlarda öküzlere göt siktirdiğini söylüyorum. "Senin için o kadar uğraşıyorum ama nafile," diyorum tükürür gibi, aynı sözleri anne-babasından, sosyal hizmet memurlarından ve sağlık görevlilerinden daha önce kim bilir kaç kez duyduğunu düşünerek. Kanepeye kıvrılıp kollarını kavuşturarak, çene kemiği kafatasından ayrılmış da derinin altında öylesine sarkıyormuş gibi aval aval bana bakarak söylevimi çekmeme izin veriyor.

"Ama herifçioğlu beni dışarı attı ki," diye inliyor, "Colville. Beni dışarı attı ki, amına koyiim."

"Başka ne yapacaktı ki, şu haline bi bak. Siktiğimin Weedgie'lerine[9] dönmüşsün. Burası Londra, bazı sikindirik standartların olması lazım, amına koyayım. Standartlara inanan bir tek ben mi varım..."

"Özür, Simon..."

"Sorun değil yavrum," diyerek onu divandan çekip kollarıma aldığımda hafifliğine şaşıyorum. "Bugün biraz kafam bozuk çünkü geçen hafta çok ağır geçti. Gel de şöyle yanıma uzan..." Onu yatağa çekiyorum ve dolabın üstündeki saate bakıyorum: 12.15. Onu elleyerek dudağının spazmdan kasılmasını izliyorum; sonra elbiseler etrafa saçılıyor, onun üstünde ve içindeyim. Suratı rahatsızlıktan karmakarışık halde ve ben, siktiğimin treni nerede kaldı diye düşünüyorum.

12.21.

Siktiğimin treni, siktiğimin Anglian Demiryolları ya da bu özel tren bokuna her ne deniyorsa... 12.22, siktiğimin göt laleleri... tam şu anda burada olmalıydı... "Harikasın yavrum, bomba gibisin," diye yalan söyleyerek gaza getirmeye çalışıyorum.

"Arghhh..." diye hırıldıyor.

Amına koyayım, eğer bütün yapabildiği buysa gidip hamburgercide çalışsın daha iyi çünkü bu endüstride hiç geleceği yok.

Dişimi sıkıp 12.27'ye kadar bok gibi geçen bir beş dakikaya daha katlanıyorum. Sonunda orospu çocuğu binayı parçalayacakmış gibi sarsarak istasyona dalıyor ve karı sonsuz aşkını haykırmaya başlıyor.

"Güçlü bir son," diyorum, Terry Venables[10] tarzı koçluk yapmayı deneyerek: temele in, güzel hareketleri ödüllendir. Olumlu yönlendirme yapacaksın, bağırıp çağırmak, kendini kaybetmek yok.

Tanya, "Teşekkür, Simon," diye gülümseyerek kaplamasız kırık dişini gözler önüne seriyor.

"Şimdi seni kışkışlamam lazım çünkü işim var."

Suratı gene biraz düşüyor ama elbiselerini neredeyse tek bir zavallı hareketle üzerine geçiriyor. Eline yemek ve sigara için bir onluk tutuşturuyorum, hoşça kal falan deyip uzuyor.

Kız gidince dün Soho'dan aldığım gay pornolarını bir araya topluyorum. Kalın bir zarfa doldurup üstüne adresi yazıyorum:

FRANCIS BEGBIE

MAHKUM NO: 6892BK

HMP SAUGHTON

SAUGHTON MAINS

EDINBURGH

İSKOÇYA

Eski dostum Begbie için her zaman küçük bir stok bulundurur, İskoçya'ya gittiğim zamanlarda postalarım ki eline geçtiğinde üstündeki yerel posta damgasını görsün. Acaba bunlar yüzünden kimi suçluyor; herhalde Lothian bölgesindeki herkesi. Bu da doğduğum şehre karşı açmış olduğum küçük savaşın bir parçası.

Diş macununa abanarak ağzımdaki iğrenç Tanya kalıntılarını fırçalıyorum, sonra duşa atlayıp tenasül organlarımı ovalayarak karıştırmış olduğum o hastalıklı çömlekten kalan pislikleri çıkarıyorum. Sonra ne oluyor bilin bakalım; telefon çalıyor, bu konuda öyle zayıfım ki asla açmadan duramam, zaten telesekreterim kapalı. Bir havluya sarınıp telefonu açıyorum.

"Simon, oğlum, merhaba..."

Sesin sahibini çıkartmam bir-iki saniyemi alıyor. Edin-burgh'dan Paula Teyzem arıyormuş.

4. '... beceriksizce otuzbir çekerek...'

Ne zaman bir dersimi değiştirsem kendimi daha da başarısız hissediyorum. Ama benim için akademik dersler de erkekler gibi: en büyüleyici olanı bile uzun süre ilgimi çekemiyor. Artık Noel geçti, yeniden bekâr bir kadınım şimdi. Ama ders değiştirmek insanı öğretim kurumunu veya şehrini değiştirmek kadar kötü etkilemiyor. Ayrıca kendimi şu anda bütün bir yıldır Edinburgh Üniversitesi'nde olduğum gerçeğiyle mutlu etmeye çalışıyorum, yani, neredeyse bir yıl oldu. Edebiyattan film ve medyaya geçmem konusunda beni Lauren ikna etti. Yeni edebiyat filmdir, demişti, salak bir dergide okuduklarını tekrarlayarak. Tabii, dedim, artık insanlar hikâye anlatımını kitaplardan öğrenmiyor ama filmlerden de öğrenmiyor, bilgisayar oyunlarından öğreniyor. Parçalanmış anlatı. Gerçekten hip, radikal ve ilerici olmak istiyorsak o zaman South Side'daki Johnny'nin Oyun Salonu'na gidip makine kapmak için okulu asan anemiklerle itişip kakışmalıyız.

Gene de bir edebiyat birimine asılmam gerekliydi ve ben de İskoç Edebiyatı'nı seçtim; İngiliz olduğumdan ve muhalefetin bir şeyler yapmak için her zaman iyi bir neden olmasından.

Yarım yamalak bilgi sahibi olan vatanseverlere ve İskoç olmak isteyenlere bu dersi veren adam McClymont (Tanrım, geçen sene ben de onlardan biriydim; hiç tanımadığım, tatillerde Kilmarmock ya da Dumbarton'a gitmiş olan bir büyük-büyükanne yüzünden... Neyse ki çabuk ilerliyoruz, umarım öyle...) Adam milliyetçi propagandasını sürdürürken neredeyse arkadan gaydaların eşlik ettiğini duyacaksınız. Bunu neden yapıyorum? Gene Lauren'ın fikri; kolay not, diye tahminde bulunuyor.

Ağzımdaki sakızın artık metalik bir tadı var, çiğnemeye çalışmaktan çenem ağrıdı. Çıkartıp sıranın altına yapıştırıyorum. Gerçekten *çok* açım. Dün gece beceriksizce otuzbir çekerek iki yüz papel yaptım; havluların altından erkeklere mastürbasyon yaparak yani. O şişko, kırmızı suratlar istekle size bakarken siz de onlara bakıp ne çeşit bir yüz ifadesi takınmanızı istediklerini anlamaya çalışıyorsunuz: soğuk, acımasız şirret, ceylan gözlü-

açık ağızlı küçük kız, hangisiyse işte. Çok mesafeli, ilişki kurmadan; bana kardeşimle beraber köpeğimiz Monty'ye otuzbir çektiğimiz zamanları hatırlatıyor, sonrasında kanepeye sürtünüp gelmeye çalışmasını seyrederdik.

İyi otuzbir çekebilmemin ne kadar anormal olacağını düşünüyorum; erkeklerin siklerini düşünüyorum ve çok geçmeden McClymont dersi bitiriyor. Lauren İskoçların kahramanlıkları üstüne sayfalarca not tutmuş; Ross, yani önümüzde oturan "Amerikan Boku" büyük ihtimalle Levi's pantolonu içinde bir kaya kadar sert halde defterine bir şeyler çiziktirerek sayfaları İngiliz zulmü ve adaletsizliğine dair hikâyelerle dolduruyor. Dosyalarımızın klipslerini koro halinde çattadanak kapıyor ve kalkıyoruz. Çıkarken McClymont bakışlarımı yakalıyor. Baykuş surat. Salak şey. Kuşbilimciler ne der bilmiyorum ama gerçek kuş uzmanları, şahinciler, atmaca besleyenler, hepsi size baykuşun akıllı olmadığını, avcı kuşlar arasında en denyosu olduğunu söyleyecektir.

"Bayan Fuller-Smith, sizinle bir dakika görüşebilir miyim?" diyor resmi bir tavırla.

Ona dönüyorum ve saçlarımı yüzümden alarak kulağımın arkasına atıyorum. Çoğu erkek buna dayanamaz: bakire adanmışlığı. O duvağı kaldırma, açma hareketi. McClymont sinik, buruşuk suratlı bir alkolik, onun da dayanamayacağı kesin. Biraz fazla yakınında duruyorum. Saldırgan adamları tamamen sindirmek için her zaman iyi bir yöntemdir. Colin'de çok işe yaradı. Acayip işe yaradı, amına koyayım.

Sürekli ürkek bakan koyu renk gözler gözlüklerin ardında daha da kızışıyor. O döküк, elektrik şokuna uğramış saçlar birkaç santim daha havalanıyor. Farkında olmadan nefesini tuttuğunda o korkunç vatkalı ceketin içi doluyor. "Korkarım ikinci dönem ödeviniz hâlâ elime geçmedi," derken sesinde hafif bir alay seziliyor.

"Daha yapmadım da ondan. Geceleri çalışmam gerekti." Gülümsüyorum.

McClymont ya çok tecrübeli (o öyle düşünmenizi isterdi) ya da artık hormonları ayak direyemeyecek kadar tükenmiş olduğu için, bezginlikle başını sallıyor. "Gelecek pazartesi, Bayan Fuller-Smith."

"Nikki deyin, lütfen," derken başımı sağa sola yatırarak sırıtıyorum.

"Gelecek pazartesi," diye mırıldanıyor ve toplanmaya başlıyor: kemikli, boğum boğum elleriyle kâğıtlarını çekiştirerek çantasına dolduruyor.

Kazanmak için ısrarcı olmak gerekir. Israr ediyorum. "Dersten gerçekten, gerçekten, gerçekten çok zevk aldım," diyerek cici cici gülümsüyorum.

Başını kaldırarak kurnazca sırıtıyor. "Ne güzel," diyor sertçe.

Bu küçük zafer yüzünden enerji patlaması yaşıyorum. Lauren'la birlikte yemekhaneye gidiyoruz. "Ya şu film çalışmaları seminer grubu? Oradaki çocuklar nasıl?"

Lauren gelecekteki potansiyel belaları, daireye gelebilecek ziyaretçileri düşünerek kaşlarını çatıyor: serseri olanlar, sorun çıkarabilecek olanlar, potansiyel baş belaları. "Birkaç tanesi fena değil. Ben daha çok Rab'in yanında oturuyorum. Bizden daha büyük, otuzunda falan ama iyi çocuk."

"Sikişilebilitesi var mı?" diye soruyorum.

"Nikki, çok fenasın," diyor kafasını sallayarak.

"Ben özgür bir ruhum!" diyerek karşı çıkıyorum ve kahvelerimizi bitirip sınıfa doğru yollanıyoruz.

Okutman, uzun elleri olan ateşli bir çocuk. İnce uzun fiziği ve yuvarlak omuzları karnının dikizlenmesi açısından bedeninin ideal bir pozisyonda olmasını sağlıyor. Yumuşak, alçak bir sesle ve Güney İrlanda aksanıyla konuşuyor. Ders başlıyor, videoda isminin söylenmesi imkânsız, kısa bir Rus filmi izliyoruz. Saçma sapan. Filmin yarısında falan, İtalyan markalı mavi ceket giymiş bir çocuk sınıfa giriyor ve okutmandan kısaca özür diliyor. Lauren'a gülümseyip kaşlarını kaldırarak yanındaki sıraya çöküveriyor.

Çocuğa bakıyorum, o da bana bakıyor, kaçamak.

Dersten sonra Lauren beni Rab'le tanıştırıyor. Çocuğun dost canlısı fakat aşırı ilgili olmayışı hoşuma gidiyor. Boyu bir seksen kadar ve fazla kilolu değil; açık kahverengi saçlar, kahverengi gözler. Rab, kalabalıkta ilk bakışta gözünüze çarpacak biri değil, bu da biraz garip aslında çünkü çok yakışıklı. Fakat çok geleneksel bir yakışıklılık bu; iki ciddi ilişkinin arasında

sikişeceğiniz türden bir tip. Bir biradan sonra tuvalete gidiyor. "Poposu çok güzelmiş," diyorum Lauren'a. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Lauren inkâr dolu bir somurtuşla başını iki yana sallıyor. "Bir kız arkadaşı var ve bebek bekliyorlar."

"Özgeçmişini sormadım," diyorum, "Yalnızca ondan hoşlanıp hoşlanmadığını sordum."

Lauren dirseğiyle bana bir tane geçirip aptal diyor. Birçok yönden tutucu bir kız, biraz da çağ dışı kalmış, yani geri kafalı. O neredeyse yarı saydam tenine âşığım; saçları sıkıca arkada toplanmış ve gözlükleri cidden çok seksi, elleriyle yaptığı o ani, şirin hareketler de öyle. İncecik, zarif ve ketum bir on dokuzluk, bazen hiç doğru dürüst bir erkek arkadaşı oldu mu acaba diye merak ediyorum, yani, aslında hiç sikişip sikişmediğini merak ediyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, feminist politikalara inancının aslında taşradan gelen ve iyi bir sikişe ihtiyaç duyan bir bakire olmasından kaynaklandığını bildiğimi söyleyemiyorum haliyle.

Rab denen çocukla içki içip filmlerden bahsetmeyi ve derslerden şikayet etmeyi alışkanlık haline getirmiş. Ama şimdi bir *aşk üçgeni* oldu işte. Rab'in tavırlarında, şu dünyadan bezmiş tiplerin denemediğim şey kalmadı diyen havası var. Lauren'ın olgunluğundan ve zekâsından etkileniyor sanırım. Çocuk Lauren'dan hoşlanıyor mu acaba, çünkü Lauren'ın dibi düşmüş, bir kilometre öteden belli. Eh, eğer olgunluk peşindeyse, ben neredeyse yirmi beşimdeyim işte.

Rab dönüyor ve hepimize birer içki alıyor. Bana fazladan para kazanmak için abisinin barında çalıştığını anlatıyor. Ben de ona bazı öğleden sonraları ve akşamları saunada çalıştığımı söylüyorum. Bu durum çoğu insan gibi onun da bayağı ilgisini çekiyor. Başını yana eğip inceleyerek bana bakıyor; yüz ifadesi tamamen değişmiş durumda. "Şey yapmıyosun, diil mi... hani, anla işte..."

Lauren o incecik dudaklarını nefretle büzüştürüyor.

"Müşterilerimle yatıyor muyum? Hayır, yalnızca ovuyorum onları," derken ellerimle hamur yoğurma hareketi yaparak soruya açıklık getiriyorum. "Bazıları teklif ediyor tabii ama bu işyerinin resmî şartları ve koşullarının dışında bir durum," diye yalan söylüyorum ve o parti oyununun

repliğini tekrarlıyorum: "Aslında yaptım..." Biraz susuyorum. İkisi de ağızları açık kalmış halde anlatacaklarımı beklerken kendimi yetim çocuklara uykudan önce masal anlatan bir nine gibi hissediyorum ve neredeyse kötü kalpli koca kurdun sahneye giriş yaptığı bölüme gelmek üzereyim.

"Bir keresinde çok tatlı bir ihtiyara otuzbir çektim, adam ölen karısını ne kadar özlediğini anlatıp duruyordu. Verdiği iki yüz papeli almak istemedim ama çok ısrar etti. Sonra bana ne kadar iyi bir kız olduğumu anladığını söyledi ve beni böyle bir duruma düşürdüğü için özür üstüne özür diledi. Çok şekerdi."

"Nasıl yaparsın, Nikki?" diye meliyor Lauren.

"Senin işin kolay güzelim, sen İskoçsun, taksitlerin zaten ödeniyor," diyorum. Lauren bu konuda söyleyebileceği fazla bir şey olmadığını biliyor, bu da işime geliyor. Acı gerçekse aslında bir sürü erkeğe otuzbir çektiğim ve böyle bir şeyin yalnızca para için yapılabileceği.

5. Dümen # 18.734

Colville için hazırdım; Tanya sayesinde, beni götleğin yaptıkları konusunda uyarmıştı. Herif zaten uzun zamandır benden kurtulmaya çalışıyordu, hıyarın eline fırsat geçmişti şimdi işte. Tabii ki başımı öne eğip ikileyecek değildim, geçen yıl boyunca Holloway'deki Colville Malikanesi'nin içini bayağı bir tanımıştım ben de.

Mesaimin bitmesini bekleyecekti mutlaka. Sakin bir gece olmuştu. Sonra Henry ve Chengis peşlerinde birkaç çocukla birlikte geldi, hepsi bayağı sarhoştu. Başka bir çeteyle kapışmışlardı, zafer sarhoşluğu içinde birbirlerine hikâyeler falan anlatıyorlardı. Aberdeen ve Tottenham'ın güç birliği ettiğine dair konuşmalar geçiyordu. "Ben olsam bu işe bulaşmazdım, içkilerin parasını kim ödeyecek, amına koyayım? Siktiğimin barmeni herhalde," diyerek gülerken çocuklardan birkaçı da benimle birlikte güldü. Oldukça cömert davranıp bir sürü içki ısmarladım çünkü buradaki saltanatımın sona ermek üzere olduğunu hissediyordum.

Aslında bir yerde üzücü bir durum, burası benim ikinci evim gibiydi neredeyse, her zaman karşıma çıkan türden insanlarla buluşup tanışabileceğim bir yer ama gene de kısıtlamalar dahilinde. Yola devam zamanı geldi. Böyle yerlerde çalışarak hiçbir şey kazanamazsın, böyle bir yerin sahibi olman gerekir. Göz ucuyla sahneye çıkmak için hazırlanan Lynsey'nin meydana çıkıp bana göz kırptığını görüyorum.

İşte, her yer plastik, krom ve oldukça esaslı döşenmiş ama izmaritlerin ve heriflerin donundaki sperm kokusunu, sulandırılmış bira ve hatunların ucuz parfüm kokularıyla birlikte alabiliyor, cana yakınlığın ardındaki o hastalıklı boş vermişliği hissedebiliyorsunuz.

Ama Lynsey olayı çözmüş, niyeti bozduğu tarihte bu tür yerlerde takılmaya başladığı günden itibaren dersini bir kurban olamayacak kadar iyi çalışmış. Meraklılara kendisi gibi zeki, iyi eğitim görmüş bir kadının onlar için hiçbir şey hissedemeyeceğini hissettirme konusunda çok dikkatli. Sanırım bu beni de kapsıyor; her ne kadar hepimiz farklı olduğumuzu

düşünmekten hoşlansak da, bu yolda ilerlerken kendimize ait özel tekniklerimize, bizi aklayan alaycılığa sığınsak da. Bu kız *gerçekten* farklı, olayı çözmüş. Birkaç miki film çevirmiş, kendi internet sitesi var, ismini duyurmuş ve şimdi burada, bu kucak dansı tımarhanesinde ektiklerini biçiyor. Pezevenk bir erkek arkadaşı yok, yüzündeki o kendini ele vermeyen tebessüm sınırı aştığın anda buzdan bir kayaya dönüşüyor. Bu oyunda sadece kendisi için oynayan, benim işime yaramayacak biri.

Çok yazık. Onu sahnede, Tanya gibi bir kok orospusunu yoğun bakıma yollayacak kadar atletik bir kalça hareketi yaptığı sırada, o bronzlaşmış bacaklardan gümüş rengi minisine kadar izlerken, en az para verip seyretmeye gelen meraklılar kadar büyük bir ilgiyle bakıyor ve videolarından birini bulmanın artık elzem olduğunu düşünüyorum.

İşim bittiğinde Dewry hiç gecikmeden, yüzünde o okul-müzeviri inek sırıtışıyla çıkageliyor. "Colville seni ofisinde bekliyor," diye neredeyse şakıyor iğrenç orospu çocuğu.

Bütün bunların anlamını bildiğim için, ofise girer girmez oturmamı söylemesini beklemeden karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. Colville'in o soluk, sahtekâr suratındaki kısık gözler kıpırdayarak, sanki bir akvaryummuşum gibi bana bakıyor. Masanın üzerinden bana doğru bir zarf kaydırıyor. Giydiği o salak gri ceketin yakasında bir leke var. Karının bu herifi...

"İşten çıkarma formun ve maaşın," diye açıklama yapıyor o ezik sesiyle. "104 haftalık süreni tamamlamana daha iki hafta olduğu için sana tazminat vermek zorunda değiliz. Hepsi sözleşmede yazar. Kanun böyle," diyerek sırıtıyor.

Ona ciddiyetle bakıyorum. "Neden, Matt?" diye soruyorum, incinmiş numarası yaparak, "seninle geçmişimiz eskilere dayanıyor!"

Yok, bu bakış işe yaramıyor; Matty-can duygusuz bir yüzle arkasına yaslanarak yavaşça başını sallıyor. "İşe vaktinde gelmen konusunda seni uyarmıştım. Burada bir baş barmene ihtiyacım var benim. O küçük orospu arkadaşının buraya gelip müşterilere asılmaması konusunda da uyarmıştım seni. Geçen hafta bir polise bile askıntı oldu." İğrenerek başını iki yana

sallıyor yine. Arkamdan Dewry'nin kıs kıs güldüğünü duyuyorum, durum Colville kadar onun da hoşuna gidiyor.

"Onların da siki var değil mi, yoksa ben mi yanlış biliyorum," diyerek gülümsüyorum. Arkamdan yine boğuk bir kıkırtı duyuyorum.

Colville doğruluyor, yüzü ciddileşmiş vaziyette. Bu onun şovu ve rolünün çalınmasını istemediği belli. "Bana şirinlik yapma, Williamson. Biliyorum, kendini bir halt sanıyorsun ama anladığım kadarıyla sen de Hackney'den gelen, şu bini-bi-paraya, bok torbası, jigolo pezevenklerden birisin."

"Islington," diyorum çabucak. Bu biraz ağır geldi işte.

"Her neyse. Ben baş barmenimden benim söylediğim işi yapmasını isterim, burayı kendi küçük pis dümenlerini çevirmek için üs olarak kullanmasını değil. Artık buraya her türden pislik takılıyor; orospular, adi suçlular, futbol manyakları, porno tacirleri, uyuşturucu satanlar... Peki bütün bunlar ne zaman oldu? İki sene önce, *senin* işe başlamandan sonra oldu."

"Burası sikindirik bir kucak dansı kulübü, striptiz kulübü burası, amına koyayım. Tabii ki etrafta tehlikeli tipler olacak. Yaptığımız pis bir iş!" diyerek öfkeyle karşı çıkıyorum. "Ben buraya para ödeyen sadık müşteriler kazandırdım! Hepsi de para harcayan insanlar!"

"Siktir git, bu kadar yeter," diyerek kapıyı gösteriyor.

"Yani bu kadar mı, sepetlendim mi?"

Matt Colville'in ağzı kulaklarına biraz daha yaklaşıyor. "Evet. Kabullenmek hiç de profesyonelce değil ama bundan büyük bir zevk alıyorum." Arkamdaki Dewry'den bir kıkırtı daha geliyor. Zamanı geldi. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "İyi, öyleyse artık itiraf zamanı. Son sekiz aydır düzenli olarak karınla sikişiyordum."

"Neee..." Colville bana bakarken arkamdaki Dewry'nin şoktan kaskatı kesildiğini hissediyorum, bir şeyler mırıldanıp telaşla dışarı çıkıyor. Birkaç saniye için dili tutulan Colville'in o incecik dudakları ilk sarsıntıdan sonra tedbirli, hafif bir tebessümle büzüşüyor. Sonra aşağılama ve nefretle başını sallıyor. "Gerçekten de zavallısın, Williamson."

"Çok da işime yaradı," diyorum duymazdan gelerek. "Kredi kartı ekstrelerini kontrol et. Oteller, tasarımcı imzalı kıyafetler, bir sürü şey." Üstümdeki Versace gömleği gösteriyorum. "Bunun parasını sen ödedin lan."

Gözlerinden yeni bir korku spazmı geçse de yerini hemen küçümseyen bir öfkeye bırakıyor. "Seni zavallı orospu çocuğu. Gerçekten de bu saçmalıklara kanacağımı mı sandın? Bu acıklı..."

Ayağa kalkıyorum, kalkarken de ceketimin iç cebinden polaroidleri çıkarıp masaya fırlatıyorum. "Belki bunlar seni etkiler. Fırtınalı havalar için saklıyordum. Bin söze bedel, ha?" Göz kırpıp gururlu bir telaşla ofisten ve bardan dışarı çıkıyorum. Sokağa çıktığımda bir endişe nöbeti beni tırstırıyor ama peşimde kimse yok. Soho'nun arka sokaklarında kahkahalar atmaya başlıyorum.

Charing Cross Caddesi'ne geldiğimde biraz düşüyorum ve en düzenli gelir kaynağımın elimden gittiği gerçeği kafama dank ediyor. Uğraşıp didinmek zorunda kalmayacağımı düşünerek, yeni durumun iyi ve kötü yönlerini, önüme çıkardığı fırsatları ve tehlikeleri hesaplamaya çalışarak durumu dengelemeye çalışıyorum. Liverpool Sokak'taki Central Line'a girip Hackney Downs trenine biniyorum. Downs'da duruyoruz ve iniyorum, perondaki duvarın üstünden kendi evimin arka penceresine bakıyorum. İstersem kirli camlara dokunabilirim. Üstlerinde öyle çok pislik, yağ ve toz var ki, içerisini görmek mümkün değil. Bu Great Eastern Demiryolu götlerinin temizlik parasını ödemesi lazım, amına koyayım, ev onların boklu dizel trenleri yüzünden böyle kirleniyor. İstasyondan çıkarken daha bugün çıkmış, yeni bir GED tarifesi alıyorum.

Evdeyim, emlakçıların stüdyo daire demekten hoşlandıkları bu odanın ön penceresinden dışarı bakıyorum. İşte güzel İngilizcemiz böyle bir dil: iğrenç derecede ağdalı ve abarık. Böyle bir harabeye başka kim hayranlık içinde daire diyerek kendini kandırabilir? Leith'in Banana Evleri Sitesi'nden Simon David Williamson'ı avlıyorum, oltaya takıyorum, ateş ediyorum. Aşağıda, genç bir annenin bebek arabasını iterek eczaneden çıkışını dikizliyorum. Gözlerinin altındaki torbalar bana bir model olabileceğini söylüyor, yani, Samsonite için. Ayrıca beş yüz mil güneye de bu siktiğimin Great Junction Sokak'ta yaşamak için geldiğimi söylüyor. Norwich'e giden bir ekspres trenin gümbürdeyerek geçmesiyle birlikte bütün bina aniden

sallanarak kütürdüyor. Saate bakıyorum: 6.40 veya 18.40; bu demiryolu hıyarları böyle der. Rötar yok.

Önüne çıkan her fırsatta yatırım yapmalısın, amına koyayım. Tam olarak açıklayabilmek için fazla tellenmiş olsam da geçen gün Bernie'ye bunu anlatmaya çalışıyordum. İşin sırrı bu; kazananları kaybedenlerden, gerçek iş adamlarını, gazetelerde ve televizyonda nasıl işe sıfırdan başladıkları, tırnaklarıyla kazıyarak buralara geldikleri bokunu anlatarak kafanızı ütüleyen cinsten herifleri el arabası iten boşboğaz dangalaklardan ayıran şey bu işte. Medya bizi devamlı başarı hikâyesi denen o zırvalıklarla sıkboğaz eder ama gerçek hayatta bunların yalnızca buzdağının görünen kısmı olduğunu biliyoruz, başaramayanları da görüyoruz işte. Bir bara tıkılmış yanlarındaki götlere eğer o laleler, o pislikler, o götverenler olmasaydı köşeyi dönmüş olacakları martavalını anlatır durur, istediklerinde en tepeye çıkabilecekleri yalanına inandıkları için kendilerinden başka herkesi suçlarlar. Bernie'nin dikkatli olması lazım çünkü yavaş yavaş o zavallılara benzemeye başlıyor. Çünkü elini çabuk tutup sermayeni yatırıma dönüştürmezsen (sermaye sahibi olacak kadar şanslıysan tabii) cesur olup risk almazsan, bütün fırsatları kaçırırsın. Sonra da bütün gün pabda oturup sızlanarak yaşlanırsın ya da daha kötüsü taş piposuna veya mor folyoya takılıp kayarsın.

Yatırım yapacak bir şeye ihtiyacım var ve şimdi gidip Amanda'yı, yatırım yapacak tonla parası olan ama benim sikindirik iliğimi kurutan soğuk nevaleyi görmem lazım.

Paula teyzenin telefondaki teklifine az kalsın gülecektim -zavallı ihtiyarcığın kulaklarını kahkahalarla patlatacaktım az kalsın- ama düşündükçe fikre ısınmaya başlıyorum.

Ancak şimdi görev beni çağırıyor, dolambaçlı bir otobüs ve tren rotası izleyerek Highgate'e, "Mandy-ben-geldim-ve-bütün-hasılat-senin" demeye gidiyorum işte, ufaklığı alıp oğlanın suratındaki delikte kaybolacak olan haftalık kırk papel kafa parasını veriyorum. Harbiden şişko bu velet. Annemi görmek için son İskoçya'ya gidişimizde, o İtalyan-İskoç aksanıyla bana "aynı senin bu yaştaki haline benziyo" demişti. Aynı benim o zamanki halim, kolayca yaralanıp berelenen bir çocuk, parktaki ve sokaktaki zayıf, aşağılık yılanlar için av sayılan bir domuzcuk. Beni şişkolar cehenneminden kurtardıkları için ergenliğe ve hormonlara şükürler olsun. Zavallı küçük

piçin bana hissettirdiği karmaşık duygular, daha küçük ve cool olmayan halimi hatırlatmasından kaynaklanıyor belki de. Ama bir zamanlar böyle olduğuma inanamıyorum. Şişkoluğunu orospu çocuğu Yahudi büyükbabasından, yani anne tarafından almış olması daha muhtemel.

Şimdi Noel hediyesini seçmek için West End'den ağır ağır Hambley'e doğru yürüyoruz. Tabii olay çoktan bitti, şu anda ocak indirimi çılgınlığı yaşanıyor. Seçme özgürlüğünün en küçük yaşlardan itibaren öğrenilmesi gerektiğini düşünerek ona hediye çekleri vermiştim. Amanda çekleri saklamış, seçimini yaparken benim de ona eşlik etmem konusunda ısrar etti. Oxford Circus'a gittiğimizden bu yana bu kadar uzun yürümemiştik, hava soğuk ve küçük götlek mızmızlanıp duruyor, arkada kalıp bacaklarını ovuşturuyor. Tam bir oyun manyağı, evde kalıp Play Station oynamayı her şeye tercih eder. Yılın bu şenlikli zamanında bile benim için nasıl angaryaysa, onun için de öyle. İçeri girerken çekingen konuşma çabalarıma devam ediyor ve dükkânlarda kesilecek kukular olması için dua ediyorum.

Kışın kızlar öyle sarınıp sarmalanıyorlar ki eve götürüp paketi açana kadar ne aldığını bilemiyorsun, sonra da iade etmek için çok geç oluyor. Noel. Beyaz ve kırmızı cep telefonlarını mesaj var mı diye kontrol ediyorum. Bir şey yok.

Dükkânlar, o kalabalık ve elimde taşıdığım salak torbalar beni çabucak sıkıyor. Çocukla aramızda... hiç iletişim yok. Deniyorum. Elimden geldiği kadar. Bu yerine getirilmesi gereken bir görev, ikimiz için de öyle sanırım. Sonunda abur cubur yemekten davul gibi şişmiş, yağlı ve beş parasız haldeyim ve ne için? Babalık görevleri? Sosyal etkileşim?

Kimseye bir yararı oldu mu?

Yapabildiğim tek şey hatunlara bakmak ve birkaç hafta önce Ben'i (ismini annesi koydu) Madame Tussauds'a götürüşümü hatırlamak. Götü kalkmış durumdaki Amanda'yı düşünmem gerekiyordu çünkü rüyalarının yuppie piçiyle sikişiyor ve bana Ben'i almamın onlar için tam bir kıyak olduğunu söylüyordu, biraz yalnız kalabilmek ikisi içinde haaarika olacakmış. Haftada kırk papel uçlandığım gibi rahat rahat sikişebilsin diye çocuğu dışarı çıkarıyorum bir de. Alnıma bir dövme yaptırsam daha iyi: E-N-A-Y-İ.

Çocuğu geri götürdüğümde Mandy'in çok daha iyi göründüğünü kabul etmem gerek. Bu sene, Ben'in doğumundan beridir onu ilk kez formunda görüyorum. Bütün ailesi gibi onun da şişkoluğa doğru dört nala koştuğunu sanmıştım ama vücudu bayağı düzgün görünüyor. İlişkimiz hâlâ yolundayken spor ve rejim yapsaydı, ben de birkaç yaz önce Toskana'da yapmak zorunda kaldığım gibi onu ve bütün ailesini aşağılamazdım. Ben hırslı bir adamım ve kendine saygısı olan hiçbir erkek kolunda şişko bir götle görülmek istemez.

Ama şişko götler de bazen işe yarar, teyze olarak mesela. Sevecen, tombul teyzeler olarak. Paula teyze hep en sevdiğim teyzem olmuştur. Onun da beni sevdiğini biliyorum. Zavallı ihtiyar Paula'ya bir pab miras kaldı ama o salak gibi gidip serserinin tekiyle evlendi, herifin içki parasını ödeyecek diye neredeyse evi bile elden gidiyordu ama neyse ki sonunda adamı kapı dışarı etmeyi akıl edebildi. Paula gibi güçlü, burnunun dikine giden hatunların bile zayıf noktaları olduğunu bilmek aslında rahatlatıcı bir şey. Benim gibilerin ayakta kalmasını sağlıyorlar. İşte şimdi pabı yirmi bin kâğıda bana devretmeyi teklif ediyor. Senede beşer bin taksitle ödeyebilirmişim.

En büyük sorun on dört bin eksiğimin olması. İkinci sorunsa pabın Leith'de oluşu.

6. '... ayıp sırlar...'

Rab'in gözlerindeki o kıvılcımı görebiliyorsunuz; gizli şeyler ima eden bir özellik. Şu kabız pablarda içkilerini ölçen ihtiyar herifler gibi, o da sözcüklerini ölçüp biçiyor. Rab, Lauren'ı zihinsel ablukaya alıyor, çünkü Lauren bir sokak kedisi gibi gerilmiş, tıslamaya ve ısırmaya hazır durumda bekliyor; bu yüzden Rab elini dikkatli oynuyor. Rab'in burada olmasından dolayı duyduğu gerginliği kız kıza birer içki içmeyi planladığını, hatta belki Rab'le yalnız kalmak istediğini düşünerek haklı çıkartmaya çalışıyor Lauren. Ama ben onunla birlikte yaşıyorum ve Rab'in aslında âdet öncesi stresin yarattığı gerilime maruz kaldığını biliyorum. Gerçek kız kardeşler gibi biz de âdetlerimizi eşzamanlı hale getirmiş durumdayız ve Lauren'ın yaptığı şey gerginliğini haklı çıkaracak mantıklı bir neden bulmaya çalışmak.

Zavallı Rab, yakasına yapışmış iki deli cadı var. Benim de başımda bir ağırlık var ve sarhoş gibiyim. Çenemin altında bir sivilce çıkmak üzere. Lauren'la ikimiz biraz heyecanlıyız çünkü yarın daireye yeni bir kız taşınacak. İsmi Dianne ve iyi bir kıza benziyor, psikoloji mastırı yapıyormuş. Bize bulaşmadığı sürece sorun çıkmaz. Kız gelmeden eve gidip biraz temizlik yapmayı düşünmüştük ama iki içkiden sonra bu kararın yerine getirilmeyeceğini biliyorum. Dernek gittikçe doluyor ama çok fazla içki içen yok; hepimiz içkilerimizle oynayıp duruyoruz. Bardaki Roger sakin sakin sigarasını tüttürüyor. Bilardo oynayan iki çocuk bana bakıyor, biri ötekini koluyla dürtüp bana doğru gülümsüyor. Bini-bi-paraya ama onlarla biraz flört edeyim diyorum çünkü sohbet beni hiç açmıyor doğrusu.

Rab, "Kız olsaydım heralde ben de feminist olurdum," diye itirafta bulunarak Lauren'ın sert ve tırstırıcı saldırılarından birini geçiştiriyor. Bu gece dernekte bayağı bir lezboş da var ve onların varlıkları Lauren'ı iyice deli ediyor, daha da sapıtmasına neden oluyor. Çoğu tatil için memlekete gittiğinde gene gizli lezbiyen olacak. Militanlıkları burada, bu güvenli bölgede, gerçek dünya için laboratuvar görevi gören yerde geçerli.

Ortamın sıkıcılığından şikayet edip bir Cowgate pabına gitmeye karar veriyoruz. Akşam havası ılıman ama şehrin karanlık bağırsaklarına girdikçe güneş tamamen kayboluyor ve günün güzelliğini yalnızca mavi ve bulutsuz gökyüzü şeridine bakınca anlayabiliyorsunuz. *Herkesin* gittiği söylenen bir bara giriyoruz ama herhalde bu bir-iki hafta önceymiş. Büyük bir gaflet çünkü sevgilim ya da eski sevgilim orada: Colin Addison, MA (Hons), M.Phil, Ph.D.

Colin'in üstündeki kabanla öğrencilerinden biri gibi göründüğünü fark edince kendimi güçlü hissediyorum çünkü benimle birlikte olmadan önce öldürseler böyle bir şey giymezdi. Tabii ki biraz komik duruyor. İçkilerimizi alıp tam oturmuşken yanıma geliyor. "Konuşmamız lazım," diyor.

"Bence değil," diyorum bardağımdaki ruj izine bakarak.

"Bu şekilde bitiremeyiz. Bir açıklama bekliyorum. Bu kadarını hak ediyorum."

Başımı iki yana sallayıp yüzümü buruşturuyorum. *Bu kadarını hak ediyorum.* Ezik şey. Bu hem can sıkıcı hem de biraz utanç verici, birbirinden apayrı olması gereken iki duygu durumu. "Gider misin lütfen?"

Colin öfke saçarak parmağını bana doğru sallıyor ve iğrenç cümlelerini kurarken noktalama işaretlerini o parmak yardımıyla yapıyor. "Artık büyümen gerek, seni siktiğimin küçük orospusu, eğer bana böyle davranabileceğini..."

"Bak, gitsen iyi olur ahbap," diyerek ayağa kalkıyor Rab. Colin'in gözlerinde bir şimşek çaktığını ve Rab'i tanıdığını görebiliyorsunuz; onun yalnızca bir öğrenci olduğunu, sertleşmeye kalktığı takdirde kendi arkasında Üniversite kurulu ve okuldan atma tehdidinin olduğunu düşünüyor, kesin. Aslında, kurulun *kendisine* yapacakları konusunda endişelense daha yerinde olur: bir öğrenciyi sikmekten ya da sikmeye çalışıp sikememekten. Yani, daha geçen hafta bu olgun ilişkinin huzurunu içimize sindirdiğimiz günler nerede kaldı acaba?

Ben tam ağzına sıçacakken Lauren da işe karışmaya karar veriyor. Yüzü kıpkırmızı ve haşin; onun daha güçlü bir yönünü görüyorum şimdi ama şunları söyleyerek görüntüyü biraz bozuyor: "Bu özel bir buluşmadır."

Herkese açık bir barda özel bir buluşma düşüncesi sarhoş kafayla salak salak gülmeme neden oluyor.

Ama onların yardımına ihtiyacım yok. İş Colin'i göt üstü oturtmaya gelince, bunu tek başıma da halledebilirim. "Bana bak, artık *gerçekten* midemi bulandırıyorsun, Colin. Senin o yumuşak, alkolik, orta yaşlı sikinden çok sıkıldım. Onu kaldıramadığın için beni suçlamandan sıkıldım. Hayat seni ıskaladı diye kendine acımandan bıktım usandım. Senden alabileceğim her şeyi aldım artık. Şimdi geride kalan cansız kabuğu fırlatıp atıyorum. Şu anda yanımda arkadaşlarım var, o yüzden hepimize bir iyilik yap ve siktirip git, tamam mı? Lütfen!"

"Siktiğimin orospusu..." diyor yeniden ve yarı şuursuz bir halde etrafına bakarken yüzü bir leke gibi morarıyor.

"Siktiimin oruspusu..." diye inlemesini taklit ediyorum. "Bundan daha iyisini bulamadın m?"

Rab bir şeyler söylemeye başlıyor ama ben doğrudan Colin'le konuşarak sözünü kesiyorum. "Tartışmanın standartlarını yükseltmediğin kesin. Bu masada bile. Defol git lütfen."

"Nikki... ben..." diye söze başlayarak beni sakinleştirmeye çalışırken öğrencilerinden biri etrafta mı diye yeniden ortalığı kolaçan ediyor. "... sadece konuşmak istiyorum. Bittiyse tamam. Ben sadece işleri bu şekilde bırakmanın yararını göremiyorum."

"Zırlama, git de benim yerime başkasını bul, senden etkilenecek kadar saf birisini. Eğer yaz sonuna kadar bekleyebilirsen birkaç ay sonra yeni öğrenciler gelecek. Korkarım ben, seninle çıkacak kadar nefret etmiyorum kendimden..."

"Domuz," diye şarlıyor o zaman. "Siktiğimin orospusu!" Sonra kapıyı hızla çarparak dışarı çıkınca biraz kızarıyorum ama çabuk geçiyor ve hep birlikte gülüşüyoruz. Bardaki kız bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Çok edepsizsin, Nikki," diyerek yutkunuyor Lauren.

"Haklısın, Lauren," diyorum Rab'e bakarak, "öğretmenlerle ilişkiye girmek... eğlenceli bir şey değil. Bu, benim ikincisiydi. İlki Londra'daki bir

İngiliz edebiyatı profesörüydü. Bayağı komik adamdı, yani olağanüstü tuhaf diyebileceğiniz türden."

"Of, lütfen..." diye başlıyor Lauren. Bu hikâyeyi daha önce de duymuştu.

Ama yo, ben Miles hikâyemi anlatıp onu utançtan yerin dibine sokuyorum. "Gerçekten edebi bir adamdı. *Ulysses'*deki Bloom gibi, böbrekteki sidiğin keskin kokusunu ve tadını severdi. Taze böbrek alıp beni bir kaba işetirdi. Sonra böbrekleri bir gece kapta bekletir ve kahvaltıda pişirip yerdi. Çok medeni bir sapıktı. Beni butiklere alışveriş yapmaya götürürdü. Benim için elbise seçmeye bayılırdı. Özellikle bana yardımcı olan genç, havalı bir kadın tezgâhtar varsa. Bir kadının bir diğerini giydirmesi fikrinden hoşlandığını söylerdi, ama ticari ortamlarda. Aleti sürekli erekte haldeydi, bazen de pantolonunun içine boşalırdı."

Lauren sinirliyken muhteşem görünüyor; harika bir kıvılcıma dönüşüyor, bu da ona çok şey katıyor. Yüzü hafif pembeleşiyor, gözleri camlaşıyor. Herhalde bu yüzden insanlar onu sinirliyken görmeye bayılıyor, sikilirken neye benzeyeceğini anlayabilmenin en iyi yolu bu.

Rab kaşlarını kaldırmış gülüyor; Lauren'ın yüzü karış kuruş. "Sence de Lauren çok güzel değil mi Rab?" diye soruyorum.

Bu Lauren'ın pek hoşuna gitmiyor. Yüzü biraz daha renklenirken hafiften gözleri sulanıyor. "Siktir, Nikki, saçmalamayı kes artık," diyor. "Kendini aptal durumuna düşürüyorsun. Beni ve Rab'i utandırmaya çalışmaktan vazgeç."

Ama Rab hiç de öyle rahatsız falan değil, çünkü sonradan ikimizi de biraz kopartıyor, Lauren'ın tepkisi çok aşikâr ama ben o kadar çaktırmıyorum. Bir kolunu Lauren'a, bir kolunu bana sarıyor ve ikimizi de sırayla yanaklarımızdan öpüyor. Lauren kasılıp tepeden tırnağa kızarırken ben aynı anda abaza bir yüz kızarması ve zoraki bir canlanma hissediyorum. "İkiniz de çok güzelsiniz," diyor bir diplomat tavrıyla, yoksa ciddi mi? Artık hangisiyse ama bana kesinlikle hiç hesaba katmadığım cool, derin bir yönünü ve kendini ifade etme gücünü gösteriyor. Sonra bu his geçiyor, kollarını çekerken cool bir şekilde ekliyor, "Siz olmasaydınız bu dersi bırakırdım. Elimize bi kamera bile almamışken orospu çocuğu eleştirmenler gibi siktiimin filmlerini analiz etmekten bahsediyoruz burda. Bize

öğretmenlik yapan götlerden hiçbiri hayatında kamera bile görmemiştir. Bize öğretilen tek şey dışarı çıkıp bi şeyler yapmaya cesaret eden insanlara nasıl bok atacağımız ya da kıçlarını nasıl yalayacağımız. Sanat derslerinin yaptığı şey bu, bir sürü yeni asalak parazit üretmek."

Umutsuzluğun kollarına düştüğümü hissediyorum. Bilerek ya da bilmeyerek yapıyor ama bu çocuk gösterip de vermeyenlerden. Bize güzel bir şeyi ucundan gösteriyor, sonra da gerisingeri öğrenciler dünyasına postalıyor.

"Eğer bunu savunursan," diye cevap vererek çözümlemelere girişen Lauren'ın, bu sevgi gösterisinin daha fazla ileri gitmemesinden rahatlamış olduğu belli, "Thatcher'ın sanatı boş verip mesleki eğitime ağırlık verme yolundaki söylemini kabullenmiş olursun. Bilgi için bilgi fikrini öldürürsen bu toplumda meydana gelenlerin eleştirel analizinin de öldürülmesi anlamına..."

"Yo... yo..." diyerek karşı çıkıyor Rab, "benim demek istediğim..."

Ve böylece devam ediyor; didişiyor, tartışıyor, kendi duruşları arasında bir uçurum ortaya çıktığında bu görüşe temelde karşı olmadıklarını söylüyor ya da ikincil, detaydaki farklılıklar üzerinde şiddetli tartışmalara girişiyorlar. Bir başka deyişle, öğrencilik taslıyorlar.

Bu tür tartışmalardan nefret ediyorum; özellikle bir erkekle bir kadın arasında, üstelik ikisinden biri bu kadar ileri gitmişken. Suratlarına karşı bağırmak istiyorum: SİKİŞMEMEK İÇİN BAHANELER BULUP DURMAKTAN VAZGEÇİN.

Birkaç içkiden sonra insan gevşiyor, bar göze daha kabul edilebilir görünmeye başlıyor; her şey yavaşlıyor ve insanlar yalnızca birlikte olmaktan, kakara kikiri yapmaktan mutlu mesut öylece oturuyor. Ve ben Rab'den çok hoşlandığıma karar veriyorum. Öyle bir anda olan bir şey değil, ağır ağır gelişen bir durum. Çok temiz ve İskoç bir görünümü var, soylu, Kelt. İngiltere'de onun yaşında erkeklerde rastlanmayacak türden tutucu bir sabıra sahip; Reading'de yoktur en azından böyle bir erkek. Ama bu İskoçlar hiç durmaz: konuşur, tartışır ve İngiltere'de bol bol boş zamanı olan kentli medya sınıfının yaptığı gibi fikir savaşı yaparlar. "Siktir edin

şimdi bu saçmalıkları," diyorum kibarca. "Demin size ayıp bir sırrımı anlattım. Senin hiç ayıp sırrın yok mu Lauren?"

"Hayır," diyor Lauren ve yüzü yeniden kızarırken başı öne eğiliyor. Rab'in konuyu kapatmamı ister gibi kaşlarını kaldırdığını görüyorum. Lauren'ın üzüntüsünü anlarmış gibi görünüyor ve ben bunu çok kıskanıyorum.

"Ya senin Rab?"

Sırıtıp kafasını sallıyor. Gözlerinde ilk kez bir hınzırlık var. "Yok ama arkadaşım Terry'nin çok sırrı vardır."

"Terry, ha? Onunla tanışmak isterdim. Sen tanıştın mı Lauren?"

"Hayır," diyor Lauren sertçe. Hâlâ gergin ama yavaş yavaş gevşemeye başlamış gibi.

Rab bunun iyi bir fikir olmadığını anlatmak ister gibi tekrar kaşlarını kaldırınca daha da meraklanıyorum. Evet, bu Terry ile tanışmak eğlenceli olabilir, Rab'in bunun tersini düşünmesi de hoşuma gidiyor. "Ee, ne işler çeviriyor bakalım?" diye nabız yokluyorum.

"Şey," diye söze başlıyor Rab temkinli bir sesle, "şu sikiş kulübünü işletiyo işte. Miki filmler falan yapıyorlar. Yani, beni çok ilgilendiren bi şey diil ama Terry böyledir işte."

"Anlatsana!"

"Ya işte, Terry şu kapıları kilitlenen paba gidiyomuş. Tanıdığı bikaç kız, bikaç turist falan da oraya takılırmış. Bi gece hepsi sarhoş olup azmış, sonra da birbirlerine yumulmuşlar, falan. Sonra bunu düzenli olarak yapmaya başlamışlar. Bi seferinde güvenlik kamerası olanları kaydetmiş; Terry kazayla oldu diyo," Rab şüpheli bakışlarla gözlerini deviriyor, "ama amatör video işine girmeleri bu sayede olmuş. Kendi sikiş filmlerini yapıyolar ve de internette kısa klipler yayınlıyolar, sonra da isteyenlere postayla yolluyolar veya aynı işi yapan başkalarıyla değiş tokuş ediyolar. Bi de film gösterisi yapıyolar, oraya gelen ihtiyar herifler için, adam başı beş kâğıt. Ihh... her perşembe gecesi."

Lauren bu işten bayağı iğrenmiş görünüyor. Rab'in gözünden düşmeye başladığı belli, Rab de farkında. Ben bütün bunları yine de ilginç

buluyorum. Ayrıca yarın perşembe. "Yarın da var mı?" diye sorguya geçiyorum.

"Eh, heralde."

"Biz de gelemez miyiz?"

Rab pek emin değil. "Yani, bilmem ki... benim size kefil olmam gerekir. Bu özel bi parti. Terry, belki... sizin de katılmanızı falan isteyebilir, o yüzden eğer gidersek söyleyeceklerine kulak asmayın. Pisliğin tekidir."

Saçlarımı geriye atarak kibarca cıyaklıyorum, "Bana uyar! Lauren'a da," diye ekliyorum. "Sikişmek insanları tanımanın en iyi yollarından biridir."

Lauren bana kızgın boğayı bile tırstıracak türden bir bakış fırlatıyor. "İğrenç bir paba gidip pis moruklarla birlikte pornografik filmler seyredecek değilim. Onlarda oynamaksa aklımın ucundan bile geçmez."

"Hadi ama. Çok eğlenceli olacak."

"Hayır, öyle olmayacak. İğrenç, mide bulandırıcı ve acıklı olacak. Eğlence anlayışımız çok farklı sanırım," diye öfkeyle laf sokuyor Lauren.

Sinirli olduğunu biliyorum ve ona bulaşmak istemiyorum ama iki çift laf etmeden de geçemiyorum. "Biz sinema okumuyor muyuz? Kültürümüzü anlamaya çalışmıyor muyuz? Rab bize yanı başımızda gerçek bir yeraltı film kültürü olduğunu söylüyor. Gitmemiz gerekir. Eğitimimiz açısından bunu yapmalıyız. Ayrıca seks fırsatımız da olacak!"

"Alçak sesle konuş! Sarhoş oldun sen!" diye cıyaklayarak çaktırmadan bara göz gezdiriyor Lauren.

Rab, Lauren'ın huzursuzluğuna gülüyor ve belki de kendi huzursuzluğunu saklamak için, "İnsanları şaşırtmayı seviyosun, diil mi?" diyor bana.

"Yalnızca kendimi," diyorum. "Ya sen, hiç rol aldın mı bunlarda?"

"Yok canım, bana pek uymaz cidden," diyerek yeniden tavrının altını çiziyor Rab ama neredeyse suçlu bir sesle.

Rol almaktan *çekinmeyen* Terry'yi çok merak ediyorum şimdi, neye benziyor acaba? Keşke Rab ve Lauren biraz daha maceraperest olsalardı,

diye düşünürken onlarla üçlü yapmanın ne kadar eğlenceli olacağını hayal ediyorum.

7. Dümen # 18.735

Yeniden (sonunda) memleketimdeyim. Bir tren yolculuğu eskiden dört buçuk saat sürerdi, şimdi yedi saat sürüyor. Götümün gelişmesi. Pabucumun modernizasyonu. Ve siktiğimin yolculuğu uzadıkça fiyatlar da doğrudan orantılı olarak artıyor. Begbie'nin adresini yazdığım zarfı posta kutusuna atıyorum. Bunların üstüne attır bakalım koca oğlan. Walk'un aşağısına kadar taksiye biniyorum, koca ana cadde her zamanki gibi görünüyor. Walk eski ve çok pahalı bir Axminster halısı gibi. Biraz karanlık ve solgun olabilir ama gene de sosyete kırıntılarını kendine çekebilecek kadar kaliteli. Paula'nın orada inip komedyen kılıklı taksi şoförüne soygun parasını veriyorum ve girişteki bozuk telefonun yanından salına salına geçip sidik kokulu merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Paula beni kucaklayarak içeri alıp rahat oturma odasına götürüyor ve çayla birlikte bir şeyler ikram ediyor. Trafik kazası geçirmiş gibi bir havası olsa da cidden formunda görünüyor. Ama burada fazla kalmıyoruz, Paula'nın barı meşhur Port Sunshine Tavern'e de gitmiyoruz. Kadın tam tatil havasına girmiş. Hayır, içki içmek için Spey Lounge'a gidiyoruz ve ben tanıdık yüzler göremediğim için hem memnun oluyor hem de hayal kırıklığına uğruyorum.

Paula içkisiyle oynarken sarkık suratına kendinden hoşnut bir tebessümün yerleşmesine engel olamıyor. "Valla buralarda fazla zaman harcadım. Artık benim de bi hayatım olsun diyorum, evlat," diyor bana. "Annarsın ya, bi adamla tanıştım."

Paula'nın gözlerinin içine bakarken tek kaşımın Leslie Philips[11] tarzı bir yay çizmesine engel olamıyorum; bunu engellemeye yetecek gücüm yok. Paula her zaman biraz erkek delisi olmuştur. En üzücü ergenlik anılarımdan biri, kız kardeşimin düğününde onunla slow dans yapışımızdır; elleri kıçıma kenetlenmiş, Bryan Ferry *Slave To Love'ı* söylerken.

"İspanyol, harika bi adam. Alicante'de evi var. Orayı görmeye gittimdi. Orda onla yaşamamı istiyo. Şöle bi güneşe çıkayım, şu ihtiyar kalçalara

doğru dürüst masaj yaptırayım." Butlarını sıkarak altdudağını kırmızı halı gibi sarkıtıyor. "Başka bi şey istemiyorum, Simon. Buralardaki herkes diyo ki," diyor en azından bütün Leith limanını dalgaya alarak, "'Paula sen sahte cennette yaşıyosun, bu iş uzun sürmez.' Yannış anlama, hayal falan kurmuyorum, sürmezse sürmez. Ne sürüyo ki? Şu anda bana her cennet güzel görünüyo," deyip içkisinin son yudumunu götürerek limon dilimini ağzına alıyor, takma dişleriyle iyice kemirip son damlasına kadar emiyor ve düğüm olmuş halde boş bardağa geri tükürüyor.

Bu zavallı limon kabuğunu korkudan tırsmış bir İspanyolun siki olarak görmek için fazla hayal gücü gerekmiyor.

Paula itiraz edilebilecek her şeyi önceden sıraladı; zaten benim de gıcıklık etmeye niyetim yok. Bana olan inancı çok dokunaklı: Londra eğlence sektöründe ne kadar başarılı olduğuma dair attığım yalanlar onu bayağı etkilemiş. Port Sunshine'ı devralmamı istiyor. Batakhane için yirmi bin papel ödeme işi, bar kazandıkça ödeyebileceğimi söylemesiyle kolayca halloluyor. O zamana kadar gizli ortağım olacak.

Dükkân potansiyel bir altın madeni, yalnızca biraz yenilenmeye ihtiyacı var. Kaymak tabakanın sahilden yavaş yavaş buraya kaydığını ve emlak fiyatlarının yükseldiğini anlayabiliyorsunuz, ki ben de Port Sunshine'ı şıklaştırıp Hanzolar Merkezi'nden Yeni Leith kafe sosyetesinin uğrak yerine çevirirsem kasaların tıngırdayacağını duyar gibi oluyorum. Bina iyi; arkada büyük bir salon, üst katta uzun zamandır depo olarak kullanılan eski bir bar.

Ruhsat için başvurmam lazım, o yüzden Paula'dan ayrılır ayrılmaz formları almak için belediyeye gidiyorum. Sonra da köşedeki pastanede kendime (İskoçya için bayağı iyi denebilecek) bir capuccino ve yulaflı bisküvi ısmarlıyorum. Meclisten aldığım kâğıdı incelerken Hackney'deki odayı düşünerek form üstünde çalışmaya başlıyorum. Leith gelişiyor. Metro buraya Hackney'den önce gelecek.

Sonra annemlerin Güney tarafındaki evine gidiyorum. Annem beni görünce sevindirik oluyor, kemiklerimi kıracakmış gibi sarılıp hıçkırıklara boğuluyor. "Baksana, Davie," diyor gözlerini televizyondan ayıramayan moruğa. "Oğluşum gelmiiiş. Oğluşum benim, seni çok seviyorum!"

"Hadi ama anne," diyorum, hafiften utanarak.

"Carlotta seni görene kadar bekle! Ve Louisa!"

"Benim hemen dönmem gerek..."

"Ah, oğlum, oğlum, oğlum... gitme n'olursun..."

"Ya ama, biliyor musun anne, yakında dönüyorum. Temelli!"

Annem gözyaşlarına boğuluyor, "Davie! Duydun mu? Oğluşuma yeniden kavuşuyorum!"

"Evet, Paula Port Sunshine'ı devralmamı istiyor."

İhtiyar moruk koltuğunda dönüp şüpheyle kaşını kaldırıyor.

"Yüzüne n'oldu böyle!" diyor annem.

"Port Sunshine mı? Öldürseler gitmem oraya. Orospularla, tuhaf şarkıcılarla dolu," diye dalga geçiyor babam. İhtiyar orospu çocuğu yorgun, rüzgârdan kavrulmuş cildiyle orada öylece oturup kalmış gibi görünüyor. Sanki artık annemle uğraşamayacağını kabullenmiş gibi, yoksa kıçına tekmeyi yiyip sokağa atılacak ve peşinden koşturacak başka bir salak hatun bulamayacak kadar güçsüz artık, hele de böyle güzel makarna yapanını.

Annemin bir aile yemeği düzenleme isteğine karşı gelemeyerek bir gece daha kalmaya karar veriyorum. Küçük kız kardeşim Carlotta gelip heyecanla cıyaklıyor, iki yanağımdan bastırarak öpüyor ve cepten Louisa'yı arıyor. Ben iki yanımda iki kız kardeşimle oturmuş beynimi sikmelerine izin verirken bizim moruk da homurdanıp pis pis bakışlar atıyor. Arada bir annem Carlotta veya Louisa'yı kolundan çekip kaldırarak bağırıyor, "Kalk bakayım. Oğluşuma şöyle doya doya bi sarılayım. İnanamıyorum, oğluşum geri dönmüş! Hem de temelli!"

İşlerin gidişatından memnun bir halde, yokuş aşağı Sun City'ye iniyorum. Walk'tan aşağı zıplayıp pislik Edinburgh'dan kendi limanıma doğru ilerlerken deniz havasını içime çekiyorum. Sonra Paula'nın arkasında durduğu bara gidiyorum ve tuhaf bir düşüş yaşıyorum. Barın kendisi zaten mezbaha gibi: kırmızı ve eski yer karoları, formika kaplı masalar, nikotin kaplı duvarlar ve o tavan, ama beni esas koparan müşteriler. George A. Romero[12] filmlerinden çıkma, cırtlak renkli, günahlarının çokluğunu daha da vurgulayan o ışıkta çürüyen bir zombi sürüsüne benziyorlar. Hackney ve

Islington'da bu helayla karşılaştırıldığında saray gibi kalacak taş tekkeleri gördüm ben.

Leith? Buraya nasıl yeniden ayak basarım ki? Artık bizim yaşlı kız Güney tarafına taşındığına göre, ölene kadar buralara ayak basmasam da olur. Barda bir viski içip Paula'yı ve tam bir Paula klonu olan arkadaşı Morag'ı seyrediyorum. Sanki burası bir aşeviymiş gibi zırıldayıp duran dişsiz moruklara yemek servisi yapıyorlar. Barın öbür tarafındaki müzik kutusundan yüksek sesli, karman çorman bir dans müziği yükseliyor ve iskeletor tipli bazı gençler burun çekip titreyerek sabit gözlerle önlerine bakıyor. Kendimi bu pabdan, Paula'dan ve Leith'den kaçmak isterken buluyorum. Londra treni beni çağırıyor.

Bir bahane uydurup yeni Leith'i keşfe çıkıyorum: Britanya Kraliyet Gemisi, İskoç Dairesi, yenilenmiş doklar, şarap evleri, restoranlar, yuppie evleri. İşte gelecek bu, yalnızca iki blok ötede. Gelecek sene, belki bir sonraki sene, yalnızca bir blok ötede olacak. Sonra bingo!

Bütün yapmam gereken gururumu hiçe sayıp bir süre beklemek. Bu arada bazı üst düzey işler çevirebilirim; burada yaşayan köylü çiftçiler Simon David Williamson gibi bir şehir fırlamasıyla biraz zor baş edecekler.

8. "... yalnızca tek bir objektif..."

Rab sinirli görünüyor. Çarşafı parmaklarında çevirip duruyor. Dolduruşa getirmeye çalıştığımda sigarayı bırakmaya çalışmakla ilgili bir şeyler anlatıp doğacak olan bir bebekten falan bahsediyor. Gizemli arkadaşı Terry hariç, üniversite dışındaki hayatına ilişkin verdiği ilk ipucu bu. Bazı insanların gerçekten böyle şeyleri olduğunu düşünmek garip; tamamen kendilerine ait, küçük küçük parçalara bölünmüş alanlar. Benim gibi. Şimdi de onun bu gizli dünyasının en azından bir bölümünün içine dalıyoruz.

Bindiğimiz taksi tıngır mıngır bir ışıktan ötekine ilerlerken taksimetre yaz mevsimi gibi acımasızca, hızla akıp gidiyor. O küçük pabın önünde duruyoruz ama mavi-gri kaldırıma içeriden sarı bir ışık dökülmesine, sigaralı gırtlaklardan gelen böğürtülü kahkahalar duyulmasına rağmen kapıdan girmiyoruz. Hayır, yandaki sidik-ve-çakıl döşeli sokağa sapıp siyaha boyalı bir kapının önünde duruyoruz ve Rab kapıda trampet çalıyor. Tak-tak, ta-ta-tak, ta-ta-ta-tak, ta-tak.

Birinin merdivenlerden paldır küldür inişi duyuluyor. Sonra sessizlik.

Rab sadece, "Rab," diyor ve yeniden kapıya vurarak başka bir futbol ritmi çalıyor.

Bir sürgü çekiliyor, bir zincir şıngırdıyor ve kapının arkasından kutudan fırlar gibi kıvırcık saçlı bir kafa çıkıveriyor. Bir çift aç, kısık göz Rab'i hemen tanıyor ve çok normal bir şey yapar gibi vücudumu öyle bir inceliyor ki, polis diye bağırmak istiyorum. Sonra bütün o tehdit ve rahatsızlık hissi, içten ve beyaz bir tebessümün sıcaklığında eriyip gidiyor, o tebessüm sanki bir heykeltıraşın elleri gibi uzanarak yüzümü kendi istediği kalıba sokuyor. Gülüşü inanılmaz, yüzünü bir anda o saldırgan, düşman bakışlı budaladan dünyanın tüm sırlarına ulaşmış bir çeşit yabani dehaya dönüştürüyor. Kafa önce bir tarafa, sonra öbür tarafa dönerek sokağı kolaçan ediyor.

"Bu Nikki," diye açıklama yapıyor Rab.

"Girin, girin," diyerek başıyla selamlıyor çocuk.

Rab bana çabucak bir "emin misin" bakışı atıyor ve ben kapıdan içeri adımımı atarak sorusunu cevaplarken "Bu da Terry," diye çocuğu tanıştırıyor.

"Juice Terry," diyerek gülümsüyor kıvırcık saçlı, koca adam ve yana çekilerek dar merdivenlerden önce benim çıkmam için yol veriyor. Sanırım popomu görebilmek için, sessizce arkamdan geliyor. Hiç acele etmeyerek, böyle bir şeyin beni kasamayacağını gösteriyorum ona. Esas *o* kasılsın.

"Müthiş bir götün var Nikki, hiç şüphen olmasın," diyor büyük hevesle. Onu hemen sevmeye başladım. Benim de zayıf yönüm bu; yanlış türde insanlardan çok çabuk etkileniyorum. Bunu hep duymuşumdur: annemden, babamdan, öğretmenlerden, antrenörlerden, hatta arkadaşlarımdan.

Merdivenleri çıkıp ona dönerek cool bir tavırla, "Sağ ol, Terry," diyorum. Gözleri ışıl ışıl parlıyor ve ben o gözlerin içine içine bakıyorum. Daha da genişleyen bir tebessümle bana kapıyı işaret edince açıp içeri giriyorum.

Bazen bir yerin başkalığı sizi çarpar. Yaz sonu yaklaşırken ve dönem başladığında her şey mavi, gri ve mor renklere büründüğünde mesela. Ciğerlerinizdeki temiz havanın saflığı, sonra havanın soğuyuşu ve biraz ısınabilmek için loş barlarda birbirimize sokuluşumuz; her yerde rastlanabilecek ağırbaşlı Witherspoons-Falcon'larda, Birleşik Krallık'taki tüm kentlerin ortak ve kolonize sosyalleşme merkezleri olan Firkin/All Bar'larda ya da One/O'Neill's krallıklarında. Ama çemberin biraz dışına çıkınca gerçek yerler de bulabilirsiniz. Genelde hızlı bir yürüyüş ya da birkaç otobüs durağı daha ötededirler, fazla zamanınızı almaz. Burası işte öyle yerlerden biri, sanki bir anda başka bir çağa ayak atmış gibi oluyorsunuz; böylesi bir bayağılık başınızı döndürüyor. Kendime çekidüzen vermek için tuvalete gidiyorum. Bayanlarınki Mısır usulü dikine duran bir tabuta benziyor, ancak oturulabilecek kadar alan var, klozet kırık, tuvalet kâğıdı yok, çatlak fayanslar, sıcak suyu akmayan bir lavabo ve tepesinde gene çatlak bir ayna. Aynaya bakıyorum ve patlayacağından korktuğum bir sivilcenin iyileşmeye başladığını görerek seviniyorum. Çenemde kırmızı bir nokta kalmış ama yavaş yavaş o da kayboluyor. Kırmızı şaraptan. Kırmızı şarap içme. Burada bunu yapmak çok zor değildir herhalde. Gözüme biraz kalem çekiyorum ve kırmızı-mor rujumu tazeleyip saçımı

fırçalayıveriyorum. Derin bir soluk alıp dışarı çıktığımda bu yeni dünyayla karşılaşmaya hazırım.

Üzerimde bir sürü göz var; tuvalete giderken hafiften fark ettiğim ama görmezden geldiğim gözler. Sert görünümlü, kısacık siyah saçları olan bir kız, hiç saklamadan, düşmanca bana bakıyor. Göz ucuyla Terry'nin gözlerini kaldırdığını ve barın arkasındaki bir kıza işaret ettiğini görüyorum. Dükkânın yarısı boş ama Terry'yi gözümün önünden ayırmamaya çalışıyorum.

"Onları da getir o zaman Birrelll, amcık herif seni," diyor Rab'e, gözlerini benden ayırmadan. "Ee, Nikki, demek Rab'le beraber üniversitedesin. Bu çok..." Terry doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor, sonra bulmuş da söyleyecekmiş gibi oluyor, ardından başka bir şey buluyor ve en sonunda diyor ki, "Yok, bazı şeyleri hiç düşünmemek daha iyi."

Yaptığı şov beni güldürüyor. Komik adam. Taşaklarını hemen avuçlamasam olur, bunu daha sonra da yapabilirim. "Evet, okuyorum. Sinema dersini beraber alıyoruz."

"Ben size ders olucak bi film göstericem şimdi, tamam mı! Gel, yanıma otur," diyor köşedeki sandalyeyi işaret ederek, okulda yaptıklarını bir an önce göstermeye hevesli bir ilkokul öğrencisi gibi. "Sizin okulda senin gibilerden daha var mı?" diye soruyor ama daha çok Rab'i gıcık etmek ister gibi. Terry'nin de benim gibi Rab'i sinir etmekten hoşlandığını anlamış bulunuyorum. Demek ortak bir yönümüz var.

Bir köşede gençten iki kadın, bir çift ve barmeydin yanına oturuyoruz.

Terry v-yaka bir tişörtün üstüne fermuarlı, eski bir Paul and Shark anorak çekmiş. Pantolonu Levi's ve ayağında Adidas'lar var. Parmağına altın bir yüzük, boynuna kolye takmış. "Demek meşhur Terry sensin," diye sorguya başlıyorum, cevap gelmesini umarak.

"Evet," diyor Terry hiç kasılmadan, sanki bu şöhret herkesçe tanınan ve tartışılmaz bir gerçekmiş gibi, "Juice Terry," diyor yine. "Biz de tam geçen gece burda çektiğimiz filmi göstericektik."

Yaşlı ve o kadar yaşlı olmayan adamlardan oluşan bir grup geliyor ve çoğu perdenin altına çekilerek sıralanmış olan sandalyelere oturuyor. Sanki

bir futbol maçı havası var. Çoğu birbirini tanıyor ve espriler yapılıp içkiler içilirken düşman tavırlı bir kız adamlardan para topluyor. Terry bu tıknaz, etrafa hafiften tehdit havası yayan yaratığa bağırıyor, "Gina, perdeleri kapatsana, güzelim."

Kız ters ters Terry'ye bakarken bir şeyler söyleyecek gibi oluyor ama sonra vazgeçiyor.

Şov başlıyor. Filmin ucuz bir dijital kamerayla çekildiği belli; tek kamera, kurgulanmamış, sadece yaklaşıp uzaklaşan tek bir objektif. Kamera bir tripoda takılmış çünkü görüntü sabit, teknik açıdan hiçbir başarısı yok, yalnızca aynı anda bir sürü insanın sikiştiğini görebiliyorsunuz. Görüntü kalitesi iyi; Terry ile Gina'nın içki servisi yaptıkları barın tam karşısında sikiştiğini anlayabiliyorsunuz.

"Son bi yılda baya bi kilo verdim," diye fısıldıyor kulağıma Terry. Durumdan memnun olduğu belli, eskiden daha büyük olan kulunçlarını göstermek için pat pat vücudunun yanlarına vuruyor. Bakmak için dönmeye yelteniyorum ama perdede genç bir kız belirince gözlerimi ondan alamıyorum. "Melanie," diye fısıldıyor Terry. Başıyla barı işaret ediyor ve onun demin barda duran kız olduğunu hatırlıyorum. Perdede farklı görünüyor, gerçekten seksi. Şimdi Gina kıza oral yapıyor. Birisi bir şeyler söylüyor ve gülüşmeler oluyor; Melanie çekingen ve utangaç bir tavırla sırıtıyor, sonra hişt hişt deniyor ve herkes suspus oluyor. Ses kalitesi çok düşük, ancak soluma ve konuşma sesleriyle birlikte Terry'nin birkaç cılız repliğini duyabiliyorum: "hadi," "evet," "işte bu bebek." Görüntüye sarışın bir kız giriyor ve Terry kızı dillerken kız da onu yalamaya başlıyor. Sonra kızı bir kanepenin üstünde domaltıp arkadan sikiyor. Kız direkt kameraya bakıyor ve koca göğüsleri sallanıyor. Sonra omzunun üstünden Terry'nin kafasını görüyoruz, doğrudan kameraya bakıyor, göz kırpıyor ve "Hayatın Gerçek Tadı" gibisinden bir şeyler söylüyor. "Ursula, İsveçli hatun," diye açıklama yapıyor fısıldayarak, "yoksa Danimarkalı mıydı... her neyse, *au pair* olaraktan gelmiş, Grassmarket'a takılıyor. Çok kafa hatun," diyor. Öteki oyuncular olaya girdikçe, Terry'nin arada yaptığı yorumlar kafamın içinde uçuşmaya başlıyor: "... Craig... iyi arkadaşımdır. Vurucu timden. Siki çok büyük diil ama tam bi seks manyağı. Tuttu mu bırakmaz... Ronnie... işte bu çocuk bütün İskoçya için pompalayabilir..."

Şov herkesin herkese bir şeyler yaptığı bir orjiyle sona eriyor ve film sıkıcılaşmaya başlıyor. Bazen yalnızca pembe bir karaltı görünüyor. Sonra karaltı netleşiyor ve arka planda Gina'nın biraz kok çizdiğini görüyorsunuz; seksten sıkılmış gibi sanki. Filmin fena halde kurguya ihtiyacı var, bu düşüncemi Terry'ye açmak istiyorum ama o seyircilerin sıkılmaya başladığını hissederek filmi durduruyor. "Bu kadardı millet," diyerek gülümsüyor.

Şov bittikten sonra, Rab'le barda sohbet ederken, bu işin ne zamandır devam ettiğini soruyorum. Tam Rab cevap verecekken Terry yanıma sokuluyor, "Ne düşünüyosun bakalım?"

"Amatör işi," diye cevap veriyorum saçımı geriye atarak; alkol yüzünden sesim gereğinden daha yüksek ve havalı çıkıyor. Bir an kanım donuyor çünkü Gina'nın beni duyduğunu hissediyor, gözlerinde soğuk, jilet gibi bir parıltı yakalıyorum.

"Sen daha iyisini mi yaparsın?" diye soruyor Terry, gözlerini kısıp kaşlarını kaldırarak.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Evet," diyorum.

Gözlerini devirip bir bardak altlığının üzerine hevesle bir numara karalıyor. "İstediğin zaman, bebek. Ne zaman istersen," diyor usulca.

"Bunu sana hatırlatacağım," demem konuşmayı en azından neler döndüğünü anlayabilecek kadar duymuş olan Rab'i tiksindiriyor.

İlk kez filmdeki diğer çocukların da orada olduğunu fark ediyorum: Craig ve Ronnie. Craig açık kumral saçları mod stili[13] kesilmiş, zayıf, sinirli, zincirleme sigara içen bir çocuk. Ronnie'nin hafif dökük sarı saçları var ve filmdeki gibi salak salak sırıtıyor; gerçek hayatta daha tıknaz.

Bir süre sonra İskandinav kız Ursula geliyor ve Terry bizi tanıştırıyor. Gereğinden fazla sıcak davransa da ilk bakışı buz gibi. Gerçek hayatta perdedeki kadar iyi görünmüyor; şişman ve kısa bir tip, hatta biraz trollere benziyor. Bana bir içki almak istiyor, parti devam edecek gibi ama ben özür dileyip eve gidiyorum. Bayağı ilginç şeyler olabilir ama Terry'nin gözlerindeki o bakış bana bütün kartlarımı bir anda oynamamam gerektiğini

söylüyor. Bekleyecek. Hepsi bekleyecek. Ayrıca bitirmem gereken bir ödevim var.

Eve döndüğümde Lauren hâlâ ayakta, Dianne'le beraberler, kız eşyalarını getirmiş. Lauren çıktığım için, evde kalıp ona yardım etmediğim ve Dianne'e hoş geldin demediğim için falan huysuzluk ediyor. Aslında bir miki film gösterimine gittiğim için bana kıl olmuş durumda ama aynı zamanda neler olup bittiğini sormamak için kendini zor tuttuğunu çok iyi biliyorum.

"Selam, Dianne! Kusura bakma, çıkmam gerekti," diyorum.

Dianne bozulmuş görünmüyor. Çok cool ve hoş bir hatun, benimle aynı yaşlarda gibi; omuzlarına kadar gelen gür ve bakımlı siyah saçları var, başına mavi bir bant takmış. Gözleri fıldır fıldır ve hayat dolu; incecik, kurnaz dudakları açıldığında kocaman beyaz dişleri ortaya çıkarak yüz ifadesini tamamen değiştiriyor. Mavi bir bluz, kot ve spor ayakkabılar giymiş. "Eğlenceli bir yer miydi?" diye soruyor yerel aksanla.

"Bir pabda miki film gösterisi vardı da, oraya gittim," diyorum.

Lauren'ın utançtan kıpkırmızı kesilişini izliyorum. "Bu kadar detaya girmene gerek yoktu, Nikki," diyor, fazlasıyla acıklı, büyük görünmeye çalışırken daha da çocuk olan bir ergen gibi.

"İyi miydi," diye soruyor Dianne. Durumdan etkilenmemiş olması Lauren'ı dehşete düşürüyor.

"Fena değildi. Lauren'ın bir arkadaşıyla beraber gittik," diyorum.

"Arkadaşım falan değil! Senin de arkadaşın!" diye bağırıyor Lauren, sonra ne yaptığının farkına varıp yumuşuyor. "Yalnızca sınıf arkadaşım, o kadar."

"Çok ilginç," diyor Dianne, "psikoloji mastırım için seks endüstrisinde çalışanlarla ilgili bir araştırma yapıyorum. Fahişeler, kucak dansçıları, striptizciler, telefon seksi yapanlar, masaj salonlarında çalışanlar, telekızlar falan işte."

"Nasıl gidiyor?"

"Bu konuda konuşmak isteyecek tipler bulmak çok zor," diyor.

Gülümsüyorum. "Belki sana yardımcı olabilirim."

Dianne, "Harika," diyor ve saunadaki işim hakkında konuşmak için sözleşiyoruz, bir sonraki mesaim yarın akşam. Yarı sarhoş bir halde odama gidip McClymont için Word'de yazdığım ödevi okumaya çalışıyorum. Birkaç sayfa sonra gözüm şu salak cümleye takılıyor, gülüyorum: "Göçebe İskoçların ilişki kurdukları tüm toplumları zenginleştirmiş oldukları görüşünün göz ardı edilmesi mümkün değildir." Bu McClymont'un şerefine. Tabii ki kölelik, ırkçılık ve Ku Klux Klan'ın kuruluşunda oynadıkları rolden bahsetmeyecektim. Bir süre sonra göz kapaklarım ağırlaşıyor ve yatağa doğru çekildiğimi hissediyorum, uzun ve sıcak bir göç yolculuğuna doğru ağır ağır ve huzur içinde kayıyorum, sonra bambaşka bir yerdeyim...

...beni kavrıyo... o koku... ve arka planda kızın suratı, adam beni sanki plastiktenmişim gibi barın üzerinde domaltırken kız sapık sapık, isterik isterik gülüyor... emir veren, hükmeden bir ses... sonra kalabalığın içinde annemin, babamın ve kardeşim Will'in yüzlerini görüyorum, bağırmaya çalışıyorum... lütfen durun... lütfen... ama beni göremiyorlarmış, elleniyorum, gıdıklanıyorum...

Yaralayıcı, yetersiz ve alkollü bir uyku. Yatakta otururken kafam zonkluyor, bir kusma hissi beni ele geçiriyor, sonra geçiyor. Güm güm atan bir kalple, yüzümdeki ve koltukaltlarımdaki toksinli terle baş başa kalıyorum.

Bilgisayar açık kalmış. Mouse'u oynattığımda McClymont'un ödevi beni düelloya davet eder gibi yeniden ekrana geliveriyor. Artık bitirmem lazım. Dianne'le Lauren gitmiş, hemen kahve yapıp ödevi okuyorum, birkaç yerini değiştirip kelimeleri saydırıyorum, dilbilgisi hatalarını kontrol ettirip "yazdır"ı tıklıyorum. Bunu öğleye kadar okula bırakmam gerek; asgari üç bin kelime kâğıtlara dökülürken ben de banyoya gidip dünden kalma alkollü teri ve pis duman tabakasını vücudumdan çıkarıyor, saçımı da güzelce bir yıkıyorum.

Yüzüme nemlendirici sürüp biraz makyaj yapıyorum; elbiselerimi üzerime geçirip saunadaki mesaim için gerekli olanları büyük bir çantaya koyarak yanıma alıyorum. Soğuk ve sert rüzgârı arada bir, şiddetiyle

okumaya çalıştığım ödev kâğıdını arkaya attıkça hissederek Meadows'dan hızla yürüyorum. Amerikan versiyonu Word'ün yazım hatalarını Amerikan İngilizcesine göre düzelttiğini fark ediyorum: 'z's'ler her yerde ve 'u's'ler direkt atılmış. Bu durum McClymont'u harbiden sinir edecek ve yalaka yorumlarımın kazandığı puanları büyük ihtimalle silip süpürecek. Geçer not alsam bile, ancak ucu ucuna.

Ödevi saat 11.47'de bölüm sekreterinin odasına bırakıyorum ve bir kahveyle sandviç yedikten sonra kütüphaneye yollanıp çay saatinde saunaya gidene kadar film senaryoları okuyorum.

Sauna şehir dışından akan trafiği içine alan kirli, dar ve karanlık bir anayolda.

Akşamdan kalmaysanız yakınlardaki bira fabrikasından gelen şerbetçiotu kokusu pek keyif verici sayılmaz, sanki bir gece öncesinin ufuneti yüzünüze geri püskürtülüyor gibi. Otobüs ve kamyonlardan çıkan is dükkân vitrinlerini sonsuza kadar karartırken *Miss Argentina Latin Sauna ve Masaj Salonu* da bundan payını alıyor tabii. Oysa içerideki her şey steril. "Her yeri silip süpürün," der mal sahibi Bobby Keats bize her zaman, başından kışkışlayarak. Salonda masaj yağından çok temizlik malzemesi bulunur, hepimiz bunları bol bol kullanmak zorundayız. Temiz havluların çamaşırhane faturası astronomik rakamlarda olmalı.

Havada sürekli sentetik bir koku var. Bayat sperm ve ter kokusunun kalıntılarını kamufle etmek için sakınmadan kullanılan sabunlar, ağız gargaraları, losyonlar, yağlar, talk pudraları ve parfümler, tuhaf ama sanki dışarıdaki boktan atmosferi pekiştiriyor biraz.

Hostesler gibi görünmemiz ve davranmamız gerekir bizim. Saunanın üzerine kurulu olduğu temayı korumak için Bobby sadece Latin görünümlü olduğunu düşündüğü kızlara iş verir. Profesyonellik böyle bir şey olsa gerek. İlk müşterim Alfred isminde ufak tefek, ak saçlı bir adam. Bol miktarda lavanta yağı kullanarak kasılmış, düğüm düğüm olmuş sırtına yaptığım aromaterapi masajından sonra ıkına sıkıla "ekstra masaj" istiyor, ben de ona "özel masajımdan yapmayı" teklif ediyorum.

Havlunun altından penisini kavrayıp yavaş yavaş okşamaya başlıyorum, otuzbir çekme konusundaki yeteneksizliğimin farkındayım. Bu işten sırf

Bobby benden hoşlandığı için atılmıyorum. Yaşlı adamların kaçırılmış genç kızlara erkeklere mastürbasyon yapma sanatını öğrettiği Sade hikâyeleri geliyor aklıma. Ama benim deneyimimi düşünürsek, şimdiye kadar yalnızca ilk iki erkek arkadaşıma otuzbir çektim çünkü bir tek onlarla sikişmiyordum. O zamanlardan beri bir erkeğe otuzbir çekmeyi onunla sikişmemekle özdeşleştirmişim ve tam olarak öğrenilmeden cinsel menümden çıkmış demek ki.

Bazen müşteriler şikayetçi olur ve işimi kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalırım. Ama sonradan farkettim ki, Bobby bu konuda yalnızca konuşuyor, hiçbir zaman gerçekleştirmeyi düşünmüyor. Beni düzenli olarak çeşitli yerlere davet ediyor: partilere, kumarhanelere, büyük futbol maçlarına, film galalarına, boks maçlarına, at yarışlarına, köpek yarışlarına ya da sadece "bir içki içmeye" veya bir arkadaşının işlettiği "şık bir lokantada bir şeyler atıştırmaya." Her seferinde bir bahane buluyor ya da kibarca reddediyorum.

Neyse ki Alfred öyle bir kendinden geçti ki, bırakın şikayet etmeyi, neler olduğunun bile tam farkında değil. En ufak bir cinsel temas bile onu tahrik etmeye yetiyor, içinde ne var ne yoksa anında fışkırtarak minnettarlık içinde paramı ödüyor. Öteki kızların çoğu oral da yapıyor ve tam ilişkiye giriyor ama ben kötü bir otuzbirci olarak onlardan fazla kazandığımı biliyorum. Arkadaşım Jayne benden daha uzun zamandır burada, burnu havalarda bir tavırla bana çok geçmeden her şeyi yapacağımı söylüyor. "Hiç yolu yok," diye cevap veriyorum ama bazen haklı olduğunu hissediyorum, bu kaçınılmaz, yalnızca zaman meselesi.

Mesaim bittiğinde cebimdeki mesajları kontrol ediyorum. Lauren bana içmeye çıktıklarını söylüyor, ben de ona telefon ediyorum ve Cowgate pablarından birinde buluşuyoruz. Lauren'ın yanında Dianne artı okuldan iki kız daha var: Lynda ve Coral. Bacardi Breezer'lar su gibi akıyor, çok geçmeden hepimiz bir kez daha sarhoş oluyoruz. Pab kapandıktan sonra Dianne, Lauren ve ben Tolcross'daki dairemize yollanıyoruz. "Çıktığın biri var mı, Dianne?" diye soruyorum Chamber Sokak'tan geçerken.

"Hayır, önce şu tezi bitirmem lazım," diyor prensip sahibi biri gibi. Bu cevaptan çok hoşlanan Lauren başını sallıyor fakat Dianne'in söze devam etmesiyle sarsılıyor. "Ondan sonra siki olan her şeyle sikişeceğim, çünkü bu münzevi hayatı beni öldürüyor, amına koyayım!" Ben kıkırdarken Dianne başını geriye savurup kahkahalar atıyor. "Sikler! Büyük, küçük, kalın, ince.

Sünnetli, sünnetsiz! Beyaz, siyah, sarı, kırmızı. Tezi bitirip verdiğimde yeni bir gün doğacak ve ben SİK-Kİ-RİK-KUU! sesleriyle sabaha uyanacağım!" Yumruklarını birleştirip müzenin önünde gecenin içine doğru bir dalış hareketi yapıyor, Lauren'ın yüzü gitgide solarken ben de gülüyorum. Bu kızla yaşamak eğlenceli olacak.

Sabah kendimi kötü hissediyorum; derslerde biraz uyuşuk ve ilgisizim. Benimle saçma sapan sohbet etmeye çalışan şu Dave denen çocuk kafamı karıştırıyor. Lauren ortalarda yok, zannettiğimden daha sarhoştu herhalde. Rab'i yakalıyorum; Square'de durmuş Dave ve Chris diye başka bir çocukla piyasa yapıyor. George Square'den kütüphaneye doğru yürürken Rab'in profili güneş ışığında daha keskin.

"Kütüphaneye gitmeyeceğim, biraz evde takılmak istiyorum," diyorum.

Biraz bozulmuş görünüyor. Hatta terk edilmiş gibi. "Peki..." diyor.

"Eve gidip biraz cigaralık içeceğim. Sen de gelsene," diye teklif ediyorum. Dianne bütün gün dışarıda olacağını söylemişti, umarım Lauren da evde yoktur.

"İyi, olur," diyor. Bu Rab biraz esrarkeş galiba.

Evdeyiz, ben cigaralığı sarıp sete bir Macy Gray CD'si koymuşum. Rab kısık sesle televizyon seyrediyor. Mümkün olduğu kadar çok referans noktasına ihtiyacı var gibi. Bu gece Chris'in yaş günü için Grassmarket'taki bir pabda buluşulacakmış. Rab diğer öğrencilerle içmekten pek hoşlanmıyor. Onlara karşı yeterince arkadaş canlısı ve samimi davranıyor ama aslında salak olduklarını düşündüğü ortada. Bence de öyleler. Rab'in yalnızca donunun değil, dünyasının da içine girmek istiyorum ben. Açığa vurduğundan çok daha fazlasını gördüğünden ve yaşadığından eminim. İçinde yaşadığı ve benim hakkında çok az şey bildiğim bir alan olduğunu düşünmek beni büyülüyor. Juice Terry gibi insanlar bana buna benzer, tuhaf bir yer olduğunu hissettiriyor. "Millet atölye çalışmasından mı çıkıp gidecekmiş?" diye soruyorum. Atölye çalışması işe yaramaz bir şey, gerçek film yapımına geçmek için verdiğimiz bir ödün. Ama Rab'in bu konuya girmesini hiç istemiyorum.

"Hı, Dave öyle söyledi," deyip derin bir nefes alıyor ve dumanı inanılmaz uzunlukta bir süre boyunca ciğerlerinde tutuyor.

"Üstümü değişsem iyi olur," diyerek odama gidip kotumu çıkarıyorum. Aynadaki görüntüme bakıp mutfağa gitmeye karar veriyorum. Sonra salona gidip arkasında duruyorum. Saçları ya da en azından bir tutam saçı biraz havalanmış. Bütün gün gözüm takıldı durdu. Seviştikten, böyle bir yakınlığa hak kazandıktan sonra, onları ıslatıp yatıracağım. Kanepede yanına oturuyorum, üstümde sadece kırmızı kolsuz bluzum ve beyaz pamuklu donum var. Rab televizyon seyrediyor. Sesi tamamen kısık kriket. "Önce ben bir nefes alayım," diyorum saçlarımı arkaya atarak.

Rab hâlâ siktiğimin sessiz kriketine bakıyor.

"Şu arkadaşın Terry var ya, tam bir canavar," diyerek gülüyorum. Gülüşüm kulağa biraz zorlama geliyor.

Rab omuz silkiyor. Bunu çok yapıyor anlaşılan. Omzunu silk gitsin. Omzundan silktiği nedir? Utanç? Rahatsızlık? Şimdi cigarayı bana uzatıyor. Bacaklarıma ve beyaz pamuklu donuma bakmamaya çalışıyor, beceriyor da. Her şeyi soğukkanlı karşılamayı çok iyi beceriyor, amına koyayım. Gay olduğu için değil, bir kız arkadaşı olduğu için beni görmezden geliyor...

Sesimin bir çatal yükseldiğini hissediyorum, bir ton çaresiz. "Bizim sürtük olduğumuzu düşünüyorsun, değil mi, ben ve Terry gibilerin? Ben gidip onlara katılmak istiyorum ya hani? Bir şey yapmadım, biliyorsun, yani, en azından şimdilik," diye kıkırdıyorum.

"Yo, yani, sen bilirsin," diyor Rab. "Ben sana neler yaptıklarını anlattım. Senin de katılmanı ister dedim. Bundan sonra n'apacağın seni ilgilendirir."

"Ama sen tasvip etmiyorsun, Lauren da etmiyor. Kız benimle konuşmuyor, biliyorsun," diyorum bir nefes daha alarak.

"Ben Terry'yi tanıyorum. Kaç yıllık arkadaşım. Nasıl biri olduğunu biliyorum, tasvip etmeseydim seni onunla tanıştırmazdım zaten," diyor Rab mantıklı mantıklı. Öyle doğal bir olgunluk sergiliyor ki kendimi genç ve aptal hissediyorum.

"Bu yalnızca sikiş, biliyorsun, eğlence niyetine. Yoksa onunla hiçbir alakam olamaz," diye açıklama yaparken bunları söylediğim için kendimi daha da aptal ve zayıf hissediyorum.

"Bu senin hayatın..." diye başlıyor, sonra susup bana dönüyor, başı divana yaslı. "Yani, kimle sikiştiğin seni ilgilendirir."

Cigarayı kül tablasına bırakırken dosdoğru gözlerinin içine bakıyorum. "Keşke öyle olsaydı," diyorum.

Ama Rab bir şey söylemiyor, yüzünü çevirip televizyona bakmaya başlıyor. Siktiğimin boktan kriketi. İskoçların kriketten nefret ettiklerini zanneder, bunu en iyi özelliklerinden biri olarak görürdüm hep.

O kadar kolay açık vermeyecek. "Keşke öyle olsaydı dedim."

"Ne demek istiyosun?" diyor hafiften titreyen bir sesle

Bacağımı bacağına değdiriyorum. "Burada donumla oturmuş senin onu çıkartmanı, beni sikmeni bekliyorum."

Dokunduğum için gerildiğini hissediyorum. Bana bakıyor, sonra ani ve şiddetli bir hareketle beni kendine çekip öpmeye başlıyor; ama çok sert, haşin, nefret dolu, öfkeli ve ihtirassız bir öpüşme bu, sonra birdenbire şiddetini kaybediyor ve geri çekiliyor. Pencereden dışarı bakıyorum. Karşıdaki dairede insanların sohbet ettiklerini görüyorum. Tabii ya. Kalkıp perdeleri çekiyorum. "Perdeler yüzünden mi?"

"Perdeler yüzünden diil," diyor çabucak. "Benim bi kız arkadaşım var. Ondan çocuğum olacak." Bir süre susuyor sonra, "Bu sana bişi ifade etmeyebilir ama benim için önemli," diyor.

Bir öfke dalgası hissediyorum; evet, haklısın, amına koyayım, demek istiyorum. Bana hiç "bişi" ifade etmiyor. Hem de hiç. "Seninle sikişmek istiyorum, o kadar. Hadi gel evlenelim demiyorum ki. Kriket seyretmeyi tercih ediyorsan sen bilirsin."

Rab konuşmuyor ama yüzünde gerilim, gözlerinde parıltılar var. Reddedilmenin acısını ta içimde hissederek ayağa kalkıyorum.

"Senden hoşlanmadığım için falan diil, Nikki," diyor. "Senden hoşlanmamak için deli olmak lazım, amına koyiim. Ben sadece..."

"Üstümü değiştireceğim," diye onu tersleyerek odama gidiyorum. Kapı açılıyor, Lauren olmalı.

9. Dümen # 18.736

Kapının önünden sabah postasını almaya giderken koridor kedi sidiği kokuyor ama iyi haberler keyfimi yerine getiriyor. Resmî belge! Artık yasallaştım. Nihayet, amına koyayım, Simon David Williamson, buralı iş adamı, Leith'deki köklerine geri dönüyor, Edinburgh meclisinin kararıyla. Leith'in yaşanacak bir yer olduğunu hep söylemişimdir ve Liman bölgesinin yeniden kazanılmasında SDW önemli bir rol üstlenebilir.

Evening News başlıklarını şimdiden görebiliyorum: yeni nesil dinamik girişimcilerden Williamson, Leith'in *News* gazetesinden dostu John Gibson ile görüşüyor.

JG: Simon, Londra'da örnek başarı hikâyelerine imza atmış Terence Conran ve senin gibi insanların bölgeye ciddi yatırımlar yapmayı düşünmesini gerektirecek neler var bu Leith'de?

SDW: John, biraz tuhaf gelecek ama geçenlerde bir yardım yemeğinde biz de Terry ile aynı şeyi konuşuyorduk ve ikimiz de aynı sonuca vardık: Leith hızla kalkınmakta ve biz de bu başarı hikâyesinin bir parçası olmak istiyoruz. Buradan çıkmış bir çocuk olarak, bu benim için aynı zamanda duygusal bir bağ demek. Amacım Port Sunshine'ı geleneksel bir pab olarak korumak fakat bölge tamamen geliştiğinde burayı bir restoran haline getirme esnekliğine sahip olmak. Her şey bir gecede olmayacak ama yaptıklarımı Leith'e olan bağlılık ve inancımın bir göstergesi olarak algılıyorum. Eski limanı seviyorum derken içimde en küçük bir art niyet yok. Leith'in bana iyi davranmış olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor ve şimdi de ben ona olan borcumu ödüyorum.

JG: Yani Leith'in geleceği bu olacak diyorsun?

SDW: John, Leith uzun zamandır tatlı ve yaşlı bir kadın. Evet, onu seviyoruz, onun sıcaklığını, anaçlığını seviyoruz; soğuk, karanlık kış gecelerinde yaslanacak heybetli, yumuşacık bir göğüs o. Ama ben onu seksi, şehvetli ve genç bir fahişe olarak yeniden yaratmak ve o ahlaksız küçük orospuya pezevenklik yapıp hak ettiği parayı kazanmasını sağlamak

istiyorum. İnsanlar 'Leith' adını duyduğunda akıllarına "iş" gelsin istiyorum. Leith Limanı, İş Limanı.

Meclis üyesi Tom Mason'dan gelen mektubu dikkatle inceliyorum, ruhsatı veren Şehir Meclisi yönetim kurulunun başkanıymış.

Edinburgh Şehri

Ruhsat Komitesi

Sayın Bay Williamson,

Port Sunshine Arms olarak bilinen 56 Murray Sokak, Edinburgh EH6 7ED adresindeki bina ve müştemilatında alkollü içki satma ruhsatı almak için yaptığınız başvurunun kabul edildiğini bilgilerinize arz ederim. Ruhsat kullanımı ilişikteki detaylı koşul ve şartların kabulü ile mümkündür.

Lütfen bu sözleşmenin her iki kopyasını da imzalayarak 8 Ekim Pazartesi gününe kadar tarafımıza teslim ediniz.

Saygılarımla,

M.Ü. T.J. Mason

Başkan, Ruhsat Komitesi

Tom ve ben yakında biğ ağaya gelmeliyiz, belki şehğe biğ dahaki gelişinde Sean'la[14] beğabeğ Gleneagles'da biğaz golf oynağız. Ondokuzuncu delikte biğaz mola veğiğiz. Ben de Walk'ta açmayı planladığım ikinci kafe bağı Tom'a çıtlatıveğiğim. Belki Sean da kendi şehğini asığlağdığ mahkum edildiği bu vasatlıktan kuğtağmak için buğaya yatığım yapması konusunda ikna edilebiliğ.

Evet Saymın, buğda kesinlikle yatığım potansiyeli vağ. Ama önce bu pabın müşteği poğtföyünü oluştuğan bu uygunszj insanlağdan kuğtulmamıs geğek.

Kesinlikle Şan. Yeni Leith'de bu insanlağa yeğ yok.

10. Grup Terapisi

Avril denen hatun bize moralinizi bozan nedir filan diye sorunca diyorum ki, işte Hibs ve de yağmur falan yani. Sora diyorum ki, yok ya, çünkü Hibs devamlı galip geliyo falan ama ben gene de kötü olabiliyorum bazan, onun için çok da uymayabiliyo. Tabii ki de zümrüt yeşilli kedilerin galip geldiğini görmek isterim. Ama bahane aslında, yani yağmur öle diil belki çünkü yağmur yağınca hep hüzünlü oluyorum hani. Daha gençken müzik dinlemek falan iyi gelirdi ama artık onu da yapamıyorum çünkü eski plakların çoğu gitti abi, ikinci el plak dükkânlarına satıldı hepsi, Walk'taki *Vinyl Villains'e doğru* yolculuğa çıktılar, elde edilen hasılat da pişirip damarlarımın içine akıttığım mala gitti. Abi Zappa bile gitti lan, Frank Zappa yani, kedim Zappa diil. Maldan uzak durmak için çok çaba sarfediyorum ama speed'e hâlâ takılıyorum ve bu aralar baya baz dolaşıyo ortalıklarda ve işte bunların düşüşünü yaşarken insanın canı cidden de biraz mal istiyor, şöle iyi bi kafa yaşamak için hani.

Gruptaki Avril denen hatun yaşayan her kedinin bi projesi olması gerektiğini düşünüyo abi, sizi sıkıntıdan uzaklaştıracak, cansız hayatınıza biraz anlam ve de yön kazandıracak bişiler. Bu fikre karşı çıkacak falan diilim yani abi; hepimizin ihtiyacı var, mutlaka olması gerek. "Bir soraki seansımızda hepinizden yapmak istediğiniz bir şey bulmanızı istiyorum," diyo elindeki kalemi inci gibi beyaz dişlerine vuraraktan.

Vay be, aklıma harbiden kötü düşünceler getiriyo abi lan ama Avs hakkında da böyle şeyler düşünmemem lazım çünkü o iyi bi hatun falan yani.

Gene de biraz moral veren bişiler düşünmek iyi çünkü son zamanlarda düşünceler öz karanlık, ürkünç siyah oldu. Yani işte, bu şehirden temelli gitmeyi gittikçe daha çok düşünür oldum, şu Vic Godard kedisinin Johhny Thunders denen herife dediği gibi.[15] Artık saplantı oldu abi, özellikle de hüzünlenince filan. İlk içerdeyken, şu kitabı okuduğum zaman aklıma geldiydi. Hiç öyle okuyan bi tip falan olmadım ama içerde şu Rus adamın yazdığı *Suç ve Ceza* kitabını okudum.

Yani ama abi, kitaba ısınmak baya bi zamanımı aldı. Anlaşılan bütün Rus insanların iki tane ismi oluyomuş, ondan, acayip kafam karıştı hani. Çok komik, çünkü buralarda, nerdeyse oy vergisine kadar falan, bissürü insanın *hiç* ismi yoktu, yani resmî olaraktan yoktu en azından, o yüzden biraz anlaşılabilir bi durum yani.

Orda, hücrede bi parça ölü ağaçla beraber tıkılıp kaldıydım işte ve sonunda cidden de kitabın içine girdim. Yani beni bi işler çevirmeyi düşünmeye falan itti. Bütün sorunları çözecek bi üçkâât, yani benim neden olduklarım, yani yalnızca kendim olarak diyim, sanırım. Modern dünyanın kendi çapında bi doğal seleksiyon yöntemi falan var ve cidden de benim uyabileceğim gibi bi oyun diil bu hani. Benim gibi kedilerin artık nesli tükendi. Uyum sağlayamadık, o yüzden hayatta kalamayız. İşte, Kılıç Dişli Kaplan gibi biraz hani. Ama işin komiği, daha güçsüz kediler ayakta kalmışken bu türün nası nesli tükendi hiç kafam basmıyo. Yani mesela, teke tek bi dövüşte falan tabii ki paranızı Kılıç Dişli Kaplana yatırırdınız, öbür sokak ya da ev kedilerine diil, normal bi kaplana falan da diil. Cevaplar kartpostalla gelsin abicim, noktalı satırın üstüne yazın.

İşte valla, insan yaşlandıkça da bu kişilik bozukluğu durumu daha ağır gelmeye başlıyo. Eskiden bütün öğretmenlere, patronlara, iş ve işçi bulma kurumundakilere, kelle vergisi toplayan heriflere, yargıçlara filan, yetersiz olduğumu söylediklerinde derdim ki: "İyi işte ne güzel abicim, ben benim, sadece sizden daha farklı bi yerdeyim, görmüyonuz mu?" Ama şimdi belki de kediler haklıydı diyorum. Yaşlandıkça daha sağlam tokatlar yiyosunuz. Yumruklar daha çok acıtmaya başlıyo. Sanki Mike Tyson'la boks yapıyomuşunuz gibi falan hani. Kendini toparlayıp geri dönmeye her çalıştığın seferde biraz daha fazla şey eksik oluyo. Sora gene sıçıyosun. Ya, cidden de modern hayata uyum sağlamak için tasarlanmamışım abi, bu kadar işte. Bazan her şey yumuşak yumuşak akmıya başlıyo, sora öz panikliyorum ve her şey eskiye dönüyo. N'apabilirim ki yani?

Çoğumuz hata yapıyoz abi. Benim hatam mal, mal ve de mal. İnsan tek bi hatası yüzünden tekrar tekrar bedel ödemek zorunda kalıyo. Tabii, şu hırsızlık huyum falan da var ama uyuşturuculardan ciddi şekilde vazgeçebilirsem hırsızlık huyum da geçebilir, en azından hafifler biraz yani.

Bu grup terapisi işinin pek fazla yararı olduğunu sanmıyorum. Yani, bu çocuklarla ne zaman konuşsam her seferinde canım mal istiyo abi. Hiç

bitmiyo. Orda durumu rasyonalize ediyoz ve dışardan bakıyoz ama odadan çıkar çıkmaz gene mal bulmak istiyorum. Bi keresinde toplantıdan çıkmış sisin içinde yürüyodum ve bi anda kendimi Seeker'ın kapısını yumruklarken buldum. Sanki birden sarsılan bilincim yerine geldi ve ordaydım işte, o mavi kapıyı tıktıklıyodum, falan. Neyse ki kediler kapıya bakmadan hemen naşladım.

Gene de gruba gitmeyi dört gözle bekliyorum. Yani seni dinleyecek iyi birilerinin olması güzel bişi. Hem bu Avril iyi kız falan yani. Öle züppe falan da diil. Acaba kendisi de bu yollardan geçti mi ki diye merak ediyo insan, yoksa hepsini okulda mı öğrendi? Okula bok attığım falan yok çünkü ben de öğrenim görmüş olsaydım şimdiki gibi boka batmış olmazdım belki hani. Ama her çocuk ve kız hayatında büyük ve kötü bişi yaşamıştır veya yaşayacaktır, kaçışı olmayan ölümcül bi hastalık gibi. Hiçbi kaçışı yok abi.

Burdaki kediler saldırgan manyaklardan ürkek ve çekingenlere, hatta kediciklere kadar çeşitlilik gösteriyo. Kızın teki, adı Judy olan, çok acayip biri. Asırlar boyunca öz konuşmuyo, sora bi konuşmaya başlıyo ki tutabilene aşk olsun. Ve harbiden kişisel şeyler yani, benim başkalarının yanında konuşamıyacağım şeyler.

İşte şimdi de kopmuş durumda abi. Böle yapınca hep çok utanıp benim ufaklığın yaptığı gibi ellerimle yüzümü örtmek istiyorum. "Ben o zaman bakireydim. Seviştikten sora çakmam için bana eroin verdi. İlk seferim böle oldu..." diyo Judy denen piliç ciddi ciddi.

"Bence götleğin tekiymiş," diye başlıyo Joey Parke. Küçük Parke, burdaki en iyi arkadaşım, ne herif ama. Hiçbi frenleme sistemi yok abi, benden bile beter. Yani uzak durabiliyo falan ama ufak bi kaçamak bile yapamıyo adam, hepimiz yapıyoz ya bazan. Yani, mum ışığında kızıyla iki kişilik bi yemek yerken bi bardak şarap içmeye görsün, bardaktan sırf *küçücük bi yudum* alsın hani, iki hafta sonra adamı taş tekkesinin birinde kopmuş bulursun.

Ama Judy denen piliç bizim ufaklığa kızmış görünüyo. "Sen onu tanımıyosun! Ne şeker bi insan olduğunu bilmiyosun! Onun hakkında böle konuşamazsın!"

Judy öyle çirkin bi hatun filan diil ama uyuşturucuların onu zamanından önce çökerttiğini görebiliyosun. Tozu senin üstüne bi cadı yıldızı çizmek

için kullanıyoz, bebek. Kusura bakma.

Şovu yöneten Avril öyle diil ama alagarson kesilmiş parlak, beyaz-sarı saçları var ve bakışları derin ama tellenmiş diil, enerji yüklü ama arıza diil, anlatabiliyo muyum? Ve Avs sesimizi yükseltmemizden hoşlanmaz. Çatışma, der bu piliç hep, pozitif olarak çözülebilir. Düşününce de doğru falan yani ama yalnızca bazı kediler için öle sanırım. Yani, Franco Begbie veya Nelly Hunter veya Alec Doyle veya Lexo Setterington ve kodeste tanıştığım Chizzie Beast veya Hammy ve Cracked Craigy gibi heriflerin şöle konuştuğunu hayal edemiyorum: "Hadi abi lan, gel bu çatışmayı pozitif olarak bi çözelim." İşe yaramaz hani, kesinlikle yaramaz. Bu türden herifleri aşşağılıyo falan diilim ama onların başka yöntemleri var. Ama Avs, Joey ve Judy gibileri idare edebilecek kadar cool bi hatun. "Sanırım ara versek iyi olacak," diyo. "Ne dersiniz?"

Judy üzgün üzgün başını sallıyo ve küçük Parke omuz silkiyo. Tombul kız, adı Monica olan, hiçbişi demeden saçlarını emip tırnaklarını kemiriyo. Kolları böyle jambon gibi sarkık, biliyosun mu, utanılıcak bişi falan diil kesinlikle tabii ki. Avs'e gülümsüyorum, "Bana uyar. Biraz kahveyle bişiler yeriz işte. Damardan kafein tribi hani, müptezel davranış engellenemez, diil mi?

Av's de bana gülümsüyo ve göğsümde bişiler uçuşuyo çünkü bi kızın sana gülümsemesi çok güzel. Ama bu mutluluk hissi uzun sürmüyo, kendi Alison'ımı ne zamandır böle gülümsetemediğimi fark ediyorum.

11. "... çirkin..."

"Seni siktiğimin korku tüneli," diyerek aynadaki görüntümle alay ediyorum. Önce kendi çıplak vücuduma, sonra da dergideki modele bakıyorum, dergiyi yukarı kaldırıp kızı kendi boyutlarımda hayal etmeye çalışarak vücudunun şeklini ve kıvrımlarını kendiminkilerle karşılaştırıyorum. Ben hiçbir zaman o kadar kusursuz olamayacağım. Göğüslerim çok küçük. Hiçbir dergide görünmeyeceğim, çünkü ben öyle birisi değilim, ona benzemiyorum bile.

ONA HİÇ BENZEMİYORUM, AMINA KOYAYIM.

Bir erkeğin bana söyleyebileceği en korkunç şey ne kadar harika bir vücudum olduğu. Çünkü ben iyi, harika, muhteşem, güzel bir vücut istemiyorum. Dergilere çıkacak kadar iyi bir vücut istiyorum ve eğer olsaydı zaten çıkardım ama çıkamıyorum çünkü yok. Gözlerimdeki rimel gözyaşlarıyla birlikte akıyor ama neden ağlıyorum? Hiçbir yere gittiğim yok da ondan.

DERGİLERE ÇIKAMIYORUM.

Ve bana harika bir vücudum olduğunu söylüyorlar çünkü beni sikmek istiyorlar, çünkü bana bakınca sikleri kalkıyor. Ama bu dergilerdeki kızlardan biri onlarla sikişmek isteseydi bana bakmazlardı bile. İşte ben buradayım, ne yaptığımı biliyorum, beni obezleştiren medya tarafından üzerime fışkırtılan negatif kusursuzluk imajlarıyla durmadan savaştığımı *biliyorum*. Biliyorum ki ne kadar çok erkek benden tahrik olursa, ben de kendimi diğerleriyle o kadar çok karşılaştıracağım.

Sayfayı dergiden yırtıp top haline getiriyorum.

Şu anda kütüphanede çalışıyor ya da ödevimi yazıyor olmalıydım ama ben zamanımın yarısını hiç utanmadan W.H. Smiths'de rafları karıştırarak geçirdim: *Elle, Cosmo, New Woman, Vanity Fair,* hepsine baktım. Erkek dergilerine de baktım; *GQ, Loaded, Maxim,* hepsine ağzım açık bakakaldım; ta ki içlerinden bir tanesi, yalnızca biri, asla ama asla böyle

görünemeyeceğimi düşünerek kendimden nefret etmeme neden olana kadar inatla onların fotoşoplu kusursuzluklarını seyrettim. Ha, evet, bilişsel ve entelektüel bir düzeyde bu görüntülerin aslında birer kompozisyon olduğunun farkındayım, müdahale edilmiş, fotoşoplanmış, bir tek iyi kare elde edebilmek için modelin vücuduna tonla makyaj yapılmış, bir sürü ışık ve makaralarca film kullanılmış, öyle tabii. Resimlerdeki o modelin, aktrisin, genç Pop Star'ın tıpkı benim gibi kafayı yemiş nevrotik bir orospu olduğunu da biliyorum; sıçıyor, pantolonuna kaçırıyor, stres altında yüzü iltihaplı sivilcelerle doluyor, midesindeki muhteviyatı defalarca dışarı çıkarmaktan kronik olarak nefesi kokuyor, devam etmek için yaptığı koktan artık burun kemiği erimiş ve aylık kanaması koyu ve pis pis damlıyor. Evet. Ama entelektüel olarak bilmek yeterli değil çünkü "gerçek" artık "doğru" değil. Gerçek bilgi duygusal ve *duygularda* yatıyor artık, gerçek duygular fotoşoplanmış imajlardan, sloganlardan ve repliklerden doğuyor.

KAYBEDENLERDEN DEĞİLİM BEN.

Yüzyılın bir çeyreği, en iyi çeyreği neredeyse geçti ve ben hiçbir şey, hiç ama hiçbir şey yapmadım...

KAYBEDENLERDEN DEĞİLİM BEN, AMINA KOYAYIM.

Ben aklı başında her erkeğin yatmak isteyeceği muhteşem Nicola Fuller-Smith'im. Çünkü güzelliğim onun benlik imgesini en iyi şekilde tamamlayacaktır.

Ve şimdi Rab'i düşünüyorum; gözlerindeki o neredeyse kehribar rengi kahverengi diskleri ve gülümsediği zaman onu nasıl da istediğimi ama onun beni istemediğini; kim olduğunu zannediyor, kendinden genç, harika bir kız onu istediği için... hayır, ÇİRKİN ÇİRKİN ÇİRKİN Bİ KIZ, İĞRENÇ OROSPUNUN TEKİ, AMINA KOYİİM...

Kapı. Sabahlığımı üzerime geçiriyorum ve anahtarlar kilitte dönerken salondaki masanın üstünde bırakmış olduğum ödevimin başına dönüyorum.

Lauren gelmiş.

Küçük, salak, ince, güzel Lauren, benden ALTI YAŞ daha küçük ve o aptal elbiselerinin ve salak gözlüğünün altında kahrolası çıtır bir tanrıça gibi

duruyor ama ne o ne de çevresindeki onun kadar kör ve salak herifler bunun farkında bile değil.

O altı sene. Aptal, küçük Lauren Boşvermiş'in sahip olduğunun farkına bile varmadan harcayacağı o altı yılın bir iki senesi için bile bu yaşlı, çirkin Nicola Fuller-Smith neler vermezdi.

MOR-RUKK, siktir git başımdan, amına koyayım.

"Selam, Nikki," diyor neşeyle. "Kütüphanede harika bir metin buldum ve..." Bana bakıyor şimdi. "Ne oldu sana böyle?"

"McClymont için yazdığım şu boktan ödeve konsantre olamıyorum," diyorum. Kitap ve kâğıtlarımın haftalar önce bırakmış olduğum yerde durduklarını görüyor. Artı, masanın üzerindeki dergileri de görüyor.

"Yeni ve çok iyi bir film sitesi var, zekice yapılmış eleştiriler, kendilerini öne çıkarmadan gerçekten analitik şeyler yazıyorlar, anlatabiliyor muyum..." diye gevezelik ediyor ama ilgilenmediğimin farkında.

"Dianne'i gördün mü?" diye soruyorum.

Lauren kibirli havalarda bana bakıyor. "Son gördüğümde kütüphanedeydi, tezi üstünde çalışıyor. Çok kararlı bir kız," diye mırlıyor hayranlıkla. İşte şimdi kendine yeni bir abla buldu ve ben de bir çift inekle kapana kısılmış vaziyetteyim. Konuşmaya başlıyor, duraksıyor, sonra ne olursa olsun konuşmaya karar veriyor. "Peki McClymont'un ödeviyle ilgili bu büyük sorun nedir? Eskiden şıp diye yapıverirdin hepsini."

Ben de ona sorunun tam olarak ne olduğunu anlatıyorum. "Büyük sorun anlayış ya da zekâyla ilgili değil. Yönelim sorunu: yapmak istediğim hiçbir boku yapmıyorum. Benim yapmak istediğim şey işte orada olmak, dergilerin kapağında," diyorum *Elle*'i sehpanın üzerine çarparak. Birkaç çarşafla biraz tütün yere saçılıyor. "Ve bunu McClymont için on yedinci yüzyıldaki İskoç göçüyle ilgili bir ödev yazarak yapamam."

"Ama bu kendini kandırmak olur," diye bok atıyor Lauren, "Diyelim ki derginin kapağına..."

Bunu öylesine normal bir şeymiş gibi söylüyor ki düşünebildiğim tek şey: ne zaman, ne zaman, ne zaman, ne zaman? "Sence çıkabilir miyim?"

Ama cevaben duymak istediklerimi söylemiyor. Onun yerine bana acı, mutsuzluk ve sıkıntıdan başka bir şey veremeyecek şeylerle beynimi sikiyor çünkü bu dünyada ayakta kalabilmek için mutlaka göz ardı etmemiz gereken gerçeklerle yüzleşmemi sağlamak zorunda. "... bir süre için kendini iyi hissederdin, bir hafta sonra yaşlanırdın ve senden daha genç bir kız yerine geçerdi. O zaman nasıl hissedecektin?"

Ona bakarken damarlarımda bir böcek soğukluğu dolaşıyor ve bağırmak istiyorum:

DERGİLERDE YOKUM. TELEVİZYONA ÇIKAMIYORUM, REALITY TV'DE EZİK ŞİŞKO KOCASI TARAFINDAN AŞAĞILANAN ŞİŞKO BİR EZİK OLANA KADAR DA ÇIKAMAYACAĞIM. SIRF BANA BENZEYEN ÖBÜR ŞİŞKO ANGUTLAR EĞLENSİN DİYE. SENİN "FEMİNİZM"İN BU MU, HA? BU MU? ÇÜNKÜ EĞER KONTROLÜ ELE GEÇİRMEZSEK BENİM İÇİN VE BİRÇOKLARI İÇİN EN İYİ SENARYO BU OLACAK.

Ama onun yerine kendimi toparlayıp şunları söylüyorum: "Harika hissederdim çünkü en azından başarmış olduğumu bilirdim. En azından bir şeyleri becermiş olurdum. Bütün olay bu. Orada olmak istiyorum. Rol yapmak, şarkı söylemek, dans etmek istiyorum. Ben. İnsanların benim yaşadığımı görmelerini istiyorum. Nikki Fuller-Smith yaşadı, amına koyayım."

Lauren endişeyle bana bakıyor; aynı "bugün okula gidemeyeceğim..." diyen çocuğuna bakan bir anne gibi. "Ama yaşıyorsun ya zaten..."

Artık sayıklıyorum, salak saçma şeyler dökülüyor ağzımdan, gene de gerçeğin içinde saklı olması gereken türden bir sayıklama bu. "Miki filmler yaptıktan sonra da gerçek porno yapmak istiyorum, sonra yapımcı ve yönetmen olmak istiyorum. Dizginleri elinde tutan kişi olmak istiyorum. Ben. Bir kadın. Ve sana hemen söyleyeyim, dünyada böyle bir kontrole büyük ölçüde sahip olabileceğin tek sanayi pornodur."

"Saçmalama," diyerek kafasını sallıyor Lauren.

"Saçma falan değil," diyorum geri çekilmeden. Lauren pornografi hakkında ne bilir ki? Hiç seyretmemiş, yapım aşamasında hiç bulunmamış,

seks işçisi olarak çalışmamış, pornografik bir internet sitesini bile ziyaret etmemiş. "Anlamıyorsun," diyorum.

Lauren çarşaflarla tütünü yerden alarak sehpaya koyuyor. "Başkası gibi konuşuyorsun. Büyük ihtimalle Rab'in şu arkadaşı gibi," diyerek somurtuyor.

"Salaklaşma. Hem Terry'den bahsediyorsan onunla daha yatmadım bile," derken, bunu itiraf ettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Daha kelimesi çok önemli."

"Yatıp yatmayacağımı da bilmiyorum. Onu çekici bile bulmuyorum," diyorum bir çırpıda. Çok fazla konuşuyorum. Lauren hakkımda her şeyi, hemen hemen her şeyi biliyor ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sırları var, evet ve onun adına umarım ki bunlar ilginç şeylerdir.

Dertli dertli bana bakarken sesinin tonu değişiyor. "Kendinle neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum, Nikki. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kız... kadınsın."

"Hah, sen git de bunu geçen gün beni salak durumuna düşüren çocuğa anlat," diyorum sümkürür gibi ama içten içe kendimi çok iyi hissetmeye başlıyorum. Yağcılığa karşı tepkim böyle: dudak büksem de yüz kaslarımda o mide bulandırıcı gerilmeyi hissediyorum, kendiliğinden, beni ele geçiriveriyor, sonra midemde uçuşmaya başlayan o kelebekler kollarıma ve bacaklarıma kadar yayılıyor. Acayip hoşuma gidiyor.

"Kimdi o?" diye neredeyse gıdaklıyor Lauren. Kaygıyla gözlük çerçevesini elliyor.

"Aman, çocuğun teki işte, kim olacak," diyerek gülümsüyorum, bilmediğini çok iyi bilerek. Bir şeyler söyleyecek gibi oluyor ama Dianne'in anahtarlarının kilitte döndüğünü duyuyoruz.

12. Çarlar ve Hunlar

Grup olayı biraz çorba oldu abi. Artık Murphy denen oğlanın temel sosyal besini haline gelmiş durumda. Evde Ali'yle birlikte uzanıyorum, ona dokunduğumda irkildiğini hissediyorum, kötü abi, harbi kötü hani. Biliyosun mu, artık kendini benden sakınıyo, sevişmek için fazla canklandığım, sade tavana baktığım ya da ana rahmi pozisyonunda kıvrıldığım, o korkunç yoksunluk hissi üzerime geldikçe bütün evi terle sırılsıklam ettiğim, yatağa serilip kaldığım tüm seferler yüzünden. İşte şimdi genelde ben yatakta bi sörf tahtası gibi uzanıyorum; tellenmiş kafam yarışa çıkmış ve Ali bizim ufaklığı okula götürene kadar uykuya dalamıyorum.

Son bikaç haftadır ayrı hayatlarımız var hani. Ne zaman başlamıştı? Monny'nin partisinde mi? Acayip, hep böyle küçük bi seans olaraktan başlar, sora bütün haftaya yayılır, sora hayatlarınızın apayrı, yani aynı mekanda ama asırlardır birbirine teğet geçen evrenler olduğunu farkedersin falan işte. Şimdi benim için grup var, bişiler yapmaya çalıştığım, Ali ve bizim ufaklık için hani.

Kahveden sora Avril bizi gene bi araya topluyo. Bu odayı hiç sevmiyorum, eski bi okul binası ve iş ve işçi bulma kurumundakilere benzeyen o rahatsız, siyah çerçeveli, plastik kaplamalı sıralara oturuyosun. Öyle dimdik oturman gerekiyo; uyuşturuculardan yerinde duramıyosan veya yoksunluk çekiyosan mümkün diil. Avs üç tane alüminyum ayağın üstünde duran beyaz tahtanın yanında. Mavi gazlı kalemle şöle yazıyo:

HAYALLER

> Sora hayaller önemlidir diyo, onlardan kolay vazgeçiyomuşuz falan. Düşününce öle tabii. Ama şu astronotluk olayı; eski arkadaşım Rents'le çocukken konuştuğumuz Mars'a giden ilk adamlar olma işi: ciddi diildik ki hiçbi zaman. İçe yolculuk daha iyi geldi: daha az eğitim gerekliydi falan hani.

Rents ama yani. Ne çocukmuş. Bana sağlam destek çıktı.

Avril bize daha çok hayal kurmamız gerektiğini söylüyo. Joey Parke aynı fikirde diil, diyo ki: "Öle yaparsak kafayı yeriz amına koyiim!" Bana dönüyo. "Hayal kurmak, ha Spud!" Gülmeye başlıyorum ve Monica denen hatun, parmaklarının eklemlerini ısıran kız, kahkahalar atmaya başlıyo.

Sora Avs bize ideal bi dünyada, istediğimiz her şey olabilseydik filan, nası bi iş yapmak isteyeceğimizi soruyo. Sorun benim biraz patlıyo olmam. Gruba gelirken genelde böle şeyler yapmam, yalnız geçen gün evde baya bi şok yaşadım, düşünmeden duramıyorum. Biraz mala ihtiyacım vardı harbiden. Ama da saygıyı elden bırakmıyım diye, biraz da çilekle karıştırıp speedbomb[16] yaptım ki grupta katılımcı olabileyim, grubun havası kaçmasın falan diye hani. Ama şimdi benden başka kimse konuşmuyo, ben de ajan olmak isterdim diye ortaya atlamak zorunda kalıyorum.

"Futbolcu ajanı gibi mi? Onlar iyi para kazanıyor," diyo Avril.

Joey Parke kafasını sallıyo. "Asalaklar. Futbolun sırtından para kazanıyolar."

"Yo, yo, yo," diye açıklama yapıyom. "Ben daha çok şu televizyondaki sarışın bombaların yanındaki ajanlardan olmak istiyorum, hani Ulrika Johnson, Zoe Ball, Denise Van Outen, Gail Porter vesaire falan gibi hatunlar var ya." Sora düşünüyorum. "Ama bu iş Sick Boy gibiler için daha çok, eski bi arkadaşım olur kendisi, benden önce işi kapıverir onlar. Bu işleri onun gibi kedilere verirler, yani aşşağıladığımdan falan diil ama..."

Sick Boy. Nasıl bi kedidir ama.

Avril sabırla dinliyo falan ama etkilenmediği belli. Parke Uyuşturucu Çarı olmak istediğini anlatmıya başlıyo. Bikaç kişi bu mesleğe ve de onu yapan herife bok atmaya koyuluyo ve işler biraz sarpa sarıyo anladığım kadarıylan.

Sora ben gene atlıyıp kediyi savunmaya çalışıyorum. "Yok abi, bence bu çok iyi fikir yani, çünkü bugünlerde malların kalitesi çok boktan. Hükümet insanları hapse atıp durucağına bu konuda bişiler yapsa iyi olur hani. *Moi*'nın fikri, *mon petit chats, moi*'nın fikri."

Alfie denen çocuk salak salak sırıtıp kafasını çeviriyo. Sora Parkie'nin güldüğünü ve kafasını salladığını görüyorum. "Yok Spud'cım, lafı götünden anladın lan. Bu herifler seni uyuşturuculardan *uzak tutmakla* görevlidir."

Bu beni baya düşündürüyo ve herif için üzülüyorum valla, çünkü imkânsız bi işe soyunmuş. Yani, beni uyuşturucudan uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, öbür kedileri siz düşünün artık. Zavallı çocuk yaptığı iş için hiç aferin alamayacak. Ama kafam basmıyo, İskoçya'da bu işi yapabilecek bissürü insan varken neden gidip bi Rus'a vermişler ki.

Sora konuşuyolar da konuşuyolar. Bu grupta acayip olan şey, uyuşturucu yaptığımızdan fazla zamanı ondan bahsetmekle harcamamız. Bazan ayıkken cidden canını istetiyo, hiç aklında yokken bi anda yapmak istiyosun, biliyosun mu? Ama bu Rus Uyuşturucu Çarı oğlan benim aklıma gene şu Dostoyevski kitabını ve sigorta poliçemi getiriyo. Sigortayı bebek doğduğunda yaptırmıştım; o zaman temizdim ve şu bayrak dikme işinde çalışıyodum. Sora bayrak işini durdurdular abi, paramızı ödeyip yolladılar falan hani. Sora şu evi soyup içeri girdiğimde, Perth'den bi çocuk bana o Rus herifin *Suç ve Ceza* kitabını verdi. Kodeste hep ortalarda dolaşan bi baskısı olurdu ama daha önce hiç ilgimi çekmemişti çünkü çok okuyan birisi diilim falan hani. Ama bu kitabı sevdim ve aklıma benim poliçeyi getirdi.

Kitapta adamın teki herkesin nefret ettiği ihtiyar bir tefeci karıyı öldürüyo. Şimdi eğer ben kendi kendimi halledersem bu öz intihar olur ve para falan ödenmez. Ama ya başkası öldürürse, yani cinayete kurban gidersem? Evet, o zaman sigorta parayı vermek zorunda, Ali ve ufaklık için. Yapılması gereken bu. Ben harbi kroniğim abi, yani düşününce sahneden çekilmem en iyisi. Bu kedicikleri ölümüne seviyorum hani ama kabul etmek lazım, ben onların sırtındaki koca bi kamburum yani. Para kazanamıyorum, ayık kalamıyorum, eve acı ve kederden başka hiçbişi getiremiyorum. Bizim hatunu yavaş yavaş öldürüyorum abi, yakında o da mala geri dönecek, sora da küçük Andy'yi elimizden alacaklar. Yo, buna dayanamam. O zaman sigorta abi. Nokta. Sahneyi terk et, Ali kedisine ve Andy kedisine para ödenmesini sağla. Şu *Aileler Yarışıyo* programında insanlara ne istediklerini sordukları gibi: 20.000 poundluk sigorta parası mı yoksa başınızdan atamayacağınız, kafayı yemiş, beş parasız, beceriksiz bi

canki mi? Aklı başında birinin cevap veremeyeceği bi soru diil yani. Gitme vakti hani ama her şey tam olması gerektiği gibi yapılmalı.

Bahsettiğim şu büyük, kötü şok dün içinden para almak için Ali'nin cüzdanını ararken yaşandı, yanlışlıklan kızın günlüğünü buldum. Yani, işte kendimi tutamadım abi, birazcık okuyim falan dedim. Yani, yanlış bişi olduğunu falan biliyorum hani ve de tam bi gafletti ama artık hiç konuşmuyoz ki, ben de aklından neler geçiyo bilmek istedim. Büyük gaflet hani, cehalet öz mutlulukmuş. Bana dokunan yazdıkları oldu: sanki Andy ile konuşur gibi yazmış.

> Babanın nerede olduğunu bilmiyorum. Bizi gene yarı yolda bıraktı dostum ve güçlü olması gereken gene benim. Baban kopabilir ama ben kopamam. Birimizin güçlü olması gerekiyor ve ben bu konuda zayıf, salak babandan bir parça daha iyiyim. Keşke gerçek bir orospu çocuğu olsaydı çünkü o zaman her şey daha kolay olurdu. Onun hayatında rastlayabileceğin en tatlı adam olması işleri zorlaştırıyor ve sakın sana bunun tersini söylemelerine izin verme. Ama ben hem senin hem de onun annesi olamam. Olamam çünkü yeterince güçlü değilim. Yeterince güçlü olsaydım yapardım. Beni enayi yerine koyduğunu bile bile, gene de yapardım, yeterince güçlü olsaydım eğer. Ama değilim ve sana öncelik vermeliyim. Bu kadar küçük olduğun için.

Bana baya dokundu abi. Bir kere okudum, bi daha okudum ve itiraf etmem lazım gözümden bi iki yaş aktığını hissettim, yalnız kendim için diil, bunları yazan kedi kız için de. Yanlış yere giden bütün o sevgi. Gençken bu kıza deli, deli, deli olduğum zamanları düşündüm, o zamanlar derdim ki, o sana biraz büyük gelir abi. İskoç Birinci Ligi'nde ilk altı sırada oynıyan bi piliç Doğu İskoç Ligi'nde ordan oraya savrulan bi herifle n'apsın ki hani. Ama Cank Kupası gerçekten eşitleyici olabiliyo, her zaman da beraberlik şansı var. İşte, bi keresinde partilemiş, eve dönüyoduk, tamamen amı götü dağıtmış vaziyetteydik ve olanlar oldu. Benimle geçirdiği altı sene ona neler yaptı acaba diye düşünüyorum. Yo, onu bırakmam ve de sahneyi terketmem, eline adam gibi bi para geçmesini sağlamam lazım.

Bunu yapmam lazım abi.

Neyse işte gruptan sora ayaklarımı sürüye sürüye Walk'ta yürüyorum, bildik spazmlar ve terlemeler başlamadan önce bi ritim tutturmaya çalışıyorum ve dünya ayağımın altından kayıyo. Sarışınları ve kitapları düşünerek kendimi neşelendirmeye çalışıyorum ve şu entelektüel sarışın kadını yaratıyorum aklımda, derin bi sesi olan ve düşünen adamın femme fatale'ı olması gereken sarışını. Onla Rus romanlarından falan bahsedebilirsin, kesinlikle. Bu konuya gelmişken, yeni açılan küçük bi kitapçı var ve içeri şöle bi bakmak için karşıya geçiyorum. Ama zamanlamam biraz yanlış oluyo ve hızla gelen bi motorun bana çarpmasına ramak kalıyo, yanımdan geçerken dat dat kornasını öttürüyo. Bi korku nöbeti geçiriyorum, sanki iskeletim vücudumdan dışarı çıkmış da geri dönmeden önce bızzt diye bi dans yapmış gibi.

Ama güvendeyim, güvendeyim, güvendeyim. Dükkânda eski kitapçılarda olan o küf kokusu var ama burda yeni şeyler de bulabiliyosunuz falan hani. Ak saçlı ve de gözlüklü ihtiyar bi herif gözlerini Murphy'den ayırmıyo. Gene de şöle bi göz gezdiriyorum ve Leith tarihiyle ilgili bi kitap buluyorum. Hep eski şeyler ama sanırsam ki tarih de böle bişi zaten! Modern Leith'le ilgili son bölüme bakıyorum, Britanya kraliyet gemileriyle falan dolu, YLT'den[17] bile bahsetmiyo. Kedinin biri çıkıp bu meşhur yaşlı limanın *gerçek* tarihini yazmalı, o zamanları görmüş olan insanlarla konuşmalı falan yani; doklarda, demiryolunda çalışan, duvarları örmüş, meyhanelerde kafa çekmiş olan ihtiyar kedilerle, eski tüfeklerle takılmış olanlarla başlayıp YLT, CCS[18] ve ordan günümüze, parmaklarında yüzükler taşıyan hip-hopçu-rapçi çocuklara, şu kekeme küçük arkadaşım Curtis gibilerine uzanan.

Kitabı bırakıp sokağa çıkıyorum ve güzel Edina'ya doğru yürümeye devam ediyorum. Sora yolun karşısında, köşedeki bankamatikte, tanıdık gelen bi herife rastlıyorum, Kuzen Dode, hani şu Glasgowlu tip. Bu sefer trafiğe dikkat ederekten dosdoğru karşıya geçiyorum.

"Dode..."

"N'abers Spud," derken gözleri bi çeşit sıkıntıyla titreşip sora aniden aydınlanıyo. "Heralde biraz borç mu isteyecen?"

Weedgie çocuğu aynen böle diyo abi, inanamıyorum! Ben istemeden aynen böle diyo! Bu Glasgow Hun[19] kedilerini Tanrı korusun. Büyük adam bu Dode. Saçlarında aklar olan tıknaz, küçük bi çocuğa benziyo ve de devamlı Glasgow'un ne kadar güzel olduğundan falan bahsediyo ama gene de burda yaşıyo yani. "Ya ama ne zaman ödeyebilirim bilmiyorum, kedioğlan..."

"Alo! Benim unuttun mu!" Dode kendini işaret ediyo ve karşıya geçip The Old Salt'a giriyoz.

"İçerde pin numaramı değiştiriyodum. Benim bankamda bunu yapabiliyosun," diye anlatıyo Dode. "Kendin seçiyosun işte, unutmamak için falan. Eminim senin bankanda bunu yapamazsın," diyo kendinden emin bi tavırla.

Biraz düşünüyorum. "Bankalarla çok işim olmaz abi. Bi keresinde şu inşaat işine yollanmıştım, bayrak direkleri dikiyodum falan, bana orda bi hesap açtırdıydılar. Dedim ki, yok kediler, ben bankalarla falan uğraşamam, bana nakit verin, ama vazgeçmediler, dediler ki: kusura bakma abi, artık her şey modernleşti falan, annadın mı?"

Dode başını sallıyo ve konuşmaya çalışıyo ama ben sözünü kesiyorum, çünkü abi, bu Weedgie'lerin konuşmasına izin verilemez, bu kediler ne kadar cool olsalar da bi kere şu "n'aber koca adam, işler ne alemde, ha bu arada" tribine girdiler mi bütün İskoçya için konuşabilirler falan yani. Hani ülkeyi temsil etsin diye bi konuşma ekibi kurmak gerekseydi on bir kişiden en az sekiz dokuzu bu tayfadan olurdu eminim. Onun için diyorum ki, "İşte, bankaya girmeme izin verdiler bi süreliğine. Sora alarmlar çalmıya başladı ve tekme tokat dışarı atıldım. Benim hatunun hesabı var, yani aslında benim manitanın ama ben ona benim hatun diyorum çünkü evliymişiz gibi oluyo abi, biliyosun mu?"

"Çok manyak herifsin, Spud," diyerek gülümsüyo Kuzen Dode, elini omzuma koyaraktan, "*Interdum stultus bene loquitur,*[20] ha ahbap?"

Dode bi Glasgowlu için baya zeki bi çocuk, bissürü Latince biliyo falan hani. "Çok doğru Kuzen Dode... hm, ne demek ki ne?"

"Yani demek oluyo ki doğru diyosun," diyo.

Aman bunu duymak ne hoş, insanın egosuna iyi geliyo böle sözler, koltuklarım kabarıyo falan yani. Artı, iyi kalpli Kuzi'nin pençelerime taktığı yirmi papel de minnettarlığımı kazanıyo hani.

13. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 1

DJ çok iyi; kabinin etrafında onu seyretmek için itişip kakışan müzik manyaklarının fazlalığından anlaşılabiliyor, bir şeyler olmasını bekleyen düşünceli dinleyicilerin karşısında o kadar rahat ki insanlar bir şeylerin zaten olmakta olduğunun farkında bile değil.

Tabii sonunda *o* şarkıya geçiş yapıyor ve patlıyorlar, verdikleri tepkinin şiddetinden şoka uğrayarak, aniden DJ'in onlarla oynamakta olduğunu ve patlatmadan önce biraz kanırttığını anlıyorlar. Çığlıklar ve ıslıklar koparken çocuğun kurnaz, muzip tebessümü dans pistinin üzerinde parıldıyor.

Burada, yaşlı Amsterdam'ın "centilmenler kanalı" Herengracht'taki *kendi* kulübümün dans pisti üzerinde. Arkada, gölgelerin arasındaki avantajlı bölgemde votka kolamı yudumluyorum, bu çocukla ilgilenmem gerektiğinin farkındayım, bütün misafir DJ'lerime, hatta kıl olduklarıma bile yaptığım gibi ona da dostluk ve misafirperverlik göstermeliyim. Ama bu çocukla Martin ilgilensin, ben gözden uzak duracağım çünkü çocuk benimle aynı şehirden ve hiç yabancı gelmiyor. Kendi şehrimden olan insanlara karşı bir tavrım yok, yalnızca onlarla buralarda karşılaşmak istemiyorum.

Katrin'i görüyorum, sırtı bana dönük, üstünde o kısacık, koyu mavi elbise var, ince bedenini boynuna kadar sarıyor, orada insana sıfıra vurulmuş sarı saçlarının şokunu yaşatıyor: Miz ve Miz'in yeni tavladığı sikişilebilir bir pornocu hatunla birlikte duruyor. Katrin'in nasıl bir kafada olduğunu anlayamıyorum, umarım ex çakmıştır. Kolumu beline doluyorum ama dokunuşumla kasıldığını hissederek bok gibi oluyorum. Gene de deniyorum. "İyi geceler?" diye bağırıyorum kulağına.

Başını bana çevirip o mahzun Alman sesiyle şöyle diyor, "Eve gitmek istiyorum..."

Miz benimle göz göze gelerek anlayışlı bir bakış fırlatıyor.

Onlardan ayrılıp ofise gidiyorum, Martin ve Sian orada, yanlarında son zamanlarda onlarla takılmaya başlayan Birmingham'lı piliç var. Kok yapıyorlar, çam masanın her yerine kokain çizilmiş. Ben düşünceli düşünceli kızların o aceleci, istekli, fincan tabağı gözlerine bakarken Martin rulo yapılmış bir elli gulden uzatıyor. "Yok, ben iyiyim," diyorum.

Martin kızlara başıyla bir işaret yapıp masaya bir paket atıyor ve beni yandaki küçük odaya sokuyor. Fotokopi makinesi burada duruyor ve gizli konuşmaları burada yapıyoruz. "İyi misin?"

"Evet... Katrin'e taktım işte... bilirsin."

Ağarmış kumral saçlarının altında Martin'in yüzü kırışıyor ve koca dişleri tehlike sinyalleri ile parıldıyor. "Benim ne diyeceğimi biliyosun abi..."

"Evet..."

"Kusura bakma Mark ama o mutsuz bi hatun ve seni de kendine benzetiyor," diyor bana yeniden, sonra ofisin kapısını gösteriyor. "Sen hayatını yaşamalısın. İçkiler, karı kız, uyuşturucular. Yani, Miz'e bi bak," başını sallıyor, "Herif ikimizden de yaşlı. Dünyaya bi kere geliyoruz abi."

Martin'le ben kulüp işinde ortağız, birçok başka yönden de öyleyiz ama aramızdaki fark şu, ben onun kadar havai olamıyorum. Birisiyle birlikte olduğumda sürmesini istiyorum. Sürdürecek bir şey kalmadığında bile. Ama söyledikleri doğru, biraz kulağımı çekmesine izin verip sonra yeniden piste dönüyorum.

Kendimi Katrin'i ararken bulup ön taraflara doğru sürükleniyorum. Nedense bir ara yukarı bakıyorum ve DJ'le göz göze geliyoruz; Edinburgh'lu bu çocuk, birbirimizi tanıdığımızı belirten hafif birer tebessüm ve göğsümde endişeli bir his. Sonra dönüp barın yanında Katrin'i yakalıyorum.

14. Dümen # 18.737

Dümene geçtiğim ilk gün ve yeni Leith'de yeri olmayan bütün insanlar burada. Bir sürü pis moruk ve bütün parmaklarında birer yüzük olan şu ekoseli, teknocu, hip-hopçu veletler. Yüzsüz piçlerden biri bana Sick Boy bile diyor! Burada satılacak uyuşturucular bundan sonra Simon David Williamson onay damgasını taşıyacaktır, bunu bilseniz iyi olur sizi saygısız, küçük sikiciler. Özellikle dün Seeker isminde eski bir çalışma arkadaşıma rastlama şansını elde ettikten sonra ve şu anda ceplerim hap ve çilek paketleriyle şişmiş durumdayken.

İhtiyar Morag buradan gidici; sosyal sigortadan aldığı gözlüklerle şişko bir nine olarak Williamson'ın uygulamaya koyacağı rejim için fazla demode. Yetmişlerde kalmışsın, Mo. Moda polisi: da dii da dii da dii... Küçük götleklerden birine servis yapıyor şimdi ya da yapmaya çalışıyor. "D-d-d-döört t-t-t-ane b-b-b-..." diyor çocuk arkadaşları kıkırdarken, suratı felç geçirmiş gibi kıvrılıp bükülüyor ve Morag ağzı beş karış açık, utanç içinde tepelerinde dikiliyor.

Bazı değişiklikler yapılması gerekebilir. Alex McLeish?[21]

Sanırım doğru, Simon. Ben geldiğimde kulüp çok kötü durumdaydı. Potansiyelin anında farkına vardım ama yatırım yapılacak olgunluğa ulaşabilmemiz için ilk başta ölü ağaçları kesmemiz gerekti.

Oluşum süreci bu demektir Alex.

Morag işletmenin yemek bölümünde uzmanlaşmış durumda. Burada yemek yapıyoruz, emekliler için kişi başına doksan dokuz peni gibi bir fiyata amme hizmeti veriyoruz, amına koyayım. Kâr marjına hiçbir artış getirmemesi beni canımdan bezdiriyor: ucuz yemek satmak isteseydim gidip karavanda servis yapardım. Bu bar yemekleri inanılmaz ucuz, amına koyayım: asalakların hayatta kalması için gecemi gündüzüme katıyorum.

Yaşlı ayının teki ayağını sürüye sürüye bana doğru geliyor, sarı ve kırmızı şeffaf bir tenin altında yaramaz mavi gözler, böyle antika bir orospu çocuğu

için fazla canlı ve neşeli. Göt herif, öyle pis sidik kokuyor ki altın duş videosunda mı oynadı diye merak ediyorsunuz. Belki bu moruklar gittikleri şu merkezde altın duş falan yapıyorlardır. "Balık mı, etli turta mı? Balık mı, etli turta mı..." diyerek hırıldıyor, "Balığı bugün mü tuttun?"

"Yok, sadece bi tokat atıp uslu durmasını söyledim," diye bir espri patlatıp gülümseyerek göz kırpıyorum.

Şakacı hancıyı oynama çabalarım bu kokuşmuş moruk sefiller cehenneminde tabii ki başarısızlığa uğramaya mahkum. Bana bakıyor; ihtiyar, küçük, İskoç Teriyesi suratı kavgaya hazır, buruş buruş. "Bunlar bayat ekmekle mi yoksa hamurla mı yapılmış?"

"Hamur," diyorum bu kavgacı, yaşlı moruğa ve bezgin bir halde geri çekiliyorum.

"Ben bayat ekmekle yapılanını severim," diyor ve koca kulaklı kabız suratı ile bir sirk maymunu gibi sırıtarak pabın bir köşesine bakıyor. "Tamam. Alec, Mabel ve Ginty de benimle aynı fikirdeler, diil mi?" Kendine benzeyen bir takım cenazelerden destekleyici sözler gelmesini bekleyerek onlara doğru sesleniyor.

"Çok, çok özür dilerim," diyorum ve dilimi ısırarak yüzeysel içtenlik ve cana yakınlık havasını korumaya çalışıyorum.

"Hamur çıtır mı? Yani, öyle yumuşak diil, diil mi?"

Burada büyük bir çaba harcıyorum gerçekten, çok bilmiş götlek moruk. "Matbaadan yeni çıkmış bir yirmi pound kadar çıtır," diyorum.

"Hah, elime yeni bi yirmilik geçmeyeli epey uzun zaman oldu," diye sızlanıyor ihtiyar lağım faresi. "Bezelyeler konserve mi, taze mi?"

"Taze bezelye yoksa istemez!" diye sesleniyor Mabel denen kıtlıktan çıkmış anneanne.

Kaptanın karısı Mabel da, amman, marifetli karıydı da, amman... bütün tayfalara da her gün... masanın üstünde verirdi de, amaan.

Konserve mi, taze mi? Girişimci bir adamın önem vermesi gereken bir husus. Matt Colville bu halimi görseydi, bu aşağılanmaya şahit olması ona

karısını beş kere düzmeme patlardı. Günümüzün en önemli meseleleri bunlar tabii ki. Konserve mi, taze mi? Ne bileyim lan ben? Umurumda değil. Ben de ona bağırmak istiyorum, buradaki tek çürük bezelyeler senin o bok kokulu delik deşik donunun içindekiler, güzelim.

Paçavra kılıklı Morag'a dönüp sorunu ona devrediyorum. Barın önünde bir kuyruk oluşmaya başlıyor. *Sıçayım*. Orada tanıdık bir silüet duruyor, titreye sarsıla. Ben onun o koca, ampul gözlerinden kaçınmaya çalışarak azimle bardakları yıkıyorum ama projektörler acımasızca üzerime tutulmuş. Kızların "gözleriyle beni soyuyordu" dediklerinde nasıl hissettiklerini biliyorum artık çünkü bu durumda ben de "gözleriyle banka hesabımı boşaltıyordu" diyebilirim.

Sonunda, bakmamak imkânsız hale geliyor. "Spud," diyerek gülümsüyorum. "Uzun zaman oldu. Nasıl gidiyor? Birkaç yıl olmuştur herhalde."

"Fena diil ya... iyiyim," diye kekeliyor. Bay Murphy onu hatırladığım halinin daha buruşuk, bitkin bir versiyonu; böyle bir şey mümkünse tabii. Aslında bir şehir tilkisi tarafından arka bahçedeki istirahatgâhından kazınıp çıkarılmış, yeni ölmüş, cılız bir erkek kediye benziyor. Gözlerinde beyninin çeşitli bileşenleri için çok fazla uyuşturucu ve uyarıcı yapmış ve artık saatin kaç olduğu konusunda bile görüş belirtemeyecek bir adamın kaçık ifadesi var. Siktiğimin kokuşmuş, lime lime olmuş insan müsveddesi; uyuşturucuların peşinde mikrop yuvası bir daireden ona benzer bir başka sefil tekkeye trip kovalayan müptezel.

Hâlâ birlikte yaşayıp yaşamadıklarını merak ederek, "Harika. Peki Ali nasıl?" diye soruyorum. Bazen onu düşünüyorum. Her nedense, sonunda, bütün bu bok püsürden kurtulduğumuz zaman bir şekilde beraber olacağımızı hissederdim hep. O her zaman benim kadınımdı ama sanırım bütün kadınlar için aynı şeyi hissediyorum zaten. Yine de Spud'la birlikte olması doğru değil, hiç doğru değil.

Ali'nin biraz kafası çalışsaydı yıllar önce ona tekmeyi basmıştı, tabii ki bir cevap verme nezaketini göstermesini beklemiyorum bu arada. Bir "Ee, Leith'de bir barın arkasında durmuş çalışıyorsun, ne iş Simon?" demek bile yok. Onun o hastalıklı, bencil dimağı, bırakın içten, siktiğimin bir tebriğini,

bu kadar temel düzeyde bir merak bile açığa çıkaramaz. "Bak, sana ne sorucağımı biliyosun, kedioğlan," diyerek baklayı ağzından çıkarıyor.

"Sen söyleyene kadar bilemem," diyerek gülümsüyorum, elimden geldiği kadar tepeden ve soğuk bir tavırla; böyle bir durumda, sanırım, bu bayağı uygun görünüyor, amına koyayım.

Murphy'nin *bana* incinmiş ve ihanete uğramış bir ifadeyle bakmaya yüzü var: ya, demek öyle, dercesine bir bakış. Derin bir nefes alıyor ve hava zayıf, güçsüz, kim bilir ne yüzden bu kadar yetersiz hale gelmiş olan ciğerlerine girmeye çalışırken garip, hafif bir ses çıkıyor: bronşit, zatürre, tüberküloz, sigara, taş kokain, AIDS? "Senden istemezdim ama cidden çok hastayım. Cidden acayip hastayım."

Onu incelerken yalan söylemediğine karar veriyorum. Sonra temizlenmiş bardağı ışığa tutuyorum. Bardakta leke kalmış mı diye bakarken sertçe bilgilendiriyorum, "Bu yolun yarım kilometre kadar ilerisinde. Sokağın karşı tarafında."

"Ne?" diyor, panayır yerindeki kırmızı balıklar gibi ağzı beş karış açık, pabın sarı ışıklarıyla çevrelenmiş bir halde.

"Edinburgh Meclisi Sosyal Hizmet Kurumu," diyorum. "Öte yandan burası bir pab. Bizim yalnızca alkollü içki satma yetkimiz var." Bu bilgileri ona bütün ukalalığımla verirken elime bir bardak daha alıyorum.

Spud bir an için inanamıyormuş gibi bana bakıp acıyı sindirirken ve ezik bir sessizlik içinde dışarıya süzülürken, söylediklerime neredeyse pişman oluyorum. Neyse ki bu utanç hissi anında bir kıvanç ve ferahlama dalgasıyla yer değiştiriyor ve paytak ördeğin biri daha topallayarak hayatımdan çıkıyor.

Evet, çok eskilere dayanan bir geçmişimiz var ama o zamanlar her şey daha farklıydı.

Küçük bir kalabalık içeri dalıyor, sonra dehşet içinde takım elbiseli birkaç tipin burunlarını kırıştırarak kapıdan kafalarını uzattıklarını görüyorum, ardından hemen geri çekiliyorlar. Cüzdanları dolu olan potansiyel yeni müşteriler, köpeğini yanından ayırmayan moruk bok torbaları ve ellerine geçen her uyuşturucuyu -tabii bu barda satarak ekmeğimi kazanmaya

çalıştığım alkol dışında- manyak gibi yaptıkları belli olan küçük götlekler tarafından kaçırılıyorlar. Uzun bir ilk mesai olacak. Paula'nın sıcak, sahte cennetini düşünerek, gitgide artan bunalımla baş etmeye çalışıyorum.

Sonunda, nihayet, hatırladığımdan daha kısa kesilmiş bir kıvırcık saçlar fıskiyesi altında paba giren dost bir yüz görüyorum ve inanılmaz bir şey ama o yüzün altında da inanamayacağım kadar ince bir vücut var. Bu adamı son görüşümde Şişkolar Cehennemi'ne doğru gittiğine emindim. Sanki işaretleri o da görüp tam zamanında yandaki yola sapabilmiş ve şimdi de Zayıflar Cenneti'ne geri dönmüş. Güzel şehrimizin şimdiye kadar yetiştirdiği en ünlü ve havalı sucularından, Saughton'lı Seçilmişler'den, "Juice" Terry Lawson'dan başkası değil bu. Terry buralara pek takılmaz ama gene de hoş gelmiş. Beni içtenlikle selamlarken giyiminin de iyi yönde değiştiğini farkediyorum; pahalıya benzeyen deri bir ceket, Queen's Park F.C. tarzı siyah-beyaz çizgili Lacoste gömlek; fakat Calvin Klein Jeans gibi görünen pantolonu ve Timberland ayakkabıları yarattığı etkinin biraz içine ediyor. Ona bir ara bundan söz etmeyi kafamda bir yere not ediyorum. Bir içki ısmarlıyorum ve eski günlerden bahsediyoruz. Terry bana neler yaptığını anlatıyor, itiraf etmeliyim ki bayağı ilginç şeyler söylüyor... "Çok kafa karılar var. İnanamazsın, yaptıklarını videoya çek ve göster. Şu boktan dergilere ilan verip postayla yollamaya başladık. İlk başta sorun çıktı ama iyiye gidiyoz, ilerliyoz gibi, çünkü arkadaşlardan tekinin Niddrie'deki şu cemiyette arkadaşları var, adamların dijital videolar için montaj odaları falan varmış. Bu yalnızca başlangıç, çocuklardan biri bi internet sitesi tasarlamak istiyo, sora kredi kartı detaylarını veren göt laleleri istedikleri filmleri indirebilecekler. Bütün o iş miş, ticaret bokunu siktir et, interneti internet yapan pornodur abi."

"Mükemmel görünüyor," diye başımı sallayarak içkisini tazeliyorum. "Bir yandan eğlenip bir yandan basamakları tırmanıyosun Terry abi."

"Aynen, hem filmlerde ben de oynuyorum. Beni bilirsin, kadınlardan hep hoşlanmışımdır, öle pek uğraşmadan bir iki zukzuk yapmak iyi oluyo. Bissürü yeni genç yetenek var işe girmek isteyen, hayatın gerçek tadı," diye sırıtıyor büyük bi hevesle.

"Tam sana göre, Terry," diyorum; düşününce, Terry'nin endüstriye girmesi, bu kaba saba tarzıyla bile, büyük ihtimalle yalnızca zaman meselesi.

Terry bir içki daha alıyor. Mo'nun tek başına idare edebileceğine karar vererek önce ikimize de büyük birer bardak brendi kola koyup Terry'yi barın daha rahat bir köşesine çekiyorum. Terry çok geçmeden yeniden burada olmamın harika olduğundan, benim endüstrideki bağlantılarımla büyük işler başarabileceğimizden bahsederek abarmaya başlıyor. Ya tabii, ısırığın geleceğini elli kilometre öteden anlarım ben, "Ama şöle bi durum var abi," diyerek gözlerini kocaman açıyor, "yani, sanırsam ki bizim eski yerden şutlanmak üzereyiz, o yüzden bi süre burayı kullanabilir miyiz diyecektim."

İlginç olabilir. Aklıma yukardaki büyük salon geliyor. Salonda bir bar var ama şu anda hiçbir işe yaramıyor. "Denemekten bir şey çıkmaz, ha Terry," diyerek gülümsüyorum.

"Ee, bu gece bi deneme yapmaya ne dersin?" diye soruyor önerme babından.

Bir an düşünüp sonra yavaşça başımı sallıyorum, "En iyi zaman şimdidir," diyerek gülüyorum.

Terry omzuma bir şaplak atıyor, "Sick Boy, iyi ki geri gelmişin valla, amına koyiim. Tam bi pozitif enerji patlamasısın abi. Bu şehirde adamı aşşağıya çeken o kadar çok kabız herif var ki, hiçbi bok yapmazlar, sora başkası yapınca da ağlanıp sızlanmaya başlarlar. Ama sen öle diilsin abi, her zaman harekete hazırsın!" Bardan geriye çekilip hafif kıvırtarak dans etmeye başlıyor ve cebini kapıp birilerini arıyor.

Kapanış saati geldiğinde müzik kutusunun etrafında toplanmış küçük götlekleri dışarı çıkarmak için ter döküyorum. "İÇKİLERİNİZİ BİTİRİN LÜTFEN BEYLER BAYANLAR!" diye bağırarak bardaki birkaç moruk göt lalesini de gecenin içine yolluyorum. Terry hâlâ cep telefonuyla çene çalıyor. Ama şu veletler yok mu... Şu meraklı yılışığın, Philip dediklerinin pis bir orospu çocuğu olduğu belli, beş parmağında da yüzükler var, bir dolap çevirdiğimizi hemen çaktı. Bir de şu koca Curtis, Philip'in kekeme, inek tipli arkadaşı, dışarı çıkarken Murphy'nin onunla konuştuğunu gördüm. Tencere kapak, tam işte.

Yan kapıyı açıp başımla işaret ediyorum. Dışarı çıkarlarken Philip soru soruyor, "Kalsak olmaz mı, Sick Boy?" Kısık, küçük gözlerinde alevler,

altın dişlerinde parıltılar. "Juice Terry ile konuştuklarınızı duydum da," diye sırıtıyor, ukala, ısrarcı şey.

"Olmaz, bu bir masonlar toplantısı, amına koyayım," diyorum, sıska vücudunu sokağa iteleyerek. Salak arkadaşı arkasından seğirtiyor ve diğerleri de onları takip ediyor.

"Keşke biz de kalsaydık," diyerek gülüyor bir başka saygısız piç.

Denyoyu duymazdan geliyorum ama arkasındaki şeker kıza göz kırpıyorum. Kız boş boş bana bakıyor, sonra çıkarken hafifçe gülümsüyor. Benim için biraz küçük ama. Mo'ya bir işaret çakıyorum, müzik kutusunu kapatıyor, ben de kapıyı örtüp Terry ile kendime birer brendi daha koymak için bara dönüyorum. Birkaç dakika sonra kapı çalınıyor, önce kıpırdamıyorum, sonra bir futbol ritmi duyuluyor: tak-tak, ta-ta-tak, ta-ta-ta-tak, ta-tak.

Terry cebini kapatıyor. "Bizimkiler geldi," diyor.

Kapıyı açıyor ve tanıyacak gibi olduğum bir çocukla karşılaşıyorum, sonra hafiften hatırlıyorum; Hibs tayfasından olduğuna eminim ama Edinburgh'daki yirmi beş-otuz beş yaş arası hemen herkes Hibs tayfasındandır zaten. Tanır gibi olduğum ama isimlendiremediğim bir-iki yüz daha görüyorum. Kızlar bunlardan daha etkileyici: üç tane gerçek yavru; heybetli, abla görünümlü bir piliç ve burada ne aradığı belli olmayan şirin, gözlüklü bir kız. Yavrulardan biri özellikle tahrik edici. Açık kumral saçlar, doğulularınkini andıran gözler ve bakımlı, ince alınmış kaşlar, ince fakat etli dudaklar. Tanrım, pahalı görünümlü elbiselerin altındaki vücudu nasıl da formunda ve kıpır kıpır. Yavru *Numero Duo* biraz daha genç ve o kadar şık giyinmemiş olsa da, sikişilemez olmaktan milyonlarca ışık yılı uzakta. Üçüncüsü sikişilebilir bir sarışın. İki küçük götoş, Philip ve Curtis hâlâ dışarıda takılıp gelenleri dikizliyor, benim gibi, özellikle kıvrımları seyre değer Yavru *Numero Uno*'yu, onun o uzun kumral saçlarını ve seksi, kibirli zarafetini. Bu kız Terry'nin klasından çok ötede. "Bu nasıl bi masonmuş böyle," diyor arsız, küçük Philip denyosu.

Terry herkesi zevkle selamlarken, "Altmış dokuzuncu locadan," diyerek kapıyı bir kez daha suratlarına çarpıyorum.

Dönüyorum ve yeni ziyaretçilerime bakıyorum. "Pekâlâ çocuklar, yukarıya çıkmamız gerekiyor, solunuzdaki kapıdan lütfen," diye açıklama yapıyorum. "Mo, çıkarken kapıyı arkandan kilitlersin hayatım."

Morag kısa bir bakış atıyor, neler döndüğünü anlamaya çalışıyor, sonra ofise gidip mantosunu alıyor. Kalabalığın peşi sıra yukarıya çıkıyorum. Evet, bu iş ilginç olabilir.

15. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 2

Katrin benim kız arkadaşımdı, Hannover'li bir Alman hatun. Ona, beş yıl önce bir gece, kendi kulübüm Luxury'de rastladım. Detayları pek hatırlamıyorum. Çok fazla uyuşturucu yapmaktan hafızam sıçmış durumda. Amsterdam'a yerleştikten sonra eroini bıraktım. Ama hem ex hem kokain yıllar geçtikçe beyninizde delikler açıyor, hafızanızı ve geçmişinizi elinizden alıyor. Benim için sorun değil, hatta uyar.

Yavaş yavaş bu uyuşturuculara saygı duymayı öğrendim, onları daha tutumlu kullanmaya başladım. Ergenlik döneminde ve yirmili yaşlarda umursanmayabiliyor çünkü ölümlülüğünüzün pek bilincinde olmuyorsunuz. Tabii bunu söylerken bu dönemi mutlaka atlatacaksınız demek istemiyorum. Ama otuzlarınıza geldiniz mi her şeyin anlamı değişiyor. Bir anda, hayatınızın bir noktasında öleceğinizi anlıyorsunuz, akşamdan kalmalıklarınızda ve düşüşlerde uyuşturucuların bu sürece ne ölçüde katkıda bulunduğunu hissedebiliyorsunuz; ruhsal, fiziksel ve zihinsel kaynaklarınızı tüketerek, heyecan kadar can sıkıntısı da yaratarak. Durum değişkenlerle oynadığınız bir matematik problemi haline geliyor; tüketilen uyuşturucu birimleri, yaş, bünye ve kafayı yeme isteğinin yüzdesi. Bazı insanlar tamamen bırakmayı yeğledi. Birkaçı yolun sonuna kadar gitmeye çalıştı, hayatı koca bir taksitle-intihar-eylemi olarak yaşamayı seçti. Ben aynı yaşam tarzını sürdürmeyi seçtim, dışarı çıkmayı, takılmayı ama kontrollü olmayı. Sonra, kötü bir haftanın sonunda, çantamı toplayıp spor salonuna yazıldım ve karateye başladım.

Bu sabah evden çıkmam gerekiyordu. Katrin ortamı çok geriyor. Kavgalarla baş edebilirim ama sessizlik beni yiyip bitirirken onun o dikenli sözleri bir boksörün vuruşları gibi yaralıyor insanı. Ben de spor çantamı alıp kendimi böyle hissettiğimde her zaman gittiğim yere gidiyorum.

Şimdi kollarım ağırlık kaldıraçlarında ve göğsümün üzerinde tamamen gerilmiş durumda. Uzun ve derin soluklar alarak onları katı bir haç biçiminde uzatıyorum. Bugün ağırlıkları artırdım, kaslarımdaki yanmayı hissedebiliyorum, eskiden çelimsizlerdi ama şimdi iri kaya parçaları

gibiler... Kırmızı orgazm noktaları gözlerimin önünde dans ediyor... *On dokuuz*... kan dolaşımım hızlanıyor ve kulaklarım uğulduyor... ciğerlerim otoyol hız şeridindeki bir lastik gibi patlıyor... *Yirmii*...

... otuz kere yaptıktan sonra durup terin alnımdan akarak gözlerimin içine girdiğini hissediyor, dilimi dudaklarımda dolaştırarak tuzun tadına bakıyorum. Çalışmaya başka bir aletle devam ediyorum. Sonra otuz dakikalığına koşu bandına çıkıyor, hızını saatte 10 kilometreden 14'e çıkarıyorum.

Soyunma odasında eski gri t-shirtümü, şortumu ve külotumu çıkarıp duşun altına giriyorum, önce sıcak, sonra ılık ve soğuk, sonra buz gibi amına koyayım ve orada durup sistemimin yeniden dolduğunu hissediyorum. Dışarı çıktığımda neredeyse yere yığılıyorum çünkü solunum sistemim bir spazm geçiriyor ama sonra harika hissediyorum, ağır ağır giyinirken yeniden bir bütünüm; sıcak, rahatlamış ve capcanlıyım.

Buraya sürekli gelen birkaç çocuğa rastlıyorum. Hiç konuşmayız, yalnızca başımızla selamlaşır, birbirimizin varlığını sertçe onaylarız. Gündelik sohbetlerle zaman harcamak için fazla meşgul, yapacak daha önemli işleri olan adamlarız. Misyonu olan erkekler. Yerleri doldurulamaz erkekler; eşsiz ve her şeyin merkezinde.

Veya böyle düşünmek hoşumuza gidiyor.

16. "... Adam Smith'in iğne fabrikasını[22] boş ver ..."

Bugün saunada çok iş vardı. Elizabethle sona eren birkaç masaj yaptım ama sikini emmemi isteyen Arthur Scargill[23] kılıklı uyuz herife (daha nazik bir şekilde) siktirip gitmesini söyledim.

Bobby beni kenara çekiyor, koca göbeğinin üzerinde inanılmaz derecede gergin duran Pringle[24] kazağıyla önümde duruyor. "Bak Nikki, burda çok popülersin, enayi... müşteriler arasında falan. Sorun şu ki bazen birazcık daha fazlasını yapman gerekiyor. Hani şu tartıştığın çocuk var ya, o Gordon Johnson'dı. Bu şehirde tanınan bir adam, özel bi müşterimiz," diye açıklama yapıyor. Burun deliklerinden sarkan kıllar ve sigarayı tutuşundaki o uyumsuz kadınsı hava karşısında sersemlemiş bir halde ona bakıyorum.

"Sen bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Bobby?"

"Seni kaybetmek istemem güzelim ama işini yapmazsan benim de işime yaramazsın."

Midemin bulandığını hissederek havluları alıp büyük çamaşır sepetine tıkıyorum.

"Duydun mu?"

Ona dönüyorum. "Duydum."

"Güzel."

Jayne'yle birlikte mantolarımızı kapıp şehre yollanıyoruz. Bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu ve kaybetmemek için nelere razı olacağımı düşünüyorum. Seks işçiliğiyle ilgili sorun bu işte: iş her zaman en temel formüllere dayanıyor. Kapitalizmin nasıl işlediğini gerçekten görmek istiyorsan Adam Smith'in iğne fabrikasını boş ver, anlaman gereken yer işte burası. Jayne, Waverley Market'taki bir dükkândan ayakkabı almak istiyor ama benim gidip South Side'daki pabda diğerleriyle buluşmam lazım.

Hepsi gelmiş. Lauren'ı Rab'le birlikte görmek beni şaşırtıyor. Büyük bir şok. Onun Dianne'le evde kalacağını zannetmiştim, oturup şarap içmek ve yeni gözdesi olan ablasıyla buzdolabındaki abur cuburla bir gece yarısı ziyafeti vermek ister diye düşünmüştüm. Deli saraylı, utanç verici, önüne gelenle yatan teyze statüsüne indirildiğimi sanmıştım. Lauren'ın burada bulunma nedeninin beni sefahat dolu bir hayattan "kurtarmayı" kendine görev edinmesi olduğunu hissediyorum. Sıkıcı şey. Pabdaki adam artık orayı kullanamayacağımızı söylemiş, Terry de yeni bir yer bulmak için keşfe çıkmış. Sonra bizi cepten arıyor, iki taksiye doluşup yola çıkıyoruz. Lauren'ın bize katılmasına izin verildiğine inanamıyorum; tabii Rab ona elbiselerini çıkartmayacağını ve sikişmenin gerekli olmadığını garanti ettikten sonra.

Yeni yer Leith'de, görüntüsü daha döküntü bir bar. Biz gene yan kapıdan içeri girerken bir grup bozuk ciltli ufaklık dışarı çıkıp laf atıyor. Lauren öfkeyle kedi gibi kabarıyor. Paba girince solaryumda yanmış ve briyantinli saçlarını arkaya taramış bir adamla tanıştırılıyoruz. Koyu renk, yay gibi kaşları ve o kıvrık şeytani gülüşüyle gerçeğinden daha gaddar bir Steven Seagal'i andırıyor. Bizi üst kattaki bir salona çıkarıyor. Odanın bir duvarı tamamen barla kaplı ve sadece birkaç masayla sandalye var. Bir süredir kullanılmamış gibi, nem ve küf kokuyor. "Bu melek Nikki," diyor Terry, ellerini sırtımda gezdirerek. Şöyle bir durup ona baktığımda karşı koyuyor, "Yalnızca kanatlarına bakıyodum, bebek, orda kanat olmadığına inanamıyorum..." Sonra Lauren'a dönüyor, "... ve bu küçük şeker şey de Lauren. Bu da eski dostum Simon," diyor Terry, Steven Seagal'in sırtına sertçe bir şaplak atarak. Simon'ı Rab, Gina, Mel, Ursula, Craig ve Ronnie ile de tanıştırıyor.

Simon denen herif barın panjurlarını kapatıp hepimizle tokalaşıyor. Elimi tutuşu güçlü ve sıcak; o kadar içten görünüyor ki kesinlikle rol yapıyor olmalı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. "Geldiğiniz için çok teşekkürler," diyor. "Sizlerle tanışmak çok güzel. Ben malt viski içiyorum. Kötü bir alışkanlık. Sizler de bana katılırsanız memnun olurum," diyerek bardaklara Glenmorangie dolduruyor. "Dağınıklık için kusura bakmayın," diye açıklama yapıyor, "Bu yeri daha yeni devraldım, bu kısım daha önce depo olarak kullanılıyormuş... yani, nelerin depolandığından bahsetmesem daha iyi olacak," diye Terry'ye bakarak sırıtıyor, o da bilmiş bilmiş sırıtarak karşılık veriyor, "ama hepsini hallettim."

"Ben istemem, teşekkürler," diyor Lauren.

"Hadi bebek, bir yudum al," diyerek ısrar ediyor Terry.

"Terry," diyor Simon ciddi ciddi, "burası siktiğimin ordusu değil. Eğer İngilizce dilini değiştirmedilerse, 'hayır' genelde 'hayır' demektir." Lauren'a saygı göstererek resmî bir tavırla soruyor, "Sana başka bir şey ikram edebilir miyim?" Sonra ellerini birbirine vurup dirseklerini havada kalacak şekilde göğsüne yapıştırıyor. Gözleri sonuna kadar açık; istekli ve iğrenç derecede samimi.

"Hayır, teşekkürler," diyor Lauren kararlı bir sesle, geri adım atmıyor ama dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görebiliyorum.

İçkiler su gibi akıyor ve herkes sohbete dalıyor. Gina hâlâ benden çok emin değil ama varlığıma alışıyor gibi çünkü kin dolu bakışlarının şiddetinin azaldığını hissediyorum. Diğerleri, özellikle Melanie dostça davranıyor bana. Kız bana küçük oğlundan söz ederek birlikte olduğu adamın ona borç takıp kaçışıyla ilgili bir korku hikâyesi anlatıyor. Rab'le Simon (veya Terry'nin tırnağıyla karatahtayı çiziyormuş gibi bir etki yaratarak sık sık dediği gibi 'Sick Boy') arasında geçen bir konuşmayı dinlemeye başlıyoruz. Porno film çekmek hakkında konuşurlarken viskiden sarhoş olmaya başladıkları belli.

"Bir yapımcıya ihtiyacınız varsa bu benim işim. Londra'dayken bu endüstride çalıştım," diye anlatıyor Simon. "Videolar, kucak dansı kulüpleri. Çok para kazanabiliriz."

Rab hararetli hararetli başını sallayarak Lauren'ın ıstırabını artırıyor. Lauren sonradan içki konusunda fikrini değiştirdi ve duble votkaları götürmeye başladı, dönen afgandan içmek için sırasını hiç kaçırmıyor şimdi. "Evet, porno her zaman videoda daha iyi görünür," diye görüşünü savunuyor Rab, "yani, sert pornolar en azından. Sanatsal takılmak zorunda değilsin. Video gerçeği kaydeder, filmse filme dönüştürür gibi sanki."

"Evet," diyor Simon. "Tam bir porno film yapmak isterdim. Eski tarz bir film, erotik ve baştan çıkartıcı ama içinde videoyla çekilmiş, uzun, sert sikiş sahneleri olacak. *Human Traffic* filminde mesela, dijital video kullanmışlar, Super 16 ve 32 milimetre, bildiğim kadarıyla."

Rab içkiden ve bu fikirden sarhoş. "Hı hı, kurguda istediğin her şeyi yapabilirsin, filmi montajlarken. Ama ucuz ve kötü görüntülü bi otuzbir filmi değil, sağlam bi senaryosu, yeterli bütçesi ve prodüksiyonu iyi ayarlanmış tam bi porno film olmalı. Türünün en iyi örnekleri arasına girebilecek bişi."

Lauren yüzünden öfke saçarak haşin haşin Rab'e bakıyor. "Türünün en iyi örnekleri mi? Hangi en iyi örnekler? Hepsi de insanların en temel içgüdülerini sömüren, siktiğimin..." -etrafına bakınıyor ve Terry'nin şehvetli gözleriyle karşılaşıyor- "pisliği."

Terry başını sallayarak Spice Girls veya benzer bir şey hakkında bir şeyler mırıldanıyor, bayağı sarhoşum, bu afgan da insanı öldüren cinsinden. İnsanlar etrafımda dönüyor gibi ve onları ancak iraademi bayağı bir zorlayarak görebiliyorum.

Rab Lauren'a karşı kendini savunuyor, sesi bomba gibi, "Pornografik türde de müthiş filmler var. *Deep Throat*, *The Devil in Miss Jones*... Russ Meyer filmlerinden bazıları, bunlar klasik filmler ve o sanatsal boklardan daha yenilikçi ve feministler, şey gibi... şey ... *Piyano*!"

Bu son sözler artık bardağı taşırdı; beynimdeki o ince duman tabakasının ardından bile Lauren'ın gerçekten, fiziksel olarak yara aldığını görebiliyorum. Neredeyse iki büklüm oluyor, bir an bayılacağından endişe ediyorum. "Sen bu... bu basit, sefil çöplüğe... böyle..." diyerek yalvarırcasına Rab'e bakıyor, "... böyle diyemezsin..."

"Film konuşmayı siktir edin, hadi film yapalım," diyerek dudak büküyor Rab. Sonra Lauren'a, viskiden sarhoş olmuş çocuğa kendisine ihanet eden bir canavara dönüşmüşçesine bakan kıza dönüyor. "İki senedir sıcacık yuvamda oturmaktan başka bişi yapmadım. Kız arkadaşım bebek bekliyo. Peki ben n'apıyorum? Artık bişiler yapmak istiyorum!"

Kendimi bir sis perdesinin ardından başımla onaylarken buluyorum. "Evet" diye bağırmak istiyorum ama Terry'nin kükremesine yenik düşüyorum. "İşte siktiğimin ruhu budur, Birrell," ve Rab'in sırtına güm güm vuruyor, "Harekete geçmen lazım!" Sonra hepimizi sırayla süzerek ulvi bir sesle konuşuyor. "Mesele bunu neden yaptığımız değil, yapacak *başka ne* var ki, amına koyiim?"

Craig hararetle başını sallarken Ursula ve Ronnie kıkırdıyor ve Simon doğruluyor: "Çok doğru, Terry!" Arkadaşını göstererek iddia ediyor: "Bu adam dâhi, amına koyiim. Hep öyleydi, her zaman da öyle kalacak. Nokta," diyor. Sonra Terry'ye dönüp derin bir saygıyla ekliyor, "Tanrısal, Tel, tanrısal."

Sarhoş tabii ki, hepimiz öyleyiz. Ama kafam yalnızca alkol ve ottan güzel olmadı; bu sohbet, bu birliktelik, film yapma fikri... Acayip hoşuma gidiyor, bunun bir parçası olmak istiyorum, kimin ne düşündüğü umurumda değil. Bir sevinç dalgası kabarıyor, yatışıyor ve kafama dank ediyor: Edinburgh'a gelmemin *gerçek* nedeni bu işte. Bu karma, kader. "Porno yıldızı olmak istiyorum. Erkeklerin görüntüme bakıp mastürbasyon yapmasını istiyorum, bütün dünyada, varlıklarından haberdar bile olmadığım erkeklerin!" diye tıslıyorum zavallı Lauren'ın yüzüne yüzüne ve taşlaşmış, cadımsı bir gıdaklamaya boğuluyorum.

"Ama kendini bir mal, bir eşya durumuna indirgiyorsun, yapamazsın, Nikki, yapamazsın!" diye cıyaklıyor Lauren.

"Bu doğru değil," diyor Simon. "Normal oyuncular porno yıldızlarından daha orospu," diyor ısrarcı bir sesle. "Birinin vücudunu kullanmasına veya onu görüntü olarak yeniden yaratmasına izin vermek, bir tavırdır. Duygularını kullanmalarına izin verdiğindeyse: işte gerçek orospuluk odur. Bunları hiçbir zaman, asla parayla satamazsın!" diyor çok felsefi bir şeyden bahseder gibi.

Lauren avazı çıktığı kadar bağırmamak için kendini zor tutar gibi elini göğsüne koyuyor ve yüzü sıkıntıyla kırışıyor. "Hayır, hayır, çünkü..."

"Sakin ol Lauren, Tanrı aşkına. Biraz fazla viski ve afgan içildi," diyor Rab, hafifçe Lauren'ın kolundan tutarak. "Biz bir film çekiyoruz. Porno olmuş, olmamış farketmez. Önemli olan yapmak, bütün dünyaya bunu yapabileceğimizi göstermek."

Lauren'a bakıp anlatmaya başlıyorum. "Kendi imajımın yaratılmasını kontrol eden kişi gene benim. Onların hayalinde canlandırdığı motor karı, perdede oynadığım rol, o kişi benim kendi tasarımım olacak ve gerçek benle hiçbir ilgisi olmayacak."

"Yapamazsın..." diyerek yutkunuyor Lauren, ağladı ağlayacak bir sesle.

"Yapabilirim."

"Ama, ama..."

"Lauren, sen ukalanın tekisin, görüşlerin tamamen antika."

Lauren fenalaşmış halde; asabi bir tavırla, kararsızca yerinden kalkıp kendini pencereye doğru sürükleyerek pervaza yaslanıyor ve sokağı seyretmeye başlıyor. Onun ani çıkışıyla bazı kaşlar havaya kalksa da çoğumuz o kadar sarhoşuz ve sohbete öylesine dalmış durumdayız ki kimse çok fazla takmıyor. Rab peşinden gidip onunla konuşmaya başlıyor. Yatıştırmaya çalışır gibi hareketler yapıyor, sonra yanıma geliyor. "Ben onu taksiyle eve götüreceğim. Sen de gelmek ister misin?"

"Yok, ben biraz daha takılacağım," diyorum Terry ve Simon'a bakarak, birbirimize karşılıklı çarpık tebessümler yolluyoruz.

"Çok üzgün ve afgan yüzünden bayağı sıçmış durumda. Kusup kendinden geçerse falan diye birinin yanında kalması lazım," diyor Rab.

Terry yeniden Rab'in sırtına vuruyor, bu seferki altında yatan gizli cezalandırma amacını hepimizin hissedebileceği kadar sert bir şaplak. "Amına koyiim, Birrell ya, şu küçük denyo orospuyu siktir et gitsin."

Rab soğuk kurşuni gözlerle Terry'ye bakıyor. "Charlene evde beni bekler."

Terry sen kaybedersin der gibi omuz silkiyor. "Gene iş bana düştü desene," diyerek gülümsüyor. "Seks terapisti Lawson. Tecrübeli profesyonel, falan. Baksana, Rab, sen onu yatağa sok, ben sonra gelirim," diyerek bir kahkaha atıyor.

Rab bir süre daha bana bakıyor ama eve gidip oturmaya ve o küçük ahlak bekçisi gizli lezboşu, o küçük frijidi haklı çıkartmaya hiç niyetim yok. Ben de harekete katılmak istiyorum. Hayatım boyunca bunu bekliyordum ve gelecek sene çeyrek yüzyılım dolacak, güzelliğim elden gitsin diye daha ne kadar bekleyeceğim? Herkes Madonna'yı konuşuyor ama o sadece bir istisna. Şimdi Britney'lerin, Step'lerin, Billie'lerin, Atomic Kitten'ların ve S-Club Seven'ların zamanı ve benim yanımda hepsi de bebek gibi kalıyor, amına koyayım. Şimdi istiyorum, şimdi, buna ihtiyacım var çünkü yarın yok. Eğer kadınsanız ve güzelseniz sahip olmaya değecek yegâne sınırlı kaynağa sahipsiniz demektir, hayat boyu sahip olacağınız tek şey bu,

dergiler bize bunu haykırıyor, televizyon, filmler. SİKTİĞİMİN GÖZLERİNİ NEREYE ÇEVİRSEN: GÜZELLİK EŞİTTİR GENÇLİK, NE YAPACAKSAN ŞİMDİ YAP! "Dianne onunla ilgilenir," diyorum Rab'e. Sonra diğerlerine dönüyorum. "Ben harekete katılmak istiyorum," diye bağırıyorum.

"Kafa karısın amına koyiim!" Terry içten ve çılgın bir sevinçle bana sarılıyor. Simon, gergin Rab ve titrek Lauren'ı yolcu etmek için aşağı inerken başım dönüyor.

Craig kamerayı kuruyor, tripod üstünde basit bir DVC, bu arada Terry ile Mel öpüşmeye başlıyor. Ursula, Ronnie'nin önünde diz çökmüş fermuarını açıyor. Ben de bir şeyler yapsam iyi olur, diye düşünüyorum Simon merdivenlerden çıkarken ama ayağa kalktığımda göğsümde bir şeyler yükseliyor, nefesim daralıyor. Birisinin, sanırım Gina'nın tuvalete gitmeme yardım ettiğini hissediyorum ama oda etrafımda dönüyor. Kahkaha ve inlemeler duyuyorum, Terry bağırıyor: "Tüysıklet." Kendimi savunmak istiyorum ama Gina'nın bağırdığını duyuyorum: "Siktir Terry, kız kendinde değil." Sarsılıyorum ve titriyorum ve duyduğum son sözler Simon'ın şerefe kadeh kaldırışı oluyor. "Başarıya, arkadaşlar. Başaracağız. Bu iş olacak. Ekip hazır, parayı buluruz. Keyfimizi kaçırmanın lüzumu yok!"

17. DIŞARI

Gece hiç uyumadım, amına koyiim. İstemedim ki zaten. Oturup duvarları seyrettim, düşündüm: sabaha burdan çıkmış olacam. Donald götleğini de hikâyelerimle ayakta tuttum. Götoşun doğru dürüst konuşan birini duymak için son şansı çünkü benden sonra hücreye andavalın tekini koyarlar kesin. Sohbet olmayacak. Amcık ağızlıya söyledim, vaktin varken keyfini çıkart göt herif çünki yanına zavallı bi siktiğimin götünü verecekler, sen de sıkıntıdan geberecen dedim.

"Doğru, Franco," dedi bi tek. Her şeyi annattım ona: götüreceğim piliçleri, ağzına sıçacağım hanzoları. Ama çok sakin davranacam bunları yaparken çünkü buraya geri gelmeye niyetim yok, kesinlikle, ama siktiğimin piyasasına döndüğümü duyduklarında uykuları kaçacak bazı göt laleleri mutlaka olacak.

İşin acayibi gece uzadıkça uzayacak sandıydım ama yok, uçtu gitti işte, amına koyiim. Bi-iki kere Donald götünü tokatlayıp uyandırmak zorunda kaldım, terbiyesiz herif, sızdı. Dışarı çıkacağım için şanslı, yalan yok, siktiğimin bi tokatından çok daha kötüsünü hak etmişti. Yorgun olsun olmasın, saygılı davranmak hiçbi amcığa bişi kaybettirmez. Ama davranmamak baya bişiler kaybettirir bissürü götleğe, benden söylemesi.

Gardiyan elinde siktiğimin kahvaltısıyla geliyo. "Benimkini geri götürsen olur. İki saat sonra karşıdaki kafede olacam," diyorum.

"Bişiler atıştırırsın diye düşündümdü, Frank," diyo.

Göte bakıyorum. "Yok, bi bok istemiyorum."

Gardiyan götçüğü McKecknie omuz silkerek Donald'ın kahvaltısını bırakıp gidiyo.

"Of, Franco, abi lan," diye başlıyo Donald, "istiyorum deseydin bari ya, ikisini de ben yerdim!"

"Kapa gaganı, şişko amcık," diyorum, "zaten kilo versen iyi olur amına koyiim."

Ama işin acayibi, göt herif yemeye başlar başlamaz manyak gibi acıkıyorum. "Bana o sosisten biraz ver bakayım götlek," diyorum.

Götoş sanki vermeyecekmiş gibi bakıyo. Bu son günüm, amına koyiim. Öne atılıp sosisi kaptığım gibi götürmeye başlıyorum.

"Of, Franco, abi lan! Sıçiim ya!"

"Kapa çeneni, göt," diyorum, öbür sosisi sora da yumurtayı götürerekten, "eğer önündeki siktiğimin yemeğini yemezsen başka bi orospu çocuğu gelip bok gibi yer işte böle."

Kural budur, burda da dışarda da. İşbirliği yaparsan: tamam; yapmazsan: patlak dudak. Götün suratı iyicene bi sikilmiş göt deliğine benziyo şimdi.

Ekşi suratlı götü neşelendirmek için bikaç hikâye anlatıyorum, Güneşli Leith'de yaşanacak sikişlerden ve kafa çekmelerden bahsediyorum, zavallı piç ben yokken haberlerimi alır nasılsa. Hapiste ayakta kalmak için gereken şey bu herifte yok; burdayken iki intihar teşebbüsünde bulundu salak ve bunlar benimle aynı hücreyi paylaşmaya başladıktan sora oldu, ondan önce nasıldı sikim bilir.

Beni dışarı çıkaracak gardiyan McIlhone geliyo. Donald'a eyvallah çekiyorum ve McIlhone kapıyı zavallı götün üstüne kapıyo. Bu siktiğimin sesini son duyuşum. Eşyalarımı veriyo, sora bi kapıdan, başka bi kapıdan daha çıkıyoz. Kalbim manyak gibi atıyo, koridorun sonunda dışarıyı görebiliyorum. Arada iki kapı daha var, dışarda ziyaretçiler bekleşiyor. Bekleme odasıyla Danışma'nın olduğu salona giriyoz. Yaşlı bi anne kapıyı açıp içeri girerken derin bi nefes alıp bütün temiz havayı içime çekiyorum. Eşyalarımı aldım diye imza atıp siktiğimin kapısından çıkıyorum. McIlhone her adımımda beni takip ediyo, sanki elinden kaçıp siktiğimin kodesine geri dönecekmişim gibi. "Hadi bakalım, Franco. Geçmiş olsun," diyo.

Ben direkman ileriye bakıyorum.

"Hücreni sıcak tutacağız. Yakında görüşürüz."

Gardiyanlar hep böyle der, mahkumlar da omuz silkip dönmeyecem derler, sora gardiyanlar dudak kıvırıp tabii ki dönecen andaval amcık der gibi bakarlar öle.

Ama bana diil. Bunun provasını yapmıştım ve beni dışarı çıkartanın McIlhone götü olmasını istemiştim hep. Götleğe dönüp alçak sesle konuşuyorum ki kimse duymasın, "Şimdik dışardayım. Karının olduğu yerde. Buraya belki onun siktiğimin kafasını uçurduktan sora geri dönerim, ha? 12 Beecham Crescent. İki çocuğunuz var, diil mi?"

Götün suratının kasıldığını ve gözlerinin sulandığını görüyorum. Konuşmaya çalışıyo ama o lastik gibi dudakları kıpırdatamıyo.

Sırtımı dönüp çıkıyorum.

Dışarı.

2

PORNO

18. İBNE PORNOSU

İlk yapacağım içerdeyken bana o siktiğimin iğrenç ibne pornolarını yollayan ruh hastası götü bulmak olacak. "Lexo benim partnerim" dediğimde kıkırdayan o yüzsüz götleği dövdüğüm için cezama altı ay daha eklenmesine sebep oldu.

Siktiğimin dükkânından bahsediyodum.

İşte demir atacağım ilk liman orası olacak. Bi işler dönüyo çünkü şişko orospu çocuğu kodese ziyarete gelmeyi asırlar evvel kesti. Öle, birdenbire. Hiçbi açıklama yapmadan, amına koyiim. Leith'e giden bi otobüse biniyorum ama indiğimde siktiğimin dükkânının yerinde yeller esiyo! Yani, dükkân hâlâ *orda* ama tamamen değişmiş, amına koyiim. Sikindirik, salak bi kafe olmuş.

Onu görüyorum, tezgâhın arkasında oturmuş siktiğimin gastesini okuyo. O dev cüssesiyle koca götü görmemek mümkün diil zaten. İçersi bomboş; ihtiyar bi anne ve iki gerzek göt oturmuş kahvaltı etmekte. Lexo tutmuş da kafede karı gibi servis mi yapıyo yani? Başını kaldırıp beni gördüğünde nerdeyse çift perende atacak, amına koyiim. "N'abers Frank?"

"İyilik," diyorum. Bu çöplüğe göz gezdiriyorum, küçük küçük masalar ve duvarlarda Çinceye benzeyen yazılar, siktiğimin dandik ejderhaları falan var. "Bunlar ne böyle?"

"Burayı kafe yaptık. Eski mobilya işinde para yok. Geceleri Thai kafe oluyo. Leith'deki yeni güzel insanlar ve öğrenciler arasında çok in bi yer," diyip sırıtıyo, çok kendinden emin bi halde.

Siktiğimin tay cafesi mi? Bu göt ne bokumdan bahsediyo böle? "Ney dedin?"

"Kız arkadaşım Tina işletiyo burayı aslında. Aşçılık kursuna gitti. Buranın kafe olarak daha çok iş yapacağını düşündü."

"Yani işler tıkırında," diye etrafı inceleyerekten beni başından atamayacağını anlaması için hafiften suçluyorum götü.

Belli ki amcık bütün kartlarını oynamaya hazır. Sesi iyice alçalıp duygusuzlaşıyo, başıyla arka tarafa gitmemizi işaret ediyo. Şimdi gözlerimin içine bakıyo. "Ya, kendimi toparlamam gerekti. Artık uyuşturucu işi yok. Mafyatiklerden çok fazla baskı vardı falan, amına koyiim. Burası şimdi Tina'nın," diyo tekrardan, sora, "Tabii ki seninle ilgilenilecek, dostum."

Ben hâlâ ona bakıyor, duvara yaslanıp mutfağa bi göz atıyorum. Herifin biraz gerildiği belli oluyo, burda olay çıkaracağımdan falan korkuyomuş gibisinden. Koca göt halinden çok memnun ama barsaklarında bi bıçakla kendine güvenmenin pek manası yok heralde. Evet, gözlerinin mutfağa kaydığını görüyorum, nereye baktığımı anlamaya çalışıyo falan. Direkman olaya giriyorum. "Bayağıdır beni görmeye gelmediydin kodesteyken, diil mi," diyorum.

O saloz sırıtışıyla yüzüme bakıyo. Götün bana ayıracak zamanı olmadığı belli, kıçıma tekmeyi vurup Leith Walk'tan aşağı yuvarlandığımı görmek istiyo aslında.

Kıçı yiyosa denesin hele. "Ayrıca sana bişi daha söyliim, eski dükkânın yarısı benimdi, yani bu içine sıçtığım yerin de yarısı benim..." diyorum göte, kafeye bakıp yeni yatırımımı inceleyerekten.

Götleğin sıçmak üzere olduğu belli ama hâlâ alttan almaya çalışıyo. "Senin burda çay ve çörek servisi yaptığını düşünemiyorum Frank ama bi şekil anlaşacaz. Seni kollayacam, eski dostum, biliyosun bunu."

"Tamamdır," diyorum, "şu anda biraz nakitle kollanmaya ihtiyacım var, amına koyiim," diyorum koca göte.

"Sorun diil kanki," diyo ve yirmilikleri saymaya başlıyo.

Başım çatlıyo, bi an nerde olduğumu bilemiyorum. Paraları bana verirken aynı zamanda da zehirli bokunu akıtmaya başlıyo. "Baksana Franco, Larry Wylie hâlâ Donny Laing'le takılıyomuş diye duydum," diyo.

Aklım başıma geliyo ve bakışlarını yakalıyorum. "Ney?"

"Ya. Onları işe sokan sen diil miydin?" Lexo o masum gülümsemesini takınıyo, ardından ciddileşiyo ve sertçe başını sallıyo; arkamdan dolap çevrildiğini anlatmak ister gibi bi hali var.

Ve ben kafamın içinde ne bokum demek istediğini annamaya çalışıyorum, olay neymiş, kim kimin arkasından iş çeviriyomuş, amına koyiim ve devam ediyo, "Artı, Port Sunshine'ı kim devraldı bil bakalım. Senin şu eski arkadaşın. Sick Boy derdiniz hani amcığa."

Şimdi siktiğimin migreni başlıyo işte, siktiğimin hapisanesinde yaşadıklarım gibi bişi... başım patlayacakmış gibi hissediyorum, amına koyiim. Burda her şey değişmiş... Lexo'nun kafesi var... Sick Boy pab işletiyo... Larry Wylie, Donny için çalışıyo... açık havaya çıkmam lazım, düşünmek için zamana ihtiyacım var...

Koca göt lafa devam ediyo, "Bu öğleden sora bankaya gidecem, Frank, seni bi süre idare edecek kadar para çekeyim. Uzun vadede anlaşana kadar. Annende kalıyosun, diil mi?"

"Evet..." derken başım zonkluyo, aslında nereye gideceğimi ben de bilmiyorum, amına koyiim, "heralde..."

"İyi, akşama uğrarım. Uzun uzun konuşuruz. Tamam?" diyo. Ben andaval amcıklar gibi kafamı sallıyorum. Şakaklarım atarken ihtiyar götün biri gelip salamlı sandviçle çay istiyo, tulumlar giymiş bi hatun ortaya çıkıyo ve Lexo'nun kaş göz etmesiyle moruğa servis yapmaya başlıyo. Lexo eline bi kalem alıp bloknota bi numara yazıyo. Şu yeni çıkan cep telefonlarından birini yüzüme yüzüme sallıyo.

"Bu benim cep numaram, Frank."

"İyi..." diyorum, "artık her göt lalesinde var bunlardan. Bi tane de bana lazım. Bana da bi tane bul," diyorum.

"Bakarız, Frank. Neyse," diyo hatuna bakaraktan, "ben seni bulacam."

"İyi... görüşürüz," diyorum. Açık havaya çıkmak iyi geliyo. İçerdeki yağ kokusu midemi bulandırıyodu. Burası, bizim eski mobilyacı dükkânı nası böyle değişmiş hâlâ inanamıyorum. Yandaki eczaneye giriyorum, içerdeki piliç bana Nurofen Plus haplarından veriyo. Bi şişe suyla iki hap atıp Walk'ta yürümeye başlıyorum. Bu ilaç çok iyi, daha yirmi dakka geçmeden

ağrıyı şıp diye kesti. Yani biraz acayip aslında çünkü ağrıyı hâlâ hissediyorum ama artık o kadar da takmıyorum. Arkama dönüp Café'ye bakıyorum ve Lexo götünün hatunla atıştığını görüyorum, artık halinden o kadar memnun görünmüyo. Bu siktiğimin dükkânının yarısı benim, amına koyiim, paramı verecekse versin, beni sik gibi ortada bırakamaz.

İşte, göt orda, pencerenin yanında bi masaya oturmuş, kafasında kırk tane tilki dolanıyo, kesin. Düşün bakalım, benim bi yere gittiğim yok, koca göt. Walk'ta hızlı hızlı yürüyorum, bi tanıdığa rastlayacak mıyım diye geçen yüzleri inceliyorum, amına koyiim. Ama ne göreyim? Saçları örgülü iki pis amcık, beyaz çocuklar falan, sanki buraya aitlermiş gibi yanımdan geçip gidiyolar, sonra küçük köpekli züppe bi göt lalesi dükkânın birinden çıkıp siktiğimin şuh motosikletine biniyo. Bu götünü siktiğimin götleri kim lan? Bunlar Leith'li diil. Harbi adamlar nerde şimdi? Defterimi çıkarıp bi telefon kulübesinde duruyorum ve Larry Wylie'nin numarasını çeviriyorum. Şu yeni moda cep telefonlarından birinin numarası heralde. Lexo bana da bi tane bulsa iyi olacak...

"Franco," diyo Larry, gayet sakin, sanki aramamı bekliyomuş gibi. "Hapisten mi arıyosun?"

"Hayır, siktiğimin Walk'undan arıyorum," diyorum.

Biraz susuyo, sora sesini duyuyorum, "Ne zaman çıktın?"

"Boş ver şimdi. Sen nerdesin?"

"Wester Hailes'de çalışıyorum, Frank," diyo Larry.

Düşünmeye başlıyorum. Bizim ihtiyar kızla henüz karşılaşamam, beynimi sikecek falan. "İyi, yarım saat sonra Hailes Hotel'de buluşalım. Ben şimdi bi taksiye atlayıp oraya zıplayacam."

"Şey... ben Donny için çalışıyorum, Frank. O biraz..."

"Seni Donny ile bu işe sokan zaten bendim, amına koyiim," diyorum göte. "Bi saat sora Hailes'de buluşuruz, eşyalarımı anneme bırakıp taksiyle oraya geliyorum."

"Peki, tamam. Görüşürüz o zaman."

Telefonu çarparaktan kapıyorum, bu lale şimdi koşa koşa Donny Laing'e gider, kötü haber veriyorum diye de götü dört buçuk atar. Evet, bu amcığı iyi tanırım. Sora anneme gidiyorum, beni karşılayıp geri dönmemin ne güzel olduğunu falan söyleyerekten kafamı ütülüyo.

"Evet," diyorum. Bayağı kilo almış. Burda, kendi evinde, hapisane ziyaretlerindekinden daha çok belli oluyo.

"Hemen Elspeth'le Joe'ya haber vermem lazım."

"Peki. Yiyecek bişiler var mı?"

Eller belde pozisyonuna geçiyo. "Valla biraz aç kalacaksın oğlum. Sana çorba yapıcaktım ama bugün bingo günüm, oraya gitmeden Maisie ve Daphne ile buluşup Persevere'de birer içki içiyoz genelde..." Sesi alçalıyo. "Ama balık patates yemeye gidebilirsin. Doğru dürüst bi balık yemeyi özlemişindir!"

"Öle," diyorum. Larry'ye giderken yolda yiyebilirim en azından diye düşünüyorum.

Sora çıkıyorum, balığı alıp bi taksiye atlıyorum. Göt sanki arabasında yemek yenmesini istemiyomuş gibi pis pis bana bakıyo ama ben de ona aynı şekilde bakınca donuna ediyo ve bişi diyemiyo.

Sora Hailes'deyim, Larry içki ısmarlıyo. Yanında iki tip var, çocuklara başıyla işaret çakınca köşede kayboluyolar. Larry'yle sohbet ediyoz, son havadisleri alıyorum. Larry iyi bi arkadaş, amına koyiim, kim ne derse desin. Hiç olmazsa içerdeyken beni ziyarete geldi. Ama bazan çok üçkââtçı olabiliyo ve siktiğimin Donny'siyle ne işler çevirdiklerini öğrenmem lazım, cidden lazım, amına koyiim. Sarhoş olmamaya dikkat ediyorum çünkü Lexo'nun verdiği paralar hâlâ cebimi ateş gibi yakıyo. Larry üstümdekilere biraz modaları geçmiş gibi bakıyo. Bu lale de içmeyi sever ama önce bi iş halletmesi lazımmış.

İçkileri kafaya dikip sosyal konutların içinden geçen yola giriyoz, ilk yapıldığında yeni Princess Sokak olacak dedikleri yol bu. Şimdi alışveriş merkezinden bloklara giden iki yanı çimle kaplı beton bi yol olmuş işte, o kadar. Sosyal konutlarda yeni bi Princess Sokak yapmak, ha? Abi, nerden gelir akıllarına böyle şeyler?

Larry her zamanki gibi manyak. Blokların önünde ip atlıyan küçük kızlara bakıyo. "Bikaç sene sora buralara bi uğramak lazım," diyerek sırıtıyo.

Küçük kızlar, "Erkek arkadaşım kimmiş, Medyum Meg ne demiş..." diye şarkı söylüyo, siktiğimin Larry'si de, W-Y-L-I-E diye kendi ismini söylüyo.

"Kapa çeneni, sapık götlek," diyorum.

"Dalga geçiyorum, Frank," diyerekten gülüyo.

"Ben böyle dalgalardan hoşlanmam," diyorum. Amcık herif, dalga olsa iyi olur. Larry hep böyle şen davranır ama aslında acımasız götün tekidir. En azından siki doğru yolu bulana kadar. Kızkardeşlerinden birini kazığa oturttuğu için Doyle'larla arası bozulduydu. Donny ve benimle çalışmaya bu yüzden başladıydı zaten. Görmeye gittiğimiz piliçten bahsetmeye başlıyo. "Şu Brian Ledgerwood götü, herif toz oldu. Kayıplara karıştı, amına koyiim. Bütün borçları karısıyla çocuğun üstüne kaldı. Kumar borcu işte."

"Delikanlılığa sığmaz," diyorum.

"Evet," diyo Larry, "yavru kuş için bayağı üzülüyorum. Düzgün hatun. Ama iş bu, diil mi... N'apıcan? Biliyo musun, çok da taşaklı karıymış. Melanie," diyo o sevindirik, göt yalayan haliyle. "Şu Terry Lawson için karıyı düdüklüyo diyolar. Tanıyo musun sen o götleği?"

"Evet..." diyorum ama Larry kapıyı çalarken herifin yüzünü bi türlü hatırlayamıyorum.

Melanie denen hatun kapıyı açıyo, taş gibi bi hatun olduğu doğru. Larry bayağı etkilenmiş vaziyette. Orda öylece duruyo, saçları ıslak, sanki daha yeni yıkamış gibi, lüle lüle kıvrılıp siktiğimin omuzlarına dökülüyolar. Üstünde yeşil v-yaka kazak ve de kot pantolon var, kapıyı açmak için öylesine üzerine geçirivermiş gibi. Sutyeni yok, Larry de durumu çakozlamış görünüyo, heralde donu var mı falan diye düşünüyo göt lalesi. "Bak, sana daha önceden de anlattım. Brian'ın borçlarının benimle hiçbi alakası yok, amına koyiim."

"İçeri gelebilir miyim, bu konuyu konuşalım?" diyo Larry. Ben de o anda Terry Lawson'ı hatırlıyorum, evet, asırlar önce birlikte takılırdık, çocukluk arkadaşıyız falan. Futbol bilmem ne dalgasına.

Melanie kollarını kavuşturuyo. "Konuşacak bişi yok. Gidin Brian'la konuşun."

"Nerde olduğunu bilsek konuşacaz," diyo Larry o sikik gülüşüyle.

"Ben de bilmiyorum," diyo Melanie.

O sırada, onunla aynı yaşlarda, bayağı ufak tefek, siyah saçlı, başka bi genç piliç bi bebek arabası ittirerekten yanımıza doğru geliyo. Bizi görünce durup soruyo, "Neler oluyo Mel?"

"Senet mafyası Bri'nin borçlarını tahsil etmeye gelmiş," diyo Mel.

Siyah saçlı ufak piliç bana dönüyo. "Bri bu borçları takıp kaçtı, giderken ondan da para yürüttü. Nerde olduğunu sahiden bilmiyo. Onunla hiçbi alakası yok."

Omzumu silkip küçük pilice *benim* senet mafyası falan olmadığımı, Larry ile yolda karşılaştığım için buraya geldiğimi falan annatıyorum. Gözünün altındaki küçük, sarı darbe izini farkediyorum. İsmin ne diye soruyorum, o da Kate diyo. Larry ötekini ikna edemeyip yanımıza gelene kadar biraz takılıyoz. "Oyunun kuralı böyle güzelim. Daha önce de söylendi sana. Sözleşmede yazar, mal varlığı nasıl ortaksa alacaklar da kişilere diil haneye rücu eder."

Melanie donuna etse de çaktırmamaya çalışıyo, amına koyiim. Kate denen piliç yalvarır gibi, Larry'yi durdurmamı ister gibisinden bana bakıyo. Melanie'nin ufaklık gelip oyuncağını yere düşürünce Mel de almak için eğiliyo ve alçak pezevengin götünü dikizlediğini görüyo. Ama taşşaklı karı, gözlerini amcığa dikip pis pis bakıyo.

"Hey, hey! O bakış neydi öyle?" diyo Larry. "Ben senin tarafındayım güzelim."

"Tamam. Doğrudur," diyo Mel ama sesindeki korkuyu hissedebiliyosun, amına koyiim.

"Boktan bi iş, biliyorum," diyo Larry siktiğimin sesini alçaltıp kızı sakinleştirmeye çalışarak. Fırsat kollar gibi bi hali var. "Bak... söz veremem ama adamlarla konuşup sana biraz daha zaman vermelerini isteyecem," diyerekten gülümsüyo.

Melanie göte bakıp zoraki gülümsüyo ve istemiye istemiye teşekkür ediyo. "Senle alakası yok biliyorum, sen sadece işini yapıyosun..."

Larry susup biraz Mel'e bakıyo, sora "Ama bak şimdi, birer içki içip bu konuyu daha medeni bi şekilde tartışamaz mıyız, bu gece falan?" diyo.

"Yok, sağ ol," diyo Mel.

Ben de direkman dalıyorum. "Ya sen Kate? Çocuğa bakacak kimse var mı?"

"Gelemem," diyo Kate, "hiç param yok."

Göz kırpıyorum. "Ben geri kafalıyımdır. Hatunlara para ödetmem. Saat sekiz iyi mi?"

"İyi, peki... ama..."

"Nerde oturuyosun?"

"Alt katta, bunun aşağısındaki dairede."

"Seni sekizde alırım," diyorum. Sora Larry'ye dönüp, "Hadi gidelim..." diyerekten kolunu çekiştiriyorum.

Merdivenlerden aşağı inerken herif söylenip duruyo, amına koyiim. "Sıçayım Franco ya, öle kolumdan çekiştirmeseydin gelecekti bence!"

Açık konuşuyorum. "Hatun seni kıçına bile takmıyo, seni kokuşmuş göt deliği. Ama ya küçük Kate ve ben!"

"Peh, bu piliçler kolay lokmadır, hep beş parasız dolaşır, cüzdanı biraz dolu olan bütün adamlarla da çıkarlar."

"Ya, o zaman senle de çıksalardı, amcık," diyorum. Götoş acayip bozuluyo ama söyleyecek hiçbişi bulamıyor. Sertleşmiş sikinin yumuşadığını ve Donny'ye ne diyecem diye altına ettiğini görebiliyosun.

Bu *onun* boktan problemi. Ben daha bikaç saat önce dışarı çıktım ve kendi deliğimi buldum bile. Hem de genç ve düzgün bi piliç! Siktiğimin dünyası seni tanıyacak göt herif, kaybedilen zaman yakında telafi edilecektir!

19. Arkadaşlar

Sick Boy burnunu çekip duruyo, bu kedinin gagası benimkinden de daha çok akıyo hani. Çeşme gibi abi, öle bi akıyo ki kıvrıla kıvrıla dudağının üstüne kadar süzülüyo. Arada bi mendil alıp siliyo ama hiç faydası yok, kedinin kancası hâlâ çeşme gibi. Ve çeşmeler başka n'apar? Şırıldarlar, öz şırıldarlar abi. Beni bozmaz, yani normalde bozmazdı ama şimdi bozuyo çünkü Ali anlattığı bütün saçmalıkları ağzı beş karış açık dinliyo. Hiçbi kelimeyi kaçırmıyo hani. Port Sunshine'a gelip onu görmek Ali'nin fikriydi, benim falan diil yani. Geçen gün buraya gelmekle belki salaklık ettim, belki de acayip davrandım kediye ama sinirlerim laçka olmuştu ve o bu durumu anlıyacak kadar bu işlerden çakar, eski bi arkadaşa daha anlayışlı yaklaşabilirdi hani. Ama yo, bu çocuğun tek derdi kendisi. Öle kendisiyle ilgili bi yerde ki çilek yapması bile acayip. Şimdi de tutmuş filmlerden ve endüstrilerden falan bahsedip duruyo. Ama nası diyim, Ali bütün bunlardan etkilendiği için ve yaşanan bi geçmiş olduğu için kendimi biraz şey hissediyorum...

Kıskanç... İşe yaramaz... İkisi birden, abi, ikisi birden.

Bu Sick Boy hiç değişmiyecek hani; yo, yo, yo, bu kedi hiçbi zaman hiçbi şekilde değişmiyecek, çünkü gene en sevdiği konudan bahsediyo: kendisinden, kendisinden, kendisinden ve bütün o büyük işleriyle planlarından.

Bar kalabalıklaşıp tek başına her şeye yetişmeye çalışan zavallı ihtiyar kız bağırınca biz de biraz rahat nefes alıyoz. "Simon!" Sick Boy kadıncağızı iki kere duymazdan geldikten sora sonunda ayağa kalkıp istemiye istemiye yardım ediyo hani. O bara gidince Alison başlıyo, "Simon'ı yeniden görmek çok güzel," diyip bizim eski tayfadan, Kelly ve Mark ve Tommy'den bahsediyo. Zavallı Tommy, abi ya.

"Ali ya, Tommy'yi cidden çok özlüyorum," diyorum ona, Tommy hakkında öz konuşmak istiyorum çünkü bazan çocuk tümden unutulmuş gibi oluyo, bu hiç doğru diil. Yani bazan ondan söz etmeye çalıştığımda

insanlar kasılıyo, beni depresif olmakla suçluyolar ama işte öle diil, ben yalnızca herifi unutmamak istiyorum, o kadar hani.

Ali bugün berbere gidip saçlarını kestirdi ama yan tarafları hâlâ uzun. Aslında eski halini tercih ederdim abi ama bişi demiyorum. Konu kızlar olduğunda ilişkiniz zaten bayağı bi sallantıdaysa böle şeyler söylemek sizi iyice aşşağı çeker. "Evet," diyo, bi sigara yakarak, "Tommy çok şeker çocuktu." Bana dönüp dumanı üflerken bebeğimin gözleri buz kesmiş gibi. "Ama eroinmandı."

Ben orda kek gibi oturuyorum abi, İskoç Futbol Federasyonu diyecek halim bile yok hani. Tommy'nin o kadar da eroinman olmadığını, sadece şanssız olduğunu söylemem falan gerekir, çünkü çoğumuz, aslında hepimiz, ondan daha fazla takılıyoduk ama diyemiyorum çünkü şimdi *o* yeniden yanımızda bitiyo falan, elinde birer içki daha var ve konu gene sadece kendisi. Her şey Sick Boy.

Tekrardan kafamın içinde dönüp durmaya başlıyo; LONDRA... FİLMLER... ENDÜSTRİ... EĞLENCE SEKTÖRÜ... İŞ FIRSATLARI...

Ve elimde diil abi, yani orda sıçmış bi durumda oturup bu bokları dinlerken canım biraz pislik yapmak istiyo, kendimi tutamıyorum: "Ee, Londra'da işler pek umduğun gibi gitmedi mi yani?"

Sick Boy dikeliyo, bel kemiği taş kokain sertliğinde, doğrulup sanki İtalyan annen polislerin sikini emiyo demişim gibi bakıyo bana. Evet, kedinin gözlerinde gerçek nefret var ama bişi demiyo, bi tek soğuk soğuk bakıyo hani.

Sinirlerim geriliyo ve konuşmak zorundaymışım gibi hissediyorum. "Hayır, buraya döndün falan ya hani, o yüzden yani..."

Suratı geriliyo. Sick Boy ve ben: birbirimizi kıl ederdik ama yakındık eskiden. Şimdi sadece birbirimizi kıl ediyoz. "Bir şeyi anlaman lazım, Spud... Daniel. Ben buraya karşıma çıkan fırsatları değerlendirmek için gelmiş bulunuyorum: film yapmak, bar işletmek... bu," eliyle önemsiz bişi demek istermiş gibi bi havayı süpürme hareketi yapıyo, "bu yalnızca bir başlangıç."

"Leith'de sikindirik bi pab işletmeye ve miki film gösterileri yapmaya ben pek hayatımın fırsatı demezdim abicim hani."

"Sakın gene başlama, amına koyayım," diyerek kafasını sallıyo. "Sen kaybetmeye mahkumsun oğlum. Şu haline bir bak!" Ali'ye dönüyo. "Şuna bir baksana! Kusura bakma Ali ama bunu söylemem lazım."

Ali ciddi ciddi ona bakıyo. "Simon, biz hepimiz arkadaşız burda."

Sonra bu herif en iyi becerdiği şeyi yaparaktan başkalarını suçlayıp kendini haklı çıkartmak için etrafa bok atıyo. "Bak Ali, buraya geri dönüyorum ve karşılaştığım tek şey kaybedenlerden gelen negatif enerji," diyo, "ben artık bu şekilde yaşamıyorum. Ne desem üstüne bir bardak soğuk su dökülüyor. Arkadaşız, ha? Ben arkadaş dediklerimden yüreklendirme beklerim," diyip burnunu çekiyo. Sonra suçlayaraktan beni gösteriyo. "Geçen gün buraya geldiğini sana anlatmış mıydı? Asırlar sonra onu ilk görüşümü?"

Ali kafasını sallayıp bana bakıyo filan hani.

"Ben sana..." diye açıklamıya çalışıyorum ama hasta herif sesimi bastırıyo.

"Ne yaptı dersin? Bir 'n'aber Simon, nasılsın, çok uzun zaman oldu' bile demedi," diyo Ali'ye, incinmiş gibi davranarak. "Yok, olur mu hiç? Anında beni tırtıklamaya kalktı, ilkin bi 'selam, n'aber' bile demeden!"

Alison saçlarını arkaya attırıp bana bakıyo. "Doğru mu, Danny?"

İşte sonra, her şey o korkunç filmlerdeki gibi oluyo, hani sıçmış ve hastasındır ve olucak her şeyi önceden görürsün ya, aynen öle abi. Sanki kendimi ayağa kalkarken *görüyorum*, sarsak ve de titrek bir halde, sanki o acayip hızlı çekilmiş, kareleri beceriksizce bindirilmiş eski siyah-beyaz filmlerden birindeyim. Ağzımın şakkadanak açıldığını ve parmağımın onu gösterdiğini, bütün bunlar olmadan bi saniye önceden görüyo gibiyim. Sora, işte, cidden de ayaktayım ve herifi göstererek konuşuyorum. "Sen hiçbi zaman iyi bi arkadaş diildin, Rents gibi *gerçek* bi arkadaş olmadın hiç!"

Sick Boy'un suratı aşşağılamayla buruşuyo ve alt çenesi öne fırlıyo, süpermarketteki yazarkasanın para çekmecesi gibi hani. "Sen ne diyosun lan! O orospu çocuğu hepimizi soyup soğana çevirdi!"

"Beni soymadı!" diye bağırıyorum kendimi göstererek.

Sick Boy sustu, gerçek bi ölüm sessizliği ama gözleri hâlâ bende. Aman be, yaptım işte. İspiyonladım. Alison da bana bakıyo falan hani. İkisi de abi, iki çift koca göz, ihanet diye bağırıyolar yani.

"Yani," diyo sertçe Sick Boy, "sen de bu işte onunla ortaktın, öyle mi?" Ali'ye bakıyo, o da başını öne eğip gözlerini yere dikiyo. Ali çok iyi sır tutar ama yalan söyleyemez.

Kıza suçlayarak bakmasını istemiyorum, o yüzden baklayı ağzımdan çıkarıyorum. "Yok, ben hiçbişi bilmiyodum, Ali ve Andy'nin üstüne yemin ederim."

Hasta Kedi'nin bakışları hâlâ kızgın ama yalan söylemediğimi biliyo. Sadece daha fazlasını öğrenme derdinde.

Tırnaklarımı ıslak bardak altlığına geçirip her şeyi annatıyorum. "Ama soradan bana para yolladı, postayla. Bi tek benim payım kadardı, fazlası yoktu." Sick Boy'un koca gözleri beni delip geçiyo ve şu anda biliyorum ki yalan söylesem bile işe yaramıyacak, bu kedi anında anlıyacak hani. "Üstünde Londra damgası vardı, ben buraya döndükten üç hafta sonra elime geçti. Mektup falan yoktu yani. Ondan sonra da ne gördüm ne de ondan haber aldım ama parayı yollayanın o olduğunu biliyodum, başka kim olacaktı ki," diyorum. Sora biraz da övünerekten ekliyorum: "Mark beni kolladı!"

"Payının tamamını mı?" diye soruyo gözleri yuvalarından uğramış halde.

"Son kuruşuna kadar abi," diyorum hafif bi sevinçle ve sora sandalyeye geri oturuyorum çünkü sıçmış durumdayım. Suçlayaraktan bana bakan Ali'nin başı, omuzlarımı silkince gene önüne düşüyo.

Sick Boy'un kafasının içinde öz hesaplar yaptığı belli. Bu kedinin kafasının içi heralde piyango numaralarını veya İskoç Kupası kuralarını çektikleri o toplarla doludur diye düşünüyorum. Gerçekten üzgün görünüyo, numara falan diil ama aniden gülmeye başlıyo, Lacoste gömleğinin logosundaki gibi bir sırıtışla, "Demek öyle? Eminim çok işine yaramıştır. Kendini toparlamışındır. İyi yerlere yatırım yapmışındır falan," diyo.

Ali başını kaldırıp bana bakıyo. "Çocuk için harcadığın o paranın hepsi Mark Renton'dan mı gelmişti?"

Cevap vermiyorum.

Sick Boy elindeki bardağa bakıp viskisini kafaya diktikten sora boş bardağı masaya vurmaya başlıyo. "İyi, tamam, sen orda sünepe sünepe otur öyle," diye aşşağılıyo beni. "Ne zaman ne yaptın ki, ne becerebilirsin ki sen?" diyo.

Elimde diil, ağzımdan kaçırıveriyorum. Ona bişi yaptığımı, Leith'in tarihini yazdığımı söylüyorum.

Sick Boy kıkırdamaya başlıyo. "Bu çok ilginç olur cidden de," diye bara doğru böğürünce bikaç kişi bize bakıyo.

Şimdi Ali delirmişim gibi bakıyo suratıma. "Danny, sen ne diyosun?" diye soruyo. Burdan hemen çıkmam lazım. Kalkıp yürümeye başlıyorum. "Negatif enerji, ha, bunu unutmamam lazım. Haydin, görüşürüz."

Sick Boy kaşlarını kaldırıyo ama Ali arkamdan geliyo ve birlikte dışarı çıkıyoz. "Nereye gidiyosun?" diye soruyo kollarıyla bedenini sararak.

"Grubum var," diyorum. Hava soğuk ve üstünde şu lacivert hırkası olmasına rağmen üşüyo Ali, tir tir titriyo.

"Danny..." diyo ceketimin fermuarıyla oynıyarak, "ben dönüp Simon'la konuşacağım."

Duyduğuma öz inanmayarak ona bakıyorum.

"Şu anda çok üzgün, Danny. Eğer bu para işinden bahsetmeye kalkarsa ve bu Second Prize gibilerinin kulağına giderse..." bi an duruyo, "... veya Frank Begbie'nin..."

"İyi peki, git Simon'ı gör o zaman. Onun üzülmesini istemeyiz, diil mi?" diye şarlıyorum ama sıçiim yani, bu iş hâlâ önemli. Ben, Rents, Sick Boy, Second Prize ve Begbie Londra'daydık ve Rents bizi harbiden soydu. Ama bana paramı geri verdi. Sick Boy'a vermediği belli ama öbürlerini bilemiycem. Heralde Begbie'ye de vermemiştir çünkü herif kafayı yedi,

gidip Donnely'yi öldürdü ve hapsi boyladı, Donnely pek sağlam pabuç diildi, tamam, orası da öle hani.

"Geç kalma sakın," diyip alnımdan öpüyo ve dönüp kapıdan içeri giriyo.

Gitti.

İşte her şey böle oldu hani, heyecan ve endişeyle doluydum ama gruba gittiğimde herkese her şeyi anlattım, şu Leith tarihi işini yani. Ama ne diycem biliyosun mu abi, şu Avril denen hatun buna öle mutlu oldu ki, acayip mutlu oldu, amına koyiim. Hatunun yüzündeki o gülüşü görmek bile her şeye değdi. Yaptım işte, her şeyi ortaya döktüm ve insanlarda bi yazar olacağıma dair beklenti yarattım. Basamakları tırmanan bi herif, seçkin bi yerel tarihçi, hareket halinde olan, ordan oraya zıplıyan biri.

Ama ben öle birisi diilim ki yani. Televizyona çıkan şu çocuk, eski uygarlıklardan falan bahseder ya hani, şöle bişi dediğini düşünemiyorum: abi lan, şu Leith'li herifin yaptıklarına bi baksam iyi olacak, herifte acayip malzeme var. Eğer kendimi koruyamazsam bu herif gelip benim bütün piramitlerimi elimden almaya kalkar, Mısırlı amcalardan falan bahsedip, süsleyip boyayıp satar. Aslında pek de böle şeyler olmaz heralde, bilmiyorum ki hani.

Ama gene de denemem lazım hani, çabalamam lazım, Ali'ye düşündüğünden çok daha fazlası olduğumu kanıtlamam lazım belki. Belki de herkese kanıtlamam lazım.

Alison'a ilk rastladığımda, o müthiş bronz teni, uzun siyah dalgalı saçları ve inci beyazı kocaman dişleriyle acayip harika bi hatundu. Ama aynı zamanda biraz arıza bi hatundu, bazan sanki boynuna yapışmış görünmez bi vampir bütün enerjisini emmiş gibi olurdu.

Benim hiçbi zaman çok farkımda diildi yani. Hep onunla ilgiliydi. Bi gün bana gülümsedi ve kalbim göğsümün içinde tuzla buz oldu. Birlikte olmaya başladığımızda bunun yalnızca zayıflık olduğunu düşündüydüm, ikimiz de temizlendikten sora çekip gider sandıydım. Ama arkasından çocuk geldi ve kalır gibi oldu. Heralde nedeni budur abi, ufaklıktır, bu kadar uzun kalmasının tek nedeni odur, büyük ihtimalle yani.

Ama şimdi yeniden o vampirin enerjisini emdiği Ali olmaya başladı ve bilin bakalım vampir kimmiş? Benim abi. Ben.

Gruptan sora Ali hâlâ Port Sunshine'da mıdır diye düşünüyorum. Ama yok, şu anda Sick Boy'u tekrar görmeye dayanamam. Onun yerine öbür yola sapıp şehre iniyorum ve Kuzen Dode'a rastlıyorum, Old Salt'tan dışarı çıkıyo, sora cigaralık içmek için Montgomery Sokak'taki evine gidiyoz. Bayağı havalı, küçük bi daire, odaları falan ufacık, ucuz bi yer. Ama şöminenin üstündeki Souness dönemi büyük Glasgow Rangers resmi hariç, içini çok iyi döşemiş abi. Güzel bi deri divan var ve ben öz içine gömülüyorum hani.

Arada bi sapıtsa da Kuzen Dode'u bayağı seviyorum ve bikaç cigaralıkla biradan sora herife kadınlarla olan sorunlarımı anlatmıya başlıyorum.

"Takma kafana abi, *omnia vincit amor*, aşk her şeyi halleder. Birbirinizi seviyosanız yürür, sevmiyosanız ayrılma zamanıdır. O kadar," diyo Dode.

Ona bu kadar kolay olmadığını söylüyorum. "Anlarsın ya, yani eskiden iyi arkadaşım olan bi çocuk var ve bu ikisi bi zamanlar hiç ayrılmazdı, şimdi herifçioğlu geri döndü, tekrar piyasaya çıktı falan abi, biliyosun mu? Herif kendine âşık resmen, ben de bikaç şey söyledim, söylememem gereken şeylerdi, biliyosun mu?"

"*Veritas odium parit*," diyo Dode bilmiş bilmiş. "Gerçek, nefreti doğurur," diye de ekliyo anlıyayım diye.

Daha ismimi bile yazamazken kitap yazmaya kalkmam harbiden delilik ve bu Kuzen Dode sanki bi Latince âlimi ama adam Weedgie falan yani. Weedgie'lerin okulları falan olduğu hiç aklınıza gelmez ama olması lazım, bizimkilerden de daha iyi okulları var heralde hani. Kuzenciğime soruyorum, "Nasıl oluyo da bu kadar çok şey biliyosun, Dode, yani Latince bilmem ne falan hani?"

Ben bi cigaralık daha sararken o bana durumu açıklıyo. "Ben kendimi yetiştirdim, Spud. Sen değişik bi gelenekten geliyosun, yani biz Protestanlardan farklısın. Benim gibi olamazsın demiyorum, tabii ki olabilirsin. Sadece senin gibiler için bu biraz zaman alır çünkü sizin kültürde yeri yok. Anlıyacağın Spud, biz Knox geleneğinden geliyor ve de

katı bi İskoç Protestan işçi sınıfı eğitiminden geçiyoruz. Bu sayede mühendis olabildim."

Burasını pek anlıyamadım valla, kedinin dediklerinin hani. "Ama güvenlik olarak çalışıyosun, diil mi?"

Dode sanki bu ufak bi detaymış gibi karşı çıkaraktan başını sallıyo. "Ama geçici bi iş bu, Orta Doğu'ya dönüp yeni bi sözleşme yapıncaya kadar bu güvenlik işine takılıyorum. Seni kırmak için söylemiyorum abi ama bunu sana söyleyebilirim çünkü sende o potansiyel var. Biliyosun, bu biraz şeytan işi. *Otia dant vitia.*[25] Girişimci bi Protestan ile sorumsuz bi Katolik arasındaki fark işte burda. Biz bi soraki fırsat önümüze çıkana kadar kendimizi meşgul edecek, bizi disipline edecek her şeyi yaparız. Burda boş boş oturup Umman'da kazandığım paraları asla yemem ben."

Bu kedi Clydesdale Bank'taki sepetine ne kadar istifledi acaba, merak ediyorum hani.

20. Dümen # 18.738

Kıçında gezdirdiği şu kafayı yemiş patates çuvalı canki ezikle ettiğimiz kavga beni bozsa da, güzel Alison'ı yeniden görmek çok hoştu. Herif bayağı bir celallendi. Cılız şey, eroinman, küçük götlek. Çöpçüler gelip alsın ve de yaksın diye onu da öbür çöplerle beraber sokağa atmalıydım, amına koyayım.

İşler ya iyiye ya da kötüye gider ve Spud'ı düşününce en kötüsü artık bitti sanıyorum. Ama yo, daha da kötüleşiyo, amına koyayım. İçeri *o* giriyor.

"Sick Boy! Siktiğimin meyhanecisi! Demek Leith'de pab işletiyosun, ha? Buralardan uzun zaman ayrı kalamayacağını biliyodum!"

Herifin üstünde modası geçmiş kahverengi bir pilot montu, Levi's pantolon ve göze batacak kadar eski Paul and Shark marka çizgili bir gömlek, ayaklarında eski Nike'lar var. Tabii ki bütün bunlar avaz avaz "Hapishane Kuşu'" diye bağırıyor. Şakaklarında gümüş rengi incecik birer çizgi, suratında birkaç tane fazladan Mars çikolatası olsa da, götlek tam formunda görünüyor. En fazla bir gün yaşlanmış, sanki hapse değil de siktiğimin kaplıcalarına gitmiş gibi. Günde yirmi dört saat ağırlık çalışmıştır herhalde. Şakaklarındaki gümüş rengi çizgiler bile gerçek gibi durmuyor, film setinde bir makyaj uzmanı herifi yaşlandırmak için oraya konduruvermiş sanki. Cidden ne diyeceğimi bilemiyorum, amına koyayım.

"Bu sikindirik günü göreceğimi hiç sanmazdım! Buraya döneceğini söylemiştim sana, göt herif!" diyor yeniden, iç bayıcı tekrar etme saplantısının her zamanki gibi yerli yerinde durduğunu bana göstererek. Demir parmaklıklı serasında bu kadar zaman kuluçkaya yattığına göre geliştirmiştir bile. Şununla aynı hücreyi paylaştığımı düşünemiyorum! Önce Mars'ta yer var mı diye bir bakardım herhalde!

Çenem kasılıyor, hafifçe dişlerimi gıcırdatıyorum ve bunun tek nedeni Smörf Murf gelmeden önce yaptığım çilek değil. Zoraki bir tebessümle ağzımın içinde dilimi buluyorum. "Franco. İşler nasıl?"

Göt herif aynı eskiden olduğu gibi, kendi soracakları varsa sorulan sorulara cevap vermiyor. "Nerde kalıyosun, am biti?"

"Hemen köşeyi dönünce," diye mırıldanıyorum belli belirsiz. Gözleri bira musluğuna takılıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Bira, Franco?" diyerek yüzümü ekşitiyorum.

"Hiç sormayacan sandım, göt herif," diyor yanındaki eziğe dönerek. Bu psikopatı hiç tanımıyorum. "Amcık pab işletebiliyosa eski dostu Franco'ya bi bira ısmarlayacak parası vardır heralde, amına koyiim. Bu götle zamanında ne arbedeler atlattık, diil mi Sick Boy?"

"Öyle..." diyerek zorla sırıtıyorum ve bardağı musluğa götürürken haftada kaç bedava içki götüreceğini, bu ahırın bedava yemek kuyruğundan hallice kâr oranına ne gibi bir etkisi olacağını hesaplıyorum. Franco'yla oradan buradan konuşurken araya hastalıklı beynini sikecek bilgiler ve isimler sıkıştırıyorum. İsimler ve yarı şekillenmiş projeler acil yönlendirmeye tabi olan otoyol trafiği gibi doğru yollara giriyor. Özellikle bir ismi hiç ağzıma almıyorum tabii. Franco'nun yeniden ortaya çıkışına hem kıl olduğumu hem de tuhaf biçimde heyecanlandığımı fark ediyor, zihnimde fırsat ve tehlikelerin birbirini dengelediği kabataslak bir tablo oluşturmaya çalışıyorum. Anlattığı boktan şeyleri sert ve keskin bir sessizlik içinde dinleyerek nötr kalmayı deniyorum. Begbie'nin dönüşü konusunda böyle çelişkili duygular taşımayan çok fazla insan olduğuna eminim.

Öteki yüzsüz göt, ışıklar saçarak bana bakıyor. Adam Franco'nun birazcık daha zayıf ve daha sağlıksız bir versiyonu gibi; hapishane çeliğiyle şişirilmiş bir vücut, evet ama sonradan uyuşturucu ve alkolle bilenmiş. Gözleri ruhunuzda sıkıp suyunu çıkaracak iyi bir şeyler veya kendisiyle özdeşleştirebileceği kötü bir şeyler aramak için yarasa dansı yapan, vahşi ve psikopat bakışlı iki küçük yarık. Kısa saçları bütün gün yumruklasanız bile yalnızca parmaklarınızı kırmayı becerebileceğiniz, taş gibi sert ve pütürlü bir kafatasını açığa çıkarıyor. "Demek Sick Boy sensin, ha?"

Birayı doldururken sadece adama bakmakla yetiniyorum. Umarım yüzüm sessiz bir 'ee, sonra?'nın havada asılı kaldığı o samimiyetsiz, kışkırtıcı ifadeye bürünmüştür çünkü bu irade savaşında ilk konuşan karşımdaki moron olsun istiyorum. Ama kontrolümü kaybederek adamdan sadece

kabadayıvari bir tebessüm kopartabiliyorum ve kokainin etkisi azaldığı için aklım ofiste asılı duran ceketin cebindeki pakete takılıyor.

Neyse ki durumu o kurtarıyor. "Ben Larry, abi. Larry Wylie," diyor bana bir şeyler ima eder ve anlatmaya çalışır gibi. Uzatılan eli biraz isteksizce sıkıyorum. Buraya bunun gibi serseriler takılmaya başlarsa ruhsatın yakında sifonu boylayacağını görebiliyorum. "Bizim kamışların bi zamanlar aynı şişeye girdiğini duymuştum," diyor üçkâğıtçı suratını ikiye bölen, şeytani, hesaplı bir sırıtışla.

Bu göt lalesi neden bahsediyor böyle, amına koyayım?

Bu Larry denen şahsiyet bana haddimi bildirmek için aklımın karışıklığından yararlanıyor olmalı. "Louise," diyor. "Louise Malcolmson. Bana bi zamanlar onu kötü yola düşürmeye çalıştığını anlattıydı, seni göt herif."

Hmm. Geriye sıçrayıverdim şimdi. "Haa!" diyerek başımı sallıyorum, bir musluğa bir herife bakarak. Bar işinden nefret ediyorum. Bira doldurmaya yetecek sabrım yok. İyi ki şu yaramaz otuzbirci veletler grubu Guinness istemedi. Evet, sonunda bu yüz tanıdık gelmeye başlıyor, alışveriş yapmaya ya da takılmaya gittiğiniz evlerden birinin köşesinde gördüğünüz o kötülük timsali tiplerden birine ait.

"Şerefe abi," diyor gülümseyerek. "Biliyorum, çünkü zamanında ben de aynı yollardan geçtim."

Begbie bir bana bir Larry'ye bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sizi pis çakallar," diyor gerçekten midesi bulanmış gibi bir yüz ifadesiyle. Ve bara girdiğinden beri ilk kez, eski bir korku yakama yapışıyor. Artık daha yaşlıyız ve göt lalesini asırlardır görmedim ama Franco hâlâ eski Franco. Bu hastalıklı dimağa baktığınızda onun hiç değişmeyeceğini anlayabiliyorsunuz; evlilik ve aile yaşamı onun seçenekleri arasında asla yer almayacak. Begbie için her şey ya ölüm ya da ömür boyu hapis ve bu yolda giderken mümkün olduğu kadar çok götleği kendisiyle birlikte batırmaktan ibaret. Evet, herif hâlâ inanç ötesi.

Larry avuçlarını açarak tatlı tatlı karşı çıkıyor. "Ama ben böleyim işte, Franco," diyerek gülüyor, sonra gene bana bakıyor. "Bu işler böledir, ha abicim? Bi pilici iyice düdükledikten sora, harcanan Bacardi paralarının

birazını olsun kurtarmak için yapılacak tek şey ona biraz pezevenklik etmektir. Aha bu çocuk da sana söylesin, diil mi abi?"

Göt herif ikimizin aynı olduğunu sanıyor. Ama değiliz. Ben: iş adamı ve girişimci Simon David Williamson'ım. Sen ise: angut, üçkâğıtçı, geleceği olmayan bir haydut. Gülümsememeyi tercih etsem de başımı sallıyorum çünkü bu sikici karşınıza almayı pek istemeyeceğiniz bir tipe benziyor. Franco için iyi bir arkadaş, ikisi de aynı kumaştan kesilmiş. *Hemen evlenmeleri lazım*, çünkü kendilerine daha uygun birilerini bulamazlar. Begbie gibi, dâhi sayılmaz ama sokak sırtlanlarının kurnazlığına sahip ve kendisine tepeden bakıldığını yüz kilometre öteden anlayabilecek bir adam. Franco'ya bakıp müzik kutusunun yanındaki masada oturan spor giyimli, yüzük takıntılı, küçük ayak kirlerini işaret ediyorum. "Şuradaki durum nedir Franco?"

Gençlerin grubuna dikilen o aç gözler havadaki oksijeni anında emiyor. "Bu küçük götlekler burayı kullanıyo. Bi sürü alışveriş dönüyo burda. Buraya bazı abiler geliyo," diye açıklama yapıyo. "Ama sana bulaşan olursa, bana haber et. Bazılarımız eski dostları öle kolay unutmayız," diye laf sokmayı da ihmal etmiyor.

Dostmuş, kıçımın kenarı.

Havuç kafa Renton'la bize hiç çaktırmadan hesaplaşan Spud'ı düşünüyorum. Orospu çocukları. *Acaba Francois'nın bu küçük gizli anlaşmadan haberi var mı, Bay Murphy?* Ah, Danny'ciğim, gaydalar, gaydalar yakında mutlaka çalacak. Deli gibi çalacaklar, amına koyayım. Evet, şimdiden duyabiliyorum ve çaldıkları melodi Leith'li küçük bir cankinin cenaze marşını andırıyor. *Evet, sırada bu var işte.*

Bu herife elimi gereğinden fazla açık etmek şimdilik işime yaramaz. "Sağ ol, Frank. Leith piyasasından biraz ayrı kaldım, biliyorsun. Londra'da çok takıldım falan işte," diyerek açıklama yaparken veletlerle aynı tayfadan bir çocuğun daha içeri girdiğini görüyorum. Bir Mills and Boon[26] romanı okuyan Morag kemiklerini gıcırdatarak ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben ondan önce koşuyorum. "Sikeceğim bu müşterileri. Daha sonra uzun uzun konuşuruz, olur mu," diyorum Begbie'ye yarı mazeret bildirir, yarı yalvarır gibi.

"Tamamdır," diyor Franco. Larry ile birlikte köşedeki kumar makinesinin yanına gidiyorlar.

Veletler birkaç bira ısmarlayıp barda içiyor. Bütün konuşmalarını duyuyorum, kafayı kırmaktan, bilmem kimi, şunu bunu aramaktan falan bahsediyorlar. Franco ve Larry'nin gitmesiyle birlikte ufaklıklar biraz rahatlıyor ve sesleri yükseliyor. Begbie amcığı siktiğimin boş bardaklarını bara getirmeye bile tenezzül etmiyor. Burada onun gibi varoşların peşini toplamak için mi duruyorum ben, amına koyayım?

Bardakları almaya gidiyorum. Seeker'dan kaptığım, yukarı ofisteki çekmecede, bir para kasasında kilitli duran şekerlemeleri düşünüyorum. Tabii ki çileği kendime saklayacağım. Bardakları siktiğimin uşakları gibi üst üste koyarak, bu küçük göt lalelerinden en fettan olanının yanına yaklaşıyorum ve adı Philip olana, "N'aber abi?" diyorum.

"İyidir," diyor şüpheyle. Ondan daha uzun, daha yapılı olan kankası, Bill Hicks'e[27] benzeyeni, ki adı Curtis mi her neyse, grubun şu bütün şakaları kaldırması gereken üyesi yanımıza yaklaşıyor. Hepsi gibi onun da parmaklarında altın yüzükler var. Koca sidik şelalesine bakakalıyorum. "Bu yüzükler çok havalı çocuklar," diyerek görüşümü bildiriyorum.

Kabız oğlan konuşmaya başlıyor. "Evet, ben de be-be-beş tane var, üç tane da-a-a-ha istiyorum, o zaman her pa-ar-r-r..."

Ağzı beş karış açık öylece dikilip gözlerini kırpıştırarak cümleyi bitirmeye çalışırken, ben cümlenin sonuna kadar bara dönüp bardakları kurulamak ya da müzik kutusunda *Bohemian Rhapsody*'yi çalmak istiyorum.

"...ma-mağımda bi tane olucak."

"Walk'ta takılırken işine yarar. Kaldırımlara falan sürtüp parmaklarını kırmazsın," diyorum gülümseyerek.

Gerzek, ağzını açmış aval aval bana bakıyor. Çocuk tamamen kafası karışmış bir halde, " Ha... doğru..." derken arkadaşları gülme krizine giriyor.

"Bi de bunlara bak ama," diye kasılıyor Philip götü, bana onluk, eksiksiz bir set göstererek. Bu veletlerle bu kadar yakınlaşma bana yeter. Bu küçük götlek tam bir ukala dümbeleği ve orospu çocuğunun gözlerinde o feci

parıltıdan var. Bana fazla yakın duruyor, beyzbol şapkasının siperliği neredeyse gözüme girecek. Bu küçük hip-hopçu denyolar arasında çok popüler olan o pahalı ama zevksiz spor giysilere bürünmüş.

Başımla biraz müzik kutusunun yanına, köşeye gelmesini işaret ediyorum. "Umarım burada hap falan satmıyosundur," diye fısıldıyorum çocukken menenjit geçirmiş tipli götleğe.

"Yok," diyerek kavgaya hazır bir şekilde götünü kıvırtıyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Peki bikaç tane ister misin?"

"Dalga mı geçiyosun?" derken dudakları büzülüp gözleri kısılıyor.

"Ciddiyim."

"Olur... isterim..."

"Bende güvercin[28] var, tanesi beşten."

"Uyar."

Küçük götlek parayı ayarlıyor, ben de herife yirmi tane güvercin kakalıyorum. Ondan sonra her şey bir bayram havasında geçiyor. Seeker'ı arayıp biraz daha ex yollamasını söylüyorum. Tabii ki varlığıyla barı onurlandırmıyor, yerine gelincik benzeri bir kurye yolluyor. Kapanış saatinden tam bir saat önce yüz kırk papellik satış yapıyorum. Sonra küçük götlekler pabı boşaltıp kulübe gidiyor ve köşede domino oynayan iki ihtiyar, hırlak hanzodan başka kimse kalmıyor. Torbadan altı hap alıp plastik bir poşete koyuyorum.

Morag'a bakıyorum, bardakları yıkamayı bitirip tekrar pembe dizisini okumaya başlamış. "Mo, yarım saat kadar idare eder misin? Benim bi koşu bi yere gitmem lazım."

Yardımsever ihtiyar, başını okuduğu büyük aşk hikâyesinden azıcık kaldırarak, "Olur, sorun diil canım," diye homurdanıyor.

Sallana sallana Leith Polis Karakolu'na gidiyorum. Yolda o eski, güzel tekerleme geliyor aklıma: Leith polisi bıraktı bizi. Danışmadaki kısa boylu, şişko, biçimsiz polise yaklaşıyorum. Orta sahadaki hantal bir savunma oyuncusunun yanından geçen çevik bir forvet gibiyim, herif ekşi ekşi ter

kokuyor. Çürümüş gibi görünüyor, boynunda titreşip duran egzamalı cipsler sadece yağlı ve toksinli bir ter tabakası tarafından yerlerinde tutuluyor sanki. Evet, *gerçek* bir polis görmek her zaman güzeldir. İsteksizce, benim için ne yapabileceğini soruyor kebapçı aynasız.

Altı tane hapı tezgâhın üstüne atıyorum.

O küçük, derinlere gömülmüş gözlerde yoğun bir enerji var şimdi. "Nedir bu? Nereden buldunuz bunları?"

"Port Sunshine'ı yeni devraldım. İçmeye gelen bir sürü genç çocuk oluyor mekanda. Beni ilgilendirmez, kendi paralarını harcıyorlar. Ama birkaçının davranışlarından şüphelendim ve tuvalete kadar takip ettim. Hepsi aynı kabine girmişti. Kapıyı itip açtım, kilidi bozuk, yaptırmam lazım, dediğim gibi işletmeyi daha yeni devraldım. Her neyse, bu hapları ellerinden alıp çocukları dışarı attım."

"Anlıyorum... anlıyorum..." diyor kebapçı aynasız, bir haplara bir bana, sonra gene haplara bakarak.

"Ne diyeyim, ben bu işlerden pek anlamam ama bunlar gazetede okuduğumuz şu aşk haplarından olabilir."

"Ekstasi..."

Bu herif ekstasiyle egzamanın arasındaki farkı biliyor, aferin ona. "Neyse ne," diyorum, vergi mükellefi bir iş adamının sabırsızlığıyla. "Sorun şu ki, eğer masumlarsa bu çocukları bara almamam onlara haksızlık olacaktır ama hiç kimse benim pabımda uyuşturucu satamaz. Sizden istediğim, onları test edip bana yasa dışı uyuşturucular olup olmadıklarını söylemeniz. Eğer öyleyse bu bok torbaları barıma ilk adım attığında hemen sizi arayacağımdan emin olabilirsiniz."

Kebapçı aynasız duyarlılığımdan etkilenmiş ama aynı zamanda kendisine patlayacak zahmeti hesap ettiğinden sıkılmış gibi görünüyor. Sanki iki güç onu farklı yönlere doğru itiyor, herif ortada bocalıyor, hangi tarafına atlasam daha iyi olur, amına koyayım diye düşünürken bu arada da her zamankinden daha çok deri döküyor. "Peki efendim, eğer bize kimlik bilgilerinizi bırakırsanız bunları test için laboratuvara yollayabiliriz. Bana

ekstasi tabletleri gibi göründüler. Maalesef bugünlerde bunları kullanan çok genç var."

Kendimi başkomiser gibi hissederek sertçe başımı sallıyorum. "Benim pabımda kullanamazlar, memur bey."

"Port Sunshine'ın bu konuda kötü bir şöhreti vardı," diye açıklama yapıyor polis.

"Belki de bu yüzden bu kadar ucuza devralabildim. Korkarım uyuşturucu satıcısı arkadaşlarımız bu şöhretin değiştiğini görecek!" diyorum. Aynasız beni destekler gibi görünmeye çalışıyor ama biraz abartmış olmalıyım çünkü şu anda benim kendisini uzun vadede sıkıntıya sokacak olan o "halk kahramanlarından" biri, gönüllü bir ahlak bekçisi olduğumu düşündüğünü hissedebiliyorum.

"Hımm," diyor, "bir sorun çıkarsa hemen bizi arayın efendim. Görevimiz."

Takdir eder gibi sertçe başımı sallayıp paba dönmek için yola koyuluyorum.

Döndüğümde Juice Terry bara dayanmış, bir hikâye anlatarak Mo'yu eğlendiriyor, kadıncağız gıt-gıt gıdaklarken altına kaçırma tehdidiyle karşı karşıya. Dev anırtılar duvarlardan yankılanırken bir an binanın sigortasını kontrol edeyim diye düşünüyorum.

Juice denyosunun bayağı bir pipo takıldığı belli. Yanıma yanaşıp yavaşça fısıldıyor. "Sick Boy, şey, Si, diyodum ki, hafta sonu Rab'in toplantısı için bizimle Amsterdam'a gelsene. Kırmızı-fener sokağındaki iskontolara falan bakıcaz."

Hiç yolu yok, amına koyayım. "Çok isterdim Terry ama burayı bırakamam," deyip köşedeki ölü et yığınlarına bağırarak son siparişlerini vermelerini söylüyorum. Moruk sikiciler birer bira daha ısmarlamadan yakında dönüşecekleri hayaletler misali gecenin içinde kayboluyor.

Bir erkek grubuyla Amsterdam'a falan gitmem ben. Birinci kural: sosyal olarak etrafını hatunlarla donat, "erkek arkadaş" gruplarına katılmaktan mümkün olduğunca kaçın. Barı kilitledikten sonra Terry DJ bir arkadaşının, N-Sign'ın çaldığı, şehirdeki bir kulübe gidelim diye başımın etini yiyor.

Vallahi, bu N-Sign bayağı ünlü ve herhalde iyi bir şeyler yapıyor olmalı, o yüzden barı kapatıp seve seve onun peşine takılıyorum. Bir taksiye biniyoruz, sonra Cowgate'deki bir kenefin önünde bekleşen uzun kuyrukları geçip en öne yürüyoruz, Terry güvenlikleri başıyla selamlayıp göz kırpıyor. İçlerinden biri, Dexy, eski bir tanıdığım olduğu için biraz çene çalıyoruz.

Burası Edinburgh, elitist Londra değil, tabii ki VIP bar falan yok, o yüzden biz de siktiğimin varoşlarıyla göt göte durmak zorunda kalıyoruz. N-Sign denen çocuk barda, etrafına bir sürü veletle çıtır piliç toplanmış. Terry ile beni başıyla selamlıyor. Birkaç çocukla beraber kokların çizildiği ofise geçiyoruz. Artı, birkaç kasa hoş geldin birası da var burada. Terry beni birileriyle tanıştırıyor, N-Sign denen çocuğu hafiften tanıyorum zaten, Juice denyosunun eski bir arkadaşı. Bu tipler Longstone'dan, Broomhouse ya da Stenhouse'dan, aman her neresiyse artık. Jambo'ların çoğunlukta olduğu bir yer işte. Çok garip, artık Hibs'i o kadar kıçıma takmasam da Hearts'a olan nefretim hiç azalmıyor.

Terry millete o gece yaptıklarımızı anlatıyor. "Sick Boy'un yerinde uzun bi seans yaptık. Şu öğrenci hatun da vardı, amına koyayım. Rab Birrell'in okul arkadaşı olan," dudaklarını sarkıtıp bana bakıyor, "O nası bişi öle ya?"

Çenesinin düşüklüğü, özellikle de çilek yapmışken endişe verici bir düzeyde ama şovunu izlemenin keyfi bulaşıcı. "Gayet düzgün," diye onaylıyorum.

"Ama afgana dayanamadılar. Önce gözlüklü ufaklık kriz geçirdi, sora gerçekten sikişilebilir olan, şu Nikki, resmen bayıldı falan yani. Bu göt herif de onu kendi evine atıp düzdü," diyerek başıyla beni işaret ediyor.

Kafamı sallıyorum. "Ne düzmesi, amına koyayım. Gina kızı tuvalete götürdü, sonra beraber benim eve taşıyıp yatağa yatırdık. Ben tam bir centilmendim, romanlardaki gibi, yani Nikki'ye karşı öyleydim en azından. Ama sonra Gina'nın evine gidip onunla sikiştim."

"Bak sen, bence geri dönüp Nikki'yi de düzmüşündür, amcık ağız seni!"

"Yoo... Sabah bir teslimat için erken kalkmam gerekti, o yüzden kalkıp hemen paba gittim. Evi aradığımda Nikki gitmişti. Gitmemiş olsa bile örnek bir centilmen gibi davranacaktım."

"Bunlara inanacağımı mı sandın?"

"Bu işler böyledir, Tel," diyorum gülümseyerek, "bazı hatunlarla işi ağırdan almak gerekir. Kusmuklu bir cesede sikimi sokmak ilgimi çekmiyor zaten."

"Ya, kız boşa gitti desene," diye söyleniyor Terry, "çünkü ufaklık cidden de çok istekliydi," diyor N-Sign denen çocuğa, ya da Terry'nin kullandığı gerçek adıyla, Carl'a. "Baksana Carl, bence sen de kulüpteki hatunlardan birkaçını toplayıp paba gelmelisin. Taze kana her zaman ihtiyacımız var," diye takılıyor.

Bu DJ kafa çocuk ama. Bir paketi paylaşarak bayağı bir beyin hücresi katlediyoruz. Sonra bana öyle bir şey söylüyor ki kalbimi daha demin yaptığım taş gibi çizgiden daha hızlı attırmaya başlıyor. "Geçen hafta Dam'a gittim. Kulübü işleten çocukla karşılaştım. Eskiden arkadaştınız hani. Renton. Aranız limoniymiş diyolardı. Sonradan düzeldi mi?"

Ne diyor bu böyle?

Renton mı? RENTON MI? SİKTİĞİMİN RENTON'I MI YANİ?

Düşünüyorum da, vallahi belki de Dam'a gitmek *isteyebilirim*, amına koyayım. Porno piyasasını araştırırım. Neden olmasın? Hem ziyaret hem ticaret. Ödenmeyen siktiğimin bir borcunu da tahsil edebilirim böylece!

Renton.

"Ha tabii, şimdi iyiyiz," diye yalan söylüyorum. "Kulübünün adı neydi onun?" diye soruyorum unutmuş gibi.

"Luxury," diyor Carl N-Sign Ewart denen çocuk masum masum ve kalbim küt küt atmaya devam ediyor.

"Ha, evet," diyorum, "Luxury'ydi, değil mi?"

O siktiğimin dönek salça kafasına lüksün ne olduğunu gösteririm ben.

21. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 3

Kanaldaki sular bugün yeşil bir renk almış; ağaçların su yüzeyindeki yansımasından mı yoksa fabrikalardan dökülen artıklardan mı anlayamıyorum. Aşağıdaki tekne evinde şişko, sakallı bir göt üstünü çıkarmış mutlu mesut piposunu içiyor. Güzel tütün reklamı olur. Londra'da olsa endişeye boğulur, birileri gelip elindekini alacak diye donuna doldururdu. Ama burada umurunda bile değil. Britanyalılar bir noktada her şeyi ilk keşfeden götleklerden Avrupa'daki en büyük hıyarlara dönüştüler nedense.

Odaya dönüyorum, Katrin kahverengi deri divanda kısa, mavi, ipek taklidi bir gecelikle oturmuş, tırnaklarını törpülüyor. Altdudağı sımsıkı kıvrılmış, kaşları yaptığı işe konsantre olduğunu gösterircesine çatılmış. Bir zamanlar oturup böyle şeyler yapışını saatlerce izleyebilirdim. Yalnızca orada olmasından mutlu olurdum. Ama artık birbirimizin sinirine dokunuyoruz. Artık benim için her şey çok saçma. "Kira için yedi yüz gulden sende, değil mi?"

Katrin tembel bir hareketle masayı gösteriyor. Kalkıp geceliğini hafiften teatral bir tavırla başından çıkarıp duşa gitmeden önce, "Çantamda," diyor. Duraksayarak o aşırı zayıf, tuhaf bir şekilde hem tahrik edici hem de biraz tüyler ürpertici olan bembeyaz, çırılçıplak bedeninin odadan çıkışını izliyorum.

Büyük meşe masada duran çantasına bakıyorum. Çantanın tokasındaki parıltı bana göz kırparak meydan okuyor sanki. Bir kadının çantasını karıştırmakla ilgili garip hislerim var. Cank günlerimde ihtiyacım olanı almak için evler, dükkânlar soydum, insanları tokatladım ama en büyük tabu, bana en acı gelen şey, annemin çantasıydı. Parmaklarınızı yabancı bir kadının kukusuna sokmak, tanıdığınız bir kadının çantasına sokmaktan daha kolay.

Gene de başımın üstünde bir dam olması gerektiğini düşünerek çantayı açıp paraları kontrol ediyorum. Katrin duşta şarkı söylüyor ya da söylemeye

çalışıyor diyeyim. Almanlar tek bir nota söylemeyi bile beceremez, aynı Hollandalılar gibi, aslında bütün Avrupalılar böyle. *Becerebildiği* tek şey kafamı ütülemek. Evet, acımasız iğnelemeler, ürkütücü kavgalar, fırtınalı somurtkanlık dönemleri; Katrin bunları çok iyi becerir. Ama en güçlü kozu ağır suskunluklarını bölerek çıkardığı şiddetli olaylardır. Kanala bakan küçük dairemizin ağır paranoyalara yol açan bir ambiyansı var artık.

Martin haklı. Yola devam zamanı geldi.

22. SİKTİĞİMİN YÜKSEK BLOKLARI

Şu siktiğimin ağaçlarına, siktiğimin yüksek bloklarının gölgesinde ayakta kalmaya uğraşan şu ağaçlara bak hele. Yetersiz beslenmişler, aynen öyle, tam ifadesi bu, amına koyiim; o tırsmış ve özür dileyen halleriyle, aynı alışveriş merkezinin orda takılan bi grup gencin önünden geçerken donlarına dolduran çocuklar gibi, siktiğimin moruk götlekleri gibiler.

Ama şimdi ben de ordan geçiyorum ve genç götleklerin gözlerinin içine bakıyorum işte, amına koyiim. Seslerin alçaldığını duyuyorum, çünkü bakışlarımla ağzına sıçıyorum hepsinin. Ama bi köpekbalığı siktiğimin küçük balıklarıyla uğraşmaz, amına koyiim, çünkü bu ona hiçbi tatmin sağlamaz. Ya ama küçük götler korkunun kokusunu alıyo ve şok geçiriyo çünki koku kendilerinden geliyo, amına koyiim.

Amcığın biri belasını bulacak, amına koyiim... başım çatlıycak gibi... siktiğimin Nurofen'i bile işe yaramıyo...

Ne zaman başladığını düşünüyorum, bu sabah, erkenden, anneme gitmeden önce, amına koyiim. Kate'de başladı, ikimiz yataktayken. Uyandığımızda harika görünüyodu, amına koyiim. Bütün boktan bahaneleri sıraladım, son iki seferi için sarhoştum falan dedim. Ama şimdi, onca zamandan sonra, sanki bende bişi varmış gibi bakıyodu suratıma, amına koyiim. Sanki bana postayla o paketleri yollayan orospu çocuğunun filmlerindeki ruh hastalarından biriymişim gibi.

Ama karı istiyorum, amına koyiim, tek istediğim şey karı benim. İçerdeyken tek yaptığım siktiğimin piliçlerini düşünüp otuzbir çekmekti, şimdi dışardayım, güzel bi piliç var karşımda ve sikimi bile...

BANA O ŞEYLERİ YOLLAYAN SİKTİĞİMİN AMCIK AĞIZLISI

Ben sikindirik bi ruh hastası, ibne bi götveren diilim...

KALDIRAMIYORUM BİLE AMINA KOYİİM.

Yani bi tek şöle deseydi, "neyin var senin olm lan" deseydi bu kadar bozulmazdım. Ama o ne dedi, amına koyiim? "Benim yüzümden mi? Benden hoşlanmıyo musun?" dedi. Ben de oturup her şeyi annattım, amına koyiim, kodesi, çıktığımda bi tek doğru dürüst bi düzüşmek istediğimi ama şimdi sikimi bile kaldıramadığımı.

Sora beni kucaklayıp yanıma yattı, ben öyle gerilmişim falan, tutup bana beraber olduğu eski göt lalesinden bahsetmeye başladı, onu dövüp duran heriften, ilk karşılaşmamızda gözünü morartmış olan denyodan. Ve burdan çıkmam lazım diye düşündüm, başım çatlayacak gibiydi, amına koyiim. Ona anneme gideceğimi söyledim.

Alışveriş merkezine girdiğimde bok gibi nefesim daralıyo. Burda kendimi siktiğimin bi mahkumu gibi hissediyorum, am bulmak ihtiyacıyla yanıp tutuşan bi mahkum. Siktiğimin bağımlıları gibi...

Belki sadece burda olduğum için, burda, dışarda. Sanki buraya ait diilim, uyum sağlayamıyorum. Annem, Joe abim, kız kardeşim Elspeth. Arkadaşlarım; Lexo, Larry, Sick Boy, Malky. Tamam, beni gördüklerine çok mutlu oluyolar, amına koyiim ama sanki götler varlığıma yalnızca bi süre tahammül ediyo gibiler. Sora hepsi siktirip gidiyo. Tamam, hepsi çok cici davranıyo ama hep yapacak işleri var, sürekli bişiler yapmaları lazım, amına koyiim. Peki yapmaları gereken ne? Eskiden beraber yaptıklarımız dışında her şey, işte bu, amına koyiim. *Sora uzun uzun konuşuruz senle.* Bu beni içten içe kudurtuyo, o siktiğimin bağımlılığını, götün birine acı çektirme ihtiyacını daha güçlü hissetmeme sebep oluyo. *Sora ne zaman lan, amına koyiim?*

Ya Lexo... O götlek ne bok yediğini zannediyo o piliçle ve o siktiğimin Çinli Restoran-kafesiyle? Sikik bi Çinli, Leith'de! Leith'de istemeyeceğin kadar çok sikik Çinli var, amına koyiim! Tayland restoranıymış, salak herif. Leith'de yaşayan hiç kimse yemeğe çıkıp da siktiğimin Çin lokantasına girmek için kıravat takmaz, amına koyiim, hem de ora gündüzleri siktiğimin boklu bi kafesiyse, amına koyiim.

Evet, Lexo, annemin evinde, o sikindirik zarfı elime tutuşturuyo. İki bin. Benim payımı satın alıyo. Ve evet, parayı bi tek ihtiyacım olduğu için alıyorum ama Lexo ve o küçük kaltak beni böle bi kenara atacaklarını

zannediyolarsa çok yanılıyolar, amına koyiim. Lexo yakında hak ettiğini alacak benden.

Ama bi amcık var ki o boku yemiş suratıyla beynimin içinde öbürlerinden daha fazla parlıyo.

Renton.

Renton benim dostumdu. En iyi arkadaşımdı. Okuldan. Ama sikti beni, amına koyiim. Hepsi Renton'ın suçu. Bütün bu öfke. O götü ele geçirinceye kadar da geçmeyecek. Siktiğimin hapsine girmem onun siktiğimin suçuydu. Donnely kendisi aranmıştı ama soyulduğum için kafayı yemiş olmasaydım ona o kadar sert davranmazdım, amına koyiim. Onu siktiğimin park yerinde kanından bi havuzun içinde bırakıp eline kendi bileylenmiş tornavidamı tutuşturdum. Sora eve gidip kendimi iki kere şişledim, bi tane siktiğimin midesinden, bi tane kaburgalardan, başka bi tornavidayla. Sora yaraları sarıp ilk yardıma sürüklendim. Böylece cinayet yerine kasıtsız adam öldürmeden hüküm giydim. Eğer içerde de sapıtıp iki kere adam yaralama cezası almasaydım çoktan çıkmış olacaktım, amına koyiim. Şaka gibi, hepsi de siktiğimin hırsız götleği Renton yüzünden.

Cidden çıkmam lazımdı, Kate'den uzaklaşmalıydım yoksa yapabileceklerimden sorumlu tutulamazdım, amına koyiim. Eski erkek arkadaşı tam bi amcıkmış, onu dövüyomuş, delikanlılığa sığmaz. Bazı inekler vardır ki siktiğimin dayağını hak ederler, çeneleri bi amcığın yumruğuyla kapatılana kadar rahat etmezler. Ama Kate diil, o öyle biri diil, onun gibi bi yavruya bu şekilde davranmak götleklik. Baş ağrısından ölecektim, gitme zamanı gelmiş gibi oldu, ben de siktirip gittim işte.

Ama sonra, annemdeyken, bikaç parça eski eşyayı karıştırıyodum, sikindirik özel eşyalarla dolu bi-iki çantayı... Eski, boktan bi resim buldum, ben ve amcık ağızlı Renton, Liverpool'da siktiğimin Grand National'ındayız. Öyle uzun baktım ki sanki o sikik gülüşünün genişlediğini görüyodum ve evet, kafamın üstünden çıkan o eşşek kulaklarını da *görebiliyodum*, amına koyiim. Böyle bi amcığa güvenmek...

Barsaklarım cidden asit üretmeye başladı, amına koyiim, kafam vızıldamaya ve de vücudum sanki spazmlar geçirmeye başladı. O resme öyle bakmaya devam edebiliceğimi biliyodum, ona bakarak kendimi

öldürebileceğimi, beynimdeki bütün sikindirik contalar fırlayana kadar bunu yapabiliceğimi. Evet, kanım kaynıyacak ve o basınçla siktiğimin damarlarının içinde köpürücek ve vücudumu gerecek, kulaklarımdan ve burun deliklerimden kanlar akıcaktı. Ama o amcıktan daha güçlü olduğumu kanıtlamak için kendimi tuttum, az kalsın bayılıcaktım. Divana oturdum, deli gibi nefes alırken kalbim manyak gibi atıyodu.

Annem odaya girdi, beni altüst olmuş bi halde buldu. "Nen var oğlum?" diye sordu.

Hiçbişi demedim.

"June'a ne zaman gidecen, çocukları görmeye?" diye sordu.

"Sora," dedim. "Önce bikaç iş var."

Arka planda onun konuşup durmasını, kendi kendine dırdırlanmasını duydum, amına koyiim, aslında bişi söylemeni istemediği veya beklemediği o sayıklama tarzında, sanki boktan bi şarkı falan söyler gibi. Verip veriştirdiği yeni isimler türemiş, sanki kimlerden bahsettiğini biliyomuşum gibi.

Sora Wester Hailes'e dönüp Kate'i dışarı çıkarıyorum. Taksiyle şehre iniyoz. Kulübün önüne geldiğimizde şoföre versin diye eline biraz para tutuşturuyorum çünkü kulübün kapısında Mark diye eski bi futbol kankamın durduğunu görüyorum ve önden onunla konuşmaya gidiyorum.

Sokakta Mark'la sohbet ederken arkama bakıyorum ve Kate'in parayı ödediğini, taksinin uzaklaştığını görüyorum. Amcığın teki yanına yanaşıp bağırmaya başlıyo, "Şimdi de orospuluğa mı çıktın, seni siktiğimin pis sürtüğü," diye tıslıyo, amına koyiim, siktiğimin engerek yılanı gibi, elini kaldırıp kızcağızı sindiriyo.

"Yapma, Davie," diye yalvararak çığlık atıyo kız ve herifin suratındaki doyuma ulaşmış o koca sırıtıştan bu çığlığı daha önce de duyduğunu anlıyonuz. Anında kim olduğunu çakıyorum. Badigard Mark öne atılıyo ama ben onu durduruyorum. Sora yavaş yavaş amcığa doru yürüyorum çünkü bu siktiğimin yürüyüşünün her adımından zevk alıyorum. Amcık ağız şimdi Kate'in bileğinden tutmuş, ağır ağır ona yaklaştığımı görüyo.

"Ne var lan? Sen de mi aranıyosun siktiğimin götü! Sen de mi..." diye bağırıyo bana, amına koyiim. Ama sesi giderek umutsuzlaşıyo. Bu sesin yalnızca amatörleri tırstıracağını bildiğimi anladığını çakıyorum ve amcığın götü dört buçuk atmıya başlıyo. Amcık sıçmış durumda olduğunu anladı, yanına varmama beş adım kala bile kaçmamak için kendini zor tutuyo! O kâât kadar ince, sikik boynundaki kalın damarlar, inip kalkan o gırtlak, isilik olmuş gibi amına koyiim. Ve ben öyle rahatım ki.

Dallamaya hafiften gülümseyerek gözlerinin içine bakıyor, bikaç saniye kafasının karışmasına izin veriyorum, sora sıkı bi kafa atıp burnunu kırarak herifi bütün dertlerinden kurtarıyorum. Bi yumrukta yere devriliyo, kaldırım taşlarına, Kate'e ve etraftaki kalabalığa dua etsin çünki sadece üç kere, kafasına, suratına ve sırtına patlatıyorum. Eğilip altına sıçan laleye fısıldıyorum, "Seni bi daha görürsem kendini ölmüş bil, amına koduğumun götleği."

İniltiyle yalvarma arası bi ses çıkartıyo.

Kate'e bu herifin bi daha onu rahatsız etmeyeceğini söylüyorum. Kulüpte fazla kalmıyoz çünkü ben eve erken dönmek istiyorum. Yatağa giriyoz, bütün gece de sikmekten cılkını çıkarıyorum hatunun! Bana hayatında böyle bişi görmediğini söylüyo! Yatakta yanına uzanıyorum, kafama düşünceler üşüşüyo, sora kördüğüm oluyo, o muhteşem yüzünü görüyorum ve şöle düşünüyorum: bu hatun beni kurtarabilir lan amına koyiim.

23. Dümen # 18.739

Bir bok yığınının ortasındayız: ben ve o, Simon ve Mark, Sick Boy ve Rent Boy, ikimiz de Amsterdam'dayız. Her şeyden uzakta. N-Sign'dan Luxury'nin tam adresini öğrendim ve onunla ikimiz, artı Terry, Rab Birrell ve eski boksör olan abisi, gruptan hemen ayrıldık. Yanımızda eski futbol tayfasından bayağı tehlikeli herifler de var. Lexo mesela, Begbie'nin eski bir arkadaşı, durumu ilginçleştiriyor aslında. Ben en çok Terry ile takılacağım, kadınlara takmış bir adam olarak, her zaman peşime takmaya değer. Sohbete girme taktikleri oldukça bayağı olsa da amansız bir herif ve amacına ulaşıyor.

Renton'ın kulübünü buluyoruz, kapıdaki çocuğa buralarda olup olmadığını soruyorum. Yarım saat önce gittiğini duyunca hayal kırıklığına uğramış görünüyorum ve çocuk Cockney aksanıyla Renton'ın kulüpleri dolaşmaya çıktığını, ilk önce Trance Buddah'yı denememizi söylüyor. Bunları, "sevgili Mark, nasıldır bilirsin" der gibi, delirtici bir şefkatle anlatıyor. *Tabii biliyorum, siktiğimin hıyarı ama senin bilmediin belli.* Demek ki amcık hâlâ inandırıcı olabiliyor, insanların gözünü kör edebiliyor. Ama yaptığı şey Renton'ın salaklığına da iyi bir örnek; kendin kulüp işlet, sonra da siktirip başkasının kulübüne git.

Sıçayım. Ben önde, çocuklar arkada, gerisingeri kırmızı-fener sokağına dönüyoruz. Juice efendi homurdanıyor. "O kulübün nesi vardı ki, Sicky?"

Tirbuşon kafalı bok torbası, bana yabancıların yanında Simon yerine "Sick Boy" demesine zaten kıl oluyorum, şimdi çıtayı daha da yükseltti ve Sicky diye kısaltmaya başladı, utanç verici. Geçici olmasını umarak bu konuda sessiz kalmayı yeğliyorum. Lawson gibilerine zayıf noktanı gösterirsen bunu acımasızca kullanırlar, ki herifin en sevdiğim yönü de bu aslında.

Renton. Amsterdam'da. Bugünlerde neye benzediğini merak ediyorum, amına koyayım. Bunca senedir kendinde ne değişiklikler yaptı acaba? Kim olduğunu ve kim olmadığını anlamaya çalışmak lazım. Hayattaki esas

macera bu. Kendini bir yerde bulduğunda arkada bıraktığın ve hep yanında taşıdığın şeyler vardır. İşte ben de ex çakmışım, nereye gidersem gideyim, ne durumda olursam olayım, hep yanımda taşıdığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kırmızı-fener sokağındaki Trance Buddah'ya giriyoruz. Hollandalılar, turistler ve Britanya'dan kaçıp buraya sığınanlarla dolu bir dans pisti, chill-out salonu ve bardan oluşan standart bir kulüp. Benim gündemimde Renton var tabii ama Terry ile ikimiz içgüdüsel olarak hatun aranmaya başlayıp çeteden ayrılıyoruz. Ewart iki piliç tarafından durdurulmuş ve keyfi yerinde, boksör olan Büyük Birrell ile Rab de onun yanında takılıyor. Malının çok iyi olduğuna yemin billah eden Hollandalı bir çocuktan birkaç hap alıyorum. Siktir et. Çilek yapacak havada değilim, bütün geceyi tuvalette geçirmek istemiyorum. Hollandalı, güzel tenli falan bir hatunla düzüşmek istiyorum ama Terry iki İngiliz kızla sohbete başlıyor, ben de kızlara içki ısmarlıyorum ve sessiz bir köşede onlarla birlikte oturuyoruz. Müzik beni deli ediyor; DJ bayram yerlerine, okul diskolarına layık, Hollanda işi tekno müzik çalarak bana kafayı yedirtiyor. Renton'dan nefret etmek için bir neden daha: bu pisliğe katlanmak zorunda kalmak.

Rochdale'li piliç Catherine'le beraberim (kirli sarı renkte, omuzlara kadar saçlar, kıza tuhaf bir çekicilik kazandıran çene beni.) Kız bana teknodan anlamadığını anlatıyor, ona çok ağır geliyormuş. O konuşurken koyu makyajlı gözlerine bakarak "Rochdale" diye düşünüyorum ve düşüncelerim kabaca, çok kabaca şöyle gelişiyor: Rochdale'den Gracie Fields şarkı söylüyor—"Sally, Selliii, mahallenin perisi"—ve ben mahalledeki bir sokakta Catherine'le sikişiyorum. Sonra, Rochdale temasına sadık kalarak, Mike Harding *The Rochdale Cowboy*'u söylüyor ve ben Catherine'i Rochdale'li Cowgirl olarak düşünüyor, cinsel organ girişinin kamera tarafından tam olarak görülmesini sağlamak için yaratılmış olan o klasik porno duruşunda, arkadan malak emzirmesi pozisyonunda nasıl görüneceğini merak ediyorum. Ama ona söylediğim şöyle bir şey: "Demek Rochdale'li Catherine'sin, ha?" Herhalde Catherine'in arkadaşı olan hatunu sıkıştırmakla meşgul olan Juice Terry bu sözleri duyarak bütün düşüncelerimi okumuş gibi telepatik bir bakış fırlatıyor. Evet, bu haplar hiç fena değilmiş.

Monoton tekno ritimleriyle dans edemediğim için, burada oturarak takılmaktan memnunum. Bu boktan müzik sanki Londra Maratonu'nda koşar gibi. Boom-boom-boom. Peki funk nerede, soul nerede? Klas nerede,

amına koyayım? Jambo müziği işte. Ama denyo Hollandalıların ve tatilcilerin bu müziğe deli oldukları belli, herkes kendi kafasına göre takılıyor. Çocuğun teki kopmuş, yanında iki hatun ve başka bir çocukla acayip bir step dansı yapıyor, bu çocukta bir şeyler var. Çocuğu tanıyorum. Kafasına salak bir şapka takıp gözlerine kadar indirmiş ama hareketlerinden anlıyorum; kendini DJ'in miksine kaptırmış olsa da arada piste bakıp tanıdık bir yüze rastladığında kollarını havaya kaldırarak selam veriyor. Bu uyuşuk hareketlerle tüyler ürpertici sosyal böcekliğin arasındaki enerji farkı nereden kaynaklanıyor acaba? Ne kadar kopmuş görünse de orospu çocuğunun bir tarafı hep dışa dönük, her şeyin farkında.

Hiçbir şey kaçmıyor bu götlekten.

Geçmişte saçma sapan şeylerden konuştuğumuz bir çocuk. Sanki bambaşka insanlar olacakmışız gibi. Sanki o Fort'tan gelen, üniversiteden atılma bir eroinman değilmiş ya da ben kötü bir çocukluk geçirmiş ve hem acıklı bir hikâyeyi hem de terli bir siki bir arada yutacak kadar salak olan zavallı küçük orospuların beynini siken sinsi ve yavşak bir pezevenk değilmişim gibi.

Eski arkadaşım Mark bu.

Rents.

Beni soyan amcık, bana *borcu olan* o amcık.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, hayır, ayırmayacağım. Küçük bir bölmede, gölgeler arasında, Catherine, Terry ve öbür hatunun adı neydi? Her neyse işte, arkadaşlarımla öylece oturarak onu izliyorum. Bir süre sonra, birkaç kişiyle birlikte gitmeye hazırlandığını fark ediyorum. Ben de peşinden fırlayıp Catherine'i elinden çekiştiriyorum, arkadaşından ayrılamayacağını falan söylemeye başlayınca bir öpücükle susturuyorum. Renton'ın uzaklaşmakta olan sırtından gözlerimi ayırıp libido fışkıran gözlerimle bir işaret çakmak için arkama, Terry'ye döndüğümde, herifin şehvet dolu sırıtışı yanındaki kıza ve zavallı kukusuna acımama neden oluyor. Paltoları almaya giderken biraz Catherine'le öpüşüyorum ve bu gençliğine, bu güzel yüzüne rağmen, bayağı iri yarı bir parça olduğunu fark ediyorum. Siyahlar giymiş olmasından anlamam gerekirdi zaten, ah, o yağ fıçısı kalçalar...

Sorun değil.

Dışarıya çıkınca Rents'in sokağın aşağısına doğru gittiğini görüyorum, Rents, kısa sarı saçlı sıska bir hatun ve bir çift daha birlikte yürüyorlar. Kız-erkek, kız-erkek, Danny Kaye'in *White Christmas*'da dediği gibi. Çok şeker. Çok medeni. Islington'daki orta sınıf, papağan gibi bunu tekrarlar durur. Amcıklara bir bardak şarap verip şömineyi yakarsınız ve hemen başlarlar: "Ne kadar medenice." Şişko kayınpederimin o seferinde yaptığı gibi, Toscana'da bıçakla bir-iki dilim ekmek kesilir ve bunlar hemen ötmeye başlar, "Ne kadar uygarca değil mi?"

Ve siz bağırmak istersiniz: hayır, seni geri zekâlı amcık, tabii ki değil, amına koyayım, çünkü uygarlık şarap döküp ekmek kesmekten çok farklı bir şeydir ve senin bahsettiğin şey sadece keyif yapmaktan, hayatın tadını çıkarmaktan ibaret.

Arnavut kaldırımlı kanal sokaklarında Renton'la tayfasını takip ederken şimdi de Catherine ötmeye başlıyor işte. Bana burasının çok uy-garrr bir yer olduğunu anlatırken koluma girip vücudunu vücuduma yapıştırıyor. Uygarlaştır beni bambino, Leith'den gelen bu vahşi Kaledonyalı İtalyan hanzoyu uygarlaştır. Catherine'in gözleri ıslak taşları ve durgun kanal sularını yansıtan sodyum sokak lambalarında olabilir ama benimkiler hırsızın ama yalnızca hırsızın üstünde ve eğer alnımın ortasında bir üçüncü gözüm olsaydı, o da mutlaka hırsıza kenetlenmiş olurdu.

Neredeyse duyacağım, neler yumurtladığını merak ediyorum. Rent Boy burada bütün 'mış' gibi yapmalarını sürdürebilir: ona şunları söyleyecek bir Begbie figürü yok nasılsa: "Ahanda, siktiğimin Fort'lu cankisi." Onu kesip biçecek, küçük, küçücük parçalara ayıracak birisi yok burada. Evet, hırsız herifi, bunu neden yapması gerektiğini, o negatif enerji havuzunda kolları ağrıyana kadar yüzmekten ve sonunda öbür zavallı sikicilerle birlikte dibi boylamaktan kurtulmak için yaptıklarını anladığımı söyleyebilirim. Ama bunu bana, *bana* yapması ve o işe yaramaz sünepe Murphy'yi kollamış olması, vallahi bu hiçbir şeklinde açıklanamaz, amına koyayım.

Catherine'in sayıklamaları her geçen saniye daha da kararan düşüncelerime tuhaf bir fon müziği oluşturuyor. Sanki birisi *Neşeli Günler*'in müziğini *Taksi Şoförü*'nden sahnelerin üzerine bindirmiş gibi.

Kanaldaki dar köprüden geçip karşı sokağa giriyorlar, sokağın adı Brouwersgracht. 178 numaranın merdivenlerinden yukarı çıkıyorlar. İkinci kattaki dairenin ışıkları yanınca Catherine'i köprüye sürükleyip kanalın karşı tarafından içerisini görmeye çalışıyorum. Karı hâlâ "öz-gür-leşş-me"den ve "farklı bir duruş yaratmaktan" falan bahsediyor. Gözlerim onlarda, pencereden dans ettiklerini görebiliyorum, onlar sıcacık salonlarında, bense dışarıda, keskin soğuğu hissederek neden yukarı çıkıp zili çalmıyorum ve de o amcık herifin ağzına sıçmıyorum ki diye düşünüyorum. Ama yo, bu gizli avın keyfini çıkarıyorum şimdi, yapmayışımın nedeni bu. Renton'ın nerede olduğunu bilmenin ve onun bundan haberi bile olmayışının verdiği o güç duygusu. İşleri asla aceleye getirme, önce düşün ve de taşın. Ve en önemlisi, bu amcıkla yüz yüze geldiğimde kaliteli exler çakmış olmayacak, endüstriyel-sert bir kok yapmış olacağım.

178 Brouwersgracht. Halledilmesi gerek ama sonra. Hırsızın yerini biliyorum. Ama önce Catherine'in bir SDW deneyimi yaşamaya ihtiyacı var.

"Çok güzel görünüyorsun, Catherine," diyorum kıza aniden, öylesine, düşüncelerini yarıda keserek.

Afallıyor. "Yapma ama..." diyor utangaç utangaç.

"Seninle sevişmek istiyorum," diyorum sıcak ve derin olduğunu sandığım duygularla.

Catherine'in gözleri içinde boğulmak istediğiniz, elde etmeye can attığınız o muhteşem aşkla dopdolu, simsiyah, parıltılı havuzlara dönüşmüş. "Çok tatlısın, Simon," diyerek gülümsüyor, "Biliyor musun, bir ara benden sıkıldığını düşündüm, beni dinlemiyosun gibi geldi."

"Hayır, ex yüzünden. Güzelliğin... beni... bilirsin... bir çeşit transa soktu. Ama sesini hep duydum, sıcaklığını yanımda hissettim, kalbim sanki ılık, temiz bir bahar melteminde kanat çırpan kelebekler gibiydi... kulağa çok özenti geliyor, biliyorum..."

"Yo, yo, çok güzel..."

"... yalnızca o anı yaşamak istedim, çünkü öylesine mükemmeldi ki ama sonra dedim ki, hayır, bu çok bencilce, Simon. Paylaş. Hissettiklerini, bunları sana yaşatan kızla paylaşmalısın..."

"Çok şekersin..."

Benimkinden daha pahalı bir yer olduğunu anlayınca sıkıca elinden tutup onu oteline doğru götürüyorum.

Hak ettiğini alacaksın, tombik kız.

Sabah ilk düşündüğüm şey ondan kurtulmak. Yaşlandıkça bu da tavlama sanatı kadar önem kazanıyor. Giyinip kaçmak istediğiniz ya da gerçekten, resmen kaçtığınız o acı dolu, gergin günler geride kalmış oluyor. Catherine yanımda, Safari'de hedef tabancasıyla uyutulmuş bir fil gibi uyumakta. Horluyor. Uyurken gürültü yapan bir hatunla olmak güzel. Gündüzleri kendiniz olmak için fazladan birkaç saat kazanmış oluyorsunuz. Bir not karalıyorum.

> Catherine,
>
> Dün gece benim için harikaydı. Saat dokuzda Stone's Café'de buluşabilir miyiz?
>
> Lütfen gel!
>
> Sevgiler, Simon XXXXX
>
> Not: Uyurken o kadar güzel görünüyordun ki seni uyandıracak cesareti kendimde bulamadım.

Otele geri dönüyorum. Terry ortalarda yok ama Rab Birrell birkaç arkadaşıyla birlikte ayakta. Nerede olduğumu sormayacak kadar cool bir herif. Hayatınızın yarısını kıkır kıkır kıkırdayan moronlarla geçirmişseniz bir erkeğin sessiz ve sağduyulu davranma kabiliyetini takdir etmeyi öğreniyorsunuz.

Kahvaltı büfesinden biraz ekmek, peynir ve salam alıp onlara katılıyorum. "Çocuklar nasıl? İyiler mi?"

"Evet," diyor Rab, koca arkadaşı Lexo Setterington'la aynı anda. Bu götleğin yanında söylediklerime dikkat etmem lazım çünkü Begbie'nin eski arkadaşı. O siktiğimin kaçığından bir gömlek daha üstün ama. İşi biliyor, neler döndüğünü anlayabiliyor. Bir Thai Café işletiyor, hem de sikindirik Leith'de, amına koyayım!

Güya aralarından su sızmayan arkadaşların böyle sıkı fıkı olduklarını bilmek iyi bir şey. "Beni ödenecek faturalar ve bikaç yüz papel değerinde döküntü mobilya ile sik gibi ortada bıraktı. Kendini beğenmiş amcığı öldürmem lazımdı aslında, amına koyiim..." diyor gülerek.

Kendi fikrimi kendime saklayarak tarafsız bir "Hmm..." çekiyorum. Çünkü aslında bu göt de kendi tarzında en az Begbie kadar kötü.

"Franco'nun sorunu hiçbişi unutamaması," diyor Lexo. "Amcığın tersine gittin mi herifi temelli uyutman gerekir. Yoksa durmadan aynı mevzuya geri gelip durur. Amma, göt herif belasını bulacak elbet, tek yapman gereken onu yeteri kadar uzun bi süre kendi haline bırakmak. Bi gün mutlaka birisine gına getirtip kendini hallettirecektir, böylece birilerinin bikaç bin papeli de cebinde kalmış olacak," diyerek sırıtıyor. Anlaşılan Lexo bütün gece dışarıdaymış, hâlâ bayağı sarhoş çünkü omzumu sımsıkı tutup alkol kokan nefesiyle kulağıma fısıldıyor, "Yo. Şiddet dürtüsünü boşa harcamayacak kadar akıllı olmak lazım. Bunu Begbie gibi kaybedenlere bırak," diyerek omzumu bırakıp gülümserken dikkatle gözlerimin içine bakıyor hâlâ. Cevap olarak bir kez daha uygun sesleri çıkarmaya çalışıyorum ve devam ediyor, "Tabii arada biraz eğlenebilirsin, olacak o kadar ..."

Bundan sonra sohbet depresif olacağı önceden sezilen bir konuya; Feyernoord ve Utrecht çetelerinin karşılaştırmalı erdemlerine geliyor. Rab'in boksör abisi Billy Birrell, N-Sign ve Ewart galiba toparlanıp geri dönmüşler ve gezinin geri kalanına katılmıyorlarmış. Akıllılık etmişler. Ben de burada oturup koklu serserilerin kimleri kimleri öldüreceklerinden bahsetmelerini dinleyecek değilim; bunu Leith'de de istediğim zaman yapabilirim. Kahveyi geri götürüp dışarı çıkıyorum.

Sonunda bir bisikletçi dükkânı bulup siyah bir kemik titreten kiralayarak hırsızın evinin önünden geçiyorum. Kanalın karşı tarafında götün evine bakan büyük pencereli bir kafe var, dün gece fark etmiştim. Bisikleti

zincirleyip bu kahverengi yer döşemeli, sarı duvarlı, geniş ve havalı barın pencere kenarındaki masalarından birinde oturarak sütlü kahve içiyorum. Ağaçlar penceresini kapatsa da ön sokak kapısını görebiliyorum ve bütün giriş çıkışlar kontrolüm altında.

Bir zamanlar ben de yerine zincirle bağlı olmayan her şeyi çaldım, soydum, kırıp döktüm, Leith'deki ve Londra'daki arkadaşlarımın çoğu da aynı şeyleri yaptı. Bütün bunlar benim kitabımda bizleri hırsız yapmaz. Hırsızlık kendi soyundan çalmaktır. Ben bunu yapmazdım, Terry yapmazdı. Siktiğimin Pasaklı Murphy'si bile yapmazdı... yani... aslında bu pek doğru değil. Coventry City'yi unutmamak lazım. Ama şimdi Renton aldıklarını faiziyle geri ödeyecek.

24. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 4.

Duştan çıkmışım ve orada durup Katrin'in dünyayı seyredişini izliyorum. Oturma odasının duvarını kaplayan büyük cam kapıları sonuna kadar açıp parmaklıklara dayanmış, kanalın ilerisine bakıyor. Bakışlarının nereye yöneldiğini görebiliyorum, birçok Jordaan kanalını keserek ilerleyen, karşıdaki dar sokağı takip ediyor. Onu rahatsız etmemeye çalışarak, kıpırtısızlığından neredeyse büyülenmiş halde, sessizce arkasından yaklaşıyorum. Omzunun üzerinden tek başına bisiklet sürerek sokakta ilerleyen birisini görüyorum, hız engelinin üstünden geçerken bisikletin üzerinde zıplıyor. Çocukta tanıdık gelen bir şeyler var, bu yoldan çok sık geçen biri olsa gerek. Binaların tepesindeki, mobilyaları dar mekanlara sığdırmak için dışarıda bırakılan kirişlere bakıyorum; ateşkes durumunda silahlarını toplayan iki ordu gibi karşılıklı, sıra sıra dizilmişler.

Serin hava Katrin'in çıplak bacaklarını üşütüyor olmalı. İstediği nedir? İstediği şey her neyse böyle devam edemez. Güneş ışınlarını yüzümde, yüzlerimizde hissederek, belki de böyle olması gerek diyorum.

Konuşmaya çalışıyoruz ama kelimeleri bulmak çölde su aramaya benziyor. İlişkimizi ölüm yollarında sürükledikten sonra gerçek hayata dönmek her seferinde daha uzun zaman alıyor. Artık aramızdaki tek bağ nedensiz kavgalarımız. Acı veren bir suçluluk duygusu ve şefkatle, sevecen bir öfkeyle, incecik ensesinden öpüyorum. Tepki yok. Yanından ayrılıp giyinmek için yatak odasına gidiyorum.

Döndüğümde hâlâ bıraktığım yerde duruyor. Biraz dışarı çıkacağımı söyleyince yine sessizlikle karşılaşıyorum. Sokakta yürüyüp Herengracht'a, oradan Leidseplein'a çıkıyorum ve Vondelpark'ta dolaşıyorum, uyuşturucu falan yapmamış olmama rağmen sinirlerim nedense çok gergin, hatta kendimi bayağı paranoyak hissediyorum. Martin uyuşturucu yapmış olanların, ne kadar normal yaşarlarsa yaşasınlar bazı haftalar kendilerini gene de sıçmış durumda ve paranoyak hissedecekleri gerçeğiyle birlikte yaşamak zorunda olduklarını söyler. İçki içip uyuşturucu kullanırsanız en azından böyle hissetmek için bir nedeniniz olur, oturup acaba deliriyor

muyum diye kafayı yemezsiniz. Amsterdam'ın rahat ortamında paranoya Edinburgh'daki kadar ağır yaşanmıyor ama şu anda sanki bütün göt laleleri bana bakıyormuş gibi hissediyorum, sanki sapık bir göt lalesi tarafından gizlice izleniyorum.

Bir süre sonra kulübe gidip ofisi açıyorum. Kız arkadaşınızla aynı odada oturmaya dayanamadığınız için bir pazar günü e-postalarınızı kontrol etmek... Hayat bundan daha ezik hale gelemez: Londra'da olsam daha iyi.

Başka işlerle uğraşmaya başlıyorum; evraklar, faturalar, yazışmalar, telefon konuşmaları ve bok püsür. Sonra bir şok yaşıyorum, büyük, dev bir şok, amına koyayım. Orada öylece oturmuş hesap defterini bankadan gelen hesap özetleriyle karşılaştırıyorum. Yazılı Hollandaca ile ilgili sorunlarım var hâlâ. Ne kadar akıcı konuşursanız konuşun, basılı metni görsel olarak algılamak insana yine de zor gelebiliyor. To ken, bilmek. Hollandalı-İskoç. Koç.

Rekening nummer.

Hesap.

Kapı çalınca korkuyla Martin ortalıkta, kâğıt yığınlarının altında falan kok paketi bırakmış mı diye kontrol ediyorum ama yok, hepsi yanımdaki kasada. Kalkıp Nils ya da Martin'i görmeyi bekleyerek kapıyı açıyorum ve amcığın teki beni içeri itiyor. Vücudum kaskatı kesilirken aklıma tek bir şey geliyor: SOYULUYORUM, AMINA KOYAYIM... Sonra bu düşünce buharlaşarak uçuyor ve karşımda hem tanıdık hem de yabancı gelen bir silüet görüyorum.

Neler olduğunu tam olarak idrak edebilmem biraz zaman alıyor. Beynim gözlerimin yolladığı duyu verilerini tam olarak işleyemiyor sanki.

Çünkü karşımda duran Sick Boy. Simon David Williamson.

Sick Boy.

"Rents," diyor soğuk ve suçlayan bir sesle.

"Si... Simon... bu ne lan... inanamıyorum..."

"Renton. Seninle görecek bir hesabımız var. Paramı istiyorum," diye havlayarak kızışmış bir dişi köpek gören Jack Russell teriyesinin taşakları misali şişmiş gözlerle ofisi inceliyor, "Param nerede, amına koyayım?"

Ben öylece durmuş, zombileşmiş bir halde ne bok diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Düşünebildiğim tek şey kilo aldığı ve bunun ona tuhaf bir şekilde yakıştığı.

Bana doğru bir adım atıp, "Siktiğimin parası, Renton," diye hırlarken içindeki öfkeyi ve şiddeti hissedebiliyorum.

"Sick... şey, Simon, ben... vereceğim tamam," diyorum. Söyleyecek başka da bir şey bulamıyorum.

"Beş bin, amına koyayım, Renton," diyerek tişörtümün göğsünden yakalıyor.

"Nee?" diye soruyorum hafiften Scooby'leşmiş bir halde, göğsümdeki ele köpek bokuymuş gibi bakarak.

Tepki olarak elini biraz gevşetmeye tenezzül ediyor. "Hepsini hesapladım. Faiz, artı bana mal olan zihinsel gerilimin tazminatı."

Şüpheyle bakarak, hafiften meydan okuyarak omuz silkiyorum. O zamanlar iyi işti ama şimdi ufak sayılır, uyduruk bir cank işine bulaşmış birkaç velettik işte. Seneler boyu kıçımı kolladıktan sonra nasıl da rahatlamışım, hatta bay gelmiş bütün bu işlerden bana, şimdi anlıyorum. O eski paranoya bir tek İskoçya'ya gittiğim o acayip, sinsi aile ziyaretinde tekrarlamıştı ve beni endişelendiren aslında yalnızca Begbie'ydi. Bildiğim kadarıyla hâlâ adam öldürmekten içerde yatıyor. O zamanlar bu olanların Sick Boy'u nasıl etkilemiş olabileceğini şöyle bir düşünmüştüm, o kadar. Garip ama, Spud'a yaptığım gibi ona ve Second Prize'a da paylarını ödemeyi düşünmüştüm, hatta Begbie'ye bile ama bir şekilde hep erteledim. Hayır, onun ne şekilde etkilendiğini hiç düşünmedim ama içimde bir his bana şimdi öğreneceğimi söylüyor.

Sick Boy beni bırakıp ofisin içinde yukarı aşağı dolaşarak arada alnına vurmaya başlıyor. "Sonradan Begbie ile ben uğraşmak zorunda kaldım! Seninle ortak olduğumuzu zannediyordu! Dişimi kaybettim, amına

koyayım," diyor tükürür gibi, sonra aniden durup suçlayan bir yüz ifadesiyle bembeyaz ağzındaki altın dişi gösteriyor.

"Begbie'ye neler oldu... Spud'a... Second'a..."

Sick Boy yeniden öfkeyle üzerime atlıyor, topukları üzerinde tepinerek, "O amcıkları boş ver şimdi! Burada *benden* bahsediyoruz! Benden!" diyor ve yumruğuyla göğsüne vuruyor. Sonra gözleri kocaman açılıyor, sesi yumuşak bir sızlanmaya dönüşüyor. "Ben senin en iyi arkadaşındım. Neden, Mark?" diyor yalvarır gibi, "Neden?"

Bu gösteriye gülmem lazım. Elimde değil, amcık hiç değişmemiş ama bu onu çılgına çeviriyor ve üstüme zıplayınca, o üstte, ben altta yere yığılıyoruz. "SAKIN BANA GÜLMEYE KALKMA, RENTON!" diye haykırıyor yüzüme.

Bu çok kötüydü, amına koyayım, sırtımı incittim ve bu şişko amcık üstümdeyken nefes almakta zorlanıyorum. *Gerçekten* kilo almış ve şu anda onun altında yere çivilenmiş durumdayım. Sick Boy'un gözleri şiddet dolu, yumruğunu havaya kaldırıyor. Onun beni para için döveceği düşüncesi biraz saçma. İmkânsız değil ama saçma. Şiddetten hiç hoşlanmazdı. İnsanlar değişir. Bazen yaşlandıkça, özellikle de artık treni kaçırdıklarını düşünüyorlarsa giderek çaresizleşirler. Bu benim tanıdığım Sick Boy olmayabilir. Sekiz-dokuz sene uzun zaman. Şiddete karşı zaaf da diğer zaaflarla benzeşiktir belki de: kimileri onu sonradan ediniyordur. Ben dört senelik karate eğitimi sayesinde kendiminkini kontrol altına aldım.

Eskiden Sick Boy'u yenebileceğimi düşünürdüm hep. Okuldayken onu patakladığımı hatırlıyorum, Leith Nehri kenarındaki Fyfe's depolarının yanında. Gerçek bir kavga değildi, yalnızca dövüşmeyi bilmeyen iki çocuk arasındaki bir çanta savaşıydı ama ben daha fazla dayanmıştım ve ondan daha saldırgandım. Çarpışmayı ben kazanmıştım ama savaşı kazanan her zamanki gibi o oldu ve seneler boyunca bana duygu sömürüsü yaptı. En iyi arkadaş yöntemini kullandı: o koca spotları üstüme tuttu ve kendimi karısını döven bir ayyaş gibi hissetmemi sağladı. Şimdiki shotokan karate tekniğimle onu kolayca hareketsiz hale getirebileceğimi biliyorum. Yine de hiçbir şey yapmadan öylece durup suçluluk duygusunun nasıl paralize edici bir güç, içten kırgınlığın nasıl bir enerji kaynağı olduğunu düşünüyorum. Onun canını yakmadan bu durumdan sıyrılmak istiyorum.

Şimdi suratımı yumruklamaya hazır, bunu düşününce gülme tutuyor. Sick Boy da gülmeye başlıyor.

"Ne gülüyorsun?" derken canının sıkıldığı belli ama ona rağmen hâlâ sırıtıyor.

Yüzüne bakıyorum. Biraz gıdısı çıkmış ama cidden hâlâ formunda. Her zamanki gibi kendine baktığı belli. "Kilo almışsın," diyorum.

Bozuldu, "Sen de," diye aşağılayarak somurtuyor. "Benden daha çok almışsın."

"Benimki kas, akıllım. Şişko bir göt olacağını hiç tahmin etmezdim," diyerek gülüyorum.

Aşağı bakıp göbeğini içeri çekiyor. "Benimkiler de kas, amına koyayım," diyor.

Bütün bunların ne kadar saçma ve komik olduğunu görmesi için dua ediyorum şimdi. Çünkü öyle. Halledebiliriz, bir şekil anlaşırız. Hâlâ şoktayım ama şaşkın değilim ve her ne kadar tuhaf gelse de, onu görmek çok güzel. Birgün karşılaşacağımızı biliyordum. "Simon, haydi kalkalım artık. Bana vurmayacağını ikimiz de biliyoruz," diyorum.

Bana bakıyor, yumruğunu tekrar sıkıp sırıtıyor ve o yumruk suratıma indiğinde yıldızları saymaya başlıyorum.

25. Edinburgh Bölümü

Merkez Kütüphane'deki Edinburgh Bölümü'nde Edinburgh hakkında bi sürü şey var abi. Ne diyim, tabii mantıklı olan bu, böle olması gerekir hani. Yani, heralde Edinburgh Bölümü'nde Hamburg veya da hımm... Boston hakkında bişiler bulucak değilsinizdir. Ama yani, burda Leith hakkında o kadar çok şey var ki, tonla, yani bunların Ferry Caddesi'ndeki Leith Halk Kütüphanesi'nde olması gerekirdi hani. Çok açık, demek ki, eski limandaki kediler ne düşünürse düşünsün, meclisteki herifler Leith'i Edinburgh'un bi parçası olaraktan falan görüyolar hani. Ama öte taraftan, meclisin yararına inandığı söylenen o yönetimin yerelleştirilmesiyle ilgili broşürlerin oraya buraya atıldığı günleri de hatırlamadan edemiyorum yani. O zaman benim gibi Leith'li bi kedinin Leith'le ilgili bilgi bulmak için ta Edina'lara kadar gitmesine ne gerek var? Hoop, yan taraftaki Ferry Caddesi'ne atlıyabilecekken Dördüncü George Köprüsü'nden geçip de uzun uzun yürümeye ne gerek var ki, diil mi hani?

Gene de hoş bi yürüyüş oldu bu göt ısıtan ekim güneşinde. Ama High Sokağı biraz soğuktu. Festival kalabalığı çoktan gitmiş ve ben size gülümseyerekten şovlarına gitmeniz için broşürler dağıtan o havalı hatunları özlüyorum. Ama bişi anlatan cümleleri durmadan soru haline getirmeleri harbiden çok salakça. "Festivalde bi şovumuz var?" "Pleasance'da sahneleniyor?" "Eleştiriler çok iyiydi?" diyip duruyolar ve dur bi dakka bakalım küçük cool kedicik, demek istiyosunuz, eğer bi cümleyi soru haline getirmek istiyosan tek yapman gereken sonuna "biliyosun mu" eklemektir. Biliyosun mu?

Ama ben tabii ki broşürleri alıp yürüyodum çünkü üniversiteye falan giden, tiyatro sanatları falan okuyan züppe hatunlara böle şeyler demek benim gibilerin harcı diil, biliyosun mu?

Benim sorunum hep bu oldu zaten abi, güven. En büyük çelişki de, uyuşturucusuz adamın her zaman güvensiz adam olmasıydı. Şu anda güvenim düşük diil ama—şu kedilerin kullandığı kelime neydi?—süreklilik göstermiyo hani, sürekli olamıyo yani. Ve buraya ayak basar basmaz ilk

farkettiğim şey Merkez Kütüphane'nin karşısındaki yolda gördüğüm şu pab, adı Pasaklı Murphy'nin Yeri. İrlanda'daki gerçek pablarla alakası olmayan şu İrlanda temalı pablardan, biliyosun mu? Bunlar bi tek iş dünyasındaki kediler, yuppieler ve zengin öğrenciler için hani. Orayı görmek beni acayip gerdi ve utanmama sebep oldu. Adaletli bi dünyada, bu barı işleten kediler benim gibilerde neden oldukları duygusal hasardan dolayı tazminat ödemek zorunda kalırdı. Yani, okuldayken duyduğum tek şey buydu ki benim, dakkada bir: "Pasaklı Murphy, pasaklı Murphy." Bi tek ismim İrlandalı ismi ve oynak mali durumlar yüzünden iyi giyinemiyorum diye, sırf Tennent Strasser ve Prince Regent Strasser'de konuşlanmış Murphy sülalesine özgü olan yoksulluk yüzünden. Yani iyinin tersiydi abi, iyinin tam tersiydi.

Yani bi tek o pab tabelasını görmek bile beni daha içeri girmeden önce maksimum dezavantajlı bi duruma getirdi işte, biliyosun mu? Kütüphaneye girerken başım öne eğik, kendi kendime "pislik torbası Murphy nası bi kitap yazar ki?" diye düşünüyorum ve oraya girmek çok garip, garip, garip geliyo. Her şekilde G-A-R-İ-P abicim. İşte, koca ahşap kapılardan içeri giriyorum ve kalbim güm güm güm diye atıyo. Sanki buraya girmem yasal diilmiş gibi geliyo yani, kedinin biri gagama bi litrelik amil nitrat[29] dayamış gibi oluyorum. Bayılacak gibiyim, biliyosun mu, kendimi kaybedicem gibi, oraya ölece yığılıverecekmişim gibi geliyo. Hani o his, bi yüzme havuzunda suyun altındayken veya uçakla uçarken kulağınızın içinde duyduğunuz bütün o boğuk sesler vardır ya. Ve titriyorum abi, öz titriyorum. Bi de üniformalı güvenlik yanıma gelince öz panik oluyorum. Şimdi dayak yiycem diye düşünüyorum, of, hayır, abi lan, zaten daha buraya girmeden ağzıma sıçıldı ve hiçbişi yapmadım, hiçbişi yapmıycam ki, yalnızca bikaç kitap bakıcam falan hani...

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyo çocuk.

Düşünüp duruyorum; yanlış bişi yapmadım, sadece burdayım. Bişi bile yapmadım, hiçbişi. Ama şöle bişiler diyorum, "Aa... aa... aa... şey dedimdi... yani şey yapsam, yapabilir miyim acaba... aa... şöle bi bakacaktım, Edinburgh'la ilgili şeyler olan odaya... kitaplara falan bakıcam işte."

Bu çocuk benim ne olduğumu biliyo, bunu bi şekilde hissediyorum: hırsız, canki, illegal, varoş, üçüncü nesil hela temizleyicisi, işçi çocuğu,

hissediyorum abi, çünkü bu çocuk Jambo, mason bu, rotaryen bi herif, yani anlarsınız işte, üniforması falan... parlak düğmeleri var yani...

"Alt kat," diyo çocuk ve resmen gitmeme izin veriyo. Ölece! Çocuk içeri girmeme izin veriyo! Edinburgh Bölümü. Merkez Kütüphane. Dördüncü George Köprüsü bilmem ne falan!

Süper!

Mermer merdivenlerden aşağı iniyorum ve tabela karşımda: Edinburgh Bölümü. Orda kendimi çok iyi hissediyorum abi, tam bi entel gibi falan hani. Ama içeri girdiğimde kocaman abi, içersi kocaman ve küçük sıralara bissürü insan oturmuş, sanki ilkokula geri dönmüş gibi kitap okuyo. Ortalık Falkirk kadar sessiz ve herkes bana bakıyo sanki. Ne görüyo ki bu kediler bende? Belki mal almak için bikaç kitap aşırıp satmaya gelmiş bi canki diyolardır.

Sora diyorum ki, yo, yo, yo abi, sakin ol. Suçun kanıtlanana kadar masumsun yani. Avs'in grupta söylediği şeyi yap ve bu kendi kendine sabotaj düzenleme dürtüsünün geçmesini bekle. Stres başladığında beşe kadar say. Bir-İki-Üç... o gözlüklü şişko anne neye bakıyo öle... Dört-Beş. Ve düzeliyo abi, çünkü soradan cidden de herkes başka yere bakıyo, biliyosun mu?

Aşırmaya değicek bişi olmadığından diil. Yani, bazı kitaplar bi koleksiyoncu için bayağı değerli olabilir ama Vine Bar'a gidip satabileceğiniz türden şeyler diil bunlar, hepsi de koca hesap defterleri gibi, böle diyolar diil mi abi, defteri kebir ve mikrofilm şeyleri filan gibi şeyler, biliyosun mu?

Her neyse, kitaplar arasında ufak bi ava çıkıyorum, kitaplarda Leith'le Edinburgh'un 1920'deki referandum gibi bişiden sora birleştiği yazıyo. Heralde şu "yetkilendirmeye evet" oylaması gibi bişi olmuştur, Parlamento için falan yani, hani insanlar tartışıp durdu ama hiçbi bok olmadıydı. *Scotsman*'ı okuduğumu hatırlıyorum, adamlar "hayır abi, hayır oyu verin" diye bas bas bağırmıştı ama kediler dedi ki, "kusura bakmayın abi, gastenizde yazdığınız şey bizi ilgilendirmez, koca bi evet veriyoz." Demokrasi abi, demokrasi. Yanında Whiskas varsa, kedilere asla Felix yediremezsin.

Ama sorun şu ki, Leithliler birleşmeyi dörde bir gibi bi çoğunlukla reddetmiş. Dörde bir abi ama gene de olanlar olmuş! Çocukken ihtiyarların bundan bahsettiğini hatırlar gibiyim. Şimdi bu yaşlı kediler yerin iki metre altındalar, peki o zamanlar halka karşı, demokrasiye karşı yapılmış olan bu hareketi insanlara kim duyuracak? Murphy'yi çağırın! Evet, Stephen King'in *Hayvan Mezarlığı*'ında vefat etmiş olan bütün kedigiller rahat uyusun, çünkü ben geliyorum! İşte burası başlamak için iyi bi yer gibi görünüyo, 1920: büyük ihanetin tarihi bu abi.

Evet, her şey kafamda bi araya gelmeye başlıyo. Ama şöle bi sorun var, kitap yazmak için bazı şeylere gerek olduğunu ben unutmuşum, kâât kalem gibi mesela. Yandaki Baurmeister's'a naşlayıp bloknotla kalem yürütüyorum. Öz enerji patlaması yaşıyorum ve oturduğum o sıraya geri dönüp ciddi notlar almak için sabırsızlanıyorum. Olay bu hani, birleşmeden[30] günümüze Leith tarihi.

1920'den başla, sora belki biraz geriye, sora gene ileriye git, futbolcuların biyografilerinde olduğu gibi hani.

Biliyosun mu?

Şöle, Birinci Bölüm: "Avrupa Kupası'nı göklere kaldırdığıma inanamıyodum. Alex Ferguson kedisi üstüme sıçrıyıp bağırıyodu. "Selam abi, artık ölümsüz oldun, biliyosun mu?" Attığım son gol veya maç çok da umurumda diildi, bütün geceyi bi taş tekkesinde geçirmiştim. Stada gitmek için başlama vuruşundan ancak yarım kadar saat önce taksiye atlıyabilmiştim..." Hikâyenin nası devam ettiğini bilirsiniz.

Sora ikinci bölüm: "Ama bu hikâye Milano'daki San Siro Stadyumu'ndan çok uzaklarda başlar. Aslında Jimmy ve Senga McWeedgie'nin on yedinci oğulları olarak sahneye giriş yaptığım, Rat Sokak, The Gorbals, Glasgow'daki mütevazı bi sosyal konuta geri dönmemiz gerekir. Birbirine sımsıkı bağlarla bağlı bi aileydik ve hayatta en çok yapmak istediğim şey... bır bır bır..." Bilirsiniz işte.

O zaman olay bu, ordan başla ve geriye git. Şahaneyim abicim, öz şahaneyim!

O zamanın gastelerini sakladıklarını görüyorum, *Scotsman* ve *Evening News* falan filan işte. Şimdi, bütün bu yazıları zengin Tory kedileri yazmış

olabilir ama içlerinden gene de bişiler çıkartabilirim, yerel haberler falan işime yarayabilir yani. Yalnız sorun şu, bunların hepsi de mikrofilm üstünde ve almak için bi kâât doldurmam gerekiyo. Sora eski cins bi televizyona benzeyen o kocaman makinaya geliyosun ve o şeyleri onun içine bi yerlere falan koyman gerekiyo filan yani, biliyosun mu? Gıcık oluyorum. Burası kütüphane abi, sadece kitaplar falan olmalı, bana makinalardan bahseden olmamıştı.

İşte o mikrofilm şeyini çocuğun elinden alıyorum ve hadi, kedi, hadi demeye hazırım ama o koca televizyon benzeri şeyi görünce yo, yo, yo falan oluyorum çünkü öle teknik şeylerden hiç anlamam, o şeyi kıracağımdan falan korkuyorum yani. Burda çalışan birine sorucam ama benim geri olduğumu düşünecekler hani, biliyosun mu?

Yo, bunla uğraşamam, hiç yolu yok, hayır, o şeyleri sıranın üstünde bırakıp kapıdan, sora da merdivenlerden çıkıyorum, ordan kurtulduğum için çok mutluyum, kalbim küt, küt, küt diye atıyo. Ama dışarı çıktığımda bütün sesleri kafamın içinde duyabiliyorum. Gülüşmeler, benim bi hiç olduğumu söylemeler, hiç, sıfır ve o Pasaklı Murphy tabelasını görüyorum, acıtıyo abi, öle bi acıtıyo ki beni bu acıdan kurtarıcak bişilere harbiden ihtiyaç duyuyorum. Ben de Seeker'ın yerine zıplıyorum, orda mutlaka bişiler vardır, bana kendimi Pasaklı Murphy gibi hissettirmeyeceğini bildiğim bişiler.

26. "... seks manyakları..."

O gece beni kendi evine götürüp yatağa yatırmış. Uyandığımda tamamen giyinik bir halde yorganın altındaydım. Kendimi nasıl da salak durumuna düşürdüğümü, Terry'nin o video kamerayla yapmış olabileceği şeyleri düşündüğümde paranoyalar beynimin içinde dans etmeye başladı. Ama hiçbir şey olmadığını anlıyor ve hissediyordum, çünkü benimle Gina ilgilenmişti. Kalktığımda daire bomboştu. Salonuna deri bir oturma takımı ile üstüne pahalı görünen kilimler serilmiş ahşap yer döşemesinin hâkim olduğu ufacık bir sosyal konut. Duvar kağıdından korkunç turuncular ve leylak renkleri fışkırıyordu. Şöminenin üzerinde üstüne Freud'un profilden bir resmi bindirilmiş olan o çıplak kadın resmi asılıydı ve altında, "Erkeğin aklındaki şey" yazıyordu. Evin tertemiz ve düzenli olması beni şaşırttı.

Küçük ve donanımlı mutfağı incelerken tezgâhın üstünde bir not buldum.

> N.
>
> Biraz fenalaştın, Gina'yla seni buraya taşıdık. Ben onun evindeyim, sonra doğrudan işe gideceğim. Kendine çay, kahve, tost, yulaf ezmesi, yumurta falan yap. Beni 07779 441 007'den ara da (cep) bir gün bir şeyler yapalım.
>
> Sevgiler,
>
> Simon Williamson

Teşekkür etmek için aradım ama bir şey yapamadık çünkü Rab ve Terry ile birlikte Amsterdam'a gidiyordu. Arayıp Gina'ya da teşekkür etmek istedim ama onun numarasını kimse bilmiyordu.

İşte şimdi de yeni çocukları özlüyorum: Rab, Terry ve evet, Simon'ı. Özellikle Simon'ı. Neredeyse onlarla birlikte Amsterdam'a gitmediğime hayıflanacağım. Ama kızlarla da hâlâ iyi vakit geçiriyorum, ahlaksız seks manyakları Leith'de değilken Lauren daha neşeli oluyor. Dianne tezi

yüzünden hâlâ çok meşgul olsa da, biraz sohbet ve bir içki için hep zamanı var.

Seks manyaklarından bahsetmişken, salı öğleden sonra onlardan bir tanesine, gerçek bir tanesine rastladık. Şaşırtıcı derecede yumuşak bir hava vardı ve üçümüz birlikte The Pear Tree'nin önünde oturmuş bira içiyorduk ki bu pespaye sapık yanımıza gelip bizim masaya oturdu. "İyi günler kızlar," diyerek birasını bankın kenarına koydu. Pear Tree'nin dezavantajı da bu, bira bahçesi hemen doluyor ve banklar o kadar uzun ki sonunda konuşmak bile istemeyeceğiniz birinin yanına oturmak zorunda kalıyorsunuz. "Burda oturmama kızmazsınız, diil mi?" diye sordu herif sert ve haşin bir sesle. Sırtlana benzeyen, keskin hatlı bir yüzü, sarı-kızıl saçları vardı ve dövmelerle dolu kollarını gözler önüne seren kolsuz bir yelek giymişti. Böyle düşünmeme neden olan sadece bu yumuşak havada ölü gibi bembeyaz görünen teni değildi; Rab'in de bir seferinde bardaki bir tanıdığını göstererek söylediği gibi, "üstüne hapishane kokusu sinmiş" bir tipti bu.

"Burası özgür bir ülke," dedi Dianne ona tembel tembel şöyle bir bakıp tekrar bana dönerek. "Şu anda sekiz bin kelimeye ulaşmış bulunuyorum."

"Süper, ne kadar yazmam gerekiyor demiştin?"

"Yirmi bin. Eğer bölümleri tam olarak ayırabilirsem kurtaracağım. Öyle her aklıma geleni yazıp sonra başka konulara daldığım için yarısını atmak zorunda kalmak istemiyorum. Yapıyı sağlam kurmam lazım," dedikten sonra bardağını kaldırıp bir yudum aldı.

Yan taraftan bir vıraklama duyduk. "Demek öğrencisiniz, ha?"

Bezginlik içinde döndüm ve herife elimden geldiğince yakınlık göstererek, "Ha, öyle," dedim. Karşımda oturan Lauren'ın yüzü al al olmuştu. Dianne parmaklarını sabırsızca masaya vuruyordu.

"Ne okuyonuz bakalım?" diye sordu kulak tırmalayıcı bir ses tonuyla, gözleri kızarmış, yüzü alkolden şişip sarkmış halde.

"Hepimiz farklı şeyler," dedim, yetineceğini umarak.

Tabii ki yetinmedi. Direkt aksanımdan konuya girdi. "Sen nerelisin bakayım?" diye sordu beni göstererek.

"Reading."

Biraz hırıldadıktan sonra bana gülümseyip ötekilere döndü. Artık rahatsız olmaya başlamıştım. "Ya siz, İngiliz filan mısınız?"

"Yok," dedi Dianne. Lauren hiç sesini çıkartmadı.

"Ben Chizzie, bu arada," dedi, kocaman terli elini uzatarak.

İstemeye istemeye elini sıkarken elimi sımsıkı tutuşu sinirime dokundu. Lauren da onunla el sıkıştı ama Dianne başını çevirdi.

"Ya, demek öle?" dedi bu Chizzie denen tip. "Adam sen de," diyerek gülümsedi, "üçte iki de hiç fena sayılmaz, ha kızlar? Bugün şanslı günümdeyim, böle hoş bağyanlar bana arkadaşlık ediyo."

"Biz seninle arkadaşlık etmiyoruz," dedi Dianne. "*Sen* bizimle arkadaşlık ediyorsun."

Ama sapık sanki hiçbir şey söylenmemiş gibi devam etti. Herif kendi tribindeydi ve bizi incelerken o abaza ağzı eğilip bükülüyordu. "Hepinizin erkek arkadaşı vardır heralde? Kesin. Eminim üçünüzün de sevgilisi vardır, ha?"

"Bence bu seni hiç ilgilendirmez," dedi Lauren, sert ama ince, yüksek perdeden çıkan bir sesle. Bir bu azgın boğaya, bir ona, herifin ondan ne kadar iri olduğuna bakarken öfkelenmeye başladım.

"Hah, demek yok!"

Dianne herife dönüp gözlerinin içine baktı. "Olsa da, olmasa da fark etmez. Boynumuzda asılı dans eden bir milyon tane sik de olsa, içlerinde seninkinin olmayacağına emin olabilirsin. Sürekli bir sik kıtlığı da yaşansa, seni aramamızı bekleme sakın."

Bakışları bir anlığına delilik saçar gibi oldu. Herif kaçıktı. Dianne artık sussa iyi olacaktı. "Bu sivri dilinle başına bela açarsın sen, güzelim," diye usulca ekledi, "Büyük bela."

"Siktir," diye bağırdı Dianne, "siktir ol git ve de başka yere otur, tamam mı!"

Herif gözlerini ona dikmiş, o koca, abaza, salak, alkolik gözlerle, onun o güzel, huzur dolu yüzüne bakıyordu. "Siktiğimin lezboları," diye bok attı hemen. Colin gibi biri olsaydı, ben de Dianne'in söylediklerinin aynını söylerdim ama bu herif tehlikeli, kafayı çizmiş bir manyağa benziyordu. Lauren'ın ondan bayağı bir korktuğunu hissedebiliyordum, sanırım ben de aynı durumdaydım.

Ama Dianne çekinmeden ayağa kalkıp herifin tepesine dikildi. "Duymadın mı, siktir ol git, derhal, sana söylüyorum! Defol git buradan!"

Herif kalkınca Dianne ona aşağıdan bakmaya başladı, herifin gözleri alev alevdi. Bir an için Dianne'e vuracağından korktum ama öbür masalardan birkaç kişi bir şeyler söyledi ve bardakları toplayan kız gelip sorun nedir diye sordu.

Yüzünde soğuk bir tebessüm belirdi. "Sorun yok," deyip birasını kafasına dikerek yürümeye başladı. "Siktiğimin lezboları!" diye bağırdı arkasına dönüp.

"Hayır yavrum, biz hepimiz nemfomanyağız, yarak hastasıyız ama bizim bile standartlarımız var, amına koyiim!" diye bağırdı Dianne yeniden, "SOKAKLARDA KÖPEKLER, ÇİFTLİKLERDE DOMUZLAR OLDUĞU SÜRECE SENİN O PİS BİTLİ ZAVALLI BAMYA ÇÜKÜNE İHTİYACIMIZ YOK OĞLUM! ALIŞSAN İYİ EDERSİN!"

Kaçık öfkeden kudurmuş gibi birdenbire bize döndü, sonra etrafımızdaki masalardan yükselen kahkahalarla aşağılanmış bir halde tekrar sırtını dönüp yürümeye başladı.

Dianne'in şovuna dehşetli bir hayranlık duydum, Lauren ağladı ağlayacak bir halde hâlâ titriyordu. "Tam bir manyak, bir tecavüzcü, neden böyleler, erkekler neden böyle?"

"Yalnızca sikişmeye ihtiyacı vardı zavallı orospu çocuğunun," dedi Dianne bir sigara yakarak, "ama dediğim gibi, yanlış adres. Bazı insanların sokağa çıkma cüretini göstermeden önce otuzbir çekmeleri lazım cidden de," diyerek sırıtıp Lauren'ı kucakladı. "Boş ver o denyoyu bir tanem," dedi, "ben birer içki daha alayım."

Sarhoş olup eve döndük. Yolda o ruh hastasına yeniden rastlarsak diye biraz gerildiğimi itiraf etmem lazım. Galiba Lauren da öyleydi ama Dianne bunun olmasını istiyor gibiydi. O gece geç saatte, Lauren sızdıktan sonra Dianne'in benimle ilk görüşmesini yapmasına izin verdim, o da teybini alıp geldi. "Bugün karşılaştığımız türden saldırgan erkeklerle çok sık karşılaştın mı?" dedi. "Yani, o saunada?"

"Sauna çalışmak için çok güvenli bir yer," dedim. "Hayır, orada böyle şeyler olmaz. Yani, ben..." omzumu silkip doğrusunu anlatmaya karar verdim, "...benim sınırım otuzbir. Sokaklarda asla çalışmazdım. Saunaya gelen müşterilerin parası var. İstedikleri şeyi yapmazsan gidip başka birini bulurlar. Tabii ki arada bunu saplantı haline getirenler de çıkıyor, senden daha güçlü olduklarını göstermek istiyorlar, hayır cevabını kabul etmiyorlar..."

Dianne kaleminin ucunu ısırıp büyük okuma gözlüklerini burnuna indirdi. "O zaman ne yapıyorsun?"

Ben de anlattım, geçen sene başıma gelen olayları anlattığım ilk kişi Dianne oldu. İtiraf etmek hem rahatsız edici hem de rahatlatıcıydı. "Adamın teki iş çıkışında beni beklemeye başlamıştı, sonra eve kadar takip ediyordu. Başka bir şey yapmıyordu, yalnızca takip ediyordu. Saunaya geldiğinde hep beni istiyordu. Birbirimiz için yaratıldığımıza dair korkunç şeyler söyleyip duruyordu. Bobby'ye anlatınca adamı saunaya almadı. Ama o dışarda beni bekleyip takip etmeye devam etti. Colin'le çıkmaya bu yüzden başladım sanırım, caydırıcı unsur olarak," derken, bunu kendime bile ilk kez itiraf ettiğimin farkına vardım. "Garip ama işe yaradı. Erkek arkadaşım olduğunu görünce beni rahat bıraktı."

Ertesi gün yatakta uzun uzun tembellik yaptım, biraz çalışıp alışverişe çıktım, sonra da kızlara güveç pişirdim. Sonra evi aradım. Telefonu annem açtı ve zar zor anlayabildiğim bir şeyler mırıldandı, bir klik sesiyle yukarıdaki paralelin açıldığını duydum. "Prenses!" Kulağımda bir ses patladı ve ikinci bir klik sesiyle annemin kapadığını anladım, "Soğuk İskoç elleri ne alemde?"

"Bayağı sıcak aslında, baba. Bir dakikalığına tekrar annemle konuşabilir miyim?"

"Hayır! Katiyen olmaz! Görevine bağlı bir eş olarak mutfakta akşam yemeğimi pişiriyor, ha ha ha... Nasıl olduğunu bilirsin," diye cıvıldadı babam. "O kendi krallığında mutlu. Her neyse, senin şu çok, çok pahalı üniversite nasıl gidiyor? Hâlâ birinci sınıfta mısın, ha!"

"Eh, iyidir işte."

"Ne zaman ziyaretimize geliyorsun, Paskalya'da burada olacak mısın?

"Hayır, burada bir restoranda çalışıyorum. Belki bir hafta sonu ayarlayabilirim... okul pahalı olduğu için üzgünüm ama çok keyif alıyorum ve iyi gidiyor."

"Hah... parayı esirgemiyorum ki tatlım, senin için her şeyi yaparım, biliyorsun. Ünlü bir film yapımcısı veya Holywood'da çalışan bir yönetmen olduğunda bana borcunu ödersin. Ya da bana bir filmde rol verirsin, Michelle Pfeiffer'ın âşığı olarak, mahallede itibarım artar. Ee, başka neler yapıyorsun bakalım?"

Saunada ihtiyar heriflere otuzbir çekiyorum...

"Hep aynı şeyler işte."

"Benim alın terimle kazandığım paraları içkiye harcıyorsundur, eminim! Öğrencileri bilirim!"

"Evet, birazını. Will nasıl?"

Babamın sesi biraz sabırsız ve soğuk bir ton alıyor. "İyi, iyi, *sanırım.* Yalnızca..."

"Evet?"

"Yalnızca etrafına topladığı o ümitsiz vakalar yerine birkaç tane de normal arkadaşı olsun isterdim. Şimdi de şorolonun tekiyle takılıyor; dikkat etmezsen sen de bu yola düşersin dedim..."

Babamla haftalık telefon konuşması ritüeli ve bunu başlatan bendim. Konuşmaya çok ihtiyacım varmış demek. Lauren hafta sonu için Stirling'deki ailesinin evine gitti. Dianne zamanının çoğunu hâlâ kütüphanede geçiriyor, gece gündüz tezi üstünde çalışıyor. Dün gece beni ailesinin şehrin hiç bilmediğim bir yerindeki evine götürdü, annesi ve

babasıyla birer içki içtik; gerçekten kendi halinde, kafa insanlar. Biraz ot bile içtik.

Ve işte bugün bezgin bezgin okulda takılıp Amsterdam'dan dönecek olan çocukları bekliyorum. Chris festival için bir oyun sahneye koyduğunu söylüyor ve ilgilenir miyim diye soruyor. Aslında ne demek istediğini biliyorum. Yeterince hoş bir çocuk ama eskiden onun gibi o kadar çok erkekle sikiştim ki - onlarla seks bir aylığına iyidir, sonra başka bir şeye dönüşmezse hızla sıkıcılaşır; mesela ne olabilir: statü, ekonomik kazanç, aşk, entrika, sado-mazo, orji? İlgilenmediğimi, çok işim olduğunu söylüyorum. Buralı garip tiplerle takılmakla meşgulüm, bazılarıyla bayağı bir meşgulüm. Rab, beni reddeden orospu çocuğu. Dünyayı ele geçirmek isteyen, büyük ihtimalle benden hoşlanan ve beni elde etmesi çok uzun sürmeyecek olan Simon ve halinden gayet memnun bir adam olan Juice Terry. Neden olmasın ki? Önüne gelen her şeyle düzüşüyor ve içkiye harcayacak bir sürü parası var. Bu durum onu hayatı boyunca kendine hazırladığı bir hayali yaşayan, inanılmaz bir güç haline getiriyor. Daha düzeyli bir hayat yaşamak ya da sınıf atlamak için çalışmasına gerek yok, hayır, onun tek yapmak istediği sikişmek, içmek ve sapıtmak.

Terry eski Leith limanına o kadar sık uğruyor ki, Dianne ve Lauren'a onun *Mansfield Park*'taki Bay Price'a benzediğini anlatıp dalga geçiyorum: "tersaneye vardığında, Fanny ile mesut bir beraberliğin hayalini kurmaya başladı." Terry'nin bütün kadınlara mütemadiyen "Fanny" dediğini farkettikten sonra taktığımız bir lakap bu. Evdeyken birbirimize Fanny demeye ve kitaptan pasajlar okumaya başladık.

Şimdi yalnızım, tırnaklarımı törpülüyorum ve telefon çalıyor. Annemdir, babam işteyken biraz muhabbet etmek için arıyordur diye düşünürken çok şaşırıyorum ama olumlu bir şaşkınlık bu çünkü Amsterdam'dan Rab arıyor. İlk başta beni çok özlediğini, eline fırsat geçmişken benimle düzüşmediği için pişman olduğunu düşünüyorum. Bu porno işine girdiğinden beri hormonları başkaldırmış ve biraz olsun hareket görmediği için protestoya başlamıştır kesin. Benim gibi ama ben hareket halindeyim zaten. Şimdi Terry veya Simon gibi olmak istiyor, birkaç haftacık, saatçik, dakikacık da olsa, bebeği doğana ya da yüzüğü parmağına takana kadar.

Serinkanlı davranıp Simon'la Terry'yi soruyorum.

Konuşmaya başlamadan önce birkaç saniyelik soğuk bir sessizlik oluyor. "Onları çok fazla görmedim açıkçası. Terry gündüzleri orospuluk yapıyo, geceleri de kulüplerde piliç avına çıkıyo. Sanırım Sick Boy da aynı şekil. Artı, iş bağlantıları kurma peşinde. Endüstrideki bağlantılardan falan bahsedip duruyo, artık bi süre sora dayanamıyosun."

Sick Boy: kendini beğenmiş, bencil, zalim. Ve bunlar onun iyi özellikleri. Kadınların her şeyden çok katıksız acımasızlıktan etkilendiğini galiba Wilde söylemişti ve kimi zaman ona katılmaktan kendimi alamıyorum. Sanırım Rab de aynı fikirde.

"Bu Sick Boy beni büyülüyor. Lauren haklı, adam sen farkına varmadan beyninin içine giriyor," diyorum özlemle, telefonda Rab'le konuştuğumu unutmadan ama unutmuş ayağına yatarak.

"Yani ondan hoşlanıyosun," diyor kulağıma küçümseme ve kin dolu gelen bir sesle.

Çenemin kasıldığını hissediyorum. Eline fırsat geçtiğinde sizi sikmediği halde başkasıyla sikişmeyi düşündüğünüz zaman garip davranan bir erkekten daha beteri yoktur. "Ondan hoşlandığımı söylemedim. Beni büyülüyor dedim."

"Adam pisliğin teki. Pezevenk. Terry yalnızca salak ama Sick Boy içten pazarlıklı amcığın teki," diye saydırıyor Rab. Daha önce hiç böyle bir nefretle konuştuğunu duymamıştım. O anda büyük ihtimalle biraz içmiş, kafayı kırmış ya da her ikisini birden yapmış olabileceğini fark ediyorum.

Çok acayip. İkisi iyi anlaşıyordu. "Onunla birlikte film yapıyorsun, unutma."

"Nası unutabilirim ki," diyerek burnunu çekiyor.

Rab bayağı bayağı Colin'leşmeye başladı: beni sahiplenmeye çabalayan, kontrol eden, hoşnutsuz, düşman tavırlı bir adama dönüştü *ve daha beni sikmedi bile.* Erkekleri neden hep bu şekilde etkiliyorum, neden içlerindeki canavarı ortaya çıkarıyorum acaba? Valla işim olmaz. "Üstelik Amsterdam'a bekârlığa veda partin için gittin. Bir fahişe bul Rab, evlenmeden önce doğru dürüst bir sikişmek istiyorsan biraz havaya gir. O şans burada eline geçmişti."

Rab biraz susuyor, sonra, "Sen delirmişin," diyor güya kayıtsız bir tavırla ama ses tonundan salaklık ettiğinin, soğukkanlılığını kaybettiğinin farkında olduğunu anlayabiliyorsunuz, ki onun gibi gururlu birisi için bu korkunç bir şey. Kimseyi kandıramaz, beni istiyor - ama biraz geç kaldınız, Rab Bey.

"Neyse," diyor sessizliği bölerek, "bugün biraz garipsin. Ben esas Lauren'la konuşmak için aramıştım. Orda mı?"

Göğsümde bir şey çatırdıyor. Lauren mı? Ne? "Yok," derken sesimin inceldiğini hissediyorum, "Stirling'e gitti. Ne yapacaktın ki?"

"Ha, iyi o zaman, annesinden ararım. Ona bizim pederde Apple Mac dosyalarını Windows'a çeviren yazılım var mı diye bakacağıma söz vermiştim. Her neyse, varmış, gelip onun bilgisayarına yükleyebileceğini söyledi. Bana çok acil demişti, Mac'de ihtiyacı olan şeyler varmış... Nikki?"

"Buradayım. Sana iyi eğlenceler, Rab."

"Sağ ol, görüşürüz," deyip kapatıyor.

Terry'nin bu çocuğa neden kıl olduğunu anlayabiliyorum. Önceleri anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

27. KAFANDAKİ GERİLİM

Başım çatlıyacak gibi, amına koyiim. Siktiğimin migreni. Çok fazla düşünüyorum, benim problemim bu, burdaki andavallar ne bilecek. Kafam çok dolu. Bunun sebebi siktiğimin bi beynine sahip olmaktır, düşünüp durur insan, amına koyiim, suratlarının dağıtılması gereken o arsız andaval amcıkları düşünür durursun böle. O heriflerden öle çok var ki. Ağızlarına sıçtığımın orospu çocukları, arkanızdan gülerler, ya evet, biliyorum ve anlıyorum, amına koyiim. Anlamıyosun sanırlar ama bal gibi anlarsın işte. Bilirsin. Her zaman bilirsin, amına koyiim, adın gibi.

Biraz Nurofen'e ihtiyacım var. Umarım Kate o gül yüzlü bebesiyle annesinden erken döner çünkü düzüşmek her zaman işe yarar, kafandaki gerilimi kesip atar, amına koyiim. Aynen öle, attırdığınız zaman sanki sikik beyninize masaj yapılmış gibi olur. Söylenip duran amcıkları hiç anlamıyorum; "şindi olmaz, başım ağrıyo' diyerekten, siktiğimin filmlerinde falan. Benim zaten onun için düzüşmeye *ihtiyacım* var, amına koyiim. Başı ağrıyan bütün amcıklar sikişseydi dünyada bu kadar siktiğimin sorunu olmazdı, amına koyiim.

Kapıdan sesler geliyo, geldi heralde.

Ama dur bi dakka, amına koyiim. Yo, gelen o diil, amına koyiim.

Amcıklar resmen burayı soymaya çalışıyo... başım çatladığı için ışıkları falan yakmadıydım. Herif evde kimse yok sanıyo! Hakkaten de içerde bi amcık var, amına koyiim!

Oyun başlasın!

Siktiğimin divanından yere yuvarlanıyorum, Bruce Willis veya Arnold Schwarzenegger tarzı bi hareketle yerde sürükleniyorum, oturma odasındaki kapının yanında duvara yaslanıyorum. Eğer işi biliyolarsa yukarı çıkmadan önce buraya gelirler, amına koyiim. Kapı kırılarak açılıyo, amcık resmen zorluyo, amına koyiim. Şimdi içerdeler. Kaç kişi olduğunu anlamıyorum ama seslerden çıkardığım kadarıyla çok kalabalık diiller.

Zaten kaç kişi girdiği önemli diil çünki nasılsa dışarı çıkamayacaklar, amına koyiim.

Süper... bu süper, amına koyiim... kapının arkasında durup götleri bekliyorum. Küçük bi velet içeri giriyo, elinde beyzbol sopası var, siktiğimin küçük orospu çocuğu. Tam bi hayal kırıklığı. Kapıyı arkasından kapıyorum. "Bişi mi aramıştın, amcık ağız?"

Küçük götlek bana dönüp sopayı sallamaya başlıyo ama sıçmış olduğu kesin. "Çekil! Bırak gideyim!" diye bağırıyo. Bu küçük amcığı tanıyorum. Pabdan, Sick Boy'un ordan. O da beni tanıyo hani, gözleri kocaman açılıyo. "Senin evin olduğunu bilmiyodum abi, bırak gideyim..."

Bilmediğine eminim zaten, göt herif. "Gel o zaman," diye gülümsüyorum amcığa. Kapıyı gösteriyorum. "İşte orda. Ne bekliyosun?"

"Çekil yolumdan... bela aramıyorum ben..."

Gülümsemeyi kesiyorum. "Arasan da aramasan da başın belada, amına koyiim," diyorum. "Şimdi o sopayı ver bana. Ben almayayım. Kendi iyiliğin için bana bunu yaptırma."

Küçük götlek ayakta dikilmiş tir tir titriyo ve de gözleri sulanmaya başlıyo, amına koyiim. Siktiğimin küçük ibnesi. Sopayı indiriyo, ben de bileğini kıvırıp elinden alıyorum, sora öteki elimle gırtlağını sıkıyorum. "Bunlan neler yapmayı düşündüydün manyak herif? Ha? Siktiğimin korkak amcığı!"

"Bilmiyodum... valla bilmiyodum..."

Onu bırakıp sopayı iki elimle tutuyorum. "İşte böle yapman gerekirdi," diyip velete bi tane geçiriyorum.

Kollarını havaya kaldırınca sopa göt lalesinin bileğinde patlıyo, ezilen bi köpek gibi çığlık atıyo velet. Kate'le ufaklık evde olsaydı yapacaklarını düşünerek vurmaya devam ediyorum.

Kate'in sikik halısında kan görünce duruyorum. Velet yerde kıvrılmış yataraktan çocuk gibi bağırıyo, amına koyiim. "KES SESİNİ!" diye böğürüyorum. Duvarlar kâât kadar ince ve götün biri tutup siktiğimin polisini çağırabilir.

Eski bi bulaşık bezi bulup götün kafasındaki yarılan yere bastırıyorum ve üstüne beyzbol şapkasını takıyorum, siktiğimin kanamasını biraz durdurur. Sonra göte ceplerini boşalttırıyorum ve halıyı silmesi için mutfaktan bişiler alıp veriyorum. Burda hiçbişi yok, amına koyiim, biraz bozukluk, bi sürü ev anahtarı ve hap dolu ufak bi torba.

"Ex mi bunlar?"

"Evet..." Velet telaşla etrafa bakınaraktan deliler gibi halıyı fırçalıyo.

"Çilek yok mu amına koyiim?"

"... yok..."

Kapıdaki siktiğimin kilidini kontrol ediyorum. Herif omuz atınca yerinden çıkmış ama ahşap kırılmamış, küçük götlek şükretsin. Kilidi geri takıyorum. Ama çok üstünkörü duruyo, amına koyiim, yeni kilit takmak lazım.

Küçük götün halıyı fırçaladığı yere geri dönüyorum. "O kan lekeleri çıksa iyi olur. Halıda kan var diye dırdır işitirsem o zaman daha çok kan görecen demektir."

"Tamam... tamam... çıkıyo..." diyo.

Amcığın adı Philip Muir'mış ve Lochend'liymiş. Halıya bakıyorum. Fena iş becermedi. "Tamam, şimdi biraz gezinecez," diyorum.

Küçük göt konuşamayacak kadar korkmuş durumda. Dışarı çıkıp siktiğimin kamyonetine biniyoz. Piçi öndeki yolcu koltuğuna oturtuyorum, sonra dışardan dolaşıp kendi koltuğuma geçiyorum, çocuk bişi soramayacak kadar sıçmış vaziyette. "Yolu tarif et kardeşim, nereye gittiğimizi biliyosun."

"Ha...?"

"Senin eve gidiyoz."

Radyoyu açıyorum, Lochend'e gidiyoz. Bu kamyonet sikilmiş durumda, artık son demlerini yaşıyo. Radyoda şu süper Slade şarkısı çalıyo; *Mama Weer Aw Crazee Now* ve ben de şarkıyı söylemeye başlıyorum. "Slade süper ötesi," diyorum küçük göte.

Siktiğimin evinin önünde duruyoruz. "Annenle babanın evi mi?"

"Evet."

"Kimse yok mu?"

"Yok... ama erken dönerler."

"O zaman hemen naşlayalım, amına koyiim, hadi."

İçeri giriyoz, malları gözden geçiriyorum. Düz ekranlı olanlardan süper bi televizyon, bi de video var ama şu yeni kompakt diskli olanlardan ve üstünde film var işte hani, siktiğimin VDU'su mu ne, amcıklar her ne diyosa şimdi bunlara. Bi sürü hoparlörü falan olanlarından yeni bi müzik seti de var burda. "Pekâlâ amcık ağız, toplamaya başla bakalım," diyorum küçük göte.

Çocuk hâlâ altına ediyo, ben de dışarda meraklılar var mı diye bi kontrol ediyorum. Bi kişi bundan bahsetsin hele, onun başı belaya girer, o da biliyo. Kamyonete atlayıp malları Kate'in evine taşıyoz. Güzel olan şey, içinde bütün hitlerin olduğu bi Rod Stewart CD'si bulmam. Anında cepliyorum.

Döndüğümüzde ufaklıkla Kate evde. "Frank... kilit..." Tekrardan yere düşen vidaları falan gösteriyo. "Anahtarımı sokunca hepsi yere düştü..." Arkamda duran veleti görüyo. Kilit olayını duyunca gene sıçmaya başladı, sıçması lazım zaten.

"Tamam," diyorum ve dışarı çıkıp televizyonu iki tarafından tutarak eve getiriyoz.

Kate ufaklığı kucağına almış. "Kilit... Frank, neler oluyo? Nedir bunlar?" Müzik setine bakıyo.

"Bu delikanlı benim arkadaşım," diye kamyonetteyken uydurduğum hikâyeyi anlatmaya başlıyorum. "Çok yardımsever bi velettir, di mi lan? Elinde bu mallar varmış, ben de buraya getir dedim. Eskilerinden daha iyi."

"Peki ama ya kilit..."

"Ya evet ama ben sana kaç kere söylediydim, Kate, amına koyiim. Kilidin tamir edilmesi lazım dedimdi. Şimdi arkadaşım Stevo'yu çağıracam,

çilingir, hemen halleder. Ama şunlara bi bak! Yeni DVD falan da var! Eski videoların hepsini değiştirmek gerekecek."

"Çok güzel," diyo Kate, "Sağ ol Frank..."

"Burda Philip dururken bana teşekkür etme, di mi la?"

Kate donuna eden küçük götleğe bakıyo. Artık gözleri morarmış. "Sağ ol Philip... ama yüzüne n'oldu senin böyle?"

Araya giriyorum. "Valla çok uzun hikâye," diyorum. "Senin bilmen gereken, bu Philip bana bikaç kıyak borçluydu, evine yeni setle televizyon alınca beni arayıp istersen eskileri sen al dedi. Ben de külüstürleri bana mı kakalayacan lan falan oldum, biliyosun mu ama küçük göt sadece on sekiz ay önce alındıklarını söyledi!"

"Emin misin, Philip? Hepsi de çok güzel görünüyo..."

"Bu genç göt lalelerini bilirsin, en son moda neyse onu isterler. Bunlar ona taş devrinden kalma gibi geliyodur şimdi! Neyse, Philip önce beni düşünmüş ama angutun biri bana verecen diye tutturup arıza çıkarmış." Beyzbol sopasını elime alıyorum. "Biz de gidip götlekle biraz konuştuk, herifçioğlunu ikna ettik, di mi Philip?"

Küçük göt mal mal sırıtıyo.

Kate televizyonu fişe takıp ayarlamaya başlıyo. "Görüntü çok iyi!" Noel hediyesini alan küçük bi pilice benziyo. "Şuna bak," diyo ufaklığa, "*Tamirci Bob*! 'Tamir edebilir miyiz!' 'Evet ederiz!'"

"Olacaksa en iyisi olsun, güzelim."

Velet hiç konuşmuyo, hayatta olduğuna dua etsin. Aslında böyle küçük bi denyo bayağı işime yarar. Çocuğu dışarı çıkarıyorum. "Peki, şimdik gidebilirsin ama yarın sabah on birde Leith Walk'un sonundaki Café Del Sol'a gelecen."

"Neden?" diye soruyo yeniden korkunun pençesine düşerek.

"İş için. Senin gibi küçük amcıklar yapacak işleri olmadığında başlarını belaya sokar. Şeytan boşta gezenleri sever, amına koyiim. Unutma, Leith,

saat on bir. Ben gecikirsem Lexo'yu sor. Ve beladan uzak dur, çünkü artık benim için çalışıyosun. Unutma, sabah kafede."

Küçük manyak biraz sakinleşiyo ama afallamış gibi. "Maaş alacak mıyım?"

"Tabii ki. Hayatta kalıyosun. İşte sana siktiğimin maaşı," diye fısıldıyorum. "Ama ne diyecem," diyorum nerdeyse bütün parmaklarında yüzükler olduğunu görerek, "Yüzüklerin güzelmiş abicim. Çıkar onları bakayım."

"Ya, yüzüklerim olmaz ya, n'olursun abi..."

"Çıkar," diyorum.

Küçük götlek yüzükleri çekiştirmeye başlıyo. "Çıkmaz ki şimdi bunlar..."

Bıçağımı çekiyorum. "Peki, ben senin için çıkarırım amcıkları," diyorum.

Çok acayip ama, bunu der demez hemen çıkıveriyolar.

Küçük götlek yüzükleri üzgün üzgün bana veriyo. Hepsini cebime atıyor, bi tanesini çıkarıp geri veriyorum. "Bugün iyi çalıştın. Böyle çalışmaya devam edersen ödeme olarak her seferinde bi tanesini geri alacaksın. Kurnazlık eder veya çalışmazsan ölürsün. Sabah kafede ol," diyip içeri giriyor ve kapıyı kapatıyorum.

Cepten Stevo'yu arayıp acil gelmesini söylüyorum.

Kate başlıyo, "Set süper Frank! İnanamıyorum! Ne tatlı çocukmuş bu."

"Evet, iyi velettir. Artık benimle çalışacak. Bu küçük götlere yardım etmek lazım. Yapacak işleri olmayınca başlarını belaya sokarlar. Bilirim," diyorum.

"Ufaklığa yardım etmen ne hoş. Yufka yürekli erkeğim benim!"

Böyle söylediğinde kendimi garip hissediyorum, hem iyi bi his hem de diyorum ki, eski sevgilisinin buna dayak atmasına şaşmamalı, hep böle ötüyosa eğer... Ama mutlu olduğunu görmek güzel. "Şu politikacı götleğin dediği gibi, eğer bi işin varsa öteki amcıklara yardım etmen gerekir, amına

koyiim. Annadın mı? Ceketini al hadi, dışarı çıkalım. Bi içki içip bişiler atıştırırız."

"Çocuk..."

"Çocuğu annene bırakırız, amına koyiim. Hadi, naş. Bütün gün çalıştım durdum. Artık yemek yiyip içki içmek istiyorum. Rahatlamak için bi birayı hak ettim, amına koyiim. Sen çocuğu annene götür, ben de Stevo'nun gelip kapıyı yapmasını bekliyim. Fazla zamanını almaz, eğer iş uzarsa da ona yedek anahtarları veririm çıkarken, posta kutusuna atar. Senlen birazdan annende buluşuruz."

Kate makyaj yapıp giyiniyo ve çocuğu yeniden arabasına yerleştiriyo.

Eski televizyonu hole çıkartıp Sky'daki *İskoç Futbolu'nun İçinden*'i seyretmek için yenisini prize takıyorum. Garip, baş ağrısından eser yok ve düzüşmeme bile gerek kalmadı, amına koyiim.

28. Dümen # 18.740

İşlerin böyle gelişmesi çok acayip. Begbie, Spud ve şimdi de Renton, hepsi yeniden hayatıma girdi, Simon David Williamson'ın oyununda zorla başrolleri kaptı bunlar. İlk iki zavallıya kaybeden demek yeryüzündeki bütün kaybedenlerin alnına hiç çıkmayacak kara bir leke sürmek olur. Ama Renton ve Amsterdam'da bir kulüp işletmek? Onun ayakta kalma gücüne sahip olacağını hiç sanmazdım.

Tabii ki hırsız köpek benim yanımda eğleniyor falan değil. Mastürbatör ibneye paramı verinceye kadar onu gözümün önünden ayırmayacağımı söyledim. Para şimdi cüzdanımda duruyor. Prinsengracht'ta bir kaldırım kafesindeyiz ve Rents hafifçe şişmiş olan burnunu elliyor. "Bana yumruk attığına inanamıyorum," diye inliyor. "Şiddetin kaybedenler için olduğunu söylerdin hep."

Öylece oturup ağır ağır başımı sallıyorum göt lalesine. İçimden o suratı tekrar yumruklamak geliyor. "Daha önce hiçbir arkadaşım beni soyup soğana çevirmemişti," diyorum, "ben de bana suçluluk tribi yaptıracak kadar yüzsüz ve de pişkin olduğuna inanamıyorum, amına koyayım. Beni soymakla kalmadın," diye sümkürüyorum hafif bir hırıltıyla ve içimdeki yeniden kabaran öfkeyle masaya vururken sesim yükselince yan masadaki iki şişko Amerikalı garip garip bize bakıyor, "bir de tutup sikik Spud'ı kolladın, amına koyayım! O amcık ağızlı canki seneler boyunca bana anlatmadı bile! Zaten şimdi de kafayı yemiş durumdayken ağzından kaçırdı sayılır!"

Renton espressoyu dudaklarına götürüyor. Üfleyip bir yudum alıyor. "İyi, özür diledik işte. Eğer seni rahatlatacaksa, pişmanım. Sana da paranı geri vermeyi düşündüm, cidden istedim ama nakit nasıldır bilirsin, insanın elinden uçup gidiverir. Sanırım senin unutacağını düşündüm..."

Pis pis ona bakıyorum. Bu menenjitli göt lalesi kiminle konuştuğunu zannediyor böyle? Hangi gezegende yaşıyor amcık? Leith gezegeni, bin dokuz yüz-siktiğimin-seksenlerinde yaşıyor, bahse girerim.

"...yani, unutmak değil de, hani işte..." Omuz silkiyor. "Evet biraz bencilceydi, amına koyayım. Ama siktirip gitmem gerekiyordu Simon, Leith'den, bütün o cankilik bokundan."

"Ben istemiyor muydum sanıyorsun? Evet, kendinden başka kimseyi düşünmedin abi, amına koyayım," diyerek tekrar masayı yumrukluyorum. "Biraz bencilceydi diyor adam ya. Yüzyılın yalanı, amına koyayım."

Amerikalıların İskandinav diline benzer bir dilde bir şeyler konuştuklarını duyuyorum, sonra İsveçli ya da Danimarkalı olduklarını fark ediyorum. Çok komik, o ütülü elbiselerinin içinde öyle şişko ve salaklar ki orta yaşlı Sherman'lardan[31] başka hiçbir şeye benzemiyorlar.

Renton gözüne güneş girmesin diye beyzbol şapkasını aşağı indiriyor. Biraz yorgun görünüyor. Eski uyuşturucu tayfasından kim kaldı... Eğer Simon David Williamson olma erdemine sahip değilsen, bu pisliklerle öyle kolay baş edemezsin tabii. "Ne bileyim, ilk önce Spud'a ödeme yapmalıyım diye düşündüm," diyor kahve fincanıyla oynayarak. "Sick ... Simon nasılsa ekmeğini taştan çıkarır dedim, girişimci çocuktur falan. Ona bir şey olmaz, nasılsa dört ayağı üstüne düşer dedim."

Bir şey söylemeden başımı havalı bir hareketle çevirip kanaldan geçen bir tekneyi seyrediyorum. Teknedeki ballı amcıklardan biri bizi görüp düdük öttürerek el sallıyor. "Hey Mark! Nasılsın?"

"İyiyim Ricardo, güneşin tadını çıkarıyorum abi," diye bağıran Rents de adama el sallıyor.

Siktiğimin Rent Boy'u, takunyalı toplumun gözbebeği. Onu canktan hastayken, mal istiyorum diye avaz avaz bağırırken gördüğüm günleri unutuyor; çalıntı cüzdanları dişinin kovuğuna girmeyen küçük bir memeliyi mideye indiren, açlıktan gözü dönmüş vahşi bir hayvan gibi yırtarak açışını izlediğimi unutuyor.

Sonra bana hikâyesini anlatıyor; ilgilenmiyormuş gibi yapsam da aslında bayağı ilginç. "İlk buraya geldim çünkü bildiğim tek yer burasıydı," diye başlıyor. Gözlerimi deviriyorum ve devam ediyor. "Yani, Londra ve Essex dışında. Hani kanalı geçen feribotlarda çalışırdık ya. Aklıma ilk burası geldi, botlardaki mesaimiz bittiğinde yaptığımız gibi, hatırlıyor musun?"

"Evet..." deyip o günleri hayal meyal hatırlayarak başımı sallıyorum. Şehir değişmiş mi, bilmiyorum. Yaptığımız onca uyuşturucudan sonra, daha önce neye benzediğini hatırlamak çok zor.

"Çok acayip, bir yandan da beni burada bulmanın kolay olacağını düşünüyordum. Tatile gelen birisine mutlaka rastlarım diyordum, beni ilk burada ararsınız sanmıştım, amına koyayım," diyerek sırıtıyor.

Kendi salaklığıma lanet ediyorum. Amsterdam hiçbirimizin aklına gelmedi. Sikim bilir neden. Ben hep bir tanıdığın ya da benim, ona Londra'da veya belki Glasgow'da rastlayacağımızı düşünmüştüm. "Aklımıza ilk burası geldi," diye yalan söylüyorum, "birkaç kere de aradık. Sadece şanslıydın," diyorum, "yani şimdiye kadar."

"Şimdi herhalde gidip öbürlerine de anlatırsın," diyor.

"Bok anlatırım," diye tıslıyorum aşağılayan bir sesle. "Begbie gibiler umurumda mı sanıyorsun? Andaval amcık kendi parasını kendi bulsun, o psikopat herifle işim olmaz benim."

Renton biraz düşünüp hikâyesine devam ediyor. "Garip, buraya ilk geldiğimde şu kanalın aşağısındaki bir otelde kalmıştım," diyor Prinsengracht'ın aşağısını işaret ederek. "Sonra Pjip'te bir oda buldum, Amsterdam'ın Brixton'ı gibi bir yer," diyor, "turistik güney tarafı. Temizlendim, birkaç gece kuşuyla takılmaya başladım. Martin'le arkadaş olduk, onun Nottingham'daki bir ses sistemleri şirketiyle ilişkisi vardı. Öylesine, eğlence olsun diye kulüplerde geceler ve partiler düzenlemeye başladık. İkimiz de house müzik seviyorduk ama burada bir tek tekno vardı. Bu Avrupa hükümdarlığının duvarında bir delik açmak istedik. Adını Luxury koyduk. Yaptığımız geceler çok tuttu, sonra Nils diye bir çocuğun küçük bir kulübü vardı, bize orada ayda bir gece yapmamızı teklif etti. Sonra on beşte bir, sonra da haftada bire çıktı. En sonunda daha büyük mekânlar bulmamız gerekti."

Renton biraz havalara girmeye başladığını fark edip hafiften özür diler gibi bir tavır takınıyor. "Yani, iyi kazanıyorum ama bir iki gece kötü geçse iflas da edebiliriz. Gene de sikimizde değil: biterse biter. Sırf iş olsun diye kulüp yapmak bana uymaz."

"Yani demek oluyor ki," derken göğsümde dışlanmanın getirdiği acıyı hissediyorum, "sen para içinde yüzerken, bunu arkadaşlarından sakındın. Birkaç önemsiz binliği."

Renton öyle desteksiz mazeretler sıralıyor ki suçluluğu iki katına çıkıyor. "Nasıl olduğunu sana anlattım. Eski hayatıma bir çizgi çekmiştim. Ayrıca para içinde yüzmüyorum, herkesin parasını ödedikten sonra kalanı ikiye bölüyoruz. Bir-iki sene öncesine kadar şirket hesabımız bile yoktu. Bir gece ben soyulduktan sonra açmak zorunda kaldık. Her cumartesi cebimde yüzlerce poundla sokaklarda dolaşıyordum. Ama evet, iyi yaşıyorum. Brouwersgracht'ta dairem var falan işte," diyor. Şimdi kesinlikle götü kalkmış durumda.

Yerinde saymamaya ne oldu? Yerleşik hayata geçmemeye? Bu kadar uzun zaman sadece kulüp yapmak çok sıkıcı, amına koyayım. "Yani, sekiz yıldır aynı kulübü işletiyorsun," diyorum suçlayan bir ses tonuyla.

"Aynı kulüp değil aslında, çok değişti. Şimdi Dance Valley ve Queen's Day gibi büyük festivaller yapıyoruz burada, Berlin'de de Love Parade. Devamlı Avrupa ve Amerika'da dolaşıyoruz, Ibiza'ya ve Miami dans festivaline gidiyoruz. Martin *Luxury*'nin halkla ilişkilerini, basın ilişkilerini falan yürütüyor, ben geri planda kalıyorum... belli nedenler yüzünden."

"Evet, ben, Begbie, Second Prize ve Spud... ha, tabii Spud yoktu, yo, ona parasını geri vermiştin, değil mi," diyerek suçluluk duygusunu körüklüyorum yine. Murphy'yi kollayıp beni kollamadığına hâlâ inanamıyorum.

Ajan Turuncu[32] bana dönüyor. "Spud nasıl?"

Onu tartar gibi, tatmin dolu bir aşağılamanın yüzümde ışıldamasına izin vererek, bir süre başımı sallıyorum. "Sıçmış durumda," diyorum sonra. "Ha, senin para desteleri gelene kadar temizdi. Sonra bütün parasını canka yatırdı, amına koyayım. Şu anda Tommy, Matty ve bütün o tayfanın yolunda gidiyor," diyorum şuh bir tavırla.

Sindir bakalım şimdi bu suçu, hain surat.

Rents'in soluk benzi hâlâ kızarmaktan aciz ama gözleri hafif yumuşuyor. "AIDS mi oldu?"

"Evet," diyorum, "ve bunda senin de büyük katkın var. Aferin," diye tebrik ediyorum.

"Ya, tabii?"

Pasaklı çocuğun bağışıklık sistemi ne durumda, hiçbir fikrim yok. Ama AIDS değilse bile olmayı hak ediyor, amına koyayım. "Bu konuda ben de en az onun kadar pozitifim."

Rents biraz düşündükten sonra, "Kötü olmuş," diyor.

Kendimi tutamıyorum, iyice abartacağım: "Artı, Ali de öyle. Birlikte yaşıyorlardı, biliyorsun. Çocukları falan da oldu. Britanyalı vergi mükellefleri sana teşekkür borçlu," diye laf sokuyorum, "toplumdaki asalakları temizlediğin için."

Renton biraz sarsılmış görünüyor. Bunlar beyaz yalanlar tabii ama Murphy virüsü kapmışsa da hiç şaşırmam zaten, götün o halini gördükten sonra. Ama bu, Rent Boy'un çekeceği acıların yalnızca kaporası. Şimdi kendini biraz toparladı, hatta zavallı bir şekilde keyfi yerindeymiş gibi davranmaya çalışıyor. "Çok kasıcı. Burada olmak çok iyi," diyerek gülümsüyor ve etraftaki sendeleyen sarhoşlar gibi birbirine tutunmuş, eğimli, dar binalara bakıyor. "Siktir et Leith'i şimdi. Kırmızı-fenere gidip bira içelim," diye teklif ediyor.

Gidip sarhoş olarak güzel bir gün geçiriyoruz. Bir kafenin önünde otururken, bira onu gene biraz celallendirmiş olsa da, ufak yalanlarımın Rents'i vurmaya başladığını görebiliyorum. "Ben kazanmaya ve bunu yaparken de mümkün olduğu kadar az insana zarar vermeye çalışıyorum," diye laf sıçıyor bir grup gürültücü İngiliz çocuğun zıplayarak yanımızdan geçişini izlerken.

Çok da iyi beceriyorsun, amına koyayım.

"Evet," diyerek kabulleniyorum, "bu çok zor. *Onlar* bizim en büyük kaynağımız," deyince yüzüme ciddi bir şaşkınlıkla bakıyor ve açıklama yapıyorum. "Biz tutku adamıyız, başka bir deyişle, şu anda bir değeri olan yegâne insanlarız."

Renton karşı koymak üzere ama vazgeçiyor, gülerek sırtıma vuruyor. Sapıkça ama bir şekilde neredeyse gene arkadaş olduğumuzu fark

ediyorum.

O gece oteldeki tımarhane ortamına geri dönmektense Renton'ın kanepesinde uyumayı tercih ediyorum. Galiba Rab'in eski dostları dün akşam gördükleri herkese girişmek istemiş; eve gitme zamanının yaklaştığını ve tek yaptıklarının ot içip düzüşmek olduğunu, birilerini pataklamayı unuttuklarını fark ettiler herhalde. Bugün de Utrecht'e gidip birkaç salak takunyalıyla dövüşme planları yapılıyormuş. Sıçarım böyle işin içine, ben burada Renton'la kalıyorum.

Renton, Katrin diye Alman bir hatunla birlikte yaşıyor, memesiz, sıska, huysuz bir Nazi pilici, aslında Renton'ın hep hoşlandığı tip. Oğlan çocuğu gibi. Onun gizli bir ibne olduğunu ve bunu kabul edecek cesarete sahip olmadığını, o yüzden de oğlana benzeyen piliçlerle düzüştüğünü düşünmüşümdür hep. Büyük ihtimalle de götten; küçük sikli herifin darlık hissini yaşayarak tatmin olmasını sağlamak için. Ama bu Katrin denen kuş zaten bunu hak ediyor. Mümkündür. Sıska, memesiz, götsüz kuşlar, biz erkeklerin hoşlandığı o fazlalıklara sahip olmayışlarını telafi etmek için genelde ahlaksız olurlar. Bu buz gibi soğuk Alman ineği benimle tek kelime bile konuşmadı, flörtöz nezaketime tepki bile vermedi. İkinci Dünya Dalaşması'nda Magnifico İtalya nasıl oldu da bu kofti Sakson amcıklara el uzattı kim bilir? Ama evet, aslında ben de buna bir el uzatabilirim, sırf Rents'i kıl etmek için de olsa. Çok acayip, Renton orada öyle oturuyor, tam formunda, neredeyse Avrupalı. Hâlâ zayıf ama öyle iğrenç görünmüyor. O kızıl kurukafa suratı biraz etlenmiş. Saçları biraz daha seyrelmiş ve ön tarafı açılmaya başlamış; kellik birçok çilli suratın lanetidir.

En iyi taktik amcığı biraz doldurmaya başlamak, bana biraz güvensin bakalım. Sonra hak ettiğini alacak. Ve kimden alacağını ben biliyorum. Çünkü konumuz para değil, konumuz ihanet. Birer bira daha içmek için dışarıya çıkmaya hazırlanırken bu fikre iyice ısınıyorum. "Begbie'yi sorarsan, o amcığı soyduğun için Leith'de kahraman haline geldin," diyorum. Tabii ki bu koca bir yalan. Evet, Begbie'nin orospu çocuğu olduğu doğru ama kimse soygunculardan hoşlanmaz.

Bunu Renton da biliyor. Aptal değil, aslında sorun da bu zaten, kırmızı kafalı Judas sikicisi her şey olabilir ama aptal değildir. Duyduklarına inanmadığı ya da katılmadığı zamanlarda göz kapakları eskiden olduğu gibi hâlâ şüpheyle aşağı iniyor. "Bundan pek emin değilim," diyor. "Begbie'nin

bir sürü kaçık arkadaşı vardı. Adamı sırf zevk olsun diye gebertecek türden herifler. Ben onların eline bir neden vermiş oldum."

Çok doğru, hırsız oğlan. Benimle aynı otelde kalan ve şu anda buradan yarım kilometre bile uzakta olmayan, Begbie'nin eski "ortağı" Koca Lexo Setterington, Rents'in şehirde olduğunu duysa ne yapardı acaba? Kankasının adına biraz adalet sağlama eğilimi gösterir miydi dersin? Evet, Begbie'ye bok atıp durur ama tabii ki onun gibi serseriler için bunun hiçbir anlamı yoktur. En iyi ihtimalle dostu Francois'ya ispiyonlar, o da ilk uçağa atlayıp buraya gelir. Evet, o hayvan herifin çok yaramaz bir havası var. Dilenci Çocuğa[33] Rents'in adresini bildiğini söylemekten kesinlikle büyük bir zevk alırdı.

Baştan çıkarıcı bir fikir ama hayır. Bu güzel haberi veren kişi *ben* olmak istiyorum. Renton'ın bir kulübü, dairesi, kız arkadaşı var. Özellikle de güvende olduğunu düşünüyorsa, hiçbir yere gitmek için acelesi olamaz. "Becerebilirlerse," diyorum ters ters, sonra ses tonumu değiştirerek ekliyorum, "Ama Edinburgh'a gelip aileni görmelisin," diyorum ve döndüğümden beri kendi ailemi kaç kere gördüm acaba diye düşünüyorum.

Renton omuz silkiyor. "Birkaç kere yaptım zaten. Sessizce yani."

"Haberim bile olmadı..." diyorum. Amcığın benden habersiz gelip gidebilmesine kıl oldum.

Kırmızı kafalı göt kahkahalar atıyor. "Beni görmek isteyeceğini düşünmemiştim."

"Ah, tabii ki isterdim," diye garanti veriyorum orospu çocuğuna.

"Ben de bunu kastetmiştim," diyor ve gözlerini umutla açarak ekliyor, "Begbie hâlâ içerdeymiş diye duydum."

"Evet. Dört yıl daha yatacak," diye geçiştiriyorum becerebildiğim en nötr yüz ifadesini takınarak. Sanırım iyi de beceriyorum.

"O zaman gelebilirim," diyerek gülümsüyor Renton.

Güzel. Bırak amcık şansını denesin. Şimdi eğlenmeye başladım işte.

Bir yandan da Rents'in Amsterdam ve müzik bağlantılarıyla işe yarayabileceğini düşünerek, sonradan Terry ve Rab'i bizimle buluşmaya çağırıyorum. Rents'e neler yaptığımızı anlattığımda bayağı ilgilenmiş görünüyor. İşte, ben, Rab, Terry, Billy ve Rents Warmoestraat'taki Hill Sokak, Blues Café'de oturmuş bira ve esrar içiyoruz. Terry ve Billy, Rents'i eskilerden hatırlıyor; Clouds, disko, futbol, çete. Terry hâlâ ondan çok emin değilmiş gibi bakıyor. Çok doğru: kendi soyundan olanları tokatlayan bir sahtekâra kimse güvenmez, bunun bedelini mutlaka ödeyecek, amına koyayım.

Patlak dudaklar, kırık burunlar ve mor gözlerin düğün fotoğraflarında iyi görünmediği yolunda bir mantık yürüterek Utrecht yolculuğundan (ne duyarlı bir davranış) vazgeçmiş olan Rab Birrell, bize bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Rab nedense bana ve Terry'ye biraz kıl davranıyor, herhalde çoğu zaman onu futbol arkadaşlarıyla yalnız bıraktığımız için, sanırım adamlar eski günleri yeniden yaşatacak bir toplantı istemişler ama Rab daha sakin bir şey diliyormuş. Valla bu Birrell de çok şey biliyor ve Terry'nin hâlâ şüpheyle yaklaştığı bir teklif getiriyor. "Filmi neden burda yapmamız gerektiğini anlayamadım," diyor Terry şimdi Rab'e.

Rab bana bakarken gergin ve sinirli. "Polisi unutuyorsunuz. Bu tarz bi film..." Terry dudaklarını sarkıtıp bileklerini bükerken kıpkırmızı bir yüzle susuyor. "... tamam mı Terry, bizim yapmaya çalıştığımız türden, bu tarz bi film, MYY altında yasal diildir."

"Peki, Bay Çokbilmiş sikik öğrenci götü," diyerek sözünü kesiyor Juice Terry, "şimdi bu MYY ne demekmiş bize onu bi anlat bakalım."

Rab öksürerek sanki desteklenmeyi bekler gibi Billy'ye, sonra Rents'e bakıyor. "Müstehcen Yayınlar Yasası, kanunun bizim yapmaya çalıştığımız şeyi denetleyen maddesi."

Renton susuyor, yüzünde o kendini ele vermeyen ifade var. Renton. Kimdir o? Nedir? O bir hain, ispiyoncu, göt lalesi, bir grev kırıcı, kendine âşık bir egoist; yeni global kapitalist düzene uyum sağlayabilmek için işçi sınıfından herkesin olmak isteyeceği şey o. Ve ona imreniyorum. Gerçekten, içtenlikle imreniyorum bu orospu çocuğuna, amına koyayım, çünkü kendisinden başka hiçbir şey umurunda değil. Ben de onun gibi olmak istiyorum ama bu tezcanlılık, bu vahşi, tutkulu İtalyan-İskoç

tezcanlılığı, içimde bir ateş gibi yanıp duruyor. Onun orada oturuşuna, sahnenin kenarından dikkatle olan biteni izleyişine bakarken eklemlerim bembeyaz olana kadar sandalyenin bacağını sıkıyorum.

"Evet, polise çok dikkat etmemiz gerekiyo," diye sözünü bitiriyor Rab sinir içinde.

Ona bakıp şiddetle başımı sallıyorum. "Polisle baş etmenin yolları ve yöntemleri vardır. Bir şeyi unutuyorsun: polisler kendilerini sonradan keşfeden dolandırıcılardır."

Rab kuşkuyla bakıyor. Renton araya giriyor. "Sick Boy... şey, Simon haklı. İnsanlar suçu sonradan öğrenir çünkü bir suç kültürü içinde yetişirler. Çoğu aynasız işe suç karşıtı olarak başlar, bu yüzden diğerlerine yetişmeleri zaman alır. Ama bu suç kültürüne dibine kadar balıklamasına daldıkları için, meslekleri dolayısıyla, herkesten daha hızlı kaparlar. Bugünlerde kötü adamların girebileceği en iyi yer güvenlik kuvvetleri. Piyasada neler olup bittiğini anlayabilmek için."

Birrell bu görüşe öyle bir şiddetle katılıyor ki ruh ikizini falan buldu sanırsınız. Terry bu amcık konusunda çok haklı. Adamı bıraksan ayın küflü peynirden yapılıp yapılmadığını bile oturup tartışır resmen, amına koyayım. Rents'le ikisi tartışmaya başlamadan kesiyorum. "Burada boktan bir tartışma yapmak istemiyorum. Tek söyleyeceğim, polis işini bana bırakın. Bu konu kontrol altında. Her an bir haber alabilirim. Aslında, hemen şimdi gidip telefon ediyorum."

Sonra bardan çıkıp yeşil cepten sinyal almaya çalışıyorum. Bu şeyin Avrupa'da çalışıyor olması gerekli *ama çalışıyor mu*, hayır, amına koyayım. İçimden telefonu kanala fırlatmak geliyor. Telefonu cebime koyup büfeye gidiyorum ve bir kart alıp telefon kulübesinden evi arıyorum. Durup dururken tatlı ve sapıkça, cinsel bir patlama yaşıyorum, Interflora'yı arayıp Nikki'ye bir düzine kırmızı gül yolluyorum, aynısından gözlüklü küçük arkadaşı Lauren'a da yollarken bununla nasıl baş edeceğini düşünmek beni iyice tahrik ediyor. "Mesajım yok," diyorum hattaki kadına.

Sonra Leith'in gözbebeklerini arıyorum. "Alo. Ben Simon David Williamson, Port Sunshine'ın mal sahibiyim. El konulan hapların test sonuçlarını öğrenmek istiyorum," dedikten sonra cebimden kebapçı

aynasızın verdiği kâğıt parçasını çıkarıyorum: "Referans numaram sıfır, yedi, altı, iki..."

Uzun bir beklemeden sonra hattın öbür ucunda özür dileyen bir ses duyuluyor. "Üzgünüm efendim, sonuçlar laboratuvardan henüz..."

Sabırsız, istediğini alamamış bir vergi mükellefi gibi, "Peki," diyerek telefonu kapatıyorum. Geri döndüğümde ilk işim başkomisere bir mektup yazıp bu durumu şikayet etmek olacak, amına koyayım.

29. "... bir düzine gül..."

Lauren ve ben şok bir teslimat aldık; ikimize de birer düzine gül. Kan kırmızı, koyu yeşil saplı, isimsiz yollanmış, yalnızca kartların üzerinde bizim isimlerimiz yazılı. Lauren'ın aklı başından gitmiş durumda, okuldan birisi olduğunu düşünüyor. Dün gece Stirling'deki ailesinin sıcak yuvasından geri dönüşü şerefine içmeye çıktığımız için biraz akşamdan kalmayız.

Dianne buketlerimizden çok etkileniyor. "Sizi şanslı kızlar," diyor ağlayan bebek suratı yapıp inleyerek. "Benimki nerede! Nerede benim prensim, amına koyayım!"

İçine saklanmış patlayıcı maddeyi arar gibi çiçekleri incelerken alıcı ortağımın yüzü al al oldu, dişleri birbirine kenetlendi. "Dükkân kimin yolladığını biliyordur! Telefon edip soracağım," diye meliyor Lauren, "buna taciz derler!"

"Saçmalama," diyor Dianne, "geçen hafta Pear Tree'de rastladığımız şu hanzo var ya, işte o tacizciydi. Buna romantizm derler! Şanslı kızsın güzelim."

Bana da günün geri kalanında düşünecek bir şey çıkıyor işte, böylece bir iki sıkıcı derse katlanmam kolaylaşıyor, sonra eve gidip saunadaki mesaim için yeniden üstümü değiştiriyorum. Mesaimin birini Jayne'yle değiştirmek istiyorum, Jayne kabul ediyor ama onaylatmak için Bobby'yi bulamıyorum. Buhar odalarından birinde yakın arkadaşlarını terletiyordur kesin. Perşembe geceleri nedense gangster gecesidir. Hafif kilolu, sıkı vücutlardan akan ter kadar altın parıltısı da görülür etrafta. Çok garip, pazartesi ve çarşamba geceleri iş adamları, cumaları genelde hovardalığa çıkanlar, cumartesileri futbolcular gelir ama bu gece suçluların gecesi.

Mesaimin bitiminde havlumun kalmadığını görüp yandaki masaj odasına giriyorum. Jayne masadaki koca et yığınını yumrukluyor, çam yer döşemesinden yansıyan ışık adamın buhar odasında fazla kalmaktan ıstakoz pembesine dönmüş vücudunu limon yeşiline çeviriyor. Jayne'nin aşağıdan

aydınlananan yüzündeki tebessümü görebiliyorum ama bu gülüş gözlerine yansımamış, başımla beyaz havlu yığınını işaret ediyorum, her zaman bembeyazdır, birkaç tane havlu alıp çekilirken bıngıldayan et kütlesi ani bir doğrama saldırısıyla inlemeye başlıyor. Çıkarken şöyle bir şeyler dediğini duyuyorum, "Daha sert... daha sert yap çekinme... *sakın* korkma, daha sert..."

Sesinden genelde beni isteyen bir adam olduğunu anladığım için hafiften bozuluyorum. Neyse, sorun değil. Sonunda Bobby'yi görüp mesaimi değiştiriyorum. Bobby, soyadını bilmediğim bir müşteriyle, Jimmy diye bir adamla beraber ve adam bana eskortluk yapmayı düşünüp düşünmediğimi soruyor. Kuşkuyla bakıyorum ama o devam ediyor, "Yok, sadece meslektaşlarımdan biri için mükemmel bir seçim olurdun da, ondan. Hem parası iyi hem de yemeğe çıkmış olacaksın..." diyerek gülümsüyor.

"Beni sonrası korkutuyor," diyerek sırıtıyorum, "altmış dokuzlu olan kısmı."

Jimmy ciddi ciddi başını sallıyor. "Hayır, bu öyle bir şey değil. Bu adam yalnızca yanında birisi olsun istiyor, o kadar. Koluna güzel bir kız takıp gezmekten hoşlanıyor. Anlaşma böyle. Bunun dışında bir pazarlık yaparsanız... sizin aranızdadır. Adam politikacı, yurtdışından."

"Neden bana soruyorsunuz?"

Dolgularını gözler önüne seren içten bir kahkaha patlatıyor. "Eh, birincisi, sen onun tipisin; ikincisi, her zaman iyi görünüyorsun, yani giyinmeyi biliyorsun. Eminim dolabında bir sürü kıyak elbisesi olan türden bir piliçsin sen," derken tebessümü bir eşek sırıtışına dönüşüyor. "Düşün bunu."

"Okey, düşüneceğim," deyip uzun süredir ilk kez hiç içki içmeden eve gidiyorum. Odama gidip bir iki yoğun esneme, eğilme ve solunum egzersizi yapıyorum. Sonra da yatağa girip aylardır çekmediğim kadar iyi bir uyku çekiyorum.

Sabah şevkle uyanıyorum, hiç âdetim olmamasına rağmen Lauren'la Dianne'in sırasını kapıp duşa ilk ben giriyorum ve ne giyeceğime karar verebilmek için asırlar harcıyorum. Bu heyecan neden? Çünkü Leith'e gidiyorum ve çocukların geri dönmüş olmasından dolayı çok mutluyum. Tuhaf, ama son birkaç gündür eksik olan bir şeyler vardı. Paba gittiğimde

eksik olan şeyin ne olduğunu anlıyorum. Sick Boy veya onunla konuşurken kullanmam gereken adıyla Simon, Amsterdam'a gidişinden kısa bir süre sonra benim için dikkat çekici olmaktan çıkıp ana yemek haline gelmiş. Rab'i beklediğimi zannetmiştim ama Simon'ı o cilalı siyah ayakkabıları, siyah pantolonu ve yeşil gömleğiyle görünce dedim ki: burada bir şeyler oluyor, bir dakika. Birkaç günlük sakalı var ve arkaya yatırdığı o sert kesimli Steven Seagal saçları gitmiş, yerine yüz ifadesini yumuşatan, hareketli, neredeyse tüy kadar yumuşak bir model gelmiş. Gözleri bir araya toplanmış bütün dostlarının üzerinde parlayarak dans ediyor ama bende takılıp kalıyor gibi.

Öyle müthiş görünüyor ki kendi görüntümden endişe etmeye başlıyorum. Kendimle büyük mücadelelerden sonra beyaz pamuklu kumaştan bol bir pantolon, siyah-beyaz spor ayakkabı ve mavi renkli kısa bir cekette karar kılmıştım. Ceketin alttaki çıtçıtlarını kapattığımda, mavinin daha açık bir tonunda olan V-yaka bluzumun göğüs dekoltesi daha da belirginleşiyor.

Rab'e baktığımda gördüğüm geleneksel bir yakışıklılık ama onda karizma eksik. Simon'ınsa, bilakis, üzerinden karizma akıyor. Dirseğini o uzun, lekeli bara öylece dayayışı, çenesini eliyle bileğinin birleştiği yere koyup miskin miskin boynundaki sakalları okşayışı yok mu! İçimden, o parmakların yaptığı şeyi ben kendi parmaklarımla yapmak isterdim, diye geçiriyorum.

Bir şeyler dönüyor. Simon—artık onu düşünürken bu ismi kullanıyorum—herkesin lideri durumunda, Terry neşeli, Rab dalgın görünüyor. Düğüne daha birkaç ay var ama onu uyutup Varşova'ya ya da ona benzer bir yere giden bir yük trenine falan atarlar falan diye, film işini bir an önce yapmaya karar vermiş. Gözüm Simon'ın üstünde ama gülleri yollayan adam olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyor.

Melanie biraz geç gelip yanıma oturuyor. Simon'ın hırsla saatine bakışını yakalıyorum. Rab'le ikisi durmadan film hakkında tartışıyor. Sürekli adı geçen yeni birisi var, Amsterdam'dan Rents adında gizemli bir şahsiyet.

Simon ellerini havaya kaldırıp Rab'e teslim olmuş gibi yapıyor. "Tamam, tamam, yasal açıdan filmin Amsterdam'da çekilmesi ya da orada çekilmiş gibi görünmesi lazım. Ama tabii ki iç çekimleri pabda yapabiliriz," diyerek

görüş bildiriyor. "Yani, tek ihtiyacımız tramvayları, kanalları, boku püsürü gösteren birkaç dış çekim. Kimse farketmez bile."

"Evet, heralde," diye kabulleniyor Rab endişeden kabızlaşmış bir sesle.

"Güzel, şimdi şu işi yatağa yatıralım," diyor Simon havalı havalı, sonra dosdoğru bana bakıyor. Bu fener gibi gülüşe karşılık olarak göğsümün açılıp bağırsaklarımın düğümlendiğini hissediyorum. Ben de ona gergin bir tebessüm yolluyorum. Simon yeniden sersem sersem sakallarını okşuyor. Onu usturayla traş etmek, sakallarını köpükleyip usturayı yavaşça yüzünde kaydırırken o kocaman, koyu renk gözlerinden geçen bütün duyguları izlemek istediğime karar veriyorum...

Düşüncelerim yarıda kesiliyor, bir tek Simon'a yoğunlaşmamak zaten çok zor ama şimdi bir de konuşmaya başlıyor. "Terry, sen senaryoyu yazacaktın, nasıl gidiyor?"

Tek düşündüğüm seninle ne kadar çok sikişmek istediğim Bay Simon David Williamson; kendimi sana sarmak ve iliklerini kurutmak, seni kullanmak, harcamak ve yorgunluktan gebertmek, başka bir kadını isteyemez hale gelinceye kadar...

"Süper ama hiçbişi yazmadım. Hepsi burda," diye sırıtıp başına vurarak bana gülümsüyor Terry, sanki soruyu soran benmişim de, ötekiler öylesine oradaymış gibi. Çok çekici bir tip değil ama düzüşmeye müsait, her şeyden o kadar çok zevk alıyor ki. Belki de hayalet çiçekçi *odur*. "Terry, aklın fikrin seks, bunu hepimiz biliyoruz. Ama bizim ona kâğıt üstünde ihtiyacımız var."

"Ne dediğini anlıyorum yakışıklı," deyip gülümseyerek, eliyle kıvırcık saçlarını tarıyor Terry, "ama ben yazmayı pek beceremiyorum. Mesela teybe anlatabilirim, sonra da birisi yazar," diye ekliyor umutla bana bakarak.

"Yani hiçbir bok yapmadığını söylemeye çalışıyorsun," diye gaza getiriyor Simon, sırayla hepimize bakarak.

Melanie'ye bakıyorum, omuz silkiyor, umurunda değil. Ronnie sırıtıyor, Ursula thai usulü erişte yiyor ve Craig midesinde ülser varmış gibi

görünüyor. Sonra Terry utana sıkıla ortaya birkaç A4 kâğıt çıkarıyor. El yazısını karınca duası değil de, biraz akrep gibi diye tanımlayabilirim.

"Neden hiçbişi yazmadığını söyledin o zaman?" diye soruyor Rab kâğıtları alıp incelerken.

"Yazmak benim işim diil Birrell," diyerek omuz silkiyor Terry ama bayağı utanmış durumda. Rab başını sallayarak kâğıtları bana uzatıyor.

Biraz okuyorum ama o kadar komik ve yeteneksizce yazılmış ki bunu hemen paylaşmam gerek. "Terry, bu saçma sapan! Şunu bir dinleyin: 'Çocuk hatunu götten siker. Hatun öbür hatunun amını yalar.' Berbat bir şey bu!"

Terry'nin omuzları inip kalkıyor ve eliyle bir kez daha o kıvırcık salatasını karıştırıyor.

"Aşırı minimalist bi yaklaşım Bay Lawson," diye şarlıyor Rab, kâğıtları elimden alıp Terry'nin yüzüne doğru sallayarak. "Bu tuvalet kâğıdı, Terry. Senaryo falan diil. Hikâye yok. Sadece sikiş," deyip gülerek kâğıtları Simon'a geçiriyor. Simon kayıtsız gözlerle kâğıtları inceliyor.

Terry, "Bizim istediğimiz de bu, Birrell, bu bi porno filmi," diyerek kendini savunuyor.

Rab suratını buruşturup tekrar sandalyeye oturuyor. "Evet, bütün hanzoların istediği bu, senin amatör kayıtlarını gösterdiğin türden heriflerin. Ben burda gerçek bi film yaptığımızı sanmıştım. Yani, senaryo şeklinde bile yazılmamış," diyerek ellerini havada sallıyor.

"Şimdi öle görünmüyo olabilir Birrell ama onu aktörler hayata geçirecek... Jason King'in televizyonda yaptığı gibi hani," diyor Terry aniden gelen bir ilhamla, "bi sürü dokundurmalar falan. Şimdi swing'li altmışlar moda, filme öle bi hava verelim."

Bu konuşmalar boyunca, kafası karışmış ve sıkılmış görünen diğerleri hiç konuşmuyor. Simon Terry'nin kâğıtlarını masaya yayıp arkasına yaslanarak parmaklarıyla koluna vurmaya başlıyor. "Endüstride tecrübesi olan biri olarak, müdahale etmeme izin verin," diyor o görkemli tavrıyla; böyle konuştuğu zaman hava mı atıyor yoksa dalga mı geçiyor anlamıyorsunuz.

"Rab, neden Terry'nin senaryosunu sen alıp ona bir hikâye dokusu kazandırmıyorsun?"

"Bayağı bi ihtiyacı var yani, amına koyiim," diyor Rab.

"E, heralde, bunun bi üniversite tezi olması gerekmiyodu Birrell," diyerek hakkını savunurken sesini yükseltiyor Terry.

"Pekâlâ," diyor Simon esneyip kedi gibi gerinerek. Cılız ışıkta gözleri parıldıyor, "bence burada biraz yardıma ihtiyacın var, Terry." Sonra bize dönerek teklifini yapıyor: "Sanırım en iyi çözüm Rab ve Nikki'nin Terry'ye ait temel fikirleri alarak onları senaryo haline getirmesi. Çok basit bir şekilde, sadece sahnelere ve mekanlara bölün... Bu işi size öneriyorum, çünkü sinema okuyorsunuz, birçok senaryo okudunuz," diyerek ikimize birden öyle cömert bir tebessüm yolluyor ki Rab'in bile gururunun okşandığını hissediyorum.

Ama benim birlikte çalışmak istediğim Rab değil Simon, sensin.

Terry bu aşamada söze giriyor. "Biz, şey, fazla... alınmak yok ama öğrenci işi olmasını istemiyoruz. Senle ikimiz çalışsak, Nikki?" diyor umutla, sonra bana dönüp ekliyor, "Yani, bazı pozisyonları falan da deneyebiliriz. İşe yarıyor mu kontrol ederiz falan."

"Ah, bence o gece her şey yolunda gidecek, Terry," diyorum telaşla. Bazı pozisyonları *onunla* deneyebileceğimizi düşünerek gözlerimle Simon'ı arıyorum ama o Mel'in kulağına bir şeyler fısıldamakla meşgul. Mel kıkırdamaya başlıyor. Ah, bir buraya baksa.

"Bence Nikki ve benim çalışmamız daha kolay olur, zaten sık görüşüyoruz, okulda falan," diyor Rab bana bakarak.

Gerçekten de Simon olmasını tercih ederdim, onu ayartmak için numaralar çevirmeye hazırım ama onaylayarak başımı sallıyorum ve içimden diyorum ki: *Acaba* çiçekleri Rab mi yolladı, bunca şeyden sonra? Peki ama Lauren'a neden çiçek yolladı? "Okey," diyorum usulca, "mantıklı."

Terry hafiften huysuzlanarak başını çevirip bara bakıyor.

"Tamamdır. Bizim pornografik anlatımızı düzenli olarak sıraladığı sürece sorun yok, oral seks, misyoner, kız kıza, anal ve patlatma çekimleri," diyor ve ekliyor Simon, "ayrıca birçok bağlama sahnesi ve hayal edebildiğiniz kadar çok, yaratıcı grup sahnesi."

Terry biraz canlanıyor, Simon asıl meseleye girince yeniden ilgilenmeye başlıyor. "En büyük sorunumuz anal," diyerek Mel'e ve bana bakıyor Simon. "Daha doğrusu siz piliçlerin en büyük sorunu."

Soğuk bakışları bu sözcükle birleşince kanımın donmasına neden oluyor. "Ben yapmam," diyorum.

Mel de başını sallayıp bugün ilk defa konuşuyor. "Ben de yapmam, hiç yolu yok." Terry'nin ona baktığını görünce acayip utanıyor ve Terry'nin ayağını tekmeliyor. "Kamera önünde olmaz ama Terry!"

Simon'ın suratı bumburuşuk. "Hımm... bu konuyu konuşmamız lazım. Bakın, bence bugünlerde bu olmazsa olmaz bir şey. Yani, kişisel olarak beni pek etkilemez ama şöyle de bir şey var ki, bizler anal bir toplumda yaşıyoruz."

Rab gözlerini devirirken Terry bu sözleri destekleyerek başını sallıyor.

"Yani, düşünün bir kere," diye konuyu uzatıyor Simon, "Kırsal kasabalardaki kırmızı enseliler, bize uzaylıların sırf terli göt deliklerine sondalar sokmak için ta öbür galaksilerden dünyaya kadar geldiklerini anlatıp durur... modern pornoda, Zane'lerde, Blacks'te, hepsinde üçlü girişli sirk gösterileri var artık. Ben Dover'ın kasetlerine bakın. Taş gibi genç piliçler bugünlerde hep götten veriyor."

"Süper manyak videolar," diye ekliyor Terry bilgece.

Simon sabırsızca başını sallayarak onaylıyor. "Eskiden bir hatun götten sikildiğinde onun her yerinden selülitler akan, faraş ve alkolik bir moruk olduğuna, at kasapları için uygun malzeme olduğuna kesin gözüyle bakılırdı. Ama artık böyle değil. Porno yıldızı olmayı ciddi ciddi düşünen bütün genç piliçler için artık bok yolundan almak neredeyse zorunlu hale geldi."

Usulca, "Benim için değil," dediğimi bir tek Simon duyuyor ama duymazdan gelmeyi tercih ediyor. Ben de sesimin ve endişelerimin gücünü

artırıyorum. "Anal yapmayan birçok kadın da var. Bazıları yalnızca kız kıza yapıyor. Biz burada boktan bir erkek filmi yapmıyoruz. Cinsiyetçilik karşıtı diyaloglar ve temalarla yenilikçi olmaya çalışacağımızı ve de öyle olacağımızı sanmıştım. Şimdi ne değişti? Oğlanlar Amsterdam'da açık saçık bir hafta sonu tatili yaptı diye hepsi havaya mı uçtu?

"Hayır. Biz yenilikçi davranıyoruz," diyerek ısrar ediyor Simon, "ama bütün seçenekleri değerlendirmemiz lazım ve bunun içinde anal da var. Bu gerçek değil Nikki, sadece rol."

"Hayır, bu *gerçek*. Gerçek olması *lazım*. Sikilmek sikilmektir ve hayatımızda gerçek olan çok az şeyden biridir, asla farklı yorumlanamaz."

Rab, "Evet," diyerek salak gibi Simon'ın yardakçılığını yapıyor, "bunun seksin canlandırılması olduğunu unutmamamız lazım, gerçek seks diil, yalnızca sirk gösterisi tarzı bişi. Yani, kendi seks hayatında kim üçlü giriş yaşar ki Tanrı aşkına?"

"Sadece sen ve okuldaki kırıtık arkadaşların," diyor Terry.

Rab onu duymazdan gelip yanlış anlaşılmamak için özen göstererek devam ediyor. "O zaman gerçek bi hikâye yapalım, gerçek insanlar gerçekten seks yapıyomuş gibi davransın. Anal olayı kırmızı bölge, kızlar yapmayız diyolarsa, okey."

"Hayır," diyerek başını iki yana sallıyor Sick Boy. "Bak Rab, bu göt deliğimizle ilgili hislerimize ilişkin bir durum. Şu anda, bir tür olarak, eğer ruhumuz vücudumuzda bir yerdeyse, orasının götümüz olduğuna inanıyoruz. Bütün hikâye bu. Çok mantıklı. Bu yüzden bu kadar saplantı haline getirmişiz, anal espriler, anal seks, anal alışkanlıklar... en son sınır beyin değil, uzay değil, göt deliğidir. Bizi devrimci yapan da *bu* olacak işte."

Ama ben yapmak istemiyorum, kaşlarımı kaldırıp destek aramak için Mel'le Ursula'ya bakıyorum. "Sana tekrar söylüyorum, ben analdan hiç hoşlanmıyorum. Bir kere denedim. Acı veriyor. Uzak, soğuk ve rahatsız edici buluyorum. Ben sikişmek istiyorum, sirk maymunu gibi soluk soluğa kalmak, göt deliğimden en çok ne kadar alabilirim diye cetvelle ölçmek değil."

"Belki de alıştırılman lazım. Bu konuda tecrübeli olan hatunlar cidden de çok zevk alıyolar," diyor Terry.

"Ben kanaldaki tünel gibi bir göt deliğim olmasını istemiyorum Terry. İşi zora koşmaya çalışmıyorum," derken Terry bana göz kırpıyor, "yalnızca tarzım değil. Karşı falan da değilim, sadece *yapmak* istemiyorum."

"Benim yapmakla ilgili bir sorunum yok, sadece insanların görmesini istemiyorum," diyor Melanie. "Yani, bazı şeyleri herkese göstermek istemiyosun. Biraz da mahremiyet lazım."

"Ben sizin bildiğiniz kızlardan diilim," diyerek gülüyor Terry.

"Valla Terry, senin için durum farklı ama hatunlar için daha zor."

"Olmaması lazım, bu feminist çağda falan," diyerek Rab'e dönüyor Terry, "veya post-feminist, öyle demeliydim. Gördün mü Birrell, bazan senin saçmalarını dinliyorum."

"Çok sevindim."

Simon ellerini çırpıyor. "Baccara'yı[34] düşünün. Bu işte 'Kusura Bakma, Ben Bir Hanımefendiyim' diye şarkı söyleyen bir pilici kimse sevmez. 'Evet Efendim, Boogie Yapabilirim' dediğini duymak isteriz."

"Haklısın Simon," diyerek gülümsüyorum, "ama gene de bir şarkı belirlememiz lazım."

Simon cüzdanını açıyor. "Şarkı bu," diyor bana bir deste banknot göstererek. Sonra bir film posteri alıyor eline. "Ve bu. Biz burada her şeyin en ön safındayız. Gel bunu bir düşünelim. Yani, bu anal saplantı nereden kaynaklanıyor ki?"

"Ha tabii, içinde yaşadığımız kapalı toplum açısından mükemmel, kendi götümüzden içeri giriyoruz," diye düşündüklerimi söylüyorum.

"Hayır tatlım, hepsi pornodan kaynaklanıyor. Bu amcıklar gerçek öncülerdir. Pornografi öksürünce popüler kültür nezleye yakalanır. İnsanlar seks, şiddet, yemek, ev hayvanları, demonte mobilyalar ve aşağılanma istiyor. Onlara istediklerini verelim, hadi. Televizyondaki aşağılamaya bak, gazetelere, dergilere bak, sınıf sistemine bak, kültürümüzden sızan

kıskançlığa, öfkeye bak: biz Britanyalılar insanların sikildiğini görmek isteriz," derken bir an için *Yakın İlişkiler*'de yakalanan uzaylılardan birine benziyor. Binanın karşısındaki açıklıktan sızan bir demet güneş ışığı üzerine vuruyor. "Neyse, bu tartışmaya sonra devam ederiz."

Terry gözlerinde şeytani bakışlarla konuşmaya başlıyor: "Ama ben sana söyleyeyim, en iyisi sen Gina'ya rol ver. Anüsünden düzülmekle ilgili hiçbi takıntısı yoktur."

"Hiç yolu yok, Gina amatör porno için iyi ama film yıldızı kalitesine sahip değil. Rol dağıtımını bana bırak. Geçen gün eskiden tanıdığım bir çocuğa rastladım, Mikey Forrester, saunası var. Yanında çalışan düzgün kızlar varmış. Casting hiç sorun olmaz. Gina'ya ihtiyacımız yok," diyor Simon ama kızın ismini söylerken hafiften titriyor sanki. Terry omuz silkiyor. "İyi, sen bilirsin abi ama filmde rol almazsa ağzına sıçacağını sana söylememi istedi," diyerek bilgilendiriyor Sick Boy'u şen şakrak bir sesle.

Melanie başını sallayarak doğruluyor. "Evet, ben de olsam onla uğraşmazdım çünkü manyak karıdır yani. Yapıcam dedi miydi yapar."

Simon, Sick Boy, öfkeyle alnına vuruyor. "Harika. Siktiğimin faraşı tarafından tehdit ediliyorum ve başrol oyuncusu kızlarım anal yapmak istemiyor. İyi, çok güzel, Begbie'nin Gelini'ne siktirip gitmesini söyleyebilirsiniz."

"Sen söyle," diyor Terry sırıtarak.

Toplantı bitince, biraz orada oyalanıp Simon'la konuşuyorum. "Yeni oyuncular bulma konusunda... belki yardımım dokunabilir. Birkaç arkadaşıma ilgileniyorlar mı diye sorabilirim. İşin içindeki kızlar, diyeyim."

Simon yavaşça başını sallıyor.

"Gitmem lazım, seni sonra ararım," diyorum. Rab'in etrafa bakınarak beni beklediğini gördüğümde gözünde bir kıskançlık kıvılcımı olduğuna yemin edebilirim.

30. Paketler

Gene baya mal takıldım hani, Seeker'dan aldığım malzemeyle. Ali bi daha koptuğunda sakın buraya gelme, Andy'nin yanında böle şeyler istemiyorum dediydi. Ne diyebilirim ki, gitmedim ben de. Haftanın çoğunu farklı divanlarda geçirdim, Monny'nin divanı, annemin divanı ve zavallı Parkie'nin divanı, çocukcağız zaten zorlanırken bunu yapmam pek hoş diildi aslında hani. Zavallı kedinin divanında yatıp sarsılaraktan titreyen birine hiç ihtiyacı yok. Şu anda çok kötüyüm, yoldan azcık sapıyosun ve öle ağır bi bedel ödüyosun ki yani. Yoksunluk hissini acayip hissediyosun, ufacık bi vuruştan sora bile. Sanki sistemin eskiden yapmış olduğun her şeyi bi anda hatırlıyo ve sana şöle diyo: "Kusura bakma abi ama bunları yaşıyacaksın."

İşte, günlerdir ilk defa eve doğru sürükleniyorum. Andy okuldadır, Ali'nin de dışarda olmasını umuyorum. Evet, ev boş, yıpranmış koca koltuğa oturup Alabama-3 kasetini koyaraktan şarkı söylüyorum. Kedi dostum Zappa'yı görüyorum, beni yargılamayan tek herif. Geçen gün Leith kütüphanesinden aldığım şeylere ve yazdığım notlara bakıyorum. Yağmurdan kaçmak için içeri girdiydim, girmişken tarih hakkında bikaç not alıverdimdi. Leith'in sloganı sebat etmektir diye düşünmüştüm ve benim de aynı şeyi yapmam lazımdı hani. Kısık sesle televizyonu açıyorum ve bizim Zappa umarım gene büyük avize ağacının altını kazmamıştır diye düşünerek bitkileri suluyorum.

Ama bugünün manyak kötü bi gün olarak tarihe yazılması gerekiyomuş. Çünkü kapı çalıyo ve açtığımda direk yamuluyorum hani.

Öldürgen kedinin ta kendisi önümde duruyo. Ne zaman çıktı bu diye düşünüyorum, arkasından kalbim göğüs boşluğuma gömülüyo, Sick Boy her şeyi anlattı mı acaba? Bi süre konuşamıyorum, sora gülümsüyo bana. Ağzımın içinde arayıp dilimi buluyorum. "Franco, vay, seni görmek ne güzel, abi lan. Ne zaman çıktın ki hani?"

"İki hafta oldu, amına koyiim," diyerek yanımdan geçip direkman eve girerken yamuk topukları ahşap yer döşemesinin cilasını çiziyo mu diye bakıyorum. Ali kafayı yer çünkü ev sahibi denyonun teki. "Hiç zaman kaybetmedim, bikaç saat geçmeden kendime bi piliç buldum. Bütün İskoçya için düzüşmekle meşgulüm, göt herif," diyo. "Sen neler yapıyosun?" diye başlıyo, sora suratı ekşiyo, "Eroin falan yapmıyosun, diil mi, amına koyiim?"

Bu kaplanın gözü sizdeyken *çok fazla* saçmalamamak lazım hani. "Yok pek yapmıyorum abi ama yani arada bi takılıyorum işte, biliyosun mu? Asırlardır hiç yapmadım hani."

"Yapmasan iyi olur, amına koyiim, artık cankilerle uğraşamayacam. Bi çizgi kok ister misin?"

"Aa... aaa... ne diyim bilmem ki hani. Ne denir ki."

Begbie bunu evet olarak alıp bi paket çıkarıyo. Paketin içinden baya bi kok çıkıyo. Kokainman falan olmamama rağmen protokol gereği yapmam gerektiğini düşünüyorum hani. Fazla abarmamak lazım tabii. Küçük bi çizgiden zarar gelmez.

Franco ezmeye başlıyo. "Bi ara Perth'e girdiğini duydum," diyo. "Siktiğimin kodesi, amına koyiim. Göresim geldi lan seni, andaval amcık," diyo hafiften gülümseyerek ve ben bunu kedi *beni* özlemiş olarak anlıyorum, beni *kodesteyken* görmek istemiş olarak diil.

Ne diyebilirim ki? "Ah, ben de seni özledim, Franco ama iyi görünüyosun, formdasın yani, hakkını vermek lazım hani."

Kaya gibi sert karnına vuruyo. "Evet, kodeste sıkı çalıştım, kendimi koyvermedim öyle. Şimdi de semeresini topluyorum ama, kesin işe yaradı, amına koyiim," diyip koca bi çizgiyi burnuna çekiyo. "Genç bi piliçle beraberim, Wester Hailes'deyiz ama yakında Lorne Sokak'ta bi eve çıkacaz. Wester çok boktan bi yer. Ama hatun çok düzgün," diyo elleriyle kum saati şekli yaparak. "Çocuğu var. Amcığın tekiyle berabermiş, herif dayılanmaya başlamış, ben de ağzını gözünü patlatıverdim göt lalesinin. Bununla kaldığı için şanslı, amcık herif. Annemde kalıyodum ama sıçayım yani, karının tek yaptığı durmadan bizim Elspeth'den ve çıktığı o amcıktan bahsetmek," diye annatıyo Franco, baya koklandı ve heceleri Kalaşnikov gibi sıralıyo hani.

Ben de kok yapıp burnumu çekiyorum. Burnumu kaşıyaraktan ayağa kalkıyorum. "Peki ya... çocuklar nasıl?"

"Geçen gün görmeye gittim. İyiler ama June amcığı beni gıcık ediyo, amına koyiim. Onla ne işim vardı hiç annamıyorum. Doru dürüst sikişmesini bile bilmiyodu, kafayı yemişim heralde."

"Hapis havasından, hani, kurtulabildin mi?"

Begbie kedisi çilekten acayip tellenmiş durumda ve kafamı uçurucakmış gibi bana bakıyo. "Bu da ne demek oluyo, amına koyiim? Ha?"

"Şey, yani benim dışarıya alışmam bayağı bi zaman aldı ve senle karşılaştırılınca sadece beş dakka içerde kalmış sayılırım abi," diyorum. Ama Dilenci Çocuk uçuyo zaten, şimdi de kodesi anlatıp duruyo ve bu çok kıllandırıcı bi durum çünkü aklımda devamlı Rent Boy, geri aldığım para, tutup her şeyi salak gibi Sick Boy'a anlatmam var. Ya o da gidip Dilenci'ye anlatırsa?

Franco biraz daha kokain ezerken benim kafam birinci çizgiden daha yeni iyi olmaya başlamış durumda. Biraz kodesteki sapık amcıklardan bahsediyo, bana kötü kötü bakmaya başlıyo ve şunları söylüyo: "Baksana Spud, ben içerdeyken... bi paket aldım."

Renton ona da parasını vermiş demek! "Evet abi. Ben de aldım bi tane! Mark'tan..."

Begbie aniden susaraktan direkman ruhuma bakıyo hani. "Sikik Renton'dan paket mi aldın? Senin adresine mi yollanmış?"

Koktan bütün vücudum titrerken ne diyeceğimi bilemiyorum ve her şeyi annatıyorum. "Yani, işte, Franco, aslında Rent Boy'dan geldiğine yüzde yüz emin diilim, biliyosun mu? Yani, kapıya geldi işte, göndericisi falan belli diildi. Ama ben o olduğunu düşündüm hani."

Franco delirmiş vaziyette avucuna yumruğunu indirip yukarı aşağı yürümeye başlıyo. Uyarı alarmları öz çalmıya başlıyo abi. Parasını geri aldıysa nası bu hale gelebilir? "Doğrusun Spud! Ben de aynen bunu düşündüm, amına koyiim! İçinde siktiğimin götverenlerinin sikiştiği siktiğimin ibne pornosuyla dolu paketleri bi tek o siktiğimin hırsız canki amcığı yollayabilir! Bizimle dalga geçiyo! AMCIK HERİF!" diye kükreyip

masayı yumruklayarak cam bi kül tablasını yere düşürüyor ama neyse ki kırılmıyo yani.

İbne pornosu mu... o ne lan... "Evet, bu Rent Boy'un işi gibi görünüyo valla," diyorum anlamaya çalışaraktan. İyi ki paradan falan bahsetmemişim.

"Kodesteyken patakladığım ruh hastası amcıkların hepsinin Rent Boy olduğunu hayal ettim," diyo kötü kalpli öldürgen kedi. İki çizgi daha çiziyo, birini yapıp devam ediyo, "Sick Boy'u gördüm, siktiğimin yeni pabında, siktiğimin Port Sunshine'ı! Amcık cidden büyük oynuyo, ha. Tabii ki herife hiçbişi annatamıyosun, kafası hep bi sonraki büyük işle meşgul, amına koyiim."

"Bilmez miyim abi," diye başımı sallayarak diz çöküp öbür çizgiyi çekiyorum. Kalbimin hâlâ deli gibi atmasına, ilk çizgiden hâlâ ter basmasına rağmen.

"Evet, Second Prize'ı da gördüm. Scrubber Close'da, evsiz amcıklarla beraber."

"O kedi Hıristiyanlık işlerine takmış falan diye duydumdu," diye yutkunurken mal beni tren gibi çarpıyor.

Begbie kendini benim koltuğa atıyo. "Evet, ben kafasını düzeltene kadar öyleydi. Herifi Mile'daki EH'e götürdüm. İçki içmiyodu, amına koyiim, ben de siktiğimin limonatasına biraz votka damlattım," diyo ağır, neşesiz bi kıkırtıyla. "Gene eski benliğine kavuştu," diye devam ediyo. "Biraz eğlenmeye ihtiyacı var, amına koyiim. Sabah akşam siktiğimin hanzolarına ilahiler okumak, siktiğimin İncil'ini okumak! Sıçayım, ben de yardımsever bi vatandaş gibi davranıp amcığı sıkıntı dolu bi hayattan kurtardım. Siktiğimin misyonundaki amcıklar adamın beynini yıkıyolar, amına koyiim. Siktiğimin Hıritiyanlığı neymiş gösterecem o amcıklara..."

Bu sözleri ve Second Prize'ın hayatını düzene sokmak için nası çabaladığını düşünüyorum. "Ama doktorlar dedi ki içki içmemesi lazımmış, Franco," parmağımı gırtlağıma götürüp bi boğulma sesi çıkarıyorum, "yoksa geberip gidecek."

"Bütün bu siktiğimin bokunu bana da anlattı. 'Doktor aşşağı, doktor yukarı,' ama dedim amcığa, önemli olan hayatın kalitesidir, amına koyiim.

Bi sene adam gibi yaşamak, elli sene bok gibi yaşamaktan iyidir. Port Sunshine'daki o moruk amcıklara mı benzemek istiyonuz? Git o siktiğimin ciğerini değiştirttir dedim. Mis gibi, tertemiz, oh."

Sanki asırlar boyu buna katlanmak zorunda kalıyorum hani ve Dilenci Çocuk nihayet gittiğinde rahat bi nefes alıyorum çünkü bu adamın şiddet hikâyeleri insanı bayağı bozabiliyo bazan. Sürekli baş sallarken şimdi başımın titrediğini anlıyacak diye paranoya yapıyosun, vesaire. Koktan kafam çok iyi olsa da yapılıcak işlerim var ve geçmesi için biraz bekleyip dışarı, çiseleyen yağmurun altına çıkıyorum, Merkez Kütüphane'ye gitmek için dizginleri Dördüncü George Köprüsü'ne ayarlıyorum. Sebat.

Buraya her gelişimde şehrin ne kadar değiştiğini görüp kopuyorum. Artık sana ait diil hani. İnsanlar giderek şehir dışına taşınıyolar, şehir merkezi sadece iş dünyasındaki kedilere, alışverişçilere, öğrencilere ve turistlere kalıyo. Fondaki kaleyi de kaldırırsan burası herhangi bi yer olabilir.

Edinburgh Bölümü'ne girerken kafam hâlâ iyi sayılır, bi hatunun şu mikrofişlerden birini yerine takarken izliyorum. "Şey... pardon, bana biraz yardım eder misiniz? Yani, hani, daha önce hiç yapmadım falan da," diyorum boş makinayı göstererek.

Bi saniye bana bakıp, "Tabii," diyerek nasıl yapılacağını gösteriyo. O kadar kolay bi işmiş ki kendimi gerzek gibi hissediyorum. Ama becerdim işte! Çok geçmeden 1920'deki büyük ihanet hakkında yazılar okumaya başlıyorum, hani herkesin karşı çıkmasına rağmen Leith Edinburgh'a katılmış falan. Bütün problemler harbiden de o zaman başlamış hani! Dörtte bir oranla abi, dörtte bir.

Güzel limandan geçerek şehre dönerken hava değişiyo ve sağanak başlıyo. Otobüse binecek param yok, ben de yakaları kaldırıp uzun adımlarla eve yollanıyorum. St. James's Meydanı'nda bi grup genç takılıyo ve arkadaşım Curtis de aralarında. "N'aber, abi?" derken kokun etkisi artık iyice geçmiş durumda.

"İyilik S-s-spud," diyo. Bu ufaklık kekelediğinde biraz gerilir ama sakin olup baskı yapmazsan doğru ritmi yakalar ve de iletişim su gibi akmaya başlar hani. Biraz gevezelik ediyoz, sora ben John Lewis's'den geçip

Picardy Place'e geliyorum, yağmurdan korunmak için kenardan kenardan Walk'a doğru yürüyorum.

Pilrig sınırından geçip gürültülü güneşli Leith'e girdiğimde sokakta Sick Boy'u görüyorum, keyfi yerinde gibi. Görmezden gelecek sanıyorum ama yok abi, kedi benden nerdeyse özür diliyo veya özür dilemenin yanına yaklaşabileceği kadar yaklaşıyo işte. "Spud. Gel, şeyy... geçen gün olanları unutalım mı abi, ha?" diyo.

Paba uğramasına rağmen beni Franco'ya gammazlamadığı ortada, o yüzden herife karşı daha pozitifim. "Evet, ben de üzgünüm falan yani. Sağ ol, aa, Franco'ya anlatmadığın için hani."

"Siktir et amcığı," diyo kafasını sallıyarak. "Korkarım onun gibilerle uğraşmaktan çok daha önemli işlerim var." Eliyle bi pabı işaret ediyo, Shrub Bar. "Siktiğimin yağmuru dinene kadar birer bira içelim, ha?" diyo.

"Uyar ama... beni çekmen gerekecek abi, beş param yok," diyerek günah çıkarıyorum.

Sick Boy derin bi nefes alıp gene de içeri giriyo, ben de arkasından. İçerde ilk gördüğüm Kuzen Dode kedisi oluyo, herife yakalanmış gibi oluyorum biraz hani. Dode gene Edinburgh'daki Weedgie modunda: daha iyi futbol takımları, daha iyi ulaşım sistemi, pablar, kulüpler, daha ucuz taksi, daha sıcak insanlar, bütün o bildik Weedgie muhabbeti yani. Ve büyük ihtimalle de haklı ama kedi *gene de* Edinburgh'da işte.

Dode kenefe giderken Sick Boy pis pis arkasından bakıp soruyo: "Kim bu dangalak, amına koyayım?"

Ben de Kuzen hakkında bildiğim şeyleri anlatıyorum, artı götün cebinden kartını alıp yüklü hesabını boşaltabilmek için bankamatik şifresini bilmek istediğimi söylüyorum. "Yani, adam Clydesdale Bank'ta kendi şifreni seçebileceğini anlatıp duruyo."

Dode geri gelince birer içki daha alıp oturuyoz. Ama sora harbiden çok manyak bişi oluyo! Adam ceketini çıkarınca Sick Boy'la ikimiz göz göze geliyoz. İşte resmen orda abi, gözümüzün önünde! Dode'un bi kolunda, üstünde "Hazırım" yazılı bi aslan dövmesi var, öbüründe atın üstünde

oturan Kral Billy. Evet ve atın tam altında, bi kâââdın üstünde bankamatik şifresi yazıyo, herif unutmamak için dövme yaptırmış. 1690.[35]

31. "... kaba etlerinden birinin kesilmesi..."

Bizim Tolcross'taki ev küçük bir fabrika gibi işliyor. Gelsin cigaralıklar, gitsin kahveler. Rab'le ikimiz ayaktayız ve senaryo üzerinde çalışıyoruz. Bilgisayarın önünde yan yana oturmuş kıkırdayarak birbirimizle çekişmemiz, yakınımızda tez notlarıyla boğuşan Dianne'i eğlendiriyor. Arada ekrana bakıp beğeni dolu mırıltılar ve bazı işe yarar fikirler armağan ediyor bize. Lauren da bir köşede ödevi üstünde çalışarak onunla birlikte derse gitmedik diye suçluluk duygusu yaratmaya uğraşıyor. Merak ettiği çok belli ama gene de senaryomuza bakmayı reddediyor. Rab'le ikimiz "ağzına alır" ve "götten sokar" gibi şeyler fısıldayıp kıkırdayarak ona takılırken Lauren kızarıp bozarıp "Fellini" ve "Powell ve Pressburger" gibisinden bir şeyler zırvalıyor. Dianne bir süre sonra pes edip eşyalarını toparlıyor. "Ben gidiyorum, dayanamayacağım," diyor.

Lauren kızgın kızgın bize bakıyor. "Seni de mi rahatsız ediyorlar?"

"Yok," diyor Dianne hayıflanarak, "yalnızca oraya her bakışımda azıyorum. Odamdan gelen motor sesleri ve inlemeler duyarsanız sakın içeri girmeyin."

Lauren hayal kırıklığı içinde suratını asıp altdudağını kemiriyor. Bu kadar rahatsız oluyorsa neden o da kendi odasına gitmiyor ki? Altmış sayfalık kaba bir taslak çıkarıp bastığımızda merakına yenik düşerek yanımıza geliyor. Başlığa baktıktan sonra sayfa atla düğmesine basarak gözlerine inanamıyormuş gibi bir nefretle okumaya başlıyor. "Korkunç... iğrenç bir şey... müstehcen... kült bile olamaz. Hiçbir değeri yok. Çöp! Bu kadar alçaltıcı, duygu sömüren bir pisliği yazabildiğinize inanamıyorum..." diyerek köpürüyor. "Üstelik bütün bunları yabancılarla yapmayı planlıyorsun, sana bunları yapmalarına izin vereceksin!"

Kendimi, anal dışında her şeyi dememek için zor tutuyorum, onun yerine kibirli kibirli böyle durumlar için ezberlemiş olduğum bir alıntıyı okumaya başlıyorum. "Acaba hangisi daha kötü, korsanların yüz kez tecavüz etmesi mi, kaba etlerinden birinin kesilmesi mi, Bulgarlardan sopa yemek mi,

engizisyon mahkemesince kırbaçlanıp asılmak mı, parçalanmak mı, bir kadırgada kürek mahkumu olmak mı, kısacası başımızdan geçen bütün o felaketlere uğramak mı," Rab'e bakıyorum ve bir ağızdan şakıyoruz, "yoksa hiçbir şey yapmadan burada böyle oturmak mı?"

Lauren başını sallıyor. "Siz ne saçmalıyorsunuz böyle?"

Rab hemen atılıyor. "Voltaire, *Candide*'den," diyor. "Bunu bilmemene şaşırdım, Lauren," diyor sinir içinde titreyerek bir sigara yakan kıza. "Peki Candide ne cevap vermişti?" diyerek parmağını kaldırıyor, birlikte tekrarlıyoruz: "Bu muhteşem bir soru!"

Lauren hâlâ sandalyede kıvranıp duruyor, sinirli görünüyor, sanki bunları onu sinir etmek için yapmışız gibi, ama biz yalnızca senaryoyla uğraşıyoruz.

Rab benim güllerime bakarak, havayı yumuşatmak istercesine, "Güzel çiçekler," diyor. "Kovadaki taze olanları da gördüm." Arsız arsız sırıtıyor. "Neler oluyo burda?"

Lauren şüpheli bir bakış atıyor ama ben söylediklerindeki masumiyeti hissediyorum ve anında bunları yollayanın Sick... Simon olduğunu düşünüyorum. Rab'i soruşturma kapsamından çıkarmamız gerektiği belli oldu.

Dükkânlar açılana kadar oturup taslağı inceliyor, düzeltmeler yapıyoruz. Leith'e gidip yazdıklarımızı diğerlerine göstermek için fazla yorgun ve sinirli olsak da, Lauren'ın yorumları bize mutlaka gitmemiz gerektiğini söylüyor. Bir fotokopiciye gidip ciltli kopyalar yaptırıyoruz. Kahvaltı yapmak için kafeye oturduğumuzda, senaryoyu bitirmekten gelen sevinç ve bitkinliğin arasında, ilk defa Lauren'ın ne kadar üzgün olduğunu fark ediyorum. Ani bir suçluluk duygusuyla Rab'e soruyorum: "Geri dönüp nasıl olduğuna bir baksak mı acaba?"

"Yok, bu her şeyi daha da kötüleştirir. Ona biraz zaman verelim," diyerek fikrini belirtiyor Rab.

Bu bana da uyuyor, geri dönmek istemiyorum tabii ki. Çünkü Rab'le burada olmaktan gayet memnunum. Sert kahvelerden, portakal suyundan, simitlerden, masanın üzerinde bir senaryo olması gerçeğinden memnunum.

Kendi yazdığımız bir film senaryosu, *bir şey* başarmış olmanın verdiği sevinç; Rab'le beraber oturduk ve yaptık işte. Ve kendimi ona çok yakın hissettim, belki de onunla birlikte buna benzer anları daha çok yaşamak istediğimi düşündüm. Ama artık yalnızca seksle ilgili bir şey değil bu, Simon'a karşı giderek artan saplantım gibi, aslında tuhaf biçimde aseksüel bir his. Yalnızca sikiş değil, buna benzer başka anlar yaşama isteği. Gene de beni düşündürüyor. "Bilseydi, bütün gece başka bir kadınla birlikte oturup porno yazmanı kız arkadaşın onaylar mıydı dersin?"

Rab ne demek istediğimi anlıyor. Duygusal olarak benden uzaklaşıp soruyu omuz silkerek geçiştiriyor ve kafetiyerden biraz daha kahve koyuyor. Bir süre sessizlik oluyor, sonra bir şey söyleyecek gibi yapıp vazgeçiyor. Kafeden çıkarak Leith istikametinde bir otobüse atlıyoruz.

Leith'e giderken onu hayal ediyorum ve paba girince, işte, karşımda. Simon Williamson. Yavaş yavaş diğerleri de geliyor, ayak sürüyerek içeri giriyorlar. Ursula, bir İngiliz kızının üzerinde korkunç duracak bir tulum giymiş ama ona yakışmış. Craig ve Ronnie'yi, o Siyam ikizlerini ve bana yardım edişinden sonra ilk kez Gina'yı görünce yüzüm aydınlanıyor. Yanına gidip elimi omzuna atıyorum. "O gün bana yardım ettiğin için çok teşekkürler," diyorum.

"Kendinden geçip üstüme devrildin," diye tersleyince bir an için ürksem de saldırganlığının yüzeysel olduğunu, gülümsediğini görüyorum." "Biraz fazla kaçırdın, o kadar. Herkesin başına gelebilir."

Sonra Melanie geliyor ve çok içten, dostça davranarak, uzun zamandır görüşmeyen iki eski dostmuşuz gibi bana sarılıyor. Herkese birer senaryo kopyası dağıtırken moralim yerine geliyor. "Unutmayın," diyorum, "bu yalnızca kaba bir taslak. Bütün görüşlere ve önerilere açığız."

En azından başlık hoşlarına gidiyor. Başlığı okuyan herkes kıs kıs gülmeye başlıyor:

YEDİ KARDEŞE YEDİ SİKİŞ

Çabucak hikâyeyi anlatıyorum. "Hikâye kabaca şöyle: petrol tankerinde çalışan yedi çocuk var. İçlerinden biri, adı Joe olan, çocuklardan biriyle, yani Tommy ile iddiaya giriyor. Joe'nun iddiası şu; hafta sonu limana

indiklerinde yedi 'kardeşin' her biri sikişmek zorunda. Ama sadece sikişmeyecekler, aynı zamanda hepsi de bilinen cinsel fantezilerini gerçekleştirecek. Maalesef, aralarından ikisi başka şeyler, kültürel ve sportif faaliyetler falan yapmak istiyor. Bir üçüncüsü ise iflah olmaz biçimde bakir. Yani işler Tommy'nin lehinde gibi görünüyor. Ama Joe'nun da yandaşları var; Melinda ve Suzy diye, kaliteli bir genelev işleten iki kadın. Sonunda bu sıkıcı kardeşleri baştan çıkartacak yedi tane motor bulmayı başarıyorlar."

Simon neşeyle başını sallayıp kalçasına vuruyor. "Kulağa hoş geliyor. Bayağı hoş geliyor, amına koyayım."

Diğerleri okurken Rab'le benim aşağıya inip kilitli duran boş barda birer içki içmemize karar veriliyor. Onlara yarım saat verip soğuk, sinir bozucu bir sessizlik içinde oturarak içkilerimizi yudumluyoruz. Kendimi aptal durumuna düşürdüğüme inanamıyorum, adamın umurunda bile değilim işte. Ama belki de böylesi daha iyi çünkü umurunda olsaydım, biliyorum ki alevler içinde yanıyor olsa bile üzerine işemezdim büyük ihtimalle. Colin'in yaşattığı hayal kırıklığını unutmak için kullanacaktım onu, o kadar.

Yukarı çıkmadan önce yarım saat boyunca suya sabuna dokunmayan bir sohbet ederek senaryodan ve okuldan bahsediyoruz. Kapıyı açtığımızda herkes şaşkın bir sessizlik içinde oturuyor. Of, hayır, diye düşünüyorum ama sonra hayranlıkla baktıklarını farkediyorum.

Melanie'nin koca kahkahası salonda yankılanıyor. Elindeki senaryoyu masaya fırlatırken kontrolünü kaybetmiş gibi. "Bu acayip kopuk bi şey," diyerek sırıtırken eliyle ağzını kapatıyor. "Manyaksınız siz."

Sonra Terry araya giriyor ve Rab'e bakarak, "Evet, iyi galiba ama beni dinle, Birrell, bu siktiğimin üniversitesi için bi proje diil. Çavuşu tokatlarken patlatmayı becerebilmesi lazım, hatta çeneni tokatlarken, amına koyiim. Bu, gerçek dünya, olm," diyor.

Rab sabırsızca ona bakıyor. "Siktiğimin şeyini oku, Lawson. Petrol tankerinde çalışan yedi kardeş, amına koyiim, izin günlerinde yedi tane hatun bulup sikişiyolar."

Simon pis pis Terry'ye bakıp camlaşmış gözlerle bize döndüğünde cidden de duygusallaşmış görünüyor. "Bu bir deha ürünü, amına koyayım," deyip ayağa kalkarak Rab'in omzundan tuttuktan ve beni yanağımdan öptükten

sonra bara gidip kocaman bardaklara JD doldurmaya başlıyor. "Bunda her şey var. Bağlama ve göt tokatlama sahnelerine bayıldım. Çok leziz!"

"Evet," diye açıklamaya başlarken sevinçten ölecek gibiyim ama yorumları karşısında soğukkanlı bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum ve bütün gece uyumamış olmamın amansız yorgunluğu üzerime çökmeye başlıyor, "Britanya pazarı, biliyorsun. Bu Britanya'ya özgü bir fetiş? Temelleri özel okullarda ve dadılık kurumunun yarattığı kültürde yatıyor?"

Rab zevkten dört köşe olmuş bir halde başını sallıyor. Birdenbire, "Ayrıca bize ait olan soft porno mirasını ve sansürcü kültürümüzün baskıcı doğasını da resmediyor," diyerek götümüzün nasıl kalkmış olduğunu gözler önüne seriyor. "Lauren'ın bunun sanatla ilgisi olmadığını söylemesi tamamen saçmalık."

"Sanatı siktir et Birrell, ben ağza vermeyle bozmuş çocuğun bölümlerini çok sevdim," deyip dudaklarını büzerek göz kırpıyor Terry.

Simon ağır ağır başını sallayarak acımasız bir memnuniyet hissiyle ve bir cellat hevesiyle konuşuyor: "Şimdi rol dağıtımını yapmamız lazım."

"Ben bütün kardeşleri oynamak istiyorum," diyor Terry. "Efektler ve kurguyla yapabiliriz bunu. Bikaç peruk, kostümler, gözlükler falan..."

Hepimiz gülüyoruz ama Terry'nin gayet ciddi olduğunu bildiğimiz için bir inanamama havası da var. Simon başını iki yana sallıyor. "Hayır, hepimiz rol alacağız, daha doğrusu kameranın önünde sikini kaldırabilen herkes rol alacak."

"Benim için sorun diil," diyor Terry apışarasına mutlu mesut pat pat vurarak. Sonra Rab'e dönüyor. "Sen hiç konuşmuyosun Birrell! Küçük bi rol istemez misin? Tabii küçük kelimesi çok önemli burda."

"Siktir Terry," diyor Rab yapmacık bir tebessümle, "benimki yeterince büyük, senin o amcık ağzında yarım düzine yirmi beşlik sadece kürdan görevini görür tabii ama."

"Sen onu rüyanda görmüşün Birrell," diye dalga geçiyor Terry.

"Çocuklar, lütfen," diyor Simon ciddi ciddi. "Dikkatinizden kaçmış olabilir ama burada hanımefendiler de var. Porno... yani yetişkinler için

erotik bir film yapıyoruz diye basitleşmemiz gerekmiyor. Pislikleri aklınızda tutun, bu masanın etrafına saçmayın."

Başarı başımızı döndürmüş durumda. Ödev notlarına bakmak için okula gitmeye hazırlanırken Simon yanıma gelip kulağıma fısıldıyor. "Hayatım boyunca bir seraptın, artık gerçeksin."

Çiçekleri *o* göndermiş.

Şehre giden otobüsteyiz ve Rab bizim filmden, genel olarak filmlerden bahsedip duruyor ama benim aklım başka yerde. Artık onu göremiyor, duyamıyorum çünkü düşünebildiğim tek şey Simon.

Hayatım boyunca bir seraptın, artık gerçeksin.

Onun için gerçeğim.

Ama yaşamlarımız gerçek değil. Bu gerçek hayat değil. Eğlence. Okula gittiğimde McClymont'tan elli beş aldığımı görüyorum. Çok iyi değil ama geçer. Bazı okunaksız notlar yazmış:

> Emek harcanmış, ancak sinir bozucu bir alışkanlıkla, dilimizin Amerikan tarzı yozlaştırılması bu emeğin değerini azaltıyor. '*Colour,*' '*color'* diye yazılmaz. Gene de önemli noktalara parmak basmışsın, fakat İskoç göçmenlerin bilim ve tıp alanlarındaki etkisini de yabana atmamak gerekir - sadece politika, felsefe, eğitim, mühendislik ve inşaat değil.

Geçer not. Artık bu dersi ve o ruh hastası, moruk orospu çocuğunu sonsuza kadar unutabilirim.

32. Dümen # 18.741

Pencereden bir annenin çamaşır astığı arka bahçeye bakıyorum. Karanlık ve nahoş bulutlar açık mavi renkteki güzel gökyüzünü lekeleyerek blokların tepesinde dolaşıyor. Anne yukarıya bakıp yüzünü kırıştıran umutsuz bir kaş çatışla yağmur yağacağını anlıyor ve hayal kırıklığı içinde sepetini tekmeliyor.

Rol dağıtımı kolay oldu; Craig ve Ursula bağlama sahnelerini yapacaklar, Terry baş sikici olarak Mel'i götten becerecek, Ronnie, Nikki'yle Melanie'nin düzüşmesini seyrederek otuzbir çeken herif olacak (ve bunu yapan tek kişi o olmayacak,) ben de orji yapmak isteyen herifi oynayacağım. Ağza verme sahnesini Mikey Forrester ve o beyinsiz küçük orospularından birine havale edeceğim. Geriye sadece normal seks sahneleri için bir kardeş kalıyor, bununla belki Rab, hatta Renton bile ilgilenebilir, bir de romantik bakir bölümü için daha genç bir herife ihtiyacım var.

Bu filmle ilgili tek sorun, istediğimiz gibi çekebilmek için para bulmamız gerekmesi. Bunun bir tereyağından kıl çekme operasyonu olmayacağını anlamış bulunuyorum. Endüstri içindeki gerçek bir oyuncu olarak, SDW'nun gücünü hafife almak neymiş herkese göstereceğim. Ama bu iş parasız olmaz, zaten onların beklediği de bu. O şımarık amcıkların sırf zevk için harcadıkları parayı ben hayatımda bir arada bile görmedim. Ama Spud ve salak sabun düşmanı arkadaşı bana bir fikir verdi ve bu konuda bayağı bir kafa patlattım. Verimli olabilir. Tabii, benim aklımda Spud'ın küçük hesaplarından daha detaylı bir plan var ve Daniel Murphy bu plana kesinlikle dahil edilmeyecek.

Alex McLeish?

Önemli olan havuzun derinliğidir, Simon ve bir araya getirdiğin ekibe, özellikle de Nikki'ye hayranım. Kız çok yetenekli. Öte yandan, Murph sana bir fikir vermiş olabilir ama ekibe katılacak profesyonelliğe sahip olduğunu pek sanmıyorum.

Teşekkürler Alex. Tamamen aynı fikirdeyiz: Murphy kesinlikle geçici bir tedbir. Bosman kurallarına uygun olarak adamdan işime yarayacak olanı alıp yeni anlaşmalar bağlamak üzere kıtayı baştan sona tarayacağım. Tabii eski gözde oyunculardan Mark Renton'ı Leith'e dönmesi konusunda ayartmak kolay olmayacaktır. Ama keşif görevimi eve daha yakın bir yerden başlatabilirim.

Links Acentesi'nden Paul Keramalandous isminde bir şahsiyet tarafından paba birçok mesaj bırakılmış, Queen Charlotte Sokak'taki, "yeni Leith" için örnek oluşturacakları söylenen yuppie bir reklam şirketi. Mesajlar Keramalandous'un Leithli İş Adamları Uyuşturucuya Karşı Forumu ile ilgili olduğunu belirtiyor. Burnuma av kokusu gelince vücudum geriliyor, ağzım sulanıyor ve adama telefon ediyorum. Verimli bir konuşma oluyor; adam bana diğer sektörlerle de bağlantı kurduklarını söyleyerek gelecek hafta Meclis Salonları'ndan birinde yapılacak olan tanışma törenine davet ediyor. Aklımda "konuya dahil edilebilecek" başka kişiler olup olmadığını soruyor. Buradaki yasal bağlantılarımın ne kadar sınırlı olduğunu düşünüyorum. Kimi önerebilirim ki, amına koyayım? Yağlı kaşık Thai Café'siyle Lexo'yu mu? Saunası ve boktan orospularıyla Mikey Forrester'ı mı? Mümkün değil. Bu benim, yalnızca benim işim. Paul'e işleri küçük tutmanın daha iyi olacağını ima ediyorum; ben, kendisi ve bahsettiği birkaç isim daha.

"Bence de mantıklı," diyerek ahizeye doğru şık bir ıslık çalıyor, "en azından işe başlayıncaya kadar. Nerede çokluk deyişini daha ilk başından doğrulamayalım."

Uygun sesleri çıkarıyorum ve telefonu kapatıp olası tarihi, onaylanmak üzere ajandama kaydediyorum. Bu denyonun yakın zamanda götümün muhtevasını itaatkâr bir minnetkarlık hissi içinde yiyeceğinden hiç kuşkum yok. Bu başarının verdiği gazla büyük atışı yapmaya ve Salça Kafa meselesiyle ilgilenmeye karar veriyorum.

Şirinlik muskalığına Renton'a telefon edip ona planlarımı, daha doğrusu onun bilmesini istediğim kadarını anlatmakla başlıyorum. Telefonda konuşurken sessizlikle baş etmek çok zorlayıcı oluyor, bir noktada artık dayanılmaz bir hâl alıyor. O yüzü, o şeytani, içten pazarlıklı gözleri, içinin okunduğunu hissettiği zamanlarda bir Aled Jones-kilise korosu çocuğuna dönüşebilme kabiliyetini görmek istiyorum. "Ee, ne diyorsun?"

Bayağı etkilenmiş gibi. "Fırsatlara açık bir iş," diyor açığa vurmamaya çalıştığı bir hevesle.

"Çok doğru, hemen düşeceklerdir."

"Evet, Weedgie'lerin ne yapacakları önceden kestirilebilir," diyerek görüş bildiriyor Rents. "Yani, hem İngiltere hem de İrlanda'daki bütün götler asırlardır bu altı bölgenin var olmamış olmasını dilerken bu hıyarlar pantomimlerine devam ediyor hâlâ."

"Evet," diye onaylıyorum, "özgün bir yaratıcılıkları yok, özellikle de Hun'ların. Çetelerine West Ham'in ismini veriyorlar, Millwall'un şarkısından apartıyorlar. Ama risksiz bir bahis olacak çünkü bunların çoğu Royal Bank of Scotland'da çalışır, Clydesdale'de de bunlardan birkaç tane vardır mutlaka."

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Dediğim gibi, yalnızca iki tane off-shore hesaba ihtiyacım var. Buraya gelip bana katıl, Mark," diye ısrar ediyorum. Sonra iyice abartıyorum. "Sana ihtiyacım var. Bana borçlusun. Tamam mı?"

Kısa bir tereddüt yaşıyor. "Peki. Bir ara buraya gelebilir misin? Daha detaylı konuşuruz falan."

"Perşembe gelebilirim," diyorum, çok istekli görünmemeye çalışarak.

"Görüşürüz o zaman," diyor.

Tabii ki göreceksin beni, Renton, siktiğimin hırsız orospu çocuğu.

Telefonu kapar kapamaz yeşil cep çalıyor, numarasını sadece bizim oğlanlara veririm ve arayan Franco. "Kendime yeni cep aldım," diyor. "Süper bişimiş. Bu gece poker okulu yapıyoz, amına koyiim, Malky, McCarron, Larry falan. Nelly Manchester'dan döndü falan, göt herif seni."

"Tüh ya, benim çalışmam lazım," diyorum hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. Bu sapığın poker okulu denilen rotary kulübünden yırtmış olmak beni rahatlatıyor. Paramın sarhoş serseriler tarafından gasp edilmesi kafamdaki iyi bir gece geçirme kavramına uymuyor.

Ama Begbie'nin Renton'la konuşmamdan hemen sonra araması çok ilginç. Sanırım bunun anlamı, ikisinin bir araya gelmesi gerektiği.

33. Bulaşık

Ali'yi yalnız bi kere görebildim, çocukla beraber, hiç konuşma şansımız olmadı hani. Gene de ben acayip iyiyim, iyiyim, iyiyim abi, çünkü araştırma çok iyi gidiyo ve uyuşturucudan uzak duruyorum. Ali biraz... şey... şüpheciydi abi, çünkü bu yollardan daha önce de geçti falan ama kızcağız haklı, sanırım böle davranarak beni daha da gaza getirmek istiyo. Başka bi iyi haber de Sick Boy'la aramızın yeniden düzelmiş olması. Bugün onu görücem çünkü ufak bi iş üstünde çalışıyoruz yani.

Kız kardeşim Roisin'in evinde kalıyodum, bizim Bay Begbie kadar dobra olmak gerekirse birlikte yaşamak isteyebileceğim türden bi hatun diil hani. Benden on yaş daha küçük ve Murphy klanına ait yaşam tarzını hiçbi zaman tasvip etmedi. Ama erkek arkadaşı baya kafa çocuk hani, çalışmak için İspanya'ya gitti ve sezonluk Easter Road[36] biletlerini bana bıraktı. Asırlardır hiç maça gitmemişim abi ama yeşil sahalar artık beni çağırıyo. Bu Alex McLeish bana biraz Rents'i hatırlatıyo ya da NYPD Blue'daki şu kediyi, adı neydi onun? Robinson Cruose mu? Yok ama öle bişi yani. Galiba daha çok kürklerinin rengi yüzünden. Şimdi geride şu Fransız çocuk var, ortada da şu küçük siyah kedi duruyo. Dunfermline'a karşı kendi sahamızda oynıyacağımız maça gidebilirim yani, sıkıntıyla savaşmak abi, her zaman en iyi yol budur hani. Sıkıntı ve endişe. Birincisi yüzünden speed peşine düşeriz. Sora da öle endişeli oluruz ki Salisbury Kayalıkları'na tırmanmaya başlarız.

Ama bu bizim küçük hemşireyi ilgilendirmiyen bi anlaşma abi, tamam yani. Yani, bi zamanlar aynı rahimde dokuz aylık kiracılar olmuş falan olabiliriz ama sanırım ordan çıktığımızda ikimiz de farklı zamanlara ayak atmışız abicim, farklı dönemlere hani. Bilet koçanını kuyruğuma taktığım gibi Rosh'un evinden ayrılıyorum.

Aşağıya inerken merdivenlerden acayip bağırtılar duyuyorum. Alt kata indiğimde June'la karşılaşıyorum, Franco'nun eski karısı. Yanında iki Begbie yumurcağı, birisi bağırıyo, öbürünü June dövüyo, kız kopmuş görünüyo abi, n'apıcağını sapıtmış bi durumda hani. "ONA VURDUĞUNU

GÖRDÜM! SAKIN İNKÂR ETMEYE KALKIŞMA! BEN SANA NE DEDİM SEAN!"

Begbie yumurcağı orda dikilmiş tokatlara göğüs geriyo, titrek bi kukla gibi oradan oraya kıvrılıyo ama kıçında bile diil. Bu küçük kedi sanki vuruşların şiddetine göre kıvrılıp bükülen bi hip-hopçu, break dansçı gibi. Öteki küçük kedinin korkudan dili tutulmuş, öz susuyo şimdi.

"Hey selam!" diye bağırıyorum, "N'aber June!"

"Spud," diyip aniden beni selamlamaya ve kafasını sallamaya başlayınca sanki bi çeşit sinir krizi geçiriyo gibi, biliyosun mu?

Acayip bi durum tabii. Yani, onun burda yaşadığını bile bilmiyodum. "Ha ha... iyi misin..." Yanına gidip alışveriş torbalarını alıyorum, tekinin saplarından biri kopmuş.

"Evet... sağ ol Spud. Bu ikisi var ya..." diyip başıyla ufaklıkları işaret ederek hıçkırıyo.

"Bunlar senin ufaklıklar mı?" diyerek gülümsüyorum. Küçük olan ürkekçe gülümsüyo ama Begbie neslinden büyük olanı ürkünç bakışlarla bana bakıyo, böle küçük bi kedide görmeyi hiç ummayacağınız türden bakışlarla. Evet, bu çocuk Franco'nun oğlu abi, çok belli hani!

June anahtarları kilide sokup kapıyı açıyo. Çocuklar içeri dalarken büyük olanı Sky Sports hakkında bişiler haykırıyo. June onların içeri dalışını seyrediyo, iki kişilik bi tahribat bölüğü gibiler. Sora bana dönüyo, "Seni bi kahve içmeye davet etmek isterdim Spud ama evi bok götürüyo."

Sadece evi bok götürmüyo abi. June pilici de amı götü dağıtmış görünüyo hani. Bunu öle bi şekilde söylüyo ki, sanki biriyle konuşmaya ihtiyacı varmış gibi. Sick Herif ve Kuzen Dode'la buluşma sözü verdiğimi biliyorum ama biraz sohbet etmek bana da iyi gelir. Ali'den de, sırtımı görmek için can atan üst kattaki Rosh'dan da hiçbişi alamıyorum. "Bizim evden daha kötü olamaz," diyorum. June bunu düşünür gibi bana bakıyo, sora doru olabileceğine karar veriyo.

Eve girdiğimde her taraf elbiseler ve çocuk oyuncaklarıyla dolu. Lavaboda sanki asırlardır ordaymış gibi görünen bi bulaşık yığını var. Tezgâhta torbaları koyacak yeri zor buluyorum.

June tir tir titrerken ona bi sigara verip yakıyorum. Su ısıtıcısını açıyo ama temiz bardak bulamıyo. Bi tane yıkamak istiyo, içine biraz deterjan sıkmaya çalışıyo ama şişeden sadece bi osuruk sesi çıkıyo. Torbalardan birini açıp yeni bi şişe çıkarıyo ama elleri öle bi titriyo ki kapağını açamıyo. Gözyaşlarına boğuluyo, sadece hıçkırma diil, bu sefer tam olarak yırtınıyo denebilir. "Özür dilerim, sinirlerim çok bozuk, her şey ters gidiyo burda... ortalığın haline bak. Çocukları zaptedemiyorum... Ele avuca sığmıyolar... Destek olan kimse yok, yani Frank dışarı çıktı ama yalnızca bi kere uğradı, çocukları dışarı bile çıkarmadı! İçerden çıkalı on dakka bile olmadan yeni gömlekler, elbiseler, mücevherler almış... Hip-hopçu çocukların taktığı şu altın yüzüklerden... Baş edemiyorum Spud... Artık baş edemiyorum..."

Bulaşık yığınına bakıyorum. "Bak ne diycem, hadi sana yardım ediyim, mutfağa bi saldırı düzenleyelim. Bunları halletmek daha iyi hissetmeni sağlar abi, çünkü kendini bok gibi hissettiğinde, bütün enerjin akıp gittiğinde lavaboda koca bi bulaşık yığını görürsen bu en kötü şeydir, olabilecek en kötü şey budur, bütün enerjin sanki küvet deliğinden akıp gitmiş gibi olur hani, son damlasına kadar. Paylaşılan bi sorun yarıya inmiş demektir falan ya hani."

"Hayır, gerek yok..."

"Hey! Hadi bakalım!" Bir önlük takıyorum. "Saldırı başlıyo abi, saldırı başlıyo!"

Ben bulaşıklara saldırırken June itiraz ediyo ama yarım ağızla, sora o da yardım etmeye başlıyo ve beş dakkada hepsini hallediyoz abi, problem hallediliyo ve her şey yeniden tertemiz ve mümkün hani. Kafanı topla ve yap abi, sadece yap, biliyosun mu? Benim yazma işi de böle abi, git ve yap!

İşte bi iyilik yaptım abi, basit eyleme dayalı bi iyilik. Kafam çok iyi, sanki dünyadaki en iyi speed'i yapmış gibiyim. June pilici de onu ilk bulduğumdan daha iyi durumda abi, gerçekten.

Ama paba gittiğimde Sick Boy'la randevuma geç kalmış durumdayım ve herif eğlencenin kilometrelerce uzağında. Kuzen Dode beynini sikmeklen meşgulken Sick bana bakıp saatini burnuma sokuyo.

34. Dümen #18.742

Walk'taki şu pislik yuvası pabda oturup beyni sulanmış bir cankinin gelip beni erken ağarmış saçlarıyla, keskin yüz hatlarıyla ve normalde yalnız Gorgie Çiftiliği'ndeki keçilerde görülen, sürekli şoka uğramış inatçı bir muhafeleti yansıtan gözleriyle karşımda oturan bu sıkıcı Weedgie'den kurtarmasını bekliyorum. İskoçya'ya geri döndüğümü şu anda idrak etmiş bulunuyorum. Bu Kuzen Dode hıyarı, bu Sakson bozuntusu, bu kuzey Avrupalı hanzo, bu yağlı göt, siktiğimin Hun bozuntusu, batı sahili gecekondularından kopup gelen bu mutasyona uğramış mağara adamı Latince alıntılar yapma yüzsüzlüğüne ve cüretine sahip: *Latince*, hem de bana, Akdenizli ve Jakoben kökleri olan bir Rönesans adamına. Birer içki ısmarlayıp bardağını kaldırarak, "*Urbi et orbi*,"[37] diyor.

"Şerefe, *similia similibus curantur*," diyerek sırıtıyorum huysuzca.

Kuzen Dode'un gözleri çevresindeki her şeyi yalayıp yutan birer kara delik gibi genişliyor. "Ben bunu bilmiyorum, bu ne demekmiş," diyor, etkilenmiş ötesi, hatta bayağı heyecanlı, amına koyayım.

Vallahi bunun ne demek olduğunu ben de bilmiyorum ama bunu bu Glasgowlu amcığa söylersem götümü siksinler. "Çivi çiviyi söker," diyorum. "Şu ana çok uydu."

Kuzen Dode başını yana eğip bana ziyadesiyle itibar gösteriyor. "Sen akıllı bi adamsın bence. Benle aynı dalga boyunda olan biriyle karşılaşmak hoş bişi," diyerek başını sallarken yüzüne acı bir ifade yerleşiyor. "Bu benim için çok önemli, benimle aynı dalga boyunda olan o kadar az insana rastlıyorum ki."

"Tahmin ederim," diyorum onun o badem-kurabiyesi-ve-naneli-ciklet kafasının üstünden geçip giden bomboş bakışlarla.

"Yani, arkadaşın Spud şeker çocuk filan ama pek zeki diil. Sen kafalı çocuksun," derken işaretparmağıyla kafasına vuruyor. "Evet, Spud senin film yaptığını falan annatmıştı."

Spud'ın hakkımda böyle olumlu propaganda yapması ilginç. Porno değil, film. Acaba yapışkan parmaklı dostuma biraz sert mi davrandım diye duygusallaşmama neden oluyor. "Vallahi, yapmak lazım Dode. Ne demişler: *ars longa vita brevis*."

"Sanat uzun hayat kısa, en sevdiklerimden bi tanesi," diyerek yüzünü ikiye ayıran koca bir sırıtışla başını sallıyor Dode.

Sonunda hafiften tellenmiş görünen Murphy kardiş geliyor, amına koyayım. Weedgie fare sikicisi kenefe gidince yoğun hoşnutsuzluğumu dile getiriyorum. "Nerdesin, amına koyayım? Tipperary zaman diliminde yaşamıyoruz burada. Bu sıkıcı denyoyun sonu gelmeyen muhabbetini dinlemek zorunda kaldım!"

Ama o halinden çok memnun görünüyor. "Elimde diildi hani, June'a rastladım falan da işte. Bişiler yıkamasına yardım etmek zorundaydım, yapılması gerekiyodu, biliyosun mu?"

"Ya tabii," diyorum bilmiş bilmiş. Tahmin etmeliydim zaten, amına koyayım. Spud işte, hiçbir zaman karşı koyamaz ama benim June'la beraber taş yapmak için bayağı umutsuz bir durumda olmam lazım. Tuhaf ama ondan beklemezdim, çocukların yanında falan ama artık herkes yapıyor sanırım ve hakkını vermek gerekirse, kızda o örselenmiş ve bitkin kok orospusu halleri var yani. "Ee, June nasıl?" diye soruyorum, neden soruyorsam. Yani, umurumda değil ki nasıl olduğu.

Spud dudaklarını büzüştürüp hava püskürterek, daha klas bir yerde yapılmış olsa utanç verici olacak, fazla yüksek perdeden bir osuruk sesi çıkarıyor. "Valla doğruyu söylemek gerekirse bayağı kopmuş durumda hani," diyor, Kuzen Dode tuvaletten dönüp birer içki daha alırken.

"Eminim öyledir," diyerek başımı sallıyorum, "nedenini hepimiz biliyoruz."

Dode bir bardak birayı kaldırıp Spud'ın bardağına tokuşturuyor. "N'abers Spud! En kötü günümüz böle olsun!" Sonra aynı salak alıştırmayı benimle de tekrarlayınca, içten görünmeye çalışarak zoraki gülümsüyorum.

Dikkatimi farklı bir yere vermem sevgili arkadaşımı bir şekilde tedirgin etse de, genç barmeyde tatlı ve güneşli bir tebessüm, gençliğimde farkına

varmadan saçlarını düzeltmesine neden olacak türden bir gülücük yolluyorum. Şimdiyse karşılığı sadece soğuk bir dudak büküş oluyor.

İşte, birkaç bar gezip şehirde turluyoruz falan ve sonunda eskiden sık sık uğradığım bir yere, Blair Sokak'taki ünlü City Café'ye giriyoruz. Bilardo masalarını fark ediyorum, buraya son gelişimde bunlar yoktu. Kaldırılmaları lazım: bir sürü gereksiz tipi buraya çekiyorlar. Bu arada bu Kuzen Dode denen herifin bitmek bilmez sayıklamalarından harbiden beynime gelmiş durumda, o kadar ki Mikey Forrester peşinde akli dengesi bozuk olduğu belli ama seksi görünen küçük orospusuyla içeri girdiğinde cidden de seviniyorum.

City Café'de Bay Popüler ben olacağım, müşteri profilinin kalitesini bayağı bir artırıyorum. Peşimde Leith'in şimdiye kadar yetiştirdiği en büyük canki bok çuvalı, bir Weedgie Hun ve şimdi de hediye paketi olarak sarılmış çöp kılığındaki Mikey Forrester var. Ben neyim diye düşünüyorum: siktiğimin sabunsuz alanı mı oldum bir anda? Bar kapandıktan sonra personel burayı ilaçlatmak zorunda kalacak.

"Bu Mikey Forrester," diyerek Mike'ı gösteriyorum Dode'a. "Birkaç saunaya ortak, boğaz tokluğuna çalışan küçük orospuları var. En eski numara yani: onları mala alıştırıp sonra da mal parasını ödemek için toptan satış departmanında çalışmalarını sağlıyor, anlarsın ya."

Dode başını sallayıp dönerek Mikey'yi şöyle baştan aşağı bir süzüp aşağılama örtüsü altında hafif bir kıskançlıkla bakıyor.

"Evet, Seeker da aynı işi yapıyo," diyor Spud. Bu geri zekâlı, boşboğaz, haddini bilmez, bunalımlı ergen hâlâ her boka maydonoz oluyor, bu kadar zamandan sonra hâlâ, amına koyayım.

Kafamı sallıyorum. "Ama Seeker onlarla bir tek düzüşüyor, onun gibi ayaklı bir çöplüğün delik bulmak için tek şansı bu," diyerek açıklama yapıyorum. Seeker'a bok atılmasından biraz rahatsız olmuş gibi yaparak elimi cebime sokuyor ve bu öğleden sonra ondan aldığım GHB[38] şişesine dokunuyorum. Her ne kadar tamamen yasaklı bir alanda da olsa, Seeker işe yarayan bir adam. Kulağına bir şeyler söylemek için Spud'ı yanıma çektiğimde kahverengi bir kulak kiri kütlesinin deliği tıkamış olduğunu görüyorum. O ekşi, mayalı kokudan burnum kırışıyor. "Mikey ile bir iş

hakkında konuşacağım," diyerek eline bir yirmilik tutuşturuyorum. "Sen bizim sabun düşmanıyla ilgilen."

Dode'a, "Bana bir saniye izin verin, çocuklar, eski bir dosta merhaba diyeceğim," dedikten sonra Forrester'a doğru ilerlemeye başlıyorum.

Forrester hiç kimsenin sevmediği ama herkesin bir şekilde iş yaptığı türden bir herif. Bana bir gülüş atınca dişleri şehrin Bingham mahallesini hatırlamama neden oluyor, son görüşümden sonra bütün binalar yeniden inşa edilmiş. Mikey'nin dişlerine altın yerine doğal görünümlü bir porselen kaplama yaptırmış olması beni şaşırtıyor. Teni bronz ve aklarla dolu saçları bilardo topu gibi traş edilmiş. Üstündeki maviye çalan gümüş rengi elbise kaliteli görünüyor. Bir tek ayakkabıları, pahalı deriden olsalar da cilalanmaya ihtiyaçları var ve en son olarak tabii ki beyaz havlu çoraplar: seksenlerin başından bu yana annelerden oğullara gelen toptan alınmış bir Noel hediyesi olarak, Murphy'nin eski ruh ikizi olduğunu ele veriyor.

"Selam Simon, nasıl gidiyo?"

Bana Sick Boy yerine Simon demesi hoşuma gidiyor ve ben de ona göre davranıyorum. "Çok iyi Michael, çok iyi." Yanındaki kıza gülümsüyorum. "Bana bahsettiğin hoş genç kız bu muydu?"

"Onlardan biri," diyerek sırıtıyor. "Wanda, bu Sick... şey Simon Williamson. Sana anlattığım çocuk, Londra'dan yeni geldi."

Bu piliç çok düzgün; ince, bakımlı ve koyu tenli, yani *Latin* havası var, her an bir Kuzen Dode deyişi çıkabilir ağzından. Cank orospuluğunun ilk aşamalarında, bu dönemde cidden de hepsi harika görünür, sonra büyük düşüş başlar. Kıçını kaldırabilmek ve devam edebilmek için pipoya takılmaya koyulur, güzelliği uçup gider ve Mikey ya da başka bir göt lalesi onu saunadan sokağa veya taş tekkesine terfi ettirir. Ah, Ticaret Ana, ne yapacağı önceden bilinen yaşlı, bilge kadın. "Sen filmci adam mısın?" diye soruyor kız kaymış havalarda, eroinmanların o hüzünlü, hafif kendini beğenmiş tavrıyla; on altı yaşımdan beri bütün sosyal ilişkilerimde rastladığım türden bir tavır.

Gülümseyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum hayatım," deyip elini sıkıyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

İşime yararsın güzelim.

Mikey ile rol dağıtımı konusunda hızlı bir anlaşma yapıyoruz. Wanda denen bu pilici sevdim; tamamen Mikey'ye bağımlı ve onun kontrolü altında olsa da onu aşağıladığını göstermekten kaçınmıyor. Bu durum da Mikey'nin kızın üzerindeki baskısını daha büyük bir zevkle artırmasına neden oluyor. Gene de gururlu, ne yazık ki cank güzelliğinden önce gururunun izlerini silecek, Mikey'ye poundlar kazandıracak olan denenmiş bir formülle.

Üçümüz anlaşıyoruz ve Spud'la Dode'un yanına dönüyorum, ikincisi birinciye yüksek sesle kadınlardan söz ediyor. "Kadınlarla yapabileceğin tek şey budur, onları sevmek," diye iddia ediyor sarhoş sarhoş. "Haklıyım, diil mi Simon? Söyle ona!"

"Bildiğin bir şeyler olabilir George," diyerek gülümsüyorum.

"Onları seviceksin, sevicek kadar cesur ve de güçlü olucaksın. *Fortes fortuna adjuvat*... Şans cesur olandan yanadır. Haklıyım, diil mi Simon? Haklıyım, ha?"

Spud araya girmeye çalışıyor, beni şirinlik yapma derdinden kurtardığı için bu siktiğimin beş para etmez ayısına minnet duyuyorum. "Evet ama bazan da yani..."

Kuzen Dode elini sallayarak onu sustururken yandaki çocuğun dolu bira bardağını devirmesine ramak kalıyor. Başımla bir işaret yaparak çocuktan kibarca özür diliyorum. "Ama yok, bazen yok. Şikayet ederlerse, onlara daha fazla sevgi vericeksin. Hâlâ şikayet ediyolarsa, daha da fazla sevgi vericeksin," diye herkese ilan ediyor tiz sesiyle.

"Kesinlikle doğru, George. Erkeklerin sevgi verme kapasitesinin kadınların sevgi alma kapasitesini kat kat aştığına kesinlikle ben de inanıyorum. Bu yüzden dünyayı biz yönetiyoruz, bu kadar basit," diyorum sertçe.

Dode ağzı beş karış açık mel mel bana bakarken, gözleri ikramiye yakalamış kumar makinesi gibi ağır ağır dönüyor. "Bu adam var ya, Spud, bu adam tam bi deha, amına koyiim!

Bu Kuzen Dode çok çabuk sarhoş olan tipik bir Weedgie, bu adamlar bir-iki biradan sonra kör kütük sarhoş olur. Sonra her soylu vatandaşın yapması gerektiği gibi sızmak yerine, asırlar boyu aynı vaziyette kalıp yalpalar, aynı sıkıcı, saplantılı mesajı, dozajı giderek artan bir yaygara halinde tekrarlarlar. "Teşekkürler, George," diyerek başımı sallıyorum. "Ama artık barlardan sıkılmaya başladığımı itiraf etmeliyim. Yani, bu benim için tatil gibi bir şey ve her yer görmek bile istemeyeceğim," diyerek başımla Forrester'ı gösteriyorum, "adamlarla dolu. Hadi toparlanıp başka bir şeyler yapalım."

"Evet!" diye kükrüyor Dode. "Hep beraber bana gidelim! Size dinletmek istediğim çok süper bi kaset var. Bi arkadaşımın grubu... çok iyiler. En iyi onlar diyeyim size!"

"Harika," diye gülümseyerek dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bize katılmaları için birkaç arkadaş daha çağırsam olur mu, yani dişi cinsinden?" Kırmızı telefonu havada sallıyorum.

"Olur mu? Olmaz mı! Ne adam bu ya! Ne adam bu ya!" diye bağırıyor Dode barda gruplar halinde tıkışmış içki içen kalabalığa. Boynumun arkasındaki tüyler utanç içinde barı terk etmeye yelteniyorlar. Böyle bir pohpohlanma kimilerinin hoşuna gidebilir ama benim hoşuma gitmiyor. Böyle beyinsiz bir morondan gelecek iltifat insanın saygınlığına en hip sınıflar tarafından dışlanmaktan daha çok zarar verir bence.

Kapıya doğru ilerlerken ben en önden telaşla kalabalığı yarıyorum. Yeşil renkli, daracık, iki parçalı bir elbise giymiş, güzel yüzlü bir kıza gülümsemek için bir an duraklıyorum ama kötü Manchester perması *hiç* iyi görünmüyor. Sonra balon gibi şişmiş iki otuz küsurlüğün arasından geçmeye çalışırken, istemeden de olsa, başka bir duraklama oluyor. Kadınlar diyeti temelli bırakıp bundan sonraki hayatlarının votka, Red Bull ve keyifli yemeklerden müteşekkil olacağına karar vermişler. Sonra bara giren balık-dudaklı çakal-gözlü bir delikanlılar tayfasını geçiştirmek için yön değiştiriyorum.

Gecenin içine süzülürken Dode hâlâ Spud'a beni övüp duruyor. Titriyorum. Soğuktan değil, uyuşturucudan da değil. Sahtekârlığımın boyutlarını, derinliğini ve genişliğini, Kuzen Dode'un bu devasa ama duyarlı parametrelerle oynadığını hissediyorum. Siktir et, yaşamak güzel.

35. Bankamatik

İçki alıp Dode kedisinin evine gidiyoz. Sick Boy bi şişe de absinthe aldı falan işte. Biraz riskli çünkü kopmasını istediğimiz Dode, biz diiliz hani. Sick Boy duvardaki Hun posterine iğrenerek bakarken ben deri divana gömülüyorum. Yer çekimi kanunu, tastamam yani.

George Kuzen seksi kedilerin gelme olasılığından çok memnun görünüyo, dürüst olmak gerekirse dünyadaki en kötü şey de diil bu hani. Ama sanırsam Sick Boy eve gelmeyi garantilemek için uydurdu bunu, biliyosun mu?

Kuzen Dode'a çaktırmamak lazım çünkü şu anda Batı Sahili kedisinin duymak isteyeceği en son şey bu olur. "Hatunlar nerde kaldı Simon, kafa kızlar mı..."

"Çok manyak karılar," diyerek başını sallıyo Sick Boy. "Mükemmeller. Miki filmlerde oynuyo hepsi," diye miyavlıyo sepetteki kedilerin en sapığı, Dode gözlerini devirip dudaklarını büzerken.

Sick köpecik bardaklara absinthe koymadan önce bana başıyla bi sinyal çakıyo ve elini ağzına götürerek onu lafa tut işareti yapıyo.

"Ee," diye söze başlayıp Dode'u oyalamaya çalışıyorum, "anlat bakalım Dode, sana neden *Kuzen* Dode diyolar?" Bu arada Sick Boy gayet normal bişimiş gibi Dode'un bardağına GHB damlatıyo. Beni çok açmaz cidden de abi. Diyolar ki ölçüyü kaçırırsan kalbin zınk diye durabilirmiş falan, öle duruverirmiş işte. Ama Sick Boy n'aptığını biliyo gibi, gözleriyle dikkatlice ölçüyo sanki koyarken.

Dode hikâyesini anlatıp merakımı gidermeye çok hevesli. "Hikâyesi şöle: Glasgow'da bi arkadaşım vardı, adı Boaby, herkese "kuzen" derdi." Sick Boy içkisini eline veriyo. "İşte çocukluktan gelen bişi, ta ikimiz Drum'dayken," diyo içkisinden bi yudum alarak. "Geceleri çıkmaya başladıktan sora durumdan haberi olmayan bikaç kişi benden Kuzen Dode

diye bahsettiğini duymuş... Üstüme yapıştı kaldı öle..." diyo, bardağından yudumlar almaya devam ederek.

Çok geçmeden Dode'un göz kapakları ağırlaşıyo. Sick Boy'un, arkadaşlarının kasetini çıkartıp Chemical Brothers koyduğunu fark etmiyo bile. "Miki filmler..." diye sayıklarken gözleri kapanıp divana düşerekten nakavt oluyo.

Sick Boy'la ben anında herifin cebine dalıyoruz, kendimi biraz kötü hssederim sanmıştım çünkü Dode cidden iyi çocuk falan hani. Ama yok yani, içimdeki hırsızlık geni anında devreye giriyo ve kafam acayip iyi oluyo, herifin her şeyini yağmalamak istiyorum ama Sick Boy izin vermiyo, "Yok artık lan, bırak onu," diyo cebinden arakladığım para destesini göstererek.

Haklı hani, yamyamlık bu yaptığım, cebindeki bi sürü paranın birazını alsam farketmez dedimdi. Ama Sick Boy'un neyin peşinde olduğunu biliyorum hani. Şu Clydesdale kartını bulup el koyuyoz.

Merdivenlerden inip saat tam 11:57'de bankamatiğe geliyoruz, numarayı girince makinanın çalışması ikimizi de hiç şaşırtmıyo, 500 pound çekiyoz, sora aynı şeyi 12:01'de tekrardan yapıyoz. "Weedgie'ler, ha," diyo hafiften kasılmış bir sesle Sick Boy, arkasından şefkatle ekliyo, "Göt laleleri."

"Evet ama bu durum bizim işimize yarıyo," diyorum.

"Çok doğru," diyo Sick Boy paranın yarısını bana verirken ama ben alırken biraz parmaklarını sıkıyo: "Eroin falan yok, dostum. Küçük hanım için hoş bi hediye alırsın, ha?"

"Peki, tamam," diyorum. Kedi parayı nası harcıyacağıma bile karışıyo artık yani, ona ne ki. Ama kendimi iyi hissediyorum, eski günlerdeki gibi, ben ve Sick Boy, manyaklar gibi işe çıkıyoz falan, eskiden ne kadar iyi olduğumuzu hatırlıyorum hani, en iyi bizdik ya... Valla, belki bazı çocuklar kadar da iyi diildik aslında hani. Şimdi Kuzen Dode için öz kötü hissediyorum çünkü iyi çocuk cidden, nerdeyse arkadaşım falan ama olan oldu artık, biliyosun mu? Ayrıca o da böle üstünlük taslamasaydı, öle kışkırtıcı havalara girmeseydi yani. Yükseklerden atıp tutarsan birisi gelip boyunun ölçüsünü alıverir işte böle. Sick Boy da bunu unutmamalı ama bana n'oluyo ya, aynı Franco gibi düşünmeye başladım!

Dode'un evine dönüp kartını cüzdanına, cüzdanını da cebine geri koyuyoz. Sick Boy koyu bi kahve yapıp biraz soğuttuktan sora Dode'a içiriyo. Kafein herifi ayıltıyo ve bacakları atınca sehpaya çarpıp içkileri deviriyo.

"Vay kedioğlan, vay be!"

"Taklaya geldin, Dode," diye gülüyo Sick Boy, en sevgili Weedgie çocuğumuz şaşkın şaşkın oturup gözlerini oğuştururken.

"Ha..." diyo Dode kendine gelmeye başlayaraktan, "Bu absinthe çok manyakmış ya," diyerek inliyo ve şöminenin üstündeki saate bakıyo. "Azıma sıçiim, *tempus fugit,*[39] tastamam."

"Tam Glasgowlu işi oldu," diyo *Felinus Vomitus*[40] - Sick Kedi'ye taktığım yeni Latince isim bu. "Çeneleri hiç durmaz ama iş içmeye geldi mi Leith'li çocukların hızına yetişemezler!"

Dode sendeleyerek kalkıyo ve öz meydan okuyarak içkilere doru sürünmeye çalışıyo. "İçmek mi dedin? Sana içmeyi göstericem şimdi ben!"

Bi an Sick Boy'la göz göze geliyoz, Dode efendinin parasını bitirmeden tekrar sızmasını umaraktan.

36. Dümen # 18.743

Ağır alüminyum fıçıların taş zemin üzerindeki tıngırtısı. Bira fabrikasındaki çocukların şamatası; kamyondan bir fıçı daha yuvarlanıp şiltenin üstüne, sonra da ahşap kasaya düşüyor, aşağıda duran herif bezi gererek fıçının hızını ayarlıyor ve yakalayıp ötekilerin yanına koyuyor. Ama bu gürültü, bu bağırtılar.

Başım çok ağrıyor, amına koyayım. Dehşet içinde akşam annemlere yemeğe gitmeye söz verdiğimi hatırlıyorum, bir aile yemeği. Böyle bir durumda beni en çok neyin rahatsız edeceğini düşünüyorum; annemin boğucu ilgisi mi yoksa moruğun arada düşmanlık sınırlarına varan ilgisizliği mi? O Noel, yıllar önce, beni mutfağa götürüp sarhoş bir sadizmle şöyle fısıldamıştı: "Beni alt edemezsin, amcık herif." Şaşırdığımı, korktuğumu hatırlıyorum. Onu böyle delirtecek ne yapmıştım acaba? Tabii sonradan bunun belli bir nedeninin olmadığını, kendinden nefretini bana yansıtmış olduğunu anladım, beni, doğamı anladığını söylemeye çalışıyordu çünkü ikimiz de aynıydık. Ama atladığı çok önemli bir ayrıntı vardı, o kaybedenlerden, bense değilim.

Ama başım çatlıyor. Dün geceki o seans: beşyüz Weedgie parası için ne şaklabanlıklar yaptım. Kötülük yaparak elde ettiğimiz kazancın kendi payına düşeni Bay Murphy'yi ziyadesiyle memnun etti tabii ama benim için bu yalnızca denemeydi.

Spud sıradan bir yerel kupa fikstüründe işe yaramış olabilir ama bu Avrupa bağlantılarını da götürebileceği anlamına gelmez. Alex?

Adama göre iş değil, işe göre adam Simon. Ben olsam Avrupa'dan Renton efendiyi getirirdim. Kontrol altında tutulamayan bir oyuncu ve geçmişte bize zararı dokundu ama bazen bu düzeyde riskleri göze almak gerekir. Alex Ferguson bunu Eric Cantona ile kanıtladı. Ama Murphy'nin bu iş için yeterli güce sahip olduğunu zannetmiyorum. Yine de Nicola Fuller-Smith'i hâlâ çok hoş buluyoum.

Çok haklısın Alex. İkimiz de yeteneği gözünden anlıyoruz.

Ama fena halde akşamdan kalmayım, biracı çocuklar neşe içinde şarkı söylerken ve Morag bana seslenirken titriyorum: "Yukarıya Becks lazım!"

Planladığım hayat böyle değildi. Elimde bir kasayla merdivenlerden çıkmaya çabalıyorum, sonra ikinci kasa... Sistematik olarak bardaki buzdolaplarını dolduruyorum. Daha sonra sinirlerime boyun eğerek ofiste bir sigara yakıyorum. Eroini bırakmak sigarayı bırakmaktan daha kolay. Her şeye rağmen, posta geliyor ve Başkomiser'in ofisinden yollanmış bir mektupla birlikte iyi haberler getiriyor!

Lothian Polisi

Halkın Hizmetindeyiz

Referansınız: SDW

Referansımız: RL/CC

Sayın Bay Williamson,

Konu: Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı Forumu

Bu ayın 4'ü tarihli mektubunuz için teşekkür ederiz.

Uyuşturucuya karşı yürütülen savaşın ancak kanunlara saygı duyan vatandaşların desteğiyle kazanılabileceğinin bilincindeyim. Uyuşturucu alışverişi genelde pab ve kulüplerde yapıldığından, sizin gibi gönüllü işletmeciler bu savaşın ön saflarında yer almalıdır. Öne çıkarak ruhsatlı mekanının uyuşturucudan arınmış bölge olduğunu ilan etme cesaretini gösteren kişilerin varlığı, beni her zaman sevindirmiştir.

Saygılarımla,

R.K. Lester

Başkomiser

Lothian Polisi

Pabın açılmasına daha bir saat var. Mektubu alıp Walk'taki çerçeveciye götürerek altın varaklı, şık bir çerçeve yaptırıyorum. Sonra geri dönüp iftiharla barın arkasına çiviliyorum. Sıkıcı ahlak bekçileri esas adamı utandırmamak için artık benimle uğraşamayacağından, bu mektup aslında uyuşturucu satma yetkisini bana veren bir sertifika değeri taşıyacak. *Artık* rahat bırakacaklar beni, ki bütün istediğiniz, hayatınız boyunca deliler gibi elde etmeye çalıştığınız şey budur: siz her boka maydanoz olurken başkalarının sizi rahat bırakması. Başka bir deyişle, üstün ırka dahil olmak, kapitalist sınıfların tam yetkili bir üyesi olmak.

Ismarladığım solaryum yatağı sonunda geliyor. Sette ortalıklarda dolaşan süt beyaz vücutlar görmek istemiyorum. Denemek için yarım saat kendim yatıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla cayır cayır yanarak dışarı çıkıp bir telefon kulübesine giriyor, *Evening News*'ü arayıp burnumu sıkarak konuşuyorum. "Leith'de bi çocuk var, hani şu Port Sunshine Tavern'de işte. Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı kampanyasını başlatmaya çalışıyomuş. Başkomiser onu destekliyen bi mektup yollamış falan yani."

Komiserin ismini duyunca nasıl da paçaları tutuşuyor! Bir saat geçmeden sivilceli, beyinsiz bir dalyarak peşinde fotoğrafçısıyla damlıyor, bu arada ilk müşterilerim, ihtiyar Ed ve çetesi içeri girmiş, karatahtadan günün yemeğine bakıyor (Etli Turta.) Gazeteci çocuk birkaç fotoğraf çekip bir-iki soru sorarken arkama yaslanıp hayatımın oyununu oynuyorum. Betty Turpin'in güveçleri Weatherfield'de ne kadar ünlü idiyse, Mo'nun fırını da Leith'de o kadar meşhurdur diyorum. Küçük adamın kafası karışmış görünüyor ama gene de elde ettiği kadarından memnun.

Gün hiç de fena başlamadı ve artık beş yüz papel daha zenginim. Tabii, doğru dürüst bir sikiş filminin yüksek prodüksiyon masraflarını karşılayamamayacak kadar küçük bir meblağ ama artık önümde daha geniş ufuklar açılıyor. Pornografik film işinde çalışmayı tercih etmiş olsam da, bu işi uzun süre yapmayı düşünmüyorum. Siyonist sülaleye iş nasıl yapılırmış göstereceğim. Sonradan çeşmeyi durdurmak için Kleenex aranmak zorunda kalsam da, zafer sarhoşluğu içinde koca bir çizgi kok yapıyorum ve hedefi tam on ikiden vuruyor.

Spud Murphy ve gerzek Weedgie Hun'la bir gecelik içki muhabbetinin bu kadar ilham verici olması garip. Bu çilek çok iyiymiş, akşamdan kalmalığı sekize katlıyor. Çalan telefona barın öteki tarafından Morag cevap veriyor. Vücudundaki domuz yağları altın değerinde bu moruğun. Evet, biraz göz ve yarak zevki için işe sikişilebilir çıtır bir öğrenci, belki Nikki gibi birini alabilirim ama burayı kesinlikle bu ihtiyar faraş gibi çekip çeviremez. "Sana," diyor.

Arayanın kaliteli bir hatun çıkmasını bekliyorum, hatta Nikki arıyordur umarım diyorum ama yo, siktiğimin Spud'ıymış. Sanki ikimiz yeniden kanka olmuşuz gibi, kulübe gidip zavallı göçmen Dode'un parasını harcamak istiyor.

"Kusura bakma dostum, şu anda çok meşgulüm," diyorum çabucak.

"Ha, iyi, perşembe olsun o zaman?"

Sert bir sesle, "Perşembeyi sel aldı. Hiçbir zamana ne dersin? Hiçbir zaman sana uyar mı?" dedikten sonra hattın öbür ucundaki afallamış sessizliğe, "Güzel!" diye şarlıyorum ve telefonu çarparak kapatıyorum. Sonra tekrar açıp işe yarayabilecek birinin numarasını çeviriyorum ve Possil'deki eski dostum Skreel'den benim için birini ayarlamasını istiyorum.

Daha çok küçük yaşlardayken diğer insanların hareket ettirilecek, kendi hedeflerim doğrultusunda çıkar sağlamak için çeşitli pozisyonlara sokulabilecek nesneler olduklarına karar vermiştim. Ayrıca tehdit yerine cazibe kullanmanın daha etkili olacağını, sevgi ve şefkatin şiddetten daha çok işe yaradığını keşfetmiştim. Bunlardan birincisini kullandığınızda tek yapmanız gereken onu geri çekmek ya da geri çekme tehdidi yaratmak. Büyük planınızın içine sıçan insanlar çıkacaktır tabii. Çoğunlukla da arkadaşlarınız ve sevgilileriniz. En iyi arkadaşım paramı alıp kaçtı: Renton. Beni siken ikinci insan da karımın babasıydı.

İkisi de elime düşecek nasılsa. Ama şimdi, Skreel'le, *benim* eski Weedgie arkadaşımla konuşmak istiyorum. Evet, Kuzey Sınırı'na temelli döndüğüme göre, artık görüşmeye başlasak iyi olur. Biraz selam sabah, hoş beşten sonra sadede geliyorum ama Skreel istediğim şeye inanamıyor. "Sana *nerde* çalışan bi hatun bulmamı istiyosun?"

"Ibrox Stadyumu'nun bilet gişesinde," diye tekrarlıyorum sabırla. "Çekingen bir hatun olması tercihimdir. Kırılgan, masum, belki anne-babasıyla yaşayan. Neye benzediği hiç önemli değil."

Son sözlerim onu iyice şüphelendiriyor. "Sen ne boklar çeviriyosun, Williamson?"

"Yapabilir misin?"

Kesin konuşarak, "Bu işi bana bırak," diyor. "Başka bişi var mıydı?"

"Annesiyle yaşıyan gözlüklü bir göt lalesi..."

"Bu çok kolay!"

"...ama Clydesdale Bank'ın Glasgow merkez şubesinde çalışıyor olacak."

Skreel yeniden isteğimi tekrarlamamı istiyor ve kahkahalar atmaya başlıyor. "Çöpçatanlık mı yapıyosun sen?"

"Öyle denebilir," diyorum. "Bana Eros da diyebilirsin," diye bir espri patlattıktan sonra telefonu kapatıp iç ferahlatıcı çilek paketini bulana kadar ceplerimi karıştırıyorum.

37. "... siyaseten doğru bir sikiş..."

Lauren artık benimle bütün ilişkisini kesmiş durumda, onu hiçbir yerde bulamıyorum. Belki de Stirling'e geri dönmüştür. Olumlu açıdan bakarsak, bu beni önemsediğini gösterir, evet, önemsiyor. Dianne bu konuda rahat, projesi üzerinde çalışıyor. Kalemiyle dişlerine vurarak düşüncelerini anlatıyor: "Lauren çok ateşli bir piliç ama daha çok genç, yakında açılır."

"O gün bir an önce gelse iyi olacak," diyorum. "Onun yüzünden kendimi boktan bir orospu gibi hissediyorum..." Bu kelime beynimde yankılanıyor: dün Bobby ve arkadaşı Jimmy ile yaptığım anlaşmayı hatırlıyorum. Bu gece gitmek için hazırlandığım yeri. Saunadaki iş farklı, ekstraları yapıp yapmamak sana kalmış, tabii en azından otuzbir çekmen bekleniyor ama ben de bundan ileriye gitmiyorum—bu da zayıf masaj tekniğimin sarsak, beceriksiz bir uzantısı sadece. Özellikle Paskalya tatilinin yaklaştığı şu günlerde, bu işe ve oradan kazandığım paraya ihtiyacım var. Ama dışarı çıkarak, birisinin otel odasına giderek, hiç geçmeyeceğimi söylediğim bir sınırın ötesine geçmiş oluyorum. Yalnızca bir içki ve yemek, demişti Jimmy, *bunun dışında yapacaklarınız sadece ikinizi ilgilendirir*.

Dışarı çıkacağım, hediye paketi gibi sarınmışım, siyah Versace pardösümün altına kırmızı siyah elbisemi giymişim. Dianne'e hissettirmeden sıvışmaya çalışıyorum ama beni görüp ıslık çalıyor. "Sıkı bir randevu, ha?"

Becerebildiğim kadar esrarengiz bir tavırla gülümsüyorum.

"Seni pis, şanslı karı," diyerek gülüyor Dianne.

Sokağa çıkıyor ve topuklularla yürümeye alışkın olmadığım için bir taksi durduruyorum. New Town Hotel'e beş yüz metre kala iniyorum, bir yere öyle birdenbire girmeyi sevmem, girişimin tadını çıkartmayı, ağırdan almayı severim. Otelin çok hoş, on yedinci yüzyıldan kalma, eski bir ön cephesi var ama içerisi baştan aşağı yeniden inşa edilmiş ve ultra-modern. Resepsiyon bölümünde neredeyse yerlere kadar uzanan yüksek pencereler var. Otomatik kapılar bir hışırtıyla açılıyor ve kuyruklu ceket giymiş kapıcı

beni selamlıyor. Topuklarımın mermer zeminde çıkardığı tıkırtılarla bara doğru ilerliyorum.

Birini aradığımı çaktırmak istemiyorum, kim olduğunu sormalarından çekiniyorum çünkü adamı tanımıyorum bile. Basklı bir politikacı neye benzer? Böyle durumlarda soğukkanlılığımı koruyamam hiç. Otelin barmeni beni tanıyor, anlıyorum, belki saunada falan görmüştür, yüzünde tedirgin bir tebessüm beliriyor. Ben de ona içten bir tebessüm yollarken içimden duble viskiyi kafaya dikmişim gibi bir alev dalgasının yükseldiğini hissediyorum. Hayır, daha da kötü, kendimi çırılçıplak, hatta kıçına yapışmış bir mini etek ve kalçalarına kadar çıkan çizmeler giymiş sokak lambasının altında bekleyen bir orospu gibi hissediyorum. Ama bu eskortluk dalgası işe yarıyor; adamlar müşterilerini, otelde kalan erkekleri üzmek istemiyorlar. Tek başına çalışan amatör bir fahişe olsaydım çoktan kulağımdan tutup sokağa atmışlardı, yanımda da birkaç aynasız olurdu herhalde.

Müşterim Bask'ın önde gelen milliyetçi politikacılarından biri, buraya İskoç Parlamentosu'nun nasıl çalıştığını görmek için gelmiş güya. Mavi bir takım elbise giyeceği söylenmişti. Barda mavi takım elbiseli iki adam var ve ikisi de bana bakıyor. Biri beyaz saçlı ve bronz tenli, öbürü siyah saçlı ve buğday tenli. Umarım siyah saçlı, daha genç olanıdır ama herhalde ötekidir diye düşünüyorum.

Sonra koluma aniden hafifçe dokunulduğunu hissediyorum. Arkama döndüğümde karşımda kafamdaki İspanyol kavramıyla örtüşen, gözleriyle aynı renk, mavi, açık mavi takım elbise giymiş bir adam buluyorum. Ellili yaşlarında ama kendine iyi bakmış. "Sen Neekey misin?" diye soruyor umut dolu bir sesle.

"Evet," diyorum ve yanaklarımdan öpüyor. "Sen de Severiano olmalısın."

"Ortak bir arkadaşımız var," diyerek gülümseyip porselen dişlerini gözler önüne seriyor.

"Adı neydi ki?" diye sorarken kendimi bir Bond filminin setinde gibi hissediyorum.

"Jeem, Jeem'i bilirsin..."

"Hah, evet, Jim."

Beni doğrudan yukarı götüreceğinden korkmuştum ama içki ısmarlayıp kendinden emin bir tavırla konuşuyor: "Çok güzelsin. Güzel bir İskoç kızısın..."

"Aslında İngilizim," diyorum.

"Öyle mi?" derken hayal kırıklığına uğradığı besbelli.

Tabii ki, o bir Basklı. Onun için siyaseten doğru bir sikiş olmam lazım. "Ama atalarım İskoç ve İrlandalı."

"Evet, kemik yapın Keltlere benziyor," diyerek onaylıyor. Bu kadar *Miss Argentina*'lık yeter. Biraz sohbet edip içkilerimizi bitirdikten sonra dışarıda bekleyen bir taksiye binerek New Town'ın öteki tarafına kısa bir yolculuk yapıyoruz, yürüyerek en fazla on beş, benim topuklularla belki yirmi dakika sürer. Yüzüme beğeni dolu kaçınılmaz yorumları karşılayacak bir sakarin gülüşü yerleştiriyorum. "Güzel Neeky... çok güzelsin..."

Gidilebilecek en "in" yer olduğuna kanaat getirdiğim bir restoranda yemek yiyoruz. Ben başlangıç olarak bir deniz ürünleri tabağı alıyorum, içinde yaratıcılık harikası limonlu-baharatlı sosla tatlandırılmış kalamar, yengeç, ıstakoz ve karidesler var. Ana yemek *nouvell-cuisine* tarzı ıspanaklı-sebzeli kuzu rostosu ve tatlı olarak da karamelize edilmiş portakal yatağında bol dondurma yiyorum. Bütün bunları bir şişe Dom Perignon, meyve aromalı ama bayağı ağır bir Chardonnay ve iki büyük brendiyle birlikte götürüyorum. Özür dileyip tuvalete giderek yediğim her şeyi kusuyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve biraz magnezyum sütü tableti çiğneyip Listerine'le gargara yapıyorum. Yemek mükemmeldi ama saat yediden sonra hiçbir şeyi sindiremem. Sonra Severiano bir taksi çağırtıyor ve otele dönüyoruz.

Odaya girdiğimizde biraz gerginim ve içkiden hafif çakır keyif olmuş haldeyim, televizyonu açıp Afrika'daki bilindik kıtlık görüntülerini gösteren bir haber programı ya da belgeseli izlemeye başlıyorum. Severiano buz kovasından hediye şarabı alıp iki kadeh şarap koyuyor. Ayakkabılarını çıkartıp yatağa uzanıyor ve kabartılmış yastıklara yaslanıp bana bakarak sırıtıyor; tatlı oğlan çocuğu-bayağı yaşlı sapık arası bir gülüş. Eskiden ne

olduğunu ve kısa süre sonra neye dönüşeceğini görebiliyorsunuz. "Yanıma otur, Neekey," diyor pat pat yatağa vurarak.

Bu teklif bir an çok çekici gelse de hemen iş moduna geçiyorum. "Sana masaj yapar, otuzbir çekerim. Bundan fazlasını yapmıyorum."

Üzüntüyle bana bakan o koca Latin gözlerinden neredeyse yaşlar fışkıracak. "Öyle olması gerekiyorsaa..." diyerek fermuarını açmaya başlıyor. Siki yerinde duramayan bir köpek yavrusu gibi dışarı zıplıyor ve yerinde duramayan köpek yavrularının başına neler gelir hepimiz biliriz.

İlk başta çok güzel okşuyorum ama sonra o eski sorun yeniden baş gösteriyor: otuzbir çekmeyi beceremiyorum işte. Gözlerimle onu yerken, üzerindeki gücümün tadını çıkarıyorum. Alev alev yanan gözleri Simon'ın buzlarla dolu gözleriyle tam bir tezat içinde: o reklamda dedikleri gibi, eritmek istediğim buzlar, ama bileğim ağrımaya başlıyor ve durum benim için yeterince tahrik edici değil. Hayır, acayip canım sıkılıyor, amına koyayım. Bu duygu ona da geçiyor ve bozulmuş, üzgün, hatta öfkeli görünüyor. Sünnetsiz sikinin inanılmaz uzun derisinden çıkıp duran meyvenin görüntüsü her nasılsa çok hoşuma gidiyor ve kendime biraz ziyafet çekmek istiyorum. Ona bakarak dudaklarımı yalıyorum ve diyorum ki, "Normalde bunu hiç yapmam ama..."

Basklı adam kendisine yapılan ikramdan dört köşe. "Ah, Neekey...Neekey, bebeğim..."

O andaki yüksek pazarlık üstünlüğümden faydalanarak hemen kârlı bir anlaşma yapıp ağzıma gelebileceğini düşündüğüm sert ve ekşi tada karşı önlem olarak yeteri kadar tükürük salgıladığımdan emin olduktan sonra ağzıma alıyorum. Baştaki deri çok uzun ve ilk birkaç yalamada paslı bir tat gelme ihtimali çok yüksek. Ama ilk yalamada temiz, aklıma İspanyol soğanlarını getiren, keskin bir tat alıyorum—bu yalnızca ırkçı bir çağrışım da olabilir tabii. Otuzbir çekmeyi beceremiyor olabilirim ama ağzıma almayı iyi bilirim: çocukken bile hep oral bir tip olmuşumdur, ilk önce her şeyi ağzıma alırdım falan.

Geleceği zaman anlayıp istekli çükünü ağzımdan çıkarıyorum. İnleyerek ricalar etmeye ve yalvarmaya başlıyor ama yutmuyorum. Beni kopmuş bir halde sımsıkı yakaladığında tecavüze uğrayacağımı düşünerek korku içinde

kasılıyor, ne tarz bir şiddetle karşı koyabilirim diye etrafıma bakınıyorum. Sonra yalnızca bir köpek gibi vücuduma sürtündüğünü fark ediyorum, kızgın nefesi kulağımda, çılgınlar gibi İspanyolca bir şeyler sayıklıyor ve elbisemin üstüne boşalıyor.

Tecavüz değil ama gönül rızasıyla olan bir şey de değil, ayrıca kendimi küçük düşürülmüş hissediyorum. Öfkeyle üstümden itince tekrar yatağa kıvrılarak özür üstüne özür dilemeye başlıyor. "Ah, Neekee, çok üzgünüüm... N'olur affet beni..." Sonra ceketine uzanıp affedilmeyi garantilemek için paraları çıkarmaya koyuluyor, ben de ayna duvarlı banyoya gidip bir havluyu ıslatıyor, elbisemdeki akıntıları çıkartmaya uğraşıyorum.

Daha sonra çok şeker davranıyor, yine özürler diliyor. Ben sakinleşince şarabı bitiriyoruz. Biraz sarhoş oluyorum, o da bana sutyenli, külotlu polaroidlerimi çekmek istediğini söylüyor. Parasız öğrenci ayaklarına yatıyorum ve bir miktar nakit daha el değiştiriyor. Ben elbisemi çıkartıp saç kurutma makinesiyle ıslak bölgeyi kurutmaya çalışırken o da fotoğraf makinesini hazırlıyor.

Bana poz verdirip birkaç resim çekerken wonderbra takmış olduğum için şükrediyorum. İlk resimde çok gaddar ve haşin çıktığımı görüp ikincisinde otuz iki dişimi birden göstermeye çalışıyorum. Kemikli diz kapaklarım resimlerde kötü çıkacak diye endişeleniyorum, göbeğimin çıkmaya başladığından da eminim. Onun istekliliği sayesinde paranoyalarım geçiyor ve rahatlayarak şov yapmaya, esnek jimnastik hareketleri sergilemeye başlıyorum. Büyük gaflet, çünkü Severiano yeniden aşka gelip yataktan atlayarak beni öpmeye çalışıyor. Bayağı korkuyorum; yarı çıplak ve daha kırılgan bir konumda olduğumun bilincindeyim. Geri çekilip elimi kaldırınca buz gibi bakışlarım ateşini söndürüyor. "Affet beni, Neekey," diye yalvarıyor. "Tam bir domuzum..."

Giyinip parayı çantama atıyorum ve soğukkanlı, tatlı bir vedayla onu odada bırakıp çıkıyorum.

Alçalmışlık ve memnuniyetin çılgın bir bileşimi birbirine üstünlük sağlamak için içimde savaşırken, koridordan geçerek asansörlere doğru ilerliyorum. Bilinçli olarak parayı ve işin kolaylığını düşünmeye zorluyorum kendimi. Daha iyi hissetmemi sağlıyor.

İçinde bozuk ciltli bir kapıcı ve bagaj yüklü bir el arabasıyla asansör geliyor. Adam sert bir baş hareketiyle beni selamlayınca çene bölgesine yayılan lekeleri görerek içeri sığışıyorum. Sivilce değiller çünkü yüzünün yalnızca bir yarısı böyle. Ya bir kavgaya karışmış ya da sarhoşken yüzünü duvara, kaldırıma falan sürtmüş. Aşağı inerken suçlu bir tebessümle bana bakıyor, ben de ona benzer bir tebessümle karşılık veriyorum. Asansörün kapıları açılıyor ve çıkıyorum; başım hâlâ kazan gibi, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Yalnızca o otelden çıkmak, suç mahallinden uzaklaşmak istiyorum.

Lobiden geçerek kapıya doğru yürürken ilerideki cam kapıdan dışarıdaki ıslak kaldırımların sokak lambalarından yansıyan ışıkla parladığını görüyorum. Sonra aniden kapı açılıyor ve içeri girenin kim olduğunu anlayarak bir şok geçiriyorum. Bu benim öğretmenim, amına koyayım, McClymont bu ve yüzünde beni tanıdığını gösteren bir sırıtışla dosdoğru bana doğru geliyor.

Tanrım.

Yüzü bir gazete gibi buruşuyor ve gözlerine pis bir memnuniyet ifadesi doluyor. "Bayan Fuller-Smith..." diyen o sert ama yumuşak ses, bilinç alanımı rendeleyerek içeri sızıyor.

Tanrım. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, topuk seslerim kulaklarımı sağır edecek sanki. Ezici bir his üzerime çörekleniyor; sanki otel girişindeki bütün gözler bana ve McClymont'a kenetlenmiş, bir tablonun orta yerinde çerçevelenmişiz gibi. "Merhaba, ben..." diye konuşmaya çalışıyorum ama öyle bir bakıyor ki, sanki ruhumun derinliklerindeki bütün sırları biliyor. Beni tepeden tırnağa süzerken, şehvet düşkünlüğü ayyuka çıkmış olan abaza öğretmenin gözlerinde bir çelik parıltısı görülüyor. "Birlikte bir içki içelim," diyerek barı işaret ediyor, rica etmekten çok emir verir gibi.

Ne diyeceğimi hiç bilemiyorum. "Ben, şey... olmaz..."

McClymont ağır ağır başını sallıyor. "İçmezsen çok üzülürüm, Nicola," diyerek gözlerini devirince mesajı alıyorum. Artık son ödevimi de verdim ama nedense gene de dediğini yapmak zorunda hissediyorum kendimi. Çok fazla devamsızlığım var ve isterse bu yüzden beni bırakabilir. Geçemezsem

babam harçlığımı keser, bok gibi ortada kalırım. Kendimden nefret ederek bir U dönüşü yapıyorum ve düzgün yürümeye çalışarak bara kadar onu takip ediyorum. McClymont ne içeceğimi sorarken barmen soğuk bakışlarla beni süzüyor.

İşte barda bu pis morukla oturuyorum. Ben burada ne işi olduğunu soramadan aynı soruyu o yöneltiyor. "Erkek arkadaşımı bekliyordum," diyorum, malt viskiyle dolu bardağı dudaklarıma götürerek. Bu Simon'ın tercihi ama McClymont da içki seçimimi takdirle karşıladı. "Ama beni cepten arayıp gecikeceğini söyledi."

"Ah, kötü olmuş," diyor McClymont.

"Peki ya siz? Buraya sık gelir misiniz?" diye soruyorum.

McClymont biraz geriliyor; benim bir öğrenci, bir kadın, kendisinden genç biri ya da üçü birden olduğumu, bu yüzden de soruları soranın kendisi olması gerektiğini düşünüyor herhalde. "İskoçyalılar Cemiyeti'nin toplantısına gitmiştim," diyor havalı havalı. "Eve dönerken yağmura yakalandım ve buraya girip bir içki içmeye karar verdim. Sen buralarda mı oturuyorsun?" diye soruyor.

"Yok, Tolcross'ta, ben... şey..." Göz ucuyla Basklı politikacı Severiano'nun yanında takım elbiseli bir adamla bara girdiğini görerek ürperiyorum. Sırtımı dönüyorum ama takım elbiseli adam, yani Basklı olmayan, dosdoğru yanımıza geliyor. Adam, "Angus!" diye seslenince McClymont arkasına dönüp dostuna gülümsüyor. Adam beni fark edip kaşlarını kaldırıyor. "Peki bu hoş hanım kim?"

"Bu Bayan Nicola Fuller-Smith, Rory, üniversiteden öğrencim. Nicola, bu da Rorry McMaster, kendisi milletvekillerimizdendir."

Kırklı yaşlarındaki ragbi-hastası tipli adamla el sıkışıyorum.

"Neden bize katılmıyorsunuz?" diyor adam, allak bullak olmuş suratıyla bana bakmakta olan Basklıyı işaret ederek.

Karşı koymaya çalışsam da McClymont içkilerimizi bardan alıp masaya taşıyor. Basklıya çarçabuk bir "kusura bakma" sırıtışı yapmaya çalışıyorum ama o sanki oyuna getirilmiş gibi, haşin haşin bana bakmakla meşgul. Üstümdeki elbisenin izin verdiği ölçüde masum görünmeye çalışıyorum.

Kendimi DVC kameranın önünde bir yabancıyla sikiştiğim zaman hissedeceğimden çok daha güçsüz ve nesneleştirilmiş hissediyorum burada. "Bu Senior Enrico De Silva, Bilbao'daki bölgesel Bask Parlamentosu'ndan," diyor McMaster. "Bunlar da Angus McClymont ve Nicola... şey, Fuller-Smith'di, değil mi?"

"Evet," diyerek yüzüme uysal bir tebessüm yerleştirirken sandalyenin içinde iyice küçüldüğümü hissediyorum. Enrico; oysa bana isminin Severiano olduğunu söylemişti. Yüzünde hüzünlü bir suç ortağı ifadesiyle bana bakıyor. "Bu genç hanım sizin partneriniz mi?" diye soruyor McClymont'a, hafiften telaşlı bir sesle.

McClymont biraz kızarıyor, kahkaha atmadan önce yüzü bir tebessümle kırışıyor. "Hayır, hayır, Bayan Fuller-Smith benim öğrencilerimden biri."

"Ne okuyor?" diye soruyor Enrico ya da Severiano ya da 'Basklı.'

İçimden bir şeylerin yükseldiğini hissediyorum. Burada siki tuttum işte. Araya giriyorum. "Asıl konum sinema. Ama ek olarak İskoç Kültürü ve Tarihi dersleri de alıyorum. Çok ilgimi çeken konular," derken, daha birkaç dakika önce bu adamın penisini ağzıma aldığımı düşünerek acıyla gülümsüyorum.

İzin isteyip tuvalete gitmek için ayağa kalkıyorum, uzaklaşırken gözlerinin götümde olduğuna eminim, benim hakkımda konuşacaklar ama elimde değil, düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kendimi çaresiz hissediyorum ve cepten kimi arayacağımı bilemiyorum. O kadar ümitsiz ve ne yaptığını bilmez bir haldeyim ki Colin'i aramayı bile düşünüyorum ama sonunda Simon'ı aramaya karar veriyorum. "Biraz utanç verici ve de karmaşık bir durum var Simon, New Town'daki Royal Stuart Hotel'deyim. Lütfen bana yardım eder misin?"

Simon bayağı soğuk ve rahatsız olmuş gibi, bir süre sessizlik oluyor ama sonunda konuşuyor: "Mo bir süre bensiz idare edebilir herhalde. Bir lahzada orada olurum," deyip telefonu kapatıyor.

Bir lahzada mı? Bu da ne demek oluyor böyle? Makyajımı tazeleyip saçlarımı fırçaladıktan sonra dışarı çıkıyorum.

Masaya döndüğümde üç adam şehvet dolu bir suç ortaklığı içinde oturmakta. Benden bahsediyorlardı, eminim benden bahsediyorlardı. Özellikle McClymont, bayağı sarhoş. Bir şeyler hakkında, sanırım İskoçya'nın Birlik içindeki önemi hakkında falan, bitmek bilmez bir laf kalabalığından sonra sözünü şöyle bağlıyor: "...işte İngiliz dostlarımız tam da bu noktayı gözden kaçırıyor."

Yaptığı yorumlar sorun değil ama gözünü dikip anlamlı anlamlı bana bakışı beni gıcık ediyor. "Tam olarak anlayamadım. Bu milliyetçi bir görüş mü yoksa birleşmeci mi?"

"Sadece genel bir görüş," diyerek gözlerini kısıyor.

Viski bardağıma uzanıyorum. "Tuhaf ama ben hep 'Kuzey Britanyalı' deyiminin İskoç milliyetçiler tarafından kullanılan, ironik ve alaycı bir ifade olduğunu düşünmüşümdür. Birleşik Krallığın bir parçası olarak kabul edilmek isteyen Birleşmeciler tarafından ortaya atıldığını öğrendiğimde çok şaşırmıştım," diyerek benim Basklıya ve milletvekiline bakıyorum. "Demek ki, bu fazlasıyla amaca yönelik bir ifade çünkü kendini 'Güney Britanyalı' olarak tanımlamak hiçbir İngilizin aklına gelmemiştir ve büyük ihtimalle gelmeyecektir de. 'Rule Britannia'nın bir İskoç tarafından yazılmış olması da aynı şey. O kitap hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceğiniz bir birleşme için yalvaran bir metin," diyerek üzüntüyle başımı sallıyorum.

"Kesinlikle," diyor milletvekili, "biz de bu yüzden..."

McClymont'a bakarak konuşmaya devam ediyorum. "Ama öte yandan, İskoçya'nın Birlik'ten bağımsızlaşamamış olması da çok üzücü bir olay. Uzun zaman geçti. Yani, İrlanda'nın geldiği noktaya bir bakın."

McClymont çok öfkeli, bir şeyler söyleyecek gibi görünüyor ama ben Simon'ın otele girdiğini görüp ona el sallıyorum. Spor ceketi ve balıkçı yaka kazağıyla çok şık ama ten rengi her nedense daha koyu sanki. Evet, tabii ya, güneş yatağını kullanmış. "Ah, Nikki, bebeğim... geciktiğim için özür dilerim tatlım," diyerek eğilip beni öpüyor. "Rüyalar âlemine yolculuğa hazır mısın?" diye sorduktan sonra ilk kez öteki adamlara bakıyor. Önüne artık yemekler konan şımarık bir kedinin yüz ifadesiyle, isteksiz ama neşter kadar keskin ve çevik hareketlerle teker teker hepsinin

elini sıkıyor. Kendinden emin ve konuşkan, durum tamamen kontrolü altında. "Kız arkadaşımın güvenilir ellerde olduğundan eminim."

Öteki ikisi Basklıya bakıyor ve suçlu, tedirgin kıkırtılar duyuluyor. Simon'ın varlığı kendilerini tehdit altında hissetmelerine neden oluyor, hiç çaba harcamadan adamlara gözdağı veriyor Simon. Ama ben kendimi çok fena, aşağılanmış ve uzun süredir ilk defa, ilk otuzbir çekişimden bu yana ilk defa, tam bir orospu gibi hissediyorum. Simon pardösümü tutuyor. Sonunda dışarı çıkabildiğim için çok mutluyum.

Arabaya bindiğimizde ağladığımı fark ediyorum ama fahişelik hissi geçici, çoktan geçti bile. Gözyaşlarımın içten olmadığını, Simon'ın beni eve götürmesini, yatağa atmasını istediğim için ağladığımı biliyorum. Beni avladığını düşünmesini istiyorum ama onu isteyen benim ve şimdi istiyorum. Ama Simon ağlamamdan etkilenmiyor. "Neler oldu?" diye soruyor duygusuzca, arabayı Lothian Caddesi'nden yukarı sürerken.

"Beni biraz kopartan bir durumun ortasında buldum kendimi," diyorum.

Simon biraz düşünüyor, sonra sıkıntıyla, "Olur böyle şeyler," diyor ama ses tonundan onun başına çok sık gelmediğini anlayabiliyorsunuz. Evin önünde durup gökyüzünü seyrediyoruz. Berrak ve sürüyle yıldız var. Bu şehirde hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim. Colin beni bir keresinde doğu kıyısına, Coldingham yakınlarındaki bir kulübeye götürmüştü ve gökyüzü silme yıldızla doluydu. Simon yukarılara bakıp konuşuyor: "Üzerimde yıldızlarla dolu gökyüzü ve göğsümde ahlak yasası."[41]

Bu ahlak yasası konusunu açmakla nereye varmak istediğini merak ederek, hayranlık ve şaşkınlık arası bir duyguyla, "Kant..." diyorum. Neler yaptığımı biliyor mu acaba? Ama o, sadece dönüp bana bakmakla yetiniyor ve döndüğünde hafiften bozulmuş gibi görünüyor. Hiçbir şey söylemese de, gözlerinde kışkırtıcı bir bakış var. "En sevdiğim filozofun en sevdiğim sözünü kullandın," diyerek açıklama yapıyorum, "Kant'ın."

"Ah... bunu ben de çok severim," diyor gülerek.

"Felsefe okudun mu? Kant'ı sever misin?" diye soruyorum.

"Biraz," diyor başını sallayarak. Sonra açıklama yapıyor: "Eski İskoç ergenlik geleneği. Önce Smith, sonra Hume okur, oradan Kant gibi Avrupalı

düşünürlere geçersin, işte, geleneksel İskoç Merkezci yol."

Sesindeki McClymont'u andıran gururlu ton hafiften sinmeme neden oluyor. Onun düşündüğümden farklı bir insan çıkması olasılığını aklıma getirmek bile *istemiyorum*. "Yukarı gel de birer kahve içelim. Şarap da içebiliriz."

Simon saatine bakıyor. "Kahve fena olmaz," diyor.

Merdivenlerden çıkarken yardımı için ona tekrar tekrar teşekkür ediyorum ve soru sormasını bekliyorum ama bu konuyu fazla uzatmıyor. Eve girdiğimizde salon kapısının altından ışık geldiğini görünce kalbim duracak gibi oluyor. "Ya Dianne ya da Lauren'dır, birinin uykusu kaçmış olsa gerek," diyerek onu kendi odama doğru itekliyorum. Sandalyeye oturuyor, sonra CD standımı görerek kalkıp albümleri incelemeye başlıyor ama yüzünde duygularını ele vermeyen bir ifade var.

Gidip kahve yapıyorum ve dumanları tüten iki fincanla odaya dönüyorum. Döndüğümde yatağa oturmuş, McClymont'un dersi için okumamız gereken ders kitaplarından birini, Modern İskoç Şiiri kitabımı okuyor. Fincanları halının üstüne koyup yanına oturuyorum. Kitabı bırakıp bana bakarak gülümsüyor.

Onu yiyip yutmak istiyorum ama o gözlerdeki granit soğukluğunda bir şey geri çekilmeme neden oluyor. O gözler içime işliyor, içime bakıyor. Sonra aniden, daha bir saniye önce bu gözlerde göreceğinize inanamayacağınız türden bir sıcaklıkla doluyorlar. Onlardan bana yansıyan ışık öylesine güçlü ki kendimi büyülenmiş gibi, bedensiz, boyutları ve yoğunluğu olmayan bir şey gibi hissediyorum. Tek farkında olduğum içimde ona karşı duyduğum açlık. Sonra bir şey, yabancı bir deyim söylediğini duyuyorum ve iki eliyle birden usulca yüzümü kavrıyor. Biraz öyle kalıp o duygu yüklü, ela gözleriyle beni içtikten sonra öpüyor: alnımdan, sonra yanaklarımdan; güçlü ve yumuşak, eksiksiz, şu anda buluta benzeyen benliğime ürkütücü veriler yollayan öpücükler bunlar.

Vücudumun ve zihnimin birbirinden ayrıldığını, yanımızdaki merkezi ısıtma radyatörüyle birlikte çatırdayarak ortaya çıkarır gibi oldukları gücü hissediyorum. Sırtımı okşadığında kırmızı güller görüyor, kapalı taç yaprakların açıldığına şahit olarak yatağa seriliyorum. İşte tam o anda içime

aniden bir irade gücü giriyor ve o beni değiştiriyor; ben de onu değiştirmeliyim diye düşünerek kolumu boynuna dolayıp başını kendime doğru çekiyor, dudaklarımı aralıyorum. Ellerim boynunun etrafında kenetleniyor ve öyle bir hırsla öpüyorum ki dişlerimiz birbirine çarpıyor. Sonra gözlerini, burnunu öpüyorum, yalıyorum; o tuzlu tadı burun deliklerinden üstdudağına kadar takip ettikten sonra yanaklarına ve tekrar ağzına dönüyorum. Başını serbest bırakıp ellerimi vücudunda dolaştırarak üstünü çıkarmaya çalışıyorum ama bana yardımcı olmak için kollarını kaldırmıyor çünkü o da benim elbisemi omuzlarımdan sıyırmakla meşgul. Fakat ben de kollarımı kaldırmıyorum çünkü şimdi tırnaklarım yavaşça sırtındaki kaslara gömülüyor, yani içinden çıkılmaz bir durum, o da benim elbisemi çıkartamıyor. Sonra bir şekilde elbisemin arkasından, usta bir yankesici gibi sutyenimin kopçasını açmayı beceriyor. Vücudumun ön tarafına doğru ilerleyerek elbisemle sutyenimi öyle sert çekiyor ki sırtını bırakmak zorunda kalıyorum çünkü bırakmazsam elbisemin askıları kopacak. Sonra göğüslerimi serbest bırakıp ağır ağır okşamaya, onları yumuşacık, tüylü bir hayvanın bakımını üstlenmiş bir çocuk gibi dikkat ve merakla ellemeye başlıyor.

Bir kez daha gözlerimin derinliklerine bakarken yüzünde ciddi, neredeyse üzgün, düş kırıklığına uğramış bir ifadeyle konuşuyor: "Artık zamanı geldi sanırım."

Sonra ayağa kalkıp üstünü çıkarırken ben de bacaklarımı yataktan sarkıtarak elbisemle külotumu indirip ayağımla uzağa fırlatıyorum. Bacaklarımın arası öyle sıcak zonkluyor ki kıllarımın alev aldığını zannediyorum. Simon'a bakıp pantolonuyla Calvin Klein donundan dışarı çıkışını izlerken kısa bir şok yaşıyorum çünkü sanki penisi yok gibi. Uçup gitmiş! O kısa an boyunca salak gibi onun hadım edilmiş olduğunu bile düşünüyor, bunun sevişme konusundaki çekingenliğini açıkladığını söylüyorum kendi kendime, çünkü siki yok işte! Sonra sikinin olduğunu farkediyorum, ah, evet, kesinlikle var, sadece benim görüş açımdan, sanki dolu bir tabanca gibi dümdüz bana doğrultulmuş olarak görünüyor. Ve onu istiyorum. Onu hemen içimde istiyorum. Ona daha sonra *sevişebileceğimizi* söylemek zorunda kalmak istemiyorum; seni sonra emerim, sen beni yalarsın, dillersin, vücudumu istediğin gibi keşfedersin ama lütfen şimdi şu işi halledelim, yalnızca sik beni yeter, hemen şimdi, yanıyorum çünkü. Gözlerimin içine bakarak başını sallıyor, bu herif bütün düşüncelerimi

okumuş gibi resmen bana başını sallıyor, amına koyayım. Sonra üstümde ve içimde, beni dolduruyor, genişletiyor, direkt merkezime sokuyor ve ittiriyor. Soluğum kesiliyor, sonra alışıyorum ve o daha da sertleşiyor ama sayemde ikimiz de devriliyoruz ve dönüp duran, kıvrılıp bükülen, dövüşen bir kütle haline geliyoruz ve kim yavaşlatıyor bilmiyorum ama yeniden tadını çıkartmaya başlıyoruz, aşkımızın hızı tek başına bir güç gibi dizginleri ele alıp pompalıyor ve bu siktiğimin teke tek savaşında, ama herkes herkese karşıymış gibi görünen bu savaşta yumruklaşmaya başlıyoruz. Bir an ikimizi de aldatmışım gibi hissediyorum, kendimi ve onu; daha çok istediğimi, verebileceğinden daha da fazlasını istediğimi, *herhangi* birinin hayatım boyunca verebileceğinden daha da fazlasını istediğimi hissediyorum. Sonra bu güç içimden kurtulan, beni kolumdan tutup kendisiyle birlikte sürüklemeden kaçan bir şey gibi fışkırıp akıyor. Gümbür gümbür, kızgın patlamalar halinde doruğa ulaşıyorum ve orgazmım hafiflemeye başladığında bağırarak çığlıklar attığımı fark ediyorum; umarım Lauren ve Dianne duymamışlardır diye düşünüyorum çünkü o çığlıklar çok teşhirci, iğrenç, abartılı geliyor kulağıma. Simon bunu yapması gereken şeyi yapabileceği şeklinde algılıyor ve yüzümü sımsıkı tutup, beni gözlerine bakmaya zorlayarak öyle bir geliyor ki, onun orgazmı benimkinin süresini de uzatıyor. Sonra beni göğsüne çekiyor, bir an için gözünde bir yaş gördüğüme yemin edebilirim. Ama beni sımsıkı tutarak bakmama izin vermiyor, zaten kopmuş durumdayım. Terden sırılsıklam olmuş yatak enkazında uzanıyoruz ve burnumda onun teri, parfümü ve seksin yağlı, kahvaltı benzeri kokusuyla uykuya dalmadan önce tek düşündüğüm, şöyle adamakıllı sikilmenin ne kadar harika bir şey olduğu.

38. Dümen # 18.744

Çok hoş bir sürpriz oldu, beyaz cebe gelen telefonlar genelde öyledir zaten. Nikki ile seks yapmak tabii ki mükemmeldi ama ilk sikiş sendromu da yaşanmadı değil: ne kadar iyi olursa olsun takacak baştan savma bir unsur bulunur her zaman. Sonradan çıkmak için hazırlanırken bana akıl oyunları mı oynadığımı sordu. Ağır değil de şakacı bir yorumdu ya da belki daha ağır bir şeyi saklamak için tasarlanmış bir soruydu. Sorun değil çünkü bu da diğer sporlar gibi: en yetenekli olanlar rakibinizin oyununa değil, her zaman kendi oyununuza konsantre olduğunuzu bilirler. Ben de cevap vermeden saf saf gülümsedim. Liberallerin ilişkilerde "açık" olmak gerektiği iddialarını siktir et: o zaman her şey çok sıkıcı olurdu. Hayır, bütün ilişkiler güçle ilgili ve şimdi benim için geriye çekilme zamanı. Biliyorum, nasılsa elime düşecek ve ben bundan çok zevk alacağım. Ona numaramı değiştirdiğimi söyleyip kırmızı cebin numarasını veriyorum. İşin en zevkli kısmı beyaz cepteki bir numarayı silip kırmızıya kaydetmektir.

Evin önünde beni yıldızlara bakarken yakaladığında acayip bir şey oldu. Ona bir Nick Cave şarkısından alıntıladığım dizeleri söyledim ve bana "cunt"[42] dediğini zannettim. Felsefeci Kant'tan bahsettiğini anlamadım. Renton'ı bile arayıp sordum sonra bunu. Cave'in bu dizeleri Kant'ın bir kitabından kelimesi kelimesine arakladığını o da hatırlıyor. En sevdiğin şarkı sözü yazarının seni böyle uyduruktan aşırmalarla göt üstü oturttuğu bir dünyada yaşamanın nasıl bir anlamı var artık bilemiyorum.

Evet, seks mükemmeldi. Formu, gücü, esnekliği çok etkileyiciydi ve bana kiloma dikkat etmem, spor salonunu daha sık ziyaret etmem gerektiğini hatırlattı. Ama seksin patlattığı adrenalin Fit of The Walk'taki Barr's Gazete Bayi'sine uğrayıp *News*'un erken baskısını elime aldığımda yaşadığım patlamayla kıyaslanamazdı bile. Haber altıncı sayfada, ailenizin iş adamına ait bir fotoğraf ve Başkomiser Ray Lennox'un bir vesikalığı ile birlikte. Lennox meğerse gençten bir adammış, o bıyıklarla Village People taklidi yapan bir komedyene benziyor. Yandaki Macs's Bar'a girip bir şişe Becks ısmarlıyorum ve sabırsızlanarak okuyorum:

LEITH'Lİ PAB İŞLETMECİSİ

UYUŞTURUCUYA KARŞI SAVAŞ AÇIYOR

Yazar: Barry Day.

Edinburgh'dan bir pab işletmecisi Ekstasi, Speed, Marijuana ve Eroin gibi ölümcül uyuşturucuları satan acımasız tüccarlara karşı savaş ilan etti. Geçtiğimiz günlerde Leith'deki Port Sunshine Arms'ı devralan hemşehrimiz Simon Williamson, kendi barında hap kullanan iki delikanlıyı yakaladığında gözlerine inanamamış. "Görmediğim şey kalmadı zannederdim ama şok oldum. Bu işi böyle ulu orta, kimseden çekinmeden yaptıklarına inanamadım. Uyuşturucu kültürü denen bu illet artık her yere sızmış durumda. Durdurulması gerekiyor. Hayatların nasıl mahvolduğunu kendi gözlerimle gördüm. Benim teklif ettiğim, bir kampanyadan çok, manevi bir savaş. Artık benim gibi iş adamlarının para kazanmaktan başka şeyler de düşünmesinin zamanı geldi."

Bay Williamson, Londra'da geçirdiği bir dönemden sonra, yakın zamanda memleketi Leith'e dönmüş bulunmaktadır. "Evet, bugün yasadışı yollara sapmaktan başka çıkar yol bulamayan birçok genç için üzüntü duyuyorum. Sonuçta, ben de yalnızca bir insanım. Ama bir yerde kolları sıvayıp artık bu işlerin gidişatına bir dur demek gerekiyor. Karanlık odalarda oturan ve ne kötü bir hayatları olduğunu düşünüp ağlaşarak işleri yoluna koyacak hiçbir şey yapmayan çok sayıda insan var...

Simon David Williamson için harika bir haber. Resim barda oturan sert ve ciddi bir Williamson'ı gösteriyor, alt başlık şöyle: *Uyuşturucu tehlikesi: Simon Williamson Edinburgh gençliğinin geleceğinden endişe ediyor.*

Ama en iyisi gazetedeki editörün yazmış olduğu başyazı:

EDİTÖRÜN KÖŞESİ

Leith, yeni girişimiyle toplumumuzu zehirleyen bir musibete karşı vatandaşların vereceği savaşın ilk sinyallerini ortaya koyan, ilkelerine bağlı iş adamı Simon Williamson'la gurur duymalıdır. Her ne kadar bu sadece Edinburgh'a mahsus olmayan, uluslararası boyutlardaki bir sorun olsa da, yöre halkı bu illetin kökünün

> kurutulmasında büyük rol oynayacaktır. Bay Williamson yeni Leith'in tipik bir örneğini oluşturmakta: gelişmeci ve ileriye dönük, ancak kendi "hemşehrilerine," özellikle genç yaşamları mahvetmeyi ve yok etmeyi amaçlayan hain uyuşturucu satıcılarının elinde bir av konumunda olan yeni nesle karşı da sorumluluk üstleniyor. Halk düşmanları şunu akıllarından hiçbir zaman çıkarmasın, Leith'in sloganı "sebat etmektir" ve Simon Williamson bu sloganı hayata geçirmektedir. *News,* Williamson'ın başlattığı kampanyanın sadık bir destekçisi olacaktır.

Müthiş. İçkiyi kafaya dikip eve gidiyorum ve bunu kutlamak için koca bir çizgi çiziyorum. Benim kampanyam. Bu adamlar iş yapanları seviyorlar. Malcolm McLaren ve Sex Pistols'ı düşünüyorum. Görüyorsun ya Malcolm, senin o eskimiş el kitabın artık güncellenmek üzere.

Taksiye binip annemlere gitmeye karar veriyorum. Gittiğimde annem zevkten dört köşe oluyor. "Seninle gurur duyuyorum! Simon'ım benim! Evening News'lara da çıkarmış! Uyuşturucu yüzünden yaşadığım onca şeyden sonra!"

"Borçları ödeme zamanı anne," diyorum, "geçmişte yanlış işler yapmış olabilirim ama artık bunları telafi etmenin zamanı geldi."

Bizim moruğa inatçı ve kendini beğenmiş bakışlar atarak gazeteden alıntılar yapıyor. "Gençlik için el ele! Düzeleceğini biliyodum! Biliyodum bunu!" Zafer sarhoşluğu içinde babama şakırken o bu büyük ilgi karşısında ikna olmamış bir tavırla put gibi oturup yarışları seyrediyor. Bugünlerde artık bahis oynamasa da, devamlı bunu seyreder.

İhtiyar göt lalesine birkaç darbe de ben vurabilirim. "Galiba yeni bir kız arkadaşım da var anne, bu sefer biraz özel birisi," deyince, annem tekrar sarılıyor bana. "Ah, oğluşum... duydun mu, Davie?"

"Hmm," diye homurdanıyor alçak moruk, şüpheyle bana bakarak. Hıyarlar Birliği'ne sezonluk bileti olan biri Denyolar Gücü'nün tribününde duran ruh ikizini anında tanıyabilir. Kaç yazar ki Peder, Simon David Williamson hâlâ avantajda. Öte yandan, David John Williamson'sa, iyi

kalpli, azize gibi bir kadına senelerdir cehennem azabı yaşatmaktan başka hiçbir şey becerememiş, başarısız, zavallı, miadı dolmuş bir ihtiyar.

Hatırlıyorum da, çocukken onu gözümde nasıl da büyütürdüm; dürüst olmak gerekirse o da bana karşı çok iyiydi. Beni her yere, kız arkadaşlarının evlerine bile yanında götürürdü. Anneme anlatmamam için bana rüşvet verirdi. Evet, o zamanlar bana hep iyi davranırdı. Öbür çocukların hepsi şöyle derdi, "Keşke benim babam da seninki gibi olsa." Sonra, ergenlik çağına gelip kukularla ilgilenmeye başlar başlamaz, bütün bunlar sona erdi. Artık onun için her şekilde uzak durulması ve arkasından kuyusunun kazılması gereken bir rakip olmuştum. Ama bu durum pek işine yaramadı çünkü ben çoktan harekete geçmiştim bile. "Senin atlar kazanıyor mu, baba?" diye soruyorum.

"Bir-iki tanesi," diyor isteksiz bir sesle, yalnızca annem odada olduğu için nazik davranmaya çalışarak. Eğer yalnız olsaydık gazeteyi yere atar, gözlerini dikip bana bakar ve alçak sesle tıslayarak, "Ne işin var senin burda?" derdi. Siktiğimin hoş geldini bu olurdu.

Annem hâlâ benim için özel olan o küçük hanımdan bahsedip duruyor ve birdenbire şu anda kimden bahsettiğini bilmediğimi fark ediyorum, tek bildiğim hayatımda böyle birine ihtiyacım olduğu. Dün geceki maceradan sonra Nikki'yi mi kastetmiştim, barda çalışmaya başlayacak olan Ali'yi mi, yoksa şu küçük tombul Weedgie pilici mi vardı aklımda? Herhalde. İşten başka bir şey düşünemiyorum. Eğer bu plan işe yararsa tam bir deha eseri olacak. Yeni kadınım kim olursa olsun, annemle işi var. "Benim oğluşuma iyi baktığı sürece, bambino'mu elimden almaya kalkmadığı sürece," diye tehditler savurarak miyavlıyor annem bu görünmez sürtüğe.

Çok kalmıyorum, sonuçta başında durmam gereken bir barım var. Ama kapıdan çıkar çıkmaz yeşil cep çalıyor ve Skreel son havadisleri veriyor. "Senin işi hallettim," diyor.

Çarçabuk sonsuz minnettarlığımı ifade ettikten sonra vakit kaybetmeden barı arayıp aklımdan tamamen çıkmış olan bir lisans anlaşmaları konferansıyla ilgili bir şeyler geveliyor ve bütün işi Mo ile Ali'nin başına yıkıyorum. Doğrudan Waverley'ye gidip Glasgow trenine biniyorum. Yolda yanıma aldığım senaryo üzerinde çalışarak sahnelerin çekim sıralamasını yapıyorum. İlk önce çekebildiğimiz kadar çok sikiş sahnesi çekeceğiz.

Orjiyle başlayıp geriye doğru çalışacağız. Glasgow'da indiğimde sikim kalkmış durumda ama Skreel'i platformda bekler görünce (neyse ki) anında iniyor. Skreel tam olması gerektiği gibi görünüyor: gözlerindeki deli bakışlarla ölene kadar travma geçirmiş gibi duracak, cankın tahribatına uğramış bir adam. İşte fark bu, işçi sınıfından gelen eski bağımlıları orta sınıf benzerlerinden ayıran şey görüntüdeki bu yoğun tahribat. Eroin artı fakir edebiyatı ve tecrübe ile herhangi bir şey için beklenti eksikliği. Ama gene de, Skreel bu işi en iyimser sikicinin bile umabileceğinden daha iyi becerdi. Arkadaşı Garbo'nun yüksek kaliteli maldan ölmesi, onun aklını bayağı başına getirdi. Şimdi temiz, yani bir sabun düşmanı ne kadar temiz olabilirse işte. Renton'ı sorunca biraz kasılıyorum, bir de bizim meşhur batı sahili pasaklısını soruyor. "Spud'dan n'aber, o n'apıyo?"

Bir zamanlar arkadaş olunan ama artık ancak varlığına tahammül gösterilen bir tanıdık diye nitelenebilecek bir adamı sıkıntıyla yargılayarak başımı sallıyorum. Hayır, bu doğru değil, daha çok siktiğimin bir düşmanı gibi. Bence Murphy aslında buraya taşınmalı, yanlış yerde yaşayan bir Weedgie o. "Pek iyi durumda değil, Skreel. Benden günah gitti, ha. Yani, o amcık için seneler boyunca elimden geleni yaptım," deyip susarak biraz bu yalan üstünde düşünüyorum ama sanırım, kendi çapımda, yaptım sayılır. "Hepimiz yaptık," diye ekliyorum huşu içinde.

Skreel saçlarını uzatmış, o kanat çırpan, koskoca kepçeler saçların altında kalıyor. Ademelması sıçanımsı ve seyrek bir keçi sakalın altında inip kalkıyor. "Kötü olmuş ya, çok şeker çocuktu."

"Spud Spud'dır işte," diyerek gülümsüyorum, gerzeğin ölümünden sonra ben ve Alison'ın... yok, bunu geçelim. Lesley. Göğsümde tuhaf, acı veren bir duygu hissediyorum ve sormam gerekiyor. "Lesley... hâlâ buralarda mı?"

Skreel şüpheli gözlerle bana bakıyor. "Evet ama ona bulaşma sakın."

Hâlâ hayatta olmasına şaşıyorum. Sanırım onu en son Edinburgh'da görmüştüm, küçük Dawn'ın ölümü üzerinden çok zaman geçmemişti daha. Sonra Glasgow'a gittiğini, Skreel ve Garbo'yla takıldığını duydum. En son da aşırı doz yaptığını duymuş, onun da Garbo'nun yolundan gittiğini sanmıştım. "Hâlâ mal takılıyor mu?"

"Yok, onu rahat bırak. Temiz, aklı başında. Evlendi, bi çocuğu var."

"Onu tekrar bir görmek isterdim, eski günlerin hatrına."

"Nerde olduğunu bilmiyorum. Bi kere Buchanan Centre'da gördüydüm. Şimdi düzeldi, aklı başında," diyerek direniyor Skreel. Beni Lesley'den uzak tutmak istediğini anlıyorum ve de kendisi bilir, düşünmem gereken daha önemli işler var şimdi.

Adam SDW'nun kendisine vermiş olduğu görevi başarıyla tamamlamış. Clydesdale'e giriyoruz ve bana gösterdiği bankonun arkasında duran herif mükemmel: miskin duruşlu, fazla kilolu bir vücut, Elvis Costello gözlüklerinin ardında sıkıntıyla bakan, neredeyse uyuşmuş gözler. O küçük azgın orospuyu gördüğünde kan beyninden apışarasına hücum edecek ve kız bunu parmağının ucunda oynatacak. Evet, çocuk minnettarlık içinde diş fırçasıyla onun klozetini fırçalarken Nikki'ye her şeyi anlatacak. Evet, bu benim adamım. Daha doğrusu, Nikki'nin adamı.

Dün gece onu o takım elbiselilerin elinden kurtardığım için bana borcu var. Üçünün de bir an önce üstüne atlamak ister gibi bir hali vardı. Bayağı tırsmış görünüyordu; o cool, havalı, küçük seksi piliç. Bu işler büzük ister ve umarım, düşündüğüm kadar kafa bir hatundur.

Bana gelince, rüyalarımın kadınıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Kendimi Terry-Thomas[43]-zengin-dulla-okyanusta-bir-yatta modunda hissediyor ve gerçekten koca bir bıyığım var mı diye burnumun altını kontrol ediyorum. Benim işim, benim filmim, benim piyasam.

39. "... meme meselesi..."

Lauren Stirling'den geri döndü. Ana ocağında ona böyle bir "yaşa ve yaşat" ruhu aşılayacak neler oldu çok merak ediyorum. İşlerime burnunu soktuğu için neredeyse özür dileyecek ama tabii kendisinin haklı olduğu savından da taviz vermiyor. Neyse ki telefon çalıyor ve Terry bizi bir öğlen içkisine davet ediyor. Ben gitmek istiyorum çünkü iki gün içinde seks yaparken filme çekileceğiz ve onu biraz daha yakından tanımanın iyi olacağını düşünüyorum. Lauren'ı gelmesi için ikna etmek zorunda kalıyorum çünkü o, öğleden sonraki derse gitmeden önce cigaralık içip televizyondaki haberlere gülerek yeni birleşmemizi kutlamak niyetinde. Ama ben ısrar ediyorum, hatta gözüne biraz kalem çekip ruj sürmesini bile sağlıyorum ve şehre iniyoruz.

Çıkmak için hazırlanırken telefon bir kez daha çalıyor ve babamla konuşuyorum. Ben bir gece önce oteldeki icraatlarım yüzünden suçluluk duygusu içinde kıvranırken babam Will'den bahsediyor; kendi oğlunun ibne olabileceği gibi bir gerçeği hâlâ kesinkes inkâr etmekle meşgul. İki çocuğu arasında ne fark var ki? İkisi de sik emiyor ama kızı bunu para için yapıyor. Telefonu kapatıp dışarı çıkmak için can atıyorum.

Business Bar, kulüple pab arası bir yer, köşede bir DJ kabini ve hoparlörler var. Adım atacak yer yok çünkü N-Sign'ın burada bir set çalacağı söylentisi kulaktan kulağa yayılmış; çocuk galiba Juice Terry'nin ve Rab'in abisi Billy'nin eski bir arkadaşı. Terry bizi bayağı yapılı bir tip olan Billy ile tanıştırıyor. Rab'e baktığımda onun aslında abisinin seyreltilmiş bir kopyası olduğunu anlayıp kopuyorum. Billy gülümseyerek, oldukça centilmence ve biraz da eski moda görünen ama hiçbir yapmacıklık içermeyen bir tavırla ellerimizi sıkıyor. O kadar formda ve sağlıklı görünüyor ki vücudum buna hormonal bir tepki gösteriyor ama o tekrar barın arkasına geçmiş bile, flörtöz tavırlar takınamayacak kadar meşgul.

Terry diken üstünde oturan Lauren'la uğraşıyor. Bir ara ellerine hakim olmasını söylüyor Lauren. "Kusura bakma bebek," diyerek ellerini havaya kaldırıyor Terry, "ama ben çok dokunsal bir adamım, anlarsın ya."

Lauren yüzünü buruşturup kalkarak biraz rahat etmek için lavaboya gidiyor. Terry bana dönüp fısıldıyor: "Konuşsana şunla biraz. Kabız mıdır nedir? Ama bence aslında makul ölçülerdeki bi uzantıya ihtiyacı var, ha? Garanti edilir."

"Sen bulaşana kadar keyfi yerindeydi," diye takılıyorum ama ona katılmamak elimde değil. Eğer birileri Lauren'ı sikiyor olsaydı, kendimi onlara borçlu hissederdim çünkü *cidden* rahatlardı. Önünde bir sürü zaman var ve tek yaptığı hayal kırıklığına uğramak, gerilmek ve saçma sapan şeyler hakkında kaygılanmak. Başkalarının saçma sapan şeyleri hakkında.

"Şu köşedeki masada oturan Mattias Jack, diil mi?" diye soruyor Rab Terry'ye.

"Evet, ya! Geçen hafta da Russell Latapy ve Dwight Yorke gelmiş buraya, Billy söyledi. Bi yerde futbolcular varsa kuku da vardır," diyerek sırıtıyor Terry. "Ama bu kukular da süper, diil mi Rab?" Tek kolunu belime doluyor şimdi, diğeri de yaklaşmakta olan Lauren'a sarılacak gibi uzanmış. Ama Lauren bizden uzak durarak saatine bakıyor. "Ben derse gidiyorum."

Rab'le mesajı alıyoruz. İçkilerimizi bitirip neşe içinde Billy'yle laflayan Terry'yi barda yalnız bırakıyoruz. Çıkarken, gülümsüyorum: "Perşembeye görüşürüz."

"Dayanamayacam artık," diyerek el sallıyor Terry.

"Bu bokluklar için özür dilerim," diyor Rab New Scotsman Hotel'in önünden geçip North Bridge'e doğru giderken.

Güneşli bir gün olmasına rağmen güçlü, sinir bozucu bir rüzgâr saçlarımı oradan oraya savurup duruyor. "Eğlendik işte, arkadaşların adına özür dilemekten vazgeç, Rab. Terry'nin nasıl bir tip olduğunu biliyorum, bence çok zeki," diyorum, saçlarımı aşağıya çekiştirip kulağımın arkasına tıkmaya çalışırken. Lauren'ın tombul bir gofreti götürüşünü izliyorum, kollarını kavuşturup rüzgârdan korunmak için yukarı kaldırdığı başını çevirip duruyor, gözüne bir şey kaçtığında hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıp küfür ediyor. Aklıma Bergman seminerine gittiğimiz geliyor ve neredeyse kıvırtıp gitmekten vazgeçmek istiyorum. Ama dayanıyorum ve sıkıldığım için kendimi suçlu hissediyorum çünkü Rab ve Lauren bayağı kaptırmış

görünüyor. Dersten sonra canım takılmak istemiyor; Rab gidiyor, biz de Lauren'la eve dönüp Dianne'in yaptığı makarnayı yiyoruz.

Yemek güzel, aslında mükemmel ama ben tıkanıyorum çünkü televizyonda *o* var. Sue Parker'ın deyimiyle, Britanya'nın Olimpiyat madalyası rekortmeni Carolyn Pavitt. Carolyn'in dişlek bir tebessümü var ve sarıya boyalı saçlarını biraz uzatmış. Tam bir şirinlik muskası gibi davranıyor ama tavırlarındaki gizli dinamizmle John Parrot ve diğer birkaç konuk futbolcunun içlerindeki kurdu ortaya çıkarıyor. Umarım Ally McCoist'in takımı bu dangalak, memesiz ineği ikiye katlar da, nasıl bir embesil olduğunu herkes görür. *Spor Meselesi* mi? Spor hakkında ne bilir ki bu karı? Programın adı meme meselesi olmalıydı. Seninkiler nerede bakalım, ha şekerim?

Sonra tekrar bakıyorum. Memeleri *var*. Dehşet içinde bakakalıyorum ve fark ediyorum: yaptırmış! Britanya'nın Olimpiyat madalya şampiyonu anti-performans-artırıcı memesiz jimnastikçi inek, boyalı sarı saçları ve porselen dişleriyle beraber, medyadaki yeni kariyerine alaycı bir hazırlık niyetine iki adet silikon protez taktırmış.

Bu ikiyüzlü yalancı ineği çok iyi bilirim ben...

Dianne o gece annesiyle babasının evine gidiyor. Lauren'la ben evde kalıp televizyon seyretmeye devam ediyoruz. Lauren bir grup entelektüelin Japon kız romancı fenomenini tartıştıkları sanat programına takmış durumda. Bayağı küçük kızları neredeyse soft porno tarzında resmeden birçok kapak fotoğrafı gösteriyorlar. "İyi ama bu kızlar yazabilir mi?" diye soruyor bilirkişilerden biri. Bir Popüler Kültür Profesörü, ciddi ciddi, sabırsızlık içinde havlıyor: "Bunun ne önemi var, anlamıyorum."

Bu mesele Lauren'ı gerçekten ilgilendiriyor! Biraz cigara içiyoruz ve ikimize de iyi geliyor. Ben bir tabak daha makarna alıyorum, Lauren da bir şişe kırmızı şarap açıyor. Benim yediğim yalnızca küçük bir kâse ama mideme oturduğuna karar veriyorum. Aklıma Severiano/Enrico'nun çektiği polaroidler gelince tuvalete gidip kustuktan sonra dişlerimi fırçalayıp midemi yatıştırsın diye magnezyum sütü tabletleri yutuyorum.

Geri döndüğümde haset içinde Lauren'ın kendi yemeğini yiyişini izliyorum; ufak tefek bir kız için çok fazla yemek yiyor. Hepsi ona

benzemek isterdi: anoreksik olmadıklarını söyleyip domuz gibi yemek yiyen şov dünyasındaki kızların hepsi. Yalan söylediklerini hepimiz biliyoruz ama bizim Lauren öyle değil. Devamlı bir şeyler atıştırıp durur. Şarap çok geçmeden bitiyor ve bir şişe de beyaz açılıyor. Öylesine, sakin bir gece ve her şey eskisi gibi, ben ve o, ikimiz baş başa, evde kız kıza bir gece geçiriyoruz. Sonra kapı çalınıyor ve Lauren korkuyla yerinden sıçradıktan sonra öfkeyle kaşlarını çatıyor. "Sakın açma," diye emrediyor bana. Omuz silkiyorum ama kapı ısrarla çalınmaya devam ediyor.

Kalkıyorum.

"Of, Nikki, hayır..." diye yalvarıyor Lauren.

"Dianne olabilir, belki anahtarını falan kaybetmiştir." Kapıyı açıyorum ve gelen tabii ki Dianne değil; Simon karşımda ağzı kulaklarına varmış bir şekilde sırıtıyor. O kadar göz kamaştırıcı, öylesine hoş görünüyor ki, benimle oyun oynadığını bile bile içeri almak zorunda kalıyorum. Salona girdiğinde Lauren'ın suratı düşüyor. "Makarnanın kokusunu aldım," diyor Simon koca bir tebessümle, Lauren'ın neredeyse boşalmış olan tabağına bakarak. "İçimdeki İtalyan," diyor ışıltılar saçarak.

Ben, "İstersen yiyebilirsin. Epey arttı?" derken, Lauren başını öbür tarafa çeviriyor.

"Teşekkürler, ben yemiştim," deyip göbeğine vururken gözleri Lauren'a kayıyor Simon'ın. "Bluzun ne güzelmiş," diyor, "Nereden aldın?"

Lauren Simon'a bakarken bir an için "sana ne lan" diyeceğinden korkuyorum ama usulca mırıldanıyor: "Next'ten almıştım." Sonra kalkıp tabağını mutfağa götürüyor ama oradan dosdoğru odasına gittiğini duyuyor ve Simon bu yorumu yaparken almayı düşündüğü tepki bu muydu acaba diye merak ediyorum.

Düşüncelerimi doğrularcasına kaşlarını kaldırıp sesini alçaltıyor Simon. "Bu pilicin biraz yeniliğe ihtiyacı var," diyor yumuşak, sabırsız bir komplo havasıyla. "Çok hoş kız ama. Üstüne geçirdiği o paçavraların altından bile anlaşılıyor. Lezbiyen değil, değil mi?"

"Sanmıyorum," derken gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Çok yazık," diyor Simon düşünceli, neredeyse gözle görülür bir pişmanlık içinde.

Sonra kıkırdamaya başlıyorum ama o sessiz kalınca, oyunu devam ettirmem gerekiyor. "Lauren'ı her görüşümde, George Elliot'ın *Middlemarch*'ının girişi geliyor aklıma."

"Hafızamı tazelesene," diyor Simon, "ben de çok okurum ama neyi kim yazdı hiç hatırlamam."

"'Kötü kıyafetleriyle daha da göze batan bir güzelliği vardı Bayan Brodie'nin, basit giysileri ona asalet katıyordu,'"[44] diyerek o cümleyi tekrarlıyorum.

Simon biraz düşünüp sonra etkilenmediğine karar veriyor. Kendimi kötü hissediyorum ve böyle hissettiğim için de kendimden nefret ediyorum. Ona siktirip gitmesini söylemem gerekirdi aslında. Kişiliği insanda kuşku ve güvensizlik duyguları uyandıran bir adamın onayı neden benim için bir anda bu kadar önemli hale geldi?

"Ne diyeceğim Nikki, sana bir teklifim var," diyor ciddi ciddi.

Şimdi başım dönmeye başlıyor işte. Ne demek istiyor bu böyle? Umursamamış gibi davranıyorum. "Bu türden teklifleri iyi bilirim," diyorum. "Terry ile bir içki içtim? Öğle yemeğinde? Perşembeye kadar bekleyebileceğini sanmıyorum."

"Ya, evet, büyük gün," diyor düşünceli bir tavırla, "ama, hayır, bu öyle bir şey değil. Bana yardımcı olmanı istiyorum, işin şey, sermaye yaratma bölümünde. Bu tamamen işle ilgili bir konu."

Tamamen işle mi ilgili? Geçen geceden sonra mı? Ne diyor bu böyle? Sonra bana şu garip planından bahsetmeye başlıyor, öyle heyecan verici, öyle ilginç bir şey ki kabul etmek zorunda kalıyorum.

Sick Boy, tabii ya.

Kafamı karıştırmaya çalıştığını biliyorum, çiçek almalar falan ama zaten ben de ona tam olarak bunu yapmak istiyorum. Bütün o yakınlık, geçen gecenin şefkati uçup gitti şimdi. Şu anda yalnızca bir iş ortağı, bir porno yıldızıyım. Bir mayın tarlasında yürüyorum ve bunun farkındayım ama

hiçbir şey yapamıyorum. Haydi bakalım, Sick Boy, istediğin kadar oyun oynayacağım seninle. "Rab'in abisi Billy'ye rastladım bugün. İyi çocuğa benziyor," diyerek bir tepki gelmesini bekliyorum.

Simon'ın tek kaşı havaya kalkıyor. "Business Birrell," diyor. "Çok komik, bu miki film işine kadar onun Rab'in abisi olduğunu bilmezdim. Ama çok benziyorlar. Evet, seneler önce, Business Bar ilk açıldığında, onunla biraz takışmıştık. Terry ile oraya gittik, Terry'nin üzerinde işçi tulumu vardı. Biraz kafayı bulduk. Sonra Business'a dedim ki, 'Boks biraz burjuva sporu değil mi?' Dalga geçiyordum ama sanırım ciddiye aldı. Her neyse, sonra da bizi dışarı attı," diyerek kıkırdıyor, Rab'in abisini kıskanmaktan çok küçümser gibi.

"Çok güzel bir dükkânı var," diye laf sokuyorum.

"Evet ama sadece görüntüyü kurtarıyor orada. Business Bar Billy Birrell'in arkasındaki mafyatik adamların dükkânı," diye hırlıyor ters ters. "O sadece şişirilmiş bir barmen. Bana inanmıyorsan Terry'ye sor."

Simon Billy'yi kıskanmıyor olabilir ama barını kıskandığı kesin. Port Sunshine'dan daha havalı bir yer olduğu ortada.

"Bak Nikki..." diye başlıyor Simon, "geçen geceyle ilgili olarak... seninle bir gece doğru dürüst çıkmak isterim. Cuma günü sermaye yaratma boku uğruna eski arkadaşım Renton'ı görmek için Amsterdam'a gidiyorum. Perşembe filme başlıyoruz ve sonradan işler biraz karışacak. Yarın ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diyorum biraz fazla acele ederek, "seninle sikişeceğim" diye de eklemek isterdim ama kendimi tutuyorum. Cool olmam lazım. "Yani... Royal Commonwealth Havuzu'na gitmeyi planlamıştım? Saunadaki mesaim bittikten sonra?"

"Harika! Orasını ben de çok severim, spor salonunu da kullanıyorum ayrıca. Orada buluşuruz, sonra da seni yemeğe çıkarırım. Tamam mı?"

Tamam ötesi. Kalbim hızla atıyor çünkü artık onu ele geçirdim. O benim ve bunun anlamı, yani, nedir ki bunun anlamı? Bu demek ki film de benim, çete de benim, para da benim: bunun anlamı her şey.

Sonra çok geçmeden kalkıyor. Lauren salona geri dönüyor, gitmesi onu çok rahatlatmış. "Ne istedi?" diye soruyor.

"Aman, film hakkında birkaç detay işte," diyorum Lauren'ın buruşan yüzüne bakarak.

"Bu çocuk kendine cidden tapıyor, değil mi?"

"Ah, tabii. Otuzbir çekmek istediği zaman otelde oda tutar," diyorum.

Uzun zamandır ilk defa kahkahalarla gülüyoruz.

İşin doğrusu, onu hâlâ *o kadar* iyi tanımıyorum ama yine de özgüvenin Simon için asla sorun olmadığını düşünüyorum. Artık ben ve o varız; önlenemez ve değişmez ikili.

40. Dümen # 18.745

Marchmont'daki Sweet Melinda's'da mükellef bir yemek yedik. Commie Havuzu'nda buluştuğumuzda Nikki iki parçalı kırmızı mayosuyla öyle müthiş görünüyordu ki bir çeşit kriz geçireceğimi zannettim. Kendimi kaybetmekten korkarak havuza atladım ve Nikki neşe içinde havuzu benimle birlikte on altı kez kulaçladı, ki normal bir havuzda bu sayı otuza çıkar tabii. Sonra taksiyle lokantaya gittik. Nikki güzel ötesi görünüyordu, sporun verdiği ışıltıyla neredeyse bu dünyadan değil gibiydi ve ben gözlerimi taksimetreden ayırmamaya özen gösteriyordum. Nikki galiba şehir merkezindeki bir restoran yerine bir mahalle lokantasına götürüldüğü için biraz bozuldu ama ortamı, servisi ve her şeyin ötesinde sunulan deniz ürünlerini gördüğünde neşesi hemen yerine geldi. Ben kızarmış kalamar ve soğanlı mayonezin yanında Pernod içtim, Nikki de tatlı chili soslu kızarmış tarak ve crème fraiche yedi. Yemeğe eşlik etmesi için bir şişe Chablis seçtim ve ev yapımı olan o harika ekmekten de bol bol yedik.

Düşünebildiğim tek şey onu eve atmaktı çünkü o kusursuz orantılı vücudunun kırmızı mayo içindeki görüntüsü beynimi dağlıyordu; konuşmak, hatta iş düşünmek bile bir azap haline gelmişti. Üstelik adım atma konusunda o da pek çekingen sayılmaz. Taksinin arka koltuğunda fermuarımı açıp elini içeri kaydırdı ve acımasız bir şiddetle yüzümü yemeye başladı. Bir ara altdudağımı ısıran dişlerinin verdiği acı o kadar dayanılmaz bir hale geldi ki ufak bir çığlık atıp onu itmek zorunda kaldım.

Durup taksi parasını öderken fermuarım hâlâ açık ve merdivenlerden çıkarken o da kemerimi açmaya uğraşıyor. Ben hırkasını başından çıkarıp bluzunu yukarı kaldırarak sutyenini çekiştiriyorum. Merdivenlerde birbirimizi parçalarken benim evin karşısındaki kapı açılıyor ve annesiyle yaşayan sübyancı tipli çocuk kapının arkasından bize baktıktan sonra çarparak kapatıyor. Anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açıyorum. Nikki siyah kadife pantolonunu indirirken benimki çoktan yere düşmüş bile ve evdeyiz, kapıyı tekmeleyerek kapatıyoruz. Pantolonunu çıkarıp dantelli külotunu aşağı indirerek kukusunu yalıyorum; hafif havuz kloru kokuyor, dilimle yaptığım keşfin tadını çıkarıyorum, sonra klitini sertçe emmeye başlıyorum.

Tırnaklarının boynuma, sonra yüzümün yan tarafına geçtiğini hissediyorum ve nefes almam güçleşiyor ama o beni geriye doğru iterek dönmeye uğraşıyor. Çalısından kopma niyetinde değilim ama Nikki kıvrılıp sikime ulaşmaya çalışıyor. Dilinin ucuyla keskin, elektrikli vuruşlar yaptıktan sonra ağzına alıyor. Bu karmaşa bir süre devam ediyor ve içgüdüsel olarak ayrılıyoruz. Gözlerimiz birleşince her şey bir kaza gibi ağır ağır dönmeye başlıyor. Birbirimizi okşayıp duruyoruz; ikimizin de dokunuşları aynı, adaletli, neredeyse araştırır gibi. Tüy gibi yumuşak teninin altındaki her bir kası, tendonu, siniri ve onun beni sertçe ellediğini hissederken sanki derim yavaşça kemiklerimden ayrılıyor.

Ateşleniyoruz ve o kalçalardan gelen olağanüstü güçle beni yere çiviliyor ama hiç beklemediğim kadar da hafif. Çalısıyla sikimin ucunu fırçaladıktan sonra yavaş yavaş içine alıyor. İkimiz de o noktaya gelene kadar, bir süre ağır ağır sikişiyoruz. Sonra yatağa doğru sendeleyip yorganın üzerine uzanıyoruz. Çekmeceye uzanıp bir paket kokain çıkarıyorum. İlk başta isteksiz ama onu yüzüstü yatırıp yorganın kenarıyla omuriliğinin bitimindeki o ıslak kuyuyu kuruluyorum. Önümde duran bu harika göt manzarasında boğulacak gibi oluyorum. Kuyruk sokumundaki oyuğa bir çizgi çizip burnumdan çekiyorum. Parmağım biraz kıç yarığında, göt deliğinin üzerinde dolaşarak deliği hafif zorladıktan sonra sırılsıklam olmuş vajinasına kayıyor. Kok Norwich treninin Hackney Downs'dan çıkışı gibi patlarken yeniden içine giriyorum ve o dizleri üstüne çöküp kendini bana doğru ittiriyor. "Çek şunu..." diyorum soluk soluğa, yatağın yanındaki sehpada duran çizgiyi göstererek.

"Ben... bu... boku... yapmam..." diyerek öne arkaya hareket ediyor ve bir yılan gibi arkaya doğru kıvrılıp şiddetli bir güçle ve olağanüstü bir kontrolle sikimi kendine geçiriyor.

"Çek şunu, amına koyayım," diye bağırınca dönüp yan yan bakarak, "Ah, Simon..." diyor ve banknota uzanıp ben onu sikerken koku çekiyor, çizgiyi silip süpürmesi için biraz yavaşladıktan sonra yapabildiğim kadar sert devam ederken ince belinden tutuyorum; kıvrak yılan kaskatı kesildiğinde ikimiz bir pistonun iki parçası gibiyiz ve birlikte gelerek çığlıklar atıyoruz.

Gece birkaç kez daha sikiştik. Saat çalınca kalkıp İspanyol omletiyle İtalyan kahvesi yaptım. Kahvaltıdan sonra tekrar sikiştik. Nikki okula gitmek için şehre inince bir çizgi çizdim, bir duble espresso daha içtim,

Dam'a götüreceğim çantaya birkaç elbise ve tuvalet malzemesi koydum ve çantayı omzuma atıp buğulu bir sevinç içinde işe gittim.

Moralinizi yeniden sıfıra indirmek için bu boktan yere gitmek gibisi yok. Yaşadığım sorunların personelle mi yoksa demirbaşlarla mı ilgili olduğunu anlamaya çalışıyorum. İkisinden de biraz, çünkü patlamaya hazır eski bir kazan var burada. "Gene mi Amsterdam? Daha yeni gittiydin! Olmuyo Simon, hiç olmuyo," diyor Mo başını hızlı hızlı sallayarak ve barı cilalarken benimle göz göze gelmeyi reddediyor.

"Morag, son zamanlarda çok fazla olduğumu biliyorum ama artık Alison da sana yardım edebilir. Bu *tres* önemli bir iş toplantısı," deyip yaşlı savaş baltasını kendi başına söylenirken bırakıyorum.

Havaalanına giderken hava buz gibi. Uçak tabii ki rötar yapıyor, Renton'ın evine ancak akşamüstü ulaşabiliyorum. Rents Malikanesi'nde havalar bayağı bulutlu, Katrin denen hatunla araları fena bozuk. Hediye getirdiğim duty-free Calvin Klein parfümü de (neyse ki) pek işe yaramıyor. Üçüncü dünya kukuları için iyi bir hediye ancak. Gözlerinin içine bakıp sırıtarak, "Sana aldım Katrin," dediğimde yalnızca Alman çeliğiyle karşılaşıyorum. Bu Hans bayağı kabız bir karı. Ama birkaç saniye sonra bakışları yumuşuyor, hatta biraz utanmış görünüyor. "Aa, mersiiii..." diye yavşıyor hemen.

Tabii ki bunlar hep Renton'ı kıl etmek için ama bozulduysa bile bunu görme zevkini bana yaşatmıyor. Yolun karşısındaki Café Thysen'e gidiyoruz, mastürbatör salça kafa benimle tanıştırmak istediği bir arkadaşını aramak için cebini çıkarıyor. Çocuk burada porno distribütörü olarak mı çalışıyormuş, neymiş. Evet, bu orospu çocuğu cidden işe yarıyor doğrusu. Yaptığımız plana göre Zürih'te iki banka hesabı açacağız, farklı bankalarda, biri filmin genel hesabı olacak, öbürü prodüksiyona ayrılacak. İlk bankaya verilecek talimata göre, genel hesap 5.000 poundu aştığında artan para Banka Numero Duo'daki prodüksiyon hesabına transfer edilecek. "İsviçre'deki bankalar hiç soru sormaz," diyor Renton, "ve iki ayrı banka kullanmak paranın takip edilmesini zorlaştırır. Buradaki pornocular ve kulüp işindeki bazı büyükbaşlar hep bu yöntemi kullanır."

"Mükemmel. Yapalım bu işi, Rents," diyorum. Konuşmaya devam ediyoruz ama bir süre sonra dikkati dağılıyor ve ben neden olduğunu

biliyorum. "Güzel Katrin bize katılıp bir içki içmeyecek mi, Mark?" diyerek gülümsüyorum köşedeki paba gitmek için eğimli bir kanal köprüsünden geçerken.

Bara girerken cevap niyetine bir şeyler mırıldanıyor.

Bar çok güzel bir yer gerçekten, ahşap yer döşemesi, duvar kaplamaları ve batmakta olan güneşin ışığını içeri alan koca pencereleriyle eski bir Hollanda mekanı. Renton biraları alırken ben ayakta durup manzaranın keyfini çıkarıyorum. Eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyor. "Mak ik twee beer," diyor Rent Boy güleç yüzlü barmeyde.

Biraz sonra, Peter Muhren adında bir Hollandalı olduğu anlaşılan arkadaşı geliyor. Rents ona "Miz" diyor. Miz "yetişkinler için erotik filmler" demeyi tercih ettiği şeylerin dağıtımını yapıyormuş galiba. "Döküntü" lafı bu adam için icat edilmiş sanki. Kısacık siyah saçları, buruşuk bir suratı, canlı, kemirgen gözleri, pis bir keçi sakalı olan sıska bir herif. Bu sinsi pezevenkten gözlerimi ayırmamam lazım. Bizi kırmızı fener mahallesine götürürken atıp tutuyor. "Neizuids Voorburgwall'da küçük bir ofisim var. Videoları oradan dağıtıyorum; kendi prodüksiyon şirketimden, arkadaş işi, Avrupa ve Amerika'dan ithal ettiklerim, gonzo[45] filmler, hatta iyi çekilmişse ev yapımı porno bile uyar. Hatunlar ateşli, görüntü net, seks yeterince yaratıcı ve eğlenceliyse, o zaman varım," diyerek bir kapıyı çekiyor. Siktiğimin aşağılık serserisi.

Daracık bir merdivenden çıkıp ofisine giriyoruz. Arkadaki camla ayrılmış odada koca bir video-kurgu takımı, iki monitör ve bir konsol duruyor. Miz işin büyük bölümünü buradan yürütüyor gibi. Bana bir sürü Amerikan DVD'si ithal ettiğini ve onları korsan olarak kurguladığını, sahneleri kesip yapıştırarak yeni filmler yaptığını anlatıyor. "Her şey kurguda biter," diyor ilgisizce, "kurgu ve paketleme. Arkadaşımın masaüstü yayıncılık programını kullanıyorum."

Miz kendine bir havalar vermeye çalışıyor ama ben bütün bu bokları Londra'da da görmüştüm. Kazandırdığı para yeterince etkileyici ama albeniden uzak. Bir süre sonra sıkılıyorum ve biraz ara verip birer bira daha içmeyi teklif ediyorum.

Dışarı çıkıp kırmızı neonlu cam vitrinlerin içinde bekleşen orospuların önünden geçiyoruz. Burası hakkında bir şeyler hatırlamaya başlıyorum şimdi. "Buraya ilk defa on altı yaşındayken gelmiştik, hatırlıyor musun, Rents?" Miz'e dönüyorum. "Sırayla şişko, pis bir orospuyu sikmiştik. Yazı tura attık ve içeri ilk Rents girdi, ben dışarda bekledim. Benim sıram geldiğinde karı, 'Umarım arkadaşından daha dayanıklı çıkarsın. Herif işini hemen bitirdi ama biraz daha kalabilir miyim diye sordu, ben de ona kahve yaptım,' diye bütün hikâyeyi anlattı bana. Bir-iki saat sonra, hatunu içinden Japon ekspres treni geçmiş gibi bırakıp dışarı çıktığımda..." diye gülmeye başlıyorum ve kızıl sik kılı, işi Japon ekspres trenleri kadar çabuk bitirdiğime dair bir şeyler mırıldanıyor. Ama onun acıklı fısıltılarını bastırarak konuşmaya devam ediyorum. "Bu hıyara dedim ki, 'Kahveyi beğendin mi bari?'"

Bir kulübe giriyoruz ve Rents, siki otobüslerin arkasına yapıştırdığımız resimlerdeki kızıl tüylerin içinden sarkan o cılız beyaz şeyden en az on santim daha uzunmuş gibi neşeyle herkese selam veriyor. Yeniden onunla olmak garip bir his. Ürkütücü derecede iyi, acıklı nostaljik duygulanmalar yok ve birbirimize hâlâ güven duymamamız müthiş bir adrenalin patlaması yaşatıyor.

Biraz dans edip birkaç bira içiyorum ama yavaş gidiyorum. Bir süre sonra Rents aynı eski günlerdeki gibi davranarak beni bir köşeye çekiyor; onun zayıf yönü de olayları sabırla dışarıdan izleme yeteneğine karşılık, kritik bir alkol seviyesine ulaştığında konuşmadan duramayışı. Bana artık neredeyse hiç içmediğini ve A Sınıfı uyuşturucuları çok uzun aralıklarla yaptığını anlatırken, her zamankinden daha da kötü görünüyor. Çoğu zaman şanslıdır çünkü genelde siz de o kadar sarhoş olursunuz ki ertesi gün anlattıklarını hatırlamazsınız bile. Ama bu sefer kazın ayağı öyle değil Rent Boy. "Katrin'le yürütemiyoruz," diyor bana. "Mutlaka bir süreliğine geri dönmek istiyorum. Bu işi sevdim, para kazanabiliriz..." Bir an tereddüt ediyor. "Begbie hâlâ içerde, değil mi?"

"En az birkaç sene daha içerde, öyle diyorlar."

"Kasıtsız adam öldürmeden mi? Hadi oradan," diye dalga geçiyor Renton.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Franco hiçbir zaman örnek bir mahkum olamadı. Göt herif içerde de birkaç kişiyi halletmiş. Bir iki şişleme olayına

karışmış. Hücrenin anahtarı çoktan okyanusun dibini boylamış anlayacağın," diyorum elimin tersiyle havayı süpürerek.

"Güzel. O zaman bir deneyeceğim."

İyi haber, Simon De Bourgeoisie ya da buradaki Simon geleceğin burjuvası. Gece Miz'in Faslı ibnelerden tedarik ettiği kokun ele geçişiyle hızlanıyor; heriflerden teki bana pişmiş kelle gibi sırıtıyor, sanki onun o kırıtık götüyle işim olurmuş gibi. Malı alıp tuvalete gidiyorum ve iki düdükten de birer çizgi çekiyorum.

Renton'ın *beni* ırkçı yorumlarda bulunmakla suçladığı ırk ve uyuşturucu konulu bir tartışmadan sonra, gidip Miz'in yanına oturuyoruz. "Bana ırkçılık karşıtlığı martavalını okuma, Renton, çünkü ben bu işin kitabını yazdım. Vücudumda tek bir ırkçı kemik bile bulamazsın," diyorum. Miz'in extra large burunlu bir kızla sohbet ettiğini görüyorum. Kızın alnının ortasında başlayıp oldukça küçük bir ağız barındıran çenesinin ucunda bitiyormuş gibi görünen bir burnu var. Çok sikici görünüyor... onunla *mutlaka* seks yapmak istiyorum, tutmuş kulağıma kokain hakkında bir şeyler zırvalayan Renton'la konuşmaktansa.

Koca burunlu müthiş kız ortadan kaybolunca, ben Miz'e dönüp kızın kim olduğunu soruyorum ve sadece bir arkadaşı olduğunu öğrenerek devam ediyorum: "Erkek arkadaşı var mı? Bul onu. Ondan hoşlandığımı söyle. Onunla sikişmek istediğimi söyle ona."

Miz ciddi ciddi bozulmuş görünüyor. "Hakkında atıp tuttuğun kişi benim en iyi arkadaşlarımdan biri abi."

Samimiyetsizliğimi pek gizlemeden özür diliyorum ve ironiyi hiçbir zaman anlayamayacak olan bu adam istemeye istemeye özrümü kabul ediyor. Kızı barda aramak için kalkıyorum ama onun yerine Bristol'dan Jill'le konuşurken buluyorum kendimi. Kızın okuma yazması var mı, traktör kullanabilir mi falan hiç bilmiyorum ama açık havadaki bir helanın kapıları fırtınada nasıl çarparsa onun da aynen öyle çarpışabileceğini anlıyorum. Sonradan yanılmadığım ortaya çıkıyor çünkü kızın oteline gidip bütün gece bunu yapıyoruz. Rents'i cebinden aradığımda bana karakter atıyor: "Nereye gittin sen?"

Onu güzel bir hanıma rastladığım konusunda bilgilendiriyorum, bu arada o da evdeki kaçık yavrusuna geri dönüp yaşayıp yaşayacağı tek sikiş türünün, saksonun tadını çıkarsın. Çünkü Katrin... eskiden çıktığı o beyin amcıklaması geçirmiş pilicin adı neydi... Hazel'ın yerine geçmiş durumda. Evet, işler ne kadar değişirse bir o kadar da aynı kalıyor.

Bu Jill gidici, tatile çıkmış yapmacıksız bir piliç ve sikime şükürler olsun ki tatile çıkan yapmacıksız piliçler ne yaparsa, o da onu yapıyor. Sabah resmî telefon verişme törenini yerine getiriyoruz.

Renton'ın evine gidip çantamı kapmam gerektiği için otelden bedava kahvaltı alamayışıma biraz kıl oluyorum. Gittiğimde Rents'i Miz ve Faslılarla beraber tembel tembel dörtlü yaparken bulmayı bekliyorum hafiften ama kapıyı üstünde sabahlığıyla açan Katrin beni içeri alıyor. "Say-mıınn..." diyor o mahzun, dramatik sesiyle.

Renton ayakta, üstünde turuncu bir bornozla divana serilmiş, her zamanki gibi zapping yapıyor. Havuç rengi manzara büyüleyici. "Mark, benim şarjım bitti, senin cebini kullanabilir miyim? Şu ateşli hatuna bir mesaj yollamam lazım."

Ayağa kalkıp ceketinin cebinden telefonu çıkarıyor. Hemen mesajı zımbalıyorum:

SELAM BEBEK YÜZLÜM. O GÜZEL GÖTÜNE YENİDEN
KAYMAK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM.
UMARIM HAPİSTEYKEN FAZLA GEVŞEMEMİŞTİR.
YAKINDA TEKRAR BENİM OLACAK.
ESKİ BİR DOST

Kendi adres defterimden Franco'nun numarasını bulup yazıyorum. Mesaj yollandı. Bana Eros da diyebilirsiniz.

Çabucak hoşça kalın falan deyip istasyona zıplayarak havaalanına giden treni tam zamanında yakalıyorum. Trende aklıma Renton'ın benden bir şeyler araklamış olabileceği geliyor ve soğuk terler dökerek hemen çantadakileri kontrol ediyorum. Kusursuz Ronald Morteson kazağım hâlâ

içinde. Daha da önemlisi, suç delili olabilecek herhangi bir şey buldu mu acaba? Kafasının nasıl çalıştığını bilirim, her şeyi didik didik aramıştır. Hayır, her şey yerli yerinde.

Uçaktan inip taksiyle paba gidiyorum, Rab iki öğrenci arkadaşı ve bir sürü teçhizatla birlikte orada; Betacam'ler, DV'ler, 8 milimetrelik kameralar, bir monitor, ses aletleri ve ışık. Arkadaşlarını Vince'le Grant olarak tanıştırıyor ve onları yukarı çıkarıyorum.

Setimiz çok minimalist, yere serilmiş birçok şilteden oluşuyor. Malzemeler kurulur, yetenekli yıldızlar yavaş yavaş gelirken, hava içinde biriken heyecanla çatırdıyor. Nikki dans eder gibi içeri süzüldüğünde kalbim sekiyor, kız kayarak yanıma gelip miyavlıyor: "Amsterdam nasıldı?"

"Mükemmel, az sonra," diye gülümseyerek içeri girmekte olan Melanie'ye el sallamak için dönüyorum. İkinci baş kadın oyuncum çok seksi bir kız - menüde okyanus balığı olan bir akşam yemeği o anda istediğiniz şeyi *tam* olarak karşılar ama *haute cuisine* olmaktan gene de çok uzaktır ya, öyle. Güzel olması gerekirmiş ama ekonomik ve sosyal koşulları kendine Nikki'den daha farklı davranmasına yol açmış. Böyle düşünmeye başladığım zamanlarda, İtalyan bir annem olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum.

Benim oyuncularım, benim ekibim; ne ekip ama. Mel, Gina ve Nikki dışında, Nikki'nin sauna orosposu arkadaşı Jayne ve İsveçli (yoksa Norveçli miydi) piliç Ursula var; kız beklendiği kadar güzel değil ama tam bir sikiş makinesi. Bir de Wanda var, Mikey'nin orospusu; eyçlenmiş ve biraz deli bakan gözlerle, bacak bacak üstüne atmış köşede oturuyor. Terry ve sikici arkadaşları Ronnie ile Craig de buradalar, bir de bendeniz tabii. Rab ve öğrenci dostları biraz rahatsız görünüyor.

Provalar sırasında Terry ve ekibiyle sorunlar ortaya çıkıyor. Seks bölümlerinde fena değiller, yeterince tecrübe kazanmışlar ama kamera için sikişmekle porno filmi çekmek arasındaki farkı anlayamıyorlar. Ayrıca rol yetenekleri rezalet. En basit replikleri bile yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlar, ki zaten hepsi de çok basit, amına koyayım. Benim planım en iyi yaptıkları şeyle başlayarak kendilerine güven kazanmalarını sağlamak. O yüzden ilk önce seks sahnelerini çekip işe orjiyle, yani son

sahneyle başlayacağız ama böylece cesaretlenmiş olacaklar ve bu da *ekip ruhu* kazanmalarına yardımcı olacak.

Temelde çok fazla sorun var. Melanie'ye masum genç kız rolünü vermiştim, onun yaşına çok uygun bir roldü. Ama kollarına bakınca, ikisinde de "Brian" ve "Kevin" diye iki dövme olduğunu görüyorum. "Melanie sen masum bir bakire olmak zorundasın. Bu dövmeleri kapatmamız gerek."

Bir Embassy Regal[46] sisi ardından gözlerini kaldırıyor ve Nikki ile birlikte gülme krizine giriyor. Gina sikişmek, odadaki herkesi parçalayıp yemek ister gibi etrafa bakınıyor. Çok hevesli. Faraş bir sürtük olması çok yazık.

Dikkatleri çekmek için ellerimi çırpıyorum. "Tamam çocuklar, hadi güzellerim, hadi. Dinleyin! Bugün hayatımızın geri kalanının ilk günü. Bundan önce yaptığınız şey miki filmdi. Şimdiyse eksiksiz bir yetişkin filmi yapacağız. Bu yüzden anında olaya girmek, durmak ve yeniden başlayabilmek çok önemli. Herkes rolünü ezberledi mi?"

Nikki, "Evet," diyor.

Melanie, "Galiba," diyerek kıkırdıyor.

Terry omzunu öyle bir silkiyor ki amcığın hiçbir bok çalışmadığını anlıyorum. Gözlerimin ters dönerek kafamın içinde ilham arandığını hissediyorum. İşe düzüşmeyle başlamak çok iyi fikirmiş.

Melanie ve Terry başlamaya hazır. Elbiseler doğal bir şekilde çıkarılırken Rab ve arkadaşları aletlerle ilgileniyor. Rab Betacam'in monitoründen bana çekimi gösterirken Juice Terry'yi iş üstünde izlemek *çok* garip. Dijital video kaydedicilerden birine geçip ikisini birden kadraja almak için geri çekiliyorum. Grant ışık hakkında biraz söyleniyor, çekimde patlıyormuş falan; Vince sesi aldığımızı söylüyor. "Action! Hadi Tez, göster kendini oğlum," diyorum ama bu yönde bir cesaretlendirmeye ihtiyacı yok zaten çünkü anında kızın üstüne çıkıp parmakları ve diliyle çalışmaya başlıyor. Yavaşça zoom'luyorum, dikizci gözüm şimdi o şapırtılı dilin ve nemli yaranın üstünde. Ama kız biraz gergin, o yüzden aksiyonu durduruyorum. "Melanie, aşkım, biraz gergin görünüyorsun," diye gözlemimi aktarıyorum.

"Herkes seyrederken havaya giremiyorum," diye sızlanıyor. "Pabdaki gibi olmuyo ki, ordayken hepimiz aynı şeyi yapıyoduk."

"Ama yapmak zorundasın. Bu iş porno işi, hayatım," diyorum. Nikki'nin onlara bakışını izliyorum, vahşi ve hayvansı, minik dilinin ucuyla hafif acımasız görünen dudaklarından tuz yalarken ilham veriyor bana. Bir orospunun içini kitap gibi okuyabilirim ve Nikki'nin harekete geçmek için kudurduğunu görebiliyorum. "Dinleyin, sette yeni bir kural. Ya elbiselerinizi çıkartırsınız ya da siktir olup aşağıya inersiniz," diyorum kemerimi açarak.

Rab utanmış görünüyor, tripodun arkasında öylece kalakalmış. Nikki'ye ve çoktan soyunmaya başlayan Gina'ya bakıyor. Nikki de soyunmaya başlıyor; bir an durup hayranlıkla bluzunu başından sıyırışını izliyorum. Amına koyayım, bu kız çok iyi. Nikki sağlıklı sporcu kız havalarında ekibe sesleniyor: "Hadi çocuklar." Sonra sutyenini çıkararak apışarama radar sinyalleri gönderen o kaya kadar sert, bronzlaşmış memelerini gözler önüne seriyor. Eteğinin düğmelerini açıp külotunu indiriyor ve bir adımıyla ondan kurtulunca yeni tıraş edilmiş kukusu ortaya çıkıyor.

"Ni-kiiy..." derken sesim istemeden videolardaki Ben Dover gibi çıkıyor; bu beğeni dolu duraklama kesinlikle gerekli.

"Harekete hazırız," diye mırıldanarak dudaklarını sarkıtıyor Nikki.

Bu piliçle yıllar önce tanışmam gerekirdi, amına koyayım. Birlikte bütün dünyayı ele geçirebilirdik. Hâlâ da geçirebiliriz.

Konsantre ol, Simon. Teknik adam moduna geçmeye çalışarak lensin arkasına sığınıyorum.

Şimdi Gina'nın memeleri orada burada sallanıp duruyor ve Terry'nin gözleri yuvalarından uğruyor. Bu herif, niteliğe karşı niceliği seçmenin aşağılık açgözlülüğü bazen bana sıkıntı veriyor.

Zavallı Rab hâlâ donuna etmekle meşgul ama kalmak istediği de belli. "Ben işin yaratıcı tarafındayım... Nişanlım çocuk bekliyo... Bunu yapmak istemiyorum... Ben film yapmak istiyorum, porno yıldızı olmak diil, amına koyiim!"

"Pekâlâ, teknik ekip istediğini yapabilir ama ben havaya girmek istiyorum," diyerek tişörtümü çıkarıp duvardaki aynaya bakıyorum. Salon ve diyet işe yaramış, göbek fena görünmüyor. Çok kolay forma girip, çok da kolay gevşiyorum. Yalnızca iyi bir beslenme düzeni; kızartma yok, bira yerine viski, spor salonu haftada birden haftada üçe çıkarılacak, motorlu taşıtlara atlamak yerine yürünecek, kokain in-otlar out ve evet, sigara içmeye yeniden başlanacak. Böylece: kilolar uçup gidecek.

Wanda etrafına bakınıp kelimeleri eroin yapmış gibi söndüre söndüre giyinik çocukların soyunuk olanlardan daha seksi olduklarını ilan ederek benim ve diğer oyuncuların keyfini kaçırıyor. "Gördün mü? Canki orospular senden çok hoşlanıyo, Rab," diyor Terry. Wanda da Terry'ye bir zafer işareti çekiyor.

Ama taktik işe yarıyor çünkü Terry ve Melanie çok geçmeden havaya giriyor, bu arada ben de azmaya başlıyorum. Sonra Nikki yanıma geliyor. "Sanırım dizine oturmak istiyorum."

"Git başımdan, ben yönetmenim" demeye hazırlanırken ağzımdan nefes gibi çıkan bir fısıltıyla, "Peki," diyorum. O müthiş kalçalar zarifçe bacağımın üstüne yerleşiyor. Terry ve Melanie'yi izlerken sikimin sertleşerek omuriliğinin altındaki o oyuğa yerleştiğini hissediyorum. Dikkatim orada olmalı, yönetmen koltuğunda oturduğumu unutmamam lazım. "Arkana yaslan Terry, üstüne otur Mel..."

Disiplin.

Mel, Terry'nin sikini emdikten, ucunu dilleyip boydan boya yaladıktan sonra, Terry onu yastıklı sandalyenin sırtına doğru çekiyor... Nikki bana daha da abanarak hafif hafif kıvrılıyor...

Disiplin açlığımı yatıştırır...

Mel'in dirsekleri sandalyede, Terry arkadan içine kayıyor. Nikki'nin sırtından aşağı dökülen saçlarındaki şeftali kokusu burun deliklerimde dans ederek... duyularımı sırılsıklam etmekle tehdit ediyor...

Disiplin susuzluğumu giderir...

... şimdi Terry geri çekiliyor ve ben cesaretlendirici bir şeyler söylerken elim tembel tembel Nikki'nin bacağında, o yumuşak, pürüzsüz, ipek gibi

teninde dolaşıyor...

Disiplin beni daha güçlü kılar...

Terry tekrar giriş yapıyor ve Mel'le ikisi piston gibi sikişirken Mel o siki yutmak ister gibi gürleyerek hızı ayarlıyor. Terry'nin yüzünde erkeklerin seksten zevk aldıkları zaman takındıkları o halinden memnun, hülyalı, "işte bu" diyen ifade var. Düzgün bir piliçle beraber olduğunda seni boşalmaktan alıkoyan o heyecanı sürdürme hissi ya da bir sürtükle beraberken ama zaten o zaman içindekileri kendine saklamak en iyisidir. Temelde ikisi de aynı şeydir, amına koyayım.

...tabii daha önce beni öldürmezse...

Burada aksiyonu kesmeye karar veriyorum. "Kes! Dur Terry! STOP!"

"Ne var ya..." diye inliyor Terry.

"Tamam Mel, Terry, arkadan malak emzirme pozisyonunu denemenizi istiyorum, bir porno film için en gerekli, klasik pozisyon budur."

Terry bana bakıp inliyor. "Böyle de sikişilmez ki."

"Burada senin iyi sikişmen için uğraşmıyoruz Terry, bütün sorun iyi sikişiyormuş gibi *görünebilmen*. Mangırları düşün! Sanatı düşün!"

Etrafa şöyle bir bakıp Rab ve teknik ekip dışında herkesin miskin miskin oturduğunu görüyorum. Gina yüzünde yırtıcı bir gülüşle bana bakıyor. "Biz ne zaman giricez?"

"Ben söyleyeceğim," diyorum. Bu noktada bile, onun yer aldığı sahnelerden çoğunu kurguda kırpmaya niyetliyim.

Melanie'nin tarzı Papa John Paul için (biz işin içinde olanlar arkadan malak emzirme Cowgirl ya da A.M.E. için bu terimi kullanırız) çok uygun, yumuşak ve esnek, aynı zamanda bayağı güçlü. Terry bacak arasındaki o koca kereste parçasının üstünde yukarı aşağı zıplayan Melanie tarafından sarmalanmış halde, sadece sırtüstü yatıyor. Terry elleriyle belinden kavrayıp hızı artırarak daha derinlere girmeye başlarken Mel'in kaşları çatılıyor. "İşte böyle Terry, ekmeğini hak et. Sik onu! Mel, gözlerini kamerada tutmaya çalış. Kameraya bakmaya devam et. Terry'yi sik ama kamerayla seviş. Terry

sadece bir alet, senin zevkin için var olan bir et parçası. Star sensin bebek, sen yıldızsın..." Nikki arkadan dolaşıp kamışımı avuçluyor, "... ve çok güzelsin, bu senin şovun..."

Nikki'yi yavaşça itip ayağa kalkarak elinden tutuyorum. "Kes!" diye bağırıyorum. Sonra Nikki'ye anlatmaya başlıyorum: "Bu sahnede seni de istiyorum Nikki, Terry'nin sikine çalışacaksın. Terry, çok iyi gidiyorsun. Şimdi Nikki seni emerken sen Mel'i yalayacaksın."

"Ama ben artık gelmek istiyorum, amına koyiim!" diye inliyor Terry. Ursula elinde havlularla yanına yaklaşırken suratını asıp temizlenmek için tuvalete gidiyor.

"Hadi ama Tel," diye bağırıyorum arkasından, "bu kadar nankör olma. Nikki seni emerken sen Mel'i yalayacaksın dedim. Ee, hayat o kadar kolay değil."

Bu sahneyi de hallediyoruz. Nikki Terry'nin çükünü emerken kendimi çok tuhaf hissediyorum, özellikle de bundan ne kadar hoşlandığını gördüğüm zaman. Bittiğinde yeniden hayata dönüyorum ve öğlen yemeğine çıkıyoruz, yani ötekiler çıkıyor. Rab'le ben çektiğimiz görüntüleri monitörden tekrar izliyoruz. Ötekileri cepten aramak zorunda kalıyorum çünkü siktiğimin pabında oturup kalıyorlar. Nikki biraz içmiş görünüyor, herhalde cesarete ihtiyacı var. Çok garip ama onun için o rahatsız edici sahiplenme duygularını hissetmeye başlıyorum. Lawson'ın kamera önünde onu becereceği düşüncesi beni rahatsız ediyor. Üstelik daha kötü şeyler de olacak.

Gina hâlâ bana cıyaklıyor. "Ben, Ursula, Ronnie ve Craig, biz daha hiçbişi yapmadık."

"Herkesi teker teker tanıtıp en heyecanlı bölümü yaratmaya çalışıyoruz," diye tekrardan anlatıyorum. "Sabret!" Terry ve Mel'i yeniden pompalatmaya başlatıyorum. "Şimdi götüne çalış, Terry," diyorum, "hadi Lawson, biraz anal aksiyon görelim..."

Burada benim motive etme becerilerime pek ihtiyaç yok cidden de: Dracula'yı şahdamarı ısırmaya teşvik etmek gibi bir şey bu. Terry, Mel'i geriye ittiriyor, yatırıp bacaklarını kendi omuzlarının üzerinde kıvırıyor. Haşin bir tavırla tükürüp kızın göt deliğini yalayarak yavaş yavaş açıyor.

Nikki'ye işaret ediyorum ve ikimiz birlikte Mel'in poposunu yanlardan tutup Terry içeri girerken iyice ayırıyoruz. Rab'e kameraları hem Mel'in yüzünü hem de anal girişi yakın plandan alacak şekilde ayarlaması için talimat vermiştim. Böylece kurguda iki çekimi bir araya getirebileceğiz.

Melanie dişlerini gıcırdatarak yüzünü buruşturuyor ("kaltağın acı çektiğini" görmek isteyen kadın düşmanı güç tacirleri için elzem bir çekim) ama alıştıkça ve Terry içine iyice yerleştikçe kendini bırakıyor ve yüzünde o hülyalı ifade beliriyor (ofiste zorlu bir gün geçirmiş ve tek yapmak istediği uzanıp sakinleştirici bir götten sikiş izlemek olan, tembel, tecavüzcü, romantik yuppieler için gerekli bir çekim.) Yüz ifadelerinin duygusal ihtiyaçların tümüne cevap verebilmesi çok önemli. Aslında porno da budur zaten; sosyal ve duygusal bir oluşumdur. Cinsel organların giriş çıkışını herkes yapabilir... Nikki deli gibi dudaklarımdan öperek sikime doğru inerken Rab'in barda dikildiğini görüyorum, Gina ona bakıyor, gergin görünüyor ve Craig Wanda'nın memelerini emerken bunların hiçbiri beni kontrol edemeyecek diye düşünüyorum, hiçbir zaman... sonra bir şeyin eksik olduğunu farkediyorum. "Kes!" diye bağırıyorum Nikki sikimi emmeye başlarken.

"Ney?" Terry hâlâ pompalamaya devam ediyor. "Şaka yapıyorsun heralde, amına koyiim!"

Nikki sikimi ağzından çıkarıp bana bakıyor.

"Hayır, Terry, hayır. Haydi. Bunu malak pozisyonunda yapmamız lazım. A.A.M.E., Arkadan Anal Malak Emzirme."

"Siktir..." diyor ama sikini de çıkarıyor.

Nikki bir Terry'ye, bir Mel'e bakıyor. "Nasıldı?" diye soruyor.

Mel bayağı mutlu görünüyor. "Önce acıyo ama bi kere alışınca... Terry cidden çok iyi, dümdüz sokuyo. Bazı çocuklar nasıl yapılacağını bilmiyo, deriyi tahriş ediyolar, perineum denilen yeri, sonra orası cidden hassaslaşıyo ve çok acıyo. Terry nasıl dümdüz sokulacağını iyi biliyo."

Terry gururla omuzlarını silkiyor, "Tecrübe valla, başka bişi diil."

"Saughton[47] geceleri, ha Tel," diye takılıyorum. Buna Rab Birrell de gülüyor, alnında boydan boya "Corton Vale'e,[48] Marş Marş" yazan Gina da. İyice kendimi kaptırıp *Grease*'den Summer Nigths'ı söylemeye başlıyorum, "But ah-ha, those Saugh-haugh-tin-nah-hahts... tell me more... tell me more..."

Kahkahalar patlıyor, Terry bile bizimle birlikte gülüyor.

Ama Nikki şimdi biraz iş kadını moduna geçmiş, liderliği elimden alıp boruyu öttürecek, harekete geçmek için sabırsızlanıyor. "Baksana Mel," diyor Nikki. "Bence en güzeli neresiydi biliyor musun, en tahrik olduğum yer? Terry'nin senin götüne tükürmesi. Ve, işte, götüne çalışması... Bunu ben de yapabilir miyim?"

"Olur, istiyosan yap," diyor Mel gülümseyerek.

Terry'nin umurunda değil ama ben sevinçliyim. Evet, buranın yıldızı Nikki. Kaliteli bir hatun. Alex McLeish?

Onu bir yere bağlamazsak, etrafta kurtlarla tilkiler dolaşmaya başlar Simon. Agathe'yi, Latapy'yi düşün...

Bence bunun olması gerekiyor Alex. Merak etme, bu konuda hazırlıklıyım. Sahne arkasında olup biten başka şeyler de var.

Ama şu anda yöneticilik görevine dönmek zorundayım. Terry'ye bunun bir ekip işi olduğunu, disiplini sürdürüp dizginleri elimizden bırakmamamız gerektiğini hatırlatıyorum. "Unutma Terry, Mel'in içine attırmayacaksın. Önce dışarı çıkıp otuzbir çekerek yüzüne attıracaksın. Pornografinin hikâye anlatımını, peş peşe gelişen yolculukları hatırla; oral, dilleme, yalama, sikişme, farklı pozisyonlar, anal, çifte giriş ve en sonunda patlatma sahnesi. Çocukluğumuzda seyrettiğimiz o rutini hatırla."

Terry bütün bunlara biraz şüpheyle bakıyor. "İçine attırmadığım bi piliçle düzüşmek hoşuma gitmiyo."

"Unutma Terry, bu seks değil. Bu bir canlandırma, bir performans. Senin hoşuna gidip gitmemesinin hiçbir önemi yok."

"Tabii ki hoşuma gidicek, tadı tuzu burda işin," diyor.

"...çünkü sen ve ben, biz yalnızca birer sikten ibaretiz. O kadar. Bu esasında hatunların şovu."

Arka planda Ronnie ve Ursula'yı birbirleri üzerinde çalıştırıyorum, bu arada Craig de bir ceset gibi yatan Wanda'yı sikiyor. Esas sahneyi önde kuracağım için onlar yalnızca duvar kâğıdı görevi görüyor.

"Ben hazırım," diyor sikini kaldırmış olan Terry, Rab dalgın dalgın ona baktığı sırada. Grant amcığı ışık yapacağım diye işleri geciktiriyor. Sonra başlamaya hazır hale geliyoruz. Rab'e işaret ediyor ve Vince ses aldığımızı söylüyor.

"ACTION!"

Çekime geçiyoruz ve Nikki Melanie'nin göt deliğine dolu dolu tükürüp işe başlıyor. Gina Terry'nin sikini emerken, Mel üstte yengeç gibi kıvrılmış, üstüne oturmaya hazır. Sonra tam aşağıya doğru kayarken kapı açılıyor ve koca Morag içeriye giriyor. "Simon... ah..." diyerek yutkunuyor gözleri yuvalarından fırlamış bir halde, "... şu ... şey ... *Sunday Mail*'den gelen bir adam var aşağıda. Yanında bir fotoğrafçı da var..." Topukları üstünde dönüp kapıyı çarparak dışarıya çıkıyor.

Sunday siktiğimin *Mail*'i... fotoğrafçı... nasıl yani... bu geceki Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı Forumu'nu aklımın birköşesine not etmiştim ama daha çok erken...

Sonra arkamda korkunç bir çığlık duyuyorum. Döndüğümde Mel'in kayıp bütün ağırlığıyla Terry'nin üstüne düştüğünü görüyorum.

"AARGGHHH! AĞZINA SIÇTIIMIN OROSPUSU!" diye sızlanıyor Terry ıstırap içinde.

Melanie ayağa kalkıyor: "Ah, Terry, çok özür dilerim, kapı açılınca ne yapacağımı bilemedim..."

Terry'nin siki kırılmış gibi görünüyor. Buruş buruş olmuş, siyah-mavi-kırmızı renklerde. Terry çığlıklar atarken Nikki cep telefonuyla ambulans çağırıyor ve düşünüyorum; siktiğimin *Sunday Mail*'i... eğer siki sakatlandıysa ne bok yiyeceğiz? O benim baş sikicim... "Rab, kontrol sende. Terry'yi hastaneye götür..."

"Ama nasıl..."

"Aşağıda basın var, amına koyayım."

Aşağı indiğimde genç, sevindirik, bok çuvalı bir bulvar gazetecisiyle karşılaşıyorum; adamı yirmi yıl sonra iğrenç bir dergide hâlâ aynı işi yaparken hayal edebiliyorsunuz. "Tony Ross," diyerek elini uzatıyor. Yanında bir de fotoğrafçı olduğu için ödüm bokuma karışıyor ve ne yaptığını bilmez bir halde işaretler çakıp duran Mo'ya bakıyorum. "Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı Forumu hakkında görüşmek istemiştik. Bir haber hazırlıyoruz da."

"Ah... tam zamanında. Ben de tam ilk toplantıya katılmak üzere Meclis Salonları'na gidiyordum. Benimle gelin," diyerek adamın kolundan çekiştiriyorum; onları bir an önce buradan çıkarmam lazım.

Fotoğrafçı çocuk, "Barda çekilmiş birkaç poza ihtiyacımız var," diyerek surat asıyor.

Gazeteci bozuntusuna, "Onu her zaman çekebilirsiniz. Benimle Meclis Salonları'na gelin, orada esas oyuncularla tanışabilirsiniz," diyerek açıklamalar yapıp dışarı çıkmaya yeltenerek şaşkın gözlerle bakan fotoğrafçıyı beni takip etmeye zorluyorum.

Ama Morag da takipte, eliyle beni geri çağırıyor. "Simon," diye tıslıyor, "Ne demek oluyo bütün bunlar?"

"Bir ilk yardım durumu var Mo. Terry iyi değil. Kontrol sende!"

Peşimde habercilerle Constitution Sokak'tan geçerken toplantıya erken gittiğimi hatırlıyorum ama Meclis Salonları'nın kapısında duran çocuğa numara yapıyorum: "Hadi ya, ben yedi buçukta sanmıştım." Tony Ross denen herif Port Sunshine'a geri dönmemizi öneriyor ama ben onları Nobles'a sürüklüyorum. Elime uyuşturucu projesi hakkında atıp tutma şansı geçti işte ama Terry'nin siki ve bu durumun işleri nasıl geciktireceği konusunda endişelendiğim için dikkatimi toplayamıyorum. Özür dileyip dışarı sıvışıyorum ve yeşil cepten Rab'i arıyorum. Durum pek iç açıcı görünmüyor.

Sonra Ross ve fotoğrafçısını bizim Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı organizasyonunun tanışma toplantısı için Leith Meclis Salonları'na

götürüyorum. İlişki kurulacak esas adam Paul Keramalindous, birleşmiş uyuşturucu baronlarına karşı ürünlerinin pazardaki paylarını korumak için, alkollü içki üreticisi müşterilerinin haklarını savunmaya çalışan yuppie bir reklamcı.

Paul orada dikilip duruyor. Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı Forumu'na katılan öteki tipler klasik, endişeli vatandaşlar; yani hiçbir uyuşturucu deneyimi yaşamamış ve hiçbir zaman da yaşamayacak olan ya da yaşamış hiç kimseyi tanımayan beyinsiz göt laleleri. Eskilerden birkaç tane Leith esnafı da var ama çoğu kâr garantisi olan iş kollarını temsil ediyor. Yerel meclisten de bir adam var, rutin olarak kimsenin gitmek istemediği ölü toplantılara katılan ve devrini yirmi sene önce tamamlamış olan kırmızı suratlı bir alkolik.

Ross birkaç soru sorarken arkadaşı resim çekiyor, çabucak sıkılıp gittiklerinde onları suçlayamıyorum. Masanın etrafında belli bir uzmanlık bilgisi *var* ama hepi topu üç kişiden falan çıkıyor, geriye kalanlar umutsuz vaka. Onlar da hiç olmazsa sessiz kalma inceliğini gösterdiği için, tartışma entelektüel bir boyutta devam edebiliyor. Hükümetin bir organından ya da buna benzer bir yerden yerel eğitim amaçlı bir tomar para tahsis edilmesi için başvuru yapmayı kararlaştırıyoruz ve bu parayı yöneterek grubun işleriyle ilgilenecek bir komite seçmek için oylama yapıyoruz. Akdeniz kökenli dostum Keramalindous ile karşılıklı iyi ilişkiler kurduk bile, bu yüzden başkanlık adaylığını destekliyorum çünkü kendi tercih ettiğim rolde onun da beni destekleyeceğinden eminim. Evet, bu Tony Blair'e Gordon Brown'lık etmekten mutluyum ve kendimi mali açıdan ihtiyatlı, soğuk ve de sert İskoç moduna sokuyorum. "Bu göreve beni layık gördüğünüz için minnettarım ama ben veznedar olarak daha çok işe yarayacağıma inanıyorum," diyorum masanın etrafındaki koyun sürüsünü oluşturan kabız suratlara. Eğer bu herifler Leith iş dünyasının kaymak tabakasını temsil ediyorsa götümü siksinler, o zaman Leith gerçekten oturup bu sözde yeni oluşumun istikrarı için endişe duymalı bence. "Benim kişisel fikrim, bu göreve gündelik hayatında nakitle uğraşan birinin getirilmesinin daha uygun olacağıdır. Sanırım halka ait paranın yönetiminde en önemli unsur, şeffaf olabilmenin yanında, bu paranın şeffaf kullanımının da *sağlanmasıdır.*"

Onaylayan baş sallayışlar.

"Çok duyarlı bir yaklaşım. Simon'ın veznedar olmasını öneriyorum," diyor Paul.

Oylanıp kabul ediliyor. Bitmek bilmeyen sıkıcı bir toplantının ardından, davet edilmek umuduyla peşimize takılan meclis temsilcisi adamı şavullayıp Paul'u bir içki içmek için Nobles Bar'a götürüyorum. İçkileri art arda yuvarlayıp bayağı sarhoş oluyoruz. "Bu kazak," diye soruyor Paul, "Ronald Morteson mı?"

"Tabii ki," diyerek heyecan dolu bir gururla başımı sallıyorum, "ama dikkatini çekerim, Shetland ya da Fair Isle değil."

Barın arkasında duran çekici hatuna ışıklar saçarak gülümsüyorum. "Seni daha önce burada görmemiştim."

"Evet, daha geçen hafta başladım," diyor.

Biraz laklak ediyoruz, bütün bunların çıkar uğruna yapıldığının farkında olmayan Paul sohbete içtenlikle katılıyor. Yeniyetmeliğimde ve yirmilerimde böyle değildim ama artık yalnızca finansal ya da cinsel kazanç ihtimali varsa oturup insanlarla ciddi ciddi sohbet ediyorum.

Çok geçmeden Nobles'ın kapanma vakti geliyor. Paul'ün hem içkici hem de kuku meraklısı bir herif olduğunu anladığım için son bir içki içmeyi teklif ederek onu Port Sunshine'a götürüp üst katı açıyorum. "Pabdaki hatun süperdi. Keşke götürseydin abi."

"Sana daha iyi bir şey göstereceğim," diyorum. Paul'ün kaşları kendiliğinden havaya kalkarak nasıl bir seks manyağı olduğunu ele veriyor. Güzel. Ofise dalıp içinde boş kaset var mı diye kontrol ettikten sonra pabın güvenlik kamerası sistemini çalıştırıyorum. Bugün çektiğimiz kasetleri bulup içeri götürerek barın üstündeki büyük televizyonun altında duran videoya takıyorum.

Nikki'nin muhteşem götü ekranı kaplıyor. Arkamıza yaslanıp Terry'nin sikini emişini izliyoruz, Mel Terry'nin üstüne çömelmiş, Terry de yatmış Mel'in kukusunu yalıyor. Tirbuşon saçlar bir noktada, kız suratına iyice oturduğunda Mel'in amındaki kıllarla birleşmiş gibi görünüyor. "İnanılmaz bir şey..." diyerek yutkunuyor Paul. "Bunları burada mı yapıyorsun?"

"Evet, uzun metrajlı bir film çekiyoruz," diyorum, kamera Terry'nin sikine çalışan Nikki'yi yakın plan gösterirken. Ağzı o siki nasıl yutuyorsa, aç gözleri de izleyicinin ruhunu yalayıp yutuyor Nikki'nin. Bu kız tam bir profesyonel, amına koyayım, gerçek bir yıldız. Çok iyi bir çekim olmuş. "Bu kız çok hoş, ha?"

Paul içkisini yudumluyor, gözleri bir Rotweiler tarafından sikilen küçük bir kelebeğin gözleri gibi dışarı fırlamış. Sesi ince ve zayıf çıkıyor. "Evet... kim bu?" diye vıraklıyor.

"İsmi Nikki. Tanışırsın. İyi arkadaşım, eğitimli falan, şeker kızdır. Üniversitede okuyor, harbi üniversitede, Edinburgh Üniversitesi'nde yani, Herriot Watt Üniversitesi ya da seksenlerde kurulan o sepet örme okullarından birinde değil."

Paul'ün göz kapakları ağırlaşırken yüzünde belli belirsiz bir sırıtış beliriyor. "Peki o... şey mi... yani, başka şeyler de yapıyor mu?"

"Senin için bir şeyler ayarlayabileceğimden eminim."

"Çok *iyi* olur," derken tek kaşı cenneti işaret ediyor Paul'ün.

Göt lalesinin ne diyeceğini görmek için paketi çıkarıp çizgiler çizmeye başlıyorum. "Şimdi çilek zamanı!"

Paul gonzo porno filmlerinde gördüğümüz piliçlerin o şaşkın, tedirgin bakışıyla bana bakıyor. Tam o anda hayatlarında ilk defa bok yolundan sikildiklerini, dijital video kameralar ve internet yoluyla potansiyel olarak bütün dünyanın bunu seyrettiğini ve akıllarında olan şeyin *tam olarak* bu olmadığını fark ediyorlar herhalde. "Sence yapmalı mıyız, şey... bu, yani, bu koşullar altında pek de uygun olmaz sanki..."

"Çok seveceksin," masalını anlatmaya başlıyorum. Eğer bu amcık çilekçibaşı değilse, ben de Bay Daniel Murphy'nin moda danışmanıyım. "Hadi ama, Paul," diyerek gülümsüyorum koku ezerken, "bana numara yapma. Biz iş adamıyız, ikimiz de eğitimli insanlarız. Müptezel falan değiliz. İşimizi biliriz, nerede çizgi çekmemiz gerektiğini biliriz biz, evet, her iki anlamda da," diyerek gülüyorum.

"Şey... belki de çok abartmadan, şöyle küçük bir çizgi olabilir," diyerek sırıtırken tek kaşı düşünceli bir tavırla havaya kalkıyor.

"Çok doğru, Paul. Dedim ya, biz alt sınıflar gibi değiliz. Örneklerini burada görüyorum abi, neden bahsettiğimi biliyorum ben. Biz nerede duracağımızı biliriz. Yalnızca bir fiske o kadar, Tanrı aşkına."

Güzel bir çizgi çekiyorum, Paul de omuz silkip aynını yapıyor. Bayağı kalın çizgiler; tavuk butu değil, kuzu çevirme yani. Mastürbatör herif kendini filme alan kamerayı görür sanmıştım ama farkında bile değil. "Ohh... iyi malmış..." dedikten sonra bütün dükkânı dolaşmaya ve manyak gibi konuşmaya başlıyor. "Ajanstaki patronum çok saf bir mal getirtiyor. Çocuğun teki Botafogo'dan Madrid'e, oradan da buraya uçuyor. Balmumuyla kaplı bir pakette, resmen çocuğun götünden çıkıyor. Öylesini hayatımda yapmadım... ama bu da çok iyiymiş..."

Tabii ki öyle eski dost. Sonra, görev tamamlandığına göre, neredeyse kaba bir telaş içinde geceyi sona erdirmeye karar veriyorum. "Peki o zaman Paul, benden bu kadar abi," diyorum kapıyı göstererek. Yapmam gereken işler var.

"Ben biraz daha kalmak isterdim... kafam çok iyi..."

"Yalnız olmak zorundasın Paul, bir hanım arkadaşımla buluşacağım," diyerek gülümsüyorum. Paul de anladığını göstermek için sırıtarak başını sallıyor ama böyle sik gibi ortada bırakıldığı için bozulduğunu da saklayamıyor. Onu dışarı kadar geçirip elini sıkıyorum, zavallı orospu çocuğu acayip tellenmiş durumda. Bir taksi durdurup gidiyor. Aslında kalmasına izin verirdim ama çok kolay pes etti. Bizim moruk peder bir Cagney filminden alıntıladığı şu eski repliği tekrarlar dururdu: "Enayiler için boşuna zaman harcama." Bu bana verdiği en iyi öğüt olma özelliğini bugüne kadar korudu. Bunu yapmak cidden çok alçakça olurdu. Onlara iyi davranmaya devam ederseniz hiçbir şey öğrenemezler. Sırf bu yüzden, gelecekte daha acımasız biri tarafından daha etraflıca sikilirler. Shaky'nin dediği gibi, iyilik zalimliktir. Yoksa Nick Lowe mu demişti bunu?

Paul. Tam bir salak. Onu Nikki'yle tanıştırmak mı, *benim* Nikki'mle, ha? Şaka gibi bir şey. Onun gibi hatunların ücreti yüksektir ve böyle bir zavallı için fazlasıyla zengin zaten Nikki.

Bütün gün onu düşünüp durdum. Bazı hatunlar insanın içine işler çünkü onlarda sizi yakıp tutuşturan şeyin ne olduğunu kestirebilmek çok zordur. O

da böyle; güzel, evet ama size her seferinde başka bir şey gösterebilme yeteneğine de sahip. Lens ya da okuma gözlüğü. Açık ve omuzlara dökülen saçlar, at kuyruğu, taç ya da topuz. Tasarımcı imzalı, pahalı, vamp elbiseler ya da gündelik spor kıyafetler. Sıcacık bir duruş ve beden dili, sonra buz gibi bir tavır. Erkeklerde hangi düğmelere basılması gerektiğini *kesinlikle* biliyor ve bunu içgüdüsel olarak yapıyor. Evet, tam benim için yaratılmış.

41. Leith Ölmeyecektir

Cumartesi sabahı hani, Ali hâlâ uyuyo, ben de çıkıp kütüphaneye gidiyorum. Uyuşturucudan uzak duruyorum son zamanlarda çünkü direkman bu kitap işine daldım hani ama durum hâlâ iyi görünmüyo, yani ben ve o durumları falan. Onu zehirleyen biri var, kesin. Kız kardeşi mi yoksa artık o pabda çalıştığına göre daha büyük ihtimalle Sick Boy mu bilmiyorum. O sinsi ibne, Kuzen Dode işi için beni kullandı. Sonra da sırtını döndü. Neyse ki Franco'ya Renton'ın para işinden söz etmemiş ama artık da bahsedemez zaten çünkü ben de onlan ilgili şeyler biliyorum.

Hiç arkadaşımın olmaması Leith kitabı üzerinde çalışmamı kolaylaştırıyo en azından. Cumartesi şeytana uymamak için kötü bi gün, sokaklarda bi sürü kedi dolanıyo, uyuşturucu dönüyo falan, ben de şehre inip direkman Edinburgh Odaları'na gidiyorum. Bu mikrofiş dalgası çok acayip yani. Bütün o bilgiler, bütün o tarih, en üstteki kedilerin yazdığı yazılardan ve annattığı hikâyelerden seçilmiş olsa da bi tek film makarası üstünde hani. Ama ortaya dökülebilecek başka hikâyeler de olduğunu biliyorum artık.

1926, Leith'deki genel grev. Herkesler ne demiş falan, her şeyi okuyosun ve İşçi Partisi'nin neye inandığını öz görüyosun. Sıradan kediler için özgürlük. Şimdi her şey "Torry'leri dışarı atın" veya "Torry'leri dışarda tutun" olmuş, ki aslında şöyle demenin daha iyi bi yolu, "bizi içerde tutun abi, bizi içerde tutun, burasını çok seviyoz." Tonlarlan not alıyorum ve zaman su gibi akıp geçiyo.

Limana döndüğümde bişiler olduğunu seziyorum hani. Notlarım elimde, neşe içinde bizim eve sıçrıyorum. Andy'nin bütün eşyaları toplanmış, Ali'ye bakıyorum, toplanmış bikaç bavulun yanında ölemesine dikiliyo. Evet, evden ayrılıyolarmış gibi görünüyo. "Nerdeydin?" diye soruyo bana.

"Yani, kütüpaneye gittim bi tek hani, şu Leith tarihi kitabı için, araştırma yaptım, biliyosun mu?"

İnanmıyomuş gibi bana bakıyo, onu oturtup bütün notları göstermek istiyorum ama o gergin ve suçlu görünüyo. "Kız kardeşime gidiyoruz. İşler

biraz..." diyip plastik bir Luke Skywalker'la Dart Vader'ı savaştıran Andy'ye bakarak sesini alçaltıyo. "...neden bahsettiğimi biliyosun, Danny. Sana bi mektup yazacaktım. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Of yo, yo, yo, yo. "Ne kadar falan yani? Ne kadar?"

"Bilemiyorum. Bikaç gün," diyip omuz silkiyo, sigarasından bi nefes çekiyo. Normalde Andy'nin yanında hiç sigara içmez. Kulağında altın renginde büyük halka küpeler var, beyaz bi ceket giymiş. Çok güzel görünüyo hani, öyle güzel ki.

"Ben hiçbişi yapmadım," diyorum. "Ceplerimde de hiçbişi yok," diye ceplerimi ters çevirip gösteriyorum. "Yani, asırlardır hiçbişi yapmadım, sadece kitabımla ilgileniyorum."

Ağır ağır başını sallıyo ve çantaları alıyo. Ona ulaşamıyorum, benimle konuşmuyo.

"Düşünmen gereken nedir," diye soruyorum. "Onun hakkında düşünüceksin, diil mi? Sorun bu, diil mi, ha?" Biraz sesimi yükseltmişim, sora sakinleşiyorum çünkü küçük adamın önünde olay çıkarmak istemiyorum. Böle bişiyi hak etmiyo.

"*O* diye bişi yok, Danny, sen ne düşünürsen düşün. Sorun sen ve beniz. Zaten artık sen ve ben diye bişi de yok, var mı? Arkadaşların, grubun, şimdi de kitabın."

Şimdi susma sırası bende. Küçük adam bana bakıyo. Zoraki gülümsüyorum.

Ali, "Bana ihtiyacın olursa nerde olduğumu biliyosun," diyo ve gelip yanağımdan öpüyo. Onu kollarıma alıp gitme demek istiyorum, onu sevdiğimi ve sonsuza kadar kalmasını istediğimi söylemek istiyorum.

Ama hiçbişi söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum, harbiden söyleyemiyorum. O kelimeler ağzımdan ölsem de çıkamayacak ama öle çok söylemek istiyorum ki. Sanki... sanki fiziksel olarak bunu yapma yeteneğimi kaybetmiş gibiyim hani.

"Bana tek başına da becerebileceğini göster Danny," diye fısıldıyo Ali, elimi sıkarak, "dağıtmadan yaşayabileceğini göster bana."

Küçük Andy bana bakıp gülerek el sallıyor. "Bay bay baba."

Ve yoklar abi, harbiden gidiyolar.

Pencereden bakıp yoldan Junction Sokak'a doru gidişlerini izliyorum. Koltuğa yığılıyorum. Kedi Zappa birdenbire koltuğun koluna sıçrayıp ödümü patlatıyo. Tüylerini okşayıp gözyaşsız, kuru hıçkırıklarla, bi çeşit kriz geçirir gibi ağlamaya başlıyorum. Bi ara nefes alamıyorum. Sora biraz toparlanıyorum. "Şimdi bi tek ikimiz kaldık hani," diyorum kediye. "Senin için kolay Zappa, siz kediler duygusal olaraktan bağlanmıyosunuz abi. Dama çıkıyosunuz, o kadar, sok-çıkar, bitir işi," diyorum bizim oğlana. Sonra kısık, yeşil gözlerinin içine bakıyorum. "Ama artık bundan da kurtuldun abicim," diyip gülüyorum, "yani, taşşaklar için falan beni affet, hoş bişi diil cidden ama senin iyiliğin içindi abi, biliyosun mu? Seni oraya götürürken ben de kendimi çok kötü hissettim."

Kedi ağzını açıp miyavlıyo, ben de kalkıp tıkınacak neler var diye bakmaya gidiyorum. Ne homo sapienler ne de kedigiller için pek bişi kalmamış, dolap tamtakır hani. Bizim bok tepsisi gurulduyo falan, artı kedi mamamız da bitmiş. "Sağ ol abi," diyorum Zappa'ya, "bana çok yardımcı oluyosun. Burda oturup kendime acımak yerine, dışarı çıkıp kedi kumuyla mama almam lazım. Dünyaya açılayım biraz falan yani. Belki Kirkgate'e gidip senin için o kedi içkisinden de alırım abi, biraz kafan iyi olsun."

Evet, küçük kurtlar öz kazı yapıyo, yerimde duramıyorum. Yoldan aşşağı inip Kirkgate'e gidiyorum ve Kwik Save'de alışverişimi yapıyorum, sora Kraliçe Vic'in heykelinin ordan Walk'a çıkıyorum. Burası kalabalık çünkü kasım ortası için bayağı sıcak bi gün. Küçük çocuklar beat box'larla hip-hop yapıyo. Annelerle çocuklar börek çörek tıkınıyo. Bi sürü politik kedi standlar kurmuş, devrimci gastelerini satmaya çalışıyo.

Çok komik ama hani, bu politik heriflerin çoğu züppe evlerinden geliyomuş gibi filan görünüyo. Karşı çıkıyo diilim de, bence değişim için yaygara koparması gerekenler benim gibiler ama bizim tek yaptığımız uyuşturucu kullanmak. Genel grev zamanı gibi diil artık hiçbişi. Neler olmuş bize böyle?

Joey Parke yürüyerek yanımdan geçerken beni görüyo. "N'abers Spud? Nası gidiyo? Pazartesi gruba geliyosun mu?"

"Gelicem..." diyorum. Pazartesi toplandığımızı bilmiyodum aslında.

Sora zavallı Parkie'nin başını şişiriyorum hani, Ali'nin beni terk ettiğini, Andy'yi de alıp kız kardeşine gittiğini annatıyorum ona.

"Çok kötü abi ya. Ama dönecek, diil mi?"

"Sadece bikaç günlüğüneymiş, öyle dedi, kafasını toparlaması gerekiyomuş. Kendi başıma becerebileceğimi görmek istiyomuş. Bu beni baya kötü ediyo abi, biliyosun mu? Artık o pabda çalışıyo, Sick Boy'un pabında. Ama şöle de bişi var, eğer kendi başıma becerebilirsem, o zaman da 'Eh, beceriyo işte', diyip beni terk edecek. Eğer sıçarsam, bu sefer de "şu pisliğin haline bak" diyip gene terk edicek. Harbiden iki uçlu değnek durumları falan var hani."

Park efendinin işleri var, ben de aldıklarımı Zappa efendiye götürüp herife biraz yemek ve taze hela veriyorum. Kedi bokuyla sidiğini gasteye sarıp plastik bi torbaya koyuyorum. Önüne oyuncağını atıp yerleri tırmalayaraktan koşuşturmasını, daireler çizerek dönüp yuvarlanmasını seyrediyorum ve benim de biraz harekete ihtiyacım var diye düşünüyorum hani.

İşte, evde yapayalnızım şimdi ve birilerinin arkadaşlığına acayip ihtiyacım var. Belki sanat beni kurtarır diye düşünmeye başlıyorum ve tarih kitabı için aldığım notları çıkarıp hepsini yeni baştan okuyorum. El yazım o kadar iyi diil, biliyosun mu hani, okumam bayağı bi zaman alıyo. Kapı çalınıyo ve belki de odur diyorum, geri geldi, belki de demiştir ki: "Yok, bu çok saçma Danny efendi, yapamıycam, seni seviyorum." İşte heyecan içinde kapıyı açıyorum ve hayır, gelen Ali değil.

Ali olmaktan çok uzak biri gelmiş.

Franco.

"N'abers Spud? Biraz laflayalım dedim, amına koyiim, ha?"

Arkadaşa ihtiyacım var sanmıştım, herkes olabilirdi ama *neredeyse* herkes demem gerekirmiş falan yani. Kendim içerdeyken bile kodes hikâyelerinden çok hoşlanmamıştım. Evdeyken hele, kâbus gibi. O yüzden, Franco'yla konuşurken çok zor olsa bile, deniyorum, konuyu başka yönlere, mesela Leith tarihi kitabım gibi şeylere kaydırmayı deniyorum. Ona

kitaptan bahsediyorum. Onun gibilerle Leith hakkında röportajlar yapmam gerektiğini anlatıyorum.

Ama anlaşılan Franco'ya söylenecek bişi diilmiş çünkü kedi hiç mutlu görünmüyo falan yani. "Sen ne demek istiyosun, amına koyiim? Dalga mı geçiyosun benle?"

Vay, vay, vay, öldürgen çocuk. "Yok, Franco, yani, yok, sadece kitabın gerçek Leith hakkında olmasını istiyorum, biliyosun mu, *gerçek* insanlarla ilgili olsun istiyorum," diyorum. "Senin gibi hani. Leith'de herkes seni tanır."

Franco koltukta dikeliyo ama neyse ki biraz gururu okşanmış gibi görünüyo.

Kızgın damdaki kedi gibi kıvranaraktan kendi bakış açımı anlatmıya uğraşıyorum. "Çünkü her şey değişiyo abi. Bir tarafta İskoç Evi öbür tarafta Parlamento duruyo. Burjuvalaştırılma var abi, entelektüeller böle diyo buna. On yıl içinde burda senin ve benim gibi adamlar kalmayacak. Tommy Younger's'a bi bak abi, şimdi kafe bar oldu. Jaynes diyolar artık oraya. Orda geçirdiğimiz geceleri, sabahları bi hatırla hani!"

Franco başını sallıyo, onu gıcık ettiğimin farkındayım ama sinir içindeyim abi ve sinirlendiğim zamanlarda öz konuşurum, kendimi durduramam... Çekingenken susarsın, sinirliyken çenen düşer. "Kılıç Dişli Kaplan gibi hani. Şehirde sadece parası olan kediler kalsın istiyolar yani. Dumbiedykes'a yaptıklarına bak. Hepimizi şehir dışındaki bloklara yerleştirmek istiyolar Franco, bu dediğimi unutma abi."

"Siktir, ben şehir dışındaki bloklara falan gitmiyorum," diyo. "Bizim hatunla birlikte yaşamaya başlayınca az biraz Wester Hailes'de takıldım. Sadece bi tane pab var, amına koyiim, ne boklar dönüyo orda?"

"Ama bak, Franco, çok yakında eski Leith yok olucak. Tolcross'a bi bak abi, artık finans merkezi oldu. South Side'a bi bak: öğrenci kasabası. Stockbridge, bizim eski Stockeree zaten asırlardır yuppie mahallesi. Yakında işçi sınıfı mahallesi olarak bi tek Us ve Gorgie-Dalry kalıcak abi. Bu da bi tek futbol kulüpleri yüzünden böle olacak. Sikime şükür, onlar şehir dışına taşınmadı."

"Ben işçi sınıfından falan diilim," diyo kendini işaret ederekten, "ben iş adamıyım, amına koyiim," derken sesi yükseliyo.

"Ama Franco, benim dediğim..."

"Annadın mı, amına koyiim?

Bu daha önce defalarca geçmiş olduğum, eski bi yol hani. Öğrendiğim bişi varsa o da böle durumlarda geri çekilmem gerektiği. "Tabii abi, tabii," diyerekten teslim olmuş gibi pençelerimi kaldırıyorum.

Dilenci Çocuk biraz sakinlemiş gibi görünüyo ama herif arıza hani, unutmamak lazım. "Şunu da aklından çıkarma, Leith hiçbi zaman ölmeyecektir."

Ama kedi benim ne demek istediğimi anlamıyo. "Belki Leith diil abi ama *bizim bildiğimiz* Leith," diyorum. Daha fazla uzatmıyorum çünkü neler olacağı belli. O "hayır ölmeyecek," diyecek, ben "evet ölecek abi, zaten ölmeye başladı bile, nası ölmeyecek dersin," diycem, sora o "çünkü ben öle diyorum, amına koyiim" diyecek ve olay bitecek.

İki koca çizgi kok çiziyo şimdi. Ali'ye verdiğim sözü düşünüyorum ama yani maldan uzak durucam dedim ve mal benim için eroin demektir, taştan uzak durucam dedim ben, çilek demedim abi, çilekten hiçbi kedi bahsetmedi. Artı karşımda Franco var, reddedilemez.

Kafamız yarı iyi, bira içmeye çıkıyoz ve Begbie'yi Port Sunshine'dan uzak tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor diil çünkü içmek için genelde Nicol's'a gidiyo. Franco'ya cepten bi mesaj geliyo o sırada. İnanmayan gözlerle mesaja bakaraktan kalakalıyo. "N'oldu Franco?"

"AMCIĞIN TEKİ BELASINI ARIYO AMINA KOYİİM!" diye bi nara atınca bebek arabalarıyla yanımızdan geçen iki hatun donuna ediyor.

"N'oldu ki?"

"Siktiğimin mesajı... kimden geldi yazmıyo..." Kedi bayağı takmış durumda, telefonun tuşlarına basıp duruyo. Paba giriyoz, ben barın arkasındaki Charlie'den içkileri alıp gelirken o hâlâ tuşlarla oynuyo. Sora telefon çalıyo ve cevap veriyo, bu sefer çok temkinli.

Bi an susuyo, sakinleşiyo, sikime şükürler olsun. "Tamamdır, Malky. Uyar."

Telefonu kapatıp anlatıyo. "Mikey Forrester'ın orda poker okulu olacak. Norrie Hutton, Malky McCarron falan da geliyo. Kalkalım hadi."

Ona beş kuruşum olmadığını söylüyorum, yalan tabii ama Begbie'nin poker okuluna gitmek demek, herif bütün paranı alıncaya kadar öz oynaman gerekiyo demektir, kaç saat sürerse sürsün. Valla işim olmaz. "Bi içki içip kalkarsın o zaman, amcık ağız," diyo.

Reddetmek pek söz konusu diil, kalkıp büroya gidiyoz ve Begbie halen Renton'dan, onu nasıl da gebertmek istediğinden filan bahsediyo. Hali hiç hoşuma gitmiyo hani, bu Malky'den, Norrie'den ve Mikey Forrester'dan da hiç hazzetmiyorum. Masanın etrafına oturmuşlar, ortada tonlarla çilek, şişeler dolusu JD ve kutu kutu biralar var. Otuz papel kaybettikten sora oyundan çıkıyorum. "Müzik olayıylan ilgilen o zaman, Spud," diyo Begbie. Öyle her istediğini koyamazsın, o ne isterse onu çalmam lazım. "Rod Stewart koy, göt herif... every day ah spend ma tahmm...drinkin wahnn, feelin fahnn..."

"Rod Stewart olduğunu sanmıyorum," diyo Mikey. "Eskiden vardı ama karı ayrılırken bissürü plağımı götürdü."

Franco ona bakıyo. "Geri al onları orospudan! Rod Stewart olmadan poker okulu mu olurmuş? Poker okulunda yapılması gereken budur amına koyiim, sarhoş olup Rod Stewart şarkıları söyleriz. Başka türlüsü olmaz, amcık ağız seni!"

"Rod Stewart'ın o CD kapağındaki resimlerini gördünüz mü?" diyo Norrie. "Karı kılığına girmiş, birinde moruk bi orospuya benziyo. Bi tanesinde de götveren gibi giyinmiş!"

Ben gayet iyi hatırlıyorum o resimleri, Rod Stewart saçlarını arkaya yapıştırmış, bıyığı ve gözlükleri var. Ama bişi demiyorum çünkü Franco'nun tepkisini görebiliyorum.

"Sen ne diyon la, Norrie?"

"O albümde işte, *Greatest Hits* albümünde. Bi resimde karı gibi giyinmiş, bi tanesinde de ibne kılığına girmiş."

Begbie manyak gibi titremeye başlıyo. "Ne demek ibne gibi giyinmiş lan! Rod Stewart ibne mi demeye çalışıyosun sen, amına koyiim? Rod siktiğimin Stewart'ı? Öyle mi sence?"

"Ben ne bileyim ibne olup olmadığını," diyo Norrie gülerek.

Malky olacakları anlıyo. "Hadi Frank, kââtları dağıt."

Mikey lafa giriyo. "Rod Stewart ibne falan diil. Britt Ekland'la sikişmişti. Callan denen herifle çevirdiği filmi görmediniz mi, Kuzey İskoçya'da geçiyo hani?"

Franco hiçbişi duyacak halde diil. Norrie ile konuşuyo: "Rod Stewart'a ibne diyosan o zaman onu dinleyen amcıklara da ibne demiş oluyosun sen."

"Yok, ben... ben..."

Çok geç artık hani, kafamı çeviriyorum ama bi şangırtı sesi ve bağrışmalar duyuyorum. Tekrardan baktığımda Norrie'nin yüzünü göremiyorum, siyah maske takmış gibi görünüyo.

Ama aslında sadece kandan bi şapka takmış çünkü Franco gidip Jack şişesini kafasına patlatıvermiş.

"Of, Franco abi lan, o şişede daha içki vardı," diyerekten inliyo Mikey, Franco kalkıp kapıya giderken. Malky, Norrie'yi banyoya götürüyo. Ben de Franco'yla beraber dışarı çıkıp merdivenlerden iniyorum. "Herif çenesini tutamıyo ki, amına koyiim," diyerek bana bakıyo ama ben ona bakmıyorum, bi tek kafamda plan yapıyorum: Nicol's'a gidilsin, bi bira içilsin, onu sakinleştir, sora öz kaybol ve de eve git. İnsan bu kadar yanlız olamaz abi, arkadaşa bu kadar da muhtaç diilim hani.

42. "... penisi kırılmış..."

Zavallı Terry, başına neler geldi. Bir ambulans çağırıp onu doğrudan hastaneye götürdük. Orada muayene edildi ve penisinin kırıldığı söylendi. Durum ciddiydi, o yüzden onu ilk yardımdan sonra hemen yatırdılar. "Tedaviye iyi cevap verirse," dedi doktor, "düzelebilir. Tam fonksiyonuna kavuşabilir. Gene de komplikasyonlar olabilir ama bu aşamada organın kesilmesini aklımıza getirmemeliyiz."

Terry dehşet içinde, "Ney..." derken gerçekten acil olmayan durumlarda yatak tahsis edilmediğinin bilincine varmış gibiydi.

Doktor duygusuz bir ifadeyle ona baktı. "Bu sadece en kötü ihtimal, Bay Lawson. Durumun ne kadar ciddi olduğunu size anlatamam."

"Ciddi olduğunu ben de biliyorum! Tabii ki biliyorum, amına koyiim! Bu benim sikim!"

"O zaman istirahat edip gerilimden uzak durmalısınız. Size verdiğimiz ilaçlar istenmeyen ereksiyonlar oluşmasını önleyecek ve bu arada doku, umarım kendini yenileyecektir. Gördüğüm en kötü kırıklardan biri bu."

"Ama biz bi tek..."

"Bu zannettiğinizden daha yaygın bir olay," dedi doktor.

Rab'in cebi çalıyor, arayan Simon. Rab çok üzgün olduğunu söylüyor ama belli ki Terry için değil, film açısından yaratacağı sorun yüzünden üzgün. Rab ve ben bile durumu pek komik bulamıyoruz. Rab sonunda bana dönüyor: "Terry'nin siki bir gün başına bela açacak diye düşünürdüm hep, mahalledeki herkes de böyle derdi. *Onun* sikine bela açacağı hiç aklımıza gelmemişti ama!"

Gene de gülemiyoruz. Gina, Ursula, Craig, Ronnie ve Melanie olanlara inanamıyor; olayın ciddiyeti ortaya çıktıkça Mel daha da kötüleşmeye başlıyor. "Elimde diildi..."

"Yalnızca kazaydı," diyorum sırtını okşayarak. Herkesi öpüp eve yollanıyorum, evde Lauren ve Dianne'e olanları anlatıyorum. Dianne elini ağzına götürürken Lauren'ın yüz ifadesi neşesini gizleyemiyor. Yaptığı vejetaryen lazanyayı yemek için masaya oturuyoruz.

"Bu olanlar porno film planlarını suya düşürdü o zaman," diyor Lauren, kendine bir bardak beyaz şarap doldurarak.

O kadar mutlu görünüyor ki onu bozmak nerdeyse utanç verici. "Ah, tabii ki düşürmedi hayatım, şov devam etmek zorunda."

"Ama..." derken bu habere cidden kopmuş görünüyor Lauren.

"Simon kararlı, filme devam ediyoruz. Terry'nin yerine başkasını bulacak."

Şimdi Lauren sinirden patlamak üzere. "Sömürülüyorsun. Nasıl yaparsın! Seni kullanıyorlar!"

Dianne bir çatal dolusu yemeği ağzına doldurup gergin bir ifadeyle bana bakıyor. Ağzındakini çiğneyerek tarafsızca omuzlarını silkiyor. "Lauren, bu seni ilgilendiren bir şey değil. Lütfen abartma."

Ben de kıl oluyorum artık. Bu kız kendi nevrotik kişiliğiyle kendi uğraşsın, ben uğraşamayacağım. "Kendi filmimi yapma imkânım varken okula gidip sinema okumaktan bıktım artık. Sana ne oluyor böyle?"

"Ama bu pornografi, Nikki! Kendini kullandırıyorsun!"

Ağır ağır nefesimi bırakıyorum. "Sana ne? Ben aptal değilim, bu benim kendi seçimim," diyorum.

Gözlerinde sessiz, sakin bir öfkeyle bana bakıyor. "Sen benim arkadaşımsın. Sana ne yaptılar böyle bilmiyorum ama daha fazla ileri gitmelerine izin vermeyeceğim. Yaptığın kendi cinsine karşı bir şey. Bütün dünyadaki kadınları köleleştiriyorsun, onlara zulmediyorsun! Sen bu konuda çalışıyorsun, Dianne! Anlat ona," diye zorluyor.

Dianne tahta servis çatallarıyla tabağına biraz daha salata koyuyor. "Bu konu bundan biraz daha karmaşık, Lauren. İlerledikçe çok fazla şey

öğreniyorum. Esas konunun pornonun *kendisi* olduğunu sanmıyorum. Bence sorun onu nasıl tükettiğimizle ilgili."

"Hayır... hayır, öyle değil, tepedekilerin hepsi erkek çünkü!"

Dianne anlatmaya çalıştığı noktayı Lauren kendisi kanıtlamış gibi uzlaşmacı bir şekilde başını sallıyor. "Evet ama porno endüstrisinde diğer endüstrilerden daha az sayıda erkek var büyük ihtimalle. Kadınların tüketimi için kadınlar tarafından çekilen kadın kadına filmlere ne diyeceksin? Senin örneğinde bu neye karşılık geliyor?" diye soruyor.

"Yanlış bilinçlenme," diye meliyor Lauren.

Kendime ait görüşlerim olsa da, tartışacak zamanım yok. "Hiç eğlenceli değilsin, Lauren," diyorum, masadan kalkıp çantamı alarak. "Bulaşıkları bırakın kızlar, döndüğümde yıkarım, olur mu? Söz. Biraz geç kaldım da."

"Nereye gidiyorsun?"diye soruyor Lauren.

"Bazı replikleri prova etmek için arkadaşımın evine," diyerek somurtuk, frijit küçük sürtüğü takıntılarıyla baş başa bırakıyorum.

Ayağa kalkmaya davranıyor ama Dianne bileğinden tutup ona çocuk muamelesi yaparak yerine oturtuyor: "Lauren! Bu kadar yeter! Otur da yemeğini ye. Tamam artık."

Çıkarken bir şeyler konuştuklarını duyuyorum ve aşağı inip sokağın soğuğuna çıkıyorum. Wester Hailes otobüsüne binip Melanie'nin evine gidiyorum. Dairesini bulmam asırlar sürüyor. Bulduğumda oğlunu yeni uyutmuş. Repliklerimizi prova ediyoruz, hatta biraz mizansen çalışıyoruz ve gece orada kalıyorum.

Ertesi sabah Leith'e giden 32 numaralı otobüse binmeden önce annesinin gelmesini bekliyoruz. Bayağı bir yağmur atıştırıyor, paba vardığımızda sırılsıklamız. Sikicilerin hepsi üzgün görünüyor, etrafta kamera olmadığını da fark ediyorum. Onun yerine bir sandalyeye oturmuş, otuz beş yaşlarında, uzun boylu, sıskacık, favorili ve kıvırcık saçlı, gözlerinde delici bakışlar olan bir adam var.

"Bu Derek Connolly," diyor Simon. "Derek profesyonel bir oyuncu ve bize koçluk yapacak. Onu televizyondaki *The Bill*, *Casualty*, *Emmerdale* ve

Taggart'ta kötü İskoç adam olarak görmüşsünüzdür."

"Aslında, *Taggart*'ta avukatı oynuyordum," diyor Derek kendini savunmak ister gibi.

Rol yapma alıştırmalarından sonra senaryo üzerinde çalışmaya başlıyoruz. Derek oyunculuk yeteneğimiz karşısında hayal kırıklığına uğrasa da pek belli etmiyor. Üniversite'deki tiyatro gruplarında daha aktif olsaydım keşke, diye düşünüyorum. Ne zaman işe yarayacağını bilemiyorsun işte.

Sonra Simon'la birlikte onun evine gidiyorum ve ona Mel'le prova yaptığımızı anlatıyorum. "Keşke onu da davet etseydin," diyor.

Yok ya, pışşık. Simon'ı kimseyle paylaşmaya niyetim yok.

43. Dümen # 18.746

Artık ilkbahar geldi ama hava hâlâ soğuk ve Nikki'den ayrılabilmek hiç kolay değil. Buna ek olarak, paba gidip Mo ve Ali'yle karşılaşma düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Bunu erteleyip Nikki'yi kahvaltıya, sonra da Paul'ü eğlenirken gösteren kasetin birkaç kopyasını çıkardığım kurgu stüdyosuna götürüyorum.

"Bu nedir?"

"Ah, ders dışı ufak bir aktivite," diyerek yeşil cepten Leith'li reklamcıyı arıyorum. Nikki derse girmesi gerektiğini ve beni sonra arayacağını söylüyor. Gitmeye hazırlanırken onu, o uzun eteğin içindeki şık göt hareketlerini izliyorum. Çok komik, insanı hasta eden şu delikanlı kültürümüzde, artık çok az sayıda kadın giydiği eteği tam anlamıyla taşıyabildiği için böylesine rastlayınca hemen fark ediyorsunuz. Uzun kapüşonlu montunu giyip fermuarını çekiyor ve el sallayıp çıkarken o göz kamaştırıcı tebessümünü kenarları kürklü kapüşonunun altından bile görebiliyorum.

Paul'e Water of Leith'in yanındaki Shore Bar'da, öğlen saat on ikide benimle acil olarak buluşmasını söylüyorum. İkimiz de tam saatinde oradayız. Paul telaşlı ve şaşkın görünüyor ama az sonra daha çok şaşıracak. Önüne bir fatura, çek defteri ve kalem atıyorum. "Pekâlâ Paul, şimdi bunları cirolaman gerekiyor."

"Çok acelecisin," diyor gözlüklerini takarken, herhalde hipermetrop, sonra faturayla çek defterini inceliyor. "Bu bekleyemez mi... ne... bu eğitim kasetine harcanacak olan para... nereye gidecek? Bu faturaları daha önce hiç görmedim. Bu Bananazzurri Film de neyin nesi?"

Ahşap kaplama duvarları ve geniş pencereleri olan yüksek tavanlı barı inceliyorum. "Bu benim kendi film yapım şirketim. İsmini köşedeki Banana sitesinden alıyor, benim doğup büyüdüğüm yer, isminde İtalyan köklerime de küçük ve şık bir gönderme var."

"İyi ama... nasıl yani?"

"Hani," diye açıklıyorum, "Sean Connery kendi film yapım şirketine Fountainbridge Film adını vermişti ya... Doğup büyüdüğü yerden esinlenerek. Bu bana çok süper bir fikirmiş gibi geldi, amına koyayım."

"Peki bunun Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı eğitim kaseti projesiyle ne ilgisi var?"

"İlgisi yok. Bu para *Yedi Kardeşe Yedi Sikiş* isimli bir filmin finansmanına gidecek. Filme başlamak için biraz masraf yapmamız lazım. Yetişkinler için erotik bir film, porno da diyebiliriz."

"Ama... ama... bu da ne demek oluyor böyle, amına koyayım! Bunu yapamazsın! Hiç yolu yok!" Paul bana saldıracak gibi ayağa kalkıyor. Bunu ben istemedim.

"Bak, elime nakit geçer geçmez parayı yerine koyacağım," diye açıklıyorum sakinleştirmek istercesine. "Bu yalnızca iş. Bazen Peter'ı soyup Paul'e para vermen gerekir ya da tam tersi," diyerek gülümserken aklımda Hollandalı pornocu Peter Muhren, namı diğer Miz var.

Paul ayağa kalkıp dışarı çıkmaya yelteniyor. Sonra durup parmağıyla beni işaret ediyor. "Eğer bunu imzalayacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Sana hemen söyleyeyim: şimdi komiteye ve polise gidiyorum *ve* onlara senin nasıl bir dolandırıcı olduğunu anlatıyorum!"

Bayağı yüksek sesle konuşuyor. Neyse ki bar hâlâ boş. "Garip," diyorum, "Senin bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilen bir herif olduğunu sanmıştım. Yanılmışım." Video kasetin bir kopyasını çıkarıyorum. "Bu kaset patronunun ilgisini çekebilir dostum. İstersen imha et, ben de daha çok kopyası var. Yalnızca patronun için değil, bir tane *News* için, bir tane de meclisteki o amcık için var. Seni çilek yaparken ve patronunun aldığı maldan bahsederken gösteriyor."

"Dalga geçiyorsun ..." diyor usulca, gözlerimin içine bakarak. Sonra gözlerinden bir ürperti geçiyor.

"Tek kelimeyle: hayır," diyerek kaseti uzatıyorum. "Bana inanmıyorsan kaseti seyret," deyip eline tutuşturuyorum. "Seyretmesen de, al işte. Şimdi yerine otur."

Biraz düşünüyor. Bir piliç elinde iki fincan cappuccino ile gelirken ezici bir itaat içinde sandalyeye yığılıyor. Shore'da cappuccinonun nasıl yapılacağını iyi biliyorlar. Paul'ünkinin boşa gideceğini düşünerek üzülüyorum, çünkü aklı başka yerde, aslında büyük ihtimalle dilindeki tat alma hücrelerini hapishane yemeğine alıştırmakla meşgul. Bu onun en kötü kâbuslarının bile ötesinde, berbat ve rezil bir durum. Ama onun ortalıkta böyle dertli tasalı dolaşmasını istemiyorum çünkü insanların dikkatini çeker ve kendini kolayca ele verebilir. "Kendine bu kadar kötü davranma. Fazla konuştuğu için sikilen ilk insan sen değilsin," diyorum Renton'ı düşünerek, "ve sonuncusu da sen olmayacaksın. Bu tecrübeden bir şeyler öğrenmeye çalış. Cüzdanı olan bir gecekondu çocuğuna asla güvenme," diyerek üçkâğıtçı bir havayla göz kırpıyorum, "çünkü o cüzdan büyük ihtimalle gerzek bir göt lalesinin cebinden çıkmıştır zaten. Gerzek göt sensin," diyorum parmağımla onu göstererek, "ama bundan sonra daha güçlü olacaksın, garanti ederim."

"Bunu *bana* yapma hakkını nereden buluyorsun?" diye suçlayarak yalvarıyor.

"Kendi soruna kendin cevap verdin abi. Düşün. Şimdi siktirip gitme nezaketini gösterirsen yapacak işlerim var. Yani, önce cappuccinonu bitir tabii, burada harika cappuccino yapıyorlar."

Ama hayır, içmeden bırakıyor ve ben milenyuma damgasını vurmuş olan uyuşturucuları nasıl olup da bırakmaya çalıştığımı düşünüyorum: Kafein ve kokain. Gene de o sallantıdaki kariyerini düşünerek yıkılmış bir halde arabasına ve banliyöye geri dönerken ben onun kahvesini alıp daireler çizerek, cıyaklayarak uçuşan martıları seyrediyorum ve evet, Leith yaşanacak yer, diye düşünüyorum. Sıkıcı, pis Londra'ya o kadar uzun zaman nasıl dayanmışım acaba?

Oyuncu Derek Connolly düşündüğümden daha çok işe yaradı. Kız arkadaşı Samantha ile birlikte normal seks isteyen ve kaldıkları otelde baştan çıkarılan kardeşin sahnesini oynamak istiyorlar. Links'te salaş bir yer kiralıyoruz. Rab dersi olduğunu falan söyleyip mızmızlanıyor ama biraz uğraştıktan sonra Vince, Grant, aletler ve DV kameralarla birlikte oraya gelmesi için ikna ediyorum. Baştan çıkarma bölümleriyle birlikte, normal seks sahnesi için hızlı bir gerila çekimi yapıyoruz ve sonuçlar gayet iyi.

Yarım kalmış orjiyi de sayarsak yedi kardeşten ikisini "halletmiş" bulunuyorum.

Kısa bir ziyaret için paba uğruyorum. Bayağı kalabalık. Suratı avcı-katil modunda kilitlenmiş Begbie ile Larry'nin yan kapıdan girdiklerini görüyorum ve Nikki ile Glasgow'a gitmeden önce Terry'yi ziyaret etmeye karar veriyorum. Mo gene tek başına bırakıldığı için küplere binmekle meşgul. Ali geldiğinde kötü görünüyor. Morag'a benim yapabileceğim bir şey olmadığını ve büyüme potansiyelini araştırmak için Glasgow'a gittiğimi söylüyorum. "Büyüme? Glasgow? Ne diyosun sen ya!"

"Leith temalı pab zinciri. Port Sunshine'ı marka olarak önce batıya, sonra güneye pazarlayabiliriz." Çürümekte olan mezbahaya bakıyorum. "Bu markayı ithal edebiliriz," diyerek gülüyorum. "Notting Hill, Islington, Camden Town, Manchester şehir merkezi, Leeds... hepsi de domino taşları gibi teker teker düşecektir!"

"Olmuyo, Simon," diyor başını sallayarak ama ben Begbie ve serseri arkadaşı beni görmeden kaçmaya çalışıyorum. Artık çok geç, beni görüp yanıma geliyorlar.

Begbie, "Bi içki içsek mi?" diye neredeyse emir veriyor.

"Çok isterdim Frank ama Glasgow trenini yakalamadan önce hastanedeki bir arkadaşı ziyaret etmem lazım. Beni hafta içi cepten ara da buluşup biraz gırgır yapalım."

"İyi... numaran kaçtı senin?"

Begbie söylediğim yeşil cebin numarasını telefonuna kaydederken mesajın buradan gelip gelmediğini kontrol etmeyi de ihmal etmiyor tabii. "Senin tek cebin bu mu, amına koyiim?"

"Hayır, iş için bir tane daha var. N'oldu ki?" diye soruyorum. Aslında üç tane cebim var ama hatunlar için olan benden başka kimseyi ilgilendirmez.

"Belasını arayan bi amcıktan sikindirik bi mesaj aldım. Yurtdışında bi numara gibi. Geri aradığımda kimse açmadı."

"Öyle mi? Telefon sapığın var, ha? Yakında enseleneceksin, Franco," diye espri yapıyorum.

"Bu da ne demek oluyo la böyle?" diye tersleniyor Begbie.

Kanımın donduğunu hissediyorum. Bu herifin nasıl su katılmamış bir paranoyak olduğunu unutmuşum. "Espri yaptım Frank, sakin ol abi, sikim aşkına," diye yaltaklanarak omzuna dostça, hafif bir yumruk atıyorum.

Bana on dakika gibi gelen iki saniyelik bir sessizlik oluyor, o sırada koca bir kara deliğin açıldığını ve yaşamımın o deliğin içine aktığını görüyorum. Sonra, tam şansımı fazla zorladığımı düşünürken sakinleşiyor, hatta kendisi de bir espri patlatıyor. "Kimsenin beni enseleyeceği falan yok, bütün götler benden uzak duruyo hatta. Siktiğimin sözde arkadaşları falan," diyor umut dolu gözlerle bana bakarak.

"Dedim ya Frank, hafta içi buluşuruz. Son zamanlarda biraz fazla meşgulüm, işi öğreniyorum falan işte ama yakında rahatlarım," diyorum.

Larry kurnaz bir sırıtışla bana bakıyor. "Meşgul olduğun başka işler de varmış diye duydum abicim."

Kimin laf sızdırdığını düşünürken sırtımdan soğuk bir ürperti geçse de, Franco ve Larry'ye gülümseyip masum masum başımı sallayarak dışarı çıkıyorum. Çıkarken Morag'a dönüyorum: "Çocuklara birer bira Mo, benim hesaptan. Şerefinize, çocuklar!" diye bağırıyorum. Gözden kaybolduğumda bacaklarım bir çocuğunkiler gibi hafif; bardaki pislikten sıyrılmış olmaktan dolayı mutluluk içinde, hoplaya zıplaya Walk'ta yürümeye başlıyorum.

44. "... rekor kıranlar..."

Son zamanlardaki arkadaşlıklarımdan olsa gerek, kendimi buralı biri gibi düşünürken buluyorum hep. Hayat güzel; ılık bir ilkbahar günü ve adımlarım daha canlı, inşaat işçileri bana ıslık çalıyor. Öylesine, aşağılayarak onlara bakarken pis, ateşli, kendini beğenmiş bir kaltak gibi hissediyorum. Artık çekinmeden böyle şeyler yapabilirim çünkü sömestr bitti. Terry'yi görmek için turistlerin gitgide daha çok doldurduğu caddelerden geçerek hastaneye doğru gidiyorum. Zavallı Terry.

Hava temiz, soğuk insanı ısırıyor ama üstünüzde kazak olunca pek etkilenmiyorsunuz. Bu film işinden gerçekten zevk aldığımı düşünüyorum. Garip ama işin içinde seks olduğu için değil. Seksi de seviyorum ama işin o kısmı düşündüğüm kadar iyi olmuyor. Daha çok iş bu, kameraya oynamak gibi ve bu yüzden de genellikle sıkıcı ve rahatsız edici. Bazen kendini şu rekor kıran tipler, sırtüstü yatıp yüz kişiyle sikişenler gibi hissediyorsun ve Simon'ın durdurup-başlatmaları gerektiğinden fazlaymış, bize güç uygulamanın bir şekliymiş gibi geliyor. Ama esas mesele, bir şeyin parçası olmak, bir şeye dahil olmak; insana yaşama gücü veriyor.

Dün Kale sahnesini çektik, potansiyel olarak en zor sahneydi, North Berwick'deki Tantallon'da çekildi. Simon marangoz bir arkadaşına iki tane sahte tomruk yaptırmış. Ronnie'ye gözlük taktırdı, Ursula'ya beyaz bir mini etek ve beyaz tişört giydirerek bronz teninin iyice ortaya çıkmasını sağladı. Sabah erkenden Ronnie'nin tur otobüsüne bindiği ve Ursula'nın ona asıldığı sahneyi çektik. Sonra otobüs durağına gittik. North Berwick'e giden otobüs neredeyse bomboştu. Gözlükleri, defteri ve fotoğraf makinesiyle tam bir inek gibi görünen Ronnie'nin otobüste oturuşunu çektik. Rab dışarıda, Craig'in kullandığı kamyonette dış çekimleri yapıyordu.

Otobüsün içinde Ursula'nın Ronnie'ye gidip konuşmasını çektik. "Yanınıza oturmamın sakıncası var mı, ben İsveç'ten geliyorum da?"

Oyunculuk derslerinden en çok faydayı Ronnie sağladı, Derek onun doğuştan aktör olduğunu düşünüyor. "Ne sakıncası olabilir," dedi Ronnie.

"Ben de eski kaleleri dolaşıyorum."

Sonra tomruk sahnelerini çektik; Ronnie Ursula'yı görüyor ve kız ona tomrukların arasına sıkıştığını söylüyor. Ronnie de kendini tutamayıp ona arkadan sahip oluyor. Böylece üçüncü kardeş de sikişini elde etmiş oluyor.

Koğuşa girerken Terry'nin sakatlanmasının Rab'le aralarındaki çekişmeyi sona erdirmediğini anlıyorum. Sanırım Rab içten içe Terry'nin zor durumda kalmasından hoşlanıyor. Terry bugün daha iyi görünüyor ama. Yatağının yanındaki sehpa meyvelerle, çeşit çeşit konserve ve hazır yemek kutusuyla dolu ve hiçbir zaman yenmeyeceklerinden emin olabilirsiniz. Kalçalarının etrafında yorganın altından fırlayan çatı gibi bir şey var, yaralı penisini korumak için takılmış. "Bu çok manyak bir şey. Plasterden mi? Tahtadan mı? Nedir bu?" diye soruyorum.

"Yok, bandaj gibi bi şey."

Simon hastaneyi yeni satın aldığı bir gayrımenkulmüş gibi inceleyerek içeri süzülüyor. İçerisi sıcak olduğu için kazağını çıkarmış ama geleneksel bele bağlama yerine, şuh bir kriket oyuncusu gibi omzuna atmış. Bana gülümsedikten sonra hastaya dönüyor. "Ee, burada sana iyi davranıyorlar mı bakalım Terry?"

"Çok iyi hemşireler var burda, söyliyim ama bu sik beni öldürücek. Ne zaman kalksa acıdan geberiyorum."

"Sikin kalkmasın diye sana ilaç veriyolar sanmıştım," diyor Rab.

"O şeyler senin gibiler üstünde etkili olabilir Birrell ama hiçbişi beni sertleşmekten alıkoyamaz. Doktor da çok endişeli, böyle erekte olup durmaktan vazgeçmen lazım diyo, yoksa iyileşmezmiş."

Simon suratını asarak ona bakıyor ve kötü haberi veriyor. "Çekimleri erteleyemiyoruz, Terry. Yerine birini bulmamız lazım. Kusura bakma abi."

"Benim yerime geçecek birini bulamazsınız," diyor Terry söylediği şeye kendi de inanarak; kibirli değil, sadece gerçekten böyle düşünüyor.

"Valla çekimler gayet iyi gidiyor," diyor Simon hevesle, "Ronnie ile Ursula dün harika bir iş çıkardı, Derek'le kız arkadaşı da asansörde çok iyiydi."

Terry, Simon'a bakarak bir şeyler düşünürken onu bozmaya kararlı olduğu belli. "Bu arada Sicky, o kazağı ne biçim omzuna atmışın öle lan, ibneler gibi?"

Simon kıl olmuş, buz gibi bir bakışla, yün kazağını başparmağıyla işaretparmağı arasında ovuşturuyor. "Bu kazak Ronald Morteson marka. Giyim hakkında en ufak bir bilgin olsaydı, bunun ne demek olduğunu ve neden bu şekilde giyilmesi gerektiğini anlardın. Her neyse," diyerek bana, sonra tekrar Terry'ye bakıyor, "iyiye gitmene sevindim. Nikki, bizim halletmemiz gereken işler var."

"Evet, aynen öyle," diyerek gülümsüyorum.

Rab, Simon'a onu gebertecekmiş gibi bakıyor, nereye gittiğimizi sormak için can atıyor ama biz birlikte çıkınca şansını kaybediyor. İstasyona gidip Glasgow trenine biniyoruz.

Trende Simon avımız konusunda bana brifing veriyor, her şey çok heyecanlı ama bunca çabayı bu çocuğu izlemek için harcamamız aynı zamanda tuhaf şekilde endişe verici. O anlattıkça adamımızı görüyor gibi oluyorum. Simon düşünmeden yaptığı bu kesik bildirimle MI5'tenmişiz[49] gibi hissetmeme neden oluyor. "Evde oturmayı seven, yalnız bir tip, hafif tombik, oyuncak tren delisi. Anne babaları tarafından evde tutulmaya çalışılan bir soy vardır, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, karşı cinse çekici görünmelerini engellemek için inanılmaz derecede büyük öğünleri iğrendirici bir sıklıkta yemeye zorlanırlar ya hani. Bu durumda adamımız, modern diyet ve cilt bakım ürünlerinin çoktan kökünü kuruttuğu türden, yetmişler tarzı bir sivilceler istilası sonucunda mortu çekmiş, bayağı kötü bir cilde sahip. Doğu Avrupalı futbolcularda, televizyonda falan hâlâ böyle soluk benizli birkaç kişiye rastlarsın ama batıda, Glasgow'da bile çok nadir görülür. Adamımız geleneklere bağlı biri. Ondan almamız gereken şey müşterilerin bir listesi, isimler, adresler ve hesap numaraları. Yalnızca basılı bir liste ya da bir diskette olursa bizim için daha iyi."

"Ya benden hoşlanmazsa?" diye soruyorum.

"Eğer senden hoşlanmazsa ibne demektir, bu kadar basit. Olaylar bu şekilde gelişirse duruma ben el koyarım," derken yüzünde güller açıyor

Simon'ın. "Gerektiği zaman tam bir kraliçe olabilirim," diyerek sırıtıyor, "yani flört babında," sonra yüzü tiksintiyle buruşuyor, "seks değil."

"Gene de söylediklerin saçmalık, hetero erkeklerin hepsi benden hoşlanmıyor," diyerek başımı iki yana sallıyorum.

"Tabii ki hoşlanıyorlar, hoşlanmıyorlarsa ya gay'dirler ya da kendilerini inkar ediyorlardır veya ..."

"Veya ne?"

Yüzü daha da geniş bir sırıtışla kırışıyor. Gözlerindeki kırışıkların derinleştiğini görüyorum. Gerçekten İtalyan gibi görünüyor, çok karakterli bir yüzü var. "Fazla kurcalama."

"Veya ne?" diye zorluyorum.

"Veya işle zevki birbirine karıştırmak istemiyorlardır."

"Ama bu seni durduramadı," diyorum gülümseyerek.

Simon'ın yüzünde abartılı bir hüzün beliriyor. "Ben de bundan bahsediyorum. Sana karşı koyma gücünü ben bulamadıysam o da bulamayacaktır, bu sözlerimi unutma," dedikten sonra usulca ekliyor, "Sana güveniyorum Nikki."

Bunları söyleyerek ne elde etmek istediğini biliyorum ama yine de üzerimde gerekli etkiyi yaratıyor. Başlamaya hazırım. Trenden inip bir paba gidiyoruz ve çocuğu barda tek başına dikilirken görüyorum; kan ter içinde uyandığım kâbuslarımın erkeği. Simon başını sallayıp ortadan kaybolunca ben de gururumu ayaklar altına alarak harekete geçiyorum.

45. Easy Rider

Beynim, nasıl desem, sikilmiş durumda hani. Lou Reed'i[50] biraz fazla kaçırıp düşmek için de bikaç jöle[51] aldım diye oldu, o yüzden Canavar Chizzie beni aradığında aklım pek başımda diildi. Bu kediyle görüşmek aklımın ucundan bile geçmez, kötü bi herif cidden de ama hapisteyken beni bayağı bi kolladıydı hani. Çıktığını bilmiyodum. Ama gene birilerine ihtiyacım vardı ve Chizzie hiç yanlış tüyo vermeyen Marcel diye bi arkadaşından kazanacak bi atın adını almıştı. İşte, Slateford'daki Benny'de bahis oynayıp bizim oğlanı seyretmek için küçük kamaraya geri dönüyoruz, 8-1 veren kazanma şansı düşük bi at, Kar Siyahı ama Haydock'daki yarışı 2.45'le kolayca kazanıveriyo.

Gözlerime inanamıyorum yani. İlk başından beri bizim oğlan deli gibi koşuyo. Ortalara doğru bütün atları geride bırakıyo. Son metrede bikaç düldül onu biraz sıkıştırıyo ama bizim oğlan gazlıyo abi, öz gazlıyo. Aslında, bu şimdiye kadar gördüğüm en tek taraflı yarış. Heyecan aradığımız yok filan da zaten hani, şikayetçi diiliz yani. "OOBBAAAA!!!" diye bağırıp bardaki televizyonun altında birbirimize sarılıyoz. Bu kolların daha önce kimleri sıktığını ve onların neler hissettiğini düşünerekten bi an buz kesiyorum. Bara gidip kutlamak için içki alıcam bahanesiyle uzuyorum. Cebimde para aranırken biraz daha jöle buluyorum.

Paramızı almaya gittiğimizde Benny'nin suratı tripten tribe giriyo. "İyi para," diye homurdanıyo.

"Çok doru kedi çocuk," diyip gülümsüyorum.

"Gözünü dört, kulağını beş açman gerek, ha," diye sırıtıyo Chizzie de. "Şans işi abicim. Bi kazanırsın, bi kaybedersin."

Bu dünyadaki en güzel duygu abi, çünkü ben tam dört bin alıyorum, Chizzie de sekiz buçuk alıyo, amına koyiim. Dört bin! Ali'yle Andy'yi tatile çıkarıcam, Disneyworld, bi Paris güzelliği! Marcel iyi çocuk, evet, Chizzie çok iyi çocuk benimle paylaştığı için, hakkını vermek lazım!

Yeniden bara dönüp kutlamak için bikaç bira götürdükten sora şehre gitmeye karar veriyoz. Chisholm efendiyi bi an önce şavullamak istiyorum ama herif bize iyilik yaptı, o yüzden biraz takılmak da lazım diyorum. Taksi bekliyoz, hatta bi otobüse bile fitiz ama hiçbişi gelmiyo; İskoç abi, öz İskoç Futbol Federasyonu yolcu taşıyan motorize yol aracı. Ondan sora Chizzie S&N Biracılık'ın otoparkına dalıyo. Ben bi tek çişini yapıcak sanıyorum ama az sora parktan mavi bi Sierra çıkıyo ve direksiyonda kim olsa beğenirsiniz: Gary Chisholm olarak da bilinen kedi-canavarı.

Chizzie, "Aracınız hazır abicim," derken altın dişleri bi kaplanın dişleri gibi parıldıyo.

"İyi tamam..." diyip arabaya biniyorum... ve bence abi, politikacı kediler bunun sınıfsız bi toplum olduğunu söylediklerine göre, kimin motorunu aldığın o kadar da önemli diil. Her şey herkes içindir, biliyosun mu?

"Şehre gidip cadılar ortaya çıkmadan harekete katılmamız lazım, göt herif," diyerekten etinizi kemiğinizden ayıran o garip, yüksek perdeden kahkahalarına gömülüyo.

Motoru Johnstone Çim Sahaları'nda bırakıp Mile'a ve Deacon's'ın üst katına sıçrıyoz. Çim sahadan yeni geldikleri anlaşılan bikaç tanıdığa selam veriyoz. Az sora biralar su gibi akmaya başlıyo, artık daha fazlasını kaldıramaz oluyorum, her zaman başka uyuşturucuları tercih eden bi kedi olmuşumdur ben.

Chizzie eski tanıdıklarından bahsetmeye başlıyo: hapisane çocukları, arıza adamlar. Hiç beni açan bi muhabbet diil abi, çünkü hep hasarlı kedilerden bahsediyo. Lavaboya gidiyorum ve aklımda hep cebimdeki para var abi, o paraylan kendime düzgün bi hatun bulabilirim hani. Nedense makinadan bi paket kaput alıp cebime atıyorum. Jöleler pantolonumda delik açacak gibi yanıyo hani. Az sora çakılacaklar.

Dışarı çıktığımda Chizzie'nin de benimle aynı şeyleri düşündüğünü görüyorum ve sinirlerim geriliyo. "Bi sikiş için neler vermezdim ya," diyo. Sora açıklamalara başlıyo: "Dörtle sekiz arası hatun bulmak için iyi bi zaman. Bütün öğleden sora içip ne yapacağını sapıtan bütün piliçler bu saatlerde etrafta dolaşır. Hadi bakalım, Chizzie avlanmaya çıkıyo."

Şu anda çok uzağa bakmanıza gerek yok. Barda kırmızı saçlı bi piliç duruyo. Beyaz streç pantolonu sünmüş ve de sarkmış, sanki bütün esnekliğini kaybetmiş ve içinde yamru yumru boklar varmış gibi görünüyo. Kız öz sarhoş abi, yanına bile yaklaşmak istemezsin ama ağzına sıçiim, Chizzie direkman orda bitiyo hani. Bi içki ısmarlayıp bişiler söylüyo ve kız gelip yanımıza oturuyo. "N'aber abi?" diye soruyo bana, "Ben Cass," diyo. Ağzına sıçiim, bu piliç nerdeyse yarı-maganda. Bağıra bağıra gülüyo, sora yüzünü benimkine yaklaştırıyo ve kısa bi süre taşşaklarımı tuttuktan sora bacağımı sıkıp ölece kalıyo. Bu koca ve de kırmızı, alkoldan şişip kızarmış surat tam benim yüzümün karşısında duruyo, dişleri sapsarı, çürük çarık. Yani benim dişlerim de bok gibidir ve düşününce, benim yüzüm de büyük ihtimal alkolden onunkisi gibi olmuştur şimdiye çünkü Chizzie biraz turuncu balon durumunda şimdi. Ben sarhoş olunca yüzüm kızarmaz gerçi, bende tam tersi etki yapıp bütün rengimi alır götürür ve de bembeyaz olurum. Kız bayağı bi çaba harcamış çünkü bi sürü göz kalemi, ruj falan sürmüş ve bize burcumuzu, kızların hep sorduğu şeyleri falan soruyo.

Ama karı kopmuş abi, sıçmış durumda.

Benim baya gözlerim kızarıyo çünkü son günlerde pek alkol kedisi olmamıştım. O ağır, çamur gibi bira abi. Ama Chizzie kontrolü eline alıp bizi pabdan dışarı çıkarıyo ve yeniden Johnstone Terrace'a gidip çalıntı arabanın içine giriyoz. Chizzie nerdeyse takla attırıyo arabaya ama toparlıyo ve hava kararırken arnavut kaldırımı yollardan Holyrood Park'a giriyoz.

Bu piliç bayağı tehlikeli falan yani. Çok pis küfrediyo ve şimdik amındaki kızıl kılları bize gösterip arka koltuktan üstümüze tırmanmaya çalışıyo, aramıza oturmuş gibi filan oluyo. Chizzie bela okuyo çünkü kız vites koluna oturmuş, değiştiremediği için yokuş aşşağa dört nala iniyoz. "Baksanız şuna, sizi amcıklar! Siktiğimin deliğini ilk kim istiyo bakalım?" diye kükrüyo kız ikimize. Ali'yle asırlardır yatmadık hani ama bu kuşun yanına yaklaşmak için de kafayı yemiş olmak lazım.

Chizzie kahkahalar atarken arabayı Holyrood Park'ın büyük siyah kapılarına çarpmasına ramak kalıyo ama tam zamanında dönüyo ve içeri giriyoruz. Duruyo ve arabadan iniyoz. Koca Arthur's Seat tepesine bakıyorum. Arkamızda bi sürü inşaat işi var. Bi çeşit hükümet gösterisi, oy ve parlamento için falan işte. Güneş batınca hava da biraz soğuyo.

"Neriye gidiyoz," diye sayıklıyo kız ikide bi, inşaatın arkasına doru giden Chizzie'yi takip ederken. Büyük bi çitin üstünden atlıyoruz, yoldan görünmeyen ve tepeye bakan bi yere geliyoruz. Etrafta kimsecikler yok, duvarın üstünden fazla mesai yapan işçiler olduğunu duyabiliyosunuz ama bizi göremiyolar.

"Partilemek için havalı bi yer arıyoz, ha," diye göz kırpıyo Chizzie. Artık hava iyice kararmak üzere. Cebimde bi jöle bulup yutuyorum, öz sinirden abi, öz sinirden.

"Anla artık işte güzelim," diye gülüyo Chizzie ve fermuarını açıp ölece çıkarıveriyo, şişko, lastikimsi bişi olan sikini hani. Başka heriflerin sikleri harbiden çirkin görünüyo abi. Pilice, "Hadi bakalım, gel buraya," derken gözlerinde gerçek tehlike işaretleri var, "ağzına al bakalım, hadi."

Çatlak piliç biraz şaşkın görünüyo, sanki neler olduğunun yeni farkına varmış gibi. Ama omuz silkip diz çöküyo ve Chizzie'nin sikini emmeye başlıyo. Chizzie canı sıkılmış gibi ölece duruyo. Bi dakka filan sora başlıyo: "Bok gibi, amına koyiim. Nası yapılıcağını bile bilmiyosun," diyip sırıtarak bana bakıyo, "bu gerzek sürtüğe sik emmeyi öğretmem gerekecek şimdi, Spud."

Kızı saçlarından tuttuğu gibi naylonlara sarılı tuğla yığınlarına doru sürüklüyo. "Tamam... geliyorum... geliyorum, amına koyiim," diye bağırıyo kız, Chizzie'nin bileğine vuraraktan.

Chizzie bayağı kopmuş durumda. "Sakin ol, Chizzie! Sikim aşkına," diye bağırıyorum ama jöleler patlamaya başlamış, sesim havaya karışıp uçuyo.

"Kapa o siktiğimin çenesini," diye bağırıyo Chizzie kıza, beni duymazdan gelerek. Kız hırçın hırçın ona bakıyo. Tuğlaların yanında yeniden zorla diz çöktürüyo. "Üstüne çık şunun, Spud," diyo. Ben de baya sıçmış durumdayım artık, o yüzden hemen tuğlaların üstüne tırmanıyorum.

"Tamam," diyo Chizzie, "çıkar şu siktiğimin çükünü dışarı."

"Peki, tamam! Nası... ya..." diye kekelerken Dinamik Yerküre gözlerimin önünden öz kayıyo... manyak gibi gülmeye başlıyorum.

"Hadisene, siktiğimin sapık orospu çocuğu," diyo kaçık piliç bana. Suratından pislik akıyo filan abi, sanki saçlarından çeken benmişim gibi,

ben hiçbişi yapmadım ki.

"Yoo... öle demek yok ama," diyorum, "ben arkadaşça davranmaya çalışıyorum burda yani..."

Chizzie kahkahalar ataraktan bağırıyo: "Hadisene amcık ağız! Bu siktiğimin sarhoş orospusuna bişi kanıtlamaya çalışıyorum ben burda..."

Piliç kopuyo, ben de kopmak üzereyim, "Raymond diyo ki, çocuğu geri alabilecekmişim," diye mırıldanıyo piliç sarhoş sarhoş, çok kendiyle ilgili bi yerde, aynı benim gibi...

"Sen kendi derdine yan, amcık ağız seni," diyo Chizzie. Ben onun garip suratına bakarak salak bi ufaklık gibi kıkırdamaya başlayınca o fermuarımı açıp sikimi dışarı çıkarıyo. Chizzie! Aşağılayaraktan pilice bakıyo. "Piliçler ve oral, biliyosun mu?" diyo bana. "Bu işi doru dürüst beceren bi karıya henüz rastlamadım." Sora gene kıza dönüyo. "Şimdi dikkatini buraya versen iyi edersin, amına koyiim, çünkü bu hayatta alacağın en iyi siktiğimin dersi olucak," diyip gene bana dönüyo. "Bu siktiğimin hatunları var ya... Annen iyi yemek pişiriyo diye bütün piliçlerin iyi aşçı olacağını sanırsın ama onlar yannız basit yemekler pişirmede iyidir, hayal gücü ya da... incelik gerektiren bişiyin yanına bile yaklaştıramazsın hiçbirini. Neden en iyi şefler hep erkekler oluyo ha, televizyonda falan? Oral için de aynı şey geçerli. Bunların çoğu siki ağızlarına tıkıştırıp emerler, öle aşşa yukarı giderler, sanki ağızlarından am yapmaya çalışır gibi. Ben içerdeyken bi çocuk bana nası yapılacağını göstermişti... önce dilinle bütün siki baştan sona yalarsın..." dedikten sora sikimi tutup yalamaya başlıyo... Spud'ınki söz konusuysa bunu yapmanız çok uzun sürmez... ah ah ah...

Dinamik Yerküre... orda her şey harika olmalı.

Soğuk dili öz duyarlı penis derimin üzerinde hafifçe dolaşırken, "Seni hayvan herif," diyorum güçlükle soluyarak... Chizzie sanki bi Blue Peter sunucusu veya Fanny Craddock falan gibi konuşuyo... her yer etrafımda dönüyo ve hava gitgide kararmakta...

"Sen de yap, sürtükkk!" diye tıslıyo Chizzie. Bi an beni kastettiğini zannediyorum ama pilice söylüyomuş ve kız da onun sikinin ucunu ağzına alarak dediğini yapmaya başlıyo.

"Daha iyi... daha iyi," diyo Chizzie, "sora dilinin ucuyla başına hafif hafif vurmaya başlarsın... orda rahat ve de sertsin, di mi abicim..."

Öleyim falan yani ama hiçbişi hissetmiyorum. Hiçbişi...

Chizzie'yi duyuyorum ve aklıma Oscar kazanan o çocuk geliyo, "bu dünyanın kralı benim" diye bağırmıştı ya hani, sinemalarda oynatılan ve birazcık da uzun olan o filmi yaptı diye bi tek, çünkü geçen yaz seyretmiştim falan yani, sora Sick Boy'u düşünüyorum, eminim o da aynaya bakıp böle şeyler yapıyodur hani, "bu dünyanın kralı benim" falan diyodur... ve Chizzie devam ediyo... "...sora ağzına almaya başlarsın, yavaşça... yavaşça yaparsın... biraz incelik ister bu işler, amına koyiim... ağzına ne kadar çok alabildiğini gösterdiğin siktiğimin bi yarışı falan diil bu... dilini çalıştırırsın... onu sikin etrafında ağır ağır dolaştırırsın... daha iyi... dah-ha iyii..."

"Of, ağzına sıçiim Chizzie abi lan," diye solurken midemde bi hassaslık var, Chizzie'nin sikimin etrafındaki pis suratına bakıyorum. Eğer sikinizin üstünde görmek istemeyeceğiniz bi surat varsa, hem de hiçbi zaman, o surat bu surat işte ve sanki ilk defa neler olduğunun farkına varıp geri çekiliyorum...

Gözleri parlayaraktan bana, sora sikini emmekte olan maganda pilice bakıyo. "Gördün mü!" diyo zafer sarhoşluğu içinde. "Amcığı getirdim bile... yihuu..."

"Tuğlalardan aşağı yuvarlanıcaktım... tuğlalar..." diyorum.

Ama şimdi her şeye sulu bi çorba tabakasının arkasından bakıyorum, Chizzie de şiddetle kızın kafasını kavrıyo. "Artık hızı biraz artırma zamanı geldi, şimdi emme zamanı... em... EM, AMINA KODUĞUMUN ORUSPUSU!" Ve manyak gibi kızın ağzını sikiyo, gırtlağına kadar zorla sokarak kafasını sikiyo ve sayıklama halinde bi yarış yorumu yapıyo: "Şimdi Chizzie son metreye yaklaşıyo, siktiğimin sürtüğüne iyi bi sikiş gösteriyo ve Chizzie...AARRGGGGHHHH!!!!!"

Kızın kızıl yelesinden mengene gibi tutup kasıklarını suratına geçiriyo, çekilip kızı bıraktığında hatun dölden nefesi tıkanmış bi halde, boğulur gibi öksürüp ağzını siliyo. Chizzie başıyla bi işaret yapıyo. "Tebrikler, az önce Chizzie'nin seks okulundan mezun oldunuz."

Bu olanlar doru diildi, abi, yo, yo, yo. Öne doru sendeleyerekten falan, hatunun yanına diz çöküyorum. "Her şey yolunda," diyorum onu rahatlatmaya çalışarak, sanki buna ikimizin de ihtiyacı var, her ikimizin de, biliyosun mu? Hatun aniden konuşmaya başlayıp, "İkinizin de, ikinizin de ağzına sıçiim," diyerek apışaramdan ittirmeye başlıyo ama ben sertleşemiyorum, onu ağzından öpmeye başlayıp, "Tamam... tamam" diyerek pantolonuyla donunu çıkarıyorum. O kuru bok yumrularını dökmek ister gibi sallıyorum pantolonu, kahverengi golf topları sanki, sora kukusunu parmaklıyorum ve sertleşiyorum. Kaputu cebimden çıkarıp sikime takmak için biraz debeleniyorum ama yapmam lazım... lazım... lazım... amından yapışkan, leş kokulu, pıhtılaşmış kuku suyu damlacıkları akıyo, biliyosun mu ve çüküm kolayca içine giriveriyo. Onu duyabiliyorum, Chizzie kedisini, bütün bunlar yaşanırken alay edip kızı aşşağılıyo, kız da ona hırıldıyarak karşılık veriyo ve ben sanki orda diilmişim gibi hissediyorum. Kızı biraz pompalıyorum ama bok gibi, hiç düşündüğüm gibi diil, Ali'yle olduğu gibi olacağını sandığım için ne kadar salakmışım, çok kızgınım abi, kendime kızıyorum ve kız alay eder gibi bağırıyo: "Hadi! Daha hızlı sik! Hepsi bu kadar mı!" Bütün spermlerimi yağmurluğa dolduruncaya kadar pompalamaya devam edip arkaya devriliyorum...

Yerde yuvarlanıp pantolonumu çekmeye uğraşırken kaput hâlâ sikimde. Şimdi Chizzie yeniden başlamış, kızı tutup ittirerek elleri üstünde emekleme pozisyonuna getiriyo, sora boğazından biraz balgam çıkarıyo ve kız, "N'oluyo, amına koyiim..." diye bağırıyo ama o burnunun derinliklerinden biraz da sümük çıkarıp ağzında hepsini kokteyl yapıyo. Sora kızın bokla kaplı göt deliğine tükürüyo. Chizzie pozitif, yani kelimenin tıbbi anlamında, sadece, sadece bu senaryoda diyelim, yoksa gerçek hayatta filan, ondan negatif adam bulmak zordur, biliyosun mu? Yağmurluk takmak için uğraşmıyo bile. Kızın da öle olduğunu bildiğini veya sandığını varsayıyorum ama büyük ihtimalle umurunda bile diil çünkü kızı direkman götten sikmeye başlıyo. Böle yapmamak gerekir, önce yavaş başlarsın falan yani... Ali ve ben böle şeyler yapmayız tabii, artık *bişi* de yapmıyoz zaten... ama kız inliyo ve gözünden yaşlar geliyo ve suda yüzemeyen şişmiş ve beyazlaşmış bi balina veya fok balığı gibi görünüyo.

İşi bittiğinde kızdan ayrılıp boklu sikini hatunun pantolununun temiz bi tarafıyla siliyo.

Kız yuvarlanıyo, suratı bok gibi, burnundan sümükler akıtaraktan, "Seni orospu çocuğu!" diye bağırıyo ve pantolunu çekiştirmeye çalışıyo.

"Kapa o siktiğimin çenesini!" diyo Chizzie, suratının ortasına bi yumruk indirerekten. Bi çatırtı sesi geliyo ve ben gerilip paralize oluyorum, jöle ve onca içkiye rağmen hem de, sanki bana vurmuş gibi hani. Sora kız deli gibi haykırıyo ve Chizzie göğsünü nerdeyse içine göçürtücek bi tekme geçiriyo.

Artık bişiler söylemek zorundayım çünkü bu çok manyakça abi. "Hey, n'apıyosun, amına koyiim, Chizzie... diyorum. "Bu kadarı fazla artık."

"Sana neyin fazla olduğunu söyleyeyim abicim," diyo kızı göstererekten. Hatun oturmuş sessizce hıçkırarak göğsünü ovuşturuyo, "yıkanmaya ihtiyacı olan pis sürtükler bunlar, amına koyiim! İşte, al sana banyo!"

Sora kızın saçlarına işemeye başlıyo, kokmuş, pis, paslı, biralı sidik falan hani. Kız hareket falan etmiyo, bi tek orda oturup ağlıyo, ölesine. Çok zavallı görünüyo yani, çok gariban ve de aşşağılık, insan gibi diil, kendi kendime diyorum ki, acaba insanlar beni de mi böle görüyo, sıçmış olduğum zamanlarda falan hani? Tek başına koşu yapan bi adam beyaz eşofmanlar içinde yanımızdan geçiyo, bize bakıyo, hızını kesmeden dönüp koşmaya devam ediyo. İnşaatta birbirlerine bağıran çocukların seslerini duyuyorum. Chizzie kötü bi kedi, tamam, bunu herkes biliyo. Ne yaptığını hepimiz biliyoz... ama Chizzie içerde yattı. Topluma olan borcunu falan ödedi yani. Ama beni onla birlikte görenler hakkımda ne düşünüyo acaba?

Bu bana çok koyuyo hani, benim de kötü bi orospu çocuğu olduğum gerçeği bana çok koyuyo. Ama bende o çeşit bi... öle bi kötülük yok abi, böle bişiler yapmama neden olucak türden bi kötülük yok içimde benim. Dünyadaki çoğu insan gibi benim kötülüğüm de pasif cinsten bi kötülük, geçiştirme türünden bi kötülük, hiçbişi yapmamaktan çünkü buna değecek kadar değer verdiğin hiç kimsenin olmamasından, tanıdığım insanlar dışında tabii. Neden herkese tanıdığım insanlar kadar değer veremiyorum? Chizzie beraber takılmak için tehlikeli bi herif ama hapiste bana arkadaşlık etti ve bana telefon edip tüyo verdi, bütün bunların bi anlamı olmalı... çünkü Ali'yle Andy'yi Disneyland'e götürüyorum, her şey yeniden çok güzel olucak ve bunların hepsi Chizzie sayesinde oldu...

Yürüyoz, Chizzie ile ikimiz parktan yürüyüp başka bi paba gitmek için Abbeyhill geçidinden dışarı çıkıyoz. Aptal pilici ıstırabı ve aşşağılanmışlığı içinde yalnız bırakıyoruz. Dönüp ona bi daha bakıyorum çünkü benim de sonum bu olucak abi, biliyorum, Ali beni terk etsin hele, tamam, bitmiştir... ve aslında terk etti bile, belki de bitti... ama yo, çünkü param var ve onunla her şeyi yeniden rayına sokucam ve Leith kitabım var ve Disneyland'e gidiyoz yani...

Biraz ortalarda dolaşıp şu paba giriyoz. Chizzie'ye sınırı aştığını falan söylüyorum, o da bana şöle diyo: "Bu amcıklara en ufak bi sempati duymuyorum. Senin sorunun bu, Spud, amcıklara karşı çok iyisin. Senin gibi amcıklar zannediyo ki bütün amcıklar bu siktiğimin göçmenlerini severse her şey çok iyi olacak falan ama işler böle diil. Nası biliyosun mu abicim?" Suratı benimkinden bikaç santim uzakta ama gene de odaklamakta zorlanıyom. "Nası biliyosun mu? Onlar bizim kuyumuzu kazmaya çalışıyo, işin aslı bu. Bu sözümü unutma, amına koyiim."

Yarı bilinçsiz, kafayı yemiş bi haldeyim ve cebimde bi tomar para var. Ama Chizzie'nin yüzündeki bişi beni rahatsız ediyo. Söylediği ya da o kadına yaptığı şeylerle ilgili bişi diil. O yüzü inceliyorum. Daha çok kaşlarını kaldırıp gözlerini sana dikişi ve kafasını geriye atışıyla ilgili bişi. Daha bunu yapmadan bikaç dakka önce, bu kediyi yumruklayacağımı biliyorum. Bu bikaç dakka onu kıl etmekle geçti ve artık ikimiz de neler olucağını biliyoz.

Sora herife aniden, öz geçiriyorum ve yumruğun boşa gittiğini zannediyorum çünkü elimle kolumu, hiçbişi hissetmiyorum ama burnundan kanlar aktığını ve bardaki insanların bağrıştığını duyuyorum.

Chizzie benim yumruğumdan sora elini suratına kapatıyo, sora ayağa kalkıp bardağı eline alınca bira yerlere dökülüyo. Ben de ayaktayım filan, bana vurmaya çalışıyo ama beceremiyo ve barmen bize bağırmıya başlıyo. Chizzie bardağı bırakıyor ama adam gene de bağırıyo: "DIŞARIIII!"

Kapıya doru yürürken durup bi düşünüyorum; Chizzie'yle dışarı çıkmam, hiç yolu yok hani, kapıda durup ona yol veriyorum. O dışarı çıkınca pabın kapısını arkasından kapayıp kilitliyorum. Chizzie bana tekrar saldırmak için tekmeleyerek kapıyı açmaya uğraşıyo ama iki barmen de geliyo ve kapıyı açıp siktirip gitmesini söylüyolar ona. Chizzie içeri girmeye çalışıyo ama

çocuk onu tutunca Chizzie de çocuğa yumruk atıyo. Chizzie'yle çocuk boğuşurken öbür çocuk beni kolumdan tutup dışarı atıyo. Şimdi ben ve Chizzie pabdaki çocuklarla dövüşüyoz ve durum çocuklar için çok kolay çünkü ben sarhoş ve jöleliyim, Chizzie de sarhoş, artı ben zaten dövüşmeyi beceremem ki. İşte biraz uğraşıyoz, sora onlar içeri giriyolar, bizi dayak yemiş ve inler bi halde sokakta bırakıyolar.

Birbirimizden uzakta yürüyüp bağırarak küfürler ediyoruz ve sora barışır gibi olup içmeye devam etmeye çalışıyoruz. Ama ne kadar sarhoş ya da kavga etmiş ya da kanlar içinde olursa olsun kapıdan herkesi aldıkları şu fare deliği dışında hiçbi pabda bize servis yapmıyolar ve ben bi süre sora sızıyorum, uyandığımda Chizzie'yi kaybetmiş olduğumu fark ediyorum. Kalkıp kapıya gidiyorum, Abbeyhill'de bi yerlerdeyim ve uzamaktan başka yapabileceğim hiçbişi yok.

Abbeyhill Colonies'in sokaklarında oynıyan çocuklar bıkkınlık içinde bana bakarken birinin "ALISON! A-LI-SAAWWNN..." diye bağırdığını duyuyorum, kayıp yere düşüyorum ve çitlere tutunup kendimi yukarı çekiyorum. Aynı çığlık tekrar kopuyo ve bu sefer çığlığın benden geldiğini anlıyorum.

Easter Road yolundaki büyük kırmızı blokları geçerek Rossie Place'e doru sürüklenirken hâlâ bağırıyorum, sanki iki beynim var gibi, biri düşünüyo, öteki bağırıyo.

Hibs forması giymiş iki hatun yanımdan geçerken bi tanesi konuşuyo: "Kapa çeneni lan."

"Ben Disneyland'e gidiyorum," diyorum kızlara.

"Bence sen çoktan gitmişin bile oraya," diyo bi tanesi.

46. Dümen # 18.747

Nikki bir tanrıça. Bir süredir onu izliyorum; insanlarla nasıl oynayacağını, onları nasıl özel hissettireceğini biliyor. Mesela bir sigara içmek isteyip istemediğinizi sormuyor, "Benimle bir sigara içmek ister miydin?" diyor. Ya da "Birlikte şarap içelim mi?" diye soruyor, her zaman kırmızı şarap içiyor, asla beyaz içmiyor. Kaliteli bir hatunu beyaz şarap osuran, Manchester permalı, Fife'lı yada Essex'li karılardan ayıran özellik budur işte. "İkimiz için biraz çay yapayım mı?" ya da "Seninle beraber Beatles dinlemek isterdim. Norwegian Wood. Harika olurdu." Ya da "Birlikte çıkıp giyecek yeni bir şeyler alalım mı?"

Finansman işimizde benden daha başarılı ve hiçbir ilerleme kaydedemeyişim artık beni endişelendirmeye başlıyor. En azından film işi yolunda gidiyor, dün gece Martello Court asansörlerinde Wanda'nın Mikey Forrester'a oral yapışını çekmek gibi tartışmalı bir şerefe nail olmama rağmen. Leith'den eski bir arkadaşım olan Brian Cullen, Edinburgh'un en yüksek kulesinin güvenlik işine bakıyor, Martello Court'un yani, Mikey'nin sıska sikinin değil. Her şeye rağmen, dört numaralı kardeş de tatmin edilmiş oldu işte.

Bu iş beni düşündürüyordu ama neyse ki Skreel'in telefonuyla dualarım gerçek oluyor. "N'abersin abicim?" diyor, ben yeni yaptığım çizgi boşa gitmesin diye aksırığımı tutmaya uğraşırken. Bugünlerde bu bokun çoğu burun boşluğumda ve sinüslerimde toplanıyor sanki. Sümkürdüğümde ciğerlerime giden tozdan daha fazlasını mendilimde buluyorum. Burnum sıçmış durumda, pipoya ihtiyacım var.

"Skreel. Ben de tam seni düşünüyodum, alçak herif. Arkadaşıma senden bahsediyordum: Glasgow'dan arkadaşım Skreel sağlam çocuktur, beni hiç yarı yolda bırakmaz diyordum. Yeni haberler var mı, abi? Ha?"

"Sen n'aptın böle, Sick Boy?"

"Çok mu belli oluyor?" diye kıkırdıyorum. "Çilek yaptım işte. Cehenneme giden manyakça, yavaş ve pahalı yolculukta Şeytan'la yol

arkadaşlığı yapıyorum."

"İyi anlaşma. Her neyse, istediğin pilicin adı Shirley Duncan. Küçük, şişko bi piliç, Govanhill'de annesiyle beraber yaşıyo. Erkek arkadaşı yok. İçine kapalı bi tip. Cuma günleri işten sonra arkadaşlarıyla All Bar One'da içmeye gider. Bu gece de orda olacak."

Bu Glasgow'lu nasıl bir insan böyle. "Seninle altıda Sammy Dows'da buluşuruz."

"Olmuş bil koca adam."

İçimde Ronald Morteson kazağım, Armani ceketle pantolonu çekmiş, istasyona gidiyorum. Ayakkabılarım Gucci. Maalesef dolapta uygun çorap bulamadım ve beyaz havlu Adidas çoraplar giymek zorunda kaldım. Trene binmeden önce Waverley'de bir çorapçı bulup bunlardan kurtulmam lazım yoksa siki tuttum demektir.

Bir çift ince lacivert çorap alıp Adidas'ları Skreel için saklamayı düşünüyorum ama yanlış anlayabilir. Trene binmeden hemen önce cepteki mesajları kontrol ediyorum. Renton İskoçya'ya döndüğünü söylüyor.

Amcığın paranoyası doruklarda, Franco'nun arkadaşlarından birine haber uçururum diye bana nerede kaldığını bile yazmamış. Yakında anlarız nasılsa.

Pahalı bir yerde oda ayırtırsam işi iki kere garantilemiş olurum diye düşünerek, Glasgow'dan Malmaison'u arıyorum. Trenden inip Sammy's'e gittiğimde Skreel barda duruyor. Neredeyse dört yıl olduğunu fark ediyorum. Bardaki iki Weedgie tenekeciye beni Sick Boy diye tanıştırırken irkilmemeye çalışıyorum. "Bu Sick Boy Edinburgh'dan abicim," diye gülüyor Skreel, "biraz çelişkili bi durum anlayacağınız."

Weedgie'ler. Bıçaklarını ellerinden alıp kişisel temizliği öğretirseniz, mükemmel ev hayvanları olabilirler. Ama Skreel koltuğa kurulmuş vaziyette ve işini iyi becerdi, o yüzden şu anda alttan almaya ve arkasından gelecek büyük ikramiyeyi beklemeye hazır bir halde, onun bu laf sokmalarına katlanıyorum. "Her neyse, küçük piliç nerde?" Bir zamanlar gördüğüm bir çizgi filmdeki gibi, galiba Herman ve Catnip'deki Catnip gibi sesimi alçaltarak şarkı söylemeye başlıyorum: "Tam gülme havamdayım..."

"Nası bi iş çevirmeye çalıştığını bilmek bile istemiyorum, seni orospu çocuğu," diyerek gülüyor Skreel, tabii ki *bilmek* için kesinlikle can attığını kastederek. Cebine tıkıştırdığım zarf sesini kesiyor.

"Bir gün sana anlatacağım ama daha diil," diyorum sade ve soğuk bir son söz olarak.

Dışarı çıkıp sıkıcı yağmurun altında George Meydanı'ndan geçip Weedgie'lerin şehrin bu süslü püslü bölümüne verdikleri komik isimle Merchant City'ye geliyoruz. Polisin teki bira içen bir hanzoyu durdurup elindeki kutuyu bırakmasını söylüyor. Saçmalığa bak. Glasgow magandalara-sıfır-tolerans projesini yürütme konusunda ciddiyse, şehir nüfusunun tamamını büyükbaş hayvan taşıyan kamyonlara doldurup Kuzey İskoçya'ya taşıması gerek.

Bu fikrimi Skreel'e de açıklayınca arkadaşı olmasaydım beni bıçaklayacağını söylüyor.

Ben de ona zaten başka bir şey yapsaydı şaşacağımı söylüyorum.

Her yerde rastlayabileceğiniz türden, klasik bir All Bar One. Böyle yerlerdeki karakter eksikliği müşterilerinde az biraz var olan karakteri de emip bitiriyor sanki. İnsanların ofisleri kapandıktan sonra iş arkadaşlarıyla içmeye gittikleri ve onları eve götürüp sikecek kadar sarhoş ya da ümitsiz durumda birini bulmayı umdukları bir Ikea teşhir salonu. Bir Kötü Manchester Permaları deniziyle karşı karşıyayım; burada bir pazar günü Arndale Centre'da görebileceğinizden daha da fazlası var.

Bara gidiyoruz ve Skreel Shirley Duncan'ı gösterdikten sonra kaygısızca "İyi Şanslar," dileyip beni tek başıma bırakıyor.

Pekâlâ, selam bebek. O olduğunu zaten bir bakışta anlayabilirdim. Yanında iki piliç daha var, bir tanesi fena değil, öteki hafiften sürtük. Ama benim ilgilendiğim pilicin, benim Shirley'min, birkaç kilodan daha fazlası var. Renton'la aynı fikirde olduğum konulardan biri şişkoluğun iğrenç bir şey olduğu. Hiçbir şekilde affedilemeyecek olan, açgözlülüğü ve kontrol eksikliğini, ayrıca kabul etmek gerekir ki ruh hastalığını ortaya koyan, boğucu bir sosyal deformasyon. Yani bir kadında bunları gösterir: bir erkekteyse kişiliği tamamlayan ve yaşama sevincini gözler önüne seren bir unsur olabilir.

On sekiz-on dokuz ya da yirmili yaşlarının başında görünüyor (şişkolukla ilgili başka bir sorun da budur, ne kadar şişkoysanız kaç yaşında olduğunuzun anlaşılması da o kadar zorlaşır) ve baskın bir anne figürü tarafından giydirilmiş. "Pazarda bulduğum, bin dokuz yüz ellilerden kalma, ucuz malzemeden yapılmış bu zihinsel özürlü elbisesi sana çok yakışacak bir tanem." Barda dikilip bir JD kolayla oyalanıyorum ve kızın arkadaşının, yani sürtük olanın yanıma gelmesini bekliyorum. Bir gülücük atıyorum ve saçlarını gözlerinden çekerek yüzünde plastik bir mahcubiyetle bana karşılık veriyor. Bu yıldızcık artık hepimizin oynaması gereken "Hayattayım, gerçekten" mealindeki oyunda birkaç santimlik ekstra desteğe ne kadar ihtiyaç duyduğunu gizleyemiyor.

"Cuma günleri bu kadar erken saatte mi dolar hep burası?" diye soruyorum kıza, Sting New York'ta bir İngiliz hakkında bir şeyler söylerken.

"Ya evet, burası Glasgow," diyor. "Sen nerelisin?"

Of, bu iş çok kolay. Keşke orada oturan Şişko Hantal Kız yerine bu olsaydı. "Edinburgh canım, iş için geldim ama dönmeden önce bir içki içeyim dedim. Sen işten yeni mi çıktın?"

"Evet, biraz önce."

Kendimi bu pilice tanıtıyorum, onun adı da Estelle'miş. Bana bir içki ısmarlamayı teklif ediyor. Ben ona ısmarlamak için ısrar ediyorum. Arkadaşları olduğunu söyleyince mükemmel bir Edinburgh centilmeni olarak hepsine birden içki ısmarlıyorum.

Piliç çok etkilenmiş durumda ve nedeni çok belli. "Bu kazak Ronald Morteson mı?" diye soruyor, yünün kalitesini hissederek. Belirsiz bir onaylama ifadesiyle gülümsüyorum. "Anlamıştım!" Edinburgh'lu ve Londralı kadınlarda, eğer onun iki katı yaşta değillerse göremeyeceğiniz o tartan, ölçüp biçen bakışlarla bana bakıyor. *I'm a Leither in soap-dodger-land, oh, oh*[52]...

Elimde içkilerle yanlarına gittiğimde, hepsinin de bayağı sarhoş olduğunu anlıyorum. Shirley Duncan bile sarhoş. Estelle bana bakıp Marilyn'e, yanlarındaki öbür pilice dönüyor: "Tam ayı avlama modunda," diye kıkırdarken öksürüp içkisinin birazını püskürtüyor.

"Yanlış deliğe mi girdi?" diyorum gülümseyerek. Shirley Duncan'ın bakışlarını yakalıyor ve karşılığında travmatik bir bakış alıyorum. Bu üçlüdeki çirkin kız kardeşin kim olduğu belli.

Marilyn, "Tuhaf, onunkiler genelde yanlış delikten *çıkar*," diyerek gülerken Estelle ona bir dirsek atıyor. Marilyn'e asılma konusundaki doğal içgüdümü frenliyorum, acil durumlarda Estelle bile işe yarayabilir aslında ama şimdi iş zamanı.

Shirley utanmış görünüyor, evet, kesinlikle bu grubun ineği o. "Sen nasıl bir iş yapıyorsun, Simon?" diye soruyor ürkek ürkek.

"Ah, Halkla İlişkiler. Daha çok reklamcılık. Buradaki bazı projelerle ilgilenmek için Londra'dan Edinburgh'a yeni taşındım."

"Ne tarz müşterilerin var?"

"Film, televizyon, böyle tipler," diyorum. Ben atmaya devam ediyorum, içkiler de gelmeye ve alkol sistemlerinde patladıkça lekeli suratlarının genişleyip kızardığını, hormonlar etrafa saçıldıkça işaret lambası gibi yanıp söndüklerini görüyorum. Evet, üstünde şöyle yazan bir Vegas tabelası gibi: SİK BENİ LÜTFEN.

Estelle denen kızı avucumun içi gibi biliyorum, ona tam bir tedavi uygularsam altı ay içinde öğle yemeği için Kings Cross'da amuda kaldırıp şarkı söyletebileceğimden eminim, amına koyayım. Evet, bazı piliçler vardır ki etraflarına yaydıkları arıza kokusunu alabilirsiniz; o koku kötü bir baba ya da üvey babanın bıraktığı tedavi edilemez bir ruhsal yaradan kaynaklanır genelde; bir süreliğine sosyal bir egzema gibi uykuya yatsa da her an patlamaya hazır bekler. Orada, gözlerinde görürsünüz, o bozulmuş, yaralı ifadeyi, kötücül bir güce yıkıcı bir aşkla bağlanma ihtiyacını gözler önüne serer; o güç onları tüketene kadar da bağlanmaya devam ederler. Bunun gibi piliçlerin bütün hayatları kullanılma ve sömürülme üzerine kuruludur ve sakın yanlış anlamayın ama yağmacıları onları ne kadar amansızca bir takip içinde aramaya programlıysa, onlar da kaçmak için değil, bir sonraki kullanıcılarını avlamak için bir o kadar programlanmışlardır.

Gece Klatty's'de devam ediyor ve ben öteki ikisini es geçiyor, kızın kendisini de şoka uğratarak Estelle ve Marilyn'i atlatıp Shirley Duncan'a

asılmaya başlıyorum. O şişko ve taze ve ben kendimi kokarcayla sosyal hizmet uzmanı arası bir şey gibi hissediyorum. Çok geçmeden öpüşmeye başlıyoruz ve çıkıp Malmaison'a gidiyoruz. "Bunu daha önce yalnızca bir kez yaptım..." diyor bana.

Yatağa girerken dişlerimi sıkıp işi düşünüyorum. Taş gibi sertim ve ellerim koca memelerinde dolaşır, o sarkık bacaklarda aşağı yukarı giderken arada o ay manzaralı göte uğruyor. İçine girdikten az sonra boşalıyor. Kontrol nedeniyle kaputun içine boşalmamayı tercih etsem de boşalmayı taklit etmek için sahte bir homurtuyla vücudumu gerip kasıklarımı spazmik hareketlerle ona bastırıyorum.

İlk defa orgazm taklidi yaptığımı düşünüyorum. Hiç fena değildi.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yapmış olduğum fedakarlığın boyutları gözle görülür hale gelince midem bulanmaya başlıyor. Yataktan çıkıp bir şeyler söylüyor. "Gitmem lazım, bu sabah mesaim var."

"Ne," diyorum hafif endişeli bir sesle, "Rangers deplasmandayken de mi çalışıyorsun?"

"Yok, ben Ibrox'da çalışmıyorum artık. Geçen hafta oradan ayrıldım. Yeni işim bir seyahat acentesinde."

"Sen Ibrox..."

"Dün gece çok güzeldi, Simon. Seni ararım! Geç kaldım," deyip kapıdan çıkıyor ve ben şişko bir sidikli tarafından tecavüze uğramış vaziyette, amcık Skreel'in beceriksizliğine lanetler ederek, orada öylece kalakalıyorum.

Otelde kahvaltı edip kendimden nefret ederek Queen Sokak'a gidiyorum ve cepten Skreel'i arıyorum. Masum olduğunu söylüyor ama bu sabun düşmanı beni tuzağa düşürdü, eminim bundan. "Bilemiyorum ki, koca adam. Kendini koy verme hemen, kızla biraz takıl, belki seni orda çalışan birileriyle tanıştırır."

Nikki'nin benden daha iyi durumda olduğunu umarak, "Mmmph," diye telefonu kapatıyorum.

47. "... Her Şeyle Patates Kızartması..."

Kötüyüm, fenayım, berbatım. Mel'le ikimiz dün Craig'le boks ringi sahnesini oynamak zorunda kaldık. Neyse ki sonradan Craig'le sikişmem gerekmedi. Senaryo değiştirilmişti, soğuk bir sabah Leith'deki bir boks kulübünde buluştuğumuzda ilk fark ettiğimiz bu oldu. Rab kameraları kuruyordu, yanıma geldi. "Bunu yapmamalısın, yazdığımız senaryoda bu yoktu."

Ona cevap vermeden Simon'a yaklaşıyorum. "Bu ne işe yarayacak? 'Jim iki ucunda da penis başı olan kırk beş santimlik bir dildo çıkarır. Üzerinde cetvel gibi uzunluk birimleri vardır.'"

"Evet," diyor Simon, Mel'e el kol hareketleri yaparak, "büyük lezbo aşk sahnesinden önce kızlar arasında daha fazla gerilime ihtiyacımız var diye düşündüm. Fazlasıyla yumuşak, kardeşçe ve sıcaktı. Karakterlerde biraz rekabet hissi yaratmak işe yarayacak gibi hissettim. İkisi de Tam'in siki üzerinde özel hak sahibi olmak istiyorlar, anlıyor musunuz?"

Mel'e bakıyorum, Simon o sırada kolumu okşuyor. "İyi olacak."

Ama kolay bir sahne değil. Melanie ile ben boks ringinde dört ayak üstündeyiz ve dildo aramızda, içimizde. Onu birbirimize doğru ittirmek zorundayız, popolarımız birbirine değdiğinde dildoyu en fazla almış olan kazanıyor ve Craig'le sikişme hakkını elde etmiş oluyor. En kötüsü Simon'ın sahneyi kuruş tarzı, tezahürat yapsınlar diye Terry'nin miki film seyrettirdiği pabdan adamlar getirmiş.

Çok farklı bir his. Bu işe başladığımdan beri kendimi ilk kez kullanılmış hissediyorum. O çirkin adamlar ringin etrafını sarıp buruşuk suratlarıyla bağrışıp çağrışırlarken kendimi insan gibi değil, bir nesne gibi hissediyorum. Bir ara gözlerimden yaşlar aktığını farkediyorum. Simon'ın tezahüratı, "Hadi Nikki, hadi bebeğim... sen bir numarasın... çok seksisin..." beni acayip sinir ediyor, işleri daha da kötüleştiriyor. Kuruduğumu ve gerildiğimi hissediyorum. Çenesini kapaması için dua ediyorum. Ne söylerse söylesin, kafasından esas geçenleri duyup duruyorum: *biz*

Britanyalılar insanların sikildiğini görmek isteriz. Sayısız tekrardan sonra, Mel'le birbirimizin kollarına düşüyoruz. Kendimi ağrılı, sızılı ve eksilmiş hissediyorum. "Ara veriyoruz kızlar. Kurgu için yeterince ateşli malzeme topladık," diyor Simon.

"Galip" gelen Mel, Craig'le yapacağı performansa başlıyor. Simon kolunu omzuma atıyor. Sümük gibi. "Dokunma bana," diyorum, kolundan sıyrılarak. Mel'in işi de bittiğinde ikimiz birlikte çıkıyoruz ve botanik bahçelerine gidip bir cigara sararak yanımızdan geçen her yaştan adamı izlemeye başlıyor, adamların porno seyredip seyretmediğini anlamaya çalışıyoruz. Sonra slip mi baksır mı, at mı fare mi oynayarak donlarının içindeki şeyin kalitesini kestirmeye çalışıyoruz. Daha şamatacı ve taşlaşmış, daha alaycı ve kaba oluyoruz gitgide ve intikam duygularımızı yeteri kadar tatmin ederek kendimizi sağaltıyoruz.

Sonradan Simon bize uğruyor. "Cidden çok iyiydin Nikki, bu çok zor bir sahneydi."

"Beni incitti," diyorum kısaca, "kendimi kötü hissettim."

Simon gözyaşlarına boğulacakmış gibi bakıyor bana. "Özür dilerim... böyle olacağını bilmiyordum... o çete ortaya çıkıverdi öyle, Terry'nin miki kulübünden amcıklar işte..." Onun kollarına bırakıyorum kendimi. "Çok iyiydin Nikki ama seni bir daha asla böyle bir şey yapmaya zorlamayacağım."

"Söz mü?" diye soruyorum aşağıdan ona bakarak, kollarını etrafımda hissetmekten çok memnunum ve kendimi ufacık hissediyorum.

"Söz," diyor.

"Her neyse," diyorum, "beş numaralı kardeş de böylece doyuma ulaşmış oldu."

"Öbür işten ne haber?" diye soruyor Simon ve durumun kontrolüm altında olduğunu anlatıyorum.

Çünkü çocuğun arayacağından eminim. İşten sonra beni Her Şeyle Patates Kızartması diye bir yere götürdü. İsmini sevdiğim için oraya gidelim diye ben ısrar ettim. Simon, Terry ve Edinburg'daki diğerleri Glasgow ve sakinlerini aşağılıyor gibiler ama ben Üniversite'den insanlarla kulübe

gitmek için birkaç kez buraya gelmiştim ve tarafsız birisi olarak, Edinburgh'dan daha sıcak, içten ve canlı bulmuştum.

Patates Kızartması ikinci buluşmamızdı. O'Neill's'deki ilk buluşmamızda, onunla kolayca sohbete başlamış ve başka bir yere gitmek ister mi diye sormuştum. Daha küçük, daha sakin bir paba gittiğimizde bana bayağı kapılmış görünüyordu.

Zavallı orospu çocuğu gecenin sonunda havalarda uçarak son treni yakalamam için bana Queen Sokak'a kadar eşlik etti. Platformda beni dudaklarımdan öpmesine izin verdim ve ereksiyonunun vücuduma dayandığını hissettim. Tabii böyle bir şeyi söz konusu etmeyecek kadar hanımefendi bir kız gibi davrandım.

Trene binip elimden geldiği kadar acıklı bir tavırla ona el salladım. Uzaklaşan trenden onu kilo vermiş, daha tarz bir gözlük, hatta lens takmış olarak hayal ettim ve... yok, olmazdı.

Bir sonraki buluşmamız Patates'te gerçekleşti ve ben baklayı ağzımdan çıkarıverdim. Simon bana daha ağırdan almam gerektiğini söylüyor ama bu Alan'ın nasıl da kendinden geçmiş olduğundan haberi yok. "Bütün istediğim sizin şubedeki müşterilerin bir dökümü, Alan. Benden çıktığı bilinmeyecek. Onu bir pazarlama şirketine satmak istiyorum. Artı, bir de hesap numaraları lazım."

"Ben... ben... bakarım."

Tuvalete gidip cepten Simon'ı arıyorum ve ona iyi haberi veriyorum.

"Hayır, Nikki, temkinli davran, itiraz edebileceği noktaları önceden görmeye çalış."

"Ama benim için deli oluyor! Kesin yapacak!"

"Şu anda yapacak gibi görünüyor olabilir ama bunu garantilemek için her an yanında olman gerekecek, günde yirmi dört saat. Bunu ister misin?"

"Hayır ama..."

"Şimdilik her şey iyi ama tek başına yatağına yatıp seni düşünerek otuzbir çektikten sonra, kendine acıma ve nefret duyguları geri geldiğinde

şüphelenmeye başlayacaktır."

Simon insan doğasını tüm yönleriyle tanımıyor olabilir ama onun zayıf noktalarını kesinlikle çok iyi anlıyor. Yine de, otuzbir fantezilerinin başrolündeki insanın isteklerini kim yerine getirmez ki? Hangi erkek burada kısa devre yapar?

Gene de Simon haklıymış, Alan yeniden düşünmeye *başlamış* bile. Ben yanındayken her şey iyiydi ama yalnız kalır kalmaz mantığı onu yeniden ele geçirmiş. Geri döndüğümde bana isim ve adresleri alabileceğini ama hesap numaralarının başına büyük bela açabileceğini söylüyor. Pazarlama için hesap numaralarına neden ihtiyacım varmış ki?

Ne diyebilirim? "Onları sisteme girip bütün hesapları sıfırlamak isteyen bir hacker'a satmak istiyorum."

"Hayır! Bunu yapamam!"

"Yalnızca şakaydı," diyerek gülüyorum.

Gerginlik içinde bana bakıyor, sonra gülmeye başlıyor.

"Şifreleri bilmiyorum ki? Ya da imzaları? Numaralar yalnızca şirketin veritabanını oluştururken onlara zaman kazandırıyor. Gelecekteki olası müşteriler hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgiyi en kısa zamanda elde etmiş oluyorlar, o kadar." Tabağımdan bir patates alıyorum. "Patatesler harika," diyorum, burada patateslerin gerçekten çok iyi olduğu bilgisiyle avunarak.

48. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 5

Edinburgh aynı hatırladığım gibi: kışı geçirmiş olmamız gerektiği halde soğuk ve ıslak. Taksi şoförüne beni Stockbridge'e, yani Gavin Temperley'nin evine götürmesini söylüyorum. Temps mala elini sürmeyen birkaç arkadaşımdan biri, o yüzden onunla irtibatı koparmadım. Begbie gibileriyle asla işi olmaz.

Gavin'e vardığımda yirmili yaşlarda, çok güzel bir kız da dışarı çıkıyor. Temps çekingen görünüyor. Tartıştıkları çok belli. "Sizi tanıştırmadığım için kusura bakma," diyor birlikte içeri girerken. "Çıkan Sarah'ydı ve şu anda onun hit listesinde bir numara değilim."

O listede herhangi bir yerim bile olsa olur, amına koyayım diye düşünüyorum.

Çantalarımı bırakıyorum ve Gav'le beraber paba, oradan da köri yemeye gidiyoruz. Bu köri lokantasında yemekler çok iyi ve ucuz, çiftler arasında popüler ama grup halinde gelmiş sarhoş delikanlılar da yok değil. Amsterdam'da da birkaç güzel köri lokantası var ama köri kültürü çok oturmuş değil. Bir grup gürültücü, sarhoş manyağın bizden birkaç masa ötede oturduğunu görünce gıcık oluyorum. Neyse ki, benim sırtım onlara dönük olduğu için brinjal bhaji ve karides madrasımı çocukların yüksek sesli, usandırıcı şamatalarını görmek zorunda kalan Gav'den daha büyük bir iştahla yiyebiliyorum. Bir süre sonra biz de sarhoş olup takmamaya başlıyoruz. Ben işemek için aşağıya ininceye kadar.

Tuvaletten çıkarken kalbim duruyor, ağzımdan dışarı fırlıyor. Salağın biri, yumruklarını sıkmış, merdivenlerden inerek üstüme doğru geliyor. Donuyorum. Ağzına sıçayım... bu o... onu bloke edip vuracağım, dizleri üstüne çökecek ve...

Yo.

Bana toslayıp hızla içeri dalan başka bir manyak ama ona kızamıyorum. Aslında, bu sosyopatı tutup öpmek istiyorum; sırf Begbie *olmadığı* için.

Teşekkürler, siktiğimin headbanger'ı.

"Fotoğraf çekinmek de ister misin?" diye soruyor yanımdan geçerken.

"Kusura bakma abi, bir an seni tanıdığım birine benzettim," diye açıklama yapıyorum.

Ruh hastası herif bir şeyler mırıldanıp helaya dalıyor. Bir an peşinden gitmeyi düşünsem de vazgeçiyorum. Shotokan karate öğretmenim Raymond, bana dövüş sanatlarıyla ilgili öğrenilmesi gereken en önemli şeyin, ne zaman dövüşülmemesi gerektiğini bilmek olduğunu söylemişti.

Yemekten sonra Gav'le birlikte eve dönüp bütün gece içki içerek hikâyeler anlatıyor, hayat hakkında konuşup son zamanlarda yaşadıklarımızı birbirimize aktarıyoruz. Halinde tavrında beni üzen bir şeyler var. Onun hakkında böyle düşündüğüm için kendimi berbat hissediyorum, üstünlük taslamıyorum çünkü herifi cidden de seviyorum ama sanki elinde olanları sevmeyi öğrenemeden kendi sınırlarıyla yüzleşmiş gibi bir hali var. Bana Çalışma Bakanlığı'nda hâlâ aynı görevde olduğunu ve gelip geleceği yerin burası olduğunu söylüyor. Terfi için yaptığı başvurular defalarca geri çevrilmiş, o da artık denemekten vazgeçmiş. Adının alkoliğe çıktığını düşünüyor. "Çok komik, burada ilk işe başladığımda içki içmek zorunlu bir şeydi. Pablarda takılan birisi olarak şöhret yapmak senin sosyal, iş ilişkileri güçlü birisi olduğunu gösterirdi. Şimdi adamı müptezellikle suçluyorlar. Sarah... o her şeyi bırakıp onunla birlikte seyahat etmemi istiyor, Hindistan'a falan, o taraflara," diyerek başını sallıyor.

"Gitsene," derken sesimde ısrarcı bir baskı var.

Sanki sübyancılığa başla demişim gibi bir bakış fırlatıyor. "Onun için bunu teklif etmek kolay Mark, yirmi dört yaşında, otuz beş değil. Aramızda çok fark var."

"Siktir, Gavin. Eğer gitmezsen hayatın boyunca pişmanlık duyarsın. Gitmezsen onu kaybedersin, yirmi yıl sonra hâlâ o siktiğimin ofisinde çalışıyor olursun ve abaza bir müptezel, kimsenin benzemek istemediği zavallı bir göt lalesi olarak kalırsın. Üstelik bu en iyi ihtimal, bütün bunlar olmadan önce, en dayanaksız nedenleri öne sürerek, seni her an işten de atabilirler."

Gavin'in bakışları derinleşip donuklaşınca benim sarhoş muhabbetimin kulaklarına ne kadar aşağılayıcı ve zorlayıcı geldiğini anlıyorum aniden. Eskiden böyle konuşabilirdiniz, insanlara işlerinin ve çalışmanın ne kadar boktan olduğunu söyleyebilirdiniz ama artık her şey herkes için eskisinden daha değerli hale geldi ve biz yaşlandıkça çıtalar daha da yükseldi. "Bilmem ki," diyor sıkıntıyla, bardağını dudaklarına götürerek. "Bazen her şeye fazla bağımlı olduğumu düşünüyorum. İşte buraya kadar diyorum," diye itiraf ediyor, gözlerini iyi döşenmiş bakımlı dairesinde gezdirerek. Kusursuz, Viktoryen tarzda bir Edinburgh dairesi; cumbalı pencere, büyük mermer şömine, zımparalanmış zemin, kilimler, eski veya antika taklidi mobilyalar, renkli duvarlar. Her şey eksiksiz ve kalmak istemesinin asıl nedeni evin kredi borçları, bu çok belli. "Sanırım treni çoktan kaçırdım ben," diyor darağacı neşesiyle.

"Hayır, istersen gidebilirsin," diye ısrar ediyorum. "Burayı kiraya verebilirsin," diyorum, "döndüğünde hâlâ burada olacak."

"Bakalım ne olacak," diyerek gülümsüyor ama sanırım ikimiz de gitmeyeceğini biliyoruz siktiğimin geri zekâlı amcığının.

Gav benim küçümseyişimi hissederek, "Senin için kolay Mark, ben senin gibi diilim," diye neredeyse özür diliyor.

Benim için kolay olduğunu nereden biliyorsun, amına koyayım, demek istiyorum. Her şey senin kafanın içinde. Ama onun ev sahibim ve arkadaşım olduğunu unutmamam lazım, o yüzden şunları söylemekle yetiniyorum: "Sen bilirsin abi, kendi hayatını istediğin gibi yaşarsın ve kendin için neyin iyi olduğunu ancak sen bilebilirsin."

Bu söylediklerimi düşünürken daha da hüzünlü görünüyor.

Ertesi gün dışa açılmaya karar veriyorum. Göze çarpan kızıl saçlarımı saklamak için kafama bir şapka, gözlerime de sadece maça ya da sinemaya giderken taktığım gözlüklerimi takıyorum. Bunlarla birlikte, dokuz yıllık bir yaşlanmanın ve dolgunlaşmanın tanınmamak için yeterli olacağını umuyorum. Zaten ne olursa olsun Leith'den, beni tanıyan Begbie yandaşlarının bulunduğu o bölgeden uzak duracağım. Seeker'ın hâlâ Walk'un yukarısında yaşadığını duyduğum için, salak gibi oraya, ikinci depresif karşılaşmama doğru yollanıyorum.

Seeker'ın alt dişlerine tel takılmış. Bu onun meşum tebessümünü her zamankinden daha da beter bir hale getiriyor, Roger Moore'lu Bond dönemindeki Jaws gibi. Gav Temperly bana Fife'dan veya Glasgow'dan olduğu rivayetleri ortalıkta dolaşan bir çetenin herifin dişlerini sökmeye çalıştığını anlatmıştı. Beceremediklerine sevindim, herifin ölümcül gülüşü tam bir sanat eseriydi. Temps ayrıca Seeker'ın bu işe karışan çocukların çoğundan dehşetengiz bir şekilde intikam aldığını anlattı ama bu uydurmasyon bir haber de olabilir tabii. Tek bildiğim, tanıdıklarım arasında, etrafta birlikte göründüğüm takdirde Begbie'nin eski tayfasının haberi bile olmaz diyebileceğim tek insan olduğu. Büyük ihtimalle.

Seeker hiç gitmemişim gibi davranarak anında cank satmaya çalışıyor, ben istemeyince de çok şaşırmış görünüyor. Onunla birlikte otururken buraya gelme geri zekâlılığını göstermiş olmam beni hayrete düşürüyor. Seeker'la ikimiz hiçbir zaman gerçekten arkadaş olmadık; her şey iş içindi. Onun hiç arkadaşı yoktu, yalnızca kalbinin olması gereken yerde koca bir buz kütlesi vardı. Hâlâ dev gibi ve sert görünmesine rağmen, şu anda bende yarattığı fiziksel korkunun azlığı da beni hayrete düşürüyor ve Begbie ile de durum aynı mı olacak diye merak ediyorum. Seeker'da rahatlatıcı olan şey onun o sessiz, neşesiz azgınlığı, ahlaksızlığı. Divanın altından, Monopoli kutusunun ters çevrilmiş kapağına benzeyen bir şey çıkarıyor. İçinde gördüğüm şeylere inanamıyorum; kullanılmış prezervatifler, içleri dolu, kapağın içine yatırılıp belli bir sıraya göre dizilmişler.

"Geçen haftanın hasılatı," diyerek sırıtıyor o ağır, ölümün nefesi kokan bakışıyla uzun saçlarını yüzünden çekerek. "Bu The Pure'dan eve getirdiğim küçük bi piliçti," diyor duygusuz bir sesle, prezervatiflerden birini işaret ederek. Savaş alanındaki ölü askerlere benziyorlar, tam bir soykırım. Bunların içi dolarken onunla aynı odada olmak istemezdim.

Böyle durumlarda nasıl davranacağımı hiç bilemem. Duvarda Vaults'dan alınmış bir David Holmes posteri görüyorum. "İyi bi gece olmuştur eminim," diye yorum yapıyorum, duvarı göstererek.

Seeker beni duymazdan gelip başka bir prezervatiften bahsetmeye başlıyor. "Bu Substantial'dan kaldırdığım öğrenci piliç. İngiliz hatun," diye devam ediyor. Kısa bir an boyunca, onların gerçekten birer kadın olduğu hissine kapılıyorum, Seeker'ın sikinden çıkan bir çeşit lazerle eritilip küçültülerek pembe renkli lastik şeritlere dönüştürülmüşler. "Şurdaki," diye

açık kahverengi bir tanesini gösteriyor, "bi gece Windsor'da rasladığım bi piliçti. Karıyı her pozisyonda bütün deliklerinden siktim," dedikten sonra standart sıralamayı tıslıyor: "ağızdan, kukudan, götten."

Seeker'ı salak küçük bir pilicin tepesinde gözümün önüne getirebiliyorum, o kızı götten sikiyor, kız acı içinde dişlerini sıkmış anne babasının ve arkadaşlarının yanlış insanlarla birlikte olmaması gerektiği konusundaki uyarılarını çektiği eza ve cefanın ardında acımasız bir fon müziği olarak dinliyor. Belki sonradan bu olanların kendi seçimi olduğuna, tecavüze yakın bir şey değil de aralarındaki gizli bir anlaşma olduğuna kendini inandırmak için hıyar herifle yakınlaşmaya bile çalışıyor. Ya da belki de mümkün olduğu kadar çabuk siktirip gidiyor.

Seeker'ın kardaki-sidik-deliği gözleri başka bir prezervatife doğru kayıyor. "Bu da manyaklar gibi siktiğim, harbiden manyak, küçük bi orospuydu..."

Piliçlere kafayı yedirtip sonra da sikmek konusunda çok ünlüdür. O ve Mikey Forrester kızlara eroin verip kızlar patlarken düdüklerler. Piliçleri eroine alıştırdıktan sonra bir vuruş karşılığında sikmekten hoşlanırlar. Seeker'a bakarak insanların kötülüğün pençesine nasıl düştüklerini, olanaklarını bu kadar küçük bir ödül için daraltıp böyle bir tanımlamaya nasıl indirgediklerini düşünüyorum. Bütün bunlardan eline ne geçiyor ki? Bir cesedi düzmüş oluyor.

İşte benim şimdiki tayfa: hayatın sillesini yemiş bir devlet memuru ve Begbie'nin tanımadığı bir eroin satıcısı, eski bir ahbap. Yok, buradan hemen sıvışmak için can atıyorum. Artık Dunbar'da oturan annemle babamı arıyorum ve gidip onları ziyaret etmeye karar veriyorum. Çıkarken Seeker başlıyor: "Unutma, fikrini değiştirir de bi paket almak istersen..."

"Tamam," diyerek başımı sallıyorum.

Dışarı çıkıp Walk'a bakıyorum, Leith beni hem baştan çıkarıyor hem de iğrendiriyor. Sanki bir uçurumun kenarındayım, hem kıyısına kadar gitmek istiyorum hem de bunu düşünmek bile beni dehşete düşürmeye yetiyor. Canasta'da yumurtalı börekle birlikte bir fincan çay ya da Central'da bir bardak Guinness içmeyi düşünüyorum. Basit zevkler. Ama hayır, yüzümü aksi yöne çeviriyorum. Edinburgh'da da pablar ve kafeler var.

Hâlâ Edinburgh'daki ikametgâhımı öğrenmeye çalışan Sick Boy'u arıyorum, ona güvenmemin hiç yolu yok, ayrıca Gav'in başını da belaya sokmak istemem. İşlerin nasıl gittiğini soruyorum; filmin gidişatından ve işlerin gelişiminden çok memnun. Sonra bana Terry Lawson'la ilgili üzücü haberi veriyor. "Öğleden sora onu ziyarete gidelim mi?" diye soruyorum.

Kısa ve net cevabını ahizeden kulağıma tükürüyor: "Çok isterdim ama Jack Kane'de squash oynamaya gideceğim. Hastaneye Birrell gidecekti." Rab Birrell'in numarasını veriyor. Amsterdam'da tanıştığımızda Rab'i sevmiştim. Abisini seneler öncesinden biraz tanırdım, iyi çocuktu, iyi de boksördü aynı zamanda. Rab'i arayınca bana Terry'nin başına gelenleri tekrarlıyor. Rab onu ziyarete gideceğini söylüyor ve Doctor's Pub'da buluşuyoruz, yanında iki tane çok çekici piliç var ve kızları bana Mel ve Nikki olarak tanıştırıyor.

Kim olduklarını hemen anlıyorum, onların da beni biraz tanıdıkları ortada. Nikki, "Demek hakkında çok şey duyduğumuz meşhur Rents sensin," diyerek cool cool gülümserken o kocaman güzel gözler beni içlerine çekiyor, dişleri de inci gibi. Ruhumun çekildiğini hissediyorum ve bileğime dokunduğunda elektrik çarpıyor. Sonra sigarasını çıkarıyor. "Gelip benimle bir sigara içsene," diye teklif ediyor.

"Yıllar önce bıraktım," diyorum.

"Hiç kötü alışkanlığın yok ha," diye takılıyor.

Becerebildiğim kadar esrarengiz bir tavırla omuz silkip fikrimi söylüyorum: "Valla, Simon'ın eski arkadaşıyım, o var işte."

Nikki uzun kumral saçlarını yüzünden savurup başını arkaya atarak bir kahkaha koyuyor. Aksanı hafif burundan gelen, güney İngiltere banliyölerine has bir aksan, züppelerin gösterişinden ve işçi sınıfının zenginliğinden yoksun. Öylesine çarpıcı derecede güzel bir kadın ki sesinin ağırbaşlılığı insanı neredeyse rahatsız ediyor. "Simon. Ne adam ama. Film işinde sen de var mısın o zaman?"

"Deneyeceğim," diyorum gülümseyerek.

"Mark finansman ve dağıtım işlerini halledecek. Amster-dam'da bi sürü bağlantısı var," diyor Rab.

"Süper," diyor Melanie duvardaki boyaları dökebilecek kadar muhteşem bir Edinburgh işçi sınıfı aksanıyla.

Hepimize birer içki daha alıyorum. Sick Boy'u, Terry'yi, Rab'i, bu ikisiyle düzüşme sahnelerinde rol alan herkesi deliler gibi kıskanarak en kısa zamanda kendimi de bu kulübe kabul ettirmeye karar veriyorum. Sick Boy'un kızlardan en az biriyle düzüştüğüne hiç şüphem yok.

Ama artık ziyaret zamanı, hastaneye gidip koğuşlara çıkıyoruz. Terry beni çok sıcak karşılayarak, "N'abers Mark?" diyor, "Dam nasıl?"

"Fena diil, Terry. Gerdek gecesi olanlara üzüldüm," diyerek derdine ortak oluyorum. Terry de eskilerden hatırladığım bir çocuk, o zamanlar da böyle deli doluydu.

"Ya... kaza geliyorum demiyo işte. Onu yumuşak tutmam lazım ama burda böyle taş gibi hemşireler varken işim pek kolay diil."

"Valla, bence uzun vadeli düşün, Terry," diye moral vermeye çalışıyorum. Başımla derin bir sohbete dalmış gibi görünen kızları işaret ederek, "ona çok ihtiyacın olacak."

"Çok doru diyosun, amına koyiim, hayatın gerçek tadı. Sekssiz bi gelecek..." diyerek içten bir korkuyla kafasını sallıyor, ki bu cidden korkunç bir düşünce.

Mel'le Nikki'nin gülüştüklerinin farkındayım, bir işler çeviriyorlar. Üzerlerinde yaramaz bir hava var. Sonra birdenbire Terry'nin yatağının etrafındaki perdeleri çekiyorlar. Nikki beni hayrete düşürerek memelerini açıyor, ardından Mel de aynı şeyi yapıyor ve yavaşça öpüşmeye, birbirlerinin memelerini okşamaya başlıyorlar. Ben kopmuş durumdayım, zihnimde bu olanları geride bıraktığım Leith'le bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Yapmayın... durun..." diye çığlıklar atıyor Terry; şu anda ereksiyonu kafesin altında yükseliyor ve dikişleri patlıyor olsa gerek. "KESİN ŞUNU AMINA KOYİİM..."

"Ne dedin?" diye soruyor Mel.

Terry, "Lütfen... şaka yapmıyorum..." diye inleyerek elleriyle gözlerini kapıyor.

Sonunda gülmekten katılarak durup sancılar içinde kıvranan Terry'yi rahat bırakıyorlar. Ziyareti kısa kesiyoruz, Terry de gitmemiz için yalvarıyor zaten.

"Bizimle bi içki içer misin Mark?" diye teklif ediyor Mel, koğuştan dışarı çıkarken.

"Evet, haydi beraber biraz viski içelim," diye miyavlıyor Nikki. Kulüplerde ona benzeyen tonlarca piliç tanıdım: flörtöz tavırlı, çevrelerine etkileyici bir cinsellik yayan. O cinsel güç bir süre kulaklarınızda çıtırdar ve kendinizi özel hissetmenize neden olur ama sonra herkese aynı şekilde davrandıklarını fark edersiniz. Yine de onlara katılmam için beni zorlamalarına gerek yok. Bağırsaklarımın biraz garip davranmasına ve peristaltik hareketlerin başlamak üzere olmasına rağmen arkadaşa ihtiyacım var. "Önce bir tuvalete gitmem gerek. Buradaki köri lokantası ve bardak bardak bira kültürünü unutmuşum."

Onlardan ayrılıp erkekler W.C.'sini buluyorum. Büyük bir tuvalet; pisuar, bir dizi lavabo ve altı adet alüminyum bölmeli bokhane. Duvara en yakın helaya doğru giderken bağırsaklarımın muhteviyatını dışarı salmak üzere pantolonumla donumu indiriyorum. Tanrım, ne saadet. Götümü silmeye başladığımda birinin önce tuvalete, sonra da yandaki helaya girdiğini duyuyorum.

Adam içeri yerleşir, ben delik temizliğimi tamamlarken bir küfür savuruyor, arkasından metal duvara vurduğunu duyuyorum. Ses çok tanıdık. "Hey ahbap, bu helada hiç tuvalet kââdı kalmamış, amına koyiim. Alttan bana biraz uzatsana la?"

Tabii ki demek ve helaya hiç bakılmadığından şikayet etmeye başlamak üzereyken, birden gözümün önüne bir yüz geliyor ve donup kalıyorum. Ama olamaz. Burada değil. Mümkün değil, olamaz, amına koyayım.

Bölmenin altındaki aralıktan bakıyorum, yirmi santim kadar bir boşluk. Bir çift güzel, siyah ayakkabı. Ama üstünde lekeler var. Ve o çoraplar.

Çorapları beyaz.

Kendi spor ayakkabılı ayağımı içgüdüsel olarak geriye çekerken, ses gözdağı vermek istercesine bağırıyor. "Çabuk olsana amına koyiim!"

Tir tir titreyerek, biraz kâğıt alıp aralıktan uzatıyorum.

"Sağ ol," diye bir şeyler geveliyor ses kaba bir şekilde.

Donumla pantolonumu çekerken cevap veriyorum: "Sorun diil," diyorum becerebildiğim kadar züppe bir ses tonuyla ve bu arada dehşet içinde terleyerek. Çabucak, ellerimi bile yıkamadan çıkıyorum.

Rab, Nikki ve Melanie'nin içecek otomatının yanında beni beklediklerini görüyorum ama hemen arkama dönüp titreye titreye koridordan yürümeye başlıyorum. Gitmem lazım. Soğukkanlı davranmam, bu işkenceye katlanmaktansa iyice emin olabilmek için uzakta durup kapıdan kimin çıkacağına bakmam gerekir ama hayır, bu siktiğimin hastanesinden mümkün olduğu kadar uzağa gitmem lazım. Bu amcık herif gerçek. Hayatta. Dışarıda.

49. EVDE TEK BAŞINA 2

Telefonda siktiğimin June'u var, amına koyiim, hemen oraya gitmemi çünkü Sean'ın Michael'ı yaraladığını söylüyo. İçimden o salak küçük amcık Michael'a karı gibi davranmamayı öğretir bu hiç olmazsa diyorum. "Şimdi beni uğraştırma," diyorum June'a. Çocukların başında o varsa bişi olmaz nasılsa.

Öteki başlıyo bu sefer: "N'olmuş Frank?"

Elimle ahizeyi kapatıyorum. "Siktiğimin June'u arıyo. Çocuklar kavga ediyo diye tutturmuş. Zaten erkek çocuklarının yapması gereken budur," diyorum. Elimi çekiyorum.

"Hemen buraya geliyosun, Frank, amına koyiim!" Hâlâ o karga sesiyle telefonda bana feryat figan ediyo. "Her yer kan oldu!"

Telefonu çarpıp kapatıyorum ve de ceketimi üstüme geçiriyorum.

"Hani dışarı çıkacaktık," diye başlıyo Kate, suratını ekşitmiş, bana bakaraktan.

"Benim oğlum kan kaybından gidiyo, ağzına sıçiim, manyak karı!" diyip dışarı fırlarken böyle duyarsız olduğu için çenesine bi tane yumruğu hak ediyo diye düşünüyorum. Keşke bi tane geçirseydim. Artık iyice sinirime dokunmaya başladı. Hatunlar böyledir işte. Ya evet, başlangıçta her şey çok güzel: balayı dönemi, asla uzun sürmez ama, diil mi.

Kamyonet sıçmış durumda, ben de yürüyerek Walk'a çıkıyorum. Sokaklarda gördüğüm ilk amcık Malky oluyo, bahisçiden çıkıyo amcık. Ordan çıktığına göre nereye gittiğini anlayabilirsiniz, siktiğimin meyhanesine tabii, amına koyiim. Kesinkes. Poker okulunda arsız Norrie'yi şişelemem gerektiğinden beri amcığı görmemiştim. "N'abers Franco! Bi içki içecek zamanın var mı?"

Naşlamam lazım ama dilim damağım da kupkuru, amına koyiim. "Ama çabuk olmam lazım, Malky. Ailede sikindirik bi kriz yaşanıyo, amcıklardan

teki telefonda, öbürü evde beynimi sikti. Siktiğimin kodesine dönsem daha iyi."

"Anlatsana," diyo Malky.

İyi amcıktır bu Malky. Komik, Norrie'yi düşününce asırlar öncesi Goags Nisbet's'in yerinde televizyondaki bişi yüzünden tartışıp Malky'nin kafasını da patlattığım geliyo aklıma. Konu neydi ki acaba... tenis. Kim oynuyodu hatırlamıyorum ama siktiğimin Wimbledon'ıydı. Evet, amcığın kafasında bi şişe şeri patlattıydım. Ama artık her şey unutuldu çünkü herkesin kafası iyiydi ve böyle şeyler her zaman olur hani. Evet, Malky iyi çocuk. İki bardak bira alıp Lochendli andaval amcık Saybo'yu anlatmaya başlıyo.

"Bu Saybo amcığının cebinde bıçak varmış. Manyak herif Denny Sutherland'ın çetesiyle kavgaya tutuşmuş ve de amcığın teki kıçına tekme atmaya çalışmış ama ıskalamış, içinde bıçak olan cebe gelmiş tekme. Bıçak dışarı fırlarken amcığın teki öne atılmış, bıçak da direkman herifin taşşaklarına saplanmış."

Ben Malky'yi şişelediğim zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Tenis yüzünden mi olmuştu, yoksa squash mı? Siktiğimin raketiyle oynanan bi oyundu işte. O bi amcığı tutuyodu, ben ötekini tutuyodum... sikim bilir neydi, herkesin kafa dumanlıydı.

Malky, Nelly'nin Manchester'dan geri geldiğini ve yüzündeki bütün dövmeleri sildirdiğini anlatıyo, o siktiğimin ameliyat tekniğiyle sildirmiş. Hiç şaşmadım, amcık berbat görünüyodu; alnında ıssız bi ada, tek yanağında bi yılan, öbürkünde çapa. Ruh hastası gibiydi, kimlik bunalımının dışavurumu. Amcık herif her zaman kendini beğenir, fark edilmek isterdi. Valla, göt lalesini yeniden aramızda görmek iyi olacak, olmadığı biri olmaya çalışmadığı sürece de sorun yok.

Bikaç biradan sonra gidip June'u merdivenlerin başında buluyorum, beni görünce dönüp içeri giren bi inekle atışıyo. "Nerde kaldın! Taksi bekliyorum!" diyo.

"İşim vardı," diyorum, Michael'a bakarak. Küçük amcık çenesinde bi bez parçası tutuyo. Kanla kaplı.

Sean'a bakıp üstüne doğru yürüyorum, o da geri kaçıp korkudan siniyo. "N'aptın sen, amına koyiim!"

June hemen atlıyo. "Boynuna gelebilirdi! Siktiğimin damarını kesebilirdi, amına koyiim!"

"N'oldu diyorum size?"

June'un gözleri uyuşturucu yapmış gibi yuvalarından fırlıyo. "Bi tane tel bulup kapıya bağlamış, tam Michael'ın boynunun hizasına gelecek şekilde. Sora televizyonda ET başladı diye bağırıp çocuğu salona çağırdı, şu Hibs'li çocuğun Hearts'a penaltı attığı telefon reklamı işte, anladın? Michael heyecan içinde koştur koştur geldi. Neyse ki tam hizalayamamış da boynuna isabet etmedi. Gelseydi kafası kopacaktı çocuğun!"

İçimden, ama bu çok iyi diyorum, çünkü bence çocuğun insiyatif sahibi olduğunu gösterir. Joe'yla ben de çocukken birbirimize böle şeyler yapardık. En azından içinde bişiler yapma isteği olduğunu gösterir, oturup öbür çocuklar gibi bütün gün bilgisayar oyunları oynamasından iyidir. Sean'a bakıyorum.

"*Evde Tek Başına 2*'den aldım o fikri," diyo.

Eller belde pozisyonunda, siktiğimin geri zekâlı amcığı June'a bakıyorum. "O zaman hepsi senin suçun, amına koyiim," diyorum, "ona o siktiğimin filmlerini seyrettiriyosun."

"Ne demek benim suçum..."

"Çocukların kafasına şiddeti sokan o siktiğimin filmlerini seyrettiriyosun," diye bağırıyorum amcığa ama onlan tartışmıycam, burda, siktiğimin sokağında olmaz. Çünkü eğer yaparsam karı dayak yiyecek, amına koyiim ve zaten bizi bitiren de bu olmuştu, siktiğimin ineği eşşek sudan gelinceye kadar dayak yemeden üstüme gelmekten vazgeçmez. Gelen taksiye biniyoz. "Ben onu götürüp dikiş attıracam," diyorum, "sen siktirip gidebilirsin." Bu pislikle etrafta görünmek istemiyorum. İnsanlar hâlâ beraber olduğumuzu düşünebilir. Yeni McDonald's dururken geçen haftadan kalma tavuğu yemezsin, bunu hep söylerim.

Tam bi crack orospusu gibi görünüyo, amına koyiim ve eğer siktiğimin çocuklarının önünde taş falan yapıyosa... ama yok, taşın n'olduğunu bile

bilmez, yalnızca görüntüsü böyle karının.

Michael'ı çekip taksiye bindiriyorum ve gazlayıp amcıkları sokakta bırakıyoz. Küçük sikici hâlâ bezi çenesine tutuyo. İyi bişi diil ama Sean'ın ona böyle davranması. "Senle çok dalaşıyo mu?" diye soruyorum.

"Evet..." diyo Michael, gözleri küçük bi kız çocuğununki gibi camlaşmış.

Bu küçük amcığa biraz akıl vermenin zamanı geldi artık, şimdi bunun tam zamanı, yoksa bütün hayatı ıstırap ve sefalet içinde geçecek, amına koyiim. Çok belli. June'un umurunda bile olmaz, hayır, o mu kıçına takacak. Gene bişiler ters gidene kadar bekleyecek, sonra da gene o siktiğimin timsah gözyaşlarını dökecek. "Valla hiç şikayet edip ağlamaya başlama, Michael. Ben de Joe amcandan daha küçüktüm, senin yaşadıklarının daha kötüsünü ben de yaşadım. Kendini korumayı öğrenmen lazım. Bi tane beyzbol sopası kapıp amcığın beynini dağıt, o uyuyana, kıçında pireler uçuşana kadar bekle. Bu onu durduracaktır. Joe amcanda işe yaramıştı ama ben kafasına tuğla geçirmiştim. Yapman gereken bu. Senden daha güçlü olabilir ama kafasına geçen bi tuğladan daha güçlü olamaz, amına koyiim."

Küçük amcığın bunları düşündüğü belli oluyo.

"Bütün bunları sana anlattığım için şanslısın çünkü ben senin yaşındayken ve tepemde Joe amcan varken bana bunları söyleyecek tek bi göt lalesi yoktu, her şeyi kendim öğrenmek zorunda kaldım. Babam olacak o moruk amcığın sikinde bile diildi."

Küçük amcık yüzünde salak bi ifadeyle koltuğunda kıvranıyo. "Yine ne var?" diye soruyorum.

"Okulda bize küfür etmememiz gerektiği söylendi. Bayan Blake bunun hoş bir davranış olmadığını söylüyor."

Bayan Blake bunun hoş bir davranış olmadığını söylüyor. Sean'ın bu küçük amcığı halletmeye çalışmasına şaşmamalı. "O sikindirik Bayan Blake'in neye ihtiyacı olduğunu ben biliyorum," diyorum. "Öğretmenler hiçbi işe yaramaz, beni örnek al," diye kendimi gösteriyorum. "Eğer siktiğimin öğretmenlerini dinleseydim hayatta hiçbi yere gelemezdim, amına koyiim."

Oğlan bunları düşünüyo, görebiliyonuz. Bu küçük amcık da bana benziyo, tam bi derin düşünce adamı. Hastaneye gidip ilk yardıma giriyoz ve hemşirenin teki gelip siktiğimin salak teşhisini bildiriyo. "Dikiş atılması lazım."

"Aynen," diyorum, "bunu ben de biliyorum. Yapar mısınız lütfen?"

"Tabii, siz buyrun oturun, isminiz okunacak," diyor.

Sonra asırlar boyunca beklemek zorunda kalıyoz. Ne boktan iş. Boktan bi teşhis için geçirdiğiniz zamanda dikişleri atıp işi bitirirsiniz bile. Sabrım tükenmeye başlıyo, bizi çağırdıklarında nerdeyse küçük piçi eve götürüp kendim dikiş atacak vaziyetteyim. Bütün o siktiğimin sorularını soruyolar, küçük amcığa bunu *benim* yaptığımı düşünüyolar sanki. Kontrolümü kaybetmek üzereyim ama Sean'ı gammazlamasın diye kendimi tutuyorum, yanlışlıkla da olsa.

Sonunda işimiz bittiğinde kulağına fısıldıyorum: "Sakın gidip o siktiğimin okulunda Sean'ı gammazlama, tamam mı? Şu Bayan Blake'e ya da adı her ne boksa ona... Onlara düştüğünü söyleyecen, unutma."

"Peki, baba."

"Sakın unutma, tamam mı, benim söylediklerimi tekrarlayacan."

Ben helada sigara içerken orda beklemesini söylüyorum. Bugünlerde hiçbi yerde sigara içilmiyo, amına koyiim.

Helayı bulmam asırlar sürüyo, bi sürü siktiğimin merdivenini tırmanmak zorunda kalıyorum. Bulduğum zaman bi de kakam geliyo. O son aldığım çilek müshil ilacıyla kesilmişti kesin. Evet, bazı amcıklar yakında çenelerine bi yumruk yiyecek benden. Bi helaya girip donumu indiriyorum ama tuvalet kââdı olmadığını fark ediyorum. Buranın temiz tutulması gerekir, amına koyiim, her yer mikrop yuvası. NHS'de yatan amcıkların sinekler gibi yere ters düşmelerine şaşmamalı. Şansıma yandaki helada sıçan bi amcık daha var. "Hey, ahbap," diye alüminyum duvara vuruyorum, "bu tuzakta hiç tuvalet kââdı kalmamış, amına koyiim. Alttan biraz uzatsana?"

Bir sessizlik oluyo.

"Acele etsene," diye bağırıyorum.

Kapının altından biraz kâât uzatıyo. Uzatmasaydı bari, amına koyiim.

"Sağ ol," diyip kıçımı silmeye başlıyorum.

"Dert diil," diyo herifçioğlu, züppe amcığın tekiymiş. Büyük ihtimalle her amcığın işine burnunu sokan o doktorlardan biri, her boku kendinin bildiğini zannedenlerden. Bi kapının, sora bi kapının daha açılıp kapandığını duyuyorum. Pis amcık siktiğimin ellerini bile yıkamadı, amına koyiim. Siktiğimin hastanesi burası be!

Boklu orospu çocuğu çıktığımda orda olmadığı için çok şanslı. Ellerimi iyice yıkıyorum çünkü ben bazıları gibi pis bi amcık diilim. Ya benim oğlana boklu elleriyle dikişlerini atan bu herifse...

50. "... balık güveç..."

Mark komik çocuk. Zavallı Terry'ye yaptığımız meme gösterisiyle onu utandırdık mı acaba? Tuvaletin önünde onu bekledik ama o bizimle bir içki içmeden, veda bile etmeden ortadan kayboldu. "Belki donuna kaçırmıştır," dedi Mel gülerek, "üstünü değişmek için eve gitmesi gerekmiştir!"

Neyse, birlikte birer içki içtikten sonra eve gidip Glasgow'dan gelecek telefonu bekledim ve bu arada Dianne'le çene çalıp balık güveç pişirdim. Saunadaki kızlarla, Jayne, Freida ve Natalie ile röportaj yapmakla meşgulmüş.

Dianne işlerin gidişatından çok memnun. "Beni bu kızlarla tanıştırman çok iyi oldu, Nikki. İstatistiksel olarak geçerli bir grup için yeterli sayıda insanla görüşmüş oldum, yaptığım testlere bilimsel geçerlilik kazandırdım."

Dianne çok zeki kız ve iş ahlakı had safhada. Bazen onu kıskanıyorum. "Dünyayı sen yöneteceksin şekerim," diyorum. Mutfağa gidip sulama kabını doldurduktan sonra bir Poly Harvey kaseti koyuyorum. Bazısı biraz ihmal edilmiş görünen çiçekleri sulamaya başlıyorum.

Salondaki cebim çalınca açması için Dianne'e sesleniyorum. Konuşmaya başlamadan önce bir süre dinlemek zorunda kalıyor. "Özür dilerim, ben Nikki değilim. Onun ev arkadaşı Dianne'im."

Telefonu bana veriyor, hatta Alan var. Öylesine gözü dönmüş ve umutsuz bir durumda ki İngiliz aksanıyla Edinburgh aksanını bile birbirinden ayıramıyor. Onu gözümün önüne getiriyorum, o bankada çalışarak emekliliğinde alacağı altın saati bekleyişini.

"Nikki... seni tekrar görmek istiyorum... konuşmamız gerek," diye zırlıyor, ben odama giderken. Zavallı Alan. Gençliğin bilgeliği yaşlılığın dinamik enerjisiyle onda birleşmiş. Bankacılara has bir bileşim ama kârlı bir yatırım değil. Onun için değil, en azından.

Hep konuşmaları gerekir zaten.

"Nikki?" diye yalvarıyor acı içinde.

Evet, buradayım anlamında bir, "Alan," diyorum ama zamanımı boşa harcamaktan vazgeçmezse bu durum fazla uzun sürmeyecek.

"Düşünüyordum da..." diyor çabucak.

"Benim hakkımda mı? Bizim hakkımızda mı?"

"Evet, tabii ki. Söylediklerin hakkında..."

Ne dediğimi hatırlayamıyorum. Ona bol keseden ne gibi salakça ümitler verdim kim bilir. Ben onda olanı istiyorum, hemen şimdi. "Baksana, altında ne var, baksır mı, slip mi?"

"Ne demek istiyosun," diye sızlanıyor, "bu ne biçim soru böyle? İşteyim ben!"

"İşteyken altına külot giymez misin?"

"Evet ama..."

"Benim ne giydiğimi bilmek ister misin?"

Bir an sessizlik oluyor ve sonra telefonda uzun bir, "Neee..." duyuluyor.

Zavallı sevgilim sıcak nefesini neredeyse kulağımda hissedeceğim. Erkekler, nasıl da... köpek gibiler. Kelime aynen bu. Bize kancık derler ya da sürtük ama bu yalnızca yansıtmadır çünkü bu kelimelerin aslında kendilerini tanımladığını bilirler; onların doğası bu: salyalar akıtan, kolayca gaza gelen, ciddiyetsiz bir canavarlar sürüsü. Köpeklerin erkeklerin en iyi dostu olmasına şaşmamalı. "Seksi iç çamaşırları değil, rengi atmış, yıkanmaktan lastiği gevşemiş, deliklerle dolu pamuklu bir don. Bunun nedeni benim beş parasız bir öğrenci oluşum. Beş parasızım çünkü sen bana şubenizde hesabı olan müşterilerin basit bir dökümünü bile vermiyorsun. Şifreleri bende yok, onları soyacak falan değilim. Sadece şu pazarlama şirketine satmak istiyorum, o kadar. Bana isim başına elli peni verecekler. Bin isim için beş yüz papel."

"Bizim şubede üç binden fazla müşteri var..."

"Hayatım, bu bin beş yüz papel eder, bütün borçlarım ödenmiş olur. Böyle bir girişimi ödüllendirmek de bana zevk verir."

"Ama ya yakalanırsam..." diyerek ağır ağır nefes veriyor. Alan'ın sürekli mızmızlanması cehaletin mutluluk olduğu görüşünü çürütmekte.

"Hayatım, yakalanmayacaksın," diyorum, "yakalanmayacak kadar beceriklisin sen."

"Yarın altıda buluşalım. Listeler yanımda olacak."

"Sen bir meleksin. Gitmem lazım, fırında güveç var. Yarın görüşürüz bir tanem!"

Telefonu kapatıp mutfağa gidiyorum ve fırının yanındayım. Dianne masadaki kitap yığınının üstünden bana bakıyor. "Erkek meselesi mi?"

"Onlarla sorunum olmaz, zavallı küçük şeker şeyler," diyorum kibarca, "hiç sorun olmazlar," diyerek kalçalarımı öne çıkarıp kasıklarımı kavrıyorum. "Am gücü her şeye yeter."

"Evet," diyor Dianne kalemiyle dişlerine vurarak. "Araştırmalarımda karşılaştığım en üzücü durum bu zaten. Konuştuğum bütün kızlar bu gücün tamamına sahipler, bütün o meme, göt ve kuku gücüne ama çok ucuza satıyorlar. Bedavadan veriyorlar öylesine. Siktiğimin trajedisi bu işte abla," diyor yarı uyarı babından.

Evdeki telefon çalıyor, bir süre telesekretere not bırakan sesin kime ait olduğunu çıkaramıyorum. "Selam Nikki, numaranı Rab'den aldım. Dün öyle kaybolduğum için özür dilemek istemiştim. Biraz, şey, utanç verici bir durum..." Arayanın Mark Renton olduğunu anlayıp telefonu açıyorum.

"Ah, Mark, dert etmene gerek yok bebek," diyerek kahkahamı bastırmaya çalışırken Dianne komik komik bana bakıyor. "Tahmin ettik zaten. Köri mi yedim demiştin? Ee, neler yapıyorsun?

"Şimdi mi? Hiçbir şey. Yanında kaldığım çocuk kız arkadaşıyla çıktı, ben de evde oturup televizyon seyredeceğim."

"Tek başına mı?"

"Evet. Sen ne yapıyorsun? Bir şeyler içmek ister misin?"

İsteyip istemediğimden emin değilim, Mark'tan hoşlanıp hoşlanmadığımdan da emin değilim. "Aa, hiç pab modunda değilim ama istersen bize gel, şarapla cigara içeriz," diyorum. Hayır, tipim değil ama Simon hakkında çok şey biliyor ve Simon kesinlikle benim tipim.

Mark bir saat kadar sonra gelince Dianne'le tanıdık çıkmaları beni biraz şaşırtsa da şok falan olmuyorum açıkçası. Edinburgh böyle bir yer, İskoçya'daki en büyük köy. İşte, hep beraber oturup sohbet ediyoruz, ben konuyu devamlı Simon'a getirmeye çalışıyorum falan ama Mark'la Dianne'in birbirleriyle ilgilendikleri çok belli. Kendimi fazlalık gibi hissediyorum. Sonunda Mark, Bennett's'a veya I.B.'ye gitmeyi teklif ediyor.

"İyi olur," diyor Dianne. Bu çok tuhaf, işini hiç böyle boş vermezdi ve bu gece tezi üzerinde çalışmayı planlamıştı.

"Benim dışarı çıkacak halim yok," diyorum. "Senin de çalışacağını sanmıştım," diyerek gülüyorum Dianne'e.

"Acelesi yok," diyerek gülümsüyor Dianne sıkılmış dişlerinin arasından. Mark çişini yapmaya gidince ben de Dianne'e komik bir surat yapıyorum.

"Ney?" diye soruyor hafiften gülümseyerek.

Kollarımı kavuşturarak düzüşme taklidi yapıyorum. İlgilenmiyormuş ve sıkılmış gibi gözlerini devirse de dudakları her an pişmiş kelle gibi sırıtmaya hazır. Mark geliyor ve çıkıyorlar.

51. Dümen # 18.748

Renton güzelim Leith limanının yakınına bile yanaşmamakta kararlı. Onu suçladığımı söyleyemem. Bana nerede kaldığını bile söylemiyor ama annesiyle babasının artık şehir dışında bir yerde oturduklarını biliyorum.

Nikki Rents'in onlara uğradığını ve ev arkadaşı Dianne'le aralarında kıvılcımlar uçuştuğunu anlattı. Bir aralar düzüşüyorlar mıymış, neymiş. Ben kızı hiç hatırlamıyorum ama Renton'ın eski düzüşlerinin Princess-Sokak'ta-Ocak-Ayı-Ucuzluğu'nda görebileceğiniz yüzlerden bir deniz oluşturduğu da söylenemez zaten. Herhalde elinden alırım korkusuyla, kendi piliçlerini benden hep uzak tutmaya çalışmıştır. Renton ilişkilerini ondan beklemeyeceğiniz kadar duygulu ve yoğun yaşamaya, hatta bazen aptal âşıklar gibi davranmaya eğilimlidir. Ama bu Dianne nasıl bir kız ki acaba, bu salça kafayla çıktığına göre?

Skreel bana Tina diye başka bir kız buldu, bu kızı kafalamak ilkinden daha kolay oldu ve sezonluk bilet alanların listesini hiç sorun çıkarmadan verdi. Meğerse gizli bir Celtic taraftarıymış. İşe almada eşit fırsat politikası uygularsan olacağı budur işte.

Pabdayım şimdi, müzik kutusunun yanında takılan genç varoşlardan gözümü hâlâ ayıramasam da, keyfim yerinde. Şu Philip denen çocuk çok havalarda, onu birkaç kere Begbie ile konuşurken gördüm. Kendini baş adam sandığı çok belli ama en azından benimle konuşurken sesinde daha saygılı bir ton var çünkü Begbie ile aramda bir çeşit bağ olduğunu biliyor.

Philip şu anda o uzun boylu, leylek tipli yanaşmasına bir oyun hazırlamakla meşgul: yaptıkları esprilerin merkezi olan şu konuşma özürlü salak Curtis'e yani. Çıktıkları kızların önünde hava atıyorlar ama hiçbir yaratıcılıkları yok cidden. Çocuk, "Siktiğimin bi lubunyası," diyor ve yanlarındaki başka bir menenjitlinin omuzları sinir krizi geçirir gibi sarsılmaya başlıyor. Biz bunların yaşındayken böyle sıkıcı, böyle yaratıcılık yoksunu değildik.

Zavallı Curtis, "Diilim! Ben lu-b-b-un-yaa d-d-ii-lim!" diye uluduktan sonra tuvalete gidiyor.

Philip onlara baktığımı görüp bir çıtır piliçlere, bir bana bakıyor. "Lubunya olmayabilir ama bakir. Daha hiç sikişmedi. Ona bi kere versene Candice," diyor o sersem tipli, küçük orospuya.

"Siktir," diyor kız, utanç içinde bana bakarak.

"Ah, bekâret," diyerek gülümsüyorum, "onu hafife almayın sakın. Hayattaki gerçek sorunların çoğu, onu kaybettikten sonra karşımıza çıkar," diyorum ama bu tayfaya yapıldıkları zaman en ince espriler bile boşa gidiyor.

İşemek için tuvalete gittiğimde Curtis denen çocuk da orada ve evet, sahiden biraz ağır bir tip. Aslında, onun bu gezegendeki varlığı bile anarşistlerin iyi kanun diye bir şey olmadığı görüşlerini çürütmeye yeterli; enseste karşı olan yasa mesela, ona benzer daha fazla insanın ortalıkta yalpalamasını engellemek için konulmuştur mutlaka. Tam hırsız tipi var çocukta, Spud'la iyi arkadaşlar ayrıca, anlaşılabilir bir durum. Bir Begbie çırağıyla bir Spud çırağı aynı tayfada, benim çatım altında kuluçkaya yatmış. Hain orospu çocuğu Philip ve öteki arkadaşları bu Curtis'e devamlı eziyet ediyor. Okulda, nehir kenarında, Links'te ve trenyolunda, benim de Spud'a yapmış olduğum gibi. Çok garip, bunu düşünmek artık kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Çocuk yanımda çişini yaparken yüzünde moronumsu bir tebessümle, tedirgin ve çekingen bir tavırla bana dönüyor. Farkında olmadan bakışlarımı aşağıya kaydırıyorum ve o anda görüyorum.

Görüyorum.

Hayatımda gördüğüm en büyük yarak bu; sikinden bahsediyorum, sike iliştirilmiş olan zavallı veletten değil. Çişim bitince kendi penisimi inceleyerek sallıyorum ve içeri sokup fermuarımı çekiyorum. Bu embesilin benimkinden daha büyük bir çükü var, herkesinkinden daha büyük bir çükü var. Çok yazık. Sonra, lavaboya doğru giderken öylesine soruyorum: "Nasıl gidiyor bakalım, ahbap, Curtis'di değil mi?"

Çocuk dönüp ürkek bakışlarla bana bakıyor. Korku içinde yanımdaki lavaboya geliyor. "Evet..." diye cevap veriyor, "f-f-f-ena diil." Gözleri sulanıyor ve kırpışıyor, nefesi feci, sanki kendi pis sikini daha yeni emmiş

de—ki zaten bunu rahatlıkla yapabilir, sırtı tutulsa bile—ucuz içki ve kötü uyuşturucular yüzünden ekşimiş dölünü yeni yutmuş gibi. Ağız kokusu rave'lerde ya da konserlerde girdiğiniz, feci halde temizlik isteyen o kimyasal helalara benziyor. Ama beni ilgilendiren şey bu küçük delikanlının mal varlığı. "Spud'la iyi arkadaşsınız, ha?" deyip cevap gelmesini beklemeden ekliyorum, "Spud benim de iyi arkadaşımdır. Çocukluk arkadaşıyız onunla."

Curtis denen çocuk dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışarak bana bakıyor. Anlayacağından da değil ama. Sonra konuşuyor: "B-b-b-en Spud'ı se-e-ver-rim," dedikten sonra anlamlı anlamlı ekliyor, "benle dalga geçmiyen tek i-i-nsan..."

"Süper çocuktur..." diyerek başımı sallıyorum. Çocuğun kekelemesi aklıma o eski savaş karşıtı şarkıyı getiriyor: "Amerikan piyade askerinin ortalama yaşı on-on-on dokuzdur."

"Bazı zamanlar çekingen olunabiliceğini anlıyo," diyerek lafı gene kendine getiriyo küçük-büyük adam.

Spud'ın arkadaşı işte. Tanrım, bu ikisinin konuşmalarını gözümün önüne getirebiliyorum. "Bazan öz çekingen oluyorum." "Yaa, ben de." "Takma kafana, biraz jöle al." "Uyar hani."

Ağırdan alarak ellerimi yıkarken anlayışla başımı sallıyorum; tanrım, bu iğrenç helanın baştan aşağı temizlenmesi lazım. Temizlikçilere temizlemeleri için mi para veriyoruz temizlememeleri için mi? Olur mu hiç, insanlar yapmaları gereken işi yapsalardı hayat ne kadar da sıradan, ne kadar da İskoçlara yaraşmayan türden olurdu, değil mi, amına koyayım. Çekingen velet burada, ne işim vardı onunla? "Çekingen olmak ayıp bir şey değil ahbap. Herkesin böyle dönemleri olmuştur," diye yalan söylüyorum. Ellerimi kurutucunun altına tutuyorum. "Sana bir içki ısmarlayayım," diyorum kurumayan suları silkeleyerek.

Çocuk teklifimden etkilenmişe benzemiyor. "Burda kalamam," diyor öfkeyle içerisini işaret ederek, "benlen d-d-dalga geçen insannarın yanında duramam!"

"Bak ne diyeceğim abi, ben de bir bira içmek için Caley'ye gidecektim. Biraz ara vermeye ihtiyacım var. Sen de gelsene."

"Olur," diyor ve yan kapıdan sıvışıp dışarı çıkıyoruz. Hava acayip soğuk, sulu sepken bir yağmur var. Güya ilkbahar, amına koyayım! Küçük adam, dedikleri gibi bir deri bir kemik, sanki bedenine giren her bir besin birimi o sik tarafından emiliyor. Eğer bir piliçle yatsaydı herhalde o kadar çok fışkırtırdı ki susuz kaldığı için haftalarca yoğun bakımda yatması gerekirdi. Gırtlağından fırlayan o koca ademelması, o soluk, lekeli ten... star ışığına sahip olduğu söylenemez. Ama porno dünyasında, istendiği zaman kaldırmayı becerebilirse...

Sıcacık ve davetkâr görünen Caley'ye giriyoruz, içeride şömine yanıyor, gidip birer birayla brendi alıyorum ve sessiz bir köşe arıyoruz. "Bu arkadaşların neden sana bu kadar takılıyor böyle?"

"İşte biraz çekingenim... ve k-kekeliyorum diye..."

İlgisizliğimi saklamakta zorlanarak biraz bu sorun üzerinde düşündükten sonra soruyorum: "Kekelediğin için mi çekingensin yoksa çekingen olduğun için mi kekeliyorsun?"

Curtis efendi omuzlarını silkiyor. "Doktora gittimdi, sadece çok g-ge-gergin olduğumu söylediler..."

"Niye bu kadar geriliyorsun ki? Öbür arkadaşlarından hiçbir farkın yok. İki kafalı falan değilsin. Onlar gibi giyiniyorsun, aynı uyuşturucuları yapıyorsunuz..."

Küçük adam başını önüne eğiyor, sanki o beyzbol şapkasının altında olan biten hiçbir şey yok. Sonra o acı dolu fısıltısıyla konuşmaya başlıyor: "A-a-ama ...o işi herkes yapıp da s-s-sen yapmadığında..."

Altın yüzüklü İskoç mastürbatörlerin ortalama uzunluğu on-on-on-on dokuz santimdi...

Buna diyecek bir sözüm yok. Elimden geldiği kadar anlayışlı görünmeye çalışarak başımı sallıyorum. Artan bir tedirginlikle bu amcıkların, içki içmeyi bırak, yasal olarak sikişme yaşında bile olmadıklarını fark ediyorum. Başkomiser Lennox'un barın üstünde asılı duran huzur sertifikası sağ olsun işte.

"Şu Philip, B-B-Begbie'yle takıldığı için kendini b-b-bi şey zannediyo. Eskiden e-e-en iyi arkadaşımdı falan. Piliçlerin yanında çekingen olabilirim

ama lu-lu-u-ubunya diilim ben. Danny... Spud, hoşlandığın pi-pi-piliçlerin yanında çekingen olabiliceğini anlıyo..."

"Yani o takıldığınız piliçlerin hiçbiriyle çıkmadın mı daha sen?"

Küçük amcığın suratı kıpkırmızı kesiliyor. "Yok... yok... yok çıkmadım..."

"Onlar için iyi olmuş. Bununla hepsini ikiye bölerdin," diyerek başımla aşağıyı işaret ediyorum. "Gözüme takıldı abi. Eminim annen sıkı emzirmiş seni! İtalyan kanı var mı sende?" diye soruyorum.

"Yok... İskoçum yaa." Sonra acaba *ben* bir götveren olabilir miyim diye korkuyla *bana* bakıyor.

Bu amcık seks savaşında tam bir pasifist. Piliçlerin hayrına, çünkü böyle bir silahla bütün savaşları tek eliyle kazanırdı.

"Herhalde eline fırsatlar geçmiştir?" diye soruyorum.

Küçük adamın kafası şimdi cidden karışmış görünüyor işte, gözleri sulanıyor ve kekeleye bocalaya geçmişte kalmış aşağılayıcı bir tecrübesini anlatıyor. "Bi keresindee bi piliçle çıkmıştım ve bana çok bü-bü-büyükk olduğumu söyledi, y-y-yaratık dedi bana."

İlk düzüşmesinde bir geri zekâlıya çatmış olması da bu zavallı amcığın şansı. "Saçmalama abi. Yaratık olan o, siktiğimin mankafa ineği," diye başımı sallayarak çocuğa moral veriyorum. Şimdi, çocuğun kambur omuzları, sinsi ve ürkek gözleri, kadınlara kulağıyla öpüşmeyi tercih ettirecek kadar pis bir nefesi ve korkunç derecede kötü bir kekelemesi olabilir ama bahse girerim, sikini görme noktasına kadar gelip de bunları söyleyen bir kız, kendi gemisinin de geldiğini anlayamayacak kadar kafası çalışmayan, salak, küçük bir troldür. "Bak ne diyeceğim, Melanie'yi tanıyo musun?"

Küçük delikanlının gözlerine biraz ışık geliyor. "Üst katta seninle miki film çeviren kız mı?"

"Ağzına sıçayım! Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu," diye bir küfür savurduktan sonra sert bir nefes alıp kulüpten ona kimin bahsettiğini sorma isteğimi dizginliyorum. "Evet o," diyorum usulca.

"Ha, evet, g-g-gördümdü."

"Onu beğeniyor musun?"

Küçük adam düşünceli bir tavırla gülümsüyor. "Ya tabii, herkes beğeniyo... ötekini de, şu güzel k-k-konuşan..." diyor hüzün dolu bir özlemle.

Bu küçük amcığa koşmadan önce yürümeyi öğretelim öyleyse. "Güzel, çünkü o da senden hoşlanıyor. İkisi de hoşlanıyor."

Zavallı küçük sikici kızarıp bozarıyor.

"Ya, nası yani?"

"Yok ...d-d-dalga g-g-geçiyon..."

Bu çocukla bir sonuca ulaşmak için ne yapsam boş. "Bak abi, ben yarı İtalyanım, anne tarafından. Sen Katolik misin?"

"Yani, evet, a-a-ama hiç kiliseye..."

Elimi sallayarak susturuyorum. "Orası önemli değil. Ben Katoliğim ve annemin hayatı üstüne yemin ederim ki Melanie senden hoşlanıyor, miki filmlerden birinde seninle düzüşmek istiyor," deyip ayağa kalkıyorum. Bara gidip birer içki daha alırken ölü gibiyim. Amcık herif biraz yalnız kalıp düşünsün bakalım. Geri döndüğümde bir şeyler söylemeye çalışıyor ama vakit kaybetmeden sözünü kesiyorum. "Ayrıca para da kazanacaksın. Melanie'yi becermek için para alacaksın, tabii öbür hatunları da. Yalnızca miki film değil, gerçek bir porno filmde oynayacaksın. Ne diyorsun?"

"Ş-ş-şaka yapıyosun..."

"Şaka yapar gibi bir halim mi var? Baş adamım Terry hastaneye yattı ve taze kana ihtiyacımız var. O da sen olacaksın. Mel'i düzmek için para alacaksın abi? Oha artık yani!"

"Ben bi tek Candice'i seviyorum," diye savunmaya geçerek burnunu çekiyor.

Siktiğimin gizli romantiği. Yazık. Sunshine'daki bu kıllı sırtlı velet, ha? "Bak abi, orda senle dalga geçtiklerini biliyorum," diyerek dışarıyı işaret

ediyorum, "ama porno yıldızı olup da en kaliteli hatunlarla düzüştüğün zaman artık kimse senle alay edemez. Bi düşünsene," deyip göz kırpıyorum ve içkimi yudumlayarak amcığa düşünmesi için biraz zaman tanıyorum.

Sunshine'a döndüğümde Spud köşede oturmuş, Ali de onu görmezden geliyor. Bir süre sonra ayağa kalkıp kıza para vermeye kalkışınca Ali çekip gitmesini söylüyor. Sıçmış durumda ve berbat görünüyor. Tam bir speed magandası gibi; Leith'deki bütün patatesçilere yetecek kadar kadar yağlı ve dağınık saçlar, sürekli kapalıymış gibi görünen şişkin gözler, gözlerin etrafında merdane gibi siyah halkalar, görünür şekilde atan damarlar, hepsi de bayat pide renginde ve dokusunda, lif lif olmuş bir ten eşliğinde. Vay selam, yakışıklı! Bak kocacığın gelmiş, Ali bebeğim, vay, bunu iyi kafeslemişsin! Seni birkaç seneliğine gözümün önünden ayırıyorum ve bak neler oluyor. Siktiğimin komedyenlerine dönmek için standartlarını bu kadar da düşürmen gerekmezdi. Marti Caine'den French ve Saunders'a ve de Caroline Aherne'e kadar hiçbir kadın komedyene senin bir bara kolunda bununla girdiğin andakinden daha çok gülünmemiştir. Spud sesini yükseltmeye başlıyor ve benim varlığımın durumu daha da ateşlendireceğini hissediyorum, o yüzden Ali'nin bakışlarını yakalayıp onu dışarı çıkarmasını işaret ediyorum.

Curtis'in geri döndüğünü ve inatla arkadaşlarını görmezden geldiğini fark ediyorum, içlerinden biri, Philip denen tip kolunu arkadaşça omzuna atmaya çalışınca ittiriyor. Onun yerine dışarı çıkmasına yardım etmek için Spud'ın yanına gidiyor ve onu sokağa çıkarıyor. Yeni baş adamım. Yeni Juice Terry!

Mo ve Ali'nin işi benim çıkışımı fark etmeyecek kadar başlarından aşmış durumda. Şansımı daha da fazla zorlamaya karar veriyorum ve yan kapıdan sıvışıp köşeden dolaşarak daireme çıkıyorum. Duvardaki aynada kendi görüntüme takıldığımda yeni fikirler bulabilirim diye bir Russ Meyer videosu koymak üzereyim. Elmacık kemiklerimin biraz daha çıkık olması beni çarpıyor. Evet, kilo vermeye başlamışım cidden.

Saymın, bu film giğişiminin başağışı için şeni kutlamalıyım.

Ahh, teşekküğleğ, Sean. Aslında poğnoggğafiden çok anlamam ama iyi çekilmiş biğ filmi hemen anlarım, güzel biğ götü de tabii.

Her şey güllük gülistanlık. Hemen hemen her şey. Mo, Francis Begbie'nin tekrardan beni sorduğunu söylemişti.

Yeşil cepteki mesajları kontrol ediyorum ve tabii ki ondan gelen bir mesaj var, kendisine "Frank" demeyi tercih etmiş:

SENİ HEMEN GÖRMEM LAZIM

YAKINDA DÜNYADAN GÖÇECEK

BİRİSİ HAKKINDA

Ne demek istediğini anlayabiliyorum "Frank." Siktiğimin amcığı. Renton olmalı. Renton yakında bu dünyadan göçecek. Seeker'dan gelen bir mesaj daha var. Herkes için yaratılmış ayrı bir iletişim sistemi olsaydı, onunki mutlaka telefon mesajı olurdu:

HAZIR İSTEDİĞİN ZAMAN

Uyuşturucu. Güzel. Çok az kalmıştı. Paketi çıkarıp eziyorum, güzel bir çizgi çekiyorum, tam yerinden vuruyor. Şu anda bir sigaraya gerçekten ihtiyacım var, bir tane yakıyorum. Çilek yüzünden duman ciğerlerimde çok temiz ve taze bir his yaratıyor.

Aynaya bakıyorum, derinlere. "Dinle, Franco, artık birbirimize kalplerimizi açmanın, küçük bir hesaplaşmanın vakti geldi. Renton'a olan saplantın hakkında. Yani, kabul edelim, artık söylenmesi gerekir. Eminim bu konudaki samimiyetimi anlayacaksındır, bu konu paranın çok ötesinde bir yerlere dayanıyor. Sen kıçına tekmeyi yemiş bir âşık gibisin. Evet, bütün Leith bunu konuşuyor. Okey, artık onun için deli olduğunu kabul edelim. Hapisteki bütün o oğlanlar, onlarla sevişirken hepsinin Renton olduğunu mu hayal ettin? İlişkiniz yürümediği için gerçekten çok üzgünüm çocuklar. Garip ama senin alan, Renton'ın da veren olduğunu düşünürdüm hep. Ama şimdi, pek emin değilim. Bence ahlayıp inleyen, kızıl kıllarla götü kırbaçlanan, elbise giymiş sürtük sendin, o kremlenmiş götünü kendisi için hazırlayıp seninle küfürlü konuşurken sen gözlerinde yaşlarla domalırdın ve o seni alırken, sen, siktiğimin yollu küçük hanım-oğlan orospusu pişmiş kelle gibi sırıtıp miyavlar..."

Kapı zili.

Açıyorum ve karşımda. Dikilmiş duruyor.

"Franco... ben de tam seni düşünüyordum... gelsene abi içeri," derken demin barda bıraktığım Curtis efendi gibi kekeliyorum.

Gözlerindeki bakışlardan orospu çocuğunun aklımı okuduğunu zannediyorum. Ne kadar yüksek sesle konuşuyordum ki amına koyayım...

çok değil canım... ama önceden biraz casusluk yapmak için posta kutusunu açıp dinlediyse... ve koridordan bütün söylediklerimi duyduysa...

"Siktiğimin Renton'ı..." diye tıslıyor.

Of sıçayım, tatlı İsa, lütfen yapma bunu bana... "Ne?" diye havlamayı beceriyorum.

Begbie bir şeylerin ters gittiğini anlıyor. O pis, tartan bakışlarla bana bakarak usulca konuşuyor. "Renton kesin buraya dönmüş, amına koyiim. Görmüşler."

O beş mil menzilli bakış karşısında donup kalırken beynimin içinden bir şey, ilkel bir içgüdü haykırıyor: Oyna Simon, oyna. Bütün İskoçya için oyna, yok, İtalya olsun. "Renton mı? Nerde? Nerdeymiş o amcık ağız!" Cehennemin ta dibine bakıyorum, onun çılgın gözbebeklerinin ardındaki o ıssız siyah noktaya, benim nefret dolu bakışlarımla karşılaştırıldığında yanan bir fırını Woolies su tabancasıyla söndürmeye çalışmak gibi bu. Bana bir kobra gibi çarpmasını bekliyorum, neredeyse bunun için dua ediyorum: sikim aşkına yap şunu, beni bu ıstıraptan hemen kurtar çünkü çilekliyken bile buna daha fazla dayanamayacağım.

Begbie gözlerini kaçırmadan bana bakarken neyse ki sesi hafif bir tıslamaya dönüşüyor. "Ben de senden öğrenmeyi umuyodum."

Başıma vurup Renton'ın bize vermiş olduğu, bana verdiği acıyı düşünerek bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyorum. Aniden durup Franco'yu işaret ediyorum, evet, suçlayarak, çünkü çantanın çalınması bu dalyarağın suçuydu, çantaya göz kulak olması gereken oydu. "Eğer o amcık buradaysa paramı geri istiyorum, amına koyayım..." dedikten sonra Franco'nun hakkımda ne düşüneceğini düşünüyorum ve avucumla alnımı ovuşturarak ekliyorum, "Ben burada şu siktiğimin filmini çekmeye çalışıyorum, hem de tek ayak üstünde, amına koyayım!"

Mükemmel bir çıkış. Franco ikna olmuş görünüyor. Gözleri iyice kısılıyor. "Cebimi biliyosun, amına koyiim. Eğer Renton seni ararsa, sen de hemen beni ara."

"Sen de beni, Franco," derken, aşağılayışımın katıksızlığını ve gücünü, davranışımdaki saf kuvveti hissederek artık öfkemin tadını çıkarmaya

başlıyorum, ki çilek de çok işe yarıyor tabii. "Ve ben paramı geri almadan sakın o amcığa dokunma, artı tazminat, sonra ne istersen yapabilirsin... yardımım da dokunursa sevinirim tabii."

Yeterince heyecanlı ve aklım karışmış gibi görünüyor olmalıyım ki Begbie, "Tamam," diyor ve dönüp çıkıyor.

Renton. O amcığı koruduğuma inanamıyorum. Ama çok uzun sürmeyecek. Banka hesapları açıldı. Film teneke kutuya bir girsin, o zaman yollarımız ayrılacak.

Dışarıya çıkıp merdivenlerden inen Franco'nun peşine takılıyorum. Dönüp, "Sen nereye gidiyosun, amına koyiim?" diye soruyor.

"Eh... Paba dönüyorum, arazi olmuştum da, artık dönmem lazım."

"Süper, bi içki içelim," diyor.

Salaklık numunesi beni paba kadar takip ediyor, barda onunla birlikte dikilip içmek zorunda kalıyorum. İkramiye olarak verdiği bir paket çilek, beni Seeker'a uğrayana kadar idare eder hiç olmazsa. Gene de, pek ideal bir durumda değilim. Neyse ki Spud gitmiş ama Alison'ı üzmeyi de becermiş, kızın ağladığı belli. Bu pislik torbası şimdi de personelimin moralini bozuyor, amına koyayım.

Begbie'nin hâlâ paranoya merkezinde takılı kalıp paketlerden bahsedişi nabzımın heyecanla artmasına neden oluyor; Renton'ın ne kadar sapık bir lubunya olduğundan bahsedişiyse kulaklarıma müzik gibi geliyor. Tanrım, Renton'la karşılaşmasını o kadar çok istiyorum ki, bir tek Franco'nun ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bile olsa, buna değer. Filmi sorması beni şaşırtıyor.

"Valla," diyorum fazla abartmadan, "biraz eğleniyoruz, o kadar işte, Frank."

"Şu porno yıldızları falan, adamlar yani, şey mi... yani, belli bi uzunlukta olmaları falan mı gerekiyo?"

"Pek sayılmaz, yani ne kadar büyük olursa o kadar iyi tabii ama," diyorum.

Franco'nun apışarasını orangutan gibi sıkışı midemi bulandırıyor. "O zaman ben çok iyi oynardım!"

"Evet ama esas sorun kaldırabilme sorunu. Büyük sikli çocukların çoğu, iş o noktaya geldiğinde kamera önünde sertleşemiyor. Bu işin püf noktası sertleşebilmek, Terry bu yüzden çok iyiydi..." diye anlatırken, birden Franco'nun nefret ve öfke içinde bana baktığını fark ederek susuyorum. "İyi misin, Frank?"

"Evet... Renton aklıma geldikçe böyle oluyorum..." diyor ve içkisini kafaya dikip sayıklamaya, çocuklardan, June'un onlara doğru dürüst bakamadığından falan bahsetmeye başlıyor. "Halini bi görsen, amına koyiim, siktiğimin Belsen korkuluğu gibi. Sanki eriyip gidiyomuş gibi görünüyo..."

"Evet, Spud da iyi görünmediğini söylüyordu. Ama pipo böyle yapar insanı. Yani, ben de biraz çilek takılıyorum ama demek istediğim, pipo cidden insanı yiyip bitiriyor," derken Murphy'yi ateşin tam ortasına atmaktan büyük bir zevk alıyorum.

Begbie şok içinde bana bakarken bardağı tutan parmakları bembeyaz oluyor. Amcık patlamaya hazırlanırken derin bir nefes alıyorum. "Pipo... taş... June... BENİM ÇOCUKLARIMIN YANINDA MI LAN AMINA KOYİİM?!"

Önüme çıkan fırsatı kaçırmıyorum. "Bak, Spud beraber yıkadıklarını söyledi, sana anlatıyorum çünkü bilmen gerekir, arada çocuklar var falan..."

"Doğru," diyor Frank, tamamen dağılmış görünen Alison'a bakarak, "SENİN KOCAN Bİ AMCIK! SİKTİĞİMİN İŞE YARAMAZ CANKİ AMCIĞI! SİKTİĞİMİN VELEDİNE DEVLET EL KOYMALI, AMINA KOYİİM!"

Franco çıkıp gidince, Alison birkaç saniye boyunca inanamayan gözlerle ardından bakakaldıktan sonra acı içinde hıçkırıklara boğuluyor ve Mo onu teselli etmek için hemen yanında bitiveriyor. "Ne..." diyor Ali hüngür hüngür ağlayarak, "ne diyo bu, amına koyiim... Danny n'apmış ki..."

Onlar bu topal ördek gösterisini yaparken ben bara geçmek zorunda kalıyorum. Maymungillerden Begbie'nin gidişi beni sevindirmiş olsa da,

personelimi etkisiz hale getirmesi hiç hoş değil doğrusu. Birahane olarak da bilinen bu kayıp ruhlar taşıyıcı kayışında bir sonraki müşterim Paul'den başkası değil, Leith'li İş Adamları Uyuşturucuya Karşı'dan arkadaşım dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi içeri giriyor. Onu meyhanenin sessiz bir köşesine çekince hemen para hakkında mızmızlanmaya başlıyor. "Gidecek olan *benim* kellem, Simon!"

Amcıkla açık konuşuyorum. "Ya çeneni tutarsın ya da acınası kariyerin tepe üstü gider, bu kadar basit!" Söyleyeceğimi söyledikten sonra daha sakinleştirici bir tavır takınıyorum. "Bak Paul, endişelenme. Sadece işin ekonomisini anlamıyorsun. Benim endüstrimin. Parayı geri alacağız," diye belirtiyorum, etrafımdaki herkesin kellesi giderken kendiminkini kurtarmış olmaktan memnun halde.

Ne dışkısal bir yaratık.

"İşte sana ekonomiden anlayan bir adam," diyerek gülüyorum. İhtiyar Eddie ayak sürüyerek bara girerken moruğun burnu Roma İmparatoru gibi havalarda. "Ed, işler nasıl yaşlı dostum?"

"Fena diil," diye inliyor Eddie.

"Harika!" diyorum gülerek. "Ne alırsın? Şirketten, Ed," diyorum.

"Şirkettense bi bardak spesiyal bi de büyük Grouse."

Bu moruk maganda amcığın küstah, özgürlük düşmanı çabaları bile bugün neşemi kaçıramayacak. "Tabii ki Eduardo," diyerek gülümsedikten sonra Leith'in Marjory Proops'una sesleniyorum, "Mo, konuklarımızla ilgilenir misin lütfen, leydim?" Göçmüş durumdaki Paul'e başımla bir işaret çakarak tekrar Ed'e dönüyorum. "Ben de sevgili arkadaşım Paul'e iş hayatının dalaverelerini anlatıyordum. Sen hangi iş kolunda çalışıyordun, Eddie?"

"Balina avcısıydım," diyor kabakulak geçirmiş ihtiyar gemi batığı.

Bir deniz adamı. Hey, selam denizci. Yoksa selam balinacı mı demeliydim? "Ya, peki Bob Marley'i[53] bilir miydin?"

İhtiyar tuzluk enerjik hareketlerle başını iki yana sallıyor. "Granton'dan çıkan gemilerde Bob Marley diye biri yoktu. Benim zamanımda yoktu,"

diyor Ed ciddi ciddi, Grouse'unu götürmeyi de ihmal etmeden.

"Sıra sende Paul," diye gülümsüyorum ışıklar saçarak. "Senden Ed için kaliteli bir atış bekliyorum. Yaşlılara davranış biçimimiz toplumumuzun uygarlık seviyesinin bir göstergesidir ve bütün muhalefete rağmen bizler Leith'de birkaç ışık yılı daha ilerdeyiz bu konuda. Haklı mıyım yoksa yalnızca doğru mu söylüyorum, ha, Ed?"

Eddie hırçın gözlerle Paul'e bakıyor. "Viski içicem ama Grouse olsun," diye uyarıyor afallamış durumdaki reklamcıyı, zavallı orospu çocuğuna lütufta bulunur gibi.

Mızmız yuppie pezevengini şavullamaya karar verip denizciyi Mo ile Ali'nin ellerine teslim ediyorum çünkü bu sefer de içeri Juice Terry giriyor. "Tel! Taburcu mu oldun?"

"Evet," diyor Terry gülümseyerek. "Ama hâlâ dikkat etmem ve ilaç kullanmam gerekiyo."

"Harika. Ne içersin?"

Şimdi keyfim iyice yerine geldi. Yakında bütün takım tamamlanacak. Alex?

Kesinlikle çok önemli, Simon. Maalesef sadece ilk onbirle bugünlerde artık hiçbir şey kazanamıyorsun. Arkada oynamaya hazır kırk kadar oyuncu daha gerekiyor.

"Bu ilaçlarla içki bile içemiyorum, amına koyiim," diye sızlanıyor Terry, elini buklelerinin arasından geçirerek. Gırgır olsun diye bıraktığı porno yıldızı bıyıkları gitmiş.

"Yazık olmuş Tel, tam bir kâbus bu. Düzüşme yok, içki yok," diye gülüyorum, başımla köşede yarım biralarıyla oyalanan Ed'in arkadaşlarını göstererek. "Gene de, gelecekteki mesaine şimdiden bir hazırlık olabileceğini söyleyebiliriz, ha?"

"Ya," diyor üzgün üzgün. Bu arada Paul hıyarını izliyorum, artık bütün gece ona köpek çekebileceğimin farkında, gerçeği kabullenmeye karar vererek hüzünlü ve de mahzun bir halde kapıya doğru ilerliyor.

Terry'yi neşelendirmek için ofise çıkarıp Begbie'den aldığım bir gramlık paketten iki küçük çizgi çiziyorum. Tezzo'ya eski meslektaşım Mösyö Francoise Begbie'nin ziyaretini anlatıyorum. "'Omuz' ve 'odun' kelimeleri aklımdan hiç çıkmadı," diyorum, çizgileri kredi kartımla iyice ezip Terry'ye başımla hazır işareti yaparak, "ama bu sırayla değil tabii. Gene de, şu anda onun çileğini yapıyoruz, yani herifin işe yaradığı zamanlar da var."

Terry gülerek kokaini çekmek için öne eğiliyor. "Omzunda bi odun mu varmış? O amcık omuzlarında siktiğimin kumarhanesini taşıyo," diyor çizgilerden birini götürmeden önce.

Onun arkasından ben de kendi çizgimi halledip film hakkındaki planlarımdan bahsetmeye başlıyorum. Terry rahatsız görünüyor. "İyi misin, Tel?"

"Hayır... sikim... çarli yüzünden heralde, çok kötü zonklamaya başladı."

Zavallı Terry neredeyse iki büklüm bir halde gidiyor. Bir zamanların mağrur adamını böyle hadım edilmiş görmek çok üzücü. İşe dönemeyeceği için zavallı Melanie'nin seks hayatından endişe etmeye başlıyorum ve genç Curtis'le tanışmalarının hoş olacağını düşünerek kızı arıyorum.

52. KOK OROSPUSU

Kuduruyorum, amına koyiim. O amcık artık öldü demektir, siktiğimin anne bozuntusu. Evet, geberecek... ama çocuklar yetimhaneye gidemez ve eğer annem onları almazsa... valla alacak artık çünkü amcıkları Kate'le ben de alamayız... SİKTİĞİMİN PİSLİK OROSPUSU!

Onun yüzünden siktiğimin yağmuruna da yakalandım, sidik gibi ıslak bi duş yaptım. Sikindirik bi su birikintisinden atlarken ayakkabıma su doldu, tıkanmış bi lağım gibi, amına koyiim. Eve girince direkman ceketimi giyip eski sikindirik ayakkabılarımı atıyorum ve yeni, Timberland olanları çekiyorum. Kate hemen başlıyo: "Nereye gidiyosun Frank?"

"Çocuklarımı elinde tutan o siktiğimin uyuşturucu müptelası orospusunu görmeye."

Siktiğimin yağmuru, acayip kafamı bozuyo, amına koyiim. Herkes soğuk algınlığından burnunu çekip duruyo ama bunların yarısı Kolombiya gribine yakalanmış bence, nedeni de çok fazla çiziktirmek. En kötüleri de Sick Boy, şöle küçük bi çizgiye hiçbi lafım yok ama taş yıkamak kaybedenlerin işi, hem de siktiğimin çocuklarının önünde, amına koyiim!

İşte oraya gidiyorum ve ona bakıyorum, o da bana bakıyo, sanki inkar edecek yüzü varmış gibi, bok karı. Yalnız çocuklarlan konuşuyorum: "Üstünüzü giyinin, anneme gidiyonuz," diyorum.

Onları bizim boktan yere götürmemin hiç yolu yok. Orayı siktir et. Annem onları ister diye düşünüyorum, neler olduğunu duyunca, içinde bulundukları tehlikeyi anlayınca.

"Ney...ne var?" diyo June.

"Sen, seni siktiğimin pis orospusu, gözüme görünme sakın, sana söylüyorum bak," diye uyarıyorum amcığı. "Artık sabrım tükenmeye başlıyo, eğer o siktiğimin koca canki ağzını açarsan yapıcaklarımdan ben sorumlu olmam, amına koyiim!"

Şaka yapmadığımı anlayacak kadar tanıyo beni ve gözleri faltaşı gibi açılıp suratı iyice soluyo. Şuna bi bak, siktiğimin enkazı, daha önce nasıl göremedim? Kim bilir ne zamandır yapıyo bu boku. Çocuklar hazırlanıp soruyolar: "Nereye gidiyoruz baba?"

"Babaannenize. Nası çocuk yetiştireceğini bilir o en azından," diyip June'a bakıyorum, "oturup da cankilerle kafayı kırmaz."

"Ne demek istiyosun? Neden bahsediyosun sen?" demeye cürret ediyo siktiğimin domuzu.

"İnkâr mı ediyosun? Sikindirik Spud Murphy'nin geçen hafta buraya geldiğini inkar mı ediyosun?"

"Evet... ama bi şey olmadı, ayrıca," diyo gözlerinde manyak bi parıltıyla, "benim n'aptığım seni hiç ilgilendirmez."

"Benim çocuklarımın önünde yıkamak ha? Beni ilgilendirmez mi, amına koyiim!" Çocuklara dönüyorum, "Siz ikiniz çıkın. Annenizlen biraz özel şeyler konuşacaz. Merdivenlere çıkıp beni bekleyin! Hadi, yallah!"

"Yıkadık... evet... ama..." diyo, "yanlızca biraz yardıma ihtiyacım vardı."

Küçük amcıklar dışarı çıkarken ona dönüyorum. "Ben sana güzel bi yıkama yapacam şimdi! YIKA ŞUNU BAKALIM AMINA KOYİİM!" Amcığın suratına bi tane geçiriyorum, burnundan kanlar fışkırıyo. Saçlarından tutuyorum, o kadar yağlı ki amına koyiim, kaymasın diye elime dolamam gerekiyo. Tıpayı takıp musluğu açıyorum, lavabo dolarken avaz avaz bağırmaya başlıyo. Dolmaya yakın kafasını lavaboya sokuyorum. "AL DA BUNU YIKA ŞİMDİ, AMINA KODUĞUM!"

Kafasını kaldırıyorum, burnundan sular ve kanlar akarken oltaya takılmış balık gibi çırpınıyo. Bi ses duyuyorum, küçük Michael kapıda durmuş konuşuyo: "Anneme n'apıyosun baba?"

"Siktiğimin merdivenine çık! Burnu kanadığı için onu yıkıyorum! Şimdi git! Kime diyorum ben!"

Küçük amcık kaçıyo, sonra karının kafasını tekrardan lavaboya sokuyorum. "SANA YIKAMAK NEYMİŞ GÖSTERECEM, SENİ

SİKTİĞİMİN PİSLİK KOK OROSPUSU, SENİ İYİCE Bİ YIKAYIM DA GÖR ŞİMDİ!"

Kafasını tekrardan çıkarıyorum ama bu pis sapık orospu bulaşık süzgecinden bi meyve bıçağı alıp beni bıçaklıyo, amına koyiim! Siktiğimin kaburgalarında takılı kalıyo bıçak. Elimden kurtulunca bi tabak alıp kafamda kırıyo. Tekrardan bi tane geçiriyorum, yere düşüp avazı çıktığı kadar bağırmaya başlıyo, bu arada ben bıçağı kaburgalarımdan çıkarıyorum. Her yer kan oluyo, amına koyiim. Bi tekme atıp onu öyle yerde kıvrılmış halde bırakıyorum ve çocukların yanına gidiyorum ama merdivene çıktığımda karşıdaki ihtiyar amcığı onlara sarılmış halde buluyorum. "Hadi çocuklar," diyorum ama orda ölece duruyolar, Michael'ı kolundan tutuyorum çünkü burda oyalanacak vaktim yok, sonra siktiğimin June'u ayaklanıp dışarı çıkıyo ve bana bağırdıktan sonra ihtiyar amcığa sesleniyo: "POLİS ÇAĞIR! ÇOCUKLARIMI KAÇIRMAYA ÇALIŞIYO!"

"Anne!" diyo beyinsiz küçük Michael amcığı. Sean bu herifin kafasını uçurmalıydı, büyük ihtimalle benim oğlum bile diildir, bunun gibi bi lubunya, amına koyiim, elimin tersiyle bi tane geçiriyorum, sora June kolundan yakalıyo ve sanki küçük amcık çekme savaşındaki halat gibi oluyo. Bağırmaya başlıyo ve ben bırakınca ikisi birden yere kapaklanıyo. Moruk inek de bağırmaya başlıyo, o sırada merdivenlerden iki polis çıkıyo ve teki konuşuyo: "Neler oluyor burada?"

"Yok bişi. Siz kendi işinize bakın," diyorum.

"Çocuklarımı kaçırmaya çalışıyo!" diye yırtınıyo karı.

"Doğru mu?" diye soruyo daha yaşlı olan aynasız bana.

"Onlar benim de çocuklarım lan!" diyorum.

Merdivendeki ihtiyar amcık ötmeye başlıyo: "Kızcağızı dövdü, gördüm! Bir de şu ufaklığı, küçük yavrucağı!" Bana dönüp saydırmaya başlıyo, "Bu herif arsızın teki, pislik iliklerine kadar işlemiş!"

"Kapa o siktiğimin çenesini, seni amcık! Seni ilgilendiren bişi yok burda!"

Yaşlı polis konuşuyo: "Beyefendi, eğer burayı terk edip sokağa çıkmazsanız sizi huzuru bozmaktan tutuklamak zorunda kalacağım. Bu

hanım şikayetçi olursa başınız cidden dertte demektir!"

Biraz ağız dalaşından sonra çıkıyorum, amına koyiim, çünkü bu amcığın yüzünden içeri girmeye hiç niyetim yok. Ve o polis götleri beni izliyo amına koyiim, sanki siktiğimin bi sübyancı tecavüzcüsüymüşüm gibi. Michael'a vurmamam gerekirdi ama, hep karının suçu, gene üstüme üstüme geldi. Ben de Sosyal Hizmetler'e gidip anlatırım ve herkes onun suçu olduğunu anlar, siktiğimin çocuklarımın önünde siktiğimin uyuşturucularını yapan sikindirik pis bi kok orospusu olduğu meydana çıkar...

Eğer bi göt tutuklamak istiyolarsa, bırakalım da o *Evde Tek Başına 2* piçini tutuklasınlar. O filmleri yaptığı zaman kendi de çocuktu, biliyorum ama bu amcık nası olur da geceleri hâlâ rahat uyur anlamıyorum.

53. "... inikken bile otuz santimden daha uzundu..."

Simon'ın dairesinde uyanıyorum. Evi bok götürüyor ama benim umurumda değil. Öne atılıp onu yakalıyorum, dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Gergin, öne eğilmiyor. "Misafirlerimiz var," diyor. Salona girdiğimizde deri divanda Simon'ın pabından hatırlar gibi olduğum bir çocuk oturuyor. Göz ucuyla hafızanıza kaydolan o silik, çirkinimsi yaratıklardan biri. Şimdi normal bir delikanlı gibi görünüyor: leylek gibi, pis kokulu, sivilceli, ürkek. Ona gülümseyince yüzü al al oluyor, gözleri sulanıyor ve zavallı ufaklık gözlerini benden kaçırıyor.

Birbirimize bakıp dururken neler döndüğünü merak etmeye başlıyorum. Simon hiçbir şey söylemiyor. Sonra kapı tıklatılıyor, açmaya gittiğimde karşımda Mel'le Terry'yi görüyorum. Mel beni öptükten sonra içeri girip Curtis'e sarılıyor ve çocuğun yanına oturuyor. "N'aber Curtis'cim?"

"İyilik," diyor çocuk.

Terry hâlâ çok sessiz. Köşedeki sandalyeye geçiyor.

"Bu Curtis," diyor Simon bana. "Oyuncu olarak bize katılacak." Çocuk zorla gülümsemeye çalışıyor. Bunun bir çeşit şaka olduğunu düşünüyorum. Sonra Simon bir Mel'e, bir bana bakarak açıklamaya çalışıyor: "Bu ümitsiz malzemeyi alıp Leith'in gelmiş geçmiş en ateşli genç aygırını yaratmanızı istiyorum sizden kızlar. Yani, ikinci en ateşli," deyip şakayla karışık kasılarak bir reverans yapıyor.

"O çok iyi bi çocuk," diye kikirdiyor Mel, "Anlarsın ya."

"Göster ona Curt, utanma," diyor Simon mutfağa giderken.

Curtis'in gözleri sulanıyor ve yüzü yeniden kızarıyor. "Hadi, dün bana göstermiştin ama," diye sırıtıyor Mel.

Çocuk pantolonunun fermuarını açarken Mel'e bir bakış atıyorum. Sonra o şeyi pantolonunun içinden çıkarmaya başlıyor ve çıktıkça çıkıyor. İnikken bile otuz santimden uzun, aşağı doğru, neredeyse diz kapaklarına kadar

geliyor. Dilim tutuluyor. Daha da önemlisi, genişliği... kendimi büyük sik manyağı olarak görmedim hiç ama... Genç delikanlı gruba girmeye hak kazanmış. Otuz altı santimle nasıl girmesin ki? Çocuk bakir (dün gece Melanie'nin ellerine düşünceye kadar, bahse girerim ki öyleydi,) neredeyse bir ucube ama bizim şov için en uygun adam.

Simon ona daha da büyük görünmesi için gerçek porno yıldızlarının yaptığı gibi kıllarını kesme talimatı veriyor.

Terry, "Sakalını nası tıraş etmiş baksana," diyor. "Aletinin etrafını tıraş etmesi konusunda ona güvenecek misin?"

"Ağzından bal damlıyor, Terry. Dikişler hâlâ duruyor mu?"

Oynayabilmesi için bu çocuğu nasıl açarız diye düşünüyorum ama belli ki Melanie bu konuya el atmış bile.

"Ben tıraş etmene yardımcı olurum," diyor Mel.

İşin bu yönü sorun olmayacak. Simon beni mutfağa çağırıyor. "Mel dün bekâretini bozdu, çocukla o ilgilenecek," diyerek düşüncelerimi doğruluyor. "Bu çocuğu parçalarına ayırmamız lazım," diyor. "Sonra da istediğimiz görüntüyü elde etmek için yeniden birleştirmeliyiz. Yeniden yaratmalıyız pezevengi. Yalnız siktiğimin düzüşme teknikleri değil. Bütün moronlar sikişebilir, istekli bir partneri olan her geri zekâlı cinsel pozisyonları becerebilir," diyerek kapıdan Terry'ye göz ucuyla sinsi bir bakış atıyor. "Tanrım, seks adına kendimizi ne salak durumlara düşürüyoruz. Ama onu baştan aşağı değiştirmemiz, duygusal zekaya sahip bir yaratık haline getirmemiz lazım. Giysiler. Bakış. Hal. Tavır."

Onaylayarak başımı sallıyorum ama daha önce yapılacak işlerimiz var. Ötekilere bizimle pabda buluşmalarını söylüyoruz. Çıkarlarken Simon, Curtis'e paketlenmiş bir kutu uzatıyor. "Hediye, açsana."

Curtis kağıdı yırtınca ortaya cafcaflı, cart sarı saçlı, şişme bir seks bebeği çıkıyor. "İsmi Sylvie," diyor Simon. "Yalnız gecelerinde biraz alıştırma yapman için ama bundan sonra fazla yalnız kalacağını pek zannetmiyorum. *Yedi Sikiş*'e hoş geldin."

Port Sunshine'a giderlerken zavallı Curtis, Sylvie'yi ne yapacağını bilemiyor. Simon "iş" dediği şeydeki gelişmeleri tartışmak için biraz evde

kalmamızı istiyor.

Her iki listeyi de ele geçirmiş durumdayız, ikisi ayrı disketlerde. Rab'in babası ikisini aynı formata getirip karşılıklı kullanımlarını kolaylaştırdı. Merchant City, Clydesdale Bank şubesinde Rangers'a sezonluk bilet alan yüz seksen iki kişinin hesabı varmış. Bu rakamın içinden, yüz otuz yedisinin şifresi 1690. Simon bunu öğrenmeyi nasıl başardı hiçbir fikrim yok, aslında bana sabırla açıkladı, Rab ve Mark da açıkladı ama ben hâlâ anlayamıyorum. McClymont'un İskoç Tarihi ve Kültürü dersine rağmen, İskoç kafa yapısını ve kültürünü anlamanın yakınına bile gelebilmiş değilim. Bu rakamın içinden de seksen altı kişi internet bankacılığını kullanıyormuş.

Önemli olan bilgi bu seksen altı hesaptaki paranın 3.216 poundluk nakit kredi çekme izniyle 42.214 poundluk kredi limiti arasında değişiyor olması. Simon bana Mark'la beraber Clydesdale'in online bankacılık sistemine girdiklerini anlatıyor. 1690 şifresini kullanarak büyük hesaplardan 62.412 pound aldıktan sonra Zürih'teki Swiss Business Bank'ta açtıkları genel hesaba aktardıklarını söylüyor iki çizgi kok yaparken.

"Benim ilacım o değil," diyerek sırt çantamdan çarşaf, ot ve tütün çıkarıyorum.

"Ha, biliyorum. Bunların ikisi de benim için. İki burun deliğim var," diye açıklama yapıyor, "en azından şimdilik. İşte, üç gün sonra da 5.000 pound haricindeki esas para İsviçre'deki Bangue de Zurich'de Bananazzurri Film adına açtığımız prodüksiyon hesabına transfer edilecek."

"Şimdi de kutlamak için paba mı gidiyoruz?"

"Yooo..." diyor Simon, "sermayeyi yaratanlar biziz, sen, ben ve Rents. Bundan haberi olan bir tek üçümüz varız. Sakın kimseye bahsetme," diye uyarıyor, "yoksa hayatımızın geri kalanını kodeste geçiririz. Parayı bu hesaplarda tutacağız, film için gerekenden çok daha fazlası var burada. Ötekilerle sonra buluşuruz. Şimdi sen, ben ve Rents özel bir kutlama yapacağız."

Sevinçli, heyecanlı ve girdiğimiz iş yüzünden bayağı bir tırsmış durumdayım. Mark'la buluşmak için Café Royal Restaurant'a gidiyoruz,

istiridye yiyip şişelerce Bollinger içiyoruz. Mark bardaklara şampanya doldurup fısıldıyor: "Çok iyi iş becerdiniz."

"Siz ikiniz de gayet iyi iş çıkardınız," derken çok şaşkınım ama yaptığımız dolandırıcılığın boyutu artık beni gerçekten endişelendiriyor. "Bu bizim işimiz, sadece bizim aramızda," diyorum rica eder gibi, gergin bir sesle. Mark onaylayarak ciddi ciddi başını sallıyor. "Dianne'in de bu konuda hiçbir şey bilmeyeceği anlamına mı geliyor bu?"

"Çok doğru," diyor Mark sıkıntıyla. "İnsanların sağı solu belli olmaz. Ama baksanıza, ya Rab?" diye de ekliyor aniden endişe içinde, "Babasından bilgisayar programları hakkında bilgi aldığına göre bir şeyler anlamış olmalı."

"Rab sorun çıkarmaz," diyor Simon, "ama biraz tutucudur ve işin boyutlarını öğrenirse kıllanabilir. O yalnızca denyonun tekinin kredi kartıyla uğraştığımızı zannediyor. Hizmetlerinin karşılığını da aldı benden. Artık bunlardan bahsetmeyelim," diyerek gülümsüyor, sonra neşeyle bir şarkı söylemeye başlıyor: hiç duymadığım tuhaf bir tekerleme.

Boyne'un yeşil çimenli bayırlarında

Orange'cılar William'a katıldığında

Ve şanlı zaferimiz için çarpıştığında

Boyne'un yeşil çimenli bayırlarında

Orange'cılar sadık ve sözünün eriydiler

Her zaman her durumda

'Teslim olmak yok!'

Savaş çığlıklarımız dinmemeli

ve Tanrı bizden yana...[54]

"İskoçya'yı seviyorum," diyor Simon şampanyasını yudumlayarak. "Saçma sapan şeylere gerçekten inanan bir sürü kafayı yemiş amcık var burada, para kazanmak öyle kolay ki. Bu Celtic-Rangers FC işi şimdiye kadar uydurulmuş en iyi iş. Moronları soymak için eline ruhsat vermekle kalmıyor, aynı ruhsatla onların çocuklarını ve çocuklarının çocuklarını da soyma hakkını kazanıyorsun. Bu hak sonsuza dek böyle sürer; Murray, McCann, bu çocuklar ne yaptıklarını biliyorlar cidden de."

Mark bana gülümsüyor, sonra Simon'a dönüyor. "Şimdi artık hepimiz zengin-imsi olduğumuza göre, umarım bu filmin çekimine olan bağlılığında bir eksilme olmamıştır."

"Bir nebze olsun eksilmedi," diye cevaplıyor Simon. "Bu parayla ilgili bir şey değil, Rents, şu anda farkına varıyorum. Bütün göt laleleri para kazanabilir. Para *yapacak* bir şey yaratmakla ilgili asıl. Kendini ifade etmekle, kendini gerçekleştirmekle, yaşamakla ve ağzında gümüş kaşıkla doğan şımarık zengin amcıklara onların yaptığı her şeyi bizim de, üstelik onlardan daha iyi yapabileceğimizi göstermekle ilgili."

"Hımm," diyor Mark, "buna içilir işte," diye devam ediyor yeni bir şerefe için kadehini kaldırarak.

Simon bana bakıp hiçbir şey söylemeden acıklı bir samimiyet içinde dudaklarını sarkıtıyor. Sonra azarlar gibi konuşuyor: "Parayı çarçur etmek yok, Nikki, kontrolü ele alıyorum. Eğer parasız kalırsan istemen yeterli."

Simon'a güvendiğimden emin olmadığım gibi, Mark'la ikisinin birbirlerine güvendiklerini de pek zannetmiyorum. Ama para veya başka fazlalıklar umurumda değil. Çünkü buna bayılıyorum. Kendimi capcanlı hissediyorum.

"Neyse, yakalanırsak yargıca gözlerini süz ve bir çift varoş iblisi tarafından kandırıldığını söyle. Böylece sen sıyırırsın, Rents'le ikimiz içeri gireriz, değil mi Mark?"

"Tabii ki," diyor Mark, biraz daha şampanya koyarak.

Daha sonra Hanover Sokak'taki Rick's Bar'a gidiyoruz. "Şurdaki Mattias Jack değil mi?" diye iddia ediyor Simon, köşede duran bir çocuğu işaret ederek.

"Olabilir," diyor Mark dalgın dalgın ve bir şişe şampanya daha ısmarlıyor.

Simon'la ben Leith'deki eve gidip geceyi hayvanlar gibi sikişerek tamamlıyoruz. Ertesi gün tatlı bir yorgunluk, kırıklık ve sızı içinde eve dönüp ders çalıştıktan sonra saunaya gidiyorum. Mesaiden döndüğümde Mark bizim evde Dianne'le konuşuyor. Bana şöyle bir selam verip gidiyor.

"Ne iş?"

"O benim eski arkadaşım. Yarın birlikte bir şeyler içeceğiz."

"Eski günleri anmak için, ha?"

Salak salak sırıtıp tek kaşını havaya kaldırıyor Dianne. Kızın yüzü parlıyor. Çoktan düzüşüp düzüşmediklerini merak ediyorum.

Daha sonra Simon, Rab ve ben Niddrie'deki kurgu stüdyosuna gidiyoruz. Buraya daha önce Simon'la gelmiştim. Edinburgh'da böyle yerler olduğunu bilmezdim, aslında hayatımda hiç böyle bir yer görmedim. Vid In The Nid'i işleten çocuk Rab'in holigan çetesiyle maçlara gittiği günlerden eski bir arkadaşı. Bu çocukların çoğu artık girişimci tipler olmuş ve Steve Bywaters denen tip eski bir futbol fanatiğinden çok, bir sosyal hizmet uzmanına benziyor. İş beceri ve kaynakların paylaşımına geldiğinde, bu insanlar masonlar kadar birbirine bağlı görünüyor. "Her şeyimiz var, her şeyi burada yapabiliriz," diyor, tertemiz ve yeniden doğmuş bir Hıristiyan gibi.

Çıkarken Rab, "Çok iyi ya," diyor.

Sick Boy kafasını sallıyor. "Evet ama Dam'da da yapabiliriz. MYY, Rab, unuttun mu?"

"Çok doğru," diyor Rab ama ben Simon'ın aklında başka fikirler olduğundan şüpheleniyorum.

54. Dümen # 18.749

City Café, kulüp öncesi gelenlerle dolu. Curtis'le küçük arkadaşları içeriye girip onlara katılmamı teklif ediyor. Sıkıcı komplo teorileriden bahsedip duran öğrenci tipli bir grubun yanına oturuyoruz, heyecanla kimlerin kimlerin ölmemiş olabileceğini tartışıyorlar: Elvis, Jim Morrison, Prenses Di. Kendi gençliklerine ve ölümsüzlüklerine olan inançları o kadar güçlü ki birinin sahneyi gerçekten terk etmiş olabileceğine inanamıyorlar. Yaşamı doğrulayan, ölümü reddeden burjuvaların hayal dünyasında takılıp kalmışlar.

Philip ve bazı varoş çocuklar bu aptal sohbet konusuyla alay edip gülüşüyor; bütün bunların saçmalık olduğunun farkındalar. 80'lerdeki AIDS salgınından bu yana sosyal konutlarda ve şehrin eski mahallelerinde böyle masum inançları kaybetmelerine yetecek kadar çok ölüm görmüşler. Garip ama bizim neslin de bu varoş çocuklarıyla aynı şeyleri hissettiğinden eminim. Ama artık değil, hele ben hiç değil. Öğrencilerden birine, "Bütün bu sikiciler hayatta olabileceklerinden daha da ölüler," deyince, yüzüklü çocuklar kahkahayı basıp dalga geçmeye başlıyor.

Bütün bunlar olurken Curtis'e eğiliyorum. "Şu öğrencilerle dalga geçen arkadaşlarına bak." Curt yavaşça başını indiriyor. "Şimdi on beş yıl ileriye sar: kimin güzel bir evi, mesleği, işi, parası ve arabası olacak ve kim ipotekli bir gecekonduda sıkışıp kalacak?"

"Doğru..." diyerek başını sallıyor Curtis.

"Peki neden?"

"Çünkü onlar eğitimli falan?"

Fena değil. "Evet, bir bakıma öyle. Başka neden?"

"Çünkü onlara başlamaları için yeterli parayı vericek zengin anne babaları var? Bağlantıları falan var?"

Bu çocuk düşündüğüm kadar salak değilmiş. "Çok zekice Curt, çok zekice. Peki bu ikisini bir araya getirince ne elde edersin?"

"Bilmem."

"Beklenti. Bütün bunlara sahip olacaklar çünkü sahip olmayı bekliyorlar. Niye beklemesinler ki? Senin benim gibiler bu şeyleri beklemez. Kazanmak için köpek gibi çalışmamız gerektiğini biliriz biz. Şimdi benim gibi gereğinden fazla eğitim almış ama gene de vasıfsız biri olarak, bu hayata soyunmanın hiçbir yararı yok. Sence neden toplumun dışında, kara piyasada dolanıp duruyorum? Renkli kişiliklerden hoşlandığım için mi? Serseriler, orospular, cankiler ve uyuşturucu satıcıları beni çok seviyorlar diye mi? Hayır. Ben de pezevenklik yaptım, ev soydum, hırsızlık yaptım, kredi kartı yolsuzluğu yaptım, uyuşturucu sattım; sevdiğim için değil, yasal iş kollarına belli bir düzeyden atılamadığım için, sahip olduğum bilgi ve becerilerin karşılığı olan statü ve ücret bana verilmediği için. Ben trajik bir hatayım, Curt, trajik bir hata. Ama bu değişebilir ve değişecek de," diye açıklıyorum saatime bakarak. Artık ötekilerle buluşma zamanı. "Ne diyeceğim," diyerek içkime saldırıyorum, "o şişme bebek işine yaradı mı?"

"Aa, yok ya..." diyor, utanç içinde. "Geçen gün bi deniyim dedim ama altımda patladı..."

"Altında mı patladı! Ağzına sıçayım, bunu yaptığını bilseydim kendime de bir tane alırdım!" diyerek gülüyorum çocuğun tuhaf suratına doğru.

İçkileri bitirip dans eden "clubber"ları çekmek için N-Sign'ın kulübüne gidiyoruz. Curtis arkadaşlarıyla dans ederken Rab kamerayla çekim yapıyor. Sonra görüntüye Mel'le konuşmayı bırakıp Curtis'in yanına gelen Nikki giriyor. Biraz Curtis'in önünde dans ettikten sonra elinden tutup onu Carl'ın bizim için boşalttığı ofise götürüyor.

Sonra, kulüp kapandığında, gerçekten işe koyularak önemli sahnelerden birini çekmek üzere hazırlık yapıyoruz. Rab ve arkadaşları aletleri ofise kuruyor.

"Sence Melanie ve Nikki benden g-g-gerçekten hoşlanıyo mu," diye soruyor Curtis.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bence sen öle d-d-dediğin için bana iyi davranıyolar."

"Piliçlere köpek yavrusu bakışı atarsan sana mutlaka yemek verirler abi. Sende o güç var," diye açıklama yapıyorum.

"Ama p-p-piliçler beni..." derken yüzü bir spastik tikler krizi geçiriyor, "...b-b-beğenmiyo."

"Geri zekâlı küçük orospular beğenmeyebilir. Ama dünyadaki tek kadın cinsi onlar diil. Pilrig'den[55] geçmiş bir piliç asıl konunun n'olduğunu artık öğrenmiştir, özellikle de o eski çanak artık biraz gevşemişse. O zaman her şey bir deliğin genişliğiyle ölçülür," diyerek gülümseyip dehl-dehl, dehl-dehl-dehl-dehl-dehl- yapıyorum... şu Bowie klasiğinin açılış nakaratı. Ama bu Curt'ün buzlarını ertimeye yetmiyor. Sinirden bir kez daha çişi geldiği için tuvalete gittiğinde Nikki'ye yaklaşıyorum. "Curt'e onu arzuladığını hissettir bir şekilde, kendine güveni sıfır."

Tuvaletten dönerken Nikki yanına gidiyor. Şöyle dediğini duyuyorum: "Curtis, beni sikmen için sabırsızlanıyorum."

Sarkık çeneli küçük aptal gözlerini kırpıştırarak kızarıyor. "N-n-nası y-y-yani?"

Kendimi tutamayıp katıla katıla gülmeye başlıyorum. "Sen bir mizah ustasısın, Curtis! Bu replik hemen siktiğimin senaryosuna giriyor!" Kendi senaryo kopyama manyak gibi çiziktirmeye başlıyorum.

Oyuncularıma yaptığım moral konuşmasından sonra, Rab başıyla işaret veriyor. Çekime hazırız.

"Tamamdır millet, bu filmin kilit sahnesi. Burada 'Joe' 'Tam'le girdiği bahsi kazanıyor. Curtis, senin oynadığın karakter 'Curt' bu sahnede bekâretini kaybediyor. O yüzden gergin olmana takma, zaten gergin olman *gerekiyor*. İkinizden de demin söylediklerinizi tekrarlamanızı istiyorum. Öyleyse Nikki, sen onu ofise götürüyorsun, kapıyı çarparak kapatıyorsun, sonra önünde durup diyorsun ki..."

"Seninle sikişmek isterdim," diyor Nikki azgın azgın Curtis'e bakarak.

"Şimdi sen Curt," diye başımla işaret ediyorum.

"N-n-nası y-y-yani..."

"Harika. Sonra onu masaya çekiyorsun Nikki. Curtis, kontrolü Nikki'ye bırak. Tamam, hadi deneyelim."

Tabii ki orijinali kadar iyi olmuyor ama birkaç denemeden sonra kullanılabilir bir şeyler çekebiliyoruz. Artık altı kardeş de sikişmiş oldu, tek sorun Terry'nin sakat sikinin götten sikiş için hâlâ yeterince güçlü olmaması. Neyse, sorun değil, benim başka bir fikrim var.

55. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 6

Martin ve Nils'e kulüp işine biraz ara vermeye ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Katrin'e eve gidip biraz ailemi görmem gerekiyor demiştim. Ama o ruh hali içinde gerekli olduğunu düşündüğüm şeyler her neydiyse, aslında *onlara* cidden de ihtiyacım varmış. Kendimi ondan uzaklaştırmak için yapabileceğim tek şey buydu. Dianne Coulston.

Gecenin çoğunu Gav'in fazladan yatağında sevişerek geçirdik. Yalnızca onu isteyerek, neredeyse yoksunluğunu çekerek, yorgunluğun ötesinde bitkin halde ama gene de çok geçmeden yeniden ateşlenerek. Tecrübelerim bana bunun aşkla veya duygularla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor, yalnızca iki yabancı bedenin yakınlaşmasından doğan doğal bir tepki. Geçici bir şey. Aman siktir et tecrübeleri şimdi. İşte geçen hafta boyunca hep bunu yaptık, genelde onun evinde, bu yüzden Gavin hâlâ bizi görmedi.

Bu sabah benim tişörtümü giymiş. Bir kızın bunu yapması her zaman için güzel bir his, mutfakta kendimize tostla kahve yapıyoruz. Gav işe gitmek için hazırlanmış, içeriye giriyor. Onu görüyor, bakışlarını yukarı kaldırıyor ve kaçıyor. Kendi evinde bir yabancı gibi hissetmesini istemediğim için arkasından sesleniyorum. "Gav! Gelsene!"

Utana sıkıla geri geliyor. "Bu Dianne," diyorum.

Dianne gülümseyerek elini uzatıyor. Gav onunla tokalaşıp benimle ve evet, "yeni" kız arkadaşımla birlikte çay içerek tost yiyor. Ama aklımda hep Katrin ve onun hakkında Dianne'e ne anlatmam gerektiği düşüncesi var. Ondan ayrılıp şehre giderken hâlâ bunu düşünüyorum.

Gayet normal olan bir şey size acayip geldiğinde tamamen sıçmış ve de kopmuş bir hayat yaşamış olduğunuzu anlıyorsunuz. Yengem Sharon ve daha önce hiç karşılaşmadığım yeğenim Marina'yla beraber Princess Sokak Bahçeleri'ndeyim şimdi. Sharon'ı senelerdir ilk kez görüyorum. Sanırım son görüşüm abimin cenazesinde onu tuvalette becerdiğim gündü, Sharon Marina'ya hamileyken.

O zaman olduğum insanla duygusal bir bağ kuramamakla beraber, o türden bir insanın neye benzeyeceğini gözümün önüne bile getiremiyorum. Belki de kendimi kandırıyorum tabii ki, hiçbir zaman emin olamazsın ama böyle hissediyorum. Burada kalmış olsaydım hâlâ aynı kişi mi olacaktım? Büyük ihtimalle hayır.

Sharon şişmanlamış. Bedeni kat kat olmuş, katılaşmış. Koca memeli, şehvetli bir kız olan o eski Sharon, şimdi tomar tomar etlerin oluşturduğu halılarla kaplanmış. Benim ona nasıl göründüğüm hakkında düşünmüyorum, bu onun sorunu. Yalnızca kendi negatif tepkim konusunda dürüst davranıyorum. Ama konuşmaya başladıktan sonra, bu yüzeysel tiksintimden de suçluluk duyuyorum. Tatlı bir kadın o. Piazza'da oturup kahve içiyoruz, Marina atlıkarıncada, meşum yüzlü bir atın üstünden bize el sallıyor.

"Birlikte olduğun şu çocukla yürütememenize üzüldüm," diyorum.

"Evet, geçen sene ayrıldık," diyor bir Regal yakarak, bana da tutuyor ama almıyorum. "Çocuk istiyodu. Ben başka çocuk istemiyorum," diye anlatıyor ve ekliyor, "Ama, sanırım başka şeyler de vardı."

İnsanların çekinmeden her şeylerini anlattıkları samimiyet krizi anlarında hissettiğim o huzursuzluğu ve rahatsızlığı hissederek öylece oturup ağır ağır başımı sallıyorum. "Oluyo böyle şeyler," diyorum omuz silkerek.

"Peki ya sen, hayatında biri var mı?"

"Valla, durumlar biraz karışık... geçen hafta birine rastladım," derken, onu düşününce yüzüme tuhaf bir ışık geldiğini, dudaklarımda bir tebessüm belirdiğini hissediyorum, "eskiden tanıdığım biri. Hollanda'da da birisi var ama bu aralar aramız biraz limoni. Yok, aslında artık bitti."

"Gene eski Mark, ha?"

İkisinde de pek başarılı olduğum söylenemez ama bir gecelik aşklardansa uzun süreli ilişkilerin adamı oldum hep. Yeni birine rastladığınızda, geçmişte kaç kere sıçmış olursanız olsun, her seferinde diyorsunuz ki... evet. O kadar umut doluyuz ki beklentileri aklımıza bile getirmiyoruz. "Dinle bak..." diyerek çantamdan çıkardığım zarfı ona uzatıyorum, "Bu seninle Marina için."

"İstemem," diyerek elimi itiyor.

"İçinde n'olduğunu bilmiyosun ki."

"Tahmin edebiliyorum. Para, diil mi?"

"Evet. Al şunu."

"Olmaz."

Mümkün olduğu kadar etkileyici bakışlarla ona bakıyorum. "Bak, Leith'deki herkesin hakkımda neler dediğini biliyorum."

"Kimsenin bi şey dediği yok," dediğinde rahatlamam gerekir ama yine de egom biraz örseleniyor. Konuşuyor olmaları lazım...

"Uyuşturucu parası diil. Yemin ederim. Kulüpten kazandım," derken sözlerimdeki ironiden irkilmemeye çalışıyorum. Dans müziği kulübü işleten herkes, dolaylı yoldan da olsa, kazandığı parayı uyuşturucuya borçludur. "Benim ihtiyacım yok. Bi şey yapmak istiyorum... yeğenim için. Lütfen," diye rica ediyorum, sonra sıkıntıyla detaylara giriyorum, "Abim ve ben, taban tabana zıt tiplerdik. İkimiz de manyaktık ama farklı biçimlerde." Sharon'ın tebessümüne tuhaf bir şefkatle karşılık veriyorum, abim Billy'nin yüzünü hatırlıyorum, beni koruduğu zamanlar aklıma geliyor, birden ona daha iyi davranmış olmayı istiyorum. Daha az kavga etseydim, o kadar çok ukalalık etmeseydim keşke falan diyorum. Ama bu saçmalık. Ne yaptıysan yapmışsındır, ne yapacaksan da yapacaksındır işte. Pişmanlık bokunu siktir et. "Tuhaf ama özlediğim şey, aramızda yaşananlar değil, daha iyi anlaşabilme ihtimali. Ben birçok yönden çok değiştim. Herhalde o da değişmiş olurdu."

Sharon şüpheli ve ketum bir tavırla, "Belki de," derken, onu mu, beni mi, yoksa ikimizi birden mi kastettiğini anlayamıyorum. Zarfa bakıyor, dokunuyor. "Burda yüzlerce pound olmalı."

"Sekiz bin," diyorum.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Sekiz bin pound! Mark!" Bir casus filmindeymişiz gibi sesini alçaltıp etrafı kolaçan ediyor. "Bu kadar parayı yanında taşıyamazsın! Saldırırlar, her şey olabilir..."

"O zaman bankaya yatır. Bak, buradan yanımda bu parayla ayrılmıyorum, eğer almazsan masanın üstünde kalır." Bir şey söyleyecek gibi oluyor ama ben konuşmaya devam ediyorum. "Param olmasaydı bunu yapmazdım. O kadar da enayi diilim."

Sharon zarfı çantasına koyup gözlerinde yaşlarla elimi sıkıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Artık kalkma zamanı. Sharon'a Marina'yı *Oyuncak Hikâyesi*'ne götüreceğimi, bu arada onun da bankadaki işleri halledip biraz çarşı-pazar dolaşabileceğini söylüyorum. Çocuğun elinden tutmuş yürürken şu anda karşılaşsak Begbie ne yapardı acaba diye düşünüyorum. Herhalde şey yapmazdı... çocuğa ya da Sharon'a saldırırsa diye acayip paranoya yapıyorum ve taksiye binip Dominion'a gidiyoruz çünkü Morningside'da Begbie'ye rastlamam mümkün değil. Filmden sonra Marina'yı Sharon'a bırakıyorum.

Sonradan Dördüncü George Köprüsü'ne doğru giderken tanıdık bir yüze rastlıyorum ama olamaz, kütüphaneden çıkıyor olamaz! Arkasından yaklaşıp polis gibi yakasına vuruyorum. Ruhunu teslim etmesine ramak kalıyor, sonra yüzünü dönüyor ve o düşmanca bakışların ışıltılı bir tebessüme dönüşmesini izliyorum.

"Mark... Mark, abi... nasılsın?"

Birer içki içmek için yakınlardaki bir bara giriyoruz. Barın isminin Pasaklı Murphy'nin Yeri olması çok anlamlı, eskiden Spud'ı bu takma isimle tiye alırdık. Burası eskiden neydi hiç hatırlayamıyorum. İki Guinness alırken içimden Murphy'nin her zamanki kadar berbat göründüğünü geçirmemek elimde değil. Oturuyoruz, bana üstünde çalıştığı Leith tarihi projesini anlatınca kopuyorum. İlginç olmasına ilginç bir şey ama daha çok Spud'ın böyle bir şeyle ilgilenmesi beni kopartıyor. Eski günleri yad etmeye başlamadan önce büyük bir hevesle bundan bahsediyor. "Swaney nasıl? Hâlâ takılmıyordur herhalde," diye eski bir tanıdığı soruyorum.

"Tayland'da," diyor Spud.

"Şaka yapıyorsun," derken şaşkınlıktan bir kez daha dudağım uçukluyor. Swaney hep oraya gitmeyi hayal ederdi ama gerçekten gitmiş olmasını aklım almıyor.

"Ya, herif becerdi işte," diyerek başını sallıyor Spud, bu olasılığın düşük olma nedeninin ona da koyduğu belli. "Tek bacakla falan."

Biraz Johnny Swan'dan konuşuyoruz ama benim bilmek istediğim bir şey var ve mümkün olduğunca sıradan bir şey sorar gibi soruyorum: "Söylesene Spud, Begbie hapisten çıktı mı?"

Spud, "Evet, asırlar oldu," derken kendimi uçurumdan düşer gibi hissediyorum. Yüzümde bir uyuşukluk, kulaklarımda çınlama var. Söylediklerine konsantre olmam güçleşiyor ve başım dönmeye başlıyor. "Yılbaşından sora çıktıydı. Kedi geçen gün bana geldi filan hani. Herif her zamankinden daha da manyaklaşmış durumda," diyor ciddi ciddi. "Ondan uzak dur Mark, para işinden haberi yok..."

Hiçbir duygu ifadesi göstermeden cevap veriyorum: "Hangi paraymış bu?"

Spud kocaman, sıcak, içten bir tebessümle ve aşırı bir sevinçle bana sarılıyor. Sıska bir herif için kolları bayağı güçlü. Ayrıldığımızda gözleri dolu dolu. "Teşekkür ederim," diyor.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," diyerek omuz silkip sessizliğimi koruyorum. Bilmediğiniz şeyi sizden öğrenemezler. Spud'ın, Ali'nin ya da çocuğun bağışıklık sistemlerinin ne durumda olduğunu sormuyorum bile. Sick Boy doğuştan yalancı ama bu konudaki yeteneğini ve eğlenceli olma özelliğini gitgide kaybediyor. Duvardaki saate bakıyorum. "... ne diyeceğim, abi, benim gitmem lazım. Kız arkadaşımla buluşacağım da."

Spud biraz üzülmüş görünüyor, sonra aklına bir şey geliyor. "Baksana kedioğlan, bana, şey, bi iyilik yapabilir misin?"

Benden ne kadar tokatlayacağını kestirmeye çalışarak, "Evet, tabii," diyerek isteksizce başımı sallıyorum.

"Ali ile ben... biz, daireyi boşaltıyoruz. Ben bi arkadaşımda kalıcam ama kediyi alamıyorum. Bi süreliğine sen alabilir misin?"

Kimi kastettiğini düşünürken gerçek bir kediden bahsettiği kafama dank ediyor. O yaratıklardan gerçekten nefret ederim. "Kusura bakma abi... ben çok kedici bir tip değilim... ayrıca Gav'de kalıyorum."

"Hımm..." derken öyle beter görünüyor ki bir şeyler yapmak istiyorum ve Dianne'i arayıp bir süreliğine bir kediye bakmak ister mi diye soruyorum. Dianne bunu gayet normal karşılıyor ve Nikki'yle Lauren'ın eve kedi almayı düşündüklerini, becerip beceremeyeceklerini anlamak için iyi bir deneyim olacağını söylüyor. Onlarla konuşacağını söyleyip cidden de konuşuyor ve hemen geri arıyor. "Artık kedinin geçici bir evi var," diyor.

Spud bu habere çok seviniyor, yaratığı Tolcross'a götürmek için bir zaman kararlaştırıyoruz. O tarafa gitmek üzere Spud'dan ayrılırken kendi salaklığıma karşı içimde pis bir öfke uyanıyor. Kendimi toparlayıp cep telefonundan iş ortağımı arıyorum. "Simon, n'aber?"

"Nerdesin?"

"Boş ver şimdi. Sen Begbie'nin hâlâ hapiste olduğundan emin misin? Birisi bana çıktığını söyledi."

"Kim söyledi?"

Numaracı Sick Boy'un İskoç aksanına yaptığı ani geçiş hiç de ikna edici değil. "Boş ver."

"Valla çok saçma. Benim bildiim kadarıynan hâlâ içerde."

Yalancı göt. Telefonu kapatıyorum, Grassmarket'a gidip West Port'tan Tolcross'a doğru yürüyorum. Aklımda öfkeli düşünceler, içimi kemiren ürkünç duygular.

56. "... o benim omuzlarıma yayılmış..."

Baktığımız kedi Zappa ile aramda bir bağ kuruldu gibi. Geçen hafta Channel Four'da gördükten sonra, onunla kedili jimnastik yapmaya başladım. Zappa'yı birinci pozisyonda otuz kez yukarı kaldırıyorum, o benim omuzlarıma yayılmışken ben yere çömelip kalkıyorum. Sonra ikinci pozisyona geçiyorum ve tek avucumla onu karnımda tutup öbür elimle göğsünden destekleyerek, iki taraf için de otuz tekrar yapıyorum.

Lauren şaşkın şaşkın bakarak içeriye giriyor. "Nikki, zavallı kediye ne yapıyorsun böyle?"

Hayvanlarla da seks yapmaktan hoşlandığımı düşünecek şimdi diye kaygılanarak, "Kedili jimnastik," diyorum.

"Sahipleri çok çalışan ev hayvanları kendilerini ihmal edilmiş hissediyorlar, bu hareketleri yaparak hem formda kalıyorsun hem de kedinle yakın temas kurmuş oluyorsun. Hem egzersiz yapıyorsun hem de dokunarak sevgini ifade ediyorsun. Sen de denemelisin," diyorum kediyi yere bırakarak.

Lauren şüpheyle başını iki yana sallıyor ama benim acelem var çünkü bugün Terry ve Mel'le son sahneyi çekiyoruz, Curtis vekaleten Terry'nin yerine sikicilik yapacak. Leith'e gidip Simon'ın dairesinde ötekilerle buluşuyorum.

Curtis'in yüzünde salak bir gülüş var. Çocuk öğrenmeye çok hevesli, yani düzüşme anlamında. Yemek isteyen bir köpek yavrusu gibi—bu durumda kuku isteyen demek daha doğru—Melanie'yle benim peşimden ayrılmıyor. Aslında biraz haksızlık ediyorum. Bu çocuk daha fazlasını istiyor. Sevgi, ait olma, kabul görme. Duygularını hiç gizlemeyerek, içtenlikle gözümüze sokarak, aslında hepimize kendi ihtiyaçlarımızı hatırlatıyor. Gerçekten onu beğenmemizi istiyor. Hatta onu sevmemizi. Bizse bazen acımasızlığın tam sınırında durarak onunla dalga geçiyoruz.

Neden? Onun üzerindeki gücümüzden zevk aldığımız için mi, yoksa, Lauren'ın da iddia edeceği gibi, aslında yaptığımız şeyden nefret ettiğimiz için mi?

Hayır, daha önce de dediğim gibi, o hepimizin daha umutsuz durumdaki bir versiyonu: aradığı şeyi henüz bulamamış olan hüzünlü bir av köpeği. Ama küçük orospu çocuğunun daha zamanı var. Belki de ona karşı tutumumuzu, davranışlarımızı etkileyen budur. Çok hoş, onu hâlâ bacaklarımın arasında hissediyorum. Benim küçük, dar bir kukum var ve o *şeyi* alabileceğimi hiç zannetmezdim. Ama insan kendini bile şaşırtabiliyor bazen.

"Beğendin mi?" diye soruyorum boynumu yüzüne bastırarak.

"Evet, süper kokuyo."

"Sana parfümleri öğretmek isterim, Curtis, birçok şeyle birlikte. Sonra, ben yaşlanıp kırıştığımda, sen ise hâlâ şehirdeki bakirelerin, yarı yaşındaki çıtırların kızlığını bozan yakışıklı bir genç olduğunda öteki olgun erkekler gibi benden nefret etmezsin. Beni sevgiyle hatırlar, insan muamelesi yaparsın."

Mel kırmızı şarabını içerek gülerken ne kadar ciddi olduğumun farkında değil herhalde.

Curtis'se kendi adına bu düşünceden dehşete düşmüş durumda. "Sana hiç kötü davranmıycam!" diye neredeyse ciyaklıyor.

Bu küçük çocuklar bu kadar tatlı ve yufka yürekliyken nasıl da birer canavar haline geliveriyorlar. Gene de yaşlandıkça tekrar düzeliyor, yeniden nazik ve şefkatli birer erkeğe dönüşüyorlar. Ama bunu Sick Boy Simon'a öğreten olmamış. Curtis, benim olduğu kadar, onun da yıldız öğrencisi ve ona verdiği dersler hiç hoşuma gitmiyor.

Rab'le ekibi gelip kameraları kuruyor. Ama Curtis çok şeker. Mel'i arkadan becermek istemiyor. "Çok pis bişi, yapmak istemiyorum."

"Aferin Curtis," diyorum ama Mel, "Benim için sorun diil Curtis," diye baskı yapıyor.

Simon aniden konuşmaya başlıyor: "Okey, şimdilik bunu bırakalım," diyerek saatine bakıyor. "Hadi, sinemaya gidiyoruz!" Ben Simon'ın ne işler çevirdiğini merak ederken Rab sızlanmaya başlıyor ama Simon herkesi dışarı çıkarıp taksiye bindiriyor ve hep birlikte Scorsese filmlerinin gösterildiği Filmhouse'a gidiyoruz. Bugün De Niro'nun oynadığı *Raging Bull* var.

Filmden sonra, barda, Curtis büyülenmiş bir halde Simon'a dönüyor: "Çok iyiydi!"

Simon bir şey söylemek üzere ama ben sözünü kesiyorum. "Bir nedeni var mıydı? Bizi buraya getirmenin falan?" diye soruyorum.

Simon beni duymazdan gelerek Curtis'le konuşuyor. "Sen oyuncusun, Curt. De Niro da oyuncu. Bir sürü kilo alıp ortalarda top gibi dolanmak istemiş miydi acaba? Ringe çıkıp dayak yemek istemiş miydi?" Bana bir bakış atıyor. "Laf sokmak için söylemiyorum. Yo. Bunları yaptı çünkü o bir oyuncu. Sette Scorsese'ye dönüp, 'bu çok pis bişi,' 'çok canım yanar' ya da "bu çok soğuk, tuhaf ve rahatsız edici' dedi mi acaba? Hayır. Çünkü o bir *oyuncu*," diyerek altını çiziyor, "Sana lafım yok Mel, sen prima donna'lık yapmıyosun."

Şimdi anlıyorum ki bu laflar Curtis'e olduğu kadar bana da söylenmiş. Simon'ın amacı Terry'nin siki gibi ortalarda sallanıyor. "Biz oyuncu *değiliz*, pornografi işçisiyiz," diyorum. "Kendi sınırlarımızı belirlemek zorundayız..."

"Hayır. Bunlar orta sınıf saçmalıkları. Pornonun artık normal bir ürün olduğu gerçeğini anlamayanlar yalnızca züppeler. Virgin, porno film satıyor. Greg Dark,[56] Britney Spears klipleri yönetiyor. Porno dergiler, erkek dergileri, kadın dergileri, hepsi aynı. Baskı altındaki, sansürcü Britanya televizyonu bile bizleri porno estetiğiyle elinde tutmaya çalışıyor. Genç tüketiciler artık porno, yetişkinler için erotika ve diğer ürünler arasında bir ayrım yapmıyor. Alkolle öteki uyuşturucular arasında da fark gözetmedikleri gibi tıpkı. Eğer hoşuna gidiyorsa evet, gitmiyorsa hayır. Bu kadar basit."

"Curt'e gençlerin ne düşündüğünü anlatmak biraz vaaz vermeye girmiyor mu?" diyorum ama sözlerim kulağa çok cılız geliyor, onun keskin

gerçekleri karşısında hiçbir inandırıcılıkları yok.

"Ben düşüncelerimi anlatıyorum. Amacım bir film yönetmek."

"Yani insanların sınırlarının senin için hiçbir anlamı yok mu?"

"Sınırlar esnektir, öyle olmaları gerekir. Öyle olmazsa nasıl büyürüz? Nasıl gelişiriz? Gelişme olması için bakış açıları zamanla değişmeli, sınırlar esnek olmalı."

"Benim göt deliğimde hiçbir zaman esneme olmayacak Simon. Bunu kabullensen iyi olur. Bu gerçekle yaşamayı öğren artık."

"Konu bu değil ki. Anal yapmak istemiyorsan sorun yok. Bu senin hakkın. Ama bu filmin yönetmeni olarak, ben de baş oyuncularımdan birine gayrı profesyonel bir ahlak bekçisi gibi davrandığını anlatma hakkımı saklı tutarım," diyerek gülümsüyor.

Bunu hep yapıyor zaten, ciddi olarak söylemek istediklerini şaka yollu anlatmaya çalışıyor hep. Siktiğimin tartışmasını kazandığını sanıyor ama daha değil. "Biz cinsel ilişki *kuruyoruz*, cinsel ilişki kuruyormuş *gibi* yapmıyoruz. Cinsel ilişkide en önemli şey karşılıklı rızadır. Gönül rızası olmazsa zorlama ya da tecavüze girer. İlk soru şu: bir film yapmak için tecavüze uğramalı mıyım? Cevap hayır. Belki başka kızlar buna evet der. Bu onların bileceği iş," diyorum Mel'den gözlerimi kaçırarak. Simon'ın gözlerinin içine bakmaya devam ediyorum. "İkinci soruysa şu: bu filmi yapmak için tecavüzcü mü olacaksın?"

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Ben hiç kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamam. Bu kadar."

Ona neredeyse inanacağım. Taksiyle Leith'e dönerken bir taraftan cep telefonuyla konuşarak Rab'e bağırışını, bir taraftan da Curtis'e kokain gazlı bir nutuk çekişini işitinceye kadar: "Sikinle sikersin ama vücudun ve ruhunla sevişirsin. Sikin hiçbir önemi yoktur. Aslında, daha ileri gideceğim: sikin senin en kötü düşmanın olabilir diyeceğim. Neden? Çünkü sikin bir deliğe ihtiyacı vardır. Yani ilişki tamamen fiziksel bir düzeyde, düzüşme temelinde kaldığı sürece kontrol hatunun elinde demektir. Sikin ne kadar büyük olursa olsun ya da sen onu ne kadar iyi kullanıyor olursan ol, yeri her zaman için doldurulabilir. Seninkinin işgal ettiği park yerini kapmak için

kuyruğa girmiş bekleyen binlerce, milyonlarca sik var ve kafası çalışan güzel bir hatun bunu çok iyi bilir. Neyse ki çoğu bu bilince sahip değil. Yo, ilişkinin kontrolünü hatunun elinden almak için yapman gereken şey onun beynine girmektir."

Tanrım, bunu öğrendiğim iyi oldu. Korumam gereken şey götüm değil beynimmiş.

Ama şimdi Mel'in götünden endişeliyim. Onu sanki kendi götümmüş gibi korumak istiyorum. Lauren'laştığımın farkına vararak kendimi tutuyorum. Mel'in kendi bileceği iş; bana hoşlandığını bile söylemişti. Sonra eve dönüyoruz ve aletler yeniden kuruluyor.

Simon hâlâ kok yapıyor. Melanie üstünü değişirken Curt'le konuştuklarını duyuyorum. "Curtis, oğlum, sendeki o tabancayla çok iyi işler beceriyorsun. Hatunlara saygı duy, tamam, çok güzel ama bu sahne için de biraz acıya ihtiyacımız var. 'Kaltağı bağırtmak' deyimini hiç duymuş muydun?"

"Yok ama ben Melanie'yi seviyorum..."

Simon başını sallıyor. "Önce ağırdan al ama bir kere içeri girdikten sonra iyice kanırtmaya başla, acıdan çok hoşlanırlar. Onlar bizden daha dayanıklı. Sonuçta çocuk doğuruyolar, sikim aşkına."

"Götümüzden doğurmuyoruz," diye araya giriyorum.

Onu dinlediğimi fark edip başına vuruyor. "Burada Curt'ü yönetmeye çalışıyorum ben," diyor tükürür gibi, "lütfen işimi yapmama izin verir misin, Nicola, aşkım? Anal konusunda takıntıların var tamam, o zaman bırak da bu işi biz yapalım."

"Kaltağı bağırt, sana ilham veren şey bu mu yani, bu kadın düşmanı bokluk mu?"

"Nikki, lütfen, bırak da işimi yapayım. Şu filmi bitirelim de üstünde tartışacağımız bir şey olsun."

Neyse ki her götten sikiş pozisyonu için birer çekim yetiyor: bacak omza, arkadan ve arkadan malak emzirme. Sonradan Mel'le birlikte oturuyoruz. "Nasıldı?" diye soruyorum.

"Acıdı, çok acıdı, amına koyiim," deyip güçlü bir nefes vererek dudaklarını sarkıtıyor. "Ama çok da iyiydi. Dayanamayacağını zannettiğin anda zevk almıya başlıyosun, sonra zevkten geberirken bi anda tekrardan acıyla kıvranmıya başlıyosun."

"Vay vay," diyor Sick Boy ona sarılarak. "Çok iyi iş çıkardık millet, bu son kardeşti, Juice Terry de sikişmiş oldu. Pozisyonları taklit etmeniz için Terry ile sana ihtiyacım var Mel, girişlerin yakın çekimi için de Curtis'in sikini kullanacağız. Orji sahnesi için birazcık daha malzemeye ihtiyacımız olacak ve birkaç tamamlayıcı çekim yapacağız ama artık yedi kardeş de sikişmiş oldu. *Yedi Sikiş* artık paketlenmeye hazır!"

57. Klarnet

Mark'ı yeniden gördüğüme çok sevindim, kitap konusunda cesaretlendirilmek de süperdi hani. Eve gittiğimde acayip yükselmiş ve biraz sıçmış durumda olsam da, yazdıklarımı çıkartıp son bölümü tekrardan inceledim. Rents bana acayip gaz verdi yani abi. Son bölüm hep eroin ve AIDS'le, bok yoluna giden bütün o çocuklarla filan ilgili, gerçek serserilerle ve iyi çocuklarla, Tommy gibileriyle hani.

Kontrol ettikten sora inanamıyorum abi, resmen bitti. Yani, imla falan o kadar iyi diil ama bunu onlar halleder, fazla cilalamaya gerek yok çünkü öteki türlü yayınevindeki zavallı editörlere iş kalmayacak hani.

Nerdeyse sabah olmuş, postaneye gidip şunları yayıncılara, İskoç tarihiyle ilgili şeyler basan adamlara yollamak için can atıyorum. Ali'ye de gidip paradan bahsedicem, Disneyland'e gidiceğimizi anlatıcam ona, çocuk için falan, biliyosun mu? Geçen gün konuşmaya çalıştım ama çok işi vardı, ben de sarhoştum zaten, düzgün konuşamadım. Çekip gitmemi istedi. Yatmak için çok geç diye düşünüyorum ve çok heyecanlı olduğum için Alabama kasetini koyup biraz kendi kendime zıplıyorum.

Sora kırtasiyeciye gidip kocaman bi zarf alıp postaneye yollanıyorum. Kutuya atmadan önce paketi öptüm.

Güzelim!

İyisi mi biraz kestirip sora okul çıkışı Ali ile Andy'yi yakalarım, onlara Disneyland haberini veririm diyorum! Hem belki de Paris'tekine diil, Florida'dakine gideriz! Evet, burda hava böle boktanken, orda güneşin altında olmak süper olur. Terry Lawson bana orda çok eğlendiğini filan anlatmıştı.

Sora diyorum ki, artık kitap işini resmen hallettiğime göre, benim kutlama yapmam gerekmiyo mu ya! Evet! Bütün borçlarım ödendi, cebim dolu, yakında Ali ve Andy ile beraber Disneyland'e gidiyoz. Sadece bi-iki bira falan içsem yeter. Kutlama için nereye gitsem diye düşünüyorum. Leith'de

dikkatli olman gerek hani, çünkü Leith Edinburgh filan diil. Leith'de bi sürü pab var ve takılacak birilerini her zaman bulursun, istesen de istemesen de yanlış adamlara çatabilirsin. Kutlamayı kiminle yaptığına dikkat etmek lazım.

Junction Sokak'tan Walk'a sapıp Mac's Bar'ı geçiyorum. Karşıdaki Central Bar'a bakıyorum sora Walk'u izliyorum ve biliyorum ki orda Bride Bar var; EH6, The Crown, Dolphin Lounge, The Spey, Caledonian Bar, Morrisons, The Dalmeny, The Lorne, The Vicky, The Alambra, The Volley, The Balfour, The Walk Inn veya şimdiki adıyla Jayne's, Robbies, The Shrub, Boundary Bar, The Brunswick, The Red Lion, The Old Salt, The Windsor, Joe Pearce's, The Elm var... ki bunlar sadece aklıma gelenler ve bi tek Walk üstünde olanlar, yandaki sokakları filan saymayaraktan. Yok abi, yok, Walk'taki bütün meyhaneler ağır macera olasılıklarıyla dolu. Duke Sokak ve Junction Sokak da aynı, hatta Constitution ve Bernard Strassers bile. İşte ben de daha trendi, ağırbaşlı ve üst sınıf bi yer olan Shore'a doğru yollanıyorum çünkü Leithli bi yazarın içmesi gereken yer orası.

Buralar çok farklı görünüyo abi, her yer yenilenmiş. Artık bütün rıhtımda şık barlar ve lokantalar var, depolar yuppie yerlerine dönüştürülmüş. Gastede çevre sakinlerinin şikayeti üstüne orospuların her zaman çalıştıkları yerlerden atıldıklarını okuduydum. Bu bence hiç doru diil çünkü onlar hep ordalardı ve kediler buraya taşınırken buranın nası bi yer olduğunu biliyodu.

Büyük, eski bara giriyorum ve bi tane soğuk Guinness ısmarlıyorum, her yer ahşap kaplama falan burda. Dışarda uçuşan martılara bakıyorum ve bi seyahat gemisinin yaklaştığını görüyorum.

Ben orda otururken Curtis geliyo işte. "İçeriye girdiğini gördüm, kendi k-k-k-kendime dedim ki..." derken zavallı küçük herifin spastik suratındaki gözler kırpışıp duruyo, "Sp-sp-spud buralara gelmezdi ama dedim."

Valla abi, büyük bi hata yapıyorum. Dün gece Rents'le içtiğim içkilerin etkisi hâlâ geçmemiş ve bi-iki biradan sora kafam gene iyi oluyo. Küçük Curtis de öz kutlama yapıyo çünkü daha yeni Sick Boy'un çektiği şu filmde oynıyan piliçlerle orji yapmış. Bu tipler ortalıkta dolaşırken Ali'nin orada çalıştığını düşünmek beni harbiden kıl ediyo. Bazan acaba onu da işin içine sokar mı diye düşününce resmen kanım donuyo. Çünkü insanlara normalde

yapmayacağı şeyleri yaptırmayı çok iyi becerirler yani. Ama Ali'ye diil abi, yok, benim Ali'm yapmaz. Böle uyuşuk ve baygınken Andy ile onu görmek için okula gitmeyi hiç istemiyorum hani, o yüzden kendime geleyim diye Curtis'den biraz speed alıyorum.

Okula gittiğimde süper hissediyorum ama Ali'nin gözlerinden anlıyorum ki bu kendini iyi hissettiğin ama aslında sıçmış olduğun kafalardan biri. Daha önce görmediğim kapüşonlu, kenarları kürklü bi ceket, bi kazak, dar pantolon ve çizmeler giymiş. Süper görünüyo. Küçük adam da sarılıp sarmalanmış, atkı şapka falan takmış.

"Ne istiyosun Danny?"

"Selam baba," diyo ufaklık.

"N'aber asker?" diyorum çocuğa, sora Ali ile konuşuyorum: "Süper haberlerim var. Biraz para kazandım ve de sizi Disneyland'e götürmek istiyorum... Paris'e... hatta isterseniz Florida'ya! Ayrıca kitabı da bitirip yayıncı kedilere yolladım! Dün Mark'a rastladım, Rents'e yani! Amsterdam'daymış, beraber bikaç bira içtik. Süper bi fikir olduğunu düşünüyo, kitabın yani..."

Ama Ali'nin yüzü hiç değişmiyo abi. "Danny... sen neden bahsediyosun böyle?"

"Bak, hadi bi kafeye gidip konuşalım," diyorum ufaklığa gülerekten, "Alfred's'de bi milkshake içelim mi olm?"

"Tamam," diyo Andy, "ama McDonald's'da içelim. Onların milkshake'leri daha güzel."

"Yok abi, olmaz, çünkü Alfred hep en iyi malzemeyi kullanır, McDonald's'ın milkshake'leri sırf şeker, sana zararlı hani, şeytan işi. Küreselleşme filan yani, çok yanlış işler..." derken sayıkladığımı anlayıp Ali'nin öldürücekmiş gibi bana baktığını fark ediyorum, "...ama sen öle istiyosan McDonald's'a gideriz yani hani..."

"Hayır," diyo Ali buz gibi bi sesle.

"Aman anne ya," diyo ufaklık.

"Olmaz," diyo Ali. "Çok işimiz var, Kath teyzen bizi bekliyo ve bu gece çalışıcam." Bana iyicene yaklaşıyo, bi an öpücek zannediyorum ama kulağıma fısıldıyo: "Kopmuş vaziyettesin. Uyuşturucu yapacağın zaman çocuğumdan uzak dur!" Dönüp Andy'yi elinden tutuyo ve gidiyolar.

Ufaklık bikaç kere dönüp el sallayınca ben de gözümdeki yaşları görmez umarım diyerekten zoraki gülümseyip el sallıyorum.

Shore'a dönüp başka bi bara giriyorum. İçersi kalabalık, bi caz grubu çalıyo. Çok kötüyüm abi, içimden hiçbişi yapmak gelmiyo hani. Beraber harcamak istediğin insanlar seni yanlarında istemiyolarsa paranın ne önemi var ki diye düşünüyorum. Zaten neyin ne önemi var ki?

Yok abi, her şey çok saçma hani.

Caz grubuna bakıyorum, klarnet çalan küçük piliç cidden çok iyi, aletinden öle güzel bi ses çıkarıyo ki ağlayabilirsin hani. Sora barda yaşlı bi adam görüyorum, yüzünde koca bi gülücük var. O anda korkunç bi düşünce geliyo aklıma; bu bardaki herkes, burdaki herkes, Ali ile benim küçük Andy'm bile, yakında ölmüş olacak. On, yirmi, otuz, kırk, altmış veya kaç yıl sonraysa artık. Bütün bu güzel insanlar, acayip ve ürkünç ve ruh hastası olanlar da, artık burda olmayacaklar, var olmayacaklar abi.

Yani, bütün bunların anlamı ne falan tribine giriyorum.

Shore'dan eve dönüyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Çok geçmeden Franco telefon ediyo, akşam Nicol's'da onla buluşmamı söylüyo. Benimle June hakkında konuşması lazımmış. Herhalde kızın kötü durumda olduğunu Franco da farketti. Belki de kedinin cidden umrunda. Second Prize'la beraber olduklarını söylüyo. Secks'i görmek iyi olacak valla. "Sekizde orda ol. Seni görmem lazım."

Düşünüyorum ama şu anda çok eğlenceli bi arkadaş sayılmam. Gene telefon çalıyo, arayan Canavar Chizzie. Tam Franco'nun üstüne tüy dikti falan yani. Hapis zamanı mı geldi nedir? Ama Chizzie yani, bu kediden kaçmaya çalışıyodum. "Geçen hafta bayağı koptuk, ha. Bi içki içelim mi beraber, abicim?" diyo.

"Yok abi, ben çok takılmıyorum bu aralar," diyorum, bi daha onu zaten görmeyeceğimi düşünerek.

Sesi o genizden gelen sapık sesine dönüşüyo. "Geçen gece senin hatuna rasladım abicim, şu Port Sunshine'da, barın arkasında duruyodu. Baya düzgün hatun. Ama ayrılmışınız diyolar, ha?"

Kanımın donduğunu hissediyorum abi. Bişi diyemiyorum hani.

"Yani, bi gece ona çıkma teklif etsem mi diyodum. Biraz şarap, biraz yemek. Bi pilice nası iyi vakit geçirtileceğini bilirim, ha! Tabii ya, en iyi becerdiğim şeylerden biri budur."

Kalbim öz güm güm güm oluyo abi ama gülüp alttan alarak diyorum ki: "Tamam, hadi bi bira içelim. Bana da iyi gelir. Belki gene şehre ineriz. Junction Sokak'taki Nicol's Pub'da buluşalım mı? Barda duran kızlar çok düzgün. Bi tanesi her yola gelir diyolar hani."

Yutuyo. "İşte şimdi oldu, Murphy. Saat kaçta?"

"Sekizde."

Ama oraya gitmiycem, o Junction Sokak helasına diil, Port Sunshine'a gidip duruma bi göz atıcam ben.

58. İKRAMİYE

Second Prize amcığını zorla dışarı çıkardım, bi de Spud Murphy'yi aradım çünki şu June meselesini iyice bi anlamak istiyorum. Bazı amcıklar oltanın yanlış ucundalar burda veya bazı amcıklar beni zorluyo, amına koyiim. Arkadaşlar. Aslında hiçbi amcık siktiğimin gerçek bi arkadaşı olamaz, yaşlandıkça bunu daha iyi anlıyosun. Second Prize, bilardo masasında, sinirli ve de gergin falan, siktiğimin lubunyaları gibi domates suyu içmeye çalışıyo, amına koyiim. Amcığa domates suyunu verecem ben şimdi. Siktiğimin anti-sosyal amcığı. "Alkolizm hakkında söyledikleri her şey zırva. Bi bira içsen ölmezsin. Bi tanecik bira, amına koyiim!"

"Yok, içemem Frank, doktor dedi ki," diye başlıyo hemen. Küçük gözleri inancın ışığı dedikleri o beyni yıkanmış gerzek şeyle salaklaşmış halde. Götümün inancını siktiğimin ışığı.

Sıçarım böle işin içine. "O amcıklar ne bilir ki? Anneme de sigarayı bırak dedilerdi. Günde altmış tane içiyo. Diyo ki, 'N'apiim Frank, sinirlerimi yatıştırıyo. Bi tek bu işe yarıyo, ilaçlar filan hikâye.' Ben de ona diyorum ki: 'Sigarayı bırakırsan esas o zaman ölürsün.' Direkman şoka girer amına koyiim, onu öldüren de bu olur. Ona dedim ki, 'Bozuk olmayan şeyi tamir edemezsin.' Bence sen de bi tanecik bira içebilirsin, amına koyiim."

"Yok, içemem..."

"Bak şimdi gidip bi bira alacam, o kadar," diyorum ve bardaki Charlie'ye gidip iki bira alıyorum. Amcık herif bunu içse iyi olur; içilmiyecek içki için para harcamam ben, amına koyiim. Biraları götürürken bara giren bi amcık görüyorum ama Spud diil. Bilardoya başlamak için Second Prize'ın yanına gidiyorum. "Hadi bakalım, yenilmeye hazırlan, göt herif seni."

Annemi ve ona nası yardım etmeye çalıştığımı düşünüyorum. Ama onun için hiç farketmiyo, amına koyiim. Siktiğimin bingosuna gidebildiği sürece sorun yok. Bana kalsaydı bütün o yerleri kapattırırdım, hem para hem zaman kaybı. Atlar başka, onlar en azından eğlenceli amına koyiim.

Neyse, Second Prize'ı bozuyorum şindi. Bi oyunda yeniyorum, yeni oyuna başlıyoz ama benim gözüm hep kapıda. Murphy hâlâ görünürlerde yok. "O biraya dokunmadın, göt herif," diyorum Secks'e.

"Of, Franco... içemem abi ya..."

"İçemez misin, içmez misin," diyorum amcığın gözünün içine bakaraktan. Sora nedense arkama dönüp barda durmuş *Records*'ın yarış sayfasını okuyan herife bakıyorum. Bu herifte bişi var. Herifi içerden tanıyorum veya *duymuşum*. Siktiğimin bi sapığı bu herif. Amcıkların hepsini tanıyorum ben, yüzleri aklıma kazımayı kendime iş edindim. Hepsi benden kaçıp saklanmaya çalışırdı çünkü o sikik gözlerinin içine bakmak istediğimi bilirlerdi amına koyiim. Naapmıştı bu herif bakiim? Bu çocuk kaçıran mıydı yoksa kör pilice tecavüz eden mi? Küçük bi oğlana mı sarkmıştı yoksa? Hatırlayamıyorum, amına koyiim. Önemli olan, bu siktiğimin yaratığının, şurdaki pisliğin, siktiğimin bi sapığı olması. Amcığa bakıyorum, orda öyle oturmuş, benle ve Second Prize'la aynı pabda, siktiğimin barında elinde siktiğimin *Record*'ıyla oturmuş öyle.

Bardaki Charlie sanki normal bi insanmış gibi ona bira servis ediyo ve diğer moruk amcıklar köşede oturmuş bana bakıyolar, amına koyiim. Yüzlerinde gülücükler falan var ama bana da o amcığa baktıkları gibi bakıyolar. Bütün gördükleri hapisten çıkmış kötü bi amcık. Ben o amcıkla aynı diilim ve hiçbi zaman da olmayacam valla. Bu amcık orda ölece içkisini içiyo, canının istediği gibi! Elini kolunu sallayarak siktiğimin sokaklarında dolanıyo, okulların çevresinde, küçük çocukları bekleyip onları evlerine kadar takip ediyo...

Evet, işte orda, benimle aynı helaya çişini yapıyo, *benim* pabımda amına koyiim. Siktiğimin sapığı. Çiş yapıyo, amına koyiim! "Orda siktiğimin bi sapığı var," diyorum Second Prize'a, o topları dizerken, "Başıboş dolaşan siktiğimin bi sapığı," diyorum.

Second Prize bişi yapmıya niyeti yokmuş gibi bana bakıyo. Bütün o siktiğimin Hıristiyanlık ve affedici olma boku herifin beynini eritmiş. Burdaki bütün amcıklar naapacağını sapıtmış. "Herif içkisini içiyo Frank, rahat bırak onu. Hadi," diyo, çabuk çabuk topları dağıtarak, amcığın ağzına sıçacağımı biliyomuş gibi.

Bütün bu amcıklara nooluyo böle, amına koyiim?

Nası baktığımı görmüş gibi bana bakıp gözlerini kırpıştırıyo ve başını öne eğiyo. "Sıra sende, Frank," diyo Secks ama ben dinlemiyorum çünkü gözlerim hâlâ bardaki amcıkta.

Sapıktaki kkkk'yi uzatarak, "Sapık," diyorum Secks'e, sonra vuruşumu yapmak için eğiliyorum. June'un bıçakladığı yer acayip acıyo. Yüzümü buruşturup sapığın kafası olduğunu hayal ederek bi tane yeşil topu aşşağı indiriyorum. Artık sabrım tükenmek üzere, amına koyiim.

"İyi vuruştu Franco," ya da öyle bişi diyo Second Prize ama anlamıyorum çünki gözlerim gene siktiğimin barında.

Second Prize yavşamaya başlıyo. "Franco... hadii..." diyerek dokunulmamış birayı eline alıyo. "Hadi içelim," diyo ama bu bok için artık çok geç, onu dinlemediğimi biliyo. Birdenbire harekete geçip anında pezevenk göt lalesinin karşısında bitiyorum.

"Altı siktiğimin yüz altmış altısı, amına koyiim. Şeytanın numarası," diye fısıldıyorum amcığın kulağına.

Herif aniden dönüyo. Bunları daha önceden de duymuş gibi, arıza arıza bana bakıyo. Gözlerimi gözlerine dikiyorum, sanki ruhunu çekip alıyorum, o korkuyu görebiliyorum şimdi, amına koyiim ama başka bişi daha görüyorum, içindeki çürümüşlüğü, siktiğimin leş kokulu çürümüşlüğünü, sanki aynı şeyi o da bende görüyo, paylaştığımız bişi var gibi. O zaman aynını öteki amcıklar da görmeden harekete geçmem lazım, çünkü ben bununla aynı diilim, hiç yolu yok, amına koyiim.

Bu amcıkta gördüğüm şey ne...

Onun kendini nasıl gördüğü, başka insanlara acımasızca davranarak oluşturduğu o görüntü, Begbie olarak öylesine tanıdığı bi adamın, benim karşımda dururken etrafında çatırdamaya başlıyo. Evet, dehşet içinde, korku ve acıdan başı dönüyo, sapık derecede, süper hasta. Aklı ve vücudu ona her çeşit oyunu oynuyo. Ve bu amcık onun karşısındaki gücümü görerek kendisinin öbür insanlar üzerindeki gücünün etkisini hissediyo. Teslimiyetin, başka bi amcığın iradesine koşulsuz şartsız boyun eğmenin o müthiş, özgürleştirici hissini yaşıyo. Bu şiddetin çok ötesinde, amına

koyiim, cinselliğin bile ötesinde bişi, bi çeşit aşk, kibir dolu ve tuhaf bi kendine tapınış, siktiğimin egosunun bile çok ötesinde bişi. Bişi buluyorum... bişi...

Yo... yo... kes şu pezevenk muhabbetini...

Ama sert erkek olmak bu demektir zaten, bi yolculuk, kendi sınırlarını bulmak için çıktığın sana zarar veren bi av süreci, amına koyiim, çünkü siktiğimin sınırları hep senden daha sert bi erkek şeklinde karşına çıkar. İri yarı, güçlü, kaskatı bi herif karşına çıkıp sana gösterir, öğrenmene yardım eder, haddini bildirir, sikik parametrelerin neymiş anlarsın. Chizzie... herifin adı buydu... Chizzie.

Yo... amcık konuşmaya çalışıyo ama onu konuşturmuyorum, amına koyiim. Kaşlarımın hafiften yukarı kalktığını hissediyorum ve elimdeki bardak bu sapığın... adı neydi, Chizzie amcığının boynuna geçiyo.

Amcık ciyaklayarak boynunu tutuyo, bütün bar kan içinde kalıyo. Bi damar ya da atardamar kesildi. Acayip olan şey, amcığa bunu yapmayı düşünmemiştim bile, yanlızca ikramiye olaraktan çıktı, amına koyiim. Şanslıymış, çünkü ben daha yavaş olmasını isterdim. Saldırdığı çocukların onun karşısında yaptıkları gibi bağırıp çağırmasını, yalvarıp yakarmasını isterdim. Ama duyduğum tek çığlık andaval amcık Second Prize'dan geliyo. Sapığın kanları fışkırmaya devam ederken moruk amcıklardan biri bağırıyo: "Aman Tanrım."

Arkaya sıçrayıp siktiğimin salak bi pilici gibi sızlanmasın diye Secs'in çenesine bi tane geçiriyorum: "Kapa çeneni, amına koyiim!"

Sapık şimdi bara tutunmaya çalışırken yere kapaklanıyo ve kanları yerdeki marleylerin üstüne yayılıyo. Second Prize müzik kutusunun yanında durmuş siktiriboktan bi dua okuyo, amına koyiim.

"Saçmaladın ama Franco," diyo Charlie, kafasını sallayarak, "sapık olsun olmasın, burası benim pabım."

Ben amcığa bakıp parmağımla onu işaret ediyorum. Second Prize hâlâ siktiğimin duasını okuyo, ruh hastası manyak. "Bakın," diyorum Charlie'yle öteki moruklara, "bu amcık sapığın teki. Sıradaki sizin veya benim çocuğum olabilirdi," derken amcığın bacakları atıyo ve ölüyo, yüzünde çok

huzurlu bi ifade var. Kendimi siktiğimin bi azizi falan gibi hissediyorum. "Dinle Charlie," diyorum, "bize on dakka ver, polisi o zaman ararsın. Bu herifi geberten iki tane veletti," diyorum bardaki bütün amcıklara. "Amcığın teki ötecek olursa... hem de bi sapık için ötecek olursa, yalnızca kendinin diil hayatında tanıdığı herkesin başını belaya sokmuş olur, amına koyiim. Anlaşıldı mı?"

Charlie konuşuyo: "Hiç kimse bi sapık için ötmez, Franco. Benim demeye çalıştığım şey, ben burda bi iş yapmaya çalışıyorum. Unutma, Johnny Broughton bu barda cinayet işleyeli en fazla beş-altı sene oldu. İnsanlar ne düşünecek?"

"Bunları biliyorum Charlie ama elimde diildi. Seni kollayacam, biliyosun," diyorum ve gidip ön kapıyı kilitliyorum. Şu anda Spud veya başka bi amcığın buraya gelmesini istemiyorum.

Barın arkasından bi bez alıp bilardo masasının kenarlarını ve ıstakalarla topları siliyorum. Bira bardaklarını boşaltıp yıkıyorum. Second Prize'a dönüyorum: "Rab, gidiyoz. Hadi. Unutma Charlie, on dakka, sora telefon ediyosun. Biz burda diildik, tamam mı?"

Öteki iki moruğa bakıyorum. Biri Jimmy Doig, öbürü Dickie Stewart. Hiçbişi anlatmazlar. Charlie işe polis karışacağı için kıllandı falan ama ispiyoncu diildir. "Burayı baştan aşşağı bi temizlemek lazım, Charlie," diyorum, "sonuçta içeri bi sapık girdi, ha? Kimbilir ne mikroplar bulaştırmıştır," diyip öteki moruklara dönüyorum. Bi tanesi iyi ama öbür amcık tir tir titriyo. "Sen iyi misin?"

"Evet, Frank, evet, sorun yok oğlum," diyo sakin olan herif, Jimmy Doig. İhtiyar Dickie biraz kasılmış ama kendinde: "Sorun yok, Frank."

Sora dışarı çıkıyoz, yan sokaklardan birine çıkan boş bi araziden geçiyoz, sokakta kimseye görünmemeye çalışıyoz ve yukardan bakan kimse var mı diye kontrol ediyoz. Second Prize'a siktirip gitmesini söylüyorum çünkü herif *Top of The Pops*'da kötü Elvis taklitleri yapan şu amcık ağız Shakin Stevens gibi titriyo.

Spud'ı merdivenlerde yakalıyorum, daha yeni çıkıyo, beni görünce endişeleniyo biraz. "Hey, Franco... geç kaldım, kusura bakma abi, telefonda Ali ile konuşuyodum... biraz tartıştık da. Ben de tam Nicol's'a geliyodum."

"Ben de gitmedim zaten. Second Prize'la şehirde takıldık, amcık herif Leith'e gelmek istemedi," diyorum. "Gelirsem içmeden duramam dedi."

Spud bana bakıp, "Haa," diyo, sora soruyo: "Bişi mi öğrenmek istiyodun... June'la ilgili?"

"Siktir et, önemli diil," diyorum. "Baksana, ben senle Nicol's'a gelemeyecem. Bizim hatunla biraz atıştık da, geri dönüp onu görmem lazım ama önce bi Joe abime uğrıycam."

"Tamam... şey, ben de Port Sunshine'a gidip bi bira içiim bari, Ali'yi görmüş olurum."

"Peki," diyorum, "siktiğimin hatunları, ha?" Onu merdivenlerin başında bırakıp Joe abimlere gidiyorum, iki tane siktiğimin ambulansıyla iki polis arabası siktiğimin Walk'unda cıyak cıyak öterken ben umarım o çok bilmiş orospu yengem evde diildir diye düşünüyorum.

3

Gösteri

59. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 7

Amsterdam'a geri döndüm ama artık buradayken kendimi evimde gibi hissetmiyorum. Acaba Dianne'le birlikte olmadığım için mi yoksa yalancı amcık Sick Boy'la birlikte olduğum için mi, merak ediyorum. Bıyık ya da sakal, hangisi olursa olsun, artık Dam eskisi gibi bir sığınak olmaktan çıktı benim için.

Sick Boy'la uçağa binerken Dianne'den zar zor ayrılabildim. Ona olan aşkım beni nasıl da korkusuzlaştırdı; Begbie paranoyam bile tehlikeli biçimde azaldı. Colinton Dell boyunca yaptığımız o yapraklarla kaplı yürüyüşlerden birinde, amcık herif beni bir baltayla doğrayabilirdi, Tanrı korusun. Dianne'e ilk rastladığımda yalnızca hip, yaşının irisi bir öğrenciydi ama gene de benden çok daha iyi durumdaydı. Ben yalnızca hıyarın tekiydim o zamanlar. Dianne artık bir kadın olmuş; çılgın bir raver olup çıkmasını beklerdim ama o cool, zeki, zarif, okuyan, düşünen ve bu yüzden de her zamankinden daha seksi bir kadın haline gelmiş.

Dianne.

Bunun alın yazısı ya da kader olduğunu düşünecek kadar salak değilim. Geriye baktığımda, eğer dürüst olabiliyorsam, onu çıktığım diğer hatunlardan ayıran bir özellik bulamıyorum. Beni ilgilendiren şu an. Pek inanmadığı bir şey söylediğim zamanlarda gözlüklerini burnuna indirip onların üzerinden bana bakışı. Benim ona "baykuş gözlü" deyişim, onun da beni "kızıl fıstık" diye çağırışı, aslında korkunç işaretler bunlar. Daha da korkutucu olan şey, bunların hoşuma gittiği gerçeği. Bu çeşit budalaca bir yakınlık için yeteri kadar uzun süre birlikte olduk mu? Olmuşuz demek.

Onu seviyorum ve sanırım o da benim için aynı şeyleri hissediyor, hissettiğini söylüyor, ki bence bu gibi konularda yalan söylemeyecek ve gerçekten ne hissettiğini bilebilecek kadar dürüst bir insan. Kendi ruhuna yalan söyleyemezsin.

Katrin'e bir sürü mesaj bırakıp eşyalarımı almak için en uygun zamanı bana bildirmesini istedim. Cevap vermedi. Martin'i görüyorum, birlikte

Brouwersgracht'taki daireye gidip içeri giriyoruz. Ofise götürmek üzere bazı kişisel eşyalarımı onun kamyonetine yüklüyoruz. Gerisi onda kalsın. Son kutu da yüklendiğinde kendimi çok iyi hissediyorum, sanki her şeyden kurtulmuş gibiyim.

Otelde bıraktığım Sick Boy beni cepten arayıp duruyor. Miz'in montaj stüdyosuna gittiğimizde, o çoktan oraya yerleşip Miz'in teknisyen arkadaşı Jack'i sıkboğaz etmeye başlamış bile. Sick Boy hem Miz'in olanaklarını kullanıyor hem de çocuğa acayip kaba ve ters davranıyor. Utanç verici. Durumu kurtarmak için Miz'i öğle yemeğine çıkarıyorum. Sick Boy buna sevinmiş görünüyor, montaj stüdyosunda kontrolü tekeline geçirmiş durumda, sonradan randevulaştığımız gibi Brown Bar'a geldiğinde yüzü hâlâ tripten tribe giriyor.

Miz filmden çok ümitli, en tanınmış gonzo porno uzmanı olan arkadaşı Lars Lavish'e de bir kopya yollamamız gerektiği konusunu sürekli gündeme getirip duruyor. "Lars, Cannes Erotik Film Festivali'nde olacak," diye sevinçle bildiriyor, "biz de onunla gidebiliriz."

Simon'ı barda tek başına yakaladığımda soruyorum: "Senin Miz'le ne alıp veremediğin var? Videoyu Niddrie'de mi montajlamak isterdin? Çünkü tavrını değiştirmezsen gideceğimiz yer orası, amına koyayım."

"O pislik torbası beni hasta ediyor," diye homurdanıyor Sick, "Lars Lavish gibi en tepedeki bir adamı tanıyor olmasına imkân yok..."

"Yalan söylemiyor. Hem Cannes'a hem de öteki popüler porno festivallerine katılmamıza yardımcı olabilir."

"Ya, tabii," diyor Sick Boy öfke içinde. "Filmimin bir yerde gösterilmesi için onun yardımına ihtiyacım yok. Bananazurri'ye dahil olacağını falan zannediyorsa hemen siktirip gitsin. Evet, şu anda göt herife ihtiyacımız var ama bu Hollandalı hıyar beni kıl ediyor ve çileği de o kadar iyi değil. Bende bu şans varken Amsterdam'a kokain *getirdiği* için enselenen ilk göt lalesi ben olacağım."

Ertesi gün erkenden odasını arıyorum ama gitmiş. Önsezilerime güvenerek onu montaj stüdyosunda buluyorum. Bugün Miz'e karşı aşırı itaatkâr. Benim yardımıma ihtiyaç olmadığını açıkça belirtince ben de kulübe gidip işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Martin'e isteksizce

ortaklıktan ayrıldığımı ve yerime başka birisini bulabileceğini söylüyorum. Çok sakin karşılıyor, işimi kolaylaştırıyor: süper bir herif, amına koyayım.

Daha sonra Miz ve Sick Boy'la bir kulüpte buluşuyoruz, şimdi de mide bulandırıcı bir kanka tribine girmişler. Hiç olmazsa eskisinden daha iyi bir durum ve ben de iyiyim, rahatım ama sonra birdenbire tepemde Katrin'i görüyorum. Ağzımı açmama fırsat vermeden içkisini suratıma döküp bir dizi küfür sıralıyor. Hatta bana saldırmaya çalışıyor ama arkadaşları onu tutup uzaklaştırıyor.

Sarsılmış haldeyim ama olanlar Sick Boy amcığını pek eğlendirmişe benziyor. O burundan gelen Weedgie aksanını taklit ederek neşe içinde, "Çok etkileyici bi sahneydi, aman Tanrım, olayın da olayı," diyor ve dizlerine vuruyor.

O alaycı surata bakıp aramızdaki tuhaf ilişkiyi düşünerek kendimi toparlıyorum; senelerce ayrı olmak aramızda hiçbir şey eksiltmemiş. Sanırım o da biraz benim gibiydi, ikimiz de sefahatin sosyal konut kiracıları için kötü bir alışkanlık olduğunu biliyorduk. Aslında gülünç bir alışkanlık. Ait olduğumuz sınıfın var olma nedeni yalnızca hayatta kalmaya çalışmaktı. Siktir et, bizim punk jenerasyonu yalnızca ayakta kalmayı becermekle kalmadı, kendini bozma cesaretini de gösterdi. Sick Boy'la ikimiz daha çok küçük yaşlardan itibaren sapık ruh ikizleriydik. O her şeye tepeden bakma, burun kıvırma, alaycılık, her şeyle dalga geçme; alkol ve uyuşturucular ortaya çıkıp onu genişletmemize yardımcı olmadan ve bütünüyle içinde yaşamamıza olanak tanımadan çok önceleri, biz kendi küçük dünyamızı kurmuştuk bile. Ortalıkta kasıla kasıla, öylesine derin, yukarıdan bakan ve yoğun bir sinizm içinde dolaşıyorduk ki hiç kimse bize ulaşamazdı; anne babalar, kardeşler, komşular, öğretmenler, inekler, kabadayılar, havalı çocuklar. Ama Fort'ta veya Banana bloklarında bir dekadans repertuvarı geliştirmek öyle kolay değildi. En kolay seçenekti uyuşturucular.

Sonra uyuşturucular bir zamanlar besledikleri, büyüttükleri ve güçlendirdikleri hayalleri bizden geri almaya, içlerini kemirmeye, yaşamamıza olanak tanıdıkları hayatı paramparça etmeye başladı. Birdenbire her şey zorlu bir çalışma ve mesai haline geldi, ki çok çalışmak ikimizin de yapmamak için elimizden geleni ardımıza koymadığımız bir şeydi. Artık beni korkutan eroin değil, uyuşturucular değil, aramızdaki bu tuhaf simbiyotik ilişki. Spud'ın Franco hakkında anlattıklarından sonra, bu

ilişkinin bizi felakete sürükleyecek bir dinamiği olduğundan her zamankinden de fazla endişeliyim. Ama hakkını vermek gerek, Sick Boy kurgu için çok çalıştı. Benim de kulüpteki pisliği halletmek için zamanım oldu. "Yanında görebileceğim bir kopya var mı?" diye soruyorum.

Ağır ağır dişlerini gıcırdatıyor. "Yooo... hiç sanmıyorum. Son halini herkese toplu göstereceğim. O zamana kadar kimseye en ufak bir ipucu vermiyorum."

"Öyle mi? Ee, bu ne zaman olacak peki?"

"Umarım geri döndüğümüzde, sabah ilk iş olarak, Leith'deki pabda gerçekleşecek."

Leith'deki kendi pabında, amcık herif orada olmayacağımı zannediyor kesin. "Peki neden," diye soruyorum sandalyede öne doğru kaykılarak, "neden her şeyin böyle gizli kapaklı olması gerekiyor?"

Arsız amcığın götü hâlâ Kaf dağında: "Çünkü sen Bay Clubland'ı oynarken ve Birrell efendi evde mutlu aile tablosu çizerken, zavallı salak bir göt lalesi," diyerek kendisini gösteriyor, "filmini bir araya getirmek için gözleri akıncaya kadar montaj stüdyosunda çalışmak zorunda kaldı. Arkana yaslanıp bana ne yapmam gerektiğini söylemene izin verirsem götümü siksinler. Sonra Birrell'e göstereceğim, gene aynı şey olacak; sonra Nikki, sonra Terry. Hayır, siktirsinler, herkesle ayrı ayrı uğraşamam, almayayım, teşekkürler."

Leith'e gidip Begbie ile karşılaştığım takdirde taşların *benim* üstüme fırlatılacağını düşünüyor belli ki. Amcık herif beni kafalama çabalarına devam etsin bakalım.

60. "... bir Simon David Williamson Filmi..."

Tek gözümün arkasında keskin, bıçak gibi bir zonklama var. Duştayım; çağlayan suların emilebilmesini, içselleştirilebilmesini dileyerek bir akşamdan kalmalığı daha yıkayıp atmaya çalışıyorum. Susuz kalan bedenimin anında gerekli suya kavuşabilmesini diliyorum. Bir şişe duş jeli alarak o ağdamsı, sentetik bitki kokulu deterjanı avucuma sıkıp göbeğim hakkında endişelenerek, sıkılığını yitiriyor mu acaba diye düşünerek bütün vücudumda köpürtüyorum. Göbeğim taş gibi olsun istiyorum. İşlevsel olmaya, iş kafası olan bir kadın gibi davranmaya çalışarak kukuma doğru ilerliyorum. Bu arada Simon'ı, onun o koyu kaşlarını, heykelleri andıran İtalyan çehresini, buzul gülüşünü ve yılan gibi kıvrılan dudaklarından çıkan tatlı sözleri düşünmemeye çalışıyorum. Ama hepsinden çok, o koca gözlerin içindeki manyetik havuzu. Gözleri kahverengi ama sanki simsiyah, sırf gözbebeği. Onaylamadığı durumlarda bile hiç küçülmeyen ya da başka yöne çevrilmeyen, yalnızca o muhteşem parıltıyı yitirerek, içlerindeki yansımanızı görmenize izin vermeyen bir karanlığa bürünen gözler. Sanki yokmuşsunuz, sönüp gitmişsiniz gibi.

Küvete tünemiş, radyoya konsantre olmaya çalışıyorum. Sevindirik, dalkavuk bir sunucu genç bir kadına en sevdiği albümleri ve şarkıların onun için ne anlama geldiğini soruyor. Cevap veren o bulanık, yavan, bademcikleri alınmış ses tonunu hemen tanıyorum. O plağı, o boktan plağı söylediğinde, daha sunucu ismini söylemeden kim olduğunu anlıyorum. "Jive Bunny and the Mastermixers, *Swing The Mood!* Ah, bu şarkıya bayılıyorum! O kadar şey ki... bilmiyorum... hani her şeyin mümkün olduğu o yaşlarda dinlediğiniz şarkılardan biri işte... ben de o zaman on dört yaşındaydım, jimnastik kariyerim henüz çıkışa geçmişti..."

Carolyn Pavitt amcığı.

Carolyn Pavitt ve ben bir zamanlar, tırnak içinde, birbirimizin en iyi arkadaşıydık. İnsanların üstümüze yapıştırdığı bir etiketti bu; anne babalar, öğretmenler, yaşıtlarımız, en çok da antrenörler. Bir tek küçük Nikki ile Carolyn jimnastiğe beraber gidiyorlar diye. Ama aynı sporu yaptığımız için

yakıştırılsak da birbirimize karşı o derin dostluk hissini hiç beslemedik. Terbiyeli küçük kızlar olarak kafa dengi olacağımız varsayılıyordu. Gerçekteyse, ilk başından beri ölümcül rakiplerdik.

Genç jimnastikçiler olarak ciddi şekilde rekabet halindeydik. O çirkin ördeğin mindere bastığı anda bir kuğuya dönüşmesine rağmen, ilk başlarda ben hantal Carolyn'den daha iyiydim. Ergenlik dönemine girdiğimizdeyse benim memelerim, onun bir sürü ödülü olmuştu.

Ansızın duşu en soğuğa getirmiş olduğumu ve artık "Britanya'nın Carolyn Pavitt'ini" duyamadığımı fark ediyorum. Tek hissettiğim yakıcı bir soğuk, bir ağırlık, göğsümün deli gibi inip kalkışı. Bayılacağımı zannediyorum ama nefes nefese duştan çıkmayı beceriyorum. Radyoyu kapatıp vücudumun içinden gelen sıcaklık tüm cildime yayılana kadar bir havluyla ovalanıyorum. Seni ağzına sıçtığımın Carolyn Pavitt'i.

Odama gidip acaba hangi kazağı, dar kaşmiri mi yoksa biçimsiz angorayı mı giysem diye düşünerek giyiniyorum. Spor yapmaya gereksinimim olduğunu düşünerek ikincisinde karar kılıyorum. Acaba Carolyn hangisini seçerdi diye düşünüyorum. Ama bugün hiçbir şey moralimi bozamaz çünkü çok heyecanlıyım. Simon dün gece çok geç bir saatte arayıp bu sabah 9.30'da pabda olmamı, filmin son halini göstereceğini söyledi! Carolyn'i düşünüyorum. O İngiliz Devletler Topluluğu bronzlarını kıçına sok, zaten yakında kireçlenme olacaksın pis inek!

Leith'e gittiğimde Simon çok canlı ve de heyecanlı görünüyor. Kokain çizip durduğu besbelli. Dudaklarımdan öpüp geri çekilirken şehvetle göz kırpıyor.

Rab'le biraz derslerden bahsediyoruz. Benden daha iyi durumda olmasını bekliyorum. Ona büyük ihtimalle kaldığımı çünkü yeteri kadar çalışmadığımı söylüyorum. Havadan sudan konuşurken, yargılayan ama aynı zamanda merhamet dolu bakışları midemi bulandırmaya yetiyor. Mel, Gina, Terry ve Curtis'in yanına gidip oturuyorum. Mark Renton içeriye giriyor, çok gergin ve şüpheli bir hali var. Simon bağırıyor: "Rent Boy hazretleri sonunda Leith'e teşrif etti! Bizim eski tayfanın geri kalanını da buraya toplasak süper olacak! Leith'de ufak bi pab toplantısı, ha!"

Mark duymazdan gelip başıyla bana selam verdikten sonra ötekilerle tokalaşıyor. Simon bara gitmiş, Mark'a takılmaya devam ederken bardaklara içki koyuyor. "Buralara uğramaya ne zaman cesaret edeceğini merak ediyordum doğrusu. Kapının önüne kadar taksiden inmemişindir heralde, ha?"

"Eski kankamın ilk yönetmenlik denemesini dünyaya duyuracağı ânı kaçıramazdım," diyor Mark hafif alaycı bir sesle, "üstelik beni güvenliğim konusunda temin etmişken."

Burada bir şeyler dönüyor. Simon Mark'ın aleni saldırısına anlamlı bir sırıtışla karşılık vermekle yetiniyor. "Pekâlâ... kimler yok... Miquel geleceğini söylemişti..." derken dönüp Mikey Forrester'ın içeri girişini izliyor. Peşinde Wanda'yla, üstünde inanılmaz derecede parlak ve beyaz bir eşofman, her yerinden altınlar saçarak görkemli bir giriş yapıyor Mikey. "Hah, iti an çomağı hazırla! Miquel! Tam zamanında geldin, gel de bize katıl! Başarıya soyunmuşsun gördüğüm kadarıyla," diye laf sokuyor Simon. Forrester bu imayı fark etmemiş gibi, hatta halinden memnun görünüyor, ta ki Mark Renton'ı görünceye kadar. Soğuk, isteksiz bir selamlaşmadan önce buz gibi, kısa ve pis bir duraksama ânı yaşanıyor. Bu limoni havadan güya bihaber olan tek kişi Simon. Zafer sarhoşluğu içinde, "Başlıyoruz millet," diye gürledikten sonra bir kutuyu açıp hepimize birer video kaset dağıtıyor.

Sonra Simon birkaç çizgi çiziyor ama Terry ve Forrester dışında hiç kimse yapmak istemiyor. "Ağırsıkletler için daha fazla mal kaldı," diyor sesinde rahatlama ve aşağılamanın bir karışımıyla ama inanmayan gözlerle video kasetlerin kapağını incelemeye daldığımızdan hiçbirimiz cevap vermiyoruz.

O hayal kırıklığı ve ihanete uğramışlık hissi midemi bulandırıyor, amına koyayım. Kapağı görür görmez kalbimden vurulmuşa dönüyorum. Yüzümdeki makyaj, kullanılan o ucuz baskı malzemesi yüzünden normal hayatta olamayacağım kadar cafcaflı ve bayağı görünmeme neden olmuş. Daha da önemlisi, kullanmayacağına söz verdiği bir pozumu, tek göğsümün öbüründen daha küçük göründüğü o resmi kullanmış. Yapmacık bir travestiye ya da Curtis'e aldığı o şişme bebeğe benziyorum; o cafcaflı, çirkin resim ve koskoca harfler: NIKKI FULLER-SMITH, YEDİ KARDEŞE YEDİ SİKİŞ'TE.

Ama beni koparan, gene de tanıtım yazısı oluyor:

BİR SIMON DAVID WILLIAMSON FİLMİ

YAPIMCI SIMON DAVID WILLIAMSON

YÖNETMEN SIMON DAVID WILLIAMSON

SENARYO SIMON DAVID WILLIAMSON TARAFINDAN

NIKKI FULLER-SMITH VE RAB BIRRELL'İN

KATKILARIYLA YAZILMIŞTIR

Ötekilerin de benimle aynı hisleri paylaştığı ortada. Rab başını iki yana sallayarak, "Göreceğimiz kadarını gördük," dedikten sonra kendi kasetini kutuya geri fırlatıyor.

"Hayır, esas görecek olan o," diye patlayıp bir kasetlerin içinden çıktığı kutuya, bir Simon'a, sonra tekrar kutuya bakıyorum. Nefesim daralıyor, tırnaklarım avuçlarıma gömülmüş.

Şu anda benim Simon'ımı, sevgilimi Sick Boy olarak düşünmek ne kadar kolay. Homurdanmalar yoğunlaşıyor ama o duymazdan gelip kaygısızca ıslık çalarak kutudan bir kaset daha çıkarıyor. "Senin siktiğimin senaryosuyla ne alakan var?" diye soruyor Rab hemen. "Yüksek prodüksiyon değerleri kapağa niye yansımamış? Bok gibi olmuş," diyor kutuyu tekmeleyerek.

Simon... yo, Sick Boy'un özür dilemeye falan niyeti yok. "Çok nankörsünüz, çocuklar," diye dalga geçiyor otoriter bir havayla. "Terry'yi yönetmen yardımcısı, Rents'i ortak yapımcı olarak yazdırabilirdim ama iş yapmak için yalnız bir kişi istiyorlar, ilişkiye geçmek kolay olsun, operasyonun iş kısmı dağılmasın diye. Ben salak bir amcık gibi," diyerek küskün küskün kendini işaret ediyor, "bütün angaryayı yüklenip kendimi ateşe atıyorum, karşılığında aldığım teşekküre bak, amına koyayım!"

Rab alçak, düz bir ses tonuyla, arada bana da bakarak, "Senin senaryoyla ne ilgin var?" diye soruyor tekrar.

"Birkaç değişikliğe ihtiyacı vardı. Yönetmen, Yapımcı ve Editör olarak bunu yapmaya hakkım var."

Terry, Renton'a kaçamak bir bakış atınca onun kaşları da havaya kalkıyor. Terry başını geriye atıp gözlerini nikotin sarısı tavana dikiyor. İçim paramparça, uğranılan ihanetten çok Simon'ın kibir içinde durumu bu kadar hafife alışı bana koyuyor. Siyah tişörtü, pantolonu ve ayakkabıları içinde kollarını kavuşturup kara melek gibi orada öylece dikilmiş, bize ayakkabısına bulaşan birer bok parçası gibi tepeden bakıyor. Koynumda resmen bir orospu çocuğu beslemişim.

Kötülüğü gitgide daha yoğun biçimde sezerek sessizlik içinde oturuyoruz ve Sick Boy heyecanla, tellenmiş bir durumda kasetlerden birini makineye takıyor. Video kutusunun kapağını öpüyor. "Artık içerideyiz. Bir ürünümüz var. Hayattayız," diyor usulca. Sonra pencereye gidiyor ve aşağıdaki kalabalık, keşmekeş içindeki caddeye bakarak dışarıya doğru bağırıyor: "Duydunuz mu? HAYATTAYIZ!"

Mel'le Gina'nın yanına oturmuş, çalışmamızın kurgudan çıkmış ilk kopyasını izliyorum. Başlangıç düşündüğümüz gibi, Mel'le seviştiğimiz televizyon sahnesiyle açılıyor. Vücudumun gerçekten iyi göründüğünü düşünmeden edemiyorum; esnek, kıvrak ve bronz. Mel'in yanında bile çok iyi görünüyorum ve o benden beş yaş küçük! Tepkileri yakalamak için gözlerimi odada gezdiriyorum. Terry şu anda küstah ve kendini beğenmiş havalarda, pornoya kaptırmış durumda. Curtis, Mel ve Ronnie olacakları beklerken Rab'le Craig rahatsız görünüyor. Renton'la Forrester'ın neler hissettiğini anlamak mümkün değil. Gina ürkek ve heyecanlı, utandığı bile söylenebilir.

Sonra "kardeşlerin" tankerdeki kantinde "Glasburgh'a" yapacakları gezi hakkında sohbet ettiği sahne geliyor. *Rezervuar Köpekleri*'nin ilk sahnesine beceriksizce yapılan amatörümsü bir gönderme gibi ama bir şekilde işe yaramış. Film ilerledikçe, Simon'ın "tonlama" ve "tam bitmiş kopyalar" ile ilgili mırıldanmalarına rağmen iyi görünmeye devam ediyor. Simon'la ikimizi trende gösteren, sonra da trenin tuvaleti olarak gösterilen yerde sikiştiğimiz sahneye geliyoruz; aslında buranın helası.

"Vay," diye başlıyor Terry. "Şu göte bak, amına koyiim..." dedikten sonra bana dönüp gülümsüyor, "kusura bakma Nik."

Terry'ye göz kırpıyorum çünkü artık kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Her şey umduğumuz gibi, hakkını vermek gerekiyor, Simon kurguyu çok iyi yapmış. Oyunculuk zayıf olsa da, Curtis'in kekelemesi birkaç karede acı verecek derecede belli olsa da, aksiyon doğru hızda akıyor ama Rab'in görüntü kalitesinden pek hoşnut olmadığı ortada. Gene de bir şeyler var, belli bir enerji. Filmin dörtte üçünü seyrettikten sonra Mel'in öfkeden kudurduğunu görüyorum. "Yo... yo... böyle olmaz..." diye neredeyse sayıkladığını duyuyorum. Curtis'in sikini emişini izlerken yanıma döndüğümde, onu dili tutulmuş vaziyette otururken buluyorum. Çünkü sikini Curtis onu götten siktikten *sonra* emiyor. "Bu ney!" diye ciyaklıyor.

"Ney ney?" diye soruyor Sick Boy.

"Bunları öle bi araya getirmişin ki siki götümden çıktıktan sora ağzıma almışım gibi görünüyo," diye bağırıyor Melanie, Sick Boy'a.

Sonra da ben aynı kurgulanmış muameleye maruz kalıyorum. Yüzümün yakın çekimi, sonra Curtis'in sikine geçiş; siki sanki göt deliğime girip çıkıyormuş gibi görünüyor ama aslında Mel'in götünün farklı açıdan bir çekimi bu. "Beni kimse götümden sikmedi ki! Simon, bu ne, amına koyayım?"

Curtis de, "Evet," diyerek bana destek çıkıyor, "sen bunu yapmak istemediydin, diil mi?"

"Bu şekilde montajlandı," diyor Sick Boy. "Yaratıcılık diye buna derler. Mel'in götünün kullanılmayan bir çekimini aldık ve tenini seninkine uyacak şekilde renklendirdik."

Sesimin korkunç bir panikle yükseldiğini duyarak kendimi tekrarlıyorum. "Kimse beni götten sikmedi dedim! Sahnelerin neden bu sıraya konması gerekiyor? Bu ben değilim! Bu Mel!"

Sick Boy başını iki yana sallıyor. "Dinle bak, bu montaja ait yaratıcı bir karardı. Bir oyuncu olarak götten sikilmek istemedin ve sikilmedin. *Ucuz Roman*'da Zed'i oynayan çocuk Ving Rhames'i götten sikti mi sence?"

"Hayır ama bu porno film..."

"Bu bir film," diyor Simon. "Mış gibi yaptık ettik. Tarantino'nun Ving Rhames'le yaptığı şeyi yaptık, çünkü Ving de 'mış' gibi yapmıştı. Tarantino'ya dönüp 'Aa, ben bu sahneyi hayatta oynamam çünkü insanlar götveren olduğumu düşünebilir,' demedi herhalde. Kıçına bile takmadı!" "Hayır," diye bağırıyorum, "bu farklı! Bu porno film ve porno izleyen insanlar oyuncunun 'mış' gibi yaptığını düşünmezler, onlar seks *yaparlar*!"

"Valla Nikki, Hollanda'da ve Smoke'da tecrübeli pornoculardan tavsiyeler aldık. Mark'la ikimiz düşündük ki... yani, bilirsin işte..."

Ellerini havaya kaldıran Mark'a dönüyorum. "Beni bu işin dışında bırakın," diyor Simon'a. "Patron sensin. Kapakta öyle yazıyor," diyerek bir kaset kutusunu alıp havada sallıyor. Sonra Rab öfkeyle lafa girip

haklarımızı savunmaya başlıyor. "Bu doğru diil Simon. Bi anlaşmamız vardı. Hatunlara feyk attın sen burda."

Mel patlamaya hazır bir halde oturduğu sandalyenin kollarını sıkıyor. "Beni siktiğimin sapığı gibi göstermişin. Adamın sikini götünden çıkartıp ağzına alıcak tek bi hatun bile tanımıyorum ben!"

Terry sakin sakin ona bakıyor. "Bunu yapan hatunlar var, inan bana," diye laf sokuyor.

Mel'in cesareti kırılmış gibi: "Evet ama videoda diil Terry, bütün dünya seyretsin diye diil!"

Simon değirmen gibi dönmelerini önlemek için ellerini siyah deri pantolonunun ceplerine sokuyor. "Bakın, insanlar bu işin filmde gösterildiği gibi olmayacağını bilirler. Bir hatunu götten siktikten sonra ağzına veya kukusuna sokmadan önce yıkanmak gerektiğini bilirler."

"Ama siktiğimin senaryosunda bu yazmıyodu," diyor Mel, ayağa kalkıp bağırarak. "Sen bizi kandırdın, amına koyiim!"

Sick Boy ellerini ceplerinden çıkarıyor. "Kimse kimseyi kandırmadı!" diye bağırarak avucunu alnına vuruyor. "Kurgu yaratıcı bir süreç, bir beceri, bir sanat, erotik tecrübeyi en üst düzeye taşımaya yarayan bir araç. Ben tam dört gün boyunca o montaj stüdyosunda gecemi gündüzüme kattım, gözlerim aktı. Elime geçen şu boka bak! Elimizdeki malzemeyi kurgulamak için yaratıcı özgürlüğe ihtiyacım var benim! Hepiniz faşistsiniz!"

Sonra karşılıklı bağrışmaya başlıyorlar. "Seni siktiğimin kırıtık amcığı!" diye kükrüyor Mel. Gina, "Sakin olun," diyor ama durumdan zevk aldığı çok belli.

Simon, Mel'e, "Kapa çeneni, siktiğimin prima donnası," derken artık çok, hayal dahi edemeyeceğim kadar çirkin görünüyor. Gözümdeki o cool, girişimci tip, bini-bir-paraya, pislik, maganda bir ayıya dönüşüyor.

Ama Mel'in gözünü korkutamıyor çünkü şu anda o da farklı biri. Öne doğru atılarak bağırıyor: "SENİ AĞZINA SIÇTIĞIMIN AMCIĞI!"

Birbirlerinden birkaç metre uzakta durmuş bas bas bağırıyorlar ve ben buna, ikisinin bu şarlama kapasitesine ve bu düzeyde bu denli rahat işlev

görebilmelerine dayanamıyorum. Annenizle babanızı kendilerinin şeytansı birer karikatürü olarak gördüğünüz o çocukluk kâbuslarına benziyor aynı.

Gina Mel'i tutarken Rab de kendi kafasına vurup duran, daha doğrusu kafasını avucuna toslayan Sick Boy'u sakinleştirmeye çalışıyor. Terry sıkıntıyla Mark'a bakıyor. Mikey Forrester, Simon'ı destekleyen salak saçma bir şeyler geveledikten sonra Mark'a dilenci olduğuyla veya dilencileri görmeye gideceğiyle ilgili bir şeyler söylüyor. Mark öfke içinde bu saldırıya cevap veriyor: "Bu senin tarzın zaten, seni siktiğimin içten pazarlıklı ispiyoncu amcığı..." Mikey de Mark'a kendi insanlarından çalmakla ilgili bir şey haykırınca 1690 dümeninden haberi olduğu korkusuyla ürperiyorum. Artık herkes birbirine bağırmaya ve birbirini işaret ederek itişip kakışmaya başlamış durumda. Buna dayanamayacağım, dışarı çıkıp bara iniyorum ve sokağa çıkıyorum. Leith Walk'tan onlarla arama mümkün olduğu kadar uzun bir mesafe koymayı isteyerek fırtına hızıyla ilerlerken leş kokulu, mezardan çıkan gazlarla dolu ilkbahar havasını yutuyorum. Çıktığımı gördüklerini bile zannetmiyorum.

Şehre iniyorum ve güçlü, ısırgan, soğuk bir rüzgârın içinden geçerek ne sıkıcı zamanlarda yaşadığımızı düşünüyorum. Bizim trajedimiz de bu işte: Sick Boy gibi yıkıcı sömürgenler ya da Carolyn gibi ruhsuz fırsatçılar dışında kimsenin içinde gerçek tutku yok. Geriye kalanlar onları çevreleyen pislik ve vasatlık tarafından mağlup edilmiş. Seksenlerin kelimesi "ben," doksanlarınki "şey" ise, milenyumun kelimesi de "imsi." Herkesin muğlak ve sınırlı olması gerekiyor. Eskiden madde önemliydi, sonra tarz her şey oldu. Şimdiyse 'miş' gibi yapılıyor. Onların gerçek olduklarını sanmıştım oysa, Simon ve diğerlerinin.

Bu küresel iletişim köyünde, babamın beni yapmadığım halde götten sikilirken görebileceği gerçeği göğsümde demir bir yumruk gibi patlıyor. Anal seks yapma fikrinden nefret ediyorum, bir kadın olarak kendi cinselliğini olumsuzlamak demek bu. Her şeyin ötesinde, sahte olmaktan nefret ediyorum. Ailem. Okuldaki çocuklar, eskiden reddettiğim bazı marazi, olgunlaşmamış, küçük yaratıklar, hepsi de yataklarında otuzbir çekiyor olacak. Başkaları o görüntüden yola çıkıp benim hakkımda, cinselliğim hakkında her şeyi bildiğini zannedecek. McClymont karısını yatağa gönderip uzaktan kumanda ve bir bardak viskiyle birlikte oturacak ve benim götten alma görüntülerime bakarak çükünü çekiştirecek. Oturun,

Bayan Fuller-Smith. Ya da belki ayakta kalmayı tercih edersiniz... ha ha ha. Colin de görecek, belki evime kadar gelecek. "Nikki, videoyu gördüm. Artık her şeyi, beni neden terk ettiğini çok iyi anlıyorum. Dikkat çekebilmek için bir çırpınıştı ama ben göremedim... sen incinmişsin, kafan karışmış..."

Yanımdan şimşek hızıyla geçen bir araba üstüme sulu çamur sıçratıyor; buz gibi sular çizmelerimden içeri akıyor. Eve girdiğimde fena haldeyim ve Lauren da evde, aslında daha yeni kalkmış, hâlâ geceliğiyle. Elimde kasetlerden biriyle divana gidip yanına oturuyorum. "Bana bir sigara ver," diyorum yalvarırcasına.

Bana bakınca gözlerimdeki yaşları görüyor. "Neyin var bir tanem?"

Kaseti kucağına atıyorum. Acı dolu hıçkırıklarla kollarına atılınca bana sarılıyor. Çok kötü ağlıyorum şu anda ama sanki ağlayan başka biri, benim bütün yaptığım onun sıcaklığını hissetmek ve kabarcıklar çıkaran sümüklü burun deliklerimden taptaze kokusunu içime çekmek. "Üzülme Nikki, her şey iyi olacak," diyerek seviyor beni.

Onun sıcaklığına daha yakın olmak, o sıcaklığın içine girmek, o ateşin ortasında korunmak, beni incitebilecek her şeyden uzak olmak istiyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum, o kadar sıkı ki kendiliğinden bir ciyaklama sesinin çıktığını duyuyorum. Onun... onu öpmek için başımı kaldırıyorum. Gözlerinde ikircikli bir korkuyla o da beni öpüyor. Onun özgür olmasını istiyorum, böyle sürekli kasmasını değil, gerilip esnemesini istiyorum... ama elim o dümdüz karnına gittiğinde, okşamaya başladığımda yine kasılıp beni itiyor. "Yapma Nikki, lütfen, yapma."

Benim vücudum da en az onunki kadar kasılıyor. İkimiz de koca birer çizgi kok yapmış gibi oluyoruz. "Özür dilerim, istediğinin bu olduğunu sanmıştım, hep bunu istediğini sanmıştım."

Lauren anlayamayan gözlerle, şok içinde başını iki yana sallıyor. "Gerçekten lezzo olduğumu mu sandın? Seni beğendiğimi mi sandın? Neden? Neden insanların seninle sikişmek istemeden de senden hoşlanabileceğini, hatta sevebileceğini kabul edemiyorsun? Kendine güvenin bu kadar mı az?"

Az mı? Bilmiyorum, bildiğim bir şey varsa, o da bunları bana söylemesine izin veremeyeceğim. Kendini ne sanıyor böyle? Kendilerini ne sanıyorlar: *Spor Meselesi*'ndeki Carolyn Pavitt, bir sinema imparatoruymuş gibi ortalarda gezinip pezevenklik yapan Sick Boy Simon. Şimdi de Lauren, küçük ahlak bekçisi Lauren, istediğini zannettiği şeyi alana kadar kuyruk sallayıp sonra da bir kilometre uzağa kaçıyor. "Lauren, daha on dokuz yaşındasın. Yalnızca yanlış kitaplar okumuş ve yanlış insanlarla konuşmuşsun. On dokuz yaşında gibi davran. Annen gibi olma. Bu normal değil."

"Bana neyin normal olduğundan bahsetme, bana bunu yapmaya çalışırken olmaz," diye lafı geçirirken içinden iffet ve kibir taşıyor.

Zayıf bir karşılık olarak, ancak ağzımda salakça bir şeyler geveleyebiliyorum. "Yani kadınlar arasında seks normal değil mi, bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Saçmalama, amına koyayım. Sen de lezbiyen değilsin, ben de. Aptalca oyunlar oynama," diyor Lauren.

"Ama senden biraz hoşlanıyorum gene de," diyorum uysalca. Şimdi Lauren'ın büyük abla, benim aptal küçük bakire olduğumu hissediyorum.

"Ben senden hoşlanmıyorum. Kendine gel ve seninle sikişmek isteyen birini bulup onunla sikiş, bu arada iki taraf için de el değiştiren para söz konusu olmazsa hiç fena sayılmaz," diye laf sokup ayağa kalkarak pencereye doğru gidiyor.

O an göğsümde ölümcül bir gümbürtü hissediyorum. "Senin düzülmeye ihtiyacın var!" diyerek ayağa kalkıp odama giderken salona Dianne giriyor. Saçlarını kestirmiş: alagarson. Yakışmış.

Az önce duymuş olması gereken şey yüzünden yaramaz çocuklar gibi dudaklarını büzmüş; anahtarlarla, çantasıyla ve bazı dosyalarla uğraşırken "Selam," diyerek gülümsüyor.

O sırada arkamdan bağıran Lauren'ın sesi duyuluyor: "Ya, tabii, senin çok işine yaradığı belli oluyor bütün o sikişlerin!"

Dianne kaşlarını kaldırıyor. "Ah! İlginç bir şey kaçırmadım değil mi?"

Odama gidip yatağa devrilmeden önce ona zayıf bir tebessüm yollamayı beceriyorum. Bir daha porno yapmayacağım, o siktiğimin saunasına da gitmeyeceğim.

61. Reddedilme

Acının ötesindeyim, bütün vücudum diş ağrısına tutulmuş gibi. Çünkü o Chizzie yani, öldürülen o. Gastede yazıyo. Ve bunu kimin yaptığını biliyorum falan yani. Daha da kötüsü bütün bu işi kimin ayarladığını biliyorum: arkadaşsız, piliçsiz, hiçbişisiz Murphy hazretleri. Çünkü bundan kaçışım yok hani. Bay Murphy, Bayan Murphy ve çocuk Murphy artık resmen yoklar abi. Artık gene Spud var, yalnız kedi, kaybeden.

Ali artık benle konuşmak istemiyo hani, Andy'yi görmeme bile izin vermiyo. İşler gittikçe boka sardı. Geçen gece durumu anlatmak için Port Sunshine'a gittim, bu sefer dorudan konuya girdim. Parayı ve yaptığım planları duyunca sevinir sandıydım ama tek söylediği, "Şu anda seninle hiçbi yere gitmek istemiyorum Danny, oğlumun da uyuşturucu parasıyla hiçbi yere götürülmesini istemiyorum," oldu.

"Bu uyuşturucu parası diil... bunu..." derken Sick Boy'la Juice Terry'nin ellerinde bi sürü kasetle arka kapıdan çıkıp gittiklerini görüyorum, "... çalışarak kazandım."

"Öyle mi? Hangi işte? İş dediğin *böyle* olur Danny," diyo ve içeri giren bi çocuğa servis yapıyo. "Ayrıca ben işimi yapmaya çalışırken buraya gelmezsen çok sevinicem."

Sora tek başıma bu eski ve boş eve geri geldim. Aklıma bugün Bernard Sokak'ta yürürken duyduğum o takım elbiseli kedi geliyo: "Bilgisayarım çöktü. Her şey silindi."

Kendimi o adamla bilgisayarı gibi hissediyorum hani. Ayrıca ev de biraz çöplük gibi falan yani, söylemesi ayıp. Tek başına olunca harbiden depresif oluyosun. Zappa'yı geri almam lazım abi, oğlanı öle bırakıyım dedimdi ama evde bi canlıya ihtiyacım var, tekrardan Rents'i arıyorum ama telefonu kapalı gibi.

Chizzie'nin haberlerini aldığımdan beri gittiğim tek yer Port Sunshine oldu. Hani arıza çıkabileceğini düşünmüştüm ama böle bişi olucağı aklıma

bile gelmezdi. Bütün hikâyeyi öğrenmek istiyorum ama Begbie'den diil, o kediyi bi daha hiç görmesem de olur, Second Prize'ı bulup ona sorabilirim. Ama yok abi, yok, Franco ortalıklarda dolaşırken Leith'e falan gidemem. Ah Chizzie... n'aptım ben Chizzie'ye?

Kötü abi, çok kötü yani.

Sora küçük bi ümit ışığı doğuyo ve ben balıklama içine dalıyorum. Posta geliyo ve içinde bi mektup var, fatura diil, hemen anlaşılıyo.

Yayıncıdan yollanmış çünkü üstünde ufak bi "Scotvar Yayınevi" damgası var. Demek bu işi yapacaklar diye düşünüyorum, Leith Tarihi'ni basacaklar demek! Yihhu-hey-hey! Ali'ye göstermek için sabırsızlanıyorum! Artık Disneyland'i düşünmeye başlar heralde! Paba girip mektubu herkesin burnuna sokucam, özellikle de Sick Boy ordayken gidicem. Evet abi, ah, evet! Yakında televizyona da çıkarım, kitaptan bahsederim filan. Belki nakit avans bile alabilirim, vay abi, zarfı çok dikkatli açayım diyorum çünkü belki içinde çek falan vardır. Işığa tutuyorum ama çok kalın olduğu için içi görünmüyo. Ben de açıveriyorum. Çek falan yok ama tabii, birlikte yollanmaz ki zaten. Bu ücret işi konusunda pazarlık yapmak gerekecek, biliyosun mu?

Scotvar Yayıncılık Ltd.

13 Kailyard Grove, Edinburgh, EH3 6NH

Tel: 0 131 987 5674 Fax: 0131 987 3432 Web: www.scotvar.co.uk

Referansınız:

Referansımız: AJH/MC

1 Nisan

Sayın Bay Murphy,

Leith Tarihi Hakkında

Göndermiş olduğunuz dosya için teşekkürler. Okumayı henüz bitirdim. Maalesef şu anda aradığımız türden bir kitap değil. Tartışmalarımız sonucunda yayımlamamaya karar vermiş bulunuyoruz.

Saygılarımla,

Alan Johnson-Hogg.

KDV Sicil Numarası: 671 0987 276. Sorumlu Yazı İşleri Müdürleri: Alan Johnson-Hogg, Kirst Johnson-Hogg, Conrad Donaldson Q.C.

Çok kötü bişi abi. Afallamış bi halde oturup kalıyorum hani, kendimi acılar içinde ve bomboş hissediyorum. Beğendiğiniz bi piliç tarafından istenmemek gibi bişi. Uzun zamandır Ali'yle olduğum için başıma gelmedi ama, hani asırlardır bi pilici beğeniyosunuzdur ve sora gidip, şey, yani, benimle, ne dersin, yani sen ve ben, ha, dersiniz... o da der ki: hayır. Olmaz. Siktir git.

Reddedilme abi.

Tekrardan mektuba bakıyorum. Ve diyorum ki: reddedildim mi cidden? Yani, oğlan ne diyo, kabul etmemek için biraz zaman harcamışlar, "tartışmalarımız sonucunda" diyo, yani basmayı düşünmüşler abi. "Şu anda" istememişler, yani ben bundan anlıyorum ki bikaç hafta veya bikaç ay sora mutlaka istiyecekler. Pazarın durumu değiştiği zaman falan işte.

Telefona gidip oğlanı arıyorum. "Alan Johnson-Hogg'la görüşmek istemiştim?"

Bi kadın sesi, sahici züppe diil ama züppe olmaya çalışıyo: "Kim arıyor diyelim?"

"Şey, ben kendisinin ilgilendiği bir yazarım, bana yazdığı bir mektup konusunda görüşmek istiyodum... biliyosun mu?"

İşte, biraz sessizlik oluyo, arkasından gerçekten züppe bi ses duyuluyo: "Ben Johnson-Hogg. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Züppe kediler beni acayip gerer eğer durup düşünürsem ama diyorum ki, yoo ve öz konuşmaya başlıyorum. "Şey, selam, hani, benim adım Murphy, Danny Murphy, biliyosun mu? Sana bi dosya yolladıydım filan işte. Yalnız mektupta ne demek istendiğini pek anlayamadım. Biliyosun mu?"

"Ha evet..." derken kıs kıs gülüyo nerdeyse, "Leith Tarihi'ydi değil mi?"

"Evet... aptal olduğumu düşünecen, biliyorum ama mektupta ne demek istediğini anlamaya çalışıyodum hani."

"Bence yeterince açıktı."

"Açıklamanı istiycem abi. Çünkü diyosun ki *şu anda* istemiyoz. Yani sora tekrardan mı yollayayım demek oluyo bu? Acaba ne zaman istersiniz sence?"

Bi öksürük sesi duyuluyo, arkasından oğlan konuşmaya başlıyo. "Sizi muğlakta bıraktıysam özür dilerim, Bay Murphy. Daha açık söylemem gerekirse çok çocuksu bir çalışma olmuş, henüz yayınlanabilir standartlarda değilsiniz..."

"Ne demek istiyosun abi?"

"Gramer... yazım..."

"İyi de bunları sizin düzeltmeniz gerekmiyo mu?"

"...seçmiş olduğunuz konunun bize uygun olmayışı da cabası..."

"Ama önceden de Leith tarihiyle ilgili kitaplar basmışınız..." derken sesimin bayağı yükseldiğini hissediyorum çünkü bu haksızlık, öle abi, kesin haksızlık yapılıyo...

"Onlar eğitimli yazarlar tarafından yazılmış ciddi kitaplardı," diye tersliyo oğlan beni, "bu ise serseri kültürünü ve toplumda kayda değer hiçbir başarı kazanamamış insanları yücelten, çok kötü şekilde yazılmış bir karalama."

"Kim demiş..."

"Özür dilerim, Bay Murphy, kitabınız iyi değil ve benim artık kapatmam gerekiyor. İyi günler."

Ve adam telefonu suratıma kapatıyo. Bütün o haftalar, bütün o aylar boyunca önemli bişi yapıyorum diye kendimi kandırmışım ve niçin? Hiçbişi için, işe yaramaz bi bok yığını için, aynen kendim gibi.

Bu pisliğin orijinal kopyasını alıp şömineye atıyorum ve yakıp hayatımın bu ufak bölümünün de tıpkı ondan önceki bölümler gibi duman olup uçuşunu seyrediyorum. Alevlere bakarken Chizzie'yi düşünüyorum... Chizzie'yi ben öldürdüm... kötü bi kediydi ama bunu hak etmemişti ve bu işi kesin Begbie yaptı, onun yerine Begbie'nin ölmesi gerekirdi... o gece bana geldiğindeki o hali... şehirden geliyorum dedi ama ben inanmadıydım...

Lök gibi otururken para cebimi yakmaya başlayınca ben de sokağa çıkıp *yukarı* yürüyorum çünkü Begbie Pilrig'in bu tarafına hiç geçmez, sora Old Salt'a giriyorum, Kuzen Dode da orda. Zavallı kedi benim kadar fena durumda görünüyo.

Her zamanki gibi götü kalkık diil, sıçmış sanki hani. "Anlamıyorum, Spud. Alışveriş için bi sürü param kaldı zannediyodum, kızımı tatile götürmeyi planlıyodum. Ama beş kuruşum kalmamış, hesap tamtakır. Siktiğimin Bultins'inde bi hafta geçiricek param bile yok. Şimdi *hatun* bizim ufaklığı görmeme izin vermiycek. Siktiğimin ipotek parasını bile ödeyemiyorum, nafaka parasını veremiyorum. Biraz bol keseden harcadığımı biliyodum ama nerdeyse bin kâât açığım var, nereye gittiğini anlamadım. Her şey çok kötü, amına koyiim, ufaklığı tatile bile çıkaramıyorum..."

Zavallı Dode... o iyi bi kedi, bana hep yardımcı oldu falan... bu çocuğa yaptığım şey affedilemez... işe yaramaz, pasaklı, canki Murphy olmadan dünya çok daha iyi bi yer olurdu... Chizzie'nin katili, Kuzen Dode'un hayatını mahveden adam... zavallı Ali'nin... küçük Andy'ninkini bile...

Ben eline üç bin papel tutuşturmaya çalışırken Dode karşı koyuyo. "Yo Spud, yo..."

"Al abi, şimdi de benim param var ve sen bana her zaman yardım etmişindir," diyerekten gözlerine bakamadan naşlıyorum.

Çıkarken yanındaki ihtiyar adamla konuştuğunu duyuyorum: "Şu herifi görüyon mu, o çocuk bi aziz, amına koyiim, tam bi aziz..."

Bi bilseydi diyorum hani, eğer bilseydi... Son bi iyilik yapmam gerekiyo abi, sadece son bi iyilik...

...ve eve dönüyorum, gördüğüm ilk şey orda ölece duran o kitap, *Suç ve Ceza*.

62. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 8.

Ali'yi burada, City Café'de yeniden görmek çok tuhaf ve güzeldi. Tuhaftı çünkü aynı tayfadan olmamıza, beraber cank takılmamıza rağmen nedense hiçbir zaman gerçekten yakın olmamıştık. Sanırım beni her zaman olduğum gibi, siktiğimin bir ikiyüzlüsü, kaybeden rolü oynayan bir galip olarak gördü o. Evet, bir gün siktirip gidecek ve arkasında başkalarının temizlemek zorunda kalacağı bir bok yığını bırakacak olan, geleceği parlak, yukarı doğru ilerleyen bir göt lalesi olarak. Belki de doğamı benden önce o anlamıştı.

Gene de Spud'ı kollamış olmam onu biraz şaşırtmıştır belki de. Sonunda bu ikisinin birlikte olacağı hiç aklıma gelmezdi, ki "sonunda" doğru sözcük değil aslında, çünkü artık birlikte değiller. "Mark," diyor ve beni öylesine sıcak bir şekilde kucaklıyor ki kendimi salak gibi hissederek utanıyorum.

"Selam Ali, bu Dianne. Dianne, bu da Simon."

Dianne, Ali'yi çok sıcak selamlıyor ama Sick Boy'a karşı daha mesafeli ve bu gibi konularda kendi kararını kendisi alsa da, onun hakkında verdiğim ipuçları işe bayağı yaramış diye düşünüyorum. Herhalde Sick Boy konusunda onu daha çok Nikki etkilemiştir. Simon telefonda neredeyse yalvardı, "Şehirde bir içki içelim, Mark. Nikki benimle konuşmuyor. Telefonlarıma çıkmıyor," dedi. Başka ne yapacaktı ki, seni amcık ağız diye düşündüm. Ancak Ali'yi de getireceğini söyledikten sonra buluşmayı kabul ettim.

"Ne güzel," diyor Sick Boy. "Eski tayfa yine bir arada. Keşke Francois'yı da çağırsaydım," diye kıs kıs gülerken göz ucuyla bana bakıyor. Tepki vermemeye çalışıyorum. Ama farkındayım, eğer Begbie eskisi kadar manyaksa (ki duyduklarımdan çıkardığım kadarıyla eskisinden daha da manyak,) demek ki eski dostum, iş ortağım, para kazanmasına yardım ettiğim amcık Sick Boy, fiili olarak beni öldürmeyi planlıyor. Hainliğin çok ötesinde, intikamın da ötesinde bir şey bu. Şu anda kafası iyi, bayağı koklanmış olduğu belli. Ali beni bir köşeye çekiyor ama dediklerini

duyamıyorum çünkü bu arada Sick Boy Dianne'in kulağına neler fısıldıyor, onu dinlemekle meşgulum: "Nikki senin hakkında çok iyi konuşuyor Dianne."

"Ben de onu çok severim," diyor Dianne sabırla, "Lauren'ı da."

"O kız, tabiri caizse, bunalımlı bir cadı," derken omuzları sarsılarak kıkırdıyor Sick Boy, sonra, "Bir çizgi yapmak ister misin Di? Alttan sana paketi uzatayım da Ali'yle beraber kızlar tuvaletine gidin..." diyor.

"Hayır, teşekkürler," diyor Dianne sakin, ilgisiz bir tavırla. Sick Boy'dan hiç hoşlanmıyor. Bu süper amına koyayım, gerçekten de heriften biraz olsun hoşlanmıyor! Şu anda ben de eski gücünün azaldığını görebiliyorum. Suratı daha etli, gözlerindeki kıvılcım daha sönük, kararlı hareketleri daha sarsak, o kadar akıcı değil... yaşlandığı için mi?... kokain yüzünden mi?

"Benim için fark etmez," diyerek sırıtıp ellerini havaya kaldırıyor Sick Boy.

Dianne'le oynamaya kalkışacağı her çeşit akıl oyununun kolayca geri püskürtüleceğini anlamış olmaktan memnun halde, artık bütün dikkatimi Ali'ye yöneltebilirim. Ama söylemek gerek, amcığın ona şöyle şeyler söylediğini duyarken bu pek de kolay değil: "Bence Robert Burns gibi bir dangalak günümüzün çağdaş İskoç şairleriyle karşılaştırılamaz."

Dianne sakin sakin başını iki yana sallıyor ama gereken tepkiyi göstermeyi de ihmal etmiyor. "Saçmalama. Günümüzün büyük İskoç şairleri kimlermiş? Bana Burns'den daha iyi olan birinin ismini söyle bakalım..."

Sick Boy hızlı hızlı başını sallayarak boş versene der gibi bir el hareketi yapıyor. "Ben İtalyanım. Daha kadınsı, duygusal bir düşünce tarzım var. Kuzey Avrupalı erkekler gibi her şeye anal bir referans noktasından yaklaşmak bana göre değil. İsimleri hatırlayamam, bunun için de uğraşmam ama bir keresinde modern İskoç şiiriyle ilgili bir kitap okumuştum ve Burns'ün şimdiye kadar yazdığı her şeye beş basardı."

Ama sesinin yükselmesinden ve kaçamak bakışlarından benim de konuya girmemi istediği belli, o yüzden Ali'ye konsantre olmaya devam ediyorum,

sanırım o da benimle aynı fikirde. "Seni hiç bu kadar iyi görmemiştim, Mark," diyor.

"Teşekkürler," diyerek elini sıkıyorum, "sen de harika görünüyorsun. Çocuk nasıl?"

"Hangisi? Andy iyi. Öbür çocukla uğraşmaktan artık vazgeçtim," diyerek üzüntüyle başını sallıyor.

"Hâlâ mala takılmıyor, değil mi?" diye sorarken bu olasılıktan içtenlikle endişe duyuyorum. O gün içki içerken iyi görünüyordu, yani sıçmış durumdaydı ama eyçlenmiş değildi. Zavallı Spud. Ondan daha iyi birine rastlayamazsın; tuhaf bir kırılganlığı olan ama iyi yürekli birine yani, o kadar uzun zamandır sıçmış vaziyette ki uyuşturucu yapmadan gerçek benliğine ulaşması çok zor. İyi niyeti hep onu koruyacak, Hades'e yaptığı kişisel yolculuğu yönlendirecek. Yeni düzenin hükümsüz kıldığı insanlardan o, ama insan yine de. Sigara, alkol, eroin, kokain, speed, yoksulluk ve medyanın beyin sikiciliği: kapitalizmin yıkım araçları Nazizm'inkilerden daha incelikli ve daha etkili ve o bunlar karşısında savunmasız.

"Bilmiyorum ve artık umursamıyorum," diyor Ali ama ses tonu hiç de ikna edici değil.

Bu sikindirik ruh hastası eniğin sorunu da bu zaten, onu umursaman ve ona bakman gerekir, sonra o yine sıçar ve senin de ağzına sıçmaya devam eder. Büyük ihtimalle, kendi çapında Begbie'nin, Second Prize'ın ve benim hayatımız boyunca yol açabileceğimizin toplamından daha çok hasara sebebiyet vermiştir. Asırlardır onunla doğru dürüst takılmamış olmama rağmen bunu biliyorum, onun hep böyle kalacağını biliyorum. Ama Ali'nin umurunda, işte bu yüzden elimi ellerine alarak sıkıyor. Kahverengi gözlerinin çevresindeki çizgileri görüyorum ama gözlerindeki ateş hâlâ yanıyor, hâlâ çok güzel. "Konuş onla, Mark. Sen onun en iyi arkadaşıydın. Sana hep hayrandı... Mark şöle, Mark böle der durur hep..."

"Ben gittiğim için, Ali. Beni ben olarak gördüğünden değil. Ben onun yarattığı bir kaçış hayaliyim sadece. Onun kafasının nasıl çalıştığını bilirim."

Bunu yadsımaya bile çalışmayışı çok rahatsız edici. Spud'la daha fazla ilgilenmem gerekirken onu boşladığım için kendimi suçlu hissediyorum. "Artık daha kötü, Mark. Mal yüzünden olduğunu bile zannetmiyorum, en üzücü olan da bu zaten. Çok depresif, kendine güveni sıfır."

"Kolunda senin gibi bi piliç varken de kendine güvenmiyosa, delirmiş demektir," diyorum, fazla derine inmemeye çalışarak.

Sick Boy, "Kesinlikle!" diye bağırarak araya girip Ali'ye dönüyor, "Murphy ile artık tarih olmanıza çok sevindim, Ali."

Sonra aniden harekete geçerek ayaklanıyor ve müzik kutusunun yanına sıçrıyor. Dehşet içinde Elvis Costello'nun *Alison*'ını çaldığını fark ediyorum. Sonra dönüp Ali'nin gözlerine bakmaya başlıyor. Çok utanç verici bir durum, amına koyayım, Dianne'le ikimiz ne bok yiyeceğimizi bilemiyoruz.

Sick Boy bara doğru süzülüp herkese birer brendi alırken biz sıvışmayı düşünerek bakışıp duruyoruz. Sonra tuvalete giderken başıyla beni de çağırınca kalkıp öylesine peşinden gidiyorum ve birlikte helaya giriyoruz. "Biraz sakin ol abi," diyorum Sick Boy sifonun üstünde dört tane çizgi çizerken, "Ali'yi utandırıyorsun."

Cevap vermeden, çizgilerden tekini burnuna çekiyor. "Ben İtalyanım. Tutkulu adamım, amına koyayım. Dışarıdaki o amcıklar, Nuh Nebi'den kalma ölü ruh hastaları bu tutkuya dayanamıyorlarsa Leith'de içebilecekleri başka bir sürü pab var. O ve ben..." deyip bir çizgi daha çekiyor, "amına koyayım... o ve ben... yihuu!... O ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Hadi Renton, hadi am siken Hollandalı oğlan, o parmaklarını lezboşun birine sokup durmaktan vazgeç de kendi burnuna sok artık..."

Hiç düşünmeden, neredeyse Sick'in sesinden gelen şartlanmayla çizgileri yapıyorum; her deliğe birer tane. Siktiğimin yol çizgileri kadar kalınlar ve kalbim göğsümün içinde davul gibi atmaya başlıyor. Bu çok aptalcaydı.

"...bu gece düzülecektir. Kesinlikle. Onu düzeceğime dair iddiaya girer misin? Nesine istersen. Helacı çocuk ona ne zamandır masaj yapmıyor, bir-iki içki daha içsin, düzüşmek için can atacaktır... hadi, uzmanı iş üstünde seyret, Rents... sen onunla hiç düzüşmedin, değil mi... seyret şimdi..."

Kokain erkekleri kendi on sekiz yaşlarının en kötü reenkarnasyonuna dönüştürüyor. Ben kendime hakim olmaya çalışıyor, uyuşturucunun beni de *kendiminkine* dönüştürmemesi için çaba harcıyorum.

Sick Boy bara gidiyor, ben gidip kızların yanına oturarak ter dökmeye başlıyorum, sonra o da brendi ve biralarla dolu bir tepsiyle masaya geliyor. Aman Tanrım, o içkileri dağıtırken Dianne'le Ali'nin yüzlerindeki dehşet görülmeye değer. Sick Boy usulca, "Fazla duygusal davranmak istemem ama," dedikten sonra göz kırpıyor, "Spud'la sen zaten yürütemezdiniz, Ali. Ama sen ve ben hep vardık," diyor bardakları dağıtarak.

Ali sinir içinde ama alttan almaya çalışıyor. "Ya tabii, beni de mi işe sokucaktın yani?"

"Sana hiç öyle davrandım mı Ali? Sana her zaman bir hanımefendi gibi davrandım ben," diyerek sırıtıyor Sick Boy.

Dianne beni dirseğiyle dürtüyor. "Sen kokain mi yaptın?"

"Onun sapıtmasını önleyebilmek için, sadece ufak bir çizgi," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, söylediğime kendim de inanmayarak.

"Çok işe yaramış," diye tersliyor Dianne.

Bu arada Sick Boy, Ali'yi zorlamakla meşgul, suratı kukla gibi. "Öyle mi, değil mi?"

"Sana siktiri çekeceğimi biliyodun da ondan," diyor Ali bardağını kaldırarak.

Sonra pis pis sırıtarak şöyle diyor Sickie: "Sanırım Lesley'yi hamile bıraktığım için beni hiçbir zaman affetmedin."

Ali ile ben bunu söylediğine inanamıyoruz. Lesley'nin bebeği Dawn seneler önce beşiğinde uyurken ölmüştü ve o bebeğin kendisinden olduğunu bize ilk kez itiraf ediyor.

Bir şeyler yumurtladığını fark etmiş gibi, yüzünden hafif bir pişmanlık geçse de çok sürmüyor ve çabucak acımasız bir aşağılamaya dönüşüyor. "Ha, evet, Skreel'den onun sıkıcı bir keresteyle evlendiğini duydum. Şehir

dışında yaşıyorlar. İki çocuk yapmışlar. Sanki kızımız, bizim küçük Dawn'umuz hiç yaşamamış gibi," diyor tükürür gibi.

Ali şarlamaya başlıyor: "Ne diyosun sen ya? O bebeğin varlığını kabul ettiğini *senin* ağzından ilk defa duyuyorum! Lesley'ye hep bok gibi davrandın sen."

"Bok gibi olan oydu, amına koyayım... bir çocuğa bakmasını bile beceremedi," diyor Sick Boy kafasını sallayarak.

Ali inanamayan gözlerle ağzı beş karış açık halde kalakalınca söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Sick Boy sanki önemli bir ders verecekmiş gibi Ali'ye bakıyor. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Ali, haddimi aşmak istemem ama senin de ondan bir farkın yok, amına koyayım. Eğer Murphy ile yaşamaya devam edersen Sosyal Hizmetler oğlunu elinden alacak, demedi deme. Tabii daha önce zavallı küçük amcık vir..."

"SİKTİR GİT RUH HASTASI!" diye bağırıp brendisini Sick'in suratına fırlatıyor Ali. Sick Boy gözlerini kırpıştırarak gömleğinin koluyla yüzünü siliyor. Ali bir-iki saniye yumrukları sıkılı vaziyette tepesinde dikildikten sonra fırtına gibi çıkıp gidiyor, Dianne de peşinden.

Barın arkasındaki, brendileri veren kız elinde bir bezle Sick Boy'a yardıma geliyor. "Dönecek," diyor Sickie, neredeyse üzgün bir sesle. Sonra gülerek ekliyor, "Benim için çalışıyor ve paraya ihtiyacı var!"

Brendisini kafaya dikiyor. Midemi bulandıran acayip bir korku içinde, Franco'nun gelmesini bekleyerek kapıya bakıp duruyorum. Durum o kadar vahim ki onun da ortaya çıkması kaçınılmaz. Kendim için değil, sistemimde o kadar kokain varken söz konusu değil ama Dianne için korkuyorum. O siktiğimin Forrester sapığı ve onun o göt yalamaya yarayan ağzı. Amcığın Port Sunshine'da bana nasıl davrandığını gördükten sonra Begbie'yi arayıp buralarda olduğumu ötmemesini beklemek salaklık olur. Sonra diyorum ki, Sick Boy'un gücü azaldıysa belki Franco'ya da aynı şey olmuştur. Gözümün önüne havaya çevrilmiş avucumun Franco'nun burnuna roket gibi girişi, o burnu beynine yollayışı geliyor.

Dianne geri geliyor ama yanında Alison yok. "Taksiye atladı," dedikten sonra ekliyor: "Artık ben de gitsem iyi olur."

"Peki," diyorum kısaca. Ona baktığımda rahatsız ya da hoşnutsuz değil, sıkılmış olduğunu görüyorum ve bundan bayağı etkileniyorum. Bu boktan durumu hak etmediğini düşünüyorum. Kusura bakma falan deyip çıkıyoruz. Sick Boy karşı çıkmıyor. "Nikki'ye beni aramasını söyleyin," diye ısrar ediyor. Beyaz ve öne çıkık dişleriyle, kendinin sırıtkan bir karikatürüne benziyor.

Çıkıp Hunter Meydanı'na yürüyoruz ve bekleyen bir taksiye biniyoruz. Kokain yüzünden nabzım deli gibi. Bir uçurtma kadar yükseklerde uçuyorum ve biz hiçbir yere gitmiyoruz. Düşene kadar bir sörf tahtası gibi yatakta, onun yanında yatacağımı ya da Gav'e gidip bütün gece televizyonda boktan programlar izleyeceğimi düşünmem gerekirdi.

Dianne bir şey söylemese de, ben ilk defa onu hayal kırıklığına uğratmış olduğumu anlıyorum. Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim. Bir süre sonra sessizlik dayanılmaz hale geliyor, bozmak istiyorum. "Özür dilerim aşkım," diyorum.

"Arkadaşın tam bir amcık," diyor bana.

Bu sözcüğü kullandığını daha önce hiç duymamıştım, nedense onun ağzına hiç yakışmıyor. Yaşlanıyorum, ağzına sıçayım. Eskiden kokain yaptığımda kendimi yenilmez hissederdim, içimde çelik bir piston olurdu sanki. Piston hâlâ yerinde ama artık sadece etrafındaki bedenin durumunu daha belirgin hale getiren bir şeye dönüşmüş: yaşlı, bir deri bir kemik, çürümeye doğru giden ve her şeyin ötesinde, ölümlü.

Taksi Meadows'dan geçiyor ve Tolcross'a varmadan önce en az üç kez Begbie'yi görüyorum.

63. "... biraz rahatlayabilsen..."

İşte yine burada, bir daha gelmeyeceğimi söylediğim saunadayım. Bobby de burada ve gene beni canımdan bezdirmekle meşgul. Bunların, bu yağmacıların sorunu bu işte, genç olsun yaşlı olsun, yakışıklı ya da çirkin olsun; acımasızlar amına koyayım ya da ama koyma konusunda acımasızlar. Beni sevdiği için burada tuttuğunu söylüyor bana. Doğru: masaj tekniğim en temel aşamada, hâlâ doğru dürüst otuzbir çekmesini beceremiyorum ama müşterilerin çoğu o kadar umutsuz durumda ki benim kayıtsızlığımı veya teknik yetersizliğimi fark etmiyorlar bile. Gene de Bob artık otuzbirden saksoya terfi etme zamanımın geldiğine karar vermiş.

"Müşteriler seni seviyor. Neden doğru dürüst para kazanmayasın ki güzelim," diyor bana.

Erkek arkadaşlarımla ve arada kameraların önünde yabancılarla, bundan daha fazlasını yapışımı açıklayabilmek çok zor. *Miss Argentina*'da kapalı kapılar ardında ufak bir oral yapma konusunda neden o kadar tutucu davrandım? İlk olarak, yaşamımın ticari seks işlemlerinden arınmış olan alanlarını daha da daraltmak istemiyorum. Babamın dediği gibi, her şeyin yeri ve zamanı olmalı ve her şeyin bir yeri var. Gün boyunca saksonun dışında yapacak ve düşünecek bir sürü şey var.

İkinci olarak, üzücü gerçek şu ki, müşterilerin çoğu köpek gibi ve onların genital organlarını ağzıma alma düşüncesi bile iğrenç ötesi geliyor.

Bobby yeterli estetik duygusuna ve iş kafasına sahip olmakla gurur duyar, böylece "evin ön cephesi" dediği yerdeki varlığının havayı yumuşattığını düşünür. Konu yumuşatılmış havalara gelince, ona Mikey Forrester'ı tanıdığımı söylüyorum. Yüzüne düşmanca bir ifade geliyor. "O adam sahtekâr. Haydutun, cankinin teki. Onun işlettiği yer bi sikiş dükkânı, lağım çukuru. İkimizi aynı kefeye koyamazsın. "

"Masaj salonunu hiç görmedim."

"Götümün masaj salonu! Hiçbi gizliliği yok, masaj yapmak gibi bi derdi de yok. Ordaki piliçler masajın ne olduğunu bile bilmez! Açık açık uyuşturucu satar, kokain satar. Bu pisliklerle uğraşmaya kalksam çoktan kapanmışlardı. Hayır, hapse girmişlerdi!" Sonra sesini alçaltarak ağırbaşlı bir ciddiyet içinde konuşmaya başlıyor: "Senin gibi cici bi kızın bu insanlarla takılmaması lazım. Başına bela alırsın. Bu tayfayla ilgili bilmen gereken tek şey var: eninde sonunda seni de kendi seviyelerine çekerler. Sana söyleyeyim."

Çektiler bile, diye düşünüyorum kibar kibar gülümserken. Bay Forrester'ı seven hiç kimse yok zaten ve eminim bu hak edilmiş bir şöhrettir. Eve gittiğimde Mark'a bundan bahsediyorum. Mutfakta Dianne'le birlikte lazanya pişiriyorlar. Mark başını arkaya atıp kahkahalarla gülüyor. "Mikey..."

"Pezevenk olan mı?" diye soruyor Dianne.

"Sauna işletiyor," diyorum. "Benim çalıştığımı değil," diye de ekliyorum telaşla.

"Bir ara onunla görüşebilir miyim? Tezim için?" diye soruyor Dianne.

Mark bu fikirden hiç hoşlanmadığını saklayamıyor. "Çok iyi tanımıyorum onu," diyorum Dianne'e. Sonra Mark'a dönüyorum. "O gün pabdayken biraz hırlaşmıştınız, hatırladığım kadarıyla?"

Mark, "Mikey ve ben birbirimizin yılbaşı tebrik listelerine hiçbir zaman girmeyiz," diyerek sırıttıktan sonra biraz doğranmış soğan, sarımsak ve biberi kızartma tavasına atıp deliler gibi karıştırmaya başlıyor. Ondan sonra Dianne'le bana bakıyor ve düşüncelerimizi okumuş gibi gülüyor: "Yani böyle bir listemiz olsaydı, demek istedim."

Mikey'nin ya da yeni arkadaşlarımdan herhangi birinin, Bobby'nin yılbaşı hediyesi alınacak kişiler listesine gireceğini pek sanmıyorum. Ama ben büyük ihtimalle gireceğim. Artık Simon da istenmeyen adam ilan edildiği için saunada daha fazla zaman harcamaya başladım, mümkün olduğu kadar çok mesai yapıp daha fazla para biriktirmeye çalışıyorum. Simon'dan isteyemem çünkü film yenilgisinden sonra herkes tarafından aforoz edilmiş durumda: Wilde'ın deyimiyle, yemeklerini tek başına yiyor. Seks işçisi arkadaşlarımın dayanışmasına katılabilmek için telefonlarına çıkmıyorum.

Yavaş yavaş keçileri kaçırmaya başladığını gösteren acayip, rahatsız edici mesajlar bırakıyor bana. Doğal olarak, Mark'la aramızda ona koyduğumuz mesafeyi abartmamak konusunda sessiz bir anlaşma var. Diğer işte üçümüz ortağız sonuçta.

Eğer birisinden hazzetmeyip gene de onu özlemek diye bir şey varsa, onun için duygularım aynen böyle. Dianne, Lauren ve Mark'la birlikte oturmuş lazanya yerken ondan bahsetmeden duramıyorum. Onun eli sıkılığı ve ikiyüzlülüğü hakkında konuşup duruyorum. Mark'la aralarında tuhaf bir ilişki var; arkadaşlar ama aynı zamanda açıkça birbirlerini aşağılıyorlar. Mark, Simon'ı herkesten daha iyi tanıdığını itiraf ediyor ve benim öfkeme karşılık usulca şöyle diyor: "Soğukkanlılık öfkeden daha iyidir."

Bu konuda haklı ama itiraf etmem gerekir ki bütün bu atıp tutmalarıma rağmen Simon'a düşmanlığım gitgide azalıyor. Entrikayı özlüyorum. Lauren'sa tam tersine, ona duyduğu nefreti kor gibi kusuyor. "Adam tam bir asalak Nikki, ona geri dönmediğin için çok mutluyum. Tam bir kaçık, telesekretere bıraktığı şu garip mesajlara baksana. Kesinlikle uyuşturucu bağımlısı. Onu sakın arama," diyerek korkunç, yarıcı bir ciyaklamayla öksürüyor. Berbat görünüyor ve sesi insanın beynine batıyor.

Kimseyi yargılamayan ve kimsenin işine burnunu sokmayan Dianne bile bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyor: "Bence de bu fena fikir değil," dedikten sonra Lauren'a dönüyor, "Sen nezle mi oldun?"

"Öksürük tuttu," diyor Lauren. Sonra tekrar bana dönüyor: "Sen onun için fazla iyisin, Nikki."

Bir süre sonra Lauren ilaç alıp yatmaya gidiyor, gerçekten berbat durumda. Nereye bilmiyorum ama Dianne ile Mark çıkıyor; herhalde düzüşmek için Mark'a gidiyorlardır. Akşam olurken ben okuyorum, akademik çalışma falan değil, zevk için. Sınavların bittiğine çok memnunum. *Kaptan Correlli'nin Mandolini*'ni zevkle okuyarak kucağıma kıvrılmış yatan Zappa'yı okşuyorum ve Correlli'nin ortaya çıktığı paragrafı okurken Simon'ı düşünmemeye çalışıyorum. Çok aptalca, bu karakterin onunla hiç ilgisi yok... ama... bir hafta oldu.

Kapı çalınca zavallı Zappa'nın korkuyla sıçramasına neden olarak hemen ayağa fırlıyorum. Sinirli ve sevinçliyim çünkü onun geldiğine eminim.

Mutlaka odur. Koridordan geçip kapıya doğru giderken kendi kendime aptalca oyunlar oynuyorum; "eğer oysa birbirimiz için yaratılmışız demektir" oyunu, gelenin o olmasını hem isteyerek hem de istemeyerek.

Oymuş. Kapıyı açtığımda gözleri büyüyor ama dudakları hâlâ sımsıkı. "Nikki, özür dilerim. Çok bencilce davrandım. İçeri gelebilir miyim?"

Aynı şeyi bir asırdır falan, bütün cinsel hayatım boyunca, belki de milyonlarca kez yaşamış olduğumu düşünüyorum. "Neden," diyorum soğuk bir sesle, "herhalde yalnızca konuşmak için?"

Cevabı beni şaşırtıyor. "Hayır. Konuşmak istemiyorum," diyor, vurgulamak için başını iki yana sallayarak. Simon'ın iyi görünmesi beni etkiliyor; derli toplu bir beden, göze çarpan bronz bir ten ve bakımlı, olgun erkeklerde çok da rahatsız edici olmayan hafif kırışıklıklar. "Ben yeterince konuştum," diyor etkileyici bir kalkan olduğu bilinen o incinmiş, yaralı ifadeyi takınarak ama... "ve hepsi de saçmalıktı," diyor kısaca. "Şimdi dinlemek istiyorum. Senin söyleyeceklerini duymak istiyorum. Eğer beni konuşmaya değer buluyorsan tabii, bulmuyorsan da seni suçlayamam doğrusu."

Hiçbir şey söylemeden yalnızca yüzüne bakıyorum.

"Tamam," diyerek ellerini kaldırıp üzüntüyle gülümsüyor. "Sadece neden olduğum bütün bu pislik için özür dilemek istemiştim. Ama en iyisini yaptığıma gerçekten inanıyordum," diyor nefret içinde ve dönüp merdivenlerden inmeye başlıyor.

Göğsümden yükselen panik hissi beni ele geçiriyor, söyleyeceklerimi engelleyemiyorum. Kafam vızıldıyor. Beklentilerim tersyüz olmuş bir halde, "Simon... bekle... biraz içeri gel. Dışarısı çok soğuk," diyorum. Kapıyı sonuna kadar açınca omuzlarını silkip geri dönerek kapının önünde duruyor ama girmeye yeltenmiyor.

Onun yerine sınıfta öğretmeninin dikkatini çekmeye çalışan bir çocuk gibi elini kaldırıyor. Her nasılsa işe yarıyor, buna inanamıyorum ama bu siktiğimin denyosu gerçekten de onu kucaklayıp, "Tamam, tamam çocuğum: hadi yatağa gel de güzelce bir sikişelim," demek istememe neden oluyor. "Nikki, kendime çekidüzen vermeye çalışıyorum," diyor, gözlerinde hüzünlü parıltılarla. "Düzelene kadar sana layık bir insan olamayacağım.

Bu konuda ilerleme katettiğimi zannediyordum ama bakışların bana daha gidecek çok yolum olduğunu anlatıyor."

"Simon," diye melediğimi duyarken, sanki konuşan ben değilim. "Biraz rahatlayabilsen? Bu kadar çok kokain yapmasan? Senin en kötü yönünü ortaya çıkarmıyor mu?"

Az önce söylediğim şeyleri düşünüyorum ve onu kokainli *değilken* hiç görmediğimi fark ederek dehşete düşüyorum.

Şu anda da durum farklı değil. "Kesinlikle," diye havlıyor aniden. Sonra gözleri yeniden büyüyor ve hüzünleniyor. Ben kaşının üstündeki boncuk boncuk uyuşturucu terine bakarken, "Boğuluyorum, Nikki. Senin için daha iyi bir insan olmak istiyorum ve sana olan sevgim bunu başarmama yardımcı olacak," diyor usulca.

Birinin sizi kafaladığını bildiğiniz ama bunu böylesine görkemli ve ikna edici bir şekilde yaptığı için kendinizi inanmaktan alıkoyamadığınız o ürkütücü-güzel an, o acı-tatlı çıkmaz bir kez daha yaşanıyor... Hayır, bunun nedeni tam o anda duymak istediğiniz şeyleri size eksiksiz olarak söylemeleridir aslında. Kapının hemen eşiğinde, kolu kapının kenarına dayanmış, tüm ağırlığını o kola vermiş, orada öylece duruyor. Colin'e benzemiyor, diğerlerine benzemiyor. Başkalarına benzemiyor çünkü o dayanılmaz, amına koyayım. "Gel," diyorum fısıldar gibi.

64. Yalnızca Oyun Oynuyorduk

Akşamdan kalmalık ağzıma sıçarken biraz kendime gelebilmek için şehre doğru yürüyüş yapıyorum hani. Yeni otobüs terminalini inşa ettikleri St Andrews'un önünden geçiyorum. Eskisi tam bi çöplüktü, en son asırlar önce gittiydim. Aslında Rents, Sick Boy, Franco ve Second Prize ile yanımızda eroinle Londra'ya gittiğimiz zamandı yani. Öz paranoya abi, öz paranoya. Enselenme korkusundan donuma ediyodum, tastamam!

Hiç güneş yok abi, çiseleyen yağmurdan ve soğuk rüzgârdan herkesler sarınıp sarmalanmış durumda ama ellerinde alışveriş torbalarıyla ordan oraya koşturup duruyolar. Evet, bugün burda tam bi alışveriş manyaklığı yaşanıyo hani.

Ben düşünmek için yürüyorum abi, şu Dostoyevski kedisini, nasıl da mükemmel bi suç olduğunu filan düşünüyorum. Kimsenin sevmediği ve de özlemeyeceği o kalpsiz moruk tefeci, aynı alçak sübyancı Chizzie'ye benziyo. Gastede yazanlar sırf uydurma, biliyosun mu, Nicol's Bar'daki Charlie iki delikanlı yaptı diye anlatmış. Eminim Begbie dişlerini boynuna geçirivermiştir hani. Yo, Chizzie'yi özleyen olmayacak, kimse bi sapığı özlemez, cankileri de özlemezler. Raskolnikov kedisi de tam bu noktada sıçıyo işte. Çünkü hâlâ ortalıkta dolanıyo, eskisi gibi yaşamaya devam ediyo ve cinayetin psikolojik baskısı altında çöküyo. Ama ben çökecek kadar uzun zaman ortalıklarda olmıycam, bu suç benim işime yaramıycak, en sevdiklerimin ve en yakınlarımın işine yarıyacak.

Kendimi Rose Sokak'ta buluyorum ve ona rastlıyorum. Seviniyo, el kol sallıyo, at gibi gülüp başını arkalara atıyo. Tek kolunu şu pilice dolamış, öbürünü beline koyuyo.

Çocuğu cebinden arayıp duruyodum, bi bira içip Zappa'yı geri istediğimi söylemek istiyodum çünkü oğlanı çok özledim. Bu piliç Sick Boy'un takıldığı yavrunun arkadaşı. Çok yakın bi dörtlü, vesaire. Rents'le pilicinin o işlere karıştığını hiç sanmıyorum ama gene de belli olmaz. Rents belki, evet, ama bu piliç çok kafalı görünüyo. Yani: belki evet, belki hayır. Rents

galiba bu şeker ufaklığı eskiden tanıyomuş, eminim bundan yani. Şimdi el ele kol kola beraber yürüyolar. Rents Dilenci tehlikesini takmıyomuş veya inanmıyomuş gibi. Büyük ihtimalle Chizzie'ye olanlar hakkındaki söylentileri de duymamıştır.

"Spud! N'aber abi?" diyip beni kucaklıyo, "Bu Dianne."

Kız sanki kim olduğumu anlamıya çalışır gibi bana baktıktan sora yaklaşıp yanağımdan öpüyo, ben de onu öpüyorum.

"N'aber bebek? Nası gidiyo?" diye soruyorum pilice.

"Fena diil. Sen nasılsın?" diye soruyo şen şakrak, bu kız çok şeker bişi abi. Rents'e yakıştıracağınız türden bi piliç diil hani. O hep sorunlu hatunlarla takılır: "iyileşmeden" ve "büyümeden" bahsedip duran, bilekleri jilet izleriyle dolu, goth veya new wave tarzı hatunlarla. Hep marazi şeyler çeker bu kediyi.

"İyiyim abi, bu Leith girdabına kapılmış dönüyorum işte," diye bi çeşit rap yapıyorum.

Rents bayağı değişmiş ama abi. Eskiden olsa o da bana katılırdı, şimdiyse sadece basit arkadaşını hoşgören hafif bi tebessümle bana bakıyo hani. "Son maçlara gittin mi," diye soruyo.

"Evet, kız kardeşimin sevgilisi bana sezonluk bilet verdiydi. Sauzee denen oğlan mükemmel," diyorum kediye.

Renton bi süre düşünceli görünüyo. "Evet ama kazanan bi takımı tutmak beni çok ilgilendirmiyo galiba abi. Sürü psikolojisi, hiç havalı diil," diyo ciddi olup olmadığını anlamadığınız bi şekilde.

"Evet, ben de onun için Hearts'ı tutuyorum zaten," diyip gülüyo küçük Dianne, sevgi dolu gözleriyle ona bakarak. Güldüğü zaman yüzü tamamen değişen şirin bi kedicik bu kız.

"Artık böyle şeyler kalmadı bebek, o kötü günler sona erdi. Boynundaki o Jambo albatrosunu ölmüş bil," diyo Rents. Sonra sokak ortasında itişip kakışıyolar.

"Daha ne kadar burdasın?" diye soruyorum.

"Eh, bi-iki haftalığına geldiydim ama biraz daha kalmayı düşünüyorum. Bi bira içsek mi?"

İçmek için haftasoncularla turistlerin takıldığı barlardan birine giriyoz. Dianne müzik kutusunun yanına gidince Rents fısıldıyo: "Seni arayıp içkiye davet edecektim ama bazıları ortalıkta dolaşırken şehirde görünmek istemedim," diyo suratını ekşiterek.

"Dikkat et abi, anlarsın ya hani," diye fısıldıyorum ben de.

Rent Boy umrunda diilmiş gibisinden gülümsüyo. Belki de diildir yani. Bence Franco'nun ne kadar çatlak olduğunu tam olarak idrak edemiyo. Çıkıyoz, herkes kendi yoluna gidiyo, onlar nereye gidiyolar bilmiyorum, gizli bi mekâna heralde hani, ben de direkman Port tarafına dönüp arkadaşım Begbie'nin evine gidiyorum. Artık her şey kafamda bi araya gelmeye başlıyo çünkü, otobüs terminali, iş, Dostoyevski, Renton, Begbie. Çok komik ama hani, benim istediğim şey Renton'da var. Begbie şu anda Renton'la tam da benim olmak istediğim pozisyonda.

Leith'li olduğunda aslında iki ayrı şehre sahip olduğunu düşünerek yokuş aşşağı Leith'e yürüyorum; Leith ve Edinburgh, bi tane diil. Eski liman önümde uzanıyo; kahverengi, gri ve koyu mavileri beyaz, sarı ve turuncu parıltılara boğan sodyum sokak lambalarının altında ıslak ve nemli. St Petersburg'dan sadece birazcık güneyde olduğumuzu düşünüyorum ve belki Raskolnikov efendi de orda kendini aynen benim gibi hissetmiştir diyorum kendi kendime.

Walk'tan aşşağı bütün pabları geçiyorum, birileri dışarı çıktığında insanın canı içeri girmek istiyo; yüksek sesli konuşmalar, müzik, kahkahalar ve duman, arada çığlıklar hani. Patatesçilerle önlerinde duran sarhoşları, çiftleri, ufaklıkları geçiyorum. Bi bingo seansının ardından belki kilometrelerce uzaktaki sosyal konutlardaki evlerine dönmek için otobüs bekleyen sinirli ihtiyar anneleri, ihtiyar ayyaşları filan geçiyorum; belki asırlardır artık burda yaşamayan ama hâlâ burdan vazgeçemeyen insanlar, hâlâ ve de hâlâ Leith'liler işte.

Lorne Sokak'a dönüyorum, merdivenlerden çıkıp Begbie'nin kapısını çalıyorum. İçerde dışarı çıkmaya hazırlanan biri varmış gibi sesler geliyo. Kapı açılıyo ve koca Lexo kedisi dışarı çıkıyo.

"Dediğimi unutma," diye bağırıyo Begbie arkasından, yüzü semsert, koca Lexo efendi sadece başını sallıyo ve beni ittirip geçiyo, düşmeme ramak kalıyo yani.

Begbie onun merdivenlerden inişini seyrettikten sora bi an bana bakıyo, aslında ilk kez görüyo beni, içeri girip bana da başıyla işaret ediyo. Arkasından girip kapıyı kapatıyorum.

"Bu amcık ağız adımlarına dikkat etse iyi olacak. O koca amcığı gebertebilirim, haberin olsun, Spud," diyip mutfağa giriyo Begbie. Buzdolabını açıp iki kutu bira çıkarıyo ve birini bana veriyo.

"Şerefe kedioğlan," diyerekten etrafa bakınıyorum, "evin güzelmiş."

Çocuk kokusu alıyorum. Çirkin olmayan gençten bi piliç bayağı endişeli bi suratla içeri girip başıyla beni selamlıyo ama Begbie bizi tanıştırmıyo. Hatunun bi dolaptan ütüyü alması için çekilip o dışarı çıkana kadar bekliyorum. "Siktiğimin Lexo'su beni şekerlemelerle kandırmaya çalışıyo. Amcığa söyledim, amına koyiim, senlen ikimiz ortaktık dedim, sen bozana kadar dedim, amına koyiim..." derken bikaç çizgi çilek çizmeye başlıyo Franco. "Kodesteyken birdenbire ziyaretime gelmemeye başladı, o siktiğimin Thai kafesiyle ilgili ortaklığın bozulduğuna dair hiçbişi söylemedi bana. Şimdi gelmiş o sikindirik kafeyi açmadan önce ödemek zorunda kaldığı borçlardan bahsediyo ama amcığa dedim, biz burda siktiğimin parasından bahsetmiyoz, biz burda siktiğimin arkadaşlığından bahsediyoz dedim. Her şeyin başı budur amına koyiim."

Gözüm tezgâhtaki tahtanın üstünde duran koca ekmek bıçağına takılıyo. Mükemmel olurdu abi ama burda olmaz... evde o hatunla çocuk varken olmaz. Bi çizgi çekiyorum.

Franco, "Bu son çilekti, amına koyiim," diyip cep telefonuna sarılıyo, "ama biraz daha alacam."

"Gerek yok, benim evde biraz var, hadi sen de bize gel, çileği alıp bi bira içmeye gideriz."

"Süper olur lan amcık," diyip ceketini üstüne geçiriyo. İçerdeki pilice sesleniyo: "Ben biraz dışarı çıkıyorum, tamam mı?" O önde, ben arkada dışarı çıkıyoz.

Hâlâ Lexo'ya takmış durumda. "O amcık herif... attığı adımlara dikkat etse iyi olur yoksa gebertecem göt lalesini."

Üstüme bi titreme geliyo ama korkudan diil, çilekten belki. "Evet, tabii ki yaparsın, Franco. Donnelly efendiye yapmıştın zaten."

Franco sokağın ortasında zınk diye durup bana öz Kuzey Kutupsal bi bakış atıyo abi. Kasıtsız adam öldürmeden yattıydı, diil mi? Ya Donnelly ölecekti ya o, herkes böle dediydi, Franco da çok kötü yaralanmış, iki kere şişlenmiş, çünkü çocuk da sivriltilmiş bi tornavidayla onu gebertmeye çalışmış. "Sen ne demeye çalışıyosun lan, amına koyiim?"

"Hiçbişi, Franco, hadi şu çileği alalım da sana bi içki ısmarlıyım abi."

Begbie bi an bana bakıyo, sora yürümeye başlıyo ve bana gidiyoz. Merdivenden çıkınca ceplerimi ararmış gibi şov yapıyorum. Mutfağa gidip bikaç bıçak çıkarıyorum. Umarım bu herifin eli çabuktur diyerekten, "Buraya gelsene, Franco," diye bağırıyorum.

Franco mutfağa giriyo. "Nerde lan çilek, sünepe amcık seni?"

"Evet, Donnelly'yi sen öldürdün," diyorum.

"Neler olduğundan haberin bile yok senin Spud," diye sapık sapık gülüp cebini eline alıyo. "Ben bulurum bişiler, seni beceriksiz göt," diyip numaraları basmaya başlıyo.

"Canavar Chizzie," diyorum.

Franco telefonu kapıyo. "Sen ne iş çeviriyosun lan?" Begbie afallamış halde bana bakıyo ve bu bakışlarla Hades'i bile söndürebilir hani. O gözleri görüyosun ve sanki artık derin yokmuş gibi geliyo abi, çırılçıplaksın şimdi, sadece atan, pompalayan bi kan yığınısın ve birazdan şekil değiştirip yerlere saçılıcaksın yani.

Belki de çilekten ve sinirden ama Begbie kedisine bütün hikâyeyi anlatıyorum, planımı, bana nası bi iyilik yapmış olacağını filan. Öfkeden gözü dönüyo abi, öz kuduruyo, ben de B planını uygulamaya karar verip başımla masadaki bıçakları işaret ediyorum: "Hey Franco, abi, sana bişi vermeyi unuttum..."

"Ney..."

Kafamı suratının ortasına geçiriyorum abi, burnuna geleceğine ağzına geliyo. Çok kısa bi an o patlamayı hissediyorum ve Begbie'nin bu şiddet işinden ne anladığını çakar gibi oluyorum. Orda ölece dikilip kavga pozisyonunda, gözümü dikmiş ona bakıyorum. Ama şok oluyorum, herif bana saldırmıyo. Dudağını elliyo, parmaklarında kan görüyo. Sora biraz durup bana bakıyo.

"SENİ SİKTİĞİMİN RUH HASTASI!" diye tükürüyo ve öne atılıp suratıma kafa atıyo. Beyaz elektriğe benzeyen öz acı beynimi merkezinden vurmuş gibi oluyo, sendeleyip arkaya devriliyorum. Yeniden vuruyo ve kendimi yerde hiçbişi takmazken buluyorum. Gözlerim yaşlarla dolu, ayağı bana geçiyo, nefes alamıyorum ve kusuyorum, vücudum şoktan titremeye başlıyo, boğazımdan kanlar akıyo. Bunu istemiyorum... çabuk olsun...

"...çabuk ol..." diye inliyorum.

"Seni gebertmeyecem, amına koyiim! Ölmeyeceksin! EĞER KENDİNİ BANA ÖLDÜRTMEYE ÇALIŞIRSAN KENDİNİ ÖLMÜŞ BİL! ... KENDİNİ..."

Begbie bi an donup kalıyo, bakmak için kendimi zorluyorum, bakışlarımı odaklamaya çalışırken gülecek gibi oluyo ama suratını ekşitip duvarı yumrukluyo. "SENİ AMCIK AĞIZ! BİZ PES ETMEYİZ! BİZ HIBS'LİYİZ AMINA KOYİİM! LEITH'LİYİZ BİZ! BÖYLE BOKTAN İŞLER YAPMAYIZ!" diye nerdeyse özür diliyo, sora yumuşuyo, "Biz bütün amcıkları yeneriz... Spud..." Sora tekrardan manyaklaşıyo. "Oynadığın oyunu görüyorum! SENİN OYUNUNU ANLIYORUM! BENİ KULLANMAYA ÇALIŞIYOSUN SEN AMCIK!"

Dirseğimin üstünde doğrulmayı becerip konuşmaya çalışıyorum: "Evet... ölmek istiyorum... Renton bana paramı geri verdi, sana vermedi... sana vermek istemedi. Hepsini harcadım ben. Bütün parayı eroine harcadım."

Artık onu göremiyorum, bi tek mutfağın ışığını görebiliyorum ama bakışlarını üstümde hissediyorum. "Sen... senin naapmaya çalıştığını biliyorum..."

"Bütün parayı harcadım, amına koyiim," diye gülüyorum o acının arasında, "kusura bakma kedioğlan..."

Franco midesine yumruk atmışım gibi soluyo. Konuşmaya devam edicem ama suratımın yan tarafında o tekmeyi hissediyorum ve çenem kırılmış gibi ürkünç, ürkünç bi çatırtı duyuluyo. Acı hasta edici ama ölümcül de aynı zamanda. Sesini duyuyorum ve tekrardan o acayip yalvarışı dinliyorum abi. "Alison'la çocuk var! Ölürsen onlar ne hissedecek, seni küçük bencil amcık?"

Tekmeler üstüme yağıyo ama artık hiçbişi hissetmeden Alison'la Küçük Andy'yi düşünüyorum... O yaz aklıma geliyo, ikimiz Shore'dayız, Water of Leith'in kenarında, onun üstünde yazlık hamile elbisesi, ben göbeğini okşayıp bebeğin küçük tekmelerini hissediyorum. İkimizin gözlerinde de sevinç gözyaşları var, ben ona benim yapamadığım her şeyi bu bebeğin yapıcağını söylüyorum. İkimizin gözlerinde de sevinç gözyaşları. Hastanede onu ilk defa kucağıma alışım. Ali'nin gülüşü ve bebeğin ilk adım atışı, söylediği ilk kelime, "baba"... bütün bunlar gözümün önüne geliyo ve yaşamak istiyorum, Franco haklı abi, adam haklı... elimi kaldırıp yutkunuyorum, "Haklısın, Franco... haklısın," diye inliyorum ve bütün yüreğimle, "Sağ ol abi... aklımı başıma getirdiğin için sağ ol. Yaşamak istiyorum..." diyorum.

Franco'nun yüzünü göremiyorum, her şey karanlıkta dönüyo, gözlerimle göremiyorum ama beynimle görebiliyorum. Buz gibi ve şeytani bi sesle konuştuğunu duyuyorum: "Artık bunun için çok geç, seni amcık, bunları bana dayılanmadan düşünecektin, beni kullanmaya kalkışmadan önce düşünseydin..."

Tekrardan bi tekme indiriyo...

Haykırmaya çalışıyorum abi ama sanki orda diilim ve hiçbişi işe yaramıyo, ben kayıyorum... karanlık... arkasından soğuk ve birisi beni tokatlayıp ayıltmaya çalışıyo ve ben hastanedeyim zannediyorum ama karşımda Franco'nun suratı var. "Uyan bakalım, uyan, amcık herif, eğlenceyi kaçırmanı istemiyorum, amına koyiim! Öleceksin yavrucum ama çok yavaş olacak, amına koyiim..."

Suratıma tekrardan bi yumruk iniyo ve Alison'ın bana gülümsediğini görüyorum, küçük adamı görüyorum ve onları nasıl da özleyeceğimi düşünüyorum, arkasından onun sesini duyuyorum, Ali haykırıyo, "DANNY! N'OLUYO...N'APIYOSUN ONA FRANK!"

Çocukla beraber eve gelmişler falan ve yoo... Begbie de ona kükrüyo: "O SİKTİĞİMİN Bİ RUH HASTASI! SİKTİĞİMİN Bİ RUH HASTASI AMINA KOYİİM! BURDAKİ TEK NORMAL AMCIK BEN MİYİM? SÖYLE ONA!"

Sora gidiyo. Ali diz çökmüş, başımı kucağına almış ağlıyo. "Neler oldu, Danny? Uyuşturucu yüzünden mi?"

Ağzımdan kan geliyo. "Bi yannış anlaşma... o kadar..." Çocuğa bakıyorum, o da ağlıyo, çok korkmuş. "Sadece Frank amcanlan oyun oynuyoduk hani... sadece oyun oynuyoduk..."

Başımı dik tutmaya çalışıyorum, onlar için cesur olmam lazım ama acı her yerde ve her şey ağır ağır dönmeye başlıyo ve kaydığımı, bayıldığımı, girdap gibi dönen kapkara bi kuyuya düştüğümü hissediyorum...

65. Dümen # 18.750

Eski kankam ve yeni iş ortağımla beraber City Café'de birer içki içiyoruz. Ona iyi haberleri veriyorum. Biraz daha etlenmiş görünen Renton, eline verdiğim mektuba saklayamadığı bir şaşkınlık ve merakla bakıyor. "Bu işi nasıl becerdin anlamıyorum Simon."

"Çalışmalarımızı gösteren bir kaset hazırlayıp yolladım, o kadar," diye anlatıyorum. Amcığın gözlerinden Miz'in nüfuzunu kullandığımı düşündüğü anlaşılıyor. Ne düşünürse düşünsün.

Renton omuz silkip hayranlık dolu bir tebessümle yüzüme bakıyor. "Vallahi, şimdiye kadar senin yöntemlerinle çalıştık ve hiç fena olmadı," diyor mektubu bir kez daha inceleyerek. "Cannes Erotik Film Festivali'nde tam gösterim. Bu bayağı etkileyici bir başarı."

Normalde iltifat ego için pahalı bir parfüm gibidir ama Rent Boy'un dudaklarından döküldüğünde peşinden kaburgalarınıza bir tekme geçmesini beklemeden edemiyorsunuz. Filme www.yedisikish.com isminde bir internet sitesi kurulmasını ve sitedeki içeriğin ne olacağını tartışıyoruz. Ama benim temel amacım elimizde satılacak bir ürün olması. Yani avanağın biri Amsterdam'daki bir depoda oturup kasetleri kutulara koyacak ve Amsterdam'da yapılacak bir sürü işi olduğunu söyleyip duran sadece bir tek kişi tanıyorum.

Çıkıp oraya gidiyoruz ama bir depoda oturup angarya işler yapmak hiç de keyifli olmuyor. Burası berbat, klostrofobik bir yer. Edinburgh'a döndüğümde Port Hamamı'nda biraz zaman geçirmeye ihtiyaç duyuyor ve şöyle bir yutkunup dehşet bir taksi ücreti ödemeyi göze alıyorum. Renton da şehir merkezine kadar benimle gelip gönülsüzce bir onluk atıyor.

Portobello'daki jakuzili banyolarda oturup ılık suların ve fıskiyelerden gelen esaslı yumrukların verdiği hissin keyfini çıkarırken Londra'da geçirdiğim son on yıl boyunca en çok özlediğim şeylerden birinin bu olduğunu düşünüyorum. Ah, Port Hamamı'nın jakuzili banyoları. Üye olmayanlara insanın burada nasıl da transa benzer, lüks dolu bir moda

geçtiğini anlatmak mümkün değil; herhangi bir sauna ya da Türk hamamının çok ötesinde bir yer burası. Bu teneke *Jules Verne* tankı bütün o kadranları, valfları ve hortumlarıyla öyle hoş ve eski usul ki. Gündüzleri buraya gelen ihtiyarlar bir daha çıkmak istemez.

İyi haberleri böyle keyifli bir havadayken duyurmak gerekir diye düşünerek istemeye istemeye çıkıp belime bir havlu doluyorum ve dolabıma gidip cebimi alıyorum. Hatlar bir iç mekan için çok iyi. Aklıma gelen herkesi arayıp Cannes'a seçildiğimiz haberini veriyorum. Nikki sevinç çığlığı atıyor. Birrell on yıllık mahkumiyetinden bir-iki ay eksildi demişim gibi zoraki bir "İyiymiş," diyor. Terry kendinden beklenen tepkiyi veriyor: "Sabırsızlanıyorum. Bütün o Fransız kukuları, bütün züppe piliçler orda olucak."

Leith'e gidip paba uğruyorum. Tam yukarı ofisime çıkıp Bananazurri'ye gelen mesajları kontrol edecekken merdivenlerdeki dönemeçte Morag beni pusuya düşürüyor. Yeni perma yapılmış bir süpürge sapının altındaki o korku dolu çılgın gözler şok içinde durmama neden oluyor. "Mo. Saçlarını yaptırmışsın. Çok yakışmış," diyerek gülümsüyorum.

Mo şu anda neşeli değil, çekiciliğim karşısında tamamen bağışıklık kazanmış gibi görünüyor. "Saçlarımı boş ver şimdi Simon, bugün *Evening News*'dan bi adam geldi. Senin hakkında bi sürü şey sordu, yukarda film çektiğinden haberim var mıymış, bilmemneymiş."

"Sen ne dedin?"

"Hiçbişi bilmediğimi söyledim," diyor başını iki yana sallayarak.

Morag ispiyoncu değil, bundan eminim. Şok olmuş suratına doğru, "Sağ ol Mo. Buna taciz denir, amına koyayım. O sapık bir daha buraya gelirse bana haber ver. Onu vurdurup evini yaktıracağım," diyorum tükürür gibi.

Tekrar yukarı sıvışmaya çalışıyorum ama ihtiyar inek mölüyor: "Aşşağıda yardıma ihtiyacım var, Simon. Ali hastaneye gitti, şu çocuk yaralanmış."

"Kim, Spud mı?"

"Evet."

"Ne olmuş ki?

"Onlar da bilmiyo ama anladığım kadarıyla bayağı kötü durumdaymış."

Tuhaf ama Murphy için endişelenerek, "Tamam, beş dakka..." diyorum. Artık yakın arkadaş falan değiliz ama o pire torbasına bir zarar gelmesini istemem gene de. Aşağıda kalan ürkmüş surata el sallayarak geri geri merdivenlerden çıkıyorum. "E-postalarıma bakmam lazım..."

"Bir de Paula İspanya'dan aradı, işler nasıl diye sordu. İyi dedim ama o benim arkadaşım, seni böyle korumaya devam edemem, Simon. Paula'ya yalan söyleyemem."

Zınk diye duruyorum. "Nası yani?"

"Valla bira fabrikasındaki şu Bay Cresswell, iyi adamdır, geçen haftaki teslimatın parasını hâlâ alamadığını söylüyo. Onu arayıp halledeceğini söyledim."

Mo'ya cevap vermeden önce biraz düşünüyorum. "Creswell tam bir telaşe müdürü: memur kafalının teki. İşlerin kredi ve nakit akışıyla yürüdüğünü anlayamıyor. Yo, o şık Fountainbridge ofisinde oturmuş gerçek iş dünyasının ne olduğundan haberi varmış gibi yapıyor. Gerçek dünyada bir gün geçirsin hele, nalları diker. Onunla konuşurum," diye sayıp döktükten sonra bardaki görevime başlamadan önce çabucak takviye edici bir çizgi çizmek için ofise çıkıyorum.

Bu akşam herkesi pabda toplantıya çağırdım. Sikim bilir neden, onlara işteki son durumu bildirmek için. Forrester'ı işin dışında tutuyorum, Renton'la ikisi aynı yerde olursa bela çıkar. Tabii ki Renton gelmiyor. Rab ekibiyle birlikte geliyor ve Terry de içeri girer girmez parasını istiyor. Amcıkların hepsi bir anda para manyağı olup çıkmış. Ne zannediyor beni bunlar? Siktiğimin Renton'ı; hepsini cepten aradığına iddiasına girerim, kafalarına bu fikirleri o sokmuştur kesin. "Kusura bakma, Tel, mali kriz yaşanıyor, hatta daha net bir cevap olacaksa hayır diyeyim."

"Yani bu kadar mı, yaptığım iş için hiçbişi almayacak mıyım?"

"Sen kârdan pay almıyorsun Terry," diyorum. "Sikici olarak paranı aldın. Bütün işi yapan benim."

"Anlaşıldı," diyor tedirgin edici bir gülüşle. "Demek işler böle yürüyo, ha?"

Terry'nin hevesi ve enerjisi onu bir noktaya kadar iyi bir yol arkadaşı yaptı. Hırstan yoksun oluşu bu endüstride hiçbir zaman yeri olamayacağını gösterir. Elinden geleni yapıyorsun, onlara öğrenme ve büyüme fırsatı veriyorsun. Gerisi kendilerine kalmış. Ama bunu iyi hazmediyor. Pekâlâ.

"Bir sorunumuz var. Açıkçası Cannes'a hep birlikte gitmemiz mümkün değil, çok masraflı. O yüzden ben, Nikki, Mel ve Curtis gidiyoruz. Yaratıcı ekip. Bir de Rents, ona iş konusunda ihtiyacım var. Geri kalanlar mı? Nerede çokluk durumu."

"Ben zaten gidemem," diyor Rab, "çocuk, dersler falan."

Terry beklenmedik bir şekilde ayağa kalkıp kapıya gidiyor. "Tez," diye sesleniyorum.

Dönüp konuşmaya başlıyor. "Para almayacaksam, Cannes'a da gitmiyosam, beni ne bok yemeye çağırdın buraya?" Doğrusu ben de iyi bir neden bulamıyorum, onun için Terry konuşmaya devam ederken susmayı yeğliyorum. "Zamanımı boşa harcıyosun, amına koyiim. Ben hastaneye gidip Spud'ı görücem," diye hırlayıp çıkıyor.

Rab, "Ben de," deyip Terry'nin peşinden gidiyor. Düşünüyorum, Rab, Spud'ı tanımadığına göre, demek ki ziyaret görevini yerine getirmek için değil, burada kalmaya dayanamadığı için gidiyor.

İşler bu vaziyetteyken Nikki gelip geç kaldığı için özür diliyor. İnsanların çıkışını izliyor. Ona dönüyorum: "Bunları boklu götlerinden sikeyim. Hiçbirine ihtiyacımız yok, zaten hiç olmadı. Kuyruğun köpeği sallamasını bekleyemezsin, artık onların yetersizliklerini örtmekten yoruldum."

Craig gerilmiş görünüyor, Ursula gülüyor, Ronnie sırıtıyor. Nikki, Gina ve Mel bir şeyler daha söylememi bekleyerek bana bakıyor. "Satışlar yapıldıktan sonra her şeyi aramızda halledeceğiz," diye açıklıyorum. "Tamam mı? Ortada paylaşacak bir bok yokken neyi paylaşıyoruz!"

Diğerleri de çıkıyor ama Nikki kalıyor. Rab ve Terry'ye davranış tarzımdan hoşlanmadığı besbelli. Ondan tanıdık bir suçlama geldiğini hissederken içim daralıyor, bu çok kötü çünkü sanırım bu kadına âşığım. Bir şeyler hissediyor ve oradan buradan konuşmaya başlıyor, saunadan ayrılmayı düşündüğünü falan anlatıyor. Fena fikir değil diyorum çünkü bu

yerler ucuz tipler tarafından işletilir. Benden biraz para mı kopartmaya çalışıyor acaba diye işkilleniyorum. Sonunda gece buluşmayı kararlaştırıyoruz ve Nikki mesaisi için saunaya gidiyor.

Ekibim küçülmüş görünse de, şu anda Terry gibi namussuz manyaklarla uğraşacak halim yok. Ofise çıkıp manyak bir çizgi eziyorum, çizerken gazeteci bir amcık telefon ediyor. "Simon Williamson'la görüşebilir miyim?"

"Bay Williamson şu anda burada yoklar," diyorum. "Sanırım Jack Kane'de squash oynamaya gitti... ya da Portobello'da."

"Ne zaman döner acaba?

"Şu anda bilemiyorum. Bay Williamson son günlerde biraz meşgul."

"Ben kiminle konuşuyorum?"

"Ben Francis Begbie."

"Bay Williamson'a aradığımı iletirseniz memnun olurum."

"Mesajınızı iletirim ama Simon'ın ne yapacağı pek belli olmaz," derken elli poundluk bir banknotla çileği götürüyorum.

"Lütfen beni arasın. Önemli. Açıklık getirmek istediğim bazı konular var," diye yavşıyor hemen ağdalı ses.

"Benim kirli hapis kuşu sikimi yala," diyorum ve çilek omuriliğimi sıkılaştırırken telefonu kapatıyorum. Güzelliğinin tadını çıkararak gıcır elliliği açıyorum. Para size artık parayı düşünmeme lüksünü sağlıyor. Aptalca ve adice gelebilir ama cebinizde beş kuruş olmasın da görün bakalım, aptallık ve adilik ne demekmiş.

Ama ilk önce, büyük iş beni çağırıyor. Cannes-Cannes yapalım, hadi.

66. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 9.

Artık sürekli ilgi sayesinde yürüyen ilişkilerden sıkıldım ama bu ilişkilerden biri yüzünden gene Amsterdam'dayım. Çünkü Sick Boy mızmızlık ederek istediğini yaptırmayı becerdi.

Şehrin varoşlarındayız ve Leylaand'daki soğuk, cereyanlı bir depoda oturmuş kartları kutulara, kutuları daha büyük kutulara koyuyoruz. Burası Miz'in yeri ve envai çeşit pisliğin paletler üstünde tavana kadar depolandığı, tam bir lağım çukuru. Uzun ve mavi-sarı hastane floresanları kırmızı pas rengi kirişlerden sarkan alüminyum panellerde patlıyor. Kârı düşünüyorum; 2.000 x 10 pound/2 = 10.000 pound; ama iş uzadıkça uzuyor ve Sick Boy hiç mutlu değil. Amcığın mızmızlanabilme kapasitesinin ne kadar geniş olduğunu, kulaklarınızı tıkama aşamasına getirene kadar ağlayıp tepinebildiğini unutmuşum. Gene de sessizce karalar bağlamasından, havayı katran gibi ağırlaştırmasından iyidir. Bu işin kendisi için yeterince şık olmadığını düşündüğü besbelli ve onun sıkıntıda olduğunu anladığım anda, mızmızlanmalarıyla tepinmelerinden ne kadar çok zevk alabileceğimi unutuyor.

"Adama ihtiyacımız var, Renton," diyor, kucağında duran boş kutunun üstünde trampet çalarak, "Senin şu Hans pilici nerede? Artık seni Dianne'in erekte ettiğini anlamıştır herhalde?"

Eski zamanlardan bu yana süregelen "Sick Boy ve romantik hayatınız ayrı tutulmalıdır" prensibine dayanarak hiçbir şey söylemiyorum. Amcık herifin bugüne kadar yaptığı hiçbir şey bu varsayımı tekrar gözden geçirmemi sağlayamadı. "Siktir. Mızmızlanmayı bırak da gazla," diyorum, derken de nereye gazlayacak ki diye düşünüyorum; uzaklarda bir yere, umarım. Düşündüklerimi gözlerimden okuma ihtimaline karşı başımı aşağıda tutuyorum.

Koca lambalarını cayır cayır yaktığını hissediyorum, "O Dianne pilicine geri dönmeden önce iyice düşün," diyor Sickie. "İtalya'da dünün çorbasını

ısıtmakla ilgili bir söz vardır. Hiç işe yaramaz. Isıtılmış lahana olur abi. *Minestra riscaldata!*"

Yumruğumu amcığın suratına geçirmek istiyorum. Onun yerine gülümsüyorum.

Sonra aklına bir şey gelir gibi oluyor ve kesin bir hareketle başını sallıyor: "Ama hiç olmazsa tam yaşında. O yaştaki kadınlara bayılıyorum. Otuzlarındaki bir hatunla asla çıkma. Hepsi dert sahibi, zehirli ineklerdir. Her zaman anlatacak ya da yapacak bir şeyleri vardır. Aslında mümkünse yirmi altı yaşın altında olsunlar. Ergenlerle olmaz, biraz fazla çocuksu oluyorlar ve bir süre sonra baymaya başlıyorlar. Yok, yirmi-yirmi beş yaş arası, piliçlerin tam hasat zamanı," diye saptamalarda bulunduktan sonra kendi saplantılarının müziğine dalıp her telden çalmaya başlıyor. Eski favorileri dinliyorum: filmler, müzik, Alex Miller, Sean Connery; yeni olanlarsa: kötü Manchester permaları, kok orospuları, Alex McLeish, Frank Sauzee, televizyon sunucuları, kötü filmler.

Öz konuşuyor ama ben hiç uğraşamayacağım. *Solaris*, *2001*'e beş basar gibi bir şey söyleyip ardından buna şiddetle karşı çıkışını dinlemekle hiç uğraşamayacağım. Ya da farklı bir seçenek olarak, bunu onun söylemesine ve aksi görüşü savunmamı beklemesine pabuç bırakmayacağım. Öylece oturup meydan okuyan gözlerle birbirimize bakıyoruz, aynı görüşe varmak ister gibi, ki varsak bile, bu artık faraş birer ibne olduğumuzu gösterir. Bununla uğraşamayacağım; bunun için uğraşamayacağımı söylemekle bile uğraşamayacağım.

Nikki'nin götüne ait temsilî bir resmi daha kutuya koyarken kulaklarım artık duymaz oluyor. Nikki'nin götü çok güzel, ona laf yok ama onun kâğıttan temsilini üç yüzüncü kutuya koyarken biraz daha az çekici gelmeye başlıyor. Belki de pornografik imajlara üst üste bakmamak lazım; belki de bu duyularınızı köreltiyor, cinselliğinizi törpülüyor. Sick Boy'un dırdırı bitmiyor: planlar; ihanetler; cankiler, masonlar, pislik torbaları, zavallılar, orospular ve giyinmesini bilmeyen hatunlarla çevrili duyarlı bir adamın maceraları.

Sürekli katılım niyetine, arada, "Hı," demeye devam ediyorum. Ama bir süre sonra Sick Boy beni sarsarak bağırmaya başlıyor: "Renton! Sen Lee Van[57] misin amına koyayım."

Leith'deki kafiyeli argoyu çok yakından takip edemiyorum artık, onun içi anlamam biraz zaman alıyor. "Yoo."

"Seni saygısız amcık, o zaman dinle, amına koyayım! Konuşuyoruz burada!"

"Ne?"

"Çin porselenleriyle çay içmek istediğimi söyledim," diyor. Böylece dikkatimi çekmeyi başarıyor, neden bahsettiğini anladıysam götümü siksinler çünkü. Sonra etrafa bakınıp ne demek istediğini anlatmaya girişiyor. "Hayır, esas yapmak istediğim bunun olmadığı," diyerek bir Ajax fincanını eline alıyor, "ve Çin porselenlerinin olduğu bir yerde çay içmek," diye şarlayıp eline geçirdiği bir video kaseti yere fırlatarak ayaklanıyor. Ademelması bir yılanın karnındaki küçük domuzcuk gibi kıpır kıpır.

Sonra da bardağı duvara çarpıyor. Bardağın paramparça oluşunu izlerken irkiliyorum. "Siktir, o Miz'in bardağıydı amcık herif," diyorum.

"Kusura bakma, Mark," diyor çekine çekine, "sinirlerim çok gergin. Bugünlerde çok çilek yapıyorum. Biraz dikkatli olmam lazım." Çilekten cidden de hiçbir zaman hoşlanmadım ama benim gibi hisseden birçok insan, gene de burnuna kokain tıkıştırmaya devam ediyor. Sadece ulaşılabilir olduğu için, tek yapabilecekleri şey bu olduğu için; insanlar hiç işlerine yaramayan şeyleri bile tüketiyor. Uyuşturucuların modern tüketim toplumunun kapitalist kanunlarından muaf olacağını düşünmek çocukluk olurdu zaten. Özellikle de şık ve prestijli birer ürün olarak tanımlanabildikleri sürece.

Bu alengirli işi bitirmek için gerilimle geçen, insanı hasta eden iki saat daha harcıyoruz. Ellerim uyuşmuş, başparmağımla bileğim ağrılar içinde. Üst üste dizilip paketlenmiş video kutularına bakıyorum. Evet, artık Sick'in "ürün" demekten çok hoşlandığı bir şeyimiz var, Cannes'dan sonra dağıtıma hazır. Bizi Cannes Film Festivali'ne davet ettirdiğine hâlâ inanamıyorum. Gerçek Cannes Film Festivali değil de, onunla eşzamanlı yapılan erotik film gösterisi. Bu konudan bahsettiğimde, özellikle de o anda bir kadınla konuşuyorsa, ki bir kadınla konuşmadığı zaman yok gibi, anında sinir oluyor: "Bu da film festivali işte, ayrıca Cannes'da. Sorun nedir, amına koyayım?"

Depodan çıkıp şehre inebildiğimiz için çok mutluyum. Bu sefer Leidseplein'daki American Hotel'de kalarak biraz sefa yapıyoruz. Birkaç kez barında içki içmiştim ama birgün orada kalacağım cidden hiç aklıma gelmezdi. Barda oturup fahiş ücretleri ödüyoruz. Artık ödeyebiliyoruz. Evet, ödeyebiliyoruz, amına koyayım.

67. SKY'DA MAÇ VAR

Sky'daki maçı izlemek için siktiğimin pabına gitmeden önce gelip çayımı yapsın diye Kate'le çocuğu bekliyorum. Hemen naşlasa iyi olur, amına koyiim, çünkü zaman geçiyo. Oturmuş, artık hiç kapanmayan, siktiğimin koca televizyonuna bakıyorum. Sırf Sky izleyebilmek için o sikik kutudan falan aldım ama bu gece pabda seyredecem. Ambiyans daha iyi oluyo orda.

Aklımda devamlı geçen Paskalya ve o siktiğimin sübyancı hayvanatı var. Asırlar geçti, o zamanlar biraz bahsedildi ama hep bildik boklar: siktiğimin pabından çıkan iki delikanlıyı gören olmuş mu vesaire... Bi amcığın işini halletmek için en iyi zamanlar, bu bayram tatilleri. İnsanların bi kokarcayı düşünmekten başka yapacak bi sürü işi oluyo. Bazan gidip şu Charlie'yi tekrardan bi göreyim diyorum, bi de o moruk amcıkları, kimsenin ötmeyeceğinden emin olmak için.

Siktiğimin dünyasını daha iyi bi yer haline getirdim, bu siktiğimin yaratıkları ölmeyi hak ediyolar, ben bunu böyle görüyorum. Aynen öyle. Eğer dürüst davranırsa polis de size aynı şeyi söyler. Şu gasteyle, *News of The World* ile aynı fikirdeyim. Bize o amcıkların adreslerini verin, gidip hepsinin kökünü kazıyalım. Siktiğimin sorunu tümden çözülsün. Sapık amcık Murphy ... göya arkadaş olacak, amına koyiim... Renton da öyle... kalbini koparıp içine işeyecem amına koyiim.

Sora endişeleniyonuz. Onlardan birine dönüştüğünüzü düşünüp korkuyonuz. Bütün o siktiğimin yaratıkları, Amerika'dakiler falan. Hepsi böyle de konuşuyo.

Sora o siktiğimin kitabına bakıyonuz, siktiğimin İncili'ne. Siktiğimin kodesinde bi sürü vardı. O boku nasıl okurlar anlamıyorum; tüm o eski İngilizce sözcükler, Kraliçe'nin İngilizcesiyle bile yazılmamış, amına koyiim. Ama bana dediklerine göre, İncil'de Tanrı insanı kendi suretinde yarattı deniyomuş. O zaman ben bunu Tanrı'ya benzemeye *çalışmamak* göt lalesine karşı büyük bi hakaret olur diye anlıyorum. Evet öyle, o sübyancı amcığı öldürürken Tanrı'yı oynuyodum. Ne varmış ki, amına koyiim?

Kanalları zaplıyorum ama her yerde bunlar var; sübyancılar, pedofiller, kokarcalar, her yer onlarla dolu. Siktiğimin kafayı yemiş bi psikoloğu çıkıp çocukken onların da tacize uğradığını söylüyo, ondan yapıyolarmış. Laf sıçtı balkabağı. Taciz edilen bi sürü amcık var ama böyle bişi yapmıyolar. O siktiğimin amcığına acıyacak mıydım tekrardan taciz edilecek diye yani, kodeste falan? Dünyadaki en hakkaniyetli şey bu olurdu heralde.

Ev üstüme üstüme geliyo, sikim bilir karı hangi cehennemde kaldı, ben de aşşağı inip bi gaste alıyorum. Dışarsı buz gibi, gasteyi alıp direkman geri çıkıyorum. Hep aynı şeyler var ama sonra ilgimi çeken bişi görüyorum.

SİKTİR.

Okurken kalbim durucak gibi oluyo:

ŞEHİRDEKİ KATİL AVINDA YENİ İPUCU

Geçen ay Leith'de bir pabda gerçekleşen cinayetle ilgili araştırmayı sürdüren polis, isimsiz bir telefon sayesinde umut verici bilgiler elde etti. Polis telefon açan kişiye yeniden irtibata geçmesi için çağrıda bulunuyor.

Paskalya tatilinden önceki Perşembe, Edinburgh'lu Gary Chisholm (35) Leith'li pab sahibi Charlie Winters (52) tarafından kan kaybından hayatını kaybetmiş halde bulunmuştu. Bay Winters bardan gelen bağrışmalar ve bir çığlık duyduğunda, mahzende bira fıçısını değiştirmekle meşguldü. Yukarı koşup Bay Chisholm'u içinde başka müşteri bulunmayan pabda boğazı kesik halde yerde yatarken buldu ve on beş-yirmi yaşlarında iki genci olay mahallinden kaçarken gördü. Bay Chisholm'a yardım etmek istese de, artık çok geçti.

Yeni alınan bilgiye göre, detektif D.I. Douglas Gillman yaptığı açıklamada, "Bu aşamada işimize yarayıp yaramayacağı belli olmayan yeni bilgiler aldığımız doğrudur. Salı gecesi isimsiz ihbarda bulunan şahsın bizimle yeniden temasa geçmesini bekliyoruz," dedi.

Kurbanın yaslı ailesi de polise gelecek ihbar telefonlarının artmasını bekliyor. Maktulün kız kardeşi Bayan Janice Newman (34) "Gary içinde bir nebze kötülük olmayan, harika bir insandı.

> Ağabeyimi öldüren caniyi nasıl korurlar anlayamıyorum," şeklinde konuşuyor.
>
> Olay hakkında bilgi sahibi olanların arayabileceği telefon numarası: 0131-989-7173

Hepsi saçmalık. Kodeste size ilk anlattıkları budur, polis bunu yapıyosa umutsuz durumda demektir, polisin işleri kızıştırma yöntemi bu. Sora aklıma Second Prize amcığı geliyo, siktiğimin amcığı beni hiç aramadı. O siktiğimin amcık ağızlısı, boşboğazlı göt lalesi... göya o da arkadaşım olacak, amına koyiim...

TANRIYMIŞ, AMINA KOYİİM...

Din bokuna inandığımdan falan diil, o amcıklar siktiğimin sübyancılarından daha çok hasara neden olmuştur, bütün İrlanda'da falan. Zaten rahip denen göt lalelerinin hepsinin sübyancı olduğu artık kanıtlandı, o yüzden düşündüğünüzde her şey oturuyo. Murphy öldü artık, amına koyiim. Bitakım amcıkların sorunu bu işte: oturup biraz düşünmek için hiç zaman ayırmıyolar, amına koyiim. Beyinlerini kullanmıyolar.

Kate geliyo, çay demleyip çocuğu uyuttuktan sonra saçlarını yıkamaya başlıyo. Şimdi de kurutma makinasıyla fön çekiyo. Nasılsa evde oturucak, niye saçını yıkıyo ki. Heralde sabaha hazırlık, o siktiğimin butiğindeki mesaisi için. Orda veya o siktiğimin alışveriş merkezindeki başka bi dükkânda çalışan ve de ondan gözünü ayırmayan bi göt lalesi mutlaka vardır, eminim. Onu götürmeye uğraşan siktiğimin yüzsüz bi amcığı. Sick Boy'a benzeyen o parlak, kuku faresi tiplerden, hatunları kullanıp atan vicdansız orospu çocuklarından biri.

Neyse, *onun* gözü dışarda olmadığı sürece sorun yok. Ama gene de aklıma takılıyo. "İlk beraber oluşumuzda neler olmuştu, hatırlıyo musun?" diye soruyorum.

Kurutma makinasını kapatıp bana bakıyo. "Nası yani?" diyo.

"Hatırlasana, yatakta hani?"

Neden bahsettiğimi anlamış gibi bakıyo şimdi. Demek ki daha önce de düşünmüş. "Asırlar önceydi, Frank. Hapisten yeni çıkmıştın. Hiçbi anlamı

yoktu," diyo hafiften yüzünü ekşiterek.

"Evet, artık önemli diil ama bundan başka kimlerin haberi var, merak ediyorum. Başka bi amcığa bahsetmedin hiç, diil mi?"

Bi sigara yakıyo. "Hayır... tabii ki bahsetmedim. Bu ikimizin arasında olan bi şey. Kimseyi ilgilendirmez."

"Çok doğru," diyorum. "Ama kimseye annatmadın, diil mi?"

"Hayır."

"O sikik Evelyn'e bile mi?" diye soruyorum. Cevabını dinlemeden devam ediyorum: "Çünkü kadınlar bi araya geldiğinde neler olduğunu bilirim. Dedikodu yaparsınız. Ha? Durmadan dedikodu yaparsınız, amına koyiim."

Bunların onu düşündürdüğü belli. Kendi iyiliği için yalan söylemese iyi olur, amına koyiim. "Bunun dedikodusu olmaz ki, Frank. Bu çok özel bi şey, hem asırlar önceydi. Artık aklıma bile gelmiyo."

Ya, demek aklına bile gelmiyomuş. İki koca haftayı onu sikemeyen bi herifle uyuyarak geçirdiğini unutmuş demek. Hiçbi önemi yokmuş, ha? "Bu konuyu konuşmasanız iyi olur, o kıçı kırık Evelyn'le ve o öteki sikik arkadaşınla, hani şu acayip saçları olan karıyla..."

"Rhona," diyo çekinerek.

"Siktiğimin Rhona'sıyla... Yani bana hiç dedikodu yapmadığınızı mı söylüyosun sen şimdi? Erkekler hakkında falan?"

Gözleri korkmuş gibi kocaman açılıyo. Korkacak ne var ki acaba? "Evet, konuşuyoruz," diyo, "ama böyle şeyler hakkında diil..."

"Nası şeyler?"

"Özel şeyler, yatakta olan şeyler hakkında konuşmuyoruz."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Yani yatakta olup bitenlerden arkadaşlarına hiç bahsetmiyosun, öyle mi?"

"Tabii ki hayır... N'oluyo Frank, bi sorun mu var?"

Sorunun ne olduğunu bi güzel anlatıyorum. "Peki o zaman, hep beraber çıktığımız o geceye ne diyecen? Black Swan'a gitmiştik hani, hatırlıyosun mu? Evelyn vardı, bi de o acayip saçları olan, neydi adı, gene unuttum."

"Rhona," diyo endişe içinde. "Ama Frank..."

Parmaklarımı şaklatıyorum. "Evet, Rhona. Peki, hani benden önce birlikte olduğun o amcık vardı ya, şehirde patakladığım o herif?" diye sorunca gözleri iyice açılıyo. "Ben hatırlıyorum, o gece pabdayken, Black Swan'dayken onun yatakta bok gibi olduğunu söylediydin, o çocuk hakkında böyle dediydin o gece, hatırladın mı?"

"Frank, saçmalıyosun..."

Parmağımı sallıyorum. "Soruma cevap ver! Dedin mi demedin mi, amına koyiim?"

"Evet... ama ben yalnızca... ondan kurtulduğum için çok mutluydum... seni bulduğum için de çok mutluyum!"

Beni bulduğu için mutluymuş, amına koyiim. Dalyaraktan kurtulmuşmuş. "Yani sırf ona bok atmak için mi söyledin bunu? Beni ve arkadaşlarını etkilemek için?"

"Evet, öyle!" diye nerdeyse şakıyo, mesele hallolmuş gibi.

İyice boka battığının farkında bile diil, amına koyiim. Çenelerini tutamayan bütün amcıklar gibi, konuştukça daha da dibe batıyo. "Peki. O zaman doru diildi demek, yatakta bok gibi olduğu? Çok iyiydi demek. Benden çok daha iyiydi demek, amına koyiim. Siktiğimin gerçeği bu mu o zaman, ha?"

Ağladı ağlayacak. "Hayır, hayır... yani... yatakta nası olduğunun bi önemi yoktu, öyle dedim çünkü ondan nefret ediyodum... çünkü ondan kurtulduğum için çok mutluydum. Yatakta nasıl olduğunun hiçbi önemi yoktu..."

Hafiften gülümsüyorum. "Öyleyse bittiği için öyle dedin, artık tarih olduğunuz için, amına koyiim."

"Evet!"

Karı ne dediğini bilmiyo, amına koyiim. Battıkça batıyo. "Peki *biz* ayrıldığımız zaman n'olacak? Ya biz de siktiğimin tarihine karışırsak? O zaman Leith'deki bütün pabları dolaşıp benim hakkımda da mı atıp tutmaya başlayacan? Öyle mi yapacan, ha?"

"Hayır... hayır... öyle diil..."

Ağzının payını veriyorum. "Olmasa iyi olur, amına koyiim! Çünkü tek kelime edecek olursan, senden geriye hiçbişi kalmaz. Varolmuş olduğuna dair tek bi kanıt bulamazlar ardında... anlaşıldı mı!"

Telaşla çocuğun odasından tarafa bakıp tekrar bana dönüyo. Arkasından gözyaşlarına boğuluyo. Sanki sübyancı bi amcıkmışım da, çocuğa zarar verecekmişim gibi. "Bak şimdi," diyorum, "ağlama Kate, hadi... bak, öyle demek istemedim," diyip yanına gidip sarılıyorum. "...benden nefret eden çok fazla insan var, biliyosun mu? Bazı amcıklar arkamdan atıp tutuyolar ... sonra bana bişiler yolluyolar... postayla... onların eline silah verme... bütün demek istediğim bu... onların eline bana karşı kullanabilecekleri bi silah verme sakın."

O da bana sarılıyo: "Senin hakkında tek bi kötü söz duyamazlar benden Frank, çünkü sen bana iyi davranıyosun, beni dövmüyosun ama beni bi daha böyle korkutma, çünkü o da bunu yapardı ve ben dayanamıyorum... sen onun gibi diilsin, Frank... o tam bi pislikti..."

Oturup başını göğsüme yaslıyorum. "Tamam, geçti artık," diyorum ama içimden de diyorum ki: sen beni hiç tanımıyosun güzelim. Kafamın karıncalanmaya başladığını, kalbimin deli gibi attığını hissediyorum. Onları düşünüyorum; düşük çeneli Second Prize, Lexo, baş amcık Renton, siktiğimin Pasaklı Murphy'si. Evet, o amcık gebermediği için çok şanslı. Hâlâ da geberebilir, amına koyiim. Beni kullanmaya kalktı! Siktiğimin bi sübyancısı gibi. Aşırı şanslıydı, amına koyiim.

Ayrıca denyonun Chizzie sapığından da haberi var falan ya işte. Bunları nerden bildiğini öğrenecem amcıktan. Öyle kolay kurtulabileceğini sanıyosa çok yanılıyo.

Kurtulabilecek mi bakalım, amına koyiim.

İçeri giremem, hiç yolu yok, beni enseleyemezler. Ama artık adımlarımı dikkatli atmam lazım. Nerdeyse bütün amcıklar biliyo, ben de kendimi biliyorum ama düşüncelerime engel olamıyorum, insanların benden kaçtığını anlayabiliyorum ama... Kate'in saçlarını okşuyorum ama gene gerilmeye başladım, bi an önce siktirip gitmem lazım yoksa yapacaklarımdan sorumlu tutulamam. Toparlanıp maçı izlemek için dışarı çıkacağımı söylüyorum.

"Tamam..." diyo Kate gözlerini televizyondan ayırmadan, burda da seyredebilirsin demeye getirir gibi.

Başımla ekranı işaret ediyorum: "Pabda çocuklarla izlemek daha iyi. İnsan daha çok havaya giriyo."

Biraz düşündükten sonra, "Evet, senin için de iyi olur, Frank. O koltuktan kalkıp dışarı çıkmanın zamanı geldi artık," diyo.

Ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Belki devamlı evde oturmam biraz şüpheli görünüyodur ama Philip amcığını Barnton'da bi ev soymaya yollamıştım. Götleğe hizmetleri için iki yüzük daha verdim. Dışarı çıkmam lazım. Karı beni hep dışarı yollamaya çalışıyo zaten. Kendisi çocuk yüzünden çıkamıyo ama gene de eve birilerini alması mümkün. "Sen de sakin bi gece geçirecen, ha?"

"Evet."

"Kimse gelmiyo mu? Siktiğimin Rhona'sı falan?"

"Hayır."

"Melanie'yle de mi takılmıyosun? Karı devamlı Leith'de zaten."

"Yok, evde oturup kitap okuyacam," diyip kitabını gösteriyo.

Kitabını okuyacakmış. Bunların hepsi boktan şeyler, insanların aklına yanlış fikirler sokuyolar. "Hiç kimse gelmiyo mu yani?"

"Hayır."

"Tamam, görüşürüz o zaman," diyip ceketimi üstüme geçiriyorum ve dışardaki soğuğa çıkıyorum. Kimseyle görüşmemesi iyi bişi. Sick Boy gibi amcıklar etrafta dolaşırken hele, herifin kafasının nasıl çalıştığını biliyoz.

Siktiğimin Melanie'sine diyodur, senin bi sürü güzel arkadaşın vardır film için sikişmek istiyen falan diye...

SİKTİĞİMİN...

Merdivenlerden inerken duvara bi tane geçiriyorum...

Amcık herif, hele bi denesin, başına neler geleceğini biliyo, amına koyiim.

Paba giderken June amcığını Walk'ta yürürken yakalıyorum, arkasından karşıya geçecekmiş gibi bağırıyorum. Karar aldırmak ne demekmiş gösterecem ben ona; siktiğimin yüzsüz amcığı, domuzcuğun yanına yirmi beş metreden fazla yaklaşamayacakmışım. Tek yapmak istediğim karıya Murphy ile Sick Boy'un hatası olduğunu anlatmak, her şeyi yanlış annamışlar falan ama amcık karı arkasını dönüp kaçıyo! Arkasından dur amına koyiim diye bağırıyorum, açıklamak istiyorum ama andaval amcık gözden kayboluyo. Siktiğimin uyuşuk orospusu!

Siktiğimin cebinden pab işini hatırlatmak için bizim çocukları, Nelly ile Larry'yi arıyorum çünkü Malky önceden gidip yer tutmuştur bile zaten. Malki Dalki. Düşündüğüm gibi, amcık herif çoktan gelmiş, Larry ile Nelly de arkalarda bi yer bulmuşlar. Etrafta o bildik hava var. Bütün amcıklar sana bakıyo, bakışlarından ne demek istediklerini anlıyosun: "Hey, seni iyi tanırım ben, göt lalesi." Bunların hepsi arkadaş veya siktiğimin sözde arkadaşları.

Sky'daki Hibs maçını izliyoz. Çok iyi oynuyolar, zaten Sky'daki hiçbi maçı kaybetmezler. Zitelli süper bi kafa şutuyla gol atıyo. Üç-bir, çok kolay maçtı, amına koyiim.

Herkes sapık amcıktan bahsediyo. Ben keşke başka bir şeyden bahsetseler diye düşünerek öylece oturuyorum ama aynı zamanda da acayip hoşuma gidiyo.

"Kesin o yüzüklü veletlerden biri yapmıştır," diyo Malky. "Oruspu çocuğu heralde küçükken buna biraz dokundurdu, çocuk doldu da doldu, büyüyünce de herifi gebertiverdi! Al bakalım seni bok suratlı sübyancı sapık!"

"Olabilir," diyorum Larry'ye bakarak, herifin suratında kocaman, salak bi gülüş var. Bu amcık neden böyle mutlu, sikim bilir.

Şimdi de herkese fıkra anlatıyo. "Fife'lı bi bakkal buz gibi dükkânında, elektrikli sobanın yanında oturuyomuş. Dükkâna bi kadın girmiş, tezgâha bakıp adama demiş ki, 'Ayrshire pastırmanız bu mu?' demiş. Bakkal da kadına, 'Yok, yalnızca ellerimi ısıtıyodum,' demiş."

Amcığın espri anlayışını hiç annamıyorum. Bi tek Malky denyosu gülüyo.

Nelly bana dönüp diyo ki: "Şu sapığı geberten amcığı göreydim, herife oracıkta bi bira ısmarlardım."

Çok komik, bunu öyle bi söylüyo ki avaz avaz bağırmak istiyorum: O zaman pamuk eller cebe göt herif çünkü tam karşında oturuyo, amına koyiim. Ama isterse arkadaşım olsun, ne kadar az insan bilirse o kadar iyi. Second Prize'ı bi türlü aklımdan çıkaramıyorum. Ya herif gene içmeye başlayıp orda burda öterse... Larry sırıtmaya devam ederken kafam karıncalanmaya başlıyo, onun için helaya gidip bi tane çizgi çiziyorum, amına koyiim.

Döndüğümde amcıklardan teki herkese bira almış. Malky dolu bardağı gösteriyo: "Bu senin, Frank."

Amcığa başımı sallayıp bi yudum alırken bardağın üstünden Larry'ye bakıyorum; herif gözünü bana dikmiş, sikik suratında hâlâ o salak sırıtış.

"Sen neye bakıyon la öyle? diye soruyorum amcığa.

Omuzlarını silkip, "Hiiç," diyo.

Kafamdan geçen her şeyi biliyomuş gibi, orda öylece oturmuş sırıtıyo amcık. Nelly masanın altından uzattığım çilek paketini alırken bişiler olduğunu anlıyo. "N'oluyo burda, amına koyiim?" diye soruyo.

Larry'yi işaret ediyorum: "Amcık herif orda oturmuş salak salak sırıtıyo, andaval amcık der gibi de bana bakıyo," diyorum.

Larry kafasını sallayarak ellerini havaya kaldırıp, "Ney?" derken Nelly'nin bakışları sertleşiyo. Malky etrafa, barın öteki tarafına bakıyo.

Sandy Rae ile Tommy Faulds orda içki içiyo, bilardo masasında da bikaç velet var.

"Ne demeye çalışıyosun Larry, ha?" diyorum.

"Bişi demek istemiyorum Franco," diyo Larry masum masum. "Bi tek şu golü düşünüyodum," diyip golün tekrar gösterildiği ekranı işaret ediyo.

Ben de diyorum ki, tamam, boş ver o zaman ama bu amcığın bazan çok götü kalkıyo, adımını denk alsa iyi olacak. "İyi, siktiğimin denyo amcıkları gibi salak salak sırıtıp bana bakmayı kes o zaman. Söyleyecek bişiyin varsa açık açık söyle, amına koyiim."

Larry omzunu silkip arkasını dönerken Nelly helaya gidiyo. Çilek hiç fena diil, Sandy hep en iyisini bulur zaten. Bana hep en iyisini verir en azından. Kesilmiş mal satmaya kalkarlarsa başlarına geleceği bilir amcıklar.

"Arkadaşın Sick Boy dallamanın teki, ha Franco? Seks filmleri çekmeler falan," diye sırıtıyo Larry.

"Bana o amcıktan bahsetme. Götlek herif pabının üst katında iki tane kıllı am siktirip sonra da büyük bi Holywood yapımcısı gibi ortalarda dolaşıyo, amına koyiim. Siktiğimin Steven Spielberg'ü amcığı gibi ya da adı her neyse işte."

Nelly geri gelince Malky ona bakıp soruyo: "Bu mal kimden çıkıyo böyle?"

Ama Nelly duymazdan geliyo çünkü hani heladayken aklına bişi gelir de çıkar çıkmaz herkese anlatmak istersin ya, aynen öyle bi durumda olduğu belli. "Beni en çok ne fitil ediyo, biliyonuz mu," diyip kimsenin bişi demesine fırsat vermeden söylüyo, "Burdaki bütün göt laleleri kodese girdi." Birasından büyük bi yudum alırken mavi Ben Sherman'ına biraz damlatıyo ama farkında bile diil. Pis, pasaklı amcık.

Herkes başını sallayarak birbirine bakıyo.

"Girmeyen birini tanıyonuz mu? Sen tanıyosun," diyo bana bakarak, "ben tanıyorum," diyip kendini gösteriyo, "sen de tanıyosun," diyip Malky'ye baktıktan sonra, "sen de," diyo salak salak sırıtmaya devam eden Larry'ye.

Valla, benim aklıma ilk olarak koca Lexo amcığı geliyo ama Nelly hepimizi şaşırtıyo: "Alec Doyle. O ne kadar yattı ki? Bi sene mi? On sekiz ay mı? Hiçbişi diil. Amcığın rahatı yerinde."

Malky ciddi ciddi Nelly'ye bakıyo. "Ee, ne demek istiyosun? Doyle ispiyoncu mu yani?"

Nelly'nin gözleri kaskatı. "Sadece rahatı yerinde diyorum."

Larry'nin suratı bi anda ciddileşiveriyo. "Haksız sayılmazsın, Nelly," diyo usulcana.

"Tabii ki haklıyım, amına koyiim," derken acayip sıkkın görünüyo Nelly.

Malky bana dönüyo: "Sen ne diyosun Frank?"

Nelly dahil masadaki herkese tek tek bakıyorum, direk gözlerinin içine. "Benim kitabımda Doyle her zaman sağlam bi adam olmuştur. Elinde bişi yoksa, birine öyle durduk yere ispiyoncu diyemezsin. Yani gerçek deliller yoksa. Gepgerçek, siktiğimin delilleri, amına koyiim."

"İyi dedin, Frank," diye hınzır hınzır başını sallıyo Larry, "ama Nelly'nin de haklı olduğu bi nokta var," diyip Nelly'den paketi alıyo ve helaya yollanıyo.

"Ben kimseye ispiyoncu falan demedim," diyo Nelly bana Larry giderken, "ama sözlerimi iyice bi düşün," dedikten sonra dönüp Malky'ye de bi işaret çakıyo.

Evet, ayrıca Larry de düşünse iyi olur. Milleti gaza getirip duruyo amcık. Bu göt lalesinde bişiler var, n'olduğunu bulan ben olmayayım, bunu hiç istemez.

İşte, hepimiz tellenmişiz, başka bi yere uzamaya karar veriyoz, falan. Vine'da bi bira içtikten sonra Swanney'de bikaç tane daha yuvarlıyoruz. Buralar hâlâ eski Leith gibi ama her şey yavaş yavaş değişiyo, amına koyiim. Walk Inn'e yapılanlar bana acayip koydu. İnanamıyorum, bi zamanlar orda ne müthiş geceler geçirmiştim. Bikaç bar daha turladıktan sonra gene ilk başladığımız yere dönüyoruz.

Bizim Philip denen velet de orda. Hem de benim gittiğim pabda. Bu küçük amcıkla arkadaşlarının benim takıldığım yere takılmalarını istemiyorum. "Hemen toz ol, amına koyiim," diyorum.

"Ben Curtis'i bekliyorum, arabayla gelip beni alıcak," diyo. Arkasından umutlu gözlerle soruyo: "Bana biraz kok bulamazsın diil mi?"

Küçük amcığa bakıyorum. "Çilek alacak parayı nerden buluyosun sen amcık herif?"

"Curtis'den."

Eh, evet, mantıklı. Sick Boy'un sikindirik tayfasında bol para var nasılsa. Renton'a rasladıklarını söyleyen bikaç kişi var gene. Sick Boy onu görüp de bana söylemediyse...

Philip denen velet hâlâ başımda. Nelly ile beraber barda oturan Sandy Rae'yi çağırıyorum. Larry ile Malky sarhoş olmuş maskaralık yapıyo. Sandy yanıma geliyo. Küçük amcığa iki paket veriyo. Sırık boylu, sıska bir götveren geliyo, sonra çıkıp göt lalesinin düldülüne bindiklerini ve basıp gittiklerini duyuyorum.

Nelly geliyo, beraber Larry ile Malky'ye bakıyoz. "Wylie denen amcık bütün gece bizimle kafa bulup durdu," diyo Nelly.

"Evet," diyorum.

"Şunu bilesin, Franco, herif senin arkadaşın olduğu için çok şanslı, yoksa çoktan kafasını dağıtmıştım amcığın," diyo Larry'ye bakarak. "Siktiğimin denyosu."

"Bunun sana mani olmasına izin verme," diyorum.

Nelly kalkıp yanlarına gidiyo ve Larry'nin kafasını bikaç kere üst üste kumar makinasına çarpıyo. Sora herifi çevirip suratına güzel bi sağ kroşe geçiriyo. Larry yere düşünce biraz üstünde tepiniyo. Malky elini Nelly'nin omzuna koyup onu durduruyo. "Bu kadar yeter. "

Nelly duruyo, Malky de Larry'yi yerden kaldırıp dışarı çıkartıyo. Larry dönüp Nelly'ye bakarak bişiler söylüyo, zar zor elini kaldırıp parmak sallamaya çalışıyo ama Malky onu kolundan tutup pabdan dışarı sürüklüyo.

"Siktiğimin denyosu," diyo Nelly bana bakarak.

Düşünüyorum, Nelly ile arkadaşız ama yakında karşı karşıya gelecez, bu kesin. "Amcık herif, bütün gece aranıp durdu," diyerek başımı sallıyorum. Az sonra Malky geri geliyo: "Taksiye atıp eline bi onluk tutuşturdum, siktir git dedim. Bişisi yok, biraz sersemlemiş o kadar."

"Bişiler atıp tuttu mu?" diye soruyo Nelly. "Çünkü istediği zaman teke tek dövüşebilirim onla."

"İyi ama amcığa dikkat et, Nelly," diyo Malky, "çünkü bu herif tam bi bıçak bileycisidir ve asla unutmaz."

"Ben de unutmam, amına koyiim," diyo Nelly ama gene de bayağı düşünceli olduğu belli. Sabah uyandığında, "Of, götümü siksinler, çok fazla çilek yaptım, sonra da tutup Larry'ye saldırdım" falan olacak yani. Çünki bunun gibi amcıkların kavga edebilmek için çileğe ve biraya ihtiyacı vardır. Benimle onun arasındaki fark bu işte.

68. Dümen # 18.751

Ne zaman Nikki'yi görmeye gitsem orada, aptal âşıklar gibi ortalıkta dolaşıp Dianne'in etrafındaki havayı kokluyor. Aynı evde yaşayan kızlarla çıkıyor olmamız çok acayip bir durum. Eski günlerdeki gibi biraz. Şimdi de Rent Boy kanepeye gömülmüş, artık onlar her kimse, pornografi ve seks işçileriyle ilgili bir kitap okuyarak Leydi Dianne'in hazırlanmasını bekliyor. Kendisi için doğru yavruyu buldu; bu ikisinin oturup fiili olarak hiçbir şey yapmadan sikişmeyi entelektüel açıdan tartıştıklarını hayal edebiliyorum. Yeni hatunuyla beraber gerçek oyuncularla biraz hareket yaşama fırsatı sundum ona, ne dese beğenirsiniz; "Ben kız arkadaşımı seviyorum. Bu bokluğa neden ihtiyacım olsun ki?" Ah, kusura bakma o zaman, Bay Seviyeli Götü Boklu. "Baksana Si, ben Second Prize'ı görmek istiyorum. Ona hiç rastladın mı?"

Dehşete düşüyorum. Second Prize her halükârda kaçınılması gereken bir tip. "Tanrım, insan neden onu görmek ister ki, amına koyayım?"

Rents doğrulup öne eğilerek biraz düşündükten sonra yalan söylememeye karar veriyor. Çarkların döndüğünü görebiliyorsunuz. "Ona parasını vermek istiyorum. Londra'daki iş için. Onun ve adı lazım olmayan birinin dışında herkese verdim."

Renton tam bir geri zekâlı. Bu adama bir zamanlar istemeden de olsa duyduğum saygı hızla azalıyor. Ben böyle bir denyo tarafından mı soyuldum yani? Yok, o sadece bir seferinde şansı yaver gitmiş olan, çaresiz durumdaki salak bir cankiydi. "Sen kafayı yemişsin. Paranı sokağa atmış olursun. Tennent Caledonian Bira Fabrikası adına bir çek yaz daha iyi."

Dianne'le Nikki gelince Rents ayağa kalkıyor. "Artık temiz olduğunu duydum. İncil'i hatmediyormuş."

"Hiç anlamıyorum. İster misyona katıl ister belediye lojmanlarına git. Ya da kiliseye... Bu dinci hanzoların hepsi sonunda Pasaklılar Çıkmazı'nda buluşur, değil mi?"

Dianne'in seksi göründüğünü kabul etmem gerekir ama tabii ki Nikki ile aynı kefeye konamaz. (Zaten sonuçta Renton'la çıkıyor.) "Harika görünüyorsunuz hanımlar," diyorum gülümseyerek. "Onları hak ettiğimize göre, önceki hayatımızda epey uslu durmuşuz, ha?" diyerek Rents'e sırıtıyorum.

Renton hafiften acı çeker gibi bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve gidip Dianne'i öpüyor. "Hadi bakalım... hazır mıyız?"

"Evet," diyor Dianne. Çıkarlarken arkalarından sesleniyorum: "... Gözünle görmediğin şeye inanma, Renton!"

Cevap gelmiyor. Bu Dianne denen hatunun benden hiç hoşlanmadığına ve Rents'i bana karşı doldurduğuna bahse girerim. Nikki'ye bakıyorum. "Ne şeker bir çift," diyorum, sesimin zarif çıkmasına gayret ederek.

Nikki de, "Aman Tanrım," diyerek oyunuma katılıyor, "öylesine büyük bir A-Ş-K yaşıyorlar ki."

Arkadaşının yanındaki şu kalkık götlü, soğukkanlı çıngıraklı yılana bak, demek istiyorum. Ama çok ruhsuz bir espri olacak, Gracemount'ta zarif olmak için ne gerekirse yapmak gerek. Cannes olayından sonra Nikki'nin burnu epey havada, eski bir Holywood yıldızı gibi havalı havalı ortalarda dolanmaya başladı. O kadar belli ki. Terry de ona Nikki Fuller-Shit[58] demeye başladı.

O kadar kendine dönük, kendine hayran ki bir kez daha üstünü değiştirmeye karar verip daha önce hiç görmediğim mavi-siyah bir elbise giyiyor. Çıkardığı elbise kadar etkileyici olmasa da, bütün geceyi orada geçirmemek için onu sahte iltifatlara boğuyorum. Sürekli Cannes'dan bahsediyor. "Kimbilir kimlerle karşılaşacağız! Karşılaşacağım!" Bu arada ben de Dianne'in odasına dalıp etrafı kolaçan ediyorum. Üstünde çalıştığı raporu görüp biraz okuyorum:

> tüketim toplumunun gelişmesiyle birlikte, diğer endüstriler gibi seks endüstrisi de profesyonel bir pazarın taleplerine cevap vermeye başlamıştır. Yoksulluk, uyuşturucu kullanımı ve sokak fahişeliği arasında hâlâ bir ilişki olduğu doğruysa da, bu durum şu anda Birleşik Krallık'taki en büyük ve en değişken endüstrinin çok küçük

> bir bölümü için geçerlidir. Buna rağmen, seks işçilerinin popüler imgesi hâlâ "lamba altında müşteri bekleyen orospu" klişesinden beslenmektedir.

Artık üniversitede bunlar mı okutuluyor, amına koyayım? Orospuluk teorisi, ha? Bir ara ben de gidip onursal doktoramı alayım bari.

City Café'de bir içki içmeye gidiyoruz. Terry'nin öğrenci bir barmeydle sohbet etmeye çalıştığını görüyorum. Buranın müdavimi olmuş. Çıkıp EH'e gitmeyi teklif ediyorum ama Nikki beni duymuyor ve Lawson'a yakalanıyoruz.

"Sicky ile Nikki!" diye bağırıp barmeyde dönüyor, "Bev, bu iki eski dostum ne isterse ver," diyerek gülümseyip Nikki'nin kıçını çimdikliyor. "Kaya gibi sert, amına koyiim. Sıkı çalışmışın yavrum. Bi dirhem olsun yağ yok."

"Aslında son zamanlarda bayağı tembellik ettim," diyor Nikki, uyuşuk esrarkeş modunda. Onu böyle ellemesine nasıl izin verir, amına koyayım? Bundan sonra da çükünü kukusuna sokmasına izin verecek: "Hımm, vajinal duvarlar sımsıkı. Pelvik egzersiz mi yapıyosun?" O benim hatunum Lawson, mastürbatör amcık seni demek ister gibi Terry'ye bakıyorum.

Ama görmüyor bile. "İnan, hiç belli olmuyo. Yere diz çöküp o göte tapınmak istiyorum. Şu şanslı amcıktan sıkılırsan," derken bana şöyle bir baş işareti yapmaya tenezzül ediyor, "kimi arayacağını biliyosun."

Nikki gülerek Terry'nin belini mıncıklıyor: "Seni biraz olsun tanıyorsam Terry, daha fazlasını yapmak istersin. Tapınmak, ha?"

"Doğru. Konusu açılmışken, bu gece miki filme ne dersiniz? Hastaneden tamamen taburcu edildim artık."

"Bu halinle mi?" diye soruyorum, "Herhalde yanlışlıkla 45.ci koğuşa gittin, bel soğukluğu kliniğine."

Terry beni duymazdan gelerek, "Hazırım ve de nazırım," diyor.

"Valla ufak bir sorunumuz var." Ona *News* olayından ve film çıkana kadar bir süre dikkat etmem gerektiğinden bahsediyorum.

"O zaman benim evde yaparız heralde. Neyse, hadi Cannes'a içelim. Çok manyak olacak! Senin adına sevindim," diyerek attığı kahkaha içimi ürpertiyor. Sonra kolunu omzuma atıyor. "Yaptıklarım için kusura bakma abi. Biraz kıskandım galiba. Ama eski bir dostun başarılı olmasına sevinmek lazım."

Alçakgönüllülüğünden cidden etkilenerek, "Sen olmasan başaramazdım, Tel," diyorum, "olanları böyle olgun karşılaman çok güzel. Bütün sorun para abi. Birkaç günlüğüne bile olsa Cannes'a adam götürmek bir servete mal oluyor. Para kazanmaya başlar başlamaz seni kollayacağım."

"Sorun diil. Zaten halletmem gereken bikaç iş vardı. Rab de takmış diil. Geçen gün konuştuk. Çocukla okul çok zamanını alıyomuş."

"Roberto nasıl?" diyorum.

"Sesi iyi geliyordu. Çocuk da iyiymiş," diyor Terry. "Ama ben böyle bi domez hayatı yaşayamazdım," diye bok atmayı da ihmal etmiyor, "Bi kere denedim. Yok, bana göre diil."

"Bana göre de değil," diye itiraf ediyorum, "ev hayatı için yaratılmamışım. Sorumluluğa okey, aslında sorumluluk alma konusunda gitgide daha başarılı oluyorum ama ev hayatına hayır."

"Hepimizi üçkâğıda getirdiği zamanlar da olmuştur," diyor Nikki mutlu mesut. Alkol beynine işlemeye başladı, bütün gün içip durduğu o boktan otla beraber. Tam bir taşkafa, sonra da niye başarılı bir jimnastikçi olamadım diye sızlanıp durur! "Gene de onu severiz."

"Yani, bazan," diyor Terry.

"Evet. Neden böyle? Neden sürekli her şeyi idare etmeye çalışıyor? Sanırım üzerine titreyen kadınlarla dolu bir evde büyüdüğü için. Evet, İtalyan olmakla ilgili. Kadınların uykuda olan annelik duygularını su yüzüne çıkarabiliyor," diyor yüksek sesle.

Nikki artık kasmaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla. Bilemiyorum, bu psikanaliz eğilimi bir süre sonra sıkmaya başlıyor. Eski karım da yapardı ve bir süreliğine cidden hoşuma gitmişti. Benimle ilgilendiğini gösteren bir şeydi sanki. Ama sonra bunun herkese yaptığı bir şey, sadece bir alışkanlık

olduğunu fark ettim. Sonuçta bütün ailesi medyada çalışan, Hampstead'li bir Yahudiydi, başka ne bekleyebilirdim ki? Neyse sonunda canıma yetti işte.

Şimdi Nikki de sıkmaya başlıyor. Artık onunla olmamak için bahaneler buluyorum. Tehlike sinyallerini biliyorum; ondan daha çirkin, daha dengesiz, onun kadar zarif ve zeki olmayan hatunlara bakmaya başladım, taş gibi bir ereksiyonla hem de. Nikki'yi beş dakikada nefret edeceğim birisi için başımdan atmamın an meselesi olduğunu hissediyor, bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Ayrıca yatakta da zannettiği kadar iyi değil, bütün o jimnastik numaralarına rağmen. Miskinin teki. Hemen uyumak ister, bütün gün yatar, klasik öğrenci muhabbeti ama ben her an harekete hazırımdır. Uykuya düşkünlüğüm olmadı hiç: gecede iki ya da üç saat bana yeter. Geceleri erekte halde uyanıp sıcak bir patates çuvalını dürtüklemek zorunda kalmaktan bıktım usandım.

Ama o kadar güzel görünüyor ki; şu anda onu eve götürüp sikişmek dışında hemen her şeyi yapmaya hazır oluşumun nedeni nedir o zaman? Daha birkaç ay oldu. Bu kadar çabuk mu bıktım? Eşiğim bu kadar düşük mü gerçekten? Tabii ki değil. Eğer öyleyse ölmüşüm demektir.

Nikki'lere dönünce bana bir erkek dergisindeki resimleri gösteriyor; en şık dergilerden ayırt edilemeyen ama pornolarla boy ölçüşen o dergilerden biri. Kapakta şu eski jimnastikçi hatun Carolyn Pavitt var. Nikki'nin tanıdığı ve saplantı haline getirdiği kız.

"Çirkin bir kız," diyorum. "Sırf Olimpiyatlar'a katıldığı ve televizyona çıktığı için bir sürü herif onunla yatmak istiyor. Madalyalı bir sikiş, o kadar."

"Ama sen de sikerdin onu. Şimdi şu kapıdan içeri girse bana kıçını dönüp hemen ona saldırırdın," diyor gerçekten de kin dolu bir sesle.

Bu bokla uğraşamayacağım. Kıskanıyor, amına koyayım, daha birkaç saniye önce burnuma soktuğu resimlerinden başka tek bir resmini bile gördüğümü hatırlamadığım biriyle ilgili fanteziler kurmakla suçluyor beni. Kalkıp gitmeye hazırlanıyorum. "Kendini toparla biraz," diyorum çıkarken. Nikki kapıyı çarpıp kapattıktan sonra içeriden bayağı usturuplu bir dizi küfür duyuyorum.

69. POLİS

Donnelly amcığı elindeki bıçağı bana saplıyo ama ben ona vurmak için ellerimi kaldıramıyorum çünkü kaya gibi ağırlar, sanki biri tutuyo veya kurşundan yapılmışlar gibi ve şimdi de sübyancı hayvanat Chizzie geliyo ve ben tekme atmaya çalışıyorum ve diyo ki: "Seni seviyorum abicim... teşekkürler abicim..."

Ben bağırıyorum: "BENDEN UZAK DUR SENİ SÜBYANCI SAPIK YOKSA SENİ GEBERTİRİM AMINA KOYİİM..." Ama hâlâ kollarımı kaldıramıyorum ve amcık herif üstüme geliyo... ve bi gürültü duyuluyo...

Yatakta uyanıyorum ve hatunun başı kolumun üstünde, sadece siktiğimin rüyasıymış ama siktiğimin gürültüsü susmuyo, evet, hakkaten kapı çalınıyomuş, şimdi o da uyanıyo ve diyorum ki: "Bakıver şuna..."

Ve kalkıyo, uykulu gözlerle ama geri geldiğinde iyice uyanmış. Korkuyla fısıldıyo: "Frank, polis gelmiş, seni istiyolar," diyo, amına koyiim.

SİKTİĞİMİN POLİSİ...

Amcığın teki sapık olayını ötmüş... Murphy... belki göt lalesi hastanede öldü ve de siktiğimin Alison'ı her şeyi anlattı... ya da Second Prize, amına koyiim... yaşlı amcıklardan biri de olabilir...

"Tamam... ben giyineyim, sen amcık ağızları oyala," diyorum. Tekrar kapıya gidiyo.

Hemen giysilerimi üstüme geçiriyorum. Evet, Second Prize amcığı sapık olayını anlattı kesin! Cinayet en büyük günahtır boku yüzünden... veya Murphy... herif her şeyi biliyo gibiydi...

SİKTİR... SİKTİR... SİKTİR... SİKTİR...

Pencereden dışarı bakıyorum, su borusuna tutunup aşşağıdaki merdivene kayabilirim. Ama dışardaki minibüste başka polisler de olabilir... yo,

kaçmaya çalışırsam sıçarım... durum düzelebilir... siktiğimin avukatı Donaldson'ı ara... şu siktiğimin cebi nerde...

Ceketimin ceplerini karıştırıyorum... cep ölmüş, amcığı hiç şarj etmedim ki amına koyiim... siktir...

Kapıya vuruluyo. "Bay Begbie?"

Sahiden de siktiğimin polisi gelmiş. "Tamam, bi dakka."

Bu amcıklar ne derse desin ben konuşmayacağım, siktiğimin telefonundan direkman Donaldson'ı ararım. Derin bi nefes alıp kapıdan çıkıyorum. İki aynasız var: kulakları şapkanın altından fırlamış bi çocuk ve bi hatun. "Bay Begbie," diye başlıyo hatun.

"Evet."

"Hafta başı Lorne Sokak'ta gerçekleşen bir olay nedeniyle buradayız."

Düşünüyorum: Chizzie asırlar önceydi... ve Lorne Sokak'tan çok uzaktaydı...

"Eski eşiniz Bayan June Taylor hakkınızda şikayette bulundu. Biliyorsunuz, bu konu mahkemede çözülene kadar hakkınızda geçici olarak eşinizden uzak durma kararı çıkartılmıştı," diyo polis hatun, tepeden tepeden konuşarak.

"Haa... evet..."

Elime tutuşturduğu kâât parçasına bakıyorum. "Bu alınan kararın koşullarını içeren bir kopya. Size bir tane verilmesi gerekirdi. Hatırlatmak isterim ki," diye nerdeyse şakıyor polis hatun artık, "Bayan Taylor'la herhangi bir iletişim kurmanız kesin olarak yasaklanmıştır."

Öbür polis lafa giriyo: "Bayan Taylor Leith Walk'ta kendisine yaklaştığınızı ve arkasından bağırarak Lorne Sokak'a kadar takip ettiğinizi bildirmiş."

SİKİME ŞÜKÜRLER OLSUN!

Sadece June amcığıymış! İçimin yağları eriyo burda, gülmeye başlayınca siktiğimin manyağıymışım gibi bana bakıyolar, onlara diyorum ki: "Evet...

kusura bakmayın memur hanım. Ben sokakta ona raslayınca öyle davrandığım için özür dilemek istedimdi, her şey bi yanlış anlaşmadan ibaretmiş de, o yüzden. Bana yanlış bilgi verildiği için o kadar sert bi tepki verdim. Aslında," diyip gömleğimi açaraktan yaramı gösteriyorum, "esas o beni bi bıçakla yaraladı ama hâlâ şikayette bulunacak yüzü varmış demek."

Kate de başını sallıyo. "Doğru! Frank'i bıçakladı. Baksanıza!"

"Ama ben hiç şikayet etmedim," diye omuz silkiyorum, "çocukların hatrına, anlarsınız ya."

Polis hatun diyo ki: "Dilerseniz eşiniz hakkında şikayette bulunabilirsiniz. Ama bu arada, bu şartlara uymak ve ondan uzak durmak zorundasınız."

"Sorun diil," diyip gülümsemekle yetiniyorum.

Fırlak kulaklı öbür polis hatun meslektaşını etkilemek ister gibi, sert konuşmaya çalışıyo. "Bu iş çok ciddi, Bay Begbie. Eski eşinizi rahatsız ettiğiniz takdirde başınız büyük belaya girebilir. Yeterince açık konuşabildim mi acaba?"

Siktiğimin sidik şelalesinin gözünün içine içine bakayım da, gözleri sulanıp başka yere bakıncaya kadar donuna ettireyim diye düşünüyorum ama beni sikindirik, baş belası bi amcık olarak etiketlemelerini ve peşimde dolaşmalarını istemiyorum, onun için gülümseyerek konuşuyorum: "Yanına bile yaklaşmam, emin olabilirsiniz memur bey. Keşke on sene önce gelip bana aynı şeyleri söylemiş olaydınız, bi sürü beladan tasarruf etmiş olurdum!"

Ciddi ciddi bana bakıyolar. Şurda mizah duygusu olan bi adam olmaya çalışıyosun ama mızmız amcıklar gelip her şeyin içine ediyolar. June'dan uzak duracam tamam ama uzak durmayacağım bazı amcıklar da var tabii.

70. Arabada

Ali süperdi abi, hakkını vermek lazım, her gün uğradı hani. Ufaklığa trafik kazası geçirdiğimi ve de "Frank Amcanın" beni kurtardığını söyledik. Ali gidip Joe'yla, yani Franco'nun abisiyle konuştu ve de kimsenin hiçbi konuda ötmeyeceğini söyledi. Söylemeye bile gerek yok ama Franco tam bi paranoyaktır. Ali'ye parayı alıp kendi banka hesabına yatırmasını söyledim. O para onunla çocuk için, istediği gibi harcasın.

Çenem kırılmış, teller içindeyim ve katı bişi yiyemiyorum, üç tane kaburgam çatlamış, burnum kırılmış, kalça kemiğimde de üç çatlak var. Kafamda ciddi yaralar ve on sekiz dikiş. Cidden de trafik kazası geçirmiş *gibiyim* hani.

Yakında çıkıyorum ve Ali eve dönmekten bahsediyo. Ama Begbie etrafımda dolanırken onla çocuğu yanımda istemiyorum. Önce onla olan meseleyi halletmem lazım. Pislik, tam bi pislik, ve çok acayip ama, bana bişiler öğretti abi. Artık kendimi daha güçlü hissediyorum hani. Ali'ye o yumuşak, salak ses tonumla annattım bunu: "Seni her şeyden çok istiyorum ama haklısın. Kendimi toparlamam lazım, hayatla baş etmeyi öğrenmem, evde de işlere yardımcı olmam, temizlik, yemek falan yapmam lazım. Önce senlen ve ufaklıklan karşılaşmaya hazır olmalıyım, seninle doru dürüst bi gece çıkmasına falan."

Ali de gülüp yara bere içindeki yüzümden öptü, "Süper olur. Ama bu haldeyken eve tek başına gidemezsin, Danny."

"Aslında göründüğüm kadar kötü diilim. Franco'nun bi kedicik olduğunu düşünmüşümdür hep," diye mırıldanıyorum tellenmiş çenemle.

Ali'nin gidip ufaklığı alması lazım, o yüzden de taburcu edilirken annem, bizim Shauna ve Liz gelip beni eve götürüyo. Ocağı yakıp yiyecek bişiler hazırladıktan sonra istemiye istemiye gitmeye hazırlanıyolar. "Bu çok saçma, Danny", diyo Liz, "gelip bizde kalaydın keşke."

"Evet, benimle eve gel oğlum," diyo annem.

"Yok, ben iyiyim," diyorum, "korkacak bişi yok."

Ama gittiklerinde bi süreliğine gitse miydim acaba diyorum çünkü o gece, daha sora, kapı çalınıyo. Tabii ki açmıycam. "Orda olduğunu biliyorum, Murphy" diye bağırıyo kedi posta kutusunu açarak. Işıkları yakmamama rağmen, o iblis bakışlı gözlerin koridorda gezindiğini hissedebiliyorum. "İçerde olmasan iyi olur, çünkü eğer ordaysan ve kapıyı açmıyosan..."

Donuma ediyorum ama diyorum ki, Franco vazgeçmez. Kapıyı açsam n'olur ki? Ama çok fazla takmıyo.

Koltukta uyuyakalıyorum çünkü çok rahat ama bi süre sora yatağa sürükleniyorum ve sabah kapı tekrardan çalınana kadar da hiç uyanmıyorum. Gene o geldi diyorum ama diilmiş. "Spud... orda mısın?"

Gelen Curtis'miş. Kapıyı açarken, bir yandan Begbie'nin zavallı ufaklığın boğazına bi bıçak tutmuş arkasında durmasını bekliyorum. "Selam Curtis, ben, şey, uzanıyodum da abi."

"B-B-Begbie yaptı diil mi? Biliyorum, çünkü Philip onla bi işler çeviriyo bu aralar."

"Hayır abi, borç aldığım bikaç pislik herif yaptı. Franco beni onların elinden kurtardı falan hani," diyorum ve çok kötü bi yalancı olduğumu biliyorum çünkü Franco'yu korumak için, onu kendimden uzak tutmak için yalan söylediğimi anlıyo. "Ee?" diyorum. "Cannes film festivaline gideceğini duydum. Hiç fena diil."

"Evet," diyo heyecanlı heyecanlı, "ama gerçek olana diil, porno festivali olana." Aman, şansı yaver gitsin çocuğun. Curtis iyi bi kedicik. Cidden de her gün hastaneye geldi hani. Çükü sayesinde hayatının en güzel günlerini yaşıyodu ama arkadaşını unutmadı, bu benim için önemli bişi yani. İnsanların çoğu nerden geldiklerini unutuyolar harbiden de. Mesela Sick Boy. Aynen öle, herif kendini başarılı iş adamı filan zannediyo ama bu konuda bişi söylemiyim şimdi çünkü Curtis, Sick Boy'u seviyo. Artık bi hayatı var gibi, hem güzel hatunlarla düzüşüyo hem de para kazanıyo. Yani, para kazanmanın çok daha kötü yolları da var, açık söylemek gerekirse. Sora diyo ki: "Araba aldım. Hadi gel, biraz dolaşalım. Çalıntı filan diil, korkma."

O eski arabanın içinde A1'den Haddington'a doru gidiyoz, ben daha hızlı gitmesini söylüyorum, o da hızlanıyo. Emniyet kemerini açıp frenlere basıversem, sora da ön camdan dışarı uçsam diye düşünüyorum. Ama bende bu şans varken bitkisel hayata filan girerim heralde. Curtis de bunu hak etmiyo ve harbiden kendimi toparlamak istiyorum çünkü Ali ile Andy var, en azından onlara tekrardan sahip olma şansım var. Dostoyevski. Sigorta dümeni. Ne salaklıkmış yani.

Küçük bi country pabına gidiyoz, Leith'den sadece bikaç kilometre uzakta ama bambaşka bi dünya sanki. Gene de burası beni kesmiyo hani. Bazan düşünüyorum: üçümüz bi kulübede yaşasak ne güzel olurdu ama sora sıkılıcağımı hissediyorum, Andy ile Ali'den diil, her zamanki uyaranların olmayışından.

Curtis'in cebinden Rents'i arıyorum, akşam Grassmarket'taki bi pabda buluşmak için sözleşiyoz. Begbie Grassmarket'a takılmaz ve Begbie'yi görmeyi ikimiz de hiç istemeyiz, biliyosun mu?

71. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 10.

Spud kötü görünüyor. Çenesi suratından çıkmak isteyen ikinci bir kafa gibi şişmiş ve Gav'in merdivenlerini tırmanmak onu bayağı bir yormuş. Bunu kimin yaptığını hâlâ anlatmıyor, yalnızca borçlu olduğu herifler hakkında bir şeyler mırıldanıyor kırık çenesiyle. Sarah zavallı amcığın yaralarının hali karşısında şoka uğramış durumda. Eğer bunu yapan Begbie'yse, demek ki hiç yumuşamamış, bir nebze bile. Gav'le Sarah da bizimle beraber içkiye gelip sonra sinemaya gidiyorlar.

"Beni görünce herkes sıvışıyo," diyor Spud incecik ve boğuk bir sesle, "kişiliğimden kaynaklanan bi şey heralde. Ama senle tekrardan görüşüyo olmamız çok güzel, ha Mark," diyor istekli ve umutlu bir ifadeyle.

Sahip olduğu küçücük umut kabarcıklarını da patlatmaktan nefret ediyorum ama biramdan bir yudum içip bardağı geri koyduktan sonra derin bir nefes alıyorum: "Bak Spud, buralarda çok fazla takılmıycam ben."

"Begbie yüzünden mi?" diye sorarken yorgun gözlerine aniden bir canlılık geliyor.

"Bir bakıma," diye itiraf ediyorum, "ama bir tek o değil. Gitmek istiyorum, Dianne'le beraber. Kızın bütün hayatı Edinburgh'da geçmiş, artık biraz değişiklik istiyor."

Spud üzüntüyle bana bakıyor. "İyi o zaman... gitmeden Zappa'yı bana getirirsiniz. Benim için bunu yaparsın, diil mi Mark? Kaburgalarımdaki bandajlarla ve tek kolla kedi kafesini taşıyabilmem çok zor," diyerek gariban gariban askısını gösteriyor.

"Tabii, dert değil," diyorum. "Ama sen de benim için bir şey yapabilirsin hani."

"Neymiş?" diyor Spud, birisi için bir şeyler yapabilecek kapasitede olduğunun düşünülmesine alışkın olmadığını belirten bir tavırla.

"Second Prize'ı nerede bulabileceğimi söyle."

Aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor, ki, şu ana kadar kendimi nasıl bir bok çukuruna attığım göz önüne alınırsa, sanırım öyleyim. Sonra gülümsüyor: "Olur."

Birkaç bira daha içtikten sonra taksiden inmeden Spud'ı evine bırakıyorum. Sonra Dianne'lere gidiyorum, yatıyoruz. Sevişip uyuduktan sonra, ertesi gün de aynı şeyleri yapmaya devam ediyoruz. Bir süre sonra onun biraz gergin ve dalgın olduğunu fark ediyorum. Sonunda diyor ki: "Kalkıp tezimi kontrol etmem lazım. Son bir kez."

Hiç istemesem de, onu rahat bırakmak için Gav'e gidiyorum. Benim şansıma, yağmurlu ve soğuk bir gün. Yaz neredeyse gelmek üzere, amına koyayım; ama havalar Alpler'e göz kırpmaktan vazgeçmiyor. Paltomun cebindeki telefon titreşiyor. Arayan Sick Boy, Cannes'a doğrudan gitmeyeceğimi söylediğimde şüpheleniyor. Miz'in zaten orada olacağını ve daha önce Dam'a gidip kulüple ilgili bir-iki işi halletmem gerektiğini söylüyorum.

Gav'e gittiğimde, şehirde Sick Boy'la Nikki'ye rastladığını ve ikisini Dianne'le birlikte akşam yemeğine çağırdığını anlatıyor. Bunu düşününce yüzüm düşüyor ve Dianne'in gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlıyorum. Ama sonradan onunla konuştuğumda gelme konusunda istekli gibi, herhalde bir tek Nikki'nin arkadaşı olduğu için.

Bir araya gelindiğinde Sick Boy kişiliğinin en iyi taraflarını sergiliyor, daha doğrusu bunun için elinden geleni yapıyor diyeyim. Sarah ile açık açık flört ediyor ama Nikki'nin umurunda değil, o da dörtlü için katakulliye getiriliyormuş gibi şaşkın görünen Gav'e takılıp duruyor, ki bu ikisi söz konusu olduğunda, bu hiç de uzak bir ihtimal değil.

Bir süre sonra Sick Boy beni mutfakta yakalıyor. "Cannes'da sana ihtiyacım var!" diye sızlanıyor. Seyahat için tasarruf etmesi gerektiğinden bahsedip duruyor pis amcık, benimle başlasa ya işte tasarruf etmeye. "Öylece çıkıp gelemem. Bütün eşyalarım Hollanda'da, gidip onları almam lazım, Katrin'in eline geçmelerini istemiyorum, çabuk olmazsam hepsine el koyar."

Coronation Sokak'taki Deirdre'den bile daha okkalı biçimde bela okuduktan sonra tıslıyor: "Ne zaman geleceksin yani?"

"Perşembe günü Fransa'nın kuzeyine inmiş olurum."

"İyi edersin, odanı ayırttım bile, amına koyayım," diye şarladıktan sonra bardağında çevirdiği brendisine bakarken gözleri açılıyor: "Hadi Mark, bu bizim olayımız abi. Bütün hayatımız bunu beklemekle geçti. Leith tayfası Cannes'da, amına koyayım! Başardık işte. Süper olacak!"

"O yüzden aklımın başka yerde olmasını istemiyorum," diyorum, "önce Katrin konusunu halletmem lazım. Ne yapacağı belli olmaz... eşyalarımın imha edilmesini istemiyorum. Ayrıca Martin'i de öyle götüstü bırakamam. 'Kusura bakma abi, biliyorum yedi senedir iyisiyle kötüsüyle kulüp işlettik ama artık eski arkadaşım Sick Boy geri geldi ve porno film yapmamızı istiyor,' mu diyeyim?"

Sickie ellerini kaldırıp başını öne eğerken Sarah elinde bulaşıklarla içeri giriyor. "Tamam, tamam..." diyor Simon.

Hazır onu böyle alt etmişken devam ediyorum: "Son dokuz senedir de bir hayatım vardı, amına koyayım, sen beni yeniden *aranan adam* ilan ettin diye her şeyi siktiğimin bir lambasıymış gibi öyle bir anda kapatamam," derken Sarah'nın cam kırıkları üstünde yürür gibi tırıs tırıs kaçışını seyrediyorum.

Simon da hemen bir şeyler sokuşturuyor, birbirimizin gözlerinde yaramaz bakışlar yakalayana kadar bir süre böyle çekiştikten sonra kahkahalarla gülmeye başlıyoruz. "Artık böyle devam edemeyiz, Simon," diyorum. "Çocukken iyiydi ama şimdi yaşlı lubunyalara benziyoruz. On sene sonra ne hale geleceğiz, düşünebiliyor musun?"

"Düşünmesem daha iyi," derken bu fikir onu gerçekten ülser etmiş gibi görünüyor. "Bizi kurtarabilecek şey: a) bir sürü para b) peşimizdeki genç piliçler olacaktır. Yirmilerinde bunu görüntünle, otuzlarında kişiliğinle becerebilirsin ama kırklarına geldiğinde ya zengin ya da ünlü olman gerekir. İş bu kadar basit. Herkes benim tutkulu olduğumu sanıyor ama değilim. Ben yalnızca işi sürdürme peşindeyim, bir çeşit kriz yönetimi."

Bana böyle içini açışından rahatsız oluyorum çünkü bu nihilist kabadayılığın altında amcık herifin gerçekten samimi olduğunu biliyorum. Bu işi onun elinden alabilir miyim? Kulağa çok haince geliyor. Ama *o* benden ne almış olacaktı, Begbie ile karşılaşsaydım eğer? Yo, Sick Boy tam

bir amcık. Yalnızca pis bir orospu çocuğu değil, aynı zamanda ultra bencil, amına koyayım. Köpekbalıklarıyla yüzüyorsanız hayatta kalmanın tek yolu içlerindeki en büyük köpekbalığı olmaktır.

Ama tuhaf bir biçimde benim gerekçelerimi anlayabiliyor, Britanya'yı terk etmekte haklı olduğumu falan söylüyor. "Burası artık ölmüş, varlıklı ya da zengin değilsen üçüncü sınıf vatandaşsın. Şu anda hayat Amerika'da," diyor, "oraya gitmem lazım, kendi kilisemi kurup o saftorik, enayi Yankileri bir güzel sömürmem lazım."

Nikki inanmakta güçlük çekermiş gibi bir yüz ifadesiyle gelip bana diyor ki: "Simon ve mutfak mı? Çok kötü bir bileşim." Sonra ona bakıyor: " ... Yaramazlık *yapmıyorsun* değil mi?"

"İbreti alem için," diyor Simon, "Neyse, hadi gel Rents, içerideki cemaate katılalım. Bütün hatunlar Temps'e kalmasın."

Masaya dönünce Sick Boy, Gav ve ben Who'nun *Just A Boy* şarkısının sözleriyle ilgili eski usul bir tartışmaya girişiyoruz. "'I'd know better now, giving it all away' diye gider," diyor Sick Boy büyük bir inançla.

"Hayır," diye başını sallıyor Gav, "'I know better now' der orada."

Ben elimi kaldırıyorum. "Savunmakta olduğunuz farklı görüşler şarkının esas anlamını zedelemeyen, ikincil öneme haiz zırvalıklardır. Oturup doğru dürüst dinleyecek olursanız, '*I'm no* better now' dediğini anlarsınız. Yani eskisinden daha iyi değilim, gene aynıyım, hiçbir şey öğrenmedim babından."

"Saçmalama," diye şarlıyor Sick Boy, "bu şarkı zaten elde edilen olgunluk ve içgörüyle geçmişe yeniden bakmaktan bahsediyor."

"Evet," diyor Gav de, "yani 'şimdiki aklım olsaydı' falan gibi bir şey."

"Hayır. İkiniz de yanlış anlamışsınız," diye karşı çıkıyorum, "Daltry'nin vokallerini dinleyin. Bu bir ağıt, şarkıda bir yenilgi hissi var; sonunda sınırlarını anlamış olan bir herifin hikâyesi. 'I'm no better now' diyor - çünkü hâlâ o kafayı yemiş amcığım, hiç değişmedim gibisinden."

Sick Boy birdenbire delirip, çok önemli bir şey tartışıyormuşuz gibi öfkeye kapılıyor. "Senin ağzından ne bok çıktığını sikindirik kulakların

duymuyor Rents," deyip Gav'e dönüyor, "Söyle ona, Gav, söylesene!

Bizim Bay Williamson olayı biraz kişisel algılıyor sanki. Dianne araya girene kadar tartışmaya devam ediyoruz: "Böyle dandik bir şey yüzünden nasıl tartışırsınız?" diyerek başını sallayıp Nikki ile Sarah'ya bakıyor Dianne, "Bunların kafasının içinde bir gün geçirmek isterdim, bütün o pisliklerin orada yüzüp duruşu nasıl bir his, anlamak için," derken tek eliyle kaşımı okşayıp ötekini bacağıma atıyor.

"Bence bir saat yeter de artar bile," diye lafı uzatıyor Sarah.

"Evet," diye atılıyor Sick Boy. Nasıl sapıttığımızı fark etmiş, bana gülümsüyor: "Eskiden olsa Begbie şöyle derdi, 'Bunların hepsi saçmalık, beni kıl ediyonuz, onun için ya susarsınız ya da dudaklarınızı patlatırım, amına koyiim."

"Evet, bazen fazla demokrasi de iyi bir şey değil," diye gülüyor Gav.

"Bu Begbie gerçekten nevi şahsına münhasır biriymiş. Onunla tanışmak isterdim," diyor Nikki.

Sick Boy başını sallıyor. "Hayır, istemezdin. Yani, kızlardan pek hoşlanmaz da," deyip gülünce Gav'le ikimiz kıkırdamaya başlıyoruz.

Çok geçmeden Nikki Cannes'dan bahsetmeye başlıyor, Dianne'in anlattığına göre şu anda başlıca konusu buymuş. Sarah ile Gav atışmaya başlıyorlar. Dianne ve ben kalkma vaktinin geldiğine karar veriyoruz, Dianne tezinden bir kopya daha basması gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveliyor. Maalesef, Nikki ve Sick Boy da taksiyi bizimle paylaşmaya karar veriyor.

"Bu Sarah çok düzgün bir hatun, amına koyayım," diyor Sick Boy.

"Yaa, değil mi?" diye ciyaklıyor Nikki. Yüzü alkolden kızarmış ve ter içinde.

"Dörtlü yapmayı teklif ettim ama o istemedi," diyerek şüphelerimi doğruluyor Sick Boy. "Sanırım Temps de biraz sıkıcı bu konuda," diye ekliyor. Sonra Dianne'e dönüyor: "Sana hiç sormadım Di, senden hoşlanmadığım için değil ama senin yanında bir de bonus veriyorlar ve Rents'le aynı yatakta olma düşüncesi..."

Amcık herifin bu konuyu çıtlattığını Dianne'e çoktan anlatmıştım. Dianne ona dondurucu bakışlar fırlatıp bayağı sarhoş olan Nikki ile konuşmaya başlıyor. Merdivenleri çıkıp odalarımıza gidiyoruz ve Terry'nin deyimiyle Nikki ile Sicky'nin sarhoş bir ağız dalaşına girmesine kulak misafiri oluyoruz.

Dianne banyodayken tezinin son halinin bir kopyasını okuyorum. Çoğunu anlayamıyorum ve bu bence iyi bir şey ama yeterince akademik görünüyor; araştırma sonuçları, referanslar, dipnotlar, kapsamlı bir kaynakça, vs. Okuması da çok keyifli. "Mükemmel görünüyor," diyorum odaya girerken, "Yani bu işlerden anladığım kadarıyla. Dışarıdan bir insan olarak okuması çok keyifli diyebilirim."

Dianne, "Geçeceğim ama çok yüksek bir not alamam herhalde," derken sesi hiç de üzgün çıkmıyor.

Tezi bittiğine göre şimdi ne yapacağından bahsetmeye başlıyoruz. Beni öpüp, "Dışarıdan insanlardan bahsetmiştin, değil mi?" derken fermuarımı açıp sertleşmekte olan sikimi çıkarıyor. Sıkıca tutarak diliyle dudaklarını yalıyor. "İşte bunu yapacağım," diyor. "Daha, daha, daha da çok yapacağım."

Düşünüyorum: zaten yaptığımızdan daha fazlasını yapmamız mümkün değil ki.

Uykuya dalıyoruz ve ertesi gün gene öğleden önce uyanamıyoruz. Yatağa iki fincan çay getirip Dianne'e her şeyi anlatma zamanının geldiğine karar veriyorum. Ve anlatıyorum. Ne kadarını biliyordu veya tahmin etmişti bilemiyorum ama çok şaşırmış görünmüyor, hiçbir zaman öyle görünmez zaten. Giyiniyorum, o yatakta otururken kotumu ve kabanımı üstüme geçiriyorum. "Yani şimdi yaklaşık on senedir görmediğin alkolik arkadaşını bulup ona nakit üç bin pound vermeye mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Bunu iyice düşündün mü?" diye soruyor esneyip gerinerek, "Sick Boy'la aynı fikirde olduğum pek vaki değildir ama bu kadar çok parayı bir anda verince çocuğa yardım etmek yerine zarar verebilirsin."

"Zaten onun parası. Ölene kadar içmek isterse onun bileceği iş," derken aslında yalnızca kendimi düşündüğümü, günahlarımdan kurtulmaya *ihtiyaç* duyduğumu biliyorum.

Soğuk sanki şehrin dokusuna işlemiş. Yaşlı kentin tam atlatamadığı bir hastalığa benziyor; havalar büyük bir ısrarla gaddar ve de buzlu Kuzey Denizi rüzgârlarının yardımıyla yeniden tam teşekküllü bir kışa dönüşme tehdidi savuruyor. Karanlık daha yeni çökmeye başladı ama Mile çok tekinsiz görünüyor. Arnavut kaldırımından zar zor ilerleyerek Close'u buluyorum. Dar ve basık bir geçitten geçerek etrafta birer kule gibi yükselen eski bloklarla çevrili küçük ve karanlık bir avluya çıkıyorum. New Town'a inen kısacık bir de yokuş var.

Avlu çok kalabalık; gözlerinde vahşi, travma geçirmiş bakışlar olan, sakallı ve ihtiyar bir adamın verdiği vaazı dinliyorlar. Burada bir sürü hanzo var ama AA ve NA'den[59] birçok rehabilitasyon vakası da göze çarpıyor. Uyuşturucu ihtiyacı ateşli ve taşkın bir Hıristiyanlık dozuyla yer değiştirmiş. Bir süre kalabalığı inceledikten sonra onu görüyorum; şimdi daha zayıf, tıraşlı ama iyileşmekte olan bir adam gibi görünüyor, çünkü öyle, üzerinde *iyileşmenin* getirdiği o durgunluk, nefsine hakim olmanın taşlaşmaya dönüştüğü o hâl var. Bu Rab McNaughton, yani Second Prize ve benim ona nakit olarak üç bin pound vermem gerek.

Dikkatle yanına yaklaşıyorum. Second Prize, Tommy ile, AIDS'den ölen eski bir arkadaşımızla çok yakındı. Beni Tommy'yi eroine alıştırmakla suçlamış, hatta bir seferinde üstüme saldırmıştı. Her zaman açık ve net bir doğası olmuştur bu adamın. "Second... Robert," diye çabucak düzeltiyorum.

Biraz bana baktıktan sonra tanıdığını gözlerinden geçen küçümseyici bakışlardan anlıyorum, sonra gene vaize dönüyor, gözleri yanarak, adamın söylediği her kelimeyi yutarak uygun yerlerde "amin" demeye devam ediyor.

"Nasıl gidiyor?" diyerek onu konuşmaya zorluyorum.

Dikkatini bir an için bana yönelterek, "Ne istiyosun?" diye soruyor.

"Bende sana ait bir şey var," diyorum. "Sana borçlandığım para..." elimi paltomun cebine atıp cüzdanı ellerken durumun kesinlikle *çok* saçma olduğunu düşünüyorum.

Second Prize dönüp yüzüme bakıyor. "O parayla n'apabileceğini çok iyi biliyosun. Sen şeytanın ta kendisisin; sen, Begbie, pornocu Simon Williamson, Canki Murphy... hepiniz şeytansınız. Hepiniz şeytanla işbirliği yapmış katillersiniz. Şeytan Leith limanında yaşıyo, sizler de onun işçilerisiniz. Orası cehennem..." diyor gözlerini semaya çevirerek.

Gülmekle öfkelenmek arasında gidip gelirken salak saçma konuştuğunu söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Bak, ben bu parayı sana vermek istiyorum, yalnızca al ve sonraki hayatımıza kadar görüşmeyelim," diyerek para destesini cebine tıkıştırıyorum. Kıvırcık saçlı, ağır bir Belfast aksanıyla konuşan, şişman, iri yarı bir kadın yanımıza geliyor: "N'oluyo burda? N'oldu Raburt?"

Second Prize desteyi cebinden çıkarıp yüzümün önünde sallıyor. "Bu! İşte bu oluyo! Beni bu pislikle satın alabiliceğini mi sanıyosun? Begbie ile ikiniz, sessizliğimi mi satın alıcaksınız? Öldürmek günahtır!" diyor alev saçan gözlerle. Sonra suratıma doğru bağırırken ağzından salyalar saçarak sinirlerimi iyice laçka ediyor: "ÖLDÜRMEK EN BÜYÜK GÜNAHTIR!"

Parayı havaya fırlatınca banknotlar rüzgârda döne döne yere doğru süzülüyor. Kalabalık bir anda neler olduğunu fark ediyor. Sırtındaki palto leş gibi olmuş, kir tabakasıyla kaplı bir adam ellilik bir banknotu yakalayıp ışığa tutuyor. Çıtırın teki arnavut kaldırımına atlıyor ve çok geçmeden herkes vaazı boş verip gözü dönmüş bir halde paraları toplamaya, uçuşan banknotları gören vaiz de vaazını unutup ötekilerle birlikte koşuşturmaya başlıyor. Ben de geriye çekilip yakaladığım iki avuç dolusu banknotu cebime atıyorum. Kendi parasıyla istediğini yapar ama o dağıtmayı seçtiyse ben de payıma düşeni alırım tabii. Şehirdeki hanzo nüfusunun yarısını ihya ettiğimi ve rehabilitasyon vakalarının trenini kayaya çarptırdığımı düşünerek dar geçitten yürüyüp Close tarafından Mile'a çıkıyorum.

Dianne'e döndüğümde Sick Boy hâlâ orada, vücudu sırılsıklam, beline bir havlu dolamış. "Yarın Cannes'a yolculuk var," diyerek gülümsüyor.

"Sizinle buluşmak için sabırsızlanıyorum," diyorum, "Dam işi tam bir angarya ama yapmam lazım. Uçak kaçta?"

On birde olduğunu söyleyince ertesi gün havaalanına giderken Nikki ile birlikte taksi tutuyoruz. Sick Boy kahvaltının üstüne kokain yaptıktan sonra

taksinin arka koltuğunda Franck Sauzee hikâyeleri anlatarak bir çizgi daha çiziyor. "Adam siktiğimin Tanrısı Renton, tam da siktiğimin Tanrısı. Geçen gün elinde bir şişe pahalı şarapla Valvoa ve Crolla'dan çıkarken gördüm ve içimden dedim ki, senelerdir Easter Caddesi'nde eksikliğini çektiğimiz şey bu işte, böyle bir klas," diye zırvalarken gözleri fer fecir okuyor, arada dişlerini gıcırdatıyor. Nikki acayip taşlaşmış ve Cannes ateşiyle dolu, Sicky'nin ne durumda olduğunun pek farkında değil. Yarım uçağıyla Amsterdam'a gideceğimi söyleyerek onlardan ayrılıyorum. Ama aslında Frankfurt'a gidiyorum ben, oradan da, aktarmalı olarak, Zürih'e.

İsviçre acayip sıkıcı bir yer. Burada yaşadığını duyunca Bowie'ye bütün saygımı kaybettim. Ama bankalar kusursuz. Gerçekten hiç soru sormuyorlar. Bananazurri hesabındaki paraların Citibank'ta açtığım bir hesaba aktarılması için bir form imzalarken kimsenin gıkı çıkmıyor. Toparlak, takım elbiseli, gözlüklü bankacı çocuğun sorduğu tek soru: "Bu hesabı açık tutmak istiyor musunuz?"

"Evet," diyorum, "film yapımcılığı işine girdiğimiz için paralara anında ulaşabilmek istiyoruz yalnızca. Yeni filmimizi destekleyen yatırımcılar sayesinde eski hesaplar yakında yeniden dolacak."

"Film finansmanı konusunda uzmanlık sahibiyiz. Bir dahaki gelişinizde sizin ya da ortağınız Bay Williamson'ın Gustave'la görüşmesi yararlı olabilir, Bay Renton. Bu şirket hesabıyla ortak bir film yapım hesabı açabiliriz, böylece alacaklılara anında çekle ödeme yapma kolaylığına sahip olursunuz."

"Hmm... enteresan. Her şeyi tek çatı altında toplamak bizim için daha pratik olur herhalde," diyorum saatime bakarak. Şüphe uyandırmak istemem ama zaman kaybetmemem gerek. "Bu konuyu etraflıca görüşelim ama şu anda uçağıma yetişmeliyim..."

Çocuk, "Elbette... pardon..." diyor ve işlem hızlandırılıyor.

İşte bu kadar kolay oluyor. Edinburgh'a dönerken Sick Boy'un Cannes'daki halini düşünmeden duramıyorum.

72. "... koca dalgalar..."

British Airways Business Class'ın Glasgow'dan kalkan aktarmasız uçağıyla Cote d'Azur'e uçuyoruz. Açık ve masmavi bir gökyüzünde Nice havaalanına yaklaşırken koca dalgaların altın rengi sahillere vuruşunu izliyorum. İnişe geçtiğimizde emniyet kemeri ışıkları yanıyor ama Simon dördüncü kez tuvalete giderek heyecan ve merak içinde geri dönüyor. "İşte bu, Nikki, işte bu. Alavere dalavere görmek ister misin, aşk, intikam ve nefret?"

"Pek sayılmaz..." diyorum ve *Elle*'imin üstünden titreşen burun deliklerine bakıyorım. Kılların üzerinde kokain parçacıkları var.

"Amcıklar neye uğradığını şaşıracak. Hayatlarında böylesini görmemişlerdir," diyerek sürekli çektiği burnunu kaşıyor. Sonra adeta acı çeker gibi bana bakıp yanağımdan öpüyor. "Sen bir sanat eserisin yavrum," diyor yüksek sesle. Bukalemun gözleri etrafı kolaçan etmeye başlıyor ve uzun kıvırcık saçlı, siyah gözlüklerini başına takmış, Prada ceketli bir kıza kenetleniyor. Parmağıyla kızı gösterip yüksek sesle, "Şuna bak," diyor, "kötü Manchester perması her şeyi mahvetmiş. Eminim reklam işindedir. Kuaförünü sepetlemesi lazım... hayır, aslında amcık herifi vurması lazım!" derken çenesi meydan okurcasına öne fırlıyor ve birkaç kişi söylenerek başını çeviriyor.

Alçak sesle konuşmasını söylemenin beyhude olacağını bildiğim için gülümsemekle yetiniyorum. Sonra beni esir alıp hayat hikâyesini anlatmaya başlıyor.

"Begbie bardağı fırlattı, hatunun kafası yarıldı... havalı tüfekle amcıklara ateş ederdim... Renton çocukken hayvanlara eziyet ederdi, bir şey vardı herifte... büyüyünce seri katil olacağını zannederdik... Murphy benim oyuncak Coventry City futbol takımımı çalmıştı... sonra amcık herifin evinde gördüm, *nasıl olmuşsa* benimki kaybolur kaybolmaz o kendine yeni bir tane alıvermiş... ailem zengin değildi... benim için önemli bir yatırımdı... annem, o asil, azize gibi kadın, 'Yeni aldığımız o cici takım nerde oğluşum?'

diye sordu... Ne diyebilirdim ki? 'Pasaklının evinde anne. Biz burada konuşurken bile o futbolcular hırsız bir pasaklının evindeki eski, aşınmış marleylerin üstünde sürünüyor, amına koyayım, yatak odalarına dalıp taciz edecek çocuk arayan gözü dönmüş, ayyaş varoş takımının ayakları altında dolanıyor...' Bunu anneme nasıl söyleyebilirdim? Murphy'nin evi tam bir bataklıktı, amına koyayım..."

Uçaktan indiğimize çok memnunum. Bavullarımızı alınca Simon dosdoğru taksi durağına gidiyor. "Easy Jet'le gelenleri beklemeyecek miyiz?" diye soruyorum.

"Hiç sanmıyorum nedense..." diyor çekinerek. "Bak Nikki, şey, Carlton doluydu, ben de onlara Beverly'de yer ayırttım. Orası da merkezi bir yer."

"Daha mı ucuz?"

"Öyle de diyebiliriz," diye sırıtıyor. "Bizim süitin geceliği dört yüz pound, onlarınki kişi başı yirmi sekiz."

Numara yaptığımı fark etmemesini umarak başımı iğrenmişim gibi iki yana sallıyorum.

"Ama benim iş için etkileyici bir yere ihtiyacım var..." diye karşı çıkıyor. "Bir sıçan deliğinde kalmak yanlış imaj yaratır... Beverly sıçan deliği değil tabii ama."

"Bence öyledir," diyorum. "Bu çok ayrımcı bir tavır Simon, bizim bir ekip olmamız gerekiyor."

"Lochend ve Wester Hailes'den bahsediyoruz burada. Onlara zaten lüks gelecektir! Ben onları düşünüyorum Nikki, kendilerini sudan çıkmış balık gibi hissedecekler. Curtis'in Carlton'da kaldığını hayal edebiliyor musun cidden? Mel'i, hem de o dövmeleriyle? Hayır, ne kendimi ne de onları utandırmak istemem," diyor kibirle. Başı havada, gözlükleri gözünde, bagaj arabasını taksi durağına doğru itiyoruz.

"Çok züppesin, Simon," diyerek yüksek perdeden kahkahalar atıyorum.

"Saçmalama. Ben Leith'den geliyorum, nasıl züppe olabilirim ki? Olsam olsam sosyalist olurum ben. Yalnızca iş dünyasının politikalarına göre hareket ediyorum, o kadar," diye şarlıyor, sonra bir kez daha tekrarlıyor,

"Renton beni ekmese iyi olur, çünkü o zaman bir oda boşa gidecek... neyse ki erken davranıp Carlton'daki rezervasyonunu iptal ettim, şimdi onun odası da Beverly'de... amcık herif, o kadar iyi bir şeyi hak etmiyor..."

"Mark iyi biri. Dianne'le çıkıyor ve o da çok şeker bir kız."

"Doğrudur ama istediğinde tam bir pislik olabilir. Onu benim kadar iyi tanımıyorsun, ben Rents'le birlikte büyüdüm. Onu tanırım. Pisliğin tekidir. Hepimiz öyleyiz."

"Kendine bu kadar az mı saygı duyuyorsun, Simon? Hiç beklemezdim."

Denizden çıkan bir köpek gibi kafasını sallıyor. "Bu benim için kötü bir şey değil ki," diyor. "Ama onu avucumun içi gibi bilirim. Dianne'i arkadaşın olarak görüyorsan cüzdanına dikkat etmesini söyle."

Taksiye binip kalabalık sahil yolundan Carlton'a gidiyoruz. "Aslında Hotel Du Cap'da yer ayırtacaktım," diye açıklama yapıyor Simon, "ama merkezden çok uzakta olduğu için bir sürü taksi parası vermek zorunda kalırdık. Burası tam La Croisette'in ortasında," diyerek beni bilgilendirirken, Latin Amerikalı miskin taksi şoförüne de etkileyici bir Franızca'yla talimatlar veriyor: "Vite! Je suis très presse! Est-ce qu'il y a un itinéraire de dégagement?"[60]

Sonunda otele varıyoruz ve taksiden iniyorum. İki kapıcı bavullarımıza saldırıyor. "Otelde mi kalacaksınız, Mösyö, Matmazel?"

"Oui, merci,"[61] diyorum ama Simon yerinden kıpırdamadan denize doğru bakarak La Croisette'te sıralanıp on yedinci yüzyıldan kalma büyük, parıltılı, beyaz otel binasına dönen kalabalığı izliyor. "Simon iyi misin?"

Ray Ban'lerini çıkarıp sarı keten ceketinin üst cebine koyuyor. "Bu ânı yaşamama izin ver," deyip burnunu çekerek elimi sıktığında gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum.

Otele girince siyah ve altın rengi sütunların egemenliğindeki nefes kesici bir ihtişamla karşılaşıyoruz. İçeride üç renk mermer göze çarpıyor: gri, turuncu ve beyaz; hepsi de cömert bir biçimde altın varaklı yaprak kabartmalarıyla süslenmiş. Pirinç zincirlerden insana hükmeder gibi sarkan

kristal avizeler, mermer zemin, beyaz duvarlar ve kemerli kapılar; hepsi de varlık ve klas diye bağırıyor.

Odadaki kalın halıda yürürken sanki pekmezin üstünde yürüyorsunuz. Devasa bir yatak ve elli kanallı bir televizyonumuz var. Koca banyo her çeşit tuvalet malzemesiyle tıka basa doldurulmuş ve buz kovasının içinde bir şişe hediye Rose de Provence duruyor; Simon şişeyi açıyor, iki kadeh doldurup deniz manzaralı balkona götürüyor. Dışarıyı seyrederken insanların otelden bayağı etkilendiklerini görebiliyorum. Deniz kenarında yürüyerek bize bakıyorlar. Simon yine gözlüklerini takıp insanları izlemeye çıkmış olan turistlere yorgun bir tavırla el sallıyor, onlar da birbirlerini dürtüp fotoğraf makineleriyle resimlerimizi çekiyor! Kim olduğumuzu zannediyorlar acaba?

Balkonda, dünyanın merkezinde, memnun mesut, roze şarap içerek dinlenirken sıcak hava, uçaktan kalma yorgunluk hissi ve dün gece Gav'de içtiğim şarap ile birleşerek başımı döndürüyor.

Ama işte buradayız. Buradayım. Bir oyuncu, siktiğimin bir starı olarak, burada, Cannes'dayım. "Şu anda burada başka kimler kalıyordur acaba? Tom Cruise? Leonardo Di Caprio? Brad Pitt? Belki de tam yanımızdaki odada!"

Simon omuz silkip cebini açıyor. Tembel tembel, "Kimse kim. Bizim planımıza uymak zorundalar," diyerek cepten birini arıyor. "Mel! Geldin mi... harika. Curtis yaramazlık yapmıyor, değil mi? ... güzel ... keyfinize bakın, biz sizi saat yedide ararız. Gösteriden sonra parti var, bizi davet ettirmeye çalışacağım... çok fazla içmeyin... peki, tamam... plaja gidin ya da televizyon izleyin işte... saat yedide sizin otelin lobisinde buluşuruz... Tamam," deyip telefonu kapadıktan sonra, "Nankör karı," diye homurdanıp Mel'i taklit etmeye başlıyor: "Curtis'le bende hiç para yok Simon, paramız olmadan nası alışverişe çıkıcaz?"

Kendimi çok yorgun hissediyorum. "Ben bir saat kadar uzanacağım Simon," deyip odaya giriyorum.

"Tamam," deyip o da peşimden geliyor.

Simon televizyondaki kanallardan bir porno film seçiyor. Filmin adı *Arkadan Giriş: Çıkış Kapısından İçeri.* "Çok manyak bir şey, Led Zeppelin

albümünün[62] anal sekse gönderme yaptığını daha önce hiç fark etmemiştim. Page'in ileriyi gören bir adam olduğu fikrimi doğruluyor, bilirsin, şu Crowley şiirleri falan işte."

"Bunu neden seyrediyoruz..." diye mırıldanırken gözümden uyku akıyor.

"Bir, azmak için, iki, rakiplerimizi tanımak için. Şuna baksana!"

Kadının teki sırtüstü yatmış sikiliyor. Açı genişledikçe bacaklarının adam tarafından omuzlarına tutturulduğunu görüyoruz. Adam kadının göt deliğine ulaşabilmek için bu kadar zorluyormuş hissi yaratılıyor ama bu açıdan bakınca hangi deliğe soktuğunu göremiyorsunuz. Kadının bileklerinde jilet izleri olduğunu fark ediyorum, bazıları sararmak üzere. Rahatsız edici olmaktan çok bayağı bir görüntü; filme karşı duyduğum bir parça ilgiyi de yitirerek uyuklamaya başlıyorum. Gerçek şu ki, başkalarının sikişmesini izlemek hiç ilgimi çekmiyor, çok sıkıcı geliyor. Yatak çok rahat, bornoz da öyle. Sızıyorum...

Hafiften üşüyerek uyandığımda bornozumun önünü açılmış, kemerini çözülmüş ve Sick Boy'u yatakta üstüme çömelmiş manyaklar gibi otuzbir çekerken buluyorum. Hemen bornozu üstüme çekiyorum.

"Siktir... her şeyi berbat ettin," diyor suçlayan bir ses tonuyla, soluk soluğa.

"Ne... üstümde otuzbir mi çekiyordun!"

"Evet?"

Alarma geçerek yatakta dikiliyorum. "Mavi ruj sürüp ölü taklidi yapmamı da ister misin?"

"Öf, hayır ya," diyor, "nekrofili olayı değil bu, daha masum bir şey. Senin için bir hediye olacaktı! *Uyuyan Güzel*'i hiç duymadın mı sen, amına koyayım?"

"Benimle sevişmeyip oturup boktan bir porno izliyor, üstümde otuzbir çekiyorsun. Bu ne biçim hediye böyle, Simon?"

"Anlamıyorsun..." diye söylenip burnunu çekiyor, burnu musluk gibi, sonra şarlıyor, "Benim bir... bir bakış açısına ihtiyacım var."

"Senin daha az kok yapmaya ihtiyacın var, amına koyayım," diye bağırıyorum ama yarım ağız çünkü gerçekten uyumam lazım.

Tekrar dalmaya çalışırken hâlâ mızmızlandığını duyuyorum: "Heyyy... sen de çok fazla ot içip saçma sapan konuşuyorsun," diyor, "ama ben seni olduğun gibi seviyorum. Sakın değişme. Ot piliçler için uygun bir uyuşturucu, ot ve ex. Kok yapmaman beni mutlu ediyor. Erkek uyuşturucusu, kadınlar baş edemez. Şimdi ne diyeceğini biliyorum, cinsiyet ayrımcılığı yapma diyeceksin. Ama hayır, bu kadınla erkek arasındaki farkları bilmekten gelen ve kadının üstünlüğünü kabul eden bir gözlem sadece, yani feminist bir önerme. Onun için beni alkışla bebek, alkışla..." diyor odadan çıkarken.

Kapının çarptığını duyunca sikime şükürler olsun diyorum.

73. Dümen # 18.752

Daracık arka sokaklardan Croisset'e dönerken gördüğüm her şeyi inceleyerek beynime şehir planının silinmez bir kopyasını yerleştiriyorum. Islington Royal Highland Show'da inekleri inceleyen bir çiftçi gibi, kadınlara değer biçiyorum. Cinsel pazardaki piliçlerin gıdaklamalarını duyuyorum; etraflı bir inceleme ve değerlendirme için şöyle bir araştırıcı bakış atmak yeterli. Paralize olmuş sırıtışlarla oturmuş cep telefonlarıyla konuşan menajerler, götü kalkık alışverişçiler ve umut dolu turistler; hepsi de "sıradan" doymak bilmez bakışların hedefi oluyor.

Bu yapımcılık işi çok boktan bir iş. Neden pornoda durmalı ki, neden doğru dürüst bir film yapılmasın? Piyangodan biraz para kazan ve işe dal. Herkes böyle yapıyor. En tepedeki gangsterlerin hepsi, artık en iyi suçlunun eski suçlu olduğunun farkında. Sermaye bul ve kârlı olduğu sürece yasal iş yap. Başına bela almaya gerek yok, hapishaneler Begbie gibileri için, bütün o afra tafraya rağmen birer kaybeden ve kurban olmaktan kurtulamayan o insan türü için. Gençliğinde bir süre, yani işte altı ay içeride yatmak hayat tecrübesi edinmek için yeter de artar bile.

Ama altı ay boyunca beynin sikildikten sonra hâlâ bir şeyler öğrenmemişsen o zaman gerçekten sıçmışsın demektir. Hapishaneleri kimse sevmez ama bazı zavallı göt laleleri oralardan yeteri kadar nefret edemiyor bir türlü. Benim olmak istediğim yer Cannes. Bana seçenekler sunuyor. Yalnızca Leith ya da Hackney olmadığı için değil, coğrafi bir mesele de değil, benim şu andaki durumumla ilgili. Artık çaresiz durumda, satacak hiçbir şeyi olmayan dolandırıcı bir pezevenk değilim. Geçmişte ne kadar cool davranmış olursam olayım, önümü görememekten kaynaklanan o her an çaresizliğe ve umutsuzluğa kapılabilme olasılığından kendimi kurtaramıyordum. Kurtulamıyordum çünkü konu dümen çevirmek olunca sürekli çetelerle karşılaşıyordum ve benim elimde bu pazarda para edebilecek hiçbir şey yoktu. Sonunda, bir yığın terli vücudu bir araya getirip elde ettiğim sonucu filme aldığımda elimde satabileceğim bir şey, onların değer verebileceği bir şey oldu. Kendi yaptığım bir şey. Simon

Williamson'ın bir ürünü oldu, Sick Boy'un değil. Kişisel bir şey değil, sadece iş bu. Bir Simon David Williamson filmini pazarlıyorum.

Güneşlenip biraz dinlenmek için, belki hatunlarla biraz sohbet etmek için otele dönüyorum. Çok zamanımız yok ve oteldeki komedyen tip beni fitil ediyor; gecede dört yüz pound ödüyorsun ve ön taraftaki plajı kullanabilmek için zaten oraya alınmaması gereken, otel müşterisi olmaktan çok uzak varoşlar gibi yine de günde on beş pound vermek zorunda kalıyorsun.

Odaya girdiğimde Nikki kalkmış, zamanımız olmadığı için otelde bir şeyler atıştırıyoruz. Üstünde otuzbir çekişimden hiç söz etmiyor. Ona hediye vermek istediğim konusunda neredeyse ikna olmuş durumda. Hatunlar: onlardan başka ne beklenir ki? Her neyse, karnımızı doyurup *Yedi Kardeşe Yedi Sikiş* gösterisine gitmek için Mel'le Curtis'in kaldığı salaş otele yollanıyoruz.

Gösterimin yapılacağı sinema arka sokaklardan birinde, küçük ama şık bir mekân. Lars Lavish, Ben Dover, Linsey Drew ve Nina Hartley'nin (Nikki'nin kahramanı) gösterimi izleyeceklerine dair söylentiler var ama etrafta tanıdık bir yüze rastlayamıyorum. Yine de bayağı kalabalık, hatta ışıklar söndükten sonra bile salona birkaç kişi daha giriyor. Yarısı dolan salondaki izleyicilerin tepkisini ölçebilmek için onları incelemeye çalışıyorum.

O kadar yükselmişim ki çileğe ihtiyacım yok ama gene de kartımdan bir çizgi çekiyorum. Mel'le Curtis de bana katılıyor. Melanie perdede ilk kez çırılçıplak göründüğünde, "Vay," diye patlamaktan alamıyorum kendimi. Mel dirseğiyle kaburgalarımı çökertiyor. Ama esas etkiyi Nikki yaratıyor. O daracık likra elbiseyi çıkarıp tıraşlı kukusuyla kasıla kasıla ortalıkta dolaşmaya başladığı ilk anda havada bir elektriklenme oluyor. Kalabalıktan birkaç büyük alkış kopuyor, ben de dönüp utanç içinde oturup kalmış olan Nikki'nin elini sıkıyorum. Yine de en büyük numara Curtis, daha doğrusu Curtis'in siki. Sırık boyuyla perdede belirir belirmez birkaç 'vaay' duyuluyor ve bizim oğlanın ağzındaki koca dişlerin karanlıkta parladığını görüyorum.

Gösterimden sonra dışarı çıktığımızda millet hepimizi sıkıştırmaya, elimize kartlar tutuşturmaya, partilere davet etmeye başlıyor. Ama ben hangisine gideceğimi biliyorum; porno partisine değil, Croisset'teki

Marquee'de endüstrinin en büyüklerinin buluşacağı bir toplantıya katılacağım. Porno oyuncularının hepsi bu partiye gitmek için ölüyor ama ben dördümüzü davet ettirmeyi beceriyorum ve gidiyoruz.

Nikki birkaç içkiden sonra sarhoş olup beni gıcık etmeye başlıyor. "Neden o komik ses tonuyla konuşuyorsun Simon?" diye araya giriyor, ben Fox Searchlight'ta iyi bir pozisyonda olduğundan emin olduğum, uzun, sarı saçlı bir bebekle konuşurken. "Bana Cockney aksanını taklit ediyorsun der, sonra da uçaktan iner inmez aynı boku kendi yemeye başlar."

Foxy'deki kız tek kaşını kaldırınca dişlerimi sıkarak gülümsemeye çalışıyorum. "Ne aksanı Nicola? Ben hep böyle konuşurum," diyorum usulca.

Nikki dirseğiyle Mel'i dürtüyor: "Beğn heğp böğle konuşurumm Nikola. Adım Vilyımsoon. Şaymın Deyfid Vilyımsoon."

"Ya da Shick Boy!" diyerek kahkahalar atıyor Mel. Bu siktiğimin sapık, patavatsız, kıskanç cadolozları *Macbeth*'deki sikindirik cadılar gibi kıkırdamaya başlarken korkunç bir amcık yanımıza gelip Fox Searchlight'ı kolundan yakaladığı gibi yanımdan kaçırıyor.

Salak salak kıkırdayışları beni deli ediyor. "Yapabilmek için boktan hayatlarımızın son altı ayını harcadığımız bu boktan filmi tanıtma ve pazarlama çabalarımı baltalamak size bir şey kazandırıyordur eminim," diyorum kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından öfkeyle ve art arda çıkartarak, "ama ben bunun ne olduğunu anlıyorsam, götümü siksinler."

Aralarında bakışıp biraz susuyorlar. Sonra Melanie, "Ahhh..." diyor ve yeniden gülme krizine yakalanıyorlar. Siktirsinler, ben radarlarımı avlamaya çalıştığım Fox pilicine ayarlayarak tekrar kalabalığın arasına karışıyorum.

Helaya gidiyorum ve tam çilek yapacakken tuvaletlerden birine giren birkaç çocuğun arasına karışıp onlardan iki çizgi alıyorum. Şarjımı süper doldurmuş bir halde tekrar partiye döndüğümde Nikki ile Mel'i maganda tipli birkaç göt lalesiyle flörtöz tavırlar içinde yakalıyorum. Curtis ortadan kaybolmuş. Kızların yanına gidiyorum. Nikki ile çene çalan herif yaklaştığımı görerek soruyor: "Sen de kimsin?"

Herife iyice yaklaşıyorum. "Pilicime asıldığın için birazdan o siktiğimin burnunu kıracak olan amcığım ben," diyerek kolumu Nikki'nin omzuna atıyorum. Dallama herif biraz kabadayılık tasladıktan sonra ürkek ürkek uzaklaşıyor. Maalesef, içki alma numarasına yatan Nikki ile Mel de gidiyor. Yaptığım gösteriden hiç etkilenmedikleri belli.

Tekrar helaya gidiyorum. Demin çileğini benimle paylaşan çocuklardan biri ümit dolu gözlerle yanıma yaklaşıyor. "Kusura bakma abi, özel toplantı," diyorum.

"Haksızlık ama bu..." diye sızlanıyor.

"Post-demokrasi abi. Şimdi siktir olabilirsin," diye patlayıp kapıyı yüzüne çarparak burnumu pudralıyorum.

Çok geçmeden gene içerideyim, kuğu gibi ortalarda dolaşıp boy gösteriyorum. Aksanlı bir ses şovumu yarıda kesiyor: "Si-mon! Nasılsın dostum!"

İğrenç amcık, Miz, artık devrini tamamladı; tam ben saygısız, hatta kaba davranmaya hazırlanırken, "Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum," diyerek yanındaki tanıdık simalı, uzun boylu, bıyıklı herifi işaret ediyor. "Bu Lars Lavish."

Lars Lavish Avrupa'nın sonradan yapımcı olan en ünlü porno yıldızlarından biri. Sikiyle yapabildikleri tam bir efsane, ayrıca gonzo pornonun babası olarak da biliniyor; Paris, Kopenhag ve Amsterdam sokaklarından bulduğu kızları stüdyoya girip kendisiyle doğaçlama porno film çevirmek için kandırırmış. Adamın ikna kabiliyeti dillere destan. Kullandığı tek şey çekiciliği, ikna, nakit ve sik gücü. Geçenlerde en büyük dağıtıcılardan biriyle bir anlaşma imzaladı ve artık kendi adına çalışarak her istediğini yapabiliyor. Diğer bir deyişle, tam bir yıldız çarpmasına uğramış durumdayım, amına koyayım. Bu adam benim kahramanım, yol göstericim. Konuşmayı bırak, düşünemiyorum bile.

Lars Lavish.

"Lars," diye elini sıkıyorum, herifin o anda öteki kolunu Nikki'ye dolamış olması umurumda bile değil.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Simon," deyip sırıtarak Nikki'ye bakıyor. "Bu kız çok ateşli. En ateşlisi abi, yangın resmen! *Yedi Sikiş* abi, çok iyiydi! Filmin dağıtımı konusunu oturup ciddi ciddi konuşalım diyorum. Hatta sınırlı sayıda sinemaya dağıtım yapmayı düşünüyorum."

Ölmüşüm ve cennete gitmişim. "Ne zaman istersen, Lars, ne zaman istersen abi."

"Kartımı al. Beni ara lütfen," dedikten sonra Nikki'yi öpüp Miz'le birlikte kalabalığa karışıyor. Miz arkasına bakıp bana başıyla selam veriyor. Halinden memnun olduğu belli.

Çok geçmeden Nikki ile biraz tuhaf ve gergin bir tartışmaya girişiyoruz. "Neden *Loaded, FHM, Maxim* gibi erkek dergilerinin hepsi *Mayfair, Penthouse* ve *Playboy* gibi porno dergileriyle aynı? Kapakları çok şık ama içleri çıplak resimlerle dolu? Çünkü erkek dergileri otuzbirci erkekler içindir, yani aslında otuzbirci olan ama öyle değilmiş gibi davranan erkekler için. Hayal gücün ve cinselliğin varken nasıl otuzbirci olmazsın ki? Renton gibi birinin savunacağı boktan görüş, belli şeyleri düşünerek sertleşebildiği olacaktır, gidip hoş ve olgun kız arkadaşıyla hoş ve olgun bir şekilde tartışıp duyarlı bir pazarlık yaptıktan sonra fantezilerini sevgiyle, birbirlerine yardım ederek, karşılıklı fayda ve doyum sağlayan bir şekilde gerçekleştirirler..."

"Ama..."

"BUNLARIN HEPSİ SAÇMALIK! Hayır, ellemek, sikmek ve otuzbir çekmek için memelere ve götlere ihtiyacımız var, bunların bizim için ulaşılabilir ve tüketilebilir olmaları gerekiyor. Erkek olduğumuz için mi? Hayır. Tüketici olduğumuz için. Çünkü bunlar bizim sevdiğimiz şeyler, doğuştan ya da propaganda yoluyla bize değer, rahatlama ve doyum sağlayacağına inandığımız şeyler. Bunlara değer veriyoruz, bu yüzden de en azından elde edilebilir oldukları yanılsamasına kapılmamız gerekiyor. Memelerle götler; kokain, cips, hız motoru, arabalar, evler, bilgisayarlar, markalar, taklit tişörtler, hepsi aynı. Bu yüzden reklamcılık ve pornografi birbirine bu kadar yakın; ikisinin sattığı şey de elde edilebilirlik ve tüketilebilirlik yanılsaması, her şey kapitalizmin sonuçlarının yadsınmasından ibaret."

Nikki, "Bu sohbet beni baydı," diyerek çekip gidiyor.

Siktirsin. Benim kafam acayip güzel ve herkes, her şey, *benim* planlarıma uymak zorunda, amına koyayım.

74. "... katil sistit..."

Lars Lavish beni yatağa atmaya çalışıyor. Bu pornocular çok hödük, hayvansı bir sabit fikirlilikleri var. Sıkıcı ama yine de Simon'ın arkadaşlığından daha enteresan. Çocuk insanı canından bezdiren, kokainman bir baş belasına dönüştü. Ona çok sert davranmak istemiyorum çünkü bu onun gösterisi ve tadını çıkarması gerek; düşüşten önce gelen kendine inanç hesabı. Ama dayanılmaz durumda. Gördüğü her şeyle sikişmek istiyor, Curtis gibi ama Curtis gördüğü her şeyle cidden de sikişiyor. Havalı kızların hepsi kuyruğa girmiş, Marquee'deki dedikodu kazanında haberleri yayılan *o* siki bir kez olsun görebilmek için iğrenç derecede istekli, göz süze süze bekleşip duruyorlar. Çocuğun kasıntı yürüyüşünden sonunda o sik olmayı başardığını anlayabiliyorsunuz. Burger Bar'dan porno yıldızlığına giden yol işte.

Yanında bir kızla bir süredir kayıplardaydı, şimdi kızla birlikte tekrar ortalıkta. "Nasılsın Curt?"

"Süper," diyor kızın elinden çekiştirerek. Kızın gözleri yuvalarından uğramış, düz yürümeyi zar zor beceriyor. "Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum!"

Buna diyecek sözüm yok.

Curtis'i yanıma çekip kulağına fısıldıyorum: "O çocuklar hakkında neler dediğini hatırlıyor musun? Şu okul arkadaşların hakkında? Seninle yaratık diye alay edenler hani? Kim haklıymış bakalım?"

"Ben haklıymışım, onlar değilmiş," diyor. "Ama... keşke Danny, Philip falan da burda olup bunları görebilseydi. Çok hoşlarına giderdi."

Simon bunu duyup araya giriyor. "Londra'daki metro gibi abi. Yeterli sayıda insanın koyun olduğu gerçeğine göre hareket ediyorlar. Çöp kutusu koymuyorlar biliyorsun, çöpünü elinde taşımanı bekliyorlar senden. Ama ben öyle yapmıyorum, canımın istediği yere fırlatıp atıyorum. Ne kadar çok insan böyle davranırsa o kadar çabuk para verip çöp kutusu alırlar."

"Anlamadım ki..."

"Demek istediğim, çöpünü hiçbir zaman elinde taşıma abi, atıver gitsin, burası da böyle daha güzel, hiç çöp yok," diyor, kibirli kibirli.

Tanrı Sick Boy, Roni denen kızla ilgili bir şeyler geveleyip duruyor, kız Fox Searchlight'tan mıymış neymiş. "Roni yarın hepimizi Fox Searchlight'a davet etti," derken etrafa ışıklar saçıyor.

Simon'ı bir köşeye çekiyorum: "Onu hemen şimdi götürüp sik Simon, çok istekli görünüyor. Yoksa bu sadece burun romantizmi mi?"

"Geri kafalılık etme, Nikki," diyor küçümseyerek. "O yalnızca bu yarışın biletlerini kazanabilmek için bir araç."

Palavralarının bini bir para. Parti bitince bir kulübe uğruyoruz ama içerisi çok kalabalık, tek ayak üstünde durmaktan yorulup oteldeki süite dönmeye karar veriyoruz. "Burası süper," diyor Curtis, otelin ihtişamından etkilenerek.

Küçük grubumuz oldukça sert konuşan bir kapıcı tarafından durduruluyor: "Otelimizin konuklarından mısınız?"

"Hayır, bunu nasıl düşünebilirsin," diye cevaplıyor Simon ters ters. Üniformalı görevli bizi dışarı atmaya hazırlanırken odanın anahtarını çıkarıyor. "Konuk olmak biraz konukseverlikle karşılanmayı gerektirir, biraz temel insanlık bilgisi ve nezaket ile. Bu otelde kalıyoruz ama bize konuk denilemez."

Görevli bir şey söyleyecek gibi oluyor ama Simon pis bir kokuyu def eder gibi, bir el hareketiyle adamı susturarak yürümeye başlıyor. Ben de özür dileyen bir tebessümle peşinden gidiyorum, diğerleri de aynını yapıyor. Odaya girip barı boşaltıyoruz. Simon'ın Bayan Fox Searchlight'a karşı takındığı buyurgan ve yağcı tavır beni sinir ediyor. Birlikte kürekler dolusu kokain yapmaları insanı ürkütüyor.

"Bir porno film... ve buradaki star da Curtis mi?" diye soruyor kız böcek gözleriyle çocuğa bakarak. Curtis divana uzanırken Mel başını sallıyor.

"Evet, Curtis, Mel ve Nikki tabii," diyerek kızı aydınlatmaya tenezzül ediyor Sick Boy. "Porno esas kızların şovudur. Ama Curtis'in onu öteki bin-

santimi-bir-paraya oyunculardan ayıran bir özelliği var! Tabii ben de ufak bir rolde oynadım..."

"Sahiden miii..." diyor Bayan Searchlight, gözleriyle yiyiştiği Simon'ın kolunu okşayarak.

İkisinin bu yapış yapış flörtözlüğü çok fazla pamuk şeker yemiş gibi hissetmeme yol açıyor. Bir süre Sick Boy'un salyalarını akıtarak söylediklerini dinledikten sonra yatakta uykuya dalıyorum. Gece uyandığımda sidik torbam ağzına kadar dolu; katil sistit başlangıcını müjdeleyen uzun, dikenli, adeta cam kırıklarıyla dolu bir çiş yapmak için tuvalete doğru sendeliyorum. Mini bar boşalmış. Simon ve Fox Searchlight ortada yok, Curtis'le Mel birbirlerine sarılıp şezlongda sızmışlar ama kıyafetleri üstlerinde.

Klozete oturmuş zehirli sidiği içimden atmaya çalışıyorum. Oda servisini arayıp biraz Nurofen yollamalarını söylüyorum. Neyse ki çantamda Cylanol var, ondan bir kaşık alıyorum. Ama çok acı veriyor; uyuyamıyorum, ateşim var, ter içindeyim. Simon gelip halimi görüyor. "Nen var bebeğim?"

Ben anlatırken oda servisinden gelen çocuk içeri giriyor. Simon Nurofen'i getiriyor. "Hemen keser bir tanem, endişelenme... Cylanol'ünü aldın mı?

Cılız bir hareketle başımı sallıyorum.

"Roni ile sikişmedim, biliyorsun," diye açıklıyor telaşla, "yalnızca plajda biraz yürüyüş yaptık çünkü herkes sızmıştı. Ben artık monogam bir adamım bebek, yani, beyazperde dışında öyleyim en azından."

Plajda biraz yürüyüş yapmışlarmış. Kulağa o kadar romantik geliyor ki karıyı otel odasında bir güzel sikseydi daha iyiydi diye düşünüyorum. Mel ve Curt'ü görünce yanlarına gidip sarsarak uyandırıyor. "Neredeyse sabah oldu. Beverly'ye dönüp bizi biraz yalnız bırakır mısınız çocuklar? Lütfen?"

Mel yüzünü buruştursa da kalkıyor: "Tamam... hadi Curtis."

Curtis ayağa kalkınca gözümdeki yaşları görüyor. "Nikki'nin nesi var?"

"Kadınsal sorunlar. İyileşecek. Sizinle sonra buluşuruz," diyor Simon.

Ama Curtis ona kulak asmayıp yatağa geliyor. "Sen iyi misin, Nikki?"

Terli alnımdan öperken ne kadar endişeli olduğunu fark edip kollarımı onun o sıska beline doluyorum. Sonra Mel geliyor, ona da sarılıp öpüyorum. "Ben iyiyim, sanırım ilaçlar işe yaramaya başladı. Sistit olmuşum. Çok fazla şarapla içkiden. Galiba şampanya da pek iyi gelmiyor."

Gittiklerinde Simon'la yatağa giriyoruz, ben acıdan, o kokainden, kasılmış ve gergin halde, sırt sırta yatıyoruz.

Sonunda rahatlamaya ve yatağa gömülmeye başlıyorum. Etraftaki hareketten rahatsız olup uyandığımda öğlen olmuş. Simon gelip yatağa oturuyor, elinde bir tepsi var: *croissant*lar, kahve, portakal suyu, dürüm, taze meyve. "Daha iyice misin?" diye soruyor beni öperek.

"Evet, epey," diyerek gözlerine bakıyorum, ikimiz de suspus oluyoruz.

Bir süre sonra elimi sıkarak konuşmaya başlıyor: "Nikki, dün gece korkunç davrandım," diyor. "Yalnızca içki ya da çilek yüzünden değil, olay yüzündendi. Her şeyin kusursuz olmasını istedim ve tam bir kontrol manyağı, faşist gibi davrandım."

"Bu yeni bir şey değil ki," diye görüş bildiriyorum.

"Bu gece kendimi affettirmek istiyorum, hep beraber Fox Searchlight partisine gitmeden önce," derken yüzü koca bir sırıtışla ikiye bölünüyor. "Müthiş haberlerim var."

Adam parıl parıl parlıyor resmen. Sormam lazım. "Neymiş?"

"Erotik Film Festivali ödülleri için en iyi film dalında aday gösterilmişiz! Bu sabah aradılar!"

"Vay... bu çok... harika," derken duyuyorum kendimi.

"Tabii ki öyle, amına koyayım," diyor Simon neşeyle. "Ayrıca sen, bendeniz ve Curtis, en iyi çıkış yapan sanatçı kategorisinde aday olmuşuz. Kadın oyuncu, yönetmen ve erkek oyuncu olarak."

Koca bir sevinç dalgasının içindeyim, neredeyse tavana sıçrayacağım.

Simon adaylığımızı kutlamak için beni yemeğe çıkarıyor. "Yalnızca Cannes'daki değil, Fransa'daki en iyi lokantalardan biri. Ve tabii ki bu, dünyadaki en iyi lokanta olduğu anlamına geliyor."

Üzerimde parıltılı, bezelye yeşili, Prada bir elbise ve ayaklarımda yüksek topuklu Gucci ayakkabılar var. Saçlarımı topuz yapıp aksesuar olarak bir çift küçük altın küpe, bir kolye ve birkaç bilezik kullanıyorum. Simon pamuklu kumaştan sarı bir takım elbiseyle beyaz gömlek giymiş, bana bakarak başını iki yana sallıyor. "İnsan kadınsılığın ne demek olduğunu sana bakınca anlıyor," diyor hayranlıktan dili tutulmuş gibi.

Dün gece aynı şeyi Fox Searchlight'a da söyledin mi diye sormak istesem de çenemi tutuyorum çünkü bu ânın büyüsünü bozmak istemem. Buradayız, şimdi ve bunun sonsuza kadar böyle sürmeyeceğini biliyorum.

Aşçılığın yüksek sanat düzeyine çıkartılarak yüceltildiği küçük bir Provence lokantası; her şey mükemmel. *Amuse-bouches*'dan muhteşem bir *homard bleu'*ye, *suc lies de truffe noire et basilic pilé*'e, mürekkepli bir trüf sosuyla kaplanmış *demi-deuil* piliç göğsüne ve *piéce de résistance*'a, yani çıtır yeşil salatayı kaplayan o trüf dağına kadar. Harika.

Tatlı olarak yanında cömert bir sıvı çikolata fincanı ve içine batırmak için *brioche* ile birlikte gelen *coffee-chocolate coupe glacee* seçiyorum. Bütün bunlar bir şişe şampanya, yani 'Cristal' *Louis Roederer*, bir *Clos du Bois* Chardonnay ve iki büyük Remi Martin konyakla birlikte mideye indiriliyor.

Kendimizden geçmiş bir halde, kafasını gözünü yararak, peltek peltek, baştan çıkartıcı bir Fransızca ile konuşurken Simon'ın cebi çalıyor, yeşil olan. Telefonları hiçbir zaman kapatamama huyu çok sinirime dokunuyor. "Alo?"

Yaşadığımız ânın içine edilmiş olmasından bayağı bir rahatsız olarak, "Kimmiş?" diye tıslıyorum.

Simon eliyle ahizeyi kapatıyor. Bir an için endişeli görünüyor, sonra gülümsemeye başlıyor. "Francois. Leith'deki poker okuluyla ilgili en son havadisleri veriyor. Ajandamı iki kere işaretlemeyi nasıl da unutmuşum." Telefonda konuşurken, sesi gayet sakin. "Ben Fransa'dayım, Frank, Cannes Film Festivali'ne geldim."

Öbür taraftan keskin bir vızıltı duyuluyor. Simon telefonu kulağından uzakta tutuyor. Sonra bana göz kırpıp öbür eliyle kulağını tıkayarak bağırmaya başlıyor: "Frank? Orada mısın? Alo?"

Eliyle ahizeyi kapatıp kıkırdıyor: "Francois küplere bindi. Cannes Film Festivali'yle poker okulunun çakıştığını unutacağıma her zaman güvenebilirsin. Hemen helikopter kiralayıp Leith'e gitmem lazım," diye kıs kıs gülerken omuzları titriyor ve artık ben de gülmeye başlıyorum. "Hâlâ orada mısın, Frank?" diye bağırıyor telefona. Sonra tırnaklarını ahizenin deliklerine sürtüyor. "Seni duyamıyorum, hat çok kötü. Ben seni sonra ararım," deyip telefonu kapıyor. "Öyle denyo bir herif ki ondan nefret bile edemiyorsun. Nefret ötesi bir durum," diyor hayranlıkla. "Bu adam sevginin de nefretin de ötesinde... o yalnızca... var."

Sonra masanın üzerinden elimi tutuyor. "Öyle bir adamla senin gibi birisi nasıl olur da aynı dünyada var olabilir? Dünya gezegeni böyle bir insan çeşitliliğini nasıl yaratmış acaba?"

Tekrar birbirimizin içine düşüyoruz. Simon arada bir o kibirli, dondurucu bakışlarını salonda gezdirmeyi ihmal etmiyor ama daha çok iki suç ortağı gibi gözlerimizle yiyişiyor, ruhlarımızla dans edip oynuyoruz. Böyle bir yakınlık yaşadıktan sonra sikişmek tam tersi etki yaratır. Neredeyse.

"Ötekilerle buluşmadan önce otele uğrayacak vaktimiz var mı?" diye soruyorum.

"Ben yaratırım," diyerek cebini sallıyor Simon.

Tuvalete gidip parmaklarımı boğazıma sokuyorum, yediklerimi çıkarıp gargara yapıyorum. Yemek harikaydı ama gerçekten sindiremeyeceğim kadar besleyici ve şişmanlatıcı. Birçok modern, zeki ve düşünen kadın gibi ben de Jung'cuyum ama Freud bir konuda haklıydı, o da şişman insanlardan nefret edişi. Herhalde mutlu ve uyumlu oldukları, cebini sıska nevrotikler kadar iyi dolduramadıkları için. Ama şimdi, şu anda, mutluyum. Hem pastamı yiyip eğlendim hem de bana zarar vermeden kusup içimden çıkardım işte.

İçeriye döndüğümde bir olay yaşanıyor ve gitgide artan bir huzursuzluk içinde olayın tam da bizim masada cereyan ettiğini görüyorum.

"Bu kartın limiti dolmuş olamaz, kesinlikle mümkün değil, amına koyayım," diye bağırıyor Simon. Yüzü içkiden ve herhalde kokainden kıpkırmızı.

"Ama lütfen, Mösyö..."

"BENİ ANLADIĞINIZI SANMIYORUM! BU KESİNLİKLE MÜMKÜN DEĞİL DEDİM!"

"Fakat Mösyö, lütfen..."

Simon'ın sesi hafif bir tıslamaya dönüşüyor. "Bana Mösyö deyip durma, fraklı amcık seni! Burada Cruise'u istiyor musunuz? Di Caprio'nun burada yemesini istiyor musunuz? Yarın burada Billy Bob Thornton'la buluşup büyük bir projeyi konuşacaktık, amına koyayım..."

"Simon!" diye sesleniyorum, "Neler oluyor?"

"Kusura bakmayın... tamam, tamam. Bir yanlışlık olmuştur. Bunu deneyin." Anında ortadan kaybolan başka bir kart veriyor. Komilerin fazlasıyla üzgün görünmelerine rağmen, Simon kendini beğenmiş, asla yanılmayan bir adam gibi davranmaya devam ediyor ve bahşiş bırakmayı reddetmekle kalmıyor, ayrılırken bir de dönüp bütün salona bağırıyor: "JE NE REVIENDRAI PAS!"[63]

Dışarı çıktığımızda, bütün bu olanları sinir bozucu bulmakla eğlenceli bulmak arasında bocalıyorum. Hâlâ çok yükseklerde olduğum için ikincisinde karar kılıp sarhoş ve sinirli kıkırtılara boğuluyorum.

Simon ters ters baktıktan sonra başını iki yana sallayarak gülmeye başlıyor. "Bu çok saçmaydı, Bananazurri'ye ait şirket kartıyla ödeme yapacaktım. O hesapta tonla para var. Bir-altı-dokuz-sıfır işinden gelen bütün para orada, bir tek Rents'le ikimiz para çekebiliriz ve o da Amsterdam'da..." Bir an ölü gibi kaskatı kesiliyor, gözlerinden soğuk bir panik dalgası geçiyor. "Eğer. O. Amcık."

"Paranoyaklaşma Simon," diyerek gülüyorum, "Mark planlandığı gibi yarın burada olacak. Hadi gidelim," diye fısıldıyorum kulağına, "ve sevişelim."

"Sevişelim mi! Sevişelim mi, amına koyayım? Salça kafalı bir amcığın ter dökerek kazandığım her şeyi benden alması olasılığına rağmen, ha?"

"Salaklaşma..." diye rica ediyorum.

Simon kendini kontrol etmek ve güç kazanmak ister gibi kollarını geriyor. "Okey... okey... aptallık ediyorum herhalde. Ne diyeceğim bak, sen otele dön, bana kendime gelmem ve birkaç telefon görüşmesi yapmam için on beş dakika zaman ver."

Kaşlarımı çatıp somurtsam da yerinden kıpırdamıyor. Gidiyorum, istemeye istemeye otel odasına dönüp bir içki koyuyorum ve orospu çocuğunu plajda Fox Searchlight kaltağıyla birlikte hayal ediyorum.

Döndüğünde sakinleşmiş, morali yerinde. "Mark'la konuştun herhalde?"

"Hayır ama Dianne'le konuştum. Az önce onu Amsterdam'dan aramış. Bu gece tekrar arayacakmış. Hemen beni aratmasını söyledim," diye anlattıktan sonra yalvarmaya başlıyor: "Özür dilerim bebek, hemen üstüne atladım. Çilek yüzünden oldu..."

Yanına gidip taşaklarını sıkıyorum ve kumaşın altında sikinin sertleştiğini hissediyorum. Yüzünde kocaman bir gülücük beliriyor. "Seni siktiğimin sapık ineği," diyerek gülüyor. Üstümde şimdi ve içimde ve deliler gibi sevişiyoruz, ilk birkaç seferinden bile daha iyi.

Daha sonra, Mel ve Curt'le randevulaşıp Fox Searchlight partisine gidiyoruz. İlk başlarda bayağı sıkıcı ama çok iyi bir DJ havayı canlandırıyor ve keyfimiz yerine geliyor. Bittiğinde bir motora binip *Private* gemisindeki büyük partiye katılıyoruz; Akdeniz'e demirlenmiş, eski bir seyahat gemisinden bozma yeni bir film stüdyosu. Bangıdı bangıdı, ciks Eurotechno çalan, bedava içkili bir porno starları partisi. Simon tabii ki tam bir sinir küpü, telefondan devamlı Mark'a ulaşmaya uğraşıyor. İşi gırgıra vurma derdinde: "Bu müzikle de götten sikilmek istemezsen, bir daha hiç istemezsin Nikki."

"Haklısın," diyorum, "istemem."

Mel, Curtis ve ben dans pistinde eğleniyoruz. Curt arada bir kaybolup yüzünde kocaman bir gülücük, peşinde ruh hastası bir yıldız adayıyla tekrar ortaya çıkıyor. Mel'le ikimize aralarında Lars Lavish ve Miz'in de bulunduğu türlü erkek asılıyor ama biz skandal derecesinde flörtöz davranarak, gösterip vermeyerek hepsini geri püskürtüp adamların üzerindeki gücümüzün tadını çıkarıyoruz. Bir ara bir tuvalete girip

sevişerek karşılıklı orgazma ulaşıyoruz ve karşımızda bir kamera olmadan ikinci kez bu kadar yakınlaşıyoruz.

Tellenmiş ama doyuma ulaşmış halde, birbirimize sırıtıp durarak güverteye döndüğümüzde Simon'ı yine elinde telefon, Mark'a ulaşmaya çalışırken buluyoruz. Motorlar gelmeye, tekne kalabalıklaşmaya devam ediyor. Göz ucuyla sıskacık, uzun sarı saçlı bir kız görüyorum; bunda bir şey yok ama kızla konuşan adamın sesi dönüp bir kez daha bakmama neden oluyor. Simon bile şok içinde telefonunu kapıyor. "...evet, insanlar fışkırtma sahnelerinde çok fışkırttığım için bana Juice Terry dendiğini zannediyo. Ama diil, bu isim benim maden suyu dağıttığım günlerden kalma, siz Amerikalıların deyimiyle soda, teknik olarak da gazlandırılmış su, ha ha. Baksana bebek, aşşağı inip gemiyi keşfedelim mi? Belki bikaç şey daha keşfederiz!"

"Lawson!" diye bağırıyor Simon.

"Sicky!" diye kükrüyor Terry, sonra Mel'le ikimizi görüyor, "Nikki! Yihhuu! Mel! N'abers millet!" Yanındaki arkadaşına dönüyor. "Bu Carla, film işinde çalışıyor, San Fernando vadisinden. Oynadığım filmin adı ne demiştin, bebek?"

Sarışın kız Amerikan aksanıyla, "*Am Şehri'nde Bir Götçü*," deyip otuz iki dişini birden göstererek sırıtıyor.

Terry, "Evet, Birrell buraya geliyodu, küçük Birrell yani. Bana sevgilisiyle Nice'de buluşucağını söyledi, ben de peşine takılıp geldim. Trenle buraya gelip porno film festivalinin çadırını buldum. Amcıklara *Yedi Sikiş*'ten Juice Terry olduğumu söyleyince bana geçiş kartı verdiler," diyerek üzerinde ÖZEL EROTİK FİLMLER, "JUICE" TERRY LAWSON, OYUNCU yazan turuncu bir rozet gösteriyor. "Edinburgh'a dönüp West End'deki Sürtükmahalle'ye göğsümde bunla girmek için sabırsızlanıyorum."

"Gelebilmene sevindim," diyor Simon kısaca, "bir saniye," deyip sancağa doğru giderek yeşil cebinden bir numara tuşluyor.

Terry önce benim, sonra Mel'in götünü avuçladıktan sonra yaramaz yaramaz göz kırpıp Carla'yla beraber ortadan kayboluyor; kız Curtis'in sikiyle Terry'ninkini karıştırmış herhalde. "Hayal kırıklığına uğrayacak," diye gülüyor Mel, "ama çok da diil."

Bu Eurotechno o kadar zıplatıcı bir müzik ki keşke ex olsaydı diye düşünüyorum ama normalde çok kimyasal takılmam. Bir süre sonra, Simon alt üst olmuş vaziyette, yeni bir bültenle çıkageliyor. "Renton yok, yolda herhalde ama dört göz Lauren'cık Dianne'in gittiğini söyledi. Ya da ben öyle anladım. O küçük sürtük gıcıklık ediyor, benimle konuşmuyor Nikki. Bir de sen arasana," diyor bu sefer *beyaz* cebini bana uzatarak. "Lütfen," diye zorluyor.

Lauren'ı arayıp birkaç dakika konuşuyorum, sağlığını falan soruyorum. Sonra Dianne'i soruyorum. Kapatıp Simon'a dönüyorum: "Dianne bir iki günlüğüne annesinin yanına gitmiş. Kendisini pek iyi hissetmiyormuş."

"Annesinin telefonu kaç? Dianne'le konuşmam lazım!"

"Simon, lütfen biraz sakin olur musun? Mark'ı yarın göreceksin zaten? Otelde? Bunu dünyada kaçırmaz!" diyerek yeniden Mel'le birlikte dans etmeye başlıyorum.

Ama Simon kafasını sallıyor, söylediklerimin tek kelimesini bile dinlememiş. "Yo... yo..." diye homurdanıp yumruğunu avucuna geçiriyor ve, "Renton amcığı... tamam, seni amcık, benden bu kadar!" deyip yeşil cep telefonunu çıkarıyor.

"Şimdi kimi arıyorsun?"

"Begbie'yi."

Melanie hayretler içinde bana bakıyor. "Niye Begbie'yi yeşil cepten, Lauren'ı beyaz cepten arıyo?"

Nedenini bir seferinde anlatmıştı ama bazı şeylerden bahsetmemek daha iyi. Arkasında kırmızı gün batımı, sabırsızlık içinde bir çeşit tirad dinliyor Simon. Sonunda telefona bağırmaya başlıyor: "Boş ver bu siktiğimin saçmalıklarını şimdi. Renton geri geldi. Burada! Edinburgh'da!"

Kısa bir sessizlik ve Simon'ın yüzünde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade. "Ne? Yolun karşısında mı? Nasıl yani... yakala onu Franco! KAÇMASINA İZİN VERME! ONDA PARAM VAR BENİM AMINA KOYİİM!"

Elindeki telefona bakıp deli gibi sallamaya başlıyor: "SİKTİĞİMİN KUŞ BEYİNLİ AMCIĞI!"

Miz'le Lars Lavish yanımıza geliyor. Miz yavaşça Simon'ın kolundan tutuyor. "Biliyor musun Simon, düşündük de..."

Dehşet içinde Simon'ın dönüp suratının ortasına hızla kafa atışını ve zavallı Miz'in üstüne çıkıp vurarak bağırışını izliyorum. "SİZİ HOLLANDALI AMCIKLAR, PARAMI ÇALDINIZ, SİZİ PİSLİK HOMOSEKSÜEL TURUNCU KAFALI AMCIKLAR..."

Simon'ı Miz'den ayırıp zaptedebilmek için hepimizin çabası artı yarım düzine İsveçli fedai gerekiyor. Onlar Simon'ı bir motora doğru iterken Terry güverteye dönmüş, gülüyor. "Bu gemide polis olmadığı için şanslısın," diye bağırıyor fedailerden biri Simon'a ve onun arkasından hep birlikte motora biniyoruz; ben, Curtis, Mel, iki kız, Terry ve Carla. Terry dikkatle motora atlarken geveze İsveçlinin yüzüne çaktırmadan bir tane geçiriveriyor. "Hadi gel bakalım, amcık herif seni," diyerek çocuğu motora davet ediyor. Çocuk küsmüş gibi, ağladı ağlayacak halde çenesini ovuştururken motor gemiden ayrılıyor. Sahile doğru giderken çıldırmış gibi görünen Miz'in bağırdığını duyuyoruz: "Adam delirmiş! Kafayı yemiş!"

Terry, Curtis'e bakarak, "Sikin çok işime yaradı abi," diyor ve tek kolunu Carla'ya doluyor. Sonra Curtis'in durumunu görüyor, iki yanında iki kızla oturmuş. "Sana da pek zararı olmadığı belli."

Ben Simon'a bakıyorum; gözleri sımsıkı kapalı, kollarını kendi etrafına sarmış, titreye titreye, nefes nefese bir fısıltıyla, sürekli şunu tekrarlıyor: "...toleranza zero... toleranza zero..."

"Simon, neyin var senin?"

"Umarım Francis Begbie, Mark Renton'ı öldürmüştür. Bunun için dua ediyorum," diyor haç çıkararak.

75. POKER OKULU

Öğleden sora içkisi: beyniniz sikiliyo ama yapmadan da duramıyonuz. Ama bazan, onları gördüğümü, bara giriverdiklerini zannediyorum. Amcık Donnelly ile Chizzie sapığını. Problem bu işte: yapacak bişi yok ve düşünecek bi sürü zaman var, özellikle de evdeyken. Onun için çıkıp paba geliyorum. Ama burda da pek sohbet edilmiyo, amına koyiim.

Nelly suspus oturmuş birasıylan oynuyo. "N'oluyo sana böyle, amına koyiim?" diyorum.

"Dün gece Larry aramış. Biz senle dışardayken," diye başıyla Malky'ye işaret ediyo. "Kızcağız tek başınaymış, çocukla birlikte. Larry, 'Size gününüzü gösterecem. Dikkatli olun,' demiş. Sonra benim pilice demiş ki, 'Eğer biraz aklın varsa Manchester'a geri dönersin veya geldiğin yer her neresiyse işte...'"

"Senin hatun Galler'den diil miydi?" diyo Malky.

"Evet, Swansea'li," diyo Nelly ters ters, "ama o bunu bilmiyo. Onunla Manchester'da tanıştımdı. Ama sonra o ruh hastası amcık ne demiş biliyonuz mu, telesekretere mesaj bırakıp?"

Malky ile ikimiz kafalarımızı sallıyoz.

"Sana gösterecem," diyo Nelly. "Sana nası bi amcıklan içki içtiğini gösterecem, amına koyiim," diyo, kırgın gözlerle bana bakarak, sanki amcığın Larry ile içmesine ben sebep oldum, amına koyiim. Ama ben hiçbi bok söylemiyorum çünkü bu konu beni bayağı eğlendiriyo.

Sonra Nelly'ye gidiyoz, bize mesajları dinnetiyo. Bi tanesini başa alıyo, Larry'nin sesi, tastamam, yumuşak ve de sapık gibi falan. "Şehri terk edin. Şehri terk edin çünkü ben geliyorum. Muirhouse'dan sizin eve geliyorum.Gelip hepinize iyi geceler öpücüğü verecem."

"Bu amcık çok fazla film seyretmiş," diyo Malky gülerek.

Nelly pis pis bakıyo. "Kızcağızı çok korkuttu. Çocukları da alıp Galler'deki annesine gitmekten bahsediyo. Manchester'dan da zaten bu yüzden ayrılmıştık diyo."

Ona bakıyorum ama hiçbişi söylemiyorum. Malky de susuyo.

"Bu işi halletmem lazım," diyo Nelly. "Böyle devam ederse kendini bi çukurun dibinde bulacak, söyliyim size."

Kimi kandırıyo bu, amına koyiim? Hayatında daha bi amcığın bile işini bitirmemiştir. Manchester'daki Cheetham çetesiyle ne kadar iyi işler çevirdiği falan hep palavra. Orda o kadar iyi durumdaysa, buraya ne bok yemeye geri döndü?

"Bak," diyo Malky, "bu iş fazla uzayacak. Franco, sen Larry ile konuşsan da şu iş hallolsa artık?"

Artık bütün amcıklara ne yapıp ne yapmayacaklarını siktiğimin Malky'si mi söylüyo yani? Görecez bakalım. Ama sonra düşünüyorum da, yo, onun kurallarıyla oynayalım bakalım diyorum ve Nelly'ye dönüyorum. "Eğer istersen."

Sonra Malky dönüp ona da talimat veriyo: "Ama sen de amcığa o gün pabda kendini kaybettiğini söyleyip özür diliycen."

"Doğru," diyorum. "Bu bok artık bitsin. Göya arkadaş olacaksınız, amına koyiim. Bu işi halletmemiz gerek. Bu gece, Sick Boy'un ordaki poker okulunda."

"Larry gelecek mi ki acaba?" diyo Malky merakla.

"Ben söylersem tabii gelecek, amına koyiim," diyorum.

Bütün her şeyi ayarlayan ve siktiğimin arabuluculuğunu yapan gene ben oluyorum, amına koyiim. Benim gibiler işleri düzeltmese bu serseriler birbirlerini boğazlardı. Ama bütün bu pislik, siktiğimin migrenini azdırıyo, ben de eve dönerken Walk'ta durup reçeteyle Nurofen Plus alıyorum. Bu geceki poker okulunu hatırlatmak için cepten Sick Boy'u arıyorum.

"Ben Fransa'dayım, Frank, Cannes Film Festivali'ne geldim," diyo yalaka herif.

Amcığın şaka falan yapmadığını anlıyorum. "Siktiğimin poker okulu n'olacak? Senin orda poker okulu yapacağımızı söylemiştim sana, amına koyiim!"

"Frank? Orada mısın? Alo?"

"BİZİM POKER OKULU N'OLACAK AMINA KOYİİM! RENTON'I BURALARDA GÖRMÜŞLER! SENİNLE KONUŞMAM LAZIM, GÖT LALESİ!"

"Hâlâ orada mısın, Frank? ALO?"

Bu amcık nası bi oyun oynuyo böle... "SİKTİĞİMİN POKER OKULU! GEBERTECEM SENİ GÖT LALESİ!"

Siktiğimin telefonunda statik cızırtılar duyuluyo. Sonra amcık herif konuşuyo: "Seni duyamıyorum, hat çok kötü. Ben seni sonra ararım," der demez kesiliyo.

SİKTİĞİMİN MANYAĞI!

Amcık bana bok gibi davranabileceğini zannediyo, o sikindirik kulüpten arkadaşlarıyla Fransa'da kuğular gibi süzülüyomuş, o siktiğimin Juice Terry'si ve öteki sikindirik elma şekerli sübyancı sapığıyla... siktiğimin sinsi yalancı amcığına gösteririm ben gününü...

Neyse, çayımı içtikten sonra Nelly'yi, Malky'yi ve Larry'yi arayıp amcığın bizi ektiğini ve de Central Bar'da buluşucağımızı söylüyorum. Bara gittiğimde bi tek Nelly ile Malky gelmiş, Larry daha ortalarda yok, amına koyiim. Benim cepten arayıp biraz gecikeceğini söylüyo ama kesin gelecekmiş. Herhalde tansiyonu biraz daha artırmaya çalışıyo. Amcık herifin ne biçim gergin olduğu belli. Neyse, masalardan birinde kââtları çıkarıyoruz ve bardak bardak Guinness'ler gelmeye başlıyo. Bu Central'a çok uğramam ama geldiğimde de nedense hep Guinness içiyorum.

Larry hâlâ ortalarda yok.

Cebimin çaldığını duyuyorum ama Sick Boy amcığı arıyomuş. Ona ekmeyi gösterecem... o amcığı kendim bi güzel ekecem şimdi, amına koyiim... Daha iyi duyabilmek için pabdan çıkıyorum. Evet, arayan Sick Boy'muş. Araması kendi hayrına oldu. "Hangi cehennemdesin sen?"

diyorum. "Senlen konuşmam gereken şeyler var, amına koyiim! Siktiğimin poker okulu!"

"Boş ver bu sikindirik saçmalıkları şimdi," diyo ve tam kontrolümü kaybetmek üzereyken devam ediyo, "Renton geri geldi. Burada! Edinburgh'da!"

O zaman demek ki doğru, amına koyiim... ne diyeceğimi düşünerekten başımı kaldırıyorum. Herif sokağın karşısında duruyo işte! O salça kafalı hırsız amcık siktiğimin sokağının karşısındaki bankamatikte dikilmiş duruyo! "ORDA..." diye manyak gibi telefona bağırıyorum, amına koyiim, "SOKAĞIN KARŞISINDA DURUYO, AMINA KOYİİM!"

Sick Boy'un 'Yakala onu, dönünce onu görmek istiyorum...' falan bişiler dediğini duyuyorum ama Renton amcığı beni görünce telefonu kapatıveriyorum.

76. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 11

Spud'ın kıçı kırık kedisi. Edinburgh'a yaklaşırken aklıma geliyor. Onu aradığımda bütün parasını Ali'ye verdiğini anlatıyor ve tabii ki benden borç istiyor, üç bin papel. Evetten başka ne diyebilirim ki? Evindeymiş, çıkmaya korkuyormuş.

Havaalanından taksiye binip kediyi almak için Dianne'e gidiyorum. Siktiğimin şeyini kafesine sokmam asırlar sürüyor ve kedilere alerjim olduğu için deliler gibi hapşırmaya başlıyorum. Dianne'in de bunlarla arası pek hoş olmadığından soğukkanlılığımı kaybedip orospu çocuğunu kendim yakalıyorum ve karşılığında koluma bir tırmık yiyorum. "Canını yakma, Mark," diye şarlıyor Dianne, ben salyalı bok torbasını kafesine tıkıp kapıyı kilitlerken. Dianne hazır, onu Gavin'e bırakıyorum. Dokuzdaki uçuş için saat sekizde havaalanında buluşmaya karar veriyoruz. Londra'ya giden ve bizim aktarmalı San Francisco uçağına yetişen son uçak bu.

Spud'ın dışarı çıkma konusunda neler hissettiğini anlayabiliyorum ama işte burada, taksinin içinde, salak herifin sikindirik kedisiyle beraber Leith'e doğru gidiyorum. Kafamın içi çınlarken belki de buraya bunun için geldim diye düşünüyorum, Sick Boy'u soymaya. Bankamatikten para çekmek için Pilrig'de iniyorum.

Clydesdale'in bankamatiği sıçmış durumda, Glasgow aksanlı ak saçlı bir adam hayal kırıklığı içinde makineyi tekmeliyor. Etrafta hiç boş taksi yok. Hafif bir telaşla şapkamı indirip yürümeye başlıyorum ve bacaklarımın arasında sallanıp duran kedi kafesiyle beraber Walk'un başındaki Halifax'a doğru gidiyorum. Kedi benim deliler gibi kaçındığım şeyi yapıp dikkati üstümüze çekmek ister gibi, ihanet içinde miyavlıyor. Bu bankamatik Link'e bağlı: bunca yıl sonra böyle şeyleri hatırlayabilmek ne acayip. Eskiden Walk'ta yürürken kendimi nasıl da evimde, nasıl da güvende hissederdim. Şimdiyse Hades'e iner gibiyim. Ama burada çok fazla kalmayacağım, şu kedi sahibine teslim edilir edilmez ben hızlı bir taksiyle kaçıp Dianne'le buluşacak, sonra tekrardan büyük beyaz teneke kuşa bineceğim.

Walk'un başındaki bankamatiğin çalışması moralimi düzeltiyor. Dışarıda makineyi çalıştırmaya çalışan bir sarhoş var. Amcığa dikkatle, etrafa endişe saçarak yaklaşıyorum. Junction Sokak'ta birbirine tehditler savuran çocukların sesini duyuyorum. Amsterdam'dayken bu atmosferi, zar zor bastırılan doğal şiddetin ve çatışmanın yarattığı bu ambiyansı, bu paranoyak geçit törenini özlüyorsunuz. Orada böyle bir şey yok işte.

Hadi abi. Hallet işini.

Sonra beni ortadan ikiye bölen bir ses duyuyorum ve irademi zorlayarak sokağın karşısına, sesin geldiği yöne doğru bakıyorum.

Begbie.

Elindeki cep telefonuna bağırıyor.

Sonra beni görüyor ve ağzı beş karış açık kalakalıyor. Central Bar'ın önünde, yaşadığı şok yüzünden anlık bir felç geçiriyor. İkimiz de şok geçiriyoruz.

Sonra telefonu çat diye kapatıyor ve kükrüyor:

RENNTUUUN!!!

Kanım donuyor, tek görebildiğim karşıdan üstüme doğru gelen Frank Begbie, yüzü öfkeyle buruşmuş ve sanki koşarak yanımdan geçip başka bir amcığı gebertecekmiş çünkü artık beni tanımıyormuş gibi bir his. Ama istediğinin ben olduğumu biliyorum, ağzıma sıçacak, kaçmam lazım ama kaçamıyorum. O birkaç saniye boyunca hayatım bir milyon düşünceye bölünüyor. Dövüş sanatı öğrenme zırvalığının ne kadar umutsuz ve komik bir şey olduğunu düşünüyorum. Bütün o eğitimler ve çalışmalar hiçbir işe yaramayacak, öğrendiğim her şey Begbie'nin yüz ifadesi tarafından imha edilmiş durumda. Hiçbir şeyi soyutlayamıyorum çünkü çocukluktan kalma eski bir kaset beynimde acımasızca dönüp duruyor: Begbie = Kötülük = Korku. İradem tamamen felç olmuş vaziyette. Wado ryu duruşunu rahatlıkla aldığımı, vuruşunu bloke ettiğimi, avucumun içiyle burnunu beynine geçirdiğimi, yana çekilerek bütün hamlelerini savuşturduğumu ve göğsüne dirsek attığımı imgeleyen parçalarım hâlâ yerinde duruyor, evet. Ama bunlar şu anda slow dans yaptığım ölüm korkusu tarafından kolayca bastırılan zayıf güdüler.

Begbie üstüme doğru geliyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum.

Bağıramıyorum.

Yalvaramıyorum.

Yapabileceğim hiçbir şey yok.

77. Ev

Ali'nin kızkardeşi Kath beni hiç sevemedi hani, Ali'nin yeniden benimle takılmasını hiç istemiyo. Ali artık Andy ile birlikte eve dönmek istiyo. Ben dışarı çıkmaktan korkuyorum ama Ali geliyo ve beraber sinemaya gidiyoz. Çenemdeki o teller çıktı, artık katı şeyler yiyebiliyorum ama çok zor hareket ettiriyorum. Ali ile ikimiz asırlardır böle başbaşa kalmadıydık ve sert olan şey bi tek çenem diil. Hadi biraz eve gidelim demek istiyorum, sora Rents'le evde buluşucağımızı hatırlıyorum!

Neyse, ondan zorlan ayrılıyorum, hâlâ acılar içindeyim ama Walk'tan aşşağı hoplıya zıplıya, mutlu mesut iniyorum, yine de Begbie ile karşılaşırsam diye de tetikteyim. Bi sürü rapor açıklandı ama hepsi laftan ibaret olabilir. Hiçbi zaman kesin bilemeyiz. Rents bu aralar gelicekti, çocuğu kaçırıcam diye korkuyorum. Walk'un aşşağısına vardığımda bir karışıklık görüyorum, bi ambulansla polis arabası koca bi kalabalık tarafından çevrelenmiş. Sanki cank yoksunluğu yaşıyomuşum gibi vücudumdan ürpertiler geçiyo çünkü Leith'de bi ambulans veya polis arabası gördüğünüzde akla sadece bikaç isim geliyo ama şu anda benim aklımda bunlardan tek bi tanesi var. Bütün istediğim EV'e gitmek ama diyorum ki, ya Begbie Mark'ı öldürdüyse?

Kalbim küt küt atıyo abi.

OF, SİKEYİM, YOO...

Onu görüyorum. Begbie'yi. Yerde. *Begbie* dayak yemiş! Devrilmiş. Franco! Sıçmış durumda çünkü yerde yatıyo ve tepesinde ambulansçılar var, bi de kırmızı saçlı bi çocuk ve... siktiir... çocuk Rent Boy ve çok iyi görünüyo. Rents ve Begbie... ve...

Yo.

Yoo...

Rents, Begbie'yi dövmüş gibi görünüyo, çok kötü pataklamış... sora tekrardan vücudumdan soğuk bi spazm geçiyo çünkü bu sefer de kedim

nerde abi, Zappa nerde?

Hiç yolu yok... burda dikilip bu olaya karışmamamın hiçbi yolu yok abi. Hiçbi siktiğimin yolu yok, amına koyiim. Ama kediyi de bulmam lazım. Yakamı kaldırıp beyzbol şapkamı aşşağı indiriyorum ve kalabalığın arasından geçmeye çalışıyorum. Sora kalabalığın içinden Nelly'nin çıktığını ve Rents'in suratına bi yumruk geçirdiğini görüyorum.

Rents biraz sendeleyip çenesini tutuyo, Nelly de bişiler bağırıp tekrardan kalabalığa karışıyo. Polisin teki Renton'la konuşuyo ama Mark, Nelly'yi ele vermeyeceğim demek ister gibi kafasını sallayıp Begbie'nin yattığı ambulansa biniyo.

Sora görüyorum: Zappa, benim zavallı kedim, orda ölece bırakılmış, sokakta bırakılmış! Gidip sağlam kolumla kafesi kavrıyorum. Eğilmiş tellerin arasından onla oynıyan piliç pis pis bana bakıyo. "Bu kedinin sahibini tanıyorum," diyorum, "oraya götürücem."

"Bu çok kötü, bi kediyi böle sokakta bırakamazsınız," diyo piliç.

"Yaa, aynen," diyorum ve burdan bi an önce gitmek istiyorum çünkü her şey çok sapıkça, sinirlerim çatırdıyomuş gibi, biliyosun mu?

Sora Nelly beni görüp direk yanıma geliyo. Parmağını bana tutup tıslıyo: "Siktiğimin cankisi seni."

Bu kediyi hiçbi zaman sevmedim ve ondan korkmuyorum, böle kırık dökük bi haldeyken bile. Tam bişi söyliycekken şu çocuğu görüyorum, Franco'yla takılırken gördüğüm çocuk, arkasından gelip Nelly'nin sırtına vuruyo, o kadar sert diil, sora nerdeyse dans ederekten seyircilerin içine karışıyo. Nelly sırtını kaşımak istermiş gibi kıvrılıyo, kaşınıyo zannediyorum ama elleri kan içinde kalıyo.

Öbür çocuk yüzünde koca bi gülücükle kalabalığın içinde kaybolurken Nelly'nin gözlerindeki korkuyu görüyorum. Çocuk bana bi göz kırpıp sıvışıyo. Ben de peşinden abi. Zappa'yla beraber evdeyim. Mark'ın kediyi sokakta bırakmasının ne kadar kötü olduğunu düşünüyorum, insanlık dışı bişi ama biliyorum, baskı altındaydı, Franco yüzünden filan hani.

Yok ama benim için her şey yeniden düzelecekmiş gibi, Zappa gene yanımda, Ali ile Andy de gelecek, kesin hani.

78. Amsterdam'ın Orospuları, Bölüm 12.

Yapabileceğim bir şey yoktu.

Hiçbir şey yapamadım. Ne bağırabildim, ne kendimi savunabildim, hiçbir şey yapamadım.

Arabadaki çocuklar onu görmedi.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Araba hızla gelip benden birkaç metre ötede Franco'ya çarptı. Begbie arabanın üstünden kayıp yola düştü. Öylece serilip kaldı, burnundan kanlar süzülmeye başladı.

Yanına koşarken ne bok yediğimin bilincinde değildim. Diz çöktüm, başını destekleyip fıldır fıldır gözlerinin ateşler saçarak tamtam çalışını, şaşkın bir kötülükle dolup taşmalarını izledim. Onu böyle görmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Bana vurmasını, tekmelemesini istiyorum. "Franco, abi üzgünüm... neden böyle oldu... özür dilerim abi..."

Ağlıyorum. Begbie'yi kollarımda tutmuş ağlıyorum. Eski zamanları, iyi zamanlarımızı hatırlayarak gözlerinin içine bakarken kin ve hınç dingin bir ışığı içeri almak için açılan kalın bir perde gibi o gözlerden uzaklaşıyor ve incecik dudakları şeytani bir tebessümle kıvrılıyor.

Resmen gülüyor, amına koyayım. Sonra konuşmaya çalışıyor. "Seni hep sevdim," gibi bir şeyler söylüyor ama belki de ben duymak istediğimi duyuyorum, belki de küfür ediyor. Sonra öksürmeye başlıyor ve ağzının kenarından incecik bir çizgi halinde kan akıyor.

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama birden tepemizde dikilen birini fark ediyorum. Yukarı bakıp, aynı anda hem yabancı hem de tanıdık gelen bir yüz seçiyorum. Nelly Hunter olduğunu anlıyorum, yüzündeki dövmeleri sildirmiş. Tam ağzımı açacakken suratımda patlayan yumruğu çenemi çatırdatıyor.

Vücudum şok içinde sarsılırken yüzümde acayip bir zonklama hissediyorum. Ağzına sıçayım, bu neydi böyle. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışırken yeniden o hortlak kalabalığının içine daldığını görüyorum. Bir el omzuma dokununca Franco'nun çetesi beni haşat edene kadar dövecek korkusuyla hemen arkama dönüyorum ama yeşil ceketli bir hastabakıcı çıkıyor. Franco'yu sedyeye koyup ambulansa taşıyorlar. Ben de peşinden gitmeye kalkıyorum ama bir polis önüme dikilip gidemeyeceğimi söylüyor. Başka bir aynasız önce hastabakıcıya sonra da benim aynasıza başıyla işaret ediyor. Polis yolumdan çekiliyor, ambulansın arkasına biniyorum, kapılar çarpılarak kapanıyor ve hareket ediyoruz. Franco'ya doğru eğilip dayanmasını söylüyorum. "Her şey yolunda Frank, ben yanındayım abi," diyorum, "ben yanındayım."

Çenemi ovuyorum, Nelly'nin yumruğu bayağı ağırmış. Leith'e hoş geldin. Eve hoş geldin, amına koyayım. Ama evim neresi ki şu anda? Leith... değil. Amsterdam... değil. Evin kalbinin olduğu yerse, şu anda benim evim Dianne. Havaalanına gitmem lazım.

Franco'nun elini sıkıyorum ama artık bilincini yitirmiş durumda, hastabakıcılar yüzüne bir oksijen maskesi takıyorlar. "Onunla konuşmaya devam edin," diye destek veriyor bir tanesi.

Bu hiç kolay değil, amına koyayım. Tuhaf olan şey, seneler boyu hep bu ânı beklemiş, hatta hayal etmiş olmam ama şu anda bunun dışında her şeye varım. Ambulansçı çocuğun beni cesaretlendirmesine gerek yok çünkü istesem de çenemi tutamıyorum. "Evet... senle bi araya gelmeyi, işleri düzeltmeyi istedim, Frank. Londra'da olanlar için sahiden çok üzgünüm ama Frank, doğru dürüst düşünemiyodum, sadece gitmem lazımdı, maldan kurtulmam gerekiyodu. Amsterdam'da yaşıyodum ama bi süreliğine buraya geldim Frank. İyi bi hatuna rasladım... seversin. Eskiden ne çok eğlendiğimizi düşünüyorum hep, Links'teki maçları; annen bana hep iyi davranırdı size geldiğimde, bana istendiğimi hissettirirdi. Böyle şeyler unutulmuyor ki. Hani cumartesi sabahları Junction Sokak'taki State'e gidip çizgi film seyrederdik veya şu Walk'un başındaki küçük salaş sinemaya, adı neydi oranın... Salon! Paramız varsa öğleden sonra Easter Caddesi'ne giderdik, sen bedavadan girmeyi becerirdin hep... Leith Akademisi'nin duvarlarına sprey boyayla isimlerimizi ve Y.L.T. yazarken yakalanmıştık, daha on bir yaşındaydık, nerdeyse ağlayacaktık, polis de bizi salıvermişti!

Hatırlıyo musun? Sen, ben, Spud, Tommy ve Craig Kincaid vardı. İkimiz de Karen Mackie ile düzüşmüştük hani, hatırladın mı? Motherwell'de o koca amcığa dayak attıktan sonra senin yerine benim enselenmeme ne demeli!"

İşin acayibi bunları söylerken, hatırlarken ve hissederken, beynim başka bir şey düşünüyor. Sick Boy'un doğuştan, içgüdüsel olarak sömürücü ve çıkarcı olduğunu, kendi devrinin adamı olduğunu düşünüyorum. Ama süreçle fazla ilgili olması onun sonuca ulaşmasını engelliyor; entrikaların ve işin sosyal yönünün daha önemli olduğunu zannediyor, bunların gerçekten bir anlamı olduğuna inanıyor. Kendini öyle kaptırıyor ki durup şöyle bir arkasına yaslanmayı ve en basit şeyi yapmayı unutuyor.

Parayı alıp kaçmak gibi.

Paranın benimle birlikte ortadan kaybolduğunu görünce hiç memnun olmayacak. İki kere üst üste sikilmekten doğacak olan kendinden nefret duygusu büyük ihtimalle bir çeşit akıl hastalığının ortaya çıkışını hızlandıracak. Böylece hem zavallı Franco'dan hem ondan sonsuza kadar kurtulmuş olabilirim. Franco... oksijen maskesini çıkarırsak aynı eskisi gibi görünüyor. Üzerinden gelen bir zil sesi duyuluyor, ceketinin cebindeki telefonun çaldığını fark ediyorum. Hastabakıcıya bakıyorum, başını sallıyor. Telefonu çıkarıp açıyorum. Kulağımda bir çığlık patlıyor: "FRANK!"

Sick Boy'un sesi.

"RENTON'I YAKALADIN MI? CEVAP VER FRANK! BEN SIMON! BENİM! BENİM! BENİM!"

Hattı kesip telefonu kapatıyorum. "Galiba kız arkadaşı arıyordu," derken duyuyorum kendimi hastabakıcıya, "ben onu sonra ararım."

Hastaneye girdiğimizde ben sessiz bir bulutun içindeyim. Sıska, asabi, genç bir doktor gelip Franco'nun hâlâ bilinçsiz olduğunu söylüyor, ki bunu zaten anlamıştım. Onu yoğun bakıma alıyorlar. "Onu biraz güçlendirip aldığı hasarı anlayabilmek için testler yapmamız gerek," diyor doktor çekine çekine, baktıkları adamın kim olduğunu bilir gibi.

Yapabileceğim başka bir şey yok, yine de yoğun bakıma çıkıyorum ve bir hemşirenin koluna serum taktığını görüyorum. Hafifçe gülümsüyorum,

hemşire de kısa, ekonomik ve profesyonel bir tebessümle karşılık veriyor. Dianne'le birlikte havaalanında olmayı ne kadar çok istediğimi, Nelly'nin ve Franco'nun öbür arkadaşlarının kapıdan daldıklarını görmeyi hiç istemediğimi düşünüyorum. "Kusura bakma, Frank," diyorum çıkmadan önce, sonra aniden dönüp ekliyorum, "Güçlü ol." Koğuştan çıkıp hızlı hızlı koridordan geçiyorum, mermer merdivenlerden aşağı iniyorum, üst üste iki kapıdan geçip ön avluda bekleyen taksilerden birine atlıyorum. Havaalanına çabuk gidiyoruz çünkü trafik çok sakin ama gene de geç kalıyorum. Çok geç.

Dış hatların önünde durduğumuzda Dianne'in bana el salladığını görüp yanına koşuyorum. Dianne olduğu yerde put gibi dururken ben yaklaştıkça buzları çözülmeye, ne halde olduğumu görünce haklı üzgünlüğü uçup gitmeye başlıyor. "Aman Tanrım... neler oldu? Beni eski bir sevgili için ektiğini falan düşünmeye başlamıştım."

Bir an gülecek gibi oluyorum. "Öyle bir tehlike hiçbir zaman yoktu," diyorum ona sarılarak ve titreye titreye kokusunu içime çekiyorum. Sakinleşmeye çalışıyorum çünkü o uçağa binmem lazım, şimdiye kadar hissetmediğim kadar büyük bir tutkuyla binmek istiyorum o uçağa.

Koştura koştura check-in'e gidiyoruz ama geçmemize izin vermiyorlar. Londra uçuşunu da, aktarmalı uçuşu da kaçırmışız. Orospu çocuğunu dakikalarla, hatta saniyelerle kaçırdık. Ama kaçırdık işte. Neyseki açık biletlerimiz var ve bir sonraki Londra aktarmalı San Francisco uçuşuna yer ayırtıyoruz, yani yarın öğlene. İkimiz de şehre dönmeye dayanamayacağımıza karar verip yakınlardaki bir otelde kalıyoruz ve orada ona bütün olanları anlatıyorum.

Kırmızı-yeşil örtülü yatakta Dianne'le birlikte oturuyoruz; o hâlâ şokta, eli elimde. Elinin üstündeki incecik mavi damarları inceleyerek hikâyemi anlatmaya devam ediyorum. "Çok manyaktı, o ruh hastası orospu çocuğu beni öldürebilirdi yani... donup kaldım... kendimi savunmaya çalışacağımdan bile emin değildim... En acayibi de... sonradan... sanki hâlâ arkadaş gibiydik, sanki ben onu soymamışım, böyle bir şey yaşanmamış gibi. Çok sapıkça ama bir yanım o amcık herifi hâlâ seviyor... psikolog olan sensin, nedir bu?"

Dianne dudaklarını büzüp düşünürken gözleri büyüyor. "O senin hayatının bir parçası sanırım. Kaza yüzünden kendini suçlu hissediyor musun?"

İçimde ani, keskin bir soğuk hissediyorum. "Hayır. Caddeye öyle atlamaması gerekirdi."

Odada merkezi ısıtma var ama Dianne ellerini ısıtmak ister gibi kahve fincanını avuçlarında tutuyor. Hiç tanımamasına rağmen Franco'nun başına gelenlerin onu da şoka uğrattığını fark ediyorum. Bendeki duygular ona bulaşıyor sanki.

Konuyu değiştirmeye, geleceği düşünerek kendimizi toparlamaya çalışıyoruz. Dianne porno üstüne yazdığı tezin çok iyi olmadığını ve okula bir yıl ara vermek istediğini anlatıyor. Belki de Amerika'da bir okula gideceğini söylüyor.

San Francisco'da ne yapacağız, öyle takılacak mıyız? Ben yeniden kulüp işine girebilirim ama pek sanmıyorum, çok belalı iş. Dianne'le beraber internet sitesi işine girip, Dot-com'cu oluruz belki de. Bunu yeterince uzun zamandır planladık ve hayal ettik ama şu anda bu konuyu düşünemiyorum, aklımda bir tek Begbie var, bir de Dianne tabii. Zaten hep öyleydi ama sonunda gayet havalı bir kadın olup çıktı. Eskiden doğru düzgün bir ilişkiyi yürütemeyecek kadar genç ve çocuksu olan bendim. Bu sefer aşk ya da nakit bitene kadar bunu yürüteceğiz.

Ertesi sabah erken kalkıp otelde kahvaltı ediyoruz. Hastaneyi arayıp Franco'nun haberlerini alıyorum. Bir değişiklik yok, bilinci hâlâ yerinde değil ama röntgenler yaraların derecesini belirlemiş; tek bacağı kırık ve kalça kemiği paramparça olmuş, birkaç kaburgada çatlak, tek kolunda ve kafatasında kırıklarla çatlaklar, bazı iç organlarda da hasar varmış. Hareketsiz hale gelmesi beni rahatlatmalı ama başına gelenler yüzünden kendimi hâlâ berbat hissediyorum.

Evet, şu anda kendimi suçlu da hissediyorum.

Havaalanı yolunda Dianne sonunda gidebildiği için heyecanlı, bense burada bir saniye fazla kalmanın sonuçlarından endişeliyim.

79. "... Easy Jet..."

Simon bütün sabahı deliler gibi telefon ederek geçirdi. Edinburgh'a giden Easyjet'i yakalayabilmek için erkenden havaalanına gidiyoruz. Yalnızca iki gün daha adımıza kayıtlı olan otel odasının anahtarlarını Simon'dan almak için ve Simon son âna kadar onlardan ayrılmak istemediğinden bizi Terry ile Amerikalı pornocu kız geçiriyor.

Simon önüne geçemediği bir şüphecilikle şu anda havaalanındaki dükkândan çıkmakta olan Terry'ye bakıp duruyor. "Benimle gelmene çok seviniyorum, Nikki," diyor, "burada Curtis ve Mel'le kalıp ödül törenine gidebilirdin. Büyük ihtimalle kazanacaksın. Bu senin günün olacak, Nikki."

"Birbirimize destek olmamız gerek hayatım," deyip elini sıkıyorum.

"Merak etme Sick Boy, Carla'yla süitin tadını iyice çıkarırız, diil mi bebek?" diyor Terry yeni kızına bakarak. Bana bakışından, fikrimi değiştiririm diye korktuğunu anlıyorum.

"Evet... çok iyisiniz..." diye mırıldanıyor kız mutlu mesut.

Simon tarifsiz derecede sıkıntılı görünüyor, Terry de bundan istifade ciddi ciddi diyor ki: "*Yedi Sikiş* için kusursuz bi büyükelçi olucam ve otel masraflarını abartmıycam."

Ama Simon onu duymuyor. Pabı aramış Alison'la konuşuyor ve her zamankinden daha da çökmüş görünüyor. "Dalga geçiyorsun, amına koyayım... inanmıyorum..." deyip Terry ile bana dönüyor, "Amcık polis ve siktiğimin gümrüğüyle vergiciler şu anda pabdaymış. Kasetlere el koymuşlar... Pabı kapatıyorlar... Ali!" diye bağırıyor telefona yeniden, "kimseye bir şey söyleme, onlara Fransa'ya gittiğimi söyle, doğru zaten. Begbie veya Renton'dan haber var mı?"

Kısa bir sessizlikten sonra Simon, "NE?" diye havladıktan sonra soluk soluğa, "Amcık herif hastanede mi? Koma mı? Rents mi?" diye soruyor.

Kalbim ağzımdan dışarı fırlayacak gibi. Mark... "Ne olmuş?"

Simon telefonu kapatıyor. "*Renton*, *Begbie*'yi dövmüş. Amcığı hastanelik etmiş. Begbie komada ve çıkacağını da zannetmiyorlar. Ali'ye de Spud söylemiş, dün gece Walk'ta görmüş her şeyi!"

"Mark iyiymiş, tanrıya şükürler olsun..." deyince Simon'ın kötü emellerle dolu gözleri beni delip geçiyor, "Paramız onda Simon," diye fısıldıyorum, "o yüzden..."

"Ne parasıymış bu bakalım?" diye soruyor eski kulağı kesiklerden Terry.

"Ona biraz borç vermiştim," diyerek başını iki yana sallıyor Simon. "Her neyse Terry, işte odanın anahtarları," diyerek çabucak cebinden çıkarıp anahtarları ona fırlatıyor ve acıyla devam ediyor, "Keyfini çıkarın."

"Sağ ol," diyor Terry elini Carla'nın beline atarak. "Bundan şüpheniz olmasın," deyip göz kırpıyor. Sonra şöyle bir düşünüyor: "Mark'ın Begbie'ye dayak atması çok acayip. Siyah kuşakmış cidden demek. Anlattığı o kung-fu saçmalıklarına hiç inanmamıştım. İnsan şaşırabiliyo, ha? Hem de hâlâ," diyerek gülümsüyor ve, "Görüşürüz," deyip porno yıldızı hatunuyla beraber ön avludan zıplıyor. Ardından ayak sürüyüşünü seyrediyorum, bütün ihtiyaçları karşılanmış, bok içinde yüzen bir sinek, oysa onunla aynı durumda olması gereken Simon'ın yüzünde acılı, yaralı bir ifade var. Terry'nin iki günlüğüne Cannes'da kendi yerine geçmesi ona endişelenecek bir şey daha çıkartmış durumda.

Uçuş boyunca Simon dünyaya karşı kin ve nefretle dolu ve Edinburgh havaalanına inerken hâlâ fokur fokur kaynamakta. "Bak şimdi, Mark'ın bizi soyup soymadığını hâlâ bilmiyorsun, o yüzden sakin ol. Harika vakit geçirmedik mi? Film çok iyi karşılanmadı mı? Her şey çok olumlu."

"Öhhö," diye öksürüyor ve gözlükleri kafasında, boynunu öne uzatmış, bagajlarımızı alıp pasaport kontrol ve gümrükten geçerken telaşla etrafa bakınıyor.

Sonra zınk diye duruyor çünkü elli metre kadar ötemizde kalkış kapılarından geçmeye hazırlanan Mark'la Dianne var.

Önden Dianne giriyor, Mark havayolu görevlisine belgelerini gösterirken Simon avazı çıktığı kadar bağırıyor: "REHHNNNTUHNNN!"

Mark ona bakıyor, hafifçe gülümseyip el sallıyor, sonra kapıdan içeri adımını atıyor. Simon koşa koşa oraya gidip kapılardan geçmeye çalışsa da görevli ve korumalar geçmesine izin vermiyor. "DURDURUN ŞU HIRSIZI!" diye haykırıyor uzaklaşan Mark'la Dianne'in ardından. Ben sadece izleyip arkasına dönecek mi diye Dianne'e bakıyorum ama dönmüyor. "SÖYLE ONLARA, NIKKI!" diye yalvarıyor Simon.

Şoktan nefesim kesilmiş bir halde öylece duruyorum: "Ne diyebilirim ki?"

Tekrar görevliyle korumalara dönüyor. Sayıları gittikçe artıyor artık. "Bakın," diye rica ediyor, "buradan geçmeme izin vermeniz lazım."

"Geçerli bir biniş kartınız olması gerek, efendim," diyerek bilgilendiriyor memur Sick Boy'u.

Simon nefesini kontrol altına almaya çalışırken göğsü şişip şişip iniyor. "Bakın, bu adam bana ait olan bir şeyi çaldı. Bu kapıdan geçmem lazım, amına koyayım."

"Bu sadece polisi ilgilendiren bir konu, efendim. Telsizden polisi aramama izin verirseniz..."

Simon dişlerini gıcırdatıp başını sallıyor. Tükürür gibi, "Unut gitsin. U-nut git-sin!" dedikten sonra yürümeye başlıyor. Kalkış panosuna kadar peşinden gidiyorum. "Ağzına sıçayım, hepsi şimdi kalkıyor: London Heathrow, London City, Manchester, Frankfurt, Dublin, Amsterdam, Münih... nereye gidiyor olabilirler ki... RENTON VE DE O SİKTİĞİMİN, NAMUSSUZ, KÜÇÜK İNEĞİ!" diye bir çığlık atıp kendini herkesin önünde rezil etmek için ayırdığı zamanın birazını daha harcayarak kalabalık meydanın ortasında yüzünü yere kapatıp diz çöküyor ve elleri başında, hiç kıpırdamadan duruyor.

Elimi omzuna koyuyorum. Birisi, turuncumsu saçları permalı olan bir kadın soruyor: "Bir şeyi yok ya?" İlgisi için teşekkür etmek istercesine gülümsüyorum. Bir süre sonra artık fısıldıyorum: "Gitmemiz lazım, Simon. Çok fazla dikkat çekiyoruz."

"Öyle mi?" diyor küçük bir oğlan çocuğu sesiyle. "Öyle mi?" Sonra ayağa kalkıp cep telefonunu açarak çıkışa doğru ilerliyor.

Taksi durağına doğru giderken telefonu kapatıp dudaklarında ince bir tebessümle bana bakıyor. "Renton," dedikten sonra şapırtılı hıçkırıklara boğularak kendi yüzünü tokatlıyor, "...Renton bütün paramı almış... bankayı talan etmiş... Amsterdam'da kendi mastır kopyaları vardı, Miz'in deposundaki bütün bitmiş kopyalar onda. Mastıra sahip olan filme de sahip olur. Hem mastırlar hem de paralar onda! Bunu nereden öğrendi ki?" diyerek yeis ve keder içinde ağlıyor.

Lauren'ı arayıp Dianne'in bavullarını topladığını öğreniyorum. Taksiye biniyoruz, üzgün bir sesle gideceğimiz yeri söylüyorum: "Leith."

Simon başını arkalığa dayamış. "Bütün paramızı aldı, amına koyayım!"

Hep para. Onun ne olduğunu anlamam gerekirdi. "Peki ya film?" diye soruyorum.

"Filmi sikeyim," diye şarlıyor.

"Peki ya misyonumuza ne oldu?" diye sorduğumu duyuyorum, "Pornografinin devrimci rolüne..."

"Siktir et bunları şimdi. Düzüşecek gerçek bir hatun bulamayan otuzbirciler için yapılan pislikten başka bir şey değildi asla. Geriye kalanlar içinse, son satış tarihimiz geçtikten sonra da genç ve sıkı piliçlere attırmanın bir yolu. İki kategori vardır. Birinci kategori: ben. İkinci kategori: dünyanın geri kalanı. Diğerlerini de iki alt gruba bölebilirsin: benim söylediklerimi yapanlar ve fazlalıklar. Yaptığımız şey spordu, Nikki, yalnızca biraz spor. Esas ihtiyacımız olan şey para. SİKTİĞİMİN PARASI! SİKTİĞİMİN RENTUUNN'UU!"

Daha sonra, Simon'ın dairesinde Rab'in getirdiği *Evening News*'u okuyoruz. Bize pabdaki bütün kaset stoğuna ve bar hesaplarına el konulduğunu anlatıyor. Gazetedeki yazıda Simon'ın hem polis hem de HM Gümrük ve Vergi tarafından arandığı ve suçlamaların artabileceği yazıyor. Aynı konudaki başka bir haberde de Simon'ın ve yol açtığı "uyuşturucu ve porno skandalının" pek de hoş olmayan bir portresi çiziliyor ve süregelen bir polis soruşturmasından söz ediliyor.

"Bunların istediği bir tek benim, amına koyayım! Peki siz ne oluyorsunuz, amcıklar?"

Rab, "Heralde kapaktaki isimlerle ilgili bi mesele," diye laf sokunca gülme krizine girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Simon'ın morali sıfır, bir viski açıyor. Rab mahkemede savaşmaya hazır. İçki su gibi akarken, "Bence bi arada hareket edelim. Ben bi konuşma hazırlıycam," diyor peltek peltek. Rab'in sarhoş olduğunu fark ediyorum, kendisi de farkında. "Ya sen Nikki?" diye soruyor.

"Ben işlerin gidişatına bakacağım," diyorum içkimle oynayarak.

Simon gazeteyi elimden kapıyor. Hâlâ bir pornocu olarak tanımlanmayı reddedecek ve kendisinin bir istisna olduğunu düşünecek kadar götü kalkık durumda. "Yetişkinler için erotik film alanında yaratıcı olarak çalışmaya karar vermiş bir sanatçı için ne kadar kaba bir tabir," derken sesinde zoraki bir kabadayı tavrı var. Ardından inlemeye başlarken iğrenç derecede umutsuz görünüyor: "Bu annemi öldürecek."

Yüzünde katıksız bir dehşet ifadesiyle telefonlardaki mesajları kontrol ediyor. Terry'den gelen bir mesaj var: "Hem iyi haberler hem de kötü haberler var millet. Curt en iyi çıkış yapan erkek oyuncu ödülünü aldı. Şimdi dışarda kutluyo. Ama en iyi yönetmeni Fransız bi çocuk aldı. Carla'yla aynı filmde oynıyan bi piliç en iyi kadın oldu."

Ben müthiş bir hayal kırıklığı yaşarken Simon "sana anal yapman gerektiğini söylemiştim" der gibi bir bakış fırlatıyor. Terry anlatmaya devam ediyor: "Ama iyi haberler de var, Carla'nın filmi *Am Şehrinde Bir Götçü* en iyi film seçildi. Kafa bi ekip, bende onlarlayım." Simon acıyla mesajı dinledikten sonra bir şeyler diyecek gibi olsa da sonraki mesaj onu susturuyor. Annesi çok üzgün, telefonda ağlıyor. Kalkıp ceketini giyiyor Simon. "Annemi sakinleştirmem lazım."

"Ben de geleyim mi?" diye soruyorum.

"Yok, yalnız gitsem daha iyi," deyip Rab'le, karısıyla çocuğuna dönmek için sabırsızlanan Rab'le birlikte çıkıyor.

Rahatlayarak divanda oturuyorum, başım patlayacak gibi. Yapmak üzere olduğum şeyi düşünürken titrememek için kendimi zor tutuyorum.

80. Dümen # 18.753

Şoktayım. İyi olan her şey gitmiş, geriye kalanlar da tepe üstü devrilmiş gibi. Annem telesekreterde ağlaya sızlaya gazetenin oğlu hakkında o yalan haberleri nasıl yazabildiğini soruyor. Rab uğradı, olanların onu çok eğlendirdiği belli ama buna takacak durumda değilim. Anneme uğrayıp onu bütün bunların kıskanç rakiplerimin uydurduğu yalanlar olduğuna, avukatlarımın olayla ilgilendiklerine ikna etmeyi başardım.

Bayağı bir performans sergiledim, öfkeliymiş gibi görünmek için sahip olduğumu bilmediğim enerji stoklarını kullanmam gerekti. Annemlerden çıkarken Franco'yu, o hıyar herifin bütün işleri hem kendisi hem de benim için nasıl böyle berbat ettiğini düşünüyorum.

Beni ispiyonlayan kişinin kim olabileceğine kafa yorarak evde bekleyen Nikki'ye gidiyorum. Kafamdaki liste şöyle: Renton: FAZLA BELLİ; Terry: O AMCIK OLABİLİR ÇÜNKÜ ONU ŞAVULLADIM! Paula: YAPTIĞIM İŞLER ŞİŞKO İNEĞİN KULAĞINA KADAR GİTTİ; Mo: PABI ELE GEÇİRMEK İSTEDİ; Spud: KISKANÇ CANKİ AMCIK; Eddie: ÇOK BİLMİŞ MORUK AMCIK; Philip ve tayfası: KÜÇÜK OROSPU ÇOCUKLARI! Begbie: BEN İSPİYONCU DİİLİM, AMINA KOYİİM AMA KADINLARIMIZI KORUMAK LAZIM; Birrell: GELİR GELMEZ İLK O DAMLADI; Tekrar Renton: O HAİN AMCIKTAN SON BİR VEDA ÖPÜCÜĞÜ...

Cannes'daki Mel ve Curtis'i arayıp yakında yeni bir şeyler ayarlayacağımı ama önce yaralarımı sarmam ve beni sikmiş olan bazı pislikleri halletmem gerektiğini söylüyorum. "O zaman sizi bulurum. Bu arada siz işinize bakın. Yalnız neye imza attığınıza dikkat edin," diye uyarıyorum.

Walk'un sonunda, Nikki'ye çiçek alıp bu akşam onu Stockbridge Restaurant'da yemeğe götüreyim diye düşünüyorum çünkü çok güçlü davrandı; sonra da biraz Londra'ya kaçarız diyorum. Eve döndüğümde Nikki yok, herhalde yemek için alışveriş yapıyor. Boş versene, polisi de

gümrüğü de sikeyim, ben dışarı çıkmak istiyorum, yıkılmadığımı göstermek istiyorum herkese.

Sehpanın üzerinde bir not görüyorum:

> Simon,
>
> Ben Mark'la Dianne'i ziyarete gidiyorum. Bizi bulamazsın, boşuna uğraşma. Paranın keyfini çıkartacağımıza söz veriyoruz.
>
> Sevgiler, Nikki.
>
> PS: Sevgililerimin arasında en iyisi sensin derken abartıyordum ama gene de fena sayılmazdın.
>
> Unutma, hepimiz orgazm taklidi yaparız.
>
> PPS: Britanyalılar hakkında hep dediğin gibi, insanların sikildiğini görmek bizim en favori sporumuz haline geldi.

İki kez üst üste okuyorum. Duvardaki aynada sessizce kendime bakıyorum. Sonra orada gördüğüm salağa bütün gücümle kafa atıyorum. Kırılan camlar çerçeveden yere saçılıyor. Yerdeki cam kırıklarına bakarak kanın yağmur gibi üstlerine yağışını izliyorum. "Dünyada senden daha salak bir amcık var mıdır acaba?" diye soruyorum usulca kırık parçalardaki bölük pörçük kanlı surata. "Yedi yıllık kötü şans," diyorum gülerek.

Divana oturup notu tekrar elime alıyorum, elimle birlikte biraz titreşiyor, sonra buruşturup fırlatıyorum.

Dünyada daha salak bir amcık var mıdır acaba?

Sonra gözümde bir surat canlanıyor.

Spartacus'ten Holywood tarzı hain bir Romalı senatörü taklit ederek, acımasız bir sesle, "Francoise yaralı," diyorum kendi kendime, "ona gitmem gerek."

Başımı sarıp üstüne eski bir bandana bağlıyorum. Sonra Royal Infirmary'deki yoğun bakım koğuşunu bulmak üzere yola çıkıyorum. Dışarıda, hastanedeki kırtasiyecinin önünden geçerken bir kart almayı düşünüyorum ama onun yerine büyük, siyah bir gazlı kalem alıyorum.

Bu acılar evinde yaşanmış olan onca sefaleti ve eziyeti düşünerek binanın Viktoryen bölümündeki uzun ve boş koridordan geçiyorum. Göğsümde bir ağırlık var ve içerisi bayağı soğuk. Little France'daki yeni ve modern bir binaya taşınacakları için burayı boşaltmak üzereler. Işık hastanenin bu bölümünde fena halde loş, bastığım her basamakta gıcırdayan ayakkabılarımla merdivenden çıkarken korktuğumu fark ediyorum. Her şey kafamın içinde dönüp duruyor ve onun bir anda karşıma çıkacağından korkuyorum.

Koğuşa girdiğimde daha sakinim. Odada yatan altı kişiye, sıçmış durumdaki beş ihtiyara ve bilinçsiz vaziyette yatan Franco'ya bakan tek bir hemşire var. Franco cansız ve renksiz görünüyor, çoktan bir cesede dönüşmüş gibi. Solunum aygıtına bağlanmamış ama nefes aldığını çıplak gözle fark edebilmek kolay değil. Üstünden çıkan üç tane hortum var. İkisi içeri giriyor gibi, serum ve kan için, bir tanesi de çiş için dışarıya çıkıyor.

Tek ziyaretçisi benim. Yanına oturuyorum. "*Pauvre, pauvre,* Francoise," diyorum karşımdaki bandaj ve alçıyla kaplı kıpırtısız şekle. Bütün bunların arasında bir yerde, Begbie yatıyor.

Neredeyse ölü sayılır. Çizelgelerini okuyorum. "Bayağı kötü görünüyor, Frank. Hemşire dedi ki, 'Durumu çok kötü, iyileşmek için çok gayret etmesi gerek.' Ben de ona senin tam bir savaşçı olduğunu söyledim."

Damarlarına giden hortumun ucundaki plazma torbasına bakıyorum. Salak amcık. Süt şişesine işeyip hortumu ona takmam gerekirdi. Onun yerine gazlı kalemi alıp alçısının üzerine sevgi sözcükleri yazmaya başlıyor, bu arada konuşmaya devam ediyorum. "Beni gene sikti, Frank. Çuvalladım, çok önemli bir dersi unuttum: geriye dönemezsin. İlerle. Ya ilerleriz ya da... ya da senin gibi oluruz, Frank. Seni böyle görmek beni çok memnun etti. Dünyada her zaman için senden daha kötü durumda olacak, zavallı, sıçmış bir amcık olduğunu bilmek güzel şey," deyip gülümseyerek hayranlıkla el yazıma bakıyorum: İBNE GÖTVEREN.

"Seninle ilk karşılaşmamızı hatırlıyor musun, Frank, benimle ilk konuşmanı? Ben hatırlıyorum. Tommy ve bizim bloklardan birkaç çocukla birlikte, Links'te maç yapıyorduk. Sonra sizin takım gelmişti. Galiba Rents'le Spud da vardı. Biz hâlâ ilkokuldaydık. Hibs, Easter Caddesi'nde Juventus'a 4-2 yenildikten sonraki hafta sonuydu. Albatini son dakikada gol

atmıştı. Bana gelip sikindirik bir İtalyan mıyım diye sordun. Ben İskoçum dedim. Ondan sonra Tommy, "Bi tek annesi İtalyan, diil mi Simon?' diye bana yardım etmeye çalıştı. Saçlarımdan tutup çektin, 'Yaşasın İskoçya' falan gibi şık bir şey söyledin ve 'on-on-bir-on-iki, İtalya tilki' diye diye saçımdan çekip yürüterek beni herkese rezil ettin, arada 'siktiğimin savaşında sıçtınız' falan gibi şeyler söylüyordun bağırarak. Ben Hibs'li olduğumu, onları desteklediğimi, Stanton gol atıp bizi 2-1 öne geçirdiğinde delirecek gibi olduğumu haykırmaya çalışıyordum. İşe yaramadı, bunu yaşamam, sıkılıp yeni bir hedef seçinceye kadar senin hayvansı, anlamsız zorbalığına katlanmam gerekiyordu. Ve seni o zaman kim dolduruşa getiriyordu, tahmin et bakalım. Seni gözlerinden hainlik akan kötü bir orospu çocuğu olmaya teşvik eden kimdi, ha? Evet, Renton. Ağzı kulaklarında sırıtıp duruyordu, amcık."

Ama Franco o çarpık, nefretlik, salak ağzını mengene gibi sıkmış orada öylece yatıyor.

"Amına koyayım, her şey o kadar iyi gidiyordu ki, Frank. Sen hiç böyle hissettin mi? Kendi çöplüğündesin, acayip iyi iş başarıyorsun ama sonra amcığın teki seni kandırıp her şeyin içine ediyor. Bazı sikindirik kuralların olması gerekir, Franco. Sen bile bunu kendi soyuna yapmazdın. Eminim yapmazdın. Doğru dürüst bir iş, gerçek bir operasyon yapıyorsan güvene ihtiyacın vardır. Ben oyunlar oynuyorum Frank; bunu anlamışsındır ama senden daha savaşçıyım. Sınıf savaşına inanıyorum. Cinsiyetler arasındaki savaşa inanıyorum. Kendi kabileme inanıyorum. Ölü beyinli moronik kitlelere karşı savaşa ve sıradan, ruhsuz burjuvalara karşı dürüst, aydın işçi sınıfının savaşına da inancım tam. Punk Rock'a inanıyorum. Northern Soul'a. Acid House'a. Mod'lara. Rock'n Roll'a. Ticarileşmeden önceki samimi Rap ve Hiphop'a da inanıyorum. Benim manifestom bu. Sen bu manifestoya pek uyamadın. Evet, senin kanun kaçağı içgüdülerine hayranım ama işin saldırgan psikopat tarafı bana ters. Aşırı banalliği benim zevkime hitap etmiyor. Ama Renton; onun benim vizyonumu, benim Punk Rock vizyonumu paylaştığını zannetmiştim. Peki ne çıktı? Kafası çalışan ve ahlaken daha bile düşük bir Pasaklı Murphy."

Bu amcık beni duyabiliyor mu acaba, merak ediyorum. Hayır, bir daha hiç uyanmayacak, amına koyayım, uyansa bile tam bir bitki hayatı yaşayacak. "Çok üzgünüm, Frank. O amcığın benden ne aldığını biliyor musun? Senin

basit dilinle anlatayım: altmış siktiğimin binini. Evet, senin üç bin bunun yanında küçük bira gibi kalır. Ama paranın hiçbir önemi yok. O benim hayallerimi çaldı, Frank. Bunu anlıyor musun? Anladın mı? Al-loo? Evde kimse var mı? Hayır. Hiç zannetmiyorum."

Alex McLeish?

Begbie'ciğin disiplin kaydı acınacak durumda, ona bir şans daha tanıyacak birinin olduğunu sanmıyorum.

Kafası çalışan bütün insanların bu mantıklı yoruma katılacaklarından eminim Alex, hem dürüst olmak gerekirse ben daha ileri gideceğim: Begbie'yi oyunun şöhretini lekelemekle suçlayacağım. Hazır Frank'lerden bahsetmişken çalışmalarını gene Leith'de sürdüren başka bir tanınmış Frank'in fikirlerini alalım. Franck Sauzee?

Bu, nasıl diyosunuz, bir gerçek. Mösyö Begbie savaşçı bi insan ama yaratıcılıktan yoksun. Yine de çatışma ve şiddeti bu oyundan çıkaramayız çünkü o zaman geriye hiçbir şey kalmaz.

Günümü onunla beraber geçirirken Franco'nun alçısına karalamalar yapmaya devam ediyorum.

SİK EMMEYE BAYILIRIM.

"Ama ben o Renton amcığına yardım ettim. Senin o siktiğimin yumruklarından uzak tuttum. Niçin? Belki de Londra'da koptuğun ve beni onunla ortak olmakla suçladığın için. Bana yumruk atıp dişimi kırdın. Tipimi kaydırdın. Protez yaptırmam gerekti. Bir özür bile dilemedin, amına koyayım. Ama o amcığı senden uzak tutmakla büyük hata yapmışım. Bir daha asla olmayacak. Onu bulacağım Frank ve yemin ediyorum, eğer bu komadan çıkıp iyileşebilirsen onun yerini öğrenecek olan ilk insan sen olacaksın, kesinlikle."

Ağzından sular akıtan o siktiğimin sebzesinin tepesine doğru eğiliyorum. "Çabuk iyileş... Dilenci Çocuk. Bunu hep suratına karşı söyleme..." derken yüreğim hop ediyor çünkü bileğimi sıkan bir şey var, amına koyayım. Baktığımda, bileğimi mengene gibi sıkan şeyin Begbie'nin eli olduğunu görüyorum. Başımı kaldırdığımda gözleri açık. Düşmanlık dolu o kor kömürler yaralı, tövbekâr benliğimin ta içine bakıyor...

[1] Kokain. (ç.n.)

[2] Eroin. (ç.n.)

[3] Sam Raimi'nin yönettiği 1992 tarihli film. *Evil Dead* (Şeytanın Ölüsü) serisinde finalde yer alır. (e.n.)

[4] *Evil Dead* (Şeytanın Ölüsü) serisinde karşımıza çıkan, şeytanlar tarafından ele geçirilmiş yaratıklara verilen ad. (e.n.)

[5] Kafiyeli argoda *contraceptive pill:* doğum kontrol hapı. (ç.n.)

[6] *Heart of Midlothian* futbol takımı taraftarı. (ç.n.)

[7] İngiltere'de soylular arasında kim kimdir kitapları basan yayınevi. (ç.n.)

[8] Londra'nın varsıl muhitlerinden biri. (e.n.)

[9] Glasgow'lulara yönelik aşağılayıcı bir ifade. (ç.n.)

[10] İngiltere milli takımını da çalıştırmış meşhur bir teknik direktör. (e.n.)

[11] 1924 doğumlu İngiliz aktör. Kariyerine komedilerle başlamıştır. (e.n.)

[12] Zombi filmleriyle tanınan yönetmen. (e.n.)

[13] Ellili ve altmışlı yıllarda Britanya'da doğan alt kültüre özgü tarz. Amfetamin kullanımını da benimseyen mod kültürü, bir sanat akımı olan Pop Art'tan beslenmiştir. (e.n.)

[14] Aksanıyla Sean Connery'ye gönderme. (e.n.)

[15] Vic Godard & The Subway Sects'in, efsanevi New York Dolls figürü Johnny Thunders'ın ölümü üzerine yazdığı Johnny Thunders adlı şarkıda 'Bu şehri temelli terk edeceğim,' dizesi yer alır. (e.n.)

[16] Eroin ve kokainin birlikte kullanımı. (e.n.)

[17] *Young Leith Team* (Leith'li Genç Takım) diye bilinen çete için kısaltma. (e.n.)

[18] Hibernian futbol takımı ile ilintili holigan çetesi, *Capital City Service*. (e.n.)

[19] Glasgow Rangers takımını destekleyenlere ve Glasgow'lulara yönelik kullanılan ifade. (e.n.)

[20] *Lat.* Kimi zaman ahmaklar da doğru konuşur. (e.n.)

[21] Uzun yıllar Aberdeen'de oynamış meşhur futbolcu. Hibernian'da da olmak üzere kariyerine teknik direktör olarak devam etmiştir. (e.n.)

[22] İskoç filozof Adam Smith'ın 18.ci yüzyılda öne sürdüğü ve üretimde iş bölümünün altını çizdiği iğne fabrikası örneğine gönderme. (e.n.)

[23] İngiliz politikacı ve Madenciler Sendikası eski başkanı. (e.n.)

[24] İskoç giyim markası. (e.n.)

[25] *Lat.* Boş gezen şeytanla gezer (e.n.)

[26] Bugün Harlequin olarak bilinen, aşk romanları ve pembe dizileriyle tanınan yayınevi. (e.n.)

[27] Amerikalı bir komedyen. (e.n.)

[28] Güvercin damgası taşıyan bir ecstacy çeşidi. (e.n.)

[29] *Poppers* diye de bilinen uyarıcıların içeriğinde yer alan ve nabzın kısa süreli yükselmesine neden olan bir bileşen. (e.n.)

[30] Leith, 1920'de, burada yaşayanların yapılan referandumda karşı çıkmasına rağmen bağımsız statüsünü yitirerek Edinburgh'la birleşmiştir. (e.n.)

[31] Amerikan İç Savaşı'nda savaşan kuzeyli general. (e.n.)

[32] ABD'nin Vietnam'da kullandığı kimyasal bir silah. Renton'ın saçlarına ve protestan köklerine gönderme niteliği taşıyor. (e.n.)

[33] Begbie'nin lakaplarından biri. (e.n.)

[34] Seksenlerin başında Avrupa'da büyük ses getiren İspanyol ikili. *Yes Sir, I Can Boogie* adlı single ile on altı milyonluk bir satış rakamına ulaşmış, Guinness rekorlar kitabına da girmeyi başarmıştır. (e.n.)

[35] Boyne Muharebesi'nin tarihi olmakla beraber Glasgow Rangers takımının taraftarı için de sembolik önem taşıyan yıldır. (e.n.)

[36] Hibernian FC'nin stadyumu. (ç.n.)

[37] *Lat.* Şehre ve dünyaya. (ç.n.)

[38] Ecstasy'nin fiziksel etkilerini yaratan sıvı uyarıcı, kendinden geçmeye neden olduğu rivayet edilir. (ç.n.)

[39] *Lat.* Zaman uçup gidiyor. (e.n.)

[40] Spud'ın uydurarak Latince havası verdiği ifade, kusmuk kedi anlamında. (e.n.)

[41] Immanuel Kant'ın *Pratik Aklın Eleştirisi* eserinde geçer. Nick Cave, *A Boatman's Call* albümünde yer alan *There is a Kingdom'*da bu dizeyi kullanmıştır. (e.n.)

[42] Kant olarak okunan ve amcık, göt anlamına gelen bir küfür. (ç.n.)

[43] İngiliz komedyen. (e.n.)

[44] Nikki, Middlemarch'tan alıntı yaparken romanın karakteri Bayan Brooke yerine kasıtlı olarak Muriel Spark'ın Bayan Brodie'sini yerleştiriyor. (e.n.)

[45] Aktörlerin kameranın farkında olduklarını belli ettikleri veya kameramanı filme dahil ettikleri porno filmler için kullanılan terim. (e.n.)

[46] Sigara markası. (ç.n.)

[47] Cezaevi ile ünlü bir muhit. (ç.n.)

[48] Stirling'de bulunan kadınlar cezaevi. (ç.n.)

[49] İngiliz milli istihbarat teşkilatı. (ç.n.)

[50] Kafiyeli argoda *speed*. (ç.n.)

[51] Temazepam. Uyku ilacı olarak kullanılır. (e.n.)

[52] *Sabun düşmanı ülkesinde bir Leith'liyim ben.* Sting'in New York'taki İngilizine gönderme. (e.n.)

[53] Kafiyeli argoda charlie/kokain. (ç.n.)

[54] Boyne Muharebesi ile ilgili şarkı. Protestan Kral William (William of Orange) ve Katolik Kral James'in karşı karşıya geldiği savaş, Britanya iktidarı üzerinden kopmuştur. (e.n.)

[55] Leith Walk yakınındaki büyük park ve semtin adı. (ç.n.)

[56] Porno sektöründe çalıştıktan sonra Hollywood'a başarılı bir geçiş yapmasıyla tanınan yönetmen ve senarist. (e.n.)

[57] Kafiyeli argoda Lee Van Cleef = Deef = Deaf= Sağır. (ç.n.)

[58] *Full of shit*: Bok dolu ya da palavracı anlamında. (e.n.)

[59] Adsız Alkolikler ve Adsız Uyuşturucu Bağımlıları. (e.n.)

[60] *Fr.* Çabuk! Çok acelem var! Buradan kurtulmanın yolu yok mu? (e.n.)

[61] *Fr.* Evet, teşekkürler. (e.n.)

[62] *In Through the Out Door*, Led Zeppelin'in sekizinci stüdyo albümü. (e.n.)

[63] *Fr.* Dönmem! (e.n.)